1(Obiectiv)Pr. Al. Stănciulescu-Bârda
SCRISOARE PASTORALĂ
VIII

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

SCRISOARE
P A S T O R A L Ă
Vol. VIII

Bârda
Editura „Cuget Românesc”
2016

Cuvânt înainte

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns la volumul al VIII-lea al *„Scrisorii pastorale”.* Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru puterea, sănătatea și răbdarea pe care mi le-a dat să duc această sarcină! Vă mulțumesc Dumneavoastră, enoriași și susținători ai parohiei noastre de aproape și de departe, fiindcă mi-ați asigurat baza materială! Mulțumesc tuturor celor ce s-au ostenit să răspândească în parohie această „publicație”. Mulțumesc conducerii unor publicații din țară și din străinătate, care au preluat *„Scrisoarea pastorală”* integral sau parțial și au răspândit-o mai mult decât ne-am fi închipuit, când am plecat la drum. Menționăm în acest sens revistele „Observatorul” (Toronto-Canada), „Bibliotheca Septentrionalis” (Baia Mare – MM), „Națiunea”(București), „Omniscop” (Craiova), „Appolon”(Mizil), „Appolon junior” (Mizil), Fereastra (Slobozia-IL) și lista ar putea continua. Mulțumesc celor ce ne-au încurajat să continuăm, când puneam sub semnul întrebării dacă se merită sau nu acest efort.

Dacă a fost de folos sau nu, Dumneavoastră, cititorii, puteți aprecia. Personal, regret că nu am putut s-o fac mai bună, mai de folos sufletesc. Cu siguranță, că ar fi trebuit mult mai mult material religios. Am ținut seamă de preferințele celor mulți și am căutat s-o fac cât mai accesibilă și cât mai plăcută, pentru a atrage cititorii. Am fugit de limbajul de lemn, specific atâtor publicații de acest gen; am introdus rubrici de larg interes, cum ar fi cele legate de aspectele sociale, culturale, de folclor, de istorie, pagini memorialistice, numeroase știri legate de viața parohiei și de activitatea preotului. Am publicat pagini de zidire sufletească, de întărire în credință, materiale în care am luat atitudine față de prozelitismul sectar. Am analizat, pe cât ne-a stat în putință, numeroase aspecte sociale, politice și

religioase din țară și din străinătate, trecându-le prin filtrul de gândire al omului de la țară, nepoluat de ideologii politice și de partid. Am avut mereu în centrul atenției interesele țării, ale Bisericii, ale neamului românesc, ale comunității locale. Am valorificat, pe cât ne-a stat în putință, comoara folclorului mehedințean, scoțând la lumină, pentru prima dată, culegeri pe care le-am făcut pe teren în urmă cu peste 40 de ani. Prin paginile memorialistice am conturat adevărate fresce de epocă, am readus în actualitate oameni, fapte, întâmplări de altădată, zugrăvind astfel personalitatea oamenilor din aceste părți, concepția lor despre lume și viață, contextul politico-social prin care au trecut, greutățile, necazurile și bucuriile lor. Multe dintre materialele publicate în *„Scrisoare pastorală”* au alcătuit cărți tematice.

„Scrisoarea pastorală” rămâne o mărturie, că Biserica are și azi un rol important în peisajul religios, cultural și social al satului românesc în special și al societății în general, că se poate realiza ceva chiar și la nivelul unui sat, dacă vrea Dumnezeu și oamenii depun un pic de strădanie. Regretăm că nu am putut să-i oferim o altă haină, un aspect de revistă propriu-zisă, dar aceasta a fost formula cea mai potrivită și mai ieftină pentru ca să rezistăm. Dacă „publicația” ar fi apărut în condiții mai pretențioase, n-am fi putut să suportăm cheltuielile necesare, ca s-o răspândim gratuit cititorilor. Vasile Alecsandri are o nuvelă, **Galbânul,** în care scoate în evidență, că mult mai mult circulase și mult mai mult folos adusese o monedă de valoare foarte mică, de cinci bani, decât un galben greu și dolofan, care fusese ținut ascuns prin nu știu ce cotloane de un singur proprietar. Fie ca și *„Scrisoarea pastorală”* să fie asemenea acelei monede ieftine, care să ajungă în mâinile și sub ochii a cât mai mulți cititori, care să fie mulțumiți de ea.

Sperăm să putem continua editarea *„Scrisorii pastorale”* mulți ani de aici înainte! Doamne ajută!

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIII(2014), nr. 281 (1 – 15 Iulie)

Dragii mei enoriași!

Țară – abator

Scade populația, scade! Numărul a coborât sub douăzeci de milioane, iar în urmă cu un sfert de veac se apropia de douăzeci și trei! Populația îmbătrânește și se stinge ușor-ușor. Ici-colea auzi de câte un nou născut, în timp ce listele morților sunt kilometrice. Trec luni de zile și nu văd o femeie gravidă. Toate sunt siluete, tinere și frumoase! Rar mai vezi și câte una bătrână, cu părul alb! Nu! Toate sunt numai sub treizeci de ani, după cum le arată părul, fardurile, portul. Satele, aceste rezervoare de populație ale țării de altădată, sunt tot mai tăcute, tot mai triste sau pe cale de dispariție. Se închid școlile din lipsă de copii, nu se mai aude gălăgia și strigătele de altădată, când până târziu în noapte copiii se jucau. Se pune problema că într-un viitor destul de apropiat, fondurile de pensii se vor epuiza, fiindcă numărul cotizanților este tot mai mic, în timp ce beneficiarii sunt tot mai mulți!

Situația nu este specifică numai țării noastre, ci Europei întregi. Un continent îmbătrânit, un continent care a fost leagănul culturii și civilizației lumii întregi a scăpat frâiele în acest domeniu. Populația locală, europeană, îmbătrânește și se împuținează de la an la an, în timp ce valuri-valuri de asiatici și africani o înlocuiesc. După două mii de ani de creștinism,

Europa a devenit continentul cu cele mai multe și mai grave probleme de morală. Fluturând flamura libertății și a drepturilor omului, Europa a devenit propria sa victimă. Patimi de care altădată nici nu se făcea vorbire au ajuns azi să fie legalizate în multe state europene, făcând din continentul nostru patria destrăbălării și a desfrâului. Continentul Atlantida a dispărut când a ajuns pe o anumită treaptă de dezvoltare tehnologică, după cum se spune, dispariția ei semănând mai mult cu o sinucidere. Europa se sinucide ușor-ușor, zi de zi, tocmai prin politica ei aberantă privind „libertățile" individului. Sute de ani au încercat musulmanii să cucerească Europa cu sabia și n-au reușit. Pentru asta a curs sângele ca Dunărea, dar Europa a rămas Europa, continentul creștin, de sine stătător. Iată că astăzi musulmanii - și nu numai ei – cuceresc Europa prin dragoste. Ei își iubesc familiile, femeile și copiii și Dumnezeu le binecuvintează casele cu zeci de copii. Noi legalizăm căsătoriile homosexuale, încurajăm familiile uniparentale, promovăm ideea că un copil trebuie să vină pe lume numai cu mercedesul, pe când ei nu se supără și nici nu se tem ca pruncii să le vină și cu barza, așa cum veneau și la noi altădată. Noi, europenii, vrem bani, vrem avere, suntem stresați de grija îmbogățirii cu orice preț și nu mai știm de familie, de dragoste, de bucuria de a ține un copil în brațe. Asiaticii și africanii profită de legile noastre, de înlesnirile de la noi și se înmulțesc ca potârnichile. Mi-e teamă să mă gândesc la ziua când Europa va fi orice altceva, dar nu va mai fi Europa!

Până în 1989 era acea politică dictatorială, prin care avorturile erau pedepsite cu închisoarea, femeile brutalizate și controlate la perioade scurte, ca nu cumva vreuna să fie gravidă și să scape de supraveghere. S-a născut o generație de copii nedoriți, „ceaușeii", copii ai fricii, ai nașterilor comandate. A venit 1989 și s-a sărit peste cal. Au început întreruperile de sarcină tot într-o veselie, oficial și neoficial. Milioane și

milioane de prunci nevinovați, născuți sau nenăscuți, au fost uciși cu voia părinților, medicilor și celor cu putere de decizie. La un moment dat se vorbea la noi de peste douăzeci de milioane de avorturi oficiale, înregistrate, fără a mai vorbi de cele ilegale. Altfel spus, o a doua Românie aruncată la canal.

Altădată, copilul era socotit darul pe care Dumnezeu îl făcea unei tinere familii. Prin copil, Hristos însuși intra într-o casă. Tocmai de aceea erau socotite „familii românești adevărate" cele care aveau peste zece copii. Nu erau nici atunci vremuri de belșug și bunăstare. Dimpotrivă. Dacă am vedea documente din epocile respective, am înțelege că viața era mult mai grea, dar oamenii nu îndrăzneau să se atingă de viață pentru a rezolva problemele economice, financiare. Maria Lătărețu a fost al paisprezecea copil al familiei. Înainte de a se naște, s-a pus problema avortării ei. Părinții erau de acord, dar bunica s-a opus și a venit cu următorul argument: „- Dacă Dumnezeu trimite acest copil în lume, nu-i va da drumul cu mâna goală, ci-i va da și lui un pic de zestre, cu care să-și poată câștiga pâinea! Lăsați-l că nu va muri de foame! De unde mâncăm noi, șaisprezece, va mânca și al șaptesprezecelea!" Vorbă înțeleaptă, fiindcă Maria Lătărețu nu numai că și-a câștigat pâinea pentru ea cu talentul pe care i l-a dat Dumnezeu, dar și-a întreținut și părinții și frații din câștigurile ei.

Taina vieții este taina lui Dumnezeu. Numai El dă viața și numai El are dreptul să o ia, să o curme. Uciderea, pruncuciderea și sinuciderea sunt păcate grele, păcate de moarte. Fiecare părinte, fiecare familie, ar trebui să gândească mult mai profund înainte de a lua hotărârea de a-și ucide copilul. În primul rând, este creația lui Dumnezeu, darul și odorul Lui; în al doilea rând, sufletul părinților care acceptă uciderea unui prunc este suflet de criminal și va fi judecat ca atare; în al treilea rând, nu trebuie uitat că acel copil ucis și

aruncat la canal ori în crematoriu poate ar fi fost un viitor savant, un viitor artist de seamă, poate părintele unui viitor neam. Este atâta nevoie azi în lume de capete luminate, ca să găsească leacuri pentru atâtea boli, ca să rezolve atâtea probleme cu care se confruntă lumea prezentă și cea viitoare! Fiecare dintre noi avem o misiune a noastră în acest mecanism social. Dacă nu existăm când și unde trebuie, acel mecanism se defectează și suferă tot angrenajul. O șaibă sau un șurub dacă lipsește, motorul se defectează. Așa este și în societate. Poate tocmai de aceea sunt atâtea lucruri anapoda, pe care nu le mai înțelegem, fiindcă cei care trebuiau să fie acolo, să le rezolve, au fost aruncați la tomberon de părinții lor! Nu avem voie și nu avem dreptul să defectăm mecanismul acesta, care este creația lui Dumnezeu!

*

Scrisoarea de dragoste

A unui copil nenăscut către MAMA sa(autor Cristian Stavriu).

,,Sărut mâna, Măicuța mea! Sunt eu, cel din pântecele tău, care-ți șoptesc la ureche cât sunt de speriat, de trist și de îndurerat pentru că vrei să mă omori, crezând că-ți sunt o povară... Dar tu nu știi cât e de greu să nu-ți aud cântecul de leagăn, să nu mă bucur de mângâierile tale, să nu îți văd chipul tău, măicuță dragă. Cât aș vrea să mă cuibăresc la pieptul tău izvorâtor de tihnă, liniște, pace și bogată dragoste! Ce puternici am putea fi împreună și cum am învinge toate necazurile și mai ales ce frumoasă ar fi viața alături de tine! Aș vrea și eu să mă pot bucura de frumusețea cerului senin, să alerg cu voioșie prin câmpul înflorit, să-ți împletesc mândră cununiță și să tresar nedumerit de ciripitul vesel al vrăbiilor certărețe... Ți-aș încânta sufletul cu multe ghidușii, iar drăgălășeniile mele ți-ar descreți fruntea în clipele de cumpănă. Te-aș ocroti și m-aș face scut împotriva necazurilor.

Nu gândi că sunt mic și neputincios, pentru că primindu-mă pe mine în viața ta, măicuță bună, pe Pruncul Hristos îl primești. Tresar de bucurie, gândind cum ți-ai rezema capul obosit pe umărul meu și câtă putere ai găsi acolo, cum voi fi reazemul bătrâneților tale. Măicuță, trebuie să-ți mărturisesc ce frică-mi este la gândul că lama tăioasă mă va sfâșia și mă va transforma în bucățele mici, fără de viață, care vor ajunge la gunoi... Oare tu nu auzi cum îmi bate inimioara și cum tremur de frică?

Măicuță dragă, aș vrea să mă pot uita în ochii tăi și să te rog să ai milă de mine, să-ți zâmbesc drăgălaș - cum numai eu știu - și să te strâng în brațe și să-ți dau forță și curaj, încredere și convingerea că nu omorându-mă pe mine vei scăpa de necazuri, ci abia atunci vei da de greutăți, pentru că Îl vei mânia pe Bunul Dumnezeu. Tu știi cât e de greu să suporți o nedreptate: o observație, o mustrare venită din partea cuiva care-ți rănește doar orgoliul. Imaginează-ți ce înseamnă pentru mine să port povara nedreptății tale, când tu mă dai nu numai morții pământești, care e atât de grea, dar mă lipsești și de lumina lui Hristos.

Mă rog Maicii Domnului să te lumineze și să-ți dea putere, înțelepciune și un pic de dragoste și milă și pentru mine, cel ce sunt trup din trupul tău, suflet din sufletul tău, copilul tău nevinovat. Amin!"

*

Sfaturi părintești

Din cartea **Cărarea Împărăției** a Părintelui Arsenie Boca mai cităm:

„SFATUL DIN IAD. Într-o carte veche, din Sfântul Munte, un duhovnic iscusit în poveţe a lăsat închisă într-o întâmplare învăţătura aceasta: „Un preot, cu frica lui Dumnezeu şi grija păstoriţilor săi, se ostenea zi de zi, prin toate mijloacele ce-i stăteau în putinţă, să întoarcă pe cei

rătăciţi din calea pierzaniei şi să-i întărească în cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, vedea cu durere că ostenelile sale rămân fără roadă. Credincioşii săi lepădară numai făţărnicia; încolo, putrezeau în aceleaşi păcate, cum îi găsise. Zadarnică era slujba, zadarnice predicile, zadarnice sfaturile zilnice, zadarnice sfaturile date la spovedanie. Nimic nu-i clintea din noroiul păcatelor. Ce să facă bietul preot? Cum să-i îndrepte? Căci se înflăcăra pentru lucrul lui Dumnezeu, ştiindu-se chezaş pentru sufletele lor şi se frământa zi şi noapte, cerând de la Dumnezeu să-i arate, pentru ce nu poate să-i atragă la mântuire?

Într-o sâmbătă seara, după vecernie, stătea amărât pe-o piatră din grădină, covârşit de grija datoriei sale preoţeşti şi mâhnit amarnic de truda-i fără roadă. Cum sta aşa, pierdut în gânduri grele, iată că Dumnezeu îi deschise ochii necăjitului său suflet, asupra unei vedenii înfricoşate; o gloată de arapi, negri ca tăciunele, i se arătară ca un nor întunecat de duhuri necurate. Era un divan al diavolilor în frunte cu Satana, marele şi încruntatul tartor al lor. Deodată, din mijlocul divanului un glas diavolesc zbieră de clocoti văzduhul: „- Voi, drăceştilor gloate, sfătuiţi-vă, născociţi cu mintea voastră meşteră în viclenii, şi să-mi spuneţi: cum aţi putea voi mai uşor şi mai sigur înşela pe oameni, ca să umplem cu ei împărăţia beznei şi pântecele flămând al iadului?" La această poruncă a tartorului celui mare, gloatele întunecate ale încornoraţilor intrară în putoarea diavoleştilor sfătuiri. Nu trecu mult şi din mulţimea aprinsă de sfat ieşi înaintea Satanei o căpetenie, lucind ca păcura, şi zise: „- Întunecimea ta, să furişăm în mintea oamenilor gândul drăcesc că nu este Dumnezeu; astfel, neavând de cine să se teamă, uşor ne vor cădea în gheare, vor face numai ceea ce vrem noi şi vom umple iadul cu ei!" Ascultându-1, Satana chibzui şi apoi răspunse: „ - Cu minciuna asta prea puţini

vom putea prinde în undiţă, pentru că lucrurile Celui de sus: cerul şi pământul şi toate câte le împodobesc mărturisesc slava Lui şi toate dovedesc că El este. Să vie altul, cu o născocire mai vicleană!" Atunci, din gloatele întunericului, ieşi o altă căpetenie încornorată şi zise: „ - Întunecimea ta, părerea mea e să le spunem oamenilor că, chiar dacă ar fi Dumnezeu, dar după moarte nu este suflet şi nu este judecată, şi, prin urmare, nici răsplată sau pedeapsă. Să le spunem că nu e nici rai, nici iad şi, prin urmare, sunt slobozi să mănânce, să bea şi să-şi facă toate poftele trupului şi ale inimii, căci, ca mâine vor muri şi după moarte nu mai e nimic şi o să le pară rău că nu şi-au făcut toate gusturile cât au fost în putere!"

Satana îi cumpăni vorbele, apoi îi zise: „ - Nici cu vicleşugul acesta nu vom putea câştiga prea mulţi, căci printre oameni sunt unii răsăriţi la minte, care ştiu că este Dumnezeu şi că în dreapta Lui stă răsplata sau pedeapsa după fapte. Şi apoi mulţi ştiu, că sufletul dăinuieşte şi după moarte şi va merge la judecata cea de pe urmă, după cum îi învaţă Scripturile. Cu vicleşugul acesta ne pică şi nouă ceva în gheare, dar mare lucru nu! Eu vreau oameni mulţi, ca nisipul mării, să-i închid ca pe o turmă de proşti în toate peşterile iadului!" răcni Satana şi trânti o dată din copită aşa de tare, că toată droaia dracilor sughiţă de groază. Atunci din mulţime se rupse o altă căpetenie şi, sprijinindu-se ţanţoş în coadă, duhni următoarea propunere: „ - Prea întunecate jupâne şi tată al minciunii, lăudată să fie grija ta de-a umple iadul nostru cu proştii şi destrăbălaţii pământului! Am ascultat cu luare aminte vicleşugurile tovarăşilor noştri despre pierzarea oamenilor, aşa de scumpă nouă, tuturor dracilor tăi, şi, văzând că ele nu sunt pe placul întunecimii tale, am născocit la rândul meu un vicleşug şi mai mare: de ce să nu lăudăm pe oameni pentru credinţa în Dumnezeu, în

nemurirea sufletului, în judecata de apoi şi în răsplata după fapte? De ce să nu le spunem şi noi că este un rai şi un iad, care dăinuiesc în veacul veacului? Dar, după ce le vom spune toate acestea - pe care ei le ştiu prea bine - să le şoptim la ureche, o dată, de două ori, de mii de ori: nu vă grăbiţi cu pocăinţa, oameni buni! Mai e vreme destulă. Trăiţi mai întâi după cum vă vine pofta! Pocăinţa lăsaţi-o mai la urmă! Nu vă grăbiţi!"

Ascultându-l, ochii Satanei fulgerară de bucurie drăcească. El se ridică trufaş de pe jilţul de flăcări ca smoala şi, bătând cu laba pe umeri pe diavolul care născocise acest vicleşug, glasul lui tună o dată, de se cutremură tot întunericul iadului: „- Voi, duhuri puturoase ale împărăţiei mele, ca gândul risipiţi-vă pe faţa pământului şi, ca o otravă dulce, strecuraţi în urechile oamenilor şoapta cu adevărat după numele nostru: „- Nu vă grăbiţi cu pocăinţa, oameni buni, nici cu spovedania adevărată. Mai e vreme destulă: mâine, poimâine, la bătrâneţe. Până atunci, faceţi-vă datoria către Dumnezeu şi suflet numai aşa, de ochii lumii ! Vedeţi-vă mai întâi de grijile pământeşti, aşa ca şi până acum. Pentru pocăinţa adevărată mai aveţi vreme, că doar n-o să muriţi chiar mâine!" Şi, la porunca Satanei, duhurile iadului se împrăştiară cu iuţeala gândului pe faţa pământului, să amăgească pe zăbavnicii oameni în minciuna pierzării, cu amânarea pocăinţei pe mâine, pe poimâine, la bătrâneţe...

Vedenia se stinse, şi preotul, trudit de soarta credincioşilor săi, înţelese, în sfârşit, pricina zăbavei lor de a se hotărî să se mântuiască cu adevărat. De formă şi de ochii lumii, ei îşi îndeplineau datoriile creştineşti, dar, vrăjiţi de şoapta ademenitoare a viclenilor, găseau că sfaturile părintelui sunt bune mai mult pentru cei bătrâni. Cât despre ei înşişi, mai au vreme destulă: mâine, poimâine, la bătrâneţe... !

Iată sfatul de primejdie care-i încâlceşte pe oameni în rele şi-i bagă în toate necazurile şi în tot întunericul, iar mâine, poimâine, ca nişte storşi de vlagă, nu mai sunt buni de nimic. Dumnezeu iartă neştiinţa, dar viclenia ba. Iar omul cu socoteală vicleană e acela care-şi dă cu voia toată tinereţea dracilor, rămânând ca lui Dumnezeu să-I dea o bătrâneţe distrusă. Nu-i va fi zvârlită şi bătrâneţea laolaltă cu tinereţea?"

*

Prima pedeapsă

Toată vacanța mare dintre clasa întâia și a doua, Stelică a umblat cu caprele. Fiecare avea nume. Alergau după el ca niște copii la joacă. El le apleca ramuri verzi, încărcate de frunză și ele mâncau pe săturate, apoi se așezau în jurul lui, la câte o umbră; el cânta din fluier și ele rumegau liniștite. Până în toamnă, caprele lui Ioniță Zoican erau cele mai grase și mai frumoase din sat. Ale celorlalți, care fuseseră la stână, erau niște prăpădite! Toamna, Ioniță Zoican le-a vândut unui bacui, care i-a oferit un preț foarte bun. Copilul a plâns după ele, fiindcă îi fuseseră prietenii cei mai credincioși toată vara.

La Gornovița era învățător Badea Sitaru. Era de-o exigență rară. Bătea ca-n codru, dar se învăța carte. Cei care au trecut prin mâna lui au ajuns oameni mari. Culmea, pe Stelică nu l-a bătut nici în clasa întâia, nici într-a doua. Parcă era elevul lui favorit, deși nu spunea asta fățiș.

Abia în clasa a treia învățătorul i-a aplicat prima pedeapsă. Aveau în clasă pe Nicolae Boian. Era un copil necăjit. Părinții i se despărțiseră, iar el fusese crescut de bunicul său, Bălteanu. Era bun la carte. A ajuns mai târziu director general la Banca Națională din București. Ca elev, era îmbrăcat în haine subțiri, sărăcăcioase, în ciuda frigului de afară. Într-o zi, s-au jucat de-a baba oarba. Stelică, împreună cu alți doi colegi, i-au pus gând rău lui Nicolae. L-au legat bine la

ochi și l-au condus cu viclenie spre o groapă de var. Nicolae a căzut în groapă, pe burtă. Ca prin minune, nu i-a intrat fața în var, ci numai hainele. L-au spălat pe față, pe mâini, pe haine, dar fapta nu s-a putut mușamaliza. Varul era stins de curând, iar a doua zi hainele lui Nicolae erau descompuse, arse. Bălteanu a venit cu nepotul la Ioniță Zoican în Coada Cornetului. Ioniță a încercat să dreagă busuiocul, oferindu-i lui Nicolae un costum nou de dimie, pe care i-l făcuse de Crăciun lui Stelică. S-a îmbrăcat Nicolae în costum, dar la învățător tot s-au dus.

Aflând despre ce-i vorba, învățătorul Sitaru i-a chemat la el pe vinovați. Au recunoscut fapta. În loc să-i bată, le-a dat drept pedeapsă ca să stea două săptămâni în genunchi la „colțul vesel” tot timpul orelor. „- Mâine să-mi aduceți boabe de porumb și coji de nucă să vă aștern pe podea, ca să simțiți mai bine!” În glasul lui era și mânie, și teamă, și dragoste părintească. Bunicul lui Nicolae a fost mulțumit cu soluția și a plecat.

După vreo două ore era matematica. S-a ivit o problemă la clasa a treia, pe care nici un elev nu a știut s-o rezolve. Stelică știa soluția, dar n-a ridicat mâna. Era pedepsit. Învățătorul îi simțea lipsa. Întotdeauna era foarte activ la ore, în special la matematică. De data aceasta s-a uitat la el cum ședea în genunchi în colțul clasei și l-a întrebat: „- Tu știi să faci problema asta?” „ - Da, domnule învățător!” a răspuns copilul bucuros că-i vorbise învățătorul. „ - Ieși la tablă și fă-o!” S-a ridicat clătinându-se și,după ce i-au pierit durerile chinuitoare din genunchi s-a dus la tablă. A rezolvat problema. „ - Bravo, dom’le, așa se rezolvă!” a zis învățătorul bucuros. Dar la început de ce nu ridicași mâna?” „ - Am considerat că dacă sunt pedepsit, nu mai am voie să particip la ore, să dau răspunsuri!” „ - Pedeapsa e pedeapsă, cartea-i carte! Treci în

banca ta, fiindcă pentru problema asta rezolvată ție îți ridic pedeapsa! Ceilalți să și-o ispășească!”

Și așa a beneficiat Stelică de grațiere, când nici nu se aștepta!

*

<u>File de jurnal - 5 martie 1981</u>(Continuare):

,,O altă cauză care determină plecarea germanilor ar constitui-o lipsa de intelectuali. Faptul că foarte mulți intelectuali germani au emigrat, au făcut ca școlile să rămână fără cadre. Pentru german, școala a fost precum aerul și apa. Intelectualii proprii ai unui neam nu pot fi înlocuiți.

Domnul Breier personal își iubește țara, România, dar este indignat de faptul că nu se poate exprima, că nu poate publica. Revistele la care a trimis materiale nici măcar nu i-au răspuns, iar ,,Magazin istoric” i-a răspuns la ,,Poșta redacției”, deși trimisese un articol bine documentat. Are posibilitatea să descifreze documente vechi germane, inclusiv cele în grafie gotică, dar nu-l ia nimeni în seamă. I-am sugerat să se adreseze muzeelor, pentru a participa la simpozioanele organizate de acestea. De asemenea, să participe la congresul de la vară, de Istoria Științei, fiindcă îmi spusese că are un material de Istoria medicinii în Banat.

Mai considera Breier, că o altă cauză, care ar determina emigrarea, ar fi și corupția generală. În conștiința germanilor, mita, darurile, bacșișurile, pișcheșurile etc. constituie sfidarea celor mai elementare drepturi. Germanii din Banat(șvabii) sunt complet deosebiți de germanii din Ardeal. Aceștia sunt foarte incisivi, căutători de ,,șefie”, dușmănoși și violenți.

În orice caz, analiza Domnul Breier, dacă s-ar avea în vedere contribuția pe care națională a germană a adus-o de-a lungul vremii la dezvoltarea culturii și civilizației românești, s-ar elimina cauzele care determină emigrările. Dacă nu s-ar stopa câteodată, ori alteori nu s-ar da drumul

forțat acestei populații ca să plece în străinătate, ci s-ar lăsa ca fiecare să-și aleagă drumul său în viață, alta ar fi situația. Ceea ce este, însă, deosebit de dureros, este faptul că românii emigrează în număr de trei ori mai mare decât toate naționalitățile conlocuitoare. Aceasta însă constituie un fenomen cu alte cauze, pe care Domnul Breier nu vrea să le analizeze.

Tot azi l-am întâlnit pe Domnul Victor Fizieșan. Imi cunoștea articolul din „Mitropolia Banatului". Pare a fi mai restabilit cu sănătatea. M-a invitat pe la dânsul. M-am scuzat. Speră să vină pe la Severin. Din câte am înțeles, preocuparea pentru descifrarea inscripțiilor a fost lăsată pe plan secund."

*

Furtuna

Eram elev în clasa a șaptea, la școală la Malovăț. Rămăsesem singur din Bârda. Ceilalți erau la școlile din Bobaița și Izvorul Bârzii. Vreme de toamnă. Aveam cursuri după-amiază. Am ieșit în asfințitul soarelui de la școală. Am așteptat puțin la răscrucea de la Glavani vreo mașină de ocazie. Văzând că se apropie un nor negru, amenințător, am plecat pe jos spre Bârda. Aveam cămașă cu mâneca scurtă și pantaloni scurți. Pe Covilocea a început să sufle vântul cu putere dinspre apus. Se tăiaseră cocenii. Ferma avusese mulți porumbi pe terenurile învecinate șoselei ce urca de la Malovăț la Bârda. Brațele de coceni erau aranjate în țuțe răspândite pe tot locul. Când vântul a devenit suficient de puternic, a spart țuțele și a început să arunce brațele de coceni ca pe niște frunze. Mergeam pe șosea și mă izbeau cu putere peste picioare, peste umeri, brațele de coceni. La un moment dat a început furtuna popriu-zisă. Parcă s-a spart fundul norilor și apa a pornit șiroaie spre pământ. Vântul făcea ca picurii de apă să fie ca loviturile de bici. Din când în când veneau și rafale de grindină. Pietricele mărunte de gheață erau amestecate cu stropii de apă

mari și reci și mă loveau fără milă peste față, peste mâini și peste picioare. Tuna puternic și fulgera, parcă cerul exploda de fiecare dată sub puterea unei bombe infernale. Mi-era frică. Se lăsase și întunericul. Vedeam drumul doar la lumina fulgerelor. Simțeam că nu mai aveam aer. Mă sufocam. Apa și vaporii de apă înlocuiau aerul și nu mai aveam ce să inspir. Slavă Domnului, că mi-a venit un gând salvator. Am pus geanta cu cărți în dreptul capului, pe partea stângă. Acum furtuna izbea în geantă și, după ea, rămânea un gol, în care mai găseam și eu un firicel de aer, pe care-l trăgeam în piept cu lăcomie.

Înapoi, în Malovăț, nu mai puteam să mă întorc. Ajunsesem la jumătatea distanței dintre cele două sate. Trebuia să merg, așadar, înainte. Nu aveam unde să mă ascund. Șanțurile de pe marginea șoselei s-au umplut repede. Apa a inundat șoseaua. Mergeam prin stratul de apă. Nu mai țineam seamă că sunt în tenişi, că apa mi se apropie de genunchi. Trebuia să merg înainte!

Când am ajuns la Drumul lui Dorobanțu, am văzut la lumina unui fulger o mogâldeață neagră, care-mi venea din față. Nu mi-am putut da seama dacă este om sau altceva. Mi-era frică. M-am apropiat cât am putut de șanț, ca să fiu cât mai departe de acea arătare. Când a fost în dreptul meu, mi-am dat seama că e un om cu un palton pe cap. A trecut de mine vreo doi metri și l-am auzit spunându-mi: „ - Gelule, tu ești?” Era bunicul meu, taicalețu de la Colibași. Lucrase la noi la casă și plecase prin ploaie. Când i-am auzit glasul, parcă mi-a întins Dumnezeu mâna. Eram la capătul puterilor. M-a luat sub haina lui și ne-am dus la o casă a lui Ion al Patolanii. Aparținea de Colibași, dar era destul de apropiată de șosea. Bunicul n-a mai strigat la poartă. A intrat în casă, cum ar fi intrat la el. Se cunoștea din copilărie cu moș Ion. Făcuseră armata și războiul cot la cot. „ - Lasă, mă, Danilă, mă, i-a spus moș Ion bunicului meu, că de astea am mai văzut noi!” Avea pe masă o cană cu

vin, o strachină cu nuci și o pâine. Era cu baba la cină. Ne-a servit și pe noi.

După ce s-a oprit ploaia, am plecat, eu spre Bârda, bunicul spre casa lui, în Colibași. Tăticu plecase după mine de cum începuse furtuna. Preț de câteva ceasuri, în ciuda urgiei ce se abătuse peste noi, a umblat între Bârda și Malovăț, pe Drumul Mare, pe la Tufari, pe la Crovul lui Omir, strigându-mă și plângând. Era convins că furtuna mă omorâse. Când a venit acasă, era desfigurat, epuizat. S-a bucurat văzându-mă viu și nevătămat, parcă aș fi înviat atunci din mormânt!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a mai primit câteva ajutoare și donații astfel: **Părintele Prot. Dr. Ioan Dură** din Bruxelles(Belgia): **240 lei; Domnul Boncioc Mircea** din Italia, fiu al satului Malovăț, **Doamna Barbu Ioana** din Buftea(IF): câte **100 lei; Domnul Stăncioiu Octavian** din Timișoara(TM): **70 lei.** Dumnezeu să le răsplătească jertfa!

*

Plăți

În această perioadă am făcut câteva plăți mai mari, astfel: **76 lei** – capse; **100 lei** – cipuri pentru imprimante; **161 lei** - hârtie de scris; **1.500 lei** tipografiei pentru o nouă tranșă la cartea **Bibliografia Revistei „Mitropolia Olteniei”,** vol. I; **210 lei** toner pentru imprimante; **3.550 lei** protoieriei pentru lumânări; **90 lei** internetul(mai – iunie); **250 lei** poștei pentru timbre; **875 lei** brutăriei pentru pâinea donată în aprilie; **645 lei** poștei pentru colete; **200 lei** băncii pentru comisioane; **50 lei** pentru curent; **1.160 lei** impozit și altele mai mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: ***„Scrisoare pastorală”-278,*** în

„Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, an. 2014, 17 iunie, ediție și on-line (*http://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); ***„Scrisoare pastorală”-280*** în „Cititor de proză”, 2014 iul., ediție on-line(*http://cititordeproza.ning.com*); **Socoteala țiganului,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6182 (26 iun.), p. 7; **Îndemn la învățătură,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6182(26 iun.), p. 7; **Analfabeții burjui,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6182(26 iun.), p. 7; **In memoriam: Mitropolitul Antonie Plămădeală(II),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6191(10 iul.), p. 6; **Tupeu ucrainean,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6193(12-13 iul.), p. 1; **Sodoma de azi,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6193(12-13 iul.), p. 7; **Școala lumii,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6194(15 iul.), p. 3; **Sărbători uitate,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6195(16 iul.), p. 1; **Prima zi de școală,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 17 iul., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro);* **Unde ești tu, Poezie?** în „Omniscop”, Craiova, 2014, 17 iul., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*);

*

Mitropolia Olteniei a comandat parohiei noastre și i-am livrat 400 exemplare din vol. I al cărții preotului și cântărețului parohiei noastre, **Bibliografia Revistei „Mitropolia Olteniei” (1948-2008).** Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru această comandă, Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Irineu și Părintelui Arsenie Boca, fiindcă ne-a venit comanda la trei zile după pelerinajul de la Mânăstirea Prislop. Trecuseră mai bine de trei luni de la publicarea cărții și doar câteva exemplare ne fuseseră solicitate ici-acolo! Când vrea Domnul cu săracul!...

*

Zâmbete

● Soția înaintează actele de divorț. „- Și care este motivul divorțului?” o întreabă judecătorul. „- Mă forțează să mănânc tot ce-i gătesc!”

● Românii de la sate cer noi alegeri, pentru că li s-au terminat uleiul şi făina.

● El: „- Când te ţin aşa de strâns în braţe, am impresia că sunt în paradis! Dar tu?” Ea: „- Eu am impresia că sunt în tramvai la ora prânzului!”

● Doi țigani stau pe o bancă în parc, înconjurați de porumbei. „- Ai adus pâine pentru porumbei?", întreabă primul. „- Îmi pare rău, n-am mai avut bani!” răspunde al doilea. „- Nu-ți face probleme, zice primul, îi mâncăm așa, fără pâine!”

● „- Cum a fost la bacalaureat?” „ - A picat Eminescu!” „- Ei, lasă că dă și el iar, la toamnă!”

*

Excursie-pelerinaj

Anunțăm pe toți cei interesați, că marți, **29 Iulie,** vom organiza o excursie-pelerinaj de o zi, pe următorul traseu: **Rm. Vâlcea - Mânăstirile Cozia - Turnu – Govora - Dintr-un Lemn – Bistrița – Arnota – Horezu – Polovragi – Tismana - Baia de Aramă.** Vom vizita și salina de la **Ocnele Mari.** Dacă se vor aduna 54 participanți, prețul va fi de **45 lei/persoană.** La autobuz mai mic sau microbuz, prețul va fi recalculat.

*

Cununii

În ziua de 13 iulie am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Geaucă Aristel** din Malovăț și **Doamna Nedelcu - Drăgana-Liliana** din Tr. Severin. Dumnezeu să le ajute!

*

Program

În cursul lunii august avem următorul program de slujbe: **2 Aug.** (Bârda- Malovăț); **3 Aug.**(Malovăț); **6 Aug.** (slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **9 Aug.**(Malovăț-Bârda); **10 Aug.**(Bârda); **12 Aug.**(spovedit și împărtășit în Bârda, la biserică și în sat); **13 Aug.** (spovedit și împărtășit în Malovăț adulții, la biserică și în sat); **14 Aug.** (spovedit și împărtășit copiii în Malovăț); **15 Aug.**(Pomeniri dimineața, la ora 7, la Bârda; slujbă la Malovăț); **16 Aug.**(Malovăț-Bârda); **17 Aug.**(Malovăț); **23 Aug.** (Malovăț-Bârda); **24 Aug.** (Bârda)**; 29 Aug.** (slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **30 Aug.**(Malovăț-Bârda); **31 Aug.**(Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIII(2014), nr. 282 (16 – 31 Iulie)

Dragii mei!

Procesomanii

A existat întotdeauna o categorie de oameni, care au fost numiți, pe bună dreptate, cu acest nume. Tradus, cuvântul ar însemna „oamenii proceselor”. De la bun început facem precizarea că nu ne referim la acei oameni de bună credință, care apelează la instanțele de judecată să-și caute dreptatea. Este dreptul lor de cetățeni, care aparțin unui stat de drept.

Procesomanii sunt însă acei oameni, care frecventează judecătoriile și tribunalele de la tinerețe până la bătrânețe. Fie că au, fie că nu au motive, ei sunt acolo. Îi interesează problemele altora, care se judecă, dar îi interesează în primul rând cauzele lor. Când nu au probleme reale, și le creează. Ei se judecă cu oricine și pentru orice. Cunosc numeroase legi, cu care jonglează ca artiștii de la circ, știu să redacteze acțiuni, recursuri și apeluri. Știu să recuze instanțele, să găsească motive pentru transferări de dosare, să ceară recursuri în anulare. Știu să acuze și să bârfească oamenii legii. Toți sunt răi, corupți și „cumpărați”, dacă se întâmplă să nu le dea dreptate; toți sunt capabili, imparțiali și incoruptibili, dacă se întâmplă să le dea dreptate. Știu să angajeze martori și să-i învețe ce să spună în fața instanței; știu să se angajeze ca martori de meserie și să pledeze ca niște avocați cu vechi state

de plată. Ce mai! Cum, necum, ei trebuie să fie în tribunal prezenți. Altfel nu s-ar simți bine.

Dacă ai nenorocul să te încurci cu un astfel de tip, îți iei lumea în cap. Nu termini bine cu un proces, până îți deschide alte dosare. Până ieri îți era prieten, de azi îți devine dușman de moarte. Te asaltează cu reclamații la toate instituțiile statului. Controale peste controale, anchete peste anchete. Nu mai știi de masă, de casă, de odihnă. Omul vrea cu orice preț să-ți arate cine este el, ce poate și cu cine ai de-a face. Nu are rușine de oameni și nici frică de Dumnezeu. Minte de îngheață apele, inventează probe, te bălăcărește ca-n albia porcilor și te face din om neom. Ciudată specie! Într-un sat vecin a trăit una până de curând, care avea „plan de muncă” să alcătuiască zilnic câte trei-patru reclamații sau chemări în judecată. Nu a scăpat nimeni din sat nereclamat de ea, sau să nu se fi judecat cu ea. O cunoșteau cei de la judecătorie, cei de la tribunal, cei de la procuratură, cei de la poliție. Dar cine n-o cunoștea?!

Am văzut o acțiune de chemare de judecată a unui procesoman. Începea cam așa: „Domnule președinte, subsemnatul…. chem în judecată pe fratele meu……, domiciliat…, pentru următoarele motive: în ziua de…., la ora de… mi-a murit câinele otrăvit. Nimeni altul nu ar fi fost în stare să-mi otrăvească animalul decât fratele meu. Prin dispariția câinelui, fratele meu ar fi putut să-mi fure….” Pe două pagini erau înșirate toate relele posibile ce ar fi putut să-i facă fratele.

L-am întrebat pe un procesoman dacă a existat vreo săptămână în viața lui din ultimii treizeci de ani în care să nu aibă vreun proces. A răspuns prompt, cu mândrie: „Am avut și săptămâni cu trei-patru procese!”

Astfel de oameni sunt periculoși ca niște scorpioni. Misiunea lor pe lume este doar aceea de a „îndrepta” lumea. Pentru asta nu au tată, nu au mamă, nu au frați, nu au surori, nu

au copii, nu au soție. Au doar o idee: „dreptatea lor”! Pentru această „dreptate” sunt în stare să vândă pe oricine și orice, să nu aibă nimic sfânt, să jure pe orice și pe oricine, să bage în pușcărie oameni nevinovați, să răpească bunuri drept „despăgubire” pentru cauze inventate, să facă zile negre oricui, să mituiască și să șantajeze, să amenințe și să facă rău. Au ceva demonic în firea lor, și fiecare rău pe care-l provoacă le face bucurie, mulțumire, împlinire.

E bine să nu te afli în apropierea unor astfel de indivizi, să le faci cale, să nu ai nici o relație cu ei, ce mai, să te dai la o parte din calea nebunului, cum spune în Biblie.

*

Sfaturi părintești

Din cartea **Cărarea Împărăției** a Părintelui Arsenie Boca mai cităm:

„DEZLĂNŢUIREA STIHIILOR. Dacă oamenii, totuşi, nu se întorc de la rele, nici după asprimea necazurilor, atunci vin peste întunecata lume necazuri mai presus de fire: „Tăriile cerului vor fi zguduite; nu voi cutremura numai pământul, ci şi cerul, zice Domnul!” căci: „Moartea şi sângele, învrăjbirea şi sabia, zdrobirea şi bătaia asupra celor nelegiuiţi s-au zidit toate acestea şi pentru ei s-a făcut potopul”.

Sus în Cer, la cârma nevăzută a lumii se rânduieşte ce să fie jos pe pământ, cu toţi şi cu fiecare. Dar cele ce vin să se întâmple pe pământ tot de pe pământ îşi iau plecarea; aşa că, în toate, oricând, şi de noi atârnă ce să ne vie de la dreapta judecată. Că aşa se ţine cumpăna între sus şi jos. Iar precum că de pe pământ se suie pricina păcatelor strigătoare la cer şi că din cer coboară răspunsul, avem mărturia îngerilor, trimişi la Lot în Sodoma, în chipul a doi oameni, căci sodomia locuitorilor striga la cer şi chinuia sufletul dreptului. „Strigarea lor s-a suit înaintea Domnului şi Domnul ne-a

trimis să-i pierdem. Atunci a ieşit Lot şi a grăit cu ginerii săi şi le-a zis: „Sculaţi-vă şi ieşiţi din locul acesta, că va să piardă Domnul cetatea!” Ginerilor însă li s-a părut că Lot glumeşte. Faptele lor nu-i lăsau să creadă, ci făceau să li se pară glumă şi aşa au pierit şi ginerii lui Lot, făcându-se nevrednici de cuvântul lui Dumnezeu. Dar avem însăşi mărturia lui Dumnezeu, cea dată lui Noe înainte de potop: „Sosit-a înaintea feţei Mele sfârşitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptăţile lor şi, iată, Eu îi voi pierde de pe pământ”. Şi s-au deschis stăvilarele cerului şi a fost potopul. Iar pentru vremuri viitoare avem alte răspunsuri ale cerului atârnând peste faptele pământului. Aci este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus. Şi am auzit un glas din cer, zicând: „Fericiţi cei morţi, cei ce de acum mor pentru Domnul! Da, grăieşte Duhul, odihnească-se de ostenelile lor, căci faptele lor vin cu ei.” Şi am privit şi iată un nor alb şi cel ce şedea pe nor era asemenea Fiului Omului, având pe capul lui cunună de aur şi în mâna Lui seceră ascuţită. Şi alt înger a ieşit din Templu şi a strigat cu glas mare celui ce şedea pe nor: „pune secera şi seceră, căci a venit ceasul de secerat, fiindcă s-a copt secerişul pământului. Atunci cel ce şedea pe nori a aruncat pe pământ secera lui şi pământul fu secerat. Apoi alt înger a ieşit din Altar, având putere asupra focului şi a strigat cu glas mare celui ce avea cosorul ascuţit şi a grăit: „Pune cosorul tău cel ascuţit şi culege strugurii viei pământului, căci boabele ei s-au copt !” Atunci îngerul aruncă pe pământ cosorul lui şi culese via pământului şi ciorchinii îi aruncă în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Şi teascul fu călcat afară din cetate şi a ieşit sânge din teasc până la zăbalele cailor şi în depărtare de o mie şase sute de stadii !” Ferindu-ne de a îndrăzni vreo tâlcuire, un lucru e sigur, despre care

nu mai încape nici o îndoială, că fărădelegile duc omenirea într-o istorie cu necazuri din ce în ce mai apocaliptice.”

*

Poezie de… post

Regretatul Părinte Pr. Prof. Ioan Ionescu din București, mi-a trimis cu ani în urmă, într-o scrisoare, o poezioară. Fiindcă începe Postul Sfintei Marii, socotim că e foarte potrivită acum:

,,Post ușor cu iertăciune,
Presărat cu fapte bune,
Și la toate s-avem frână,
De la ochi până la mână!
Trupul să se subțieze,
Sufletul să învieze,
Să se-nalțe cât mai sus,
Unde nori și vânturi nu-s!
Rupți de cele pământești,
Să prindem aripi cerești!
Domnul să ne dea răbdare
Și iubire, mare, mare!”

*

File de jurnal – 12 mart. 1981

,,De vreo trei săptămâni asupra satelor noastre s-a abătut o mare tristețe. După congresul agriculturii s-a pornit o amplă campanie prin sate pentru planurile de cultură. Deși la începutul anului o bună parte din oameni au făcut contracte pe vite și produse, acum, pentru cei treizeci de ari de teren lot ajutător, se cer: 250 litri lapte, un vițel, 20 kg carne de pasăre, un porc, 200 ouă, patru miei de la zece oi, fasole, cartofi etc. Domnește din nou în sate atmosfera din vremea colectivizărilor. A revenit în actualitate și o glumă din timpul acela: ,,întâi vin tovarășii de la comună cu convingerea, apoi tovarășii de la raion cu pumnul, urmează tovarășii de la regiune cu parul și după aceea vin tovarășii de la București cu ștreangul”.

Am văzut bătrâni murind plângând, fiindcă, spuneau ei, i-au blestemat copiii lor, că nu i-au lăsat să plece din sat după meserii sau după carte la vremea potrivită.

Oamenii reacționează variat. Unii evită să întâlnească organele primăriei; alții înjură, alții se consolează cu gândul că „orice minune nu ține decât trei zile!” Sunt câțiva care, fie n-au știut despre ce e vorba, fie au fost băuți, dar au semnat angajamentele pentru produsele menționate mai sus, iar acum umblă cu cererea de contestație în dreapta și în stânga și nu-i ia nimeni în seamă(...).

Chiar și unele mărfuri se vând condiționat. Astfel, de vreo două săptămâni au adus la cooperativa din sat zece tone de ciment, dar nu au vândut un gram măcar până acum. Se cer două găini pentru sacul de ciment și cinci lei fond social. Găinile sunt plătite cu zece lei bucata. Deși anul trecut cimentul a fost aproape inexistent în comerțul intern, iar nevoia de acest material este foarte mare, din cel de la Bârda nu cumpără nimeni.”

*

Folclor din Mehedinți(LII)

Redăm în cele ce urmează alte cântece culese la 20 iunie 1974 de la **Lăschescu Eugenia** (născut în 1923), din satul Săliștea Izvernei. Se socotea „poetă populară”:

Nici un dor nu este greu

Nici un dor nu este greu,
Ca dorul care-l știu eu,
Dorul ciobănașilor
De pe vârful munților.
Că-s duși departe de sate
Și de neamurile toate,
N-au dorul cu cine-mparte.
Scot fluierul de la brâu
S-aline dorul pustiu
Și doinesc pe lângă stână
Sera când îi vremea bună.
Bate vântul dintr-o parte,
Duce doinele departe,
Să se-audă jos în sate
Pe la mândrițele toate,
Să le-ajungă și pe ele
Toate dorurile grele,
Dorul ciobănașilor
De pe vârful munților.
Să urce la sărbători,
Dimineața de cu zori,
Să șadă pe bolovani,

Să dea gură la ciobani,
Să le țină-ntreaga vară,
Pân' se-ntorc oile iară!
Pân' cobor turmele-n vale
Și-or paște pe lunca mare!

Sus pe dealul cel înalt

Sus pe dealul cel înalt
Are badea un conac.
Pe lângă conac cu strungă
Oile să le aducă
De pe câmp și să le mulgă.
Mă duc și eu să-i ajut,
Că nu l-am văzut demult,
C-a fost badea dus la munte
Cu turma de oi cornute
Și-am purtat la doruri multe.
El pe munte, eu pe luncă,
Dorul cum să nu ne-ajungă!?
Dar la anul viitor,
Urc și eu cu bădișor
Sus pe vârful munților,
Să nu-i port așa mult dor!

*

Capcana din seminar

Toamna anului 1968. Am plecat din Severin cu trenul. Unchiu-meu Ion Sârbu a mers cu mine la gară și mi-a arătat cum îmi găsesc locul în compartiment, cum se deschid ușile dintre vagoane. Era prima mea călătorie cu trenul. Am plecat la Craiova. Eram înscris la examenul de admitere la seminar. În curtea seminarului era furnicar de lume. Cei 120 candidați veniseră însoțiți de părinți, de preoții lor de parohie, de rude etc. Mă simțeam foarte singur. Din părțile noastre era doar Gheorghe Achimescu de la Șiroca și Ion Gheorghescu de la Ponoare, împreună cu părinții lor.

Ne-au dat voie să ne cazăm în dormitoarele internatului seminarului. Am ocupat fiecare paturi cum ne-a fost voia. Erau paturi de fier, suprapuse, cu câte o saltea. Era bine și așa. Cu chirie pe la particulari ar fi fost foarte scump. De hotel nu mai vorbesc! Examenul avea două părți: prima fază era eliminatorie și ea consta în probă la muzică și vizită medicală; faza a doua consta în probe scrise și orale la obiectele propriu-zise de examen(catehism, limba română, istoria României, o limbă

străină, dicție). Bătălia cea mare am înțeles că era însă la muzică. Acolo picau cei mai mulți. Erau doar 14 locuri!

Cu o zi înainte de proba de muzică, s-a remarcat tatăl unui candidat, profesor de muzică la liceul din Melinești. Făcuse și el seminarul, fusese chiar coleg cu profesorul de muzică al seminarului. S-a oferit să ne testeze la muzică. Ne dădea tonuri la orgă, ne punea să cântăm, ne corecta, ne îndruma. Rar îl punea și pe-al dumnealui să zică ceva. Când îi cerea să intoneze ceva, acesta scotea tacticos diapazonul, lua tonul și apoi începea să cânte cu o voce bine studiată. Noi, ceilalți, majoritatea copii de la țară, nici nu văzusem diapazon până atunci. Ușor-ușor, profesorul a selectat un grup de vreo 10-15 candidați. Printre ei eram și eu. Ne-a lăudat, ne-a apreciat calitățile muzicale și ne-a asigurat că vom fi admiși la examen. Seara, ne-a chemat pe cei selectați și a pornit cu noi prin dormitoarele ticsite de lume. Ne punea să cântăm, ca să ne audă lumea și să vadă cum trebuie să se prezinte adevărații candidați! Noi ne bucuram și puneam suflet în cântări, parcă ne-am fi aflat în fața comisiei de examinare. Din laudă în laudă, din dormitor în dormitor, ne-am trezit că trecuse de miezul nopții! Vocile ni se încintaseră, aproape răgușisem. Praful din dormitoare își făcuse efectul.

La un moment dat, profesorul ne-a spus: „ - Băieți, gata! Haideți să bem apă și să ne pregătim de somn, că mâine aveți o zi grea, hotărâtoare!” Zis și făcut. Am coborât în curtea seminarului, unde era un robinet și ne-am rânduit, sub privirile profesorului, să bem apă din pumni. Ne-am luat rămas bun, ne-am urat cele de cuviință pentru a doua zi și am plecat să ne culcăm.

Când m-am trezit dimineața, să înnebunesc, nu alta! Vocea mea nu mai era a mea! Scoteam un hârâit gros, răgușit, tușeam, parcă eram în miezul iernii! Și mai aveam câteva ore până la examen, iar acela era eliminatoriu! Dumnezeule! Parcă

cerul căzuse pe mine. Ce să fac, încotro s-o iau? La ora nouă începea examenul și eu răgușit! Picam din start. Am început să plâng! Îmi dorisem atât de mult să reușesc la seminar și acum să pierd totul din cauza răgușelii!! La un moment dat, lângă mine a venit un preot bătrân. Însoțea și el un candidat. Îl știam de seara, fiindcă îl văzusem într-un dormitor și fusese și el printre cei ce ne ascultaseră cântând. Mi-a zis: ,, - Tinere, ai cântat aseară și apoi ai băut apă rece! De acolo ți se trage răgușeala. Ai o singură soluție. Du-te pe stradă, bate în porți, găsește câteva ouă crude și le bea! Numai ouăle crude îți pot reda vocea ca să intri în examen cu succes!" M-am agățat de vorba lui cu disperare.

Nu mâncasem până atunci ouă crude. Am căutat la mai multe familii și am cumpărat vreo cinci ouă de găină. Eram în stare să mănânc și cojile, nu numai conținutul. Îmi era greață, dar nu mai conta. Eu trebuia să intru la examen și să reușesc. Am avut marele avantaj că numele candidaților erau înscrise pe listă în ordine alfabetică, așa că eu eram printre ultimii. Am intrat la examen în jurul orei 12. Îmi revenise vocea. Ba chiar avea o sonoritate aparte, frumoasă, cristalină, care-mi plăcea la culme. Am cântat Troparul glasului al treilea și cântecul popular ,,Foaie verde de gutui!" Am fost admis. Atunci am simțit și eu adevărata bucurie.

A reușit și băiatul profesorului. Am fost o vreme colegi de bancă. I-am spus din primele săptămâni de școală că-l bănuiesc pe tatăl lui că a avut atunci, seara, gând perfid cu noi cei ce cântasem și a vrut să ne scoată din concurs, dar n-a zis nimic. N-a zis nimic nici tatăl lui, de câte ori a venit să-și viziteze fiul!

Au trecut vreo patruzeci de ani de la acea întâmplare, care putea să-mi schimbe cursul vieții. Eram profesor de Drept canonic la Facultatea de Teologie din Craiova. Erau mulți studenți. Nu-i știam pe toți după nume. La examen, mi-a venit

unul foarte elegant și manierat. S-a prezentat. Purta numele colegului meu, fiul profesorului de muzică de altădată de la Liceul din Melinești. A tras bilet. L-am examinat. Era bine pregătit. I-am dat zece. L-am întrebat apoi de părinții lui și, mai ales de bunicul său, pensionar de acum într-un sat din Gorj. L-am rugat să transmită urări de bine bunicului său și le-am spus la toți cei din seria aceea povestea mea din 1968! Ca profesor de muzică, trebuia să știe că nu ai voie să bei lichide reci după ce ai cântat. Dar tocmai asta ne îndemnase să facem și cei mai mulți am căzut în capcana ce ne-a întins-o!

Oricum, acea întâmplare m-a făcut să înțeleg că lumea nu e toată binevoitoare, că sunt și oameni care-ți vreau răul și, când găsesc momentul, îți ațin calea și-ți dau în cap fără ezitare! Of!

*

Moldova mângâiată

Stelică era în clasa a treia la școala din Gornenți. Avea de parcurs drum de câțiva kilometri din Coada Cornetului până la școală. Era iarnă. Noaptea ninsese și zăpada le venea copiilor până la genunchi. Cei câțiva copii din Coada Cornetului s-au luptat din greu ca să ajungă la școală în dimineața acelei zile. Au ajuns, dar prima oră era pe sfârșite. La clasa a treia era istoria. Stelică și-a întrebat colegii ce lecție le-a dat. Era vorba de vechii locuitori ai Moldovei. A luat aminte, a învățat acasă după manual și în ziua în care avea din nou istoria aștepta să fie ascultat. Învățătorul, Badea Sitaru, un fel de Domnul Trandafir al satelor de munte, a întins harta pe tablă și i-a întrebat pe copii unde se află Moldova. Tăcere. Nici unul din clasă nu știa. Lucrul acesta l-a supărat la culme pe învățător. A hotărât să-i cheme la hartă după catalog, iar cel care nu va ști să arate Moldova avea să primească două palme și nota doi.

Prima chemată a fost eleva Hamzescu. A pus mâna prin Buzău. Învățătorul i-a trântit două palme asurzitoare și fata s-a

prăbușit la podea. I-a dat nota doi. Următorul a arătat în zona Banatului. Rețeta era cunoscută. Fiecare își încerca norocul, arătând ce i se năzărea, dar nimeni nu era sigur de localizare. Stelică era ultimul la catalog. Știa lecția, dar nu știa să arate la hartă. Până atunci învățătorul nu-l bătuse niciodată. De data aceasta era sigur că nu va scăpa. Își pipăia obrajii și aștepta să-i vină rândul. Era numai ochi și urechi. Totuși, privindu-i pe cei dinaintea lui, o idee salvatoare i-a venit în minte. Știa exact pe unde arătaseră cei dinaintea lui. A luat hotărârea să arate el acolo unde nu arătaseră ceilalți. Rămăsese doar partea de răsărit a țării neindicată. Când i-a venit rândul, a încercat să motiveze că la ora precedentă a întârziat din cauza zăpezii și n-a fost prezent, când învățătorul le-a arătat la hartă. Sentința a venit prompt: „ - Știi sau nu știi?!” Cel mai sigur știa ce urmează. Și-a luat inima în dinți, a privit spre tablă și a pus mâna pe zona Botoșanilor. Învățătorul a izbucnit: „- Așa, domnule! Acolo este, dar arată cu palma, nu cu degetul!”

Cu palma, cu palma, dar cât și până unde? A început să întindă ușor degetele, cu grijă, să nu se depărteze prea mult de partea de nord a Botoșanilor. Învățătorul s-a ridicat de la catedră, i-a luat mâna și i-a dus-o până jos pe hartă: „ - Uite, vezi, de la Rădăuți până la Galați! Arată și tu clasei cu palma!” Copilul a înțeles că e salvat. Inima îi bătea repede, ca un ciocan în fierărie, tâmplele-i zvâcneau, dar scăpase de bătaie. A început să-și treacă palma de sus până jos pe hartă, de la Rădăuți la Galați și invers, iar mâna lui parcă mângâia harta. Învățătorul era mulțumit. „ - Bravo, domnule, așa trebuia să știe toți! Ia-ți săcuiul și poți să pleci acasă. Pentru astăzi ai zece!” „- Domnule Învățător, nu pot să plec singur! Îmi iasă lupii înainte sau vreun câine turbat. Îi aștept pe ceilalți, să mergem și noi toți! Avem măciuci la noi și ne apărăm, dacă suntem mulți!”

A rămas până la sfârșitul orelor, dar niciodată n-a mai uitat unde se află Moldova.

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare astfel: **Domnul Ile Teodor** din Sânicolaul Mic(AR), fiu al satului Bârda: **100 lei. Doamna Luca I. Ana** a mai adăugat **50 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **160 lei.** Dumnezeu să le răsplătească!

*

Publicații

Preotul Dvs. a mai publicat câteva materiale, astfel: **Premiul de bătrânețe,** în „Datina", an XXIV(2014), nr. 6189(5-6 iun.). p. 3; **Oferta de carte – iulie,** în „Cititor de proză", 2014 iul. 24, ediție on-line (*http://cititordeproza. ning.com*); **Sfințenia tăcerii,** în „Apollon", an. VIII(2014), iul., p. 7-8, ediție on-line(*www.revista apollon.ro*); **Judecata lui Ianache,** în „Apollon", an. VIII(2014), iul., p. 28, ediție on-line(*www.revista apollon.ro*); **Lupta pentru energie,** în „Datina", an XXIV(2014), nr. 6200(24 iul.). p. 6; **Țara abator,** în „Omniscop", Craiova, 2014, 27 iul., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); ***„Scrisoare pastorală"-281,*** în „Observatorul", Toronto, 2014, 1 aug., ediție on-line (*http://www.observatorul.com*); **Prima pedeapsă,** în „Națiunea", București, an. IV(2014), 3 aug., ediție on-line(*http://www. ziarulnatiunea.ro);*

O frumoasă recenzie face Domnul Academician Alexandru Zub de la Institutul de Istorie „A. D. Xenopol" din Iași volumului semnat de preotul Dvs., **Popas aniversar – 60,** în „Cronica Veche", Iași, an. IV(2014), nr. 7(42), iul., p. 6.

*

Parohia noastră a publicat cartea regretatului Pr. Prof. Dr. Alexie Buzera, **Toată suflarea să laude pe Domnul…**(240

pag.). Cartea cuprinde **Cântările Sfintei Liturghii,** diferite cântări și imne religioase, pricesne și colinde. Autorul a fost profesor la licee din Craiova, la Seminarul Teologic din Craiova și Facultatea de Teologie din Craiova. A lucrat cu elevi, cu tineri, cu enoriași la parohie și cu coriști, așa încât a înțeles direct nevoile și posibilitățile credincioșilor de diferite vârste și categorii. Piesele selectate de autor sunt însoțite de note muzicale liniare, așa încât lucrarea este accesibilă și celor ce nu cunosc notația muzicală psaltică(bizantină). Prin această carte, dorim, pe de o parte, să dovedim, concret, că nu l-am uitat pe autor, ci dimpotrivă, iar pe de altă parte să punem la îndemâna preoților, cântăreților de strană, credincioșilor și tuturor iubitorilor de muzică bisericească cele mai potrivite și mai frumoase cântări din tezaurul Bisericii Ortodoxe. Notația liniară, prin care sunt redate aceste cântări, înlesnesc accesul unui număr mare de utilizatori, chiar necunoscători de notație psaltică. Sperăm să le fim de folos tuturor, iar Sfânta Liturghie și celelalte slujbe ale Bisericii noastre să fie înfrumusețate și prin utilizarea acestei lucrări.

*

Simpozioane

În ziua de 31 Iulie, preotul Dvs. a participat la Simpozionul dedicat împlinirii a 12 ani de la plecarea dintre noi a regretatului preot **Dumitru Bălașa.** Simpozionul a fost organizat de Arhiepiscopia Râmnicului și mai multe foruri culturale din județul Vâlcea. S-a ținut la sediul arhiepiscopiei din Rm. Vâlcea. A fost deschis de noul ierarh vâlcean, **Înalt Prea Sfințitul Varsanufie.** La el au participat aprox. 40 persoane din jud. Vâlcea, București, Mehedinți, Cluj etc. Preotul Dvs. a vorbit despre activitatea de istoric a Părintelui Dumitru Bălașa până în 1989 și posibilitățile de valorificare a operei sale.

*

Conflict clerical

Un fiu al satului Bârda, domiciliat în orașul din apropiere, a solicitat pe preotul Dvs. să-i cunune fiul în biserica satului Bârda. Dorea să facă petrecerea în curtea casei părintești, împreună cu numeroasele rude pe care le avea în sat. Preotul a acceptat. Cu două ore înainte de cununie, subsemnatul am primit un telefon de la preotul din oraș, de parohia căruia aparținea tatăl ginerelui. Buna-cuviință nu-mi permite să reproduc ceea ce mi s-a spus. În esență, eram amenințat că voi fi reclamat la toate instituțiile din cer și de pe pământ pentru această „faptă ilegală”. S-ar putea rezolva, zicea onorabilul, doar dacă le-aș încasa celor cu cununia un anumit număr de milioane de lei, pe care să-i depun a doua zi la casierul parohiei dumnealui. După lege, avea dreptate! Și evreii aveau dreptate, când Îl răstigneau pe Domnul Iisus Hristos: „Noi lege avem și, după legea noastră, trebuie să moară!” Just, nu?!

Pentru a încheia tărăboiul, mi-am călcat pe inimă, m-am dus la familia cu nunta și le-am explicat oamenilor situația penibilă în care mă aflu. Le mulțumesc frumos, fiindcă m-au înțeles și s-au dus în oraș ca să cunune. Ce a fost în sufletul lor, nu știu! Știu doar ce a fost într-al meu! Nu credeam că mai sunt preoți, care socotesc că sunt mai de valoare banii decât sufletele enoriașilor lor. Incredibil, dar adevărat!

Dragii mei! Cum bine știți, în parohia noastră taxa pentru serviciile religioase este zero lei, zero bani. Dacă găsiți în altă parte mai ieftin, sau dacă în altă parte sunt biserici mai mari, mai frumoase, preoți mai drăguți, care cântă mai bine, predică mai convingător sau, pur și simplu, aveți motivele Dvs. ca să cununați sau să botezați în altă parohie, din partea mea aveți toată libertatea. Nici nu trebuie să mă întrebați dacă sunt de acord. ***Pentru mine, ca preot, este important să nu rămână***

copiii nebotezați sau familiile necununate, iar noi să rămânem în aceleași bune relații.

*

Zâmbete

Filozoful **Petre Țuțea**(1902-1991) spunea:

●„- Cum văd participarea românilor de acum la mântuirea lor? – Simplu. Ducându-se la biserică. Şi folosind ştiinţa ca peria de dinţi.”

● Există o carte a unui savant american, care încearcă să motiveze ştiinţific Biblia. Asta e o prostie. Biblia are nevoie de ştiinţă cum am eu nevoie de Securitate.

● Shakespeare, pe lângă Biblie, – eu demonstrez asta şi la Sorbona –, e scriitor din Găeşti.

● Eu cred că omul e făcut de Dumnezeu şi cred că Dumnezeu n-a instalat nici un drac în el. Nu pot să spun că Dumnezeu a făcut un om purtător de drac. Dacă omul e făptura lui Dumnezeu, dracul intră ocolit acolo, nu intră cu voia Lui.

● În faţa lui Dumnezeu, geniul e văr primar cu idiotul.

● Istoria e întemeiată pe istoria dintre Eva şi dracul. Aşa începe istoria, această rătăcire a omului, ca o damnaţie. Fără Dumnezeu omul rămâne un biet animal raţional şi vorbitor, care vine de nicăieri şi merge spre nicăieri. Şi el rămâne aşa chiar dacă este laureat al premiului Nobel sau măturător.

*

Excursii – pelerinaj

Din motive obiective, nu s-a putut efectua excursia-pelerinaj din data de 29 Iulie. Cu acordul credincioșilor, ea a fost reprogramată pentru ziua de **Marți, 26 August.** Excursia se va derula pe traseul cunoscut: **Rm. Vâlcea - Mânăstirile Cozia - Turnu – Govora - Dintr - un Lemn – Bistrița – Arnota - Horezu – Polovragi – Tismana - Baia de Aramă.** Vom vizita și salina de la **Ocnele Mari.**

Prețul rămâne cel anunțat, adică 45 lei/persoană.

*

Colectă pentru sinistrați

Ploile masive și inundațiile din ultima vreme au făcut ravagii în unele localități din Oltenia. Au murit oameni și animale, au fost distruse case, mii de hectare de culturi au fost acoperite de mâl. Patriarhia Română face apel către toți credincioșii săi ca să dea o mână de ajutor celor sinistrați. Colecta se va derula în perioada 1-15 august. Cei ce vor să ajute, sunt rugați să aducă la biserica satului lor alimente neperisabile, cum ar fi: zahăr, ulei, orez, paste făinoase, conserve, compoturi, grâu, porumb, cât și detergenți, pături etc. Aceste produse vor fi centralizate prin protoierii și eparhii și transportate în zonele sinistrate. Nu se primesc bani. Dumnezeu să răsplătească pe cei ce vor face o cât de mică donație!

*

Program

În cursul lunii august avem următorul program de slujbe: **2 Aug.** (Bârda- Malovăț); **3 Aug.**(Malovăț); **6 Aug.** (slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **9 Aug.**(Malovăț-Bârda); **10 Aug.**(Bârda); **12 Aug.**(spovedit și împărtășit în Bârda, la biserică și în sat); **13 Aug.** (spovedit și împărtășit în Malovăț adulții, la biserică și în sat); **14 Aug.** (spovedit și împărtășit copiii în Malovăț); **15 Aug.**(Pomeniri dimineața, la ora 7, la Bârda; slujbă la Malovăț); **16 Aug.**(Malovăț-Bârda); **17 Aug.**(Malovăț); **23 Aug.** (Malovăț-Bârda); **24 Aug.** (Bârda)**;** **29 Aug.** (slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **30 Aug.**(Malovăț-Bârda); **31 Aug.**(Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIII(2014), nr. 283 (1 – 15 August)

Dragii mei enoriași!

Nostalgici și nostalgii

Nostalgia este starea de tristețe, de părere de rău după o persoană iubită, după o anumită stare de lucruri, după anumite locuri de care te leagă trecutul. Am putea spune, chiar, că este dorul de ceva frumos, bun, plăcut și înălțător de altădată. Nostalgicii sunt cei care trăiesc o stare de nostalgie. După 1989, cuvintele acestea au căpătat un sens peiorativ, rău, urât, denigrator, vrând să desemneze pe cei care nutreau păreri de rău după perioada comunistă apusă, după „epoca Ceaușescu”, după traiul și posibilitățile pe care le avuseseră pe vremea aceea. În general, „nostalgicii” de genul acesta erau, în mentalitatea populară, cei care avuseseră funcții, privilegii, cei care trăiseră bine pe vremea aceea.

Și, totuși, cuvintele acestea sunt, pe nedrept, puse la zid. Dacă analizăm mai atent situația, vom vedea că sunt nostalgici nu numai cei care au făcut parte din protipendada regimului politic trecut, nu numai cei care au avut privilegii. Sunt nostalgici și au nostalgii și alte categorii de oameni. S-o luăm la rând!

Ești nostalgic și-ți dorești vremurile când țara era țară și legile erau legi, când drapelul țării era respectat de toată suflarea, nu era ars în piețe publice de tot felul de țâști-bâști.

Ești nostalgic, când vezi tot felul de aventurieri vorbind în public și la posturi de televiziune de poftele lor de a ne vedea țara ciopârțită și împărțită. Ești nostalgic și-ți dorești domni cu demnitate și capabili să conducă nava țării printre stânci și prin furtuni. Îți dorești domni pentru care cuvântul să fie „da” pentru ce e „da” și „nu” pentru ce e „nu”. Ești nostalgic, când te gândești la vremile de mărire ale neamului călăuzit de Basarab, de Mircea, de Ștefan, de Mihai, de Brâncoveanu, când românii mergeau bucuroși la luptă să-și apere țara, moșia, familia, biserica și țintirimul, când oricare era bucuros să moară pentru Țară și pentru Domn, când oricare era mândru că este român. Ești nostalgic, când vezi tot felul de ciocoflenderi că ard în piețe publice manechine reprezentând sfinți ai neamului românesc, precum Avram Iancu, și nimeni nu ia poziție! Ești nostalgic, când vezi că pământul țării se vinde străinilor bucată cu bucată, când vezi că se dau pe nimic bogățiile solului și subsolului cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat Țara.

Ești nostalgic și-ți dorești vremurile când bunul-simț guverna relațiile dintre oameni, când vezi că depravarea a ajuns pe post de model de viață și comportare pentru copii. Ești nostalgic și te doare inima, când vezi că pe toate canalele de informare imoralitatea intoxică sufletul copiilor în special și ale adulților în general. Ești nostalgic când vezi tot felul de escroci și potlogari pe post de mari bogătași iviți peste noapte, care râd în nas unui popor care se luptă să supraviețuiască. Ești nostalgic, când vezi cu câtă ușurință se încalcă acorduri și contracte, știind că a fost o vreme când doar cuvântul și baterea palmei constituiau legământ de neclătinat între oameni.

Ești nostalgic, când vezi că bulendrele bogaților sunt vândute la tomberon amărâților noștri și știi cum se confecționau altădată costumele naționale, opregele, fustâcele, cămășile și celelalte. Știi cât de frumoase erau și că ne reprezentau ca români și oameni vrednici și iscusiți. Ești

nostalgic, când vezi tot felul de formații și de tineri „cântând” o muzică drăcească, potrivită mai degrabă pentru adâncurile iadului. Știi ce au însemnat doinele și cântecele noastre populare, adevărate, românești, pe care le-au cântat strămoșii, moșii, părinții noștri și chiar și noi de-a lungul vieții. Ele erau adevărate medicamente și balsamuri pentru suflete, mângâiere și încurajare la vreme de restrişte, bucurie la ceas de sărbătoare.

Ești nostalgic, când vezi satele că îmbătrânesc și se pustiesc, cum populația scade drastic de la un an la altul. Ești nostalgic, când îți amintești de furnicarul de copii de altădată, care se jucau pe ulițele satelor fericiți. Ești nostalgic, când îți amintești de turmele ce treceau prin sat spre locurile de pășunat, de oamenii vrednici, care plecau cu noaptea în cap la munca câmpului și se întorceau în amurg, trudiți, dar fericiți. Ești nostalgic, când îți amintești de oamenii trunchioși, puternici, sănătoși, capabili să spargă piatra în pumni; de fetele și femeile pline de viață și putere, pe care „le frângeai în genunchi”. Azi te uiți cu milă la bieții oameni otrăviți de tot felul de „e-uri”, cum au devenit aproape scheletici, anemici, triști, fără poftă de viață, cu boli ascunse sau vizibile, cu handicapuri și malformații, care-și blestemă părinții că i-au adus pe lume.

Ești nostalgic, când îți dorești să cumperi din piețe și din magazine fructe și legume adevărate, cu gust și miros specific, fără otrăvuri de toate felurile impregnate în ele, pentru care mai plătești și bani. Și încă mulți. Îți dorești să mai mănânci fructele și legumele pe care le luai din propria ta livadă și grădină, rezultate din semințe autohtone, locale, adaptate condițiilor noastre de sute de ani. Ești nostalgic când fructele au doar formele și culorile specifice, dar nu mai au gustul și mirosul de altădată. Ești nostalgic, când mănânci carne cumpărată de pasăre și ai impresia că mănânci cenușă, iar gândul te duce la

carnea adevărată de la păsările de curte, hrănite cu mâncare naturală.

Ești nostalgic după vremurile când frica de Dumnezeu și de lege, când respectul de semen îți asigura liniștea și siguranța ta ca persoană, proprietatea și viața. Ești nostalgic după vremurile când competiția și competența asigurau reușita în viață și progresul societății, când mita, nepotismul, favoritismul, pilele și relațiile existau doar în povești….. Ești nostalgic după vremurile copilăriei, ale tinereții! Ehei!

Ești nostalgic de multe, dar mai ales de faptul că trece viața parcă prea repede! Păi, nu?

*

Brâncovenii

La 15 August se împlinesc 300 de ani de când Domnul Constantin Brâncoveanu al Țării Românești, împreună cu cei patru fii ai săi și cu ginerele au fost decapitați la Constantinopol. Spre aducere aminte, se cuvine să zăbovim câteva momente asupra personalității marelui voievod.

Provenea din neamul domnesc al Basarabilor. Era bogat, învățat și foarte diplomat. Domnia a luat-o în urma solicitării boierilor țării, care-l socoteau cel mai capabil dintre ei de-a scoate țara din nevoi și de a asigura pacea și liniștea. În vremea aceea, Țara Românească și Moldova erau două fâșii abia vizibile în umbra a trei a coloși ai vremii: la sud – Imperiul Otoman, la răsărit – Imperiul Țarist(Rusesc), la nord - Imperiul Austriac, care avea în stăpânire și Transilvania. Toate aceste trei imperii voiau să acapareze Principatele Române. Între acestea erau războaie permanente. I-a trebuit domnului român multă diplomație ca să poată să strecoare țara printre pericolele care o amenințau. Înțelepciunea lui se poate vedea și din faptul că în cei 25 de ani de domnie(1688 – 1714) în Țara Românească nu a fost război, chiar dacă armata a fost implicată în mai multe rânduri în războaie mari din Europa.

În vremea lui Brâncoveanu, cultura a cunoscut o dezvoltare fără precedent. L-a adus pe Antim Ivireanu din Georgia și l-a pus mitropolit al Țării Românești. Cu ajutorul acestui cărturar, a înființat mai multe tipografii și a tipărit nenumărate cărți în limba română, dar și în limbile greacă, slavonă, arabă, georgiană. A dotat bisericile și mânăstirile din Țara Românească cu cărți în cea mai curată limbă românească, a trimis în taină cărți românilor din Transilvania aflați sub stăpânire austriacă. A trimis cărți creștinilor din Peninsula Balcanică, Asia Mică și Orientul Apropiat aflați sub stăpânire turcească, a trimis cărți și creștinilor din Georgia. A construit multe mânăstiri, biserici și palate în Țara Românească. A construit Mânăstirea Sâmbăta de Sus de lângă Brașov, ca un afront la distrugerea mânăstirilor și bisericilor, pe care o făcea generalul austriac Bucow. A înființat stilul de construcție „brâncovenesc”, caracterizat în special prin pridvorul din fața bisericii. A înființat școli, a ridicat Academia „Sf. Sava” la nivelul cel mai înalt pe care l-a cunoscut această școală superioară românească. A întreținut legături diplomatice cu numeroase state europene, inclusiv cu cele trei imperii vecine de care am vorbit mai sus.

Despre Constantin Brâncoveanu se dusese pretutindeni vestea că este „prințul aurului”, că este „putred de bogat”. Lucrul acesta i-a ispitit pe turci. Nu le-a fost de ajuns că le dădea Brâncoveanu haraciul legiuit, la care se adăugau nenumăratele daruri și pișcheșuri, voiau totul. Un nepot al lui Brâncoveanu, doritor de a ajunge domn, l-a trădat. Câteva scrisori de taină trimise de Brâncoveanu la Viena au fost direcționate de „nepoțel” către Constantinopol. A fost destul ca turcii să-l socotească trădător. L-au arestat în primăvara lui 1714 cu aproape toată familia. Până în august a fost torturat cu sălbăticie ca să spună unde are comorile. Înainte de a fi decapitat el și fii lui, li s-a propus că vor scăpa cu viață și vor fi

repuși în funcție, dacă își abandonează credința și trec la islamism. Nimic nu l-a înfricoșat: nici faptul că pierduse tronul și i se confiscase averea, nici faptul că îi erau decapitați copiii și ginerele, nici faptul că avea să fie decapitat el însuși. Nu și-a abandonat religia și a rămas stâlp de neclintit al Ortodoxiei și al conștiinței românești. Dureros este faptul că la decapitarea Brâncovenilor au asistat toți diplomații europeni acreditați la Constantinopol, care ar fi putut să-i ia apărarea, să-l apere pe cale diplomatică. N-au mișcat un deget! În unele ziare din Occident, apărea știrea că „un prinț valah a fost decapitat, fiindcă nu și-a achitat haraciul!”

Brâncovenii rămân un reper sfânt al neamului românesc și al credinței ortodoxe.

*

Sfaturi părintești

Din cartea **Cărarea Împărăției** a Părintelui Arsenie Boca mai cităm:

„ANTIHRIST. El e „acela” care va veni în numele său - nu al lui Dumnezeu - evreu de neam, care va tirăni sub ascultarea sa tot pământul. Căci „acela” va primi să fie împărat peste strălucirea tuturor împărăţiilor pământului. Creştinii - cu numele - din pricina înmulţirii fărădelegilor care sting Duhul, aşa se vor slăbi la minte, încât, de frică, mulţi se vor lepăda de Hristos şi vor primi toată voia rea şi vor gusta toată răutatea răului, „căci credinţa nu este a tuturora”. Viaţa lor, slăbănogită de păcat, va da îndrăzneală Satanei, care va lucra în „acela” tot felul de puteri şi de semne, de minuni mincinoase şi de amăgiri nelegiuite pentru fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului, ca să se mântuiască. De aceea, pentru că iubesc păcatul mai mult decât pe Dumnezeu, Dumnezeu le trimite amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii şi să cadă sub osândă toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea.

Iudeii de odinioară, împinşi înlăuntru de „acela”, au răstignit pe Domnul, înţepându-I călcâiul, şi nu I-au putut face mai mult nimic; dimpotrivă, Domnul, pogorându-Se prin cruce la cei din închisoare, a spart veşnicele încuietori şi mare pradă a făcut nesăţiosului iad. De atunci umblă protivnicul ca un leu turbat, întărâtându-şi uneltele, ca măcar faptele şi învăţătura Mântuitorului să le întunece în necredinţă. Neputând nici aceasta, îşi aprinde ciracii şi pe „acela” al lor, care se repetă în fiecare veac de oameni, din zilele Sfinţilor Apostoli, până în zilele celui mai desăvârşit Antihrist, din vremea de apoi, când va propovădui Ilie, ca doară-doară va putea măcar să stingă pe ucenicii lui Iisus de pe faţa pământului: prigonindu-i, spânzurându-i, ucigându-i, răstignindu-i şi în tot felul omorându-i.

Mai mult, cum zice un Părinte, acest Antihrist, - care nu se mulţumeşte numai cu necredinţa sa, ci vrea necredinţa tuturora -, nu va avea astâmpăr decât în ziua când ar izbuti să ucidă pe Dumnezeu şi să-L azvârle din inima şi mintea celui din urmă credincios rămas pe pământ; şi nu râvneşte, nebunul, la o mândrie mai mare, decât aceea de-a termina odată cu Dumnezeu, iar în locul Lui să-şi împlânte în sufletul omului, ca pe o sabie a iadului, chipul său de fiară. „Acela” nu se mulţumeşte numai să înşele pe oameni cu amânarea pocăinţei pe mâine, pe poimâine, la bătrâneţe, ci luptă nebun cerând: 1. moarte lui Dumnezeu; 2. moarte învăţăturii Sale; 3. moarte creştinilor, ucenicilor Săi; 4. pustiire Bisericii Sale şi oprirea Sfintei Jertfe celei de-a pururi, care este Sfânta Liturghie.

Chinurile cele de pe urmă, cele de la Antihrist, în care va lucra toată puterea Satanei, vor întrece toate prigoanele câte s-au înteţit asupra creştinilor, de la început până în zilele acelea. Numai sila unei prigoane peste tot pământul împotriva creştinilor îi va hotărî să lase la o parte orice vrajbă

confesională şi să fie una, cum au fost la început. Nu vor scăpa de sub tăvălugul urgiilor istoriei, până nu vor veni şi la mintea aceea să asculte şi să împlinească, măcar la sfârşit, rugămintea cea mai de pe urmă a Mântuitorului în lume. Poate că în vremile acelea abia vor mai fi creştini; dar oricâţi vor rămâne, aceia trebuie să treacă peste ceea ce ar fi foarte bine să treacă creştinătatea vremii noastre şi să fie una. Primejdia comună s-a arătat în lume, unirea creştinătăţii întârzie. Doamne, până când?

Deci, când fărădelegile vor încleşta mintea şi inima oamenilor şi-i vor sălbătici aşa de tare, încât vor zice că nu le mai trebuie Dumnezeu şi Biserică şi Preoţi, încât va fi sălbăticirea şi nebunia urii peste tot pământul, atunci vine sfârşitul."

*

Rugăciune

Sărbătorim în această perioadă Adormirea Maicii Domnului. Din tezaurul de poezii ale lui Mihai Eminescu selectăm pe cea care poartă acest titlu și este dedicată Împărătesei Cerului și Pământului:

,,Crăiasă, alegându-te,
Îngenunchem, rugându-te:
Înalță-ne, ne mântuie,
Din valul ce ne bântuie;
Fii scut de întărire
Și zid de mântuire,
Privirea-ți adorată
Asupră-ne coboară!
O, maică, prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!

Noi, ce din mila Sfântului,
Umbră facem pământului,
Rugămu-ne-ndurărilor,
Luceafărului mărilor;
Ascult-a noastre plângeri,
Regină peste îngeri,
Din neguri te arată,
Lumină dulce, clară,
O, Maică prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!

*

Tricolorul

Cred că era în primăvara anului 1968. Se apropia serbarea de sfârșit de an școlar. Eram în clasa a VIII-a din Malovăț. Într-o zi am fost chemat la cancelarie. Doamna Prof. Vlăduț Natalia și Doamna Prof. Vișan Florica erau foarte agitate. Mi-au spus, grăbite, că le-a venit un ordin de la inspectorat ca să includă în programele serbărilor școlare imnul **Tricolorul** al lui Ciprian Porumbescu. Acest cântec fusese interzis după 1948, iar dânsele erau în mare dificultate, fiindcă nu aveau nici înregistrări sonore cu acest imn, nici text muzical, pe note, ca să-l descifreze. Toți profesorii din școală erau tineri și nu-și aminteau de acest cântec. Singura soluție era **Doamna Învățătoare Elena Sfetcu** de la Bârda. Dânsa se pensionase din 1964, dar era în relații excelente cu cadrele școlare în funcție. Cele două profesoare mi-au dat ca sarcină, ba chiar m-au rugat insistent să merg la Doamna Sfetcu și s-o rog să mă învețe melodia și să-mi dea textul acelui cântec. Zis și făcut. Am mers la Doamna. Era împreună cu Părintele Ionică. Aflând despre ce e vorba, s-au privit semnificativ, parcă nu le venea a crede vestea, apoi Doamna a început să intoneze melodia. Ușor-ușor s-a înfiripat cântecul. Doamna îl cânta ca pe o doină, privea undeva în depărtări și pe obraji îi curgeau lacrimi. A fost singura dată când am văzut-o lăcrimând. S-a străduit apoi să mă învețe și pe mine melodia și nu m-a lăsat până nu i-am dovedit că am receptat-o corect. M-a îndemnat să mă duc și la **Doamna Învățătoare Paula Ghițulescu**, pensionară de la celălalt capăt al satului. Nu era dânsa sigură pe câteva cuvinte din textul cântecului. Am mers. Doamna Ghițulescu a luat vioara și a început să cânte ca un artist. Își amintise imediat cântecul. Probabil îl cântase de curând. De multe ori treceam seara pe la poarta dumneaei și auzeam în curte un adevărat concert. Cânta Doamna cu soțul, **Domnul**

Învățător Nicu Ghițulescu, la vioară și cu vocea, li se alăturau de cele mai multe ori cei patru copii ai lor. Era o frumusețe să-i asculți. Acum Doamna Ghițulescu a cântat melodia la vioară, apoi cu vocea. Și dânsa cânta și plângea. Nu înțelegeam de ce plânge. Cântecul acela parcă era un odor de mare preț ascuns în lada de zestre, care le aminteau celor două învățătoare de copilăria lor, de vremea când erau eleve și cântecul lui Porumbescu era la mare cinste. Cântecul acesta te făcea să te simți mândru că ești român, că ești și tu o verigă din lungul lanț al generațiilor trecute. Am învățat cât am putut melodia, am completat textul. Toată noaptea am dormit iepurește, intonând într-una melodia ca să n-o uit. Când am ajuns la școală, cele două profesoare însărcinate cu pregătirea serbării mă așteptau pe ghimpi. Am cântat de mai multe ori cum am putut și eu, au repetat și dânsele, au adunat coriștii și au început repetițiile. Cântecul acela era ghiocelul de primăvară, care anunța un început de schimbare. Mai târziu a fost confiscat. S-a păstrat doar melodia și textul a fost modificat și în perioada 1977 – 1989 a fost imnul de stat al României. Iată textul adevărat, pe care Ciprian Porumbescu a compus melodia:

„Trei culori cunosc pe lume,
Ce le țin de-un sfânt odor,
Sunt culori de-un vechi renume,
Amintiri de-un brav popor.

Roșu-i focul ce-mi străbate,
Inima-mi plină de dor
Pentru sfânta libertate
Și al patriei amor.

Auriu ca mândrul soare
Fi-v-al nostru viitor,
Pururi în eternă floare
Și cu luci netrecător.

Iar albastrul e credința
Pentru țară ce-o nutrim,
Credincioși fără schimbare
Pân-la moarte o să-i fim.

Pân' pe cer și cât în lume
Vor fi aste trei culori,

Vom avea un falnic nume
Și un falnic viitor.
Și când, fraților, m-oi duce
De la voi și-o fi să mor,
Pe mormânt, atunci să-mi puneți
Mândrul nostru tricolor!”

*

File de jurnal – 20 mart. 1981

,,În ultima vreme a început să le fie frică oamenilor să mai moară! Nu, nu de frica iadului! Cu asta s-au obișnuit. Nu s-au obișnuit însă cu ideea de a-și lua rămas bun din lume, fără a avea măcar o pomană. În părțile noastre tradiția cultului morților are rădăcini adânci în conștiința oamenilor. Faptul că s-au pus restricții drastice pe consumul de făină(se vând cel mult două kg. de persoană), pe fabricarea colacilor etc., îi face pe oameni să fie foarte îngrijorați. În concepția lor, e cea mai mare rușine ca cineva să nu-și poată avea pomenile sale. Mai bine ar muri a doua oară, decât să știe că li se întâmplă una ca asta! Dar cum multora inima nu le prea dă ghes nici să trăiască….!”

,,Protopopul Pufan Crăciun mi-a spus că în seara precedentă l-a sunat mitropolitul Nestor pe la ora 23 și i-a spus să ia legătura cu mine, pentru a-i da unele relații în legătură cu familia Avoc. Bădiță Petrescu, fostul boier al satului Bârda. Ar fi găsit mitropolitul un sigiliu(ștampilă) de-al lui Tudor Vladimirescu la unii dintre descendenții acestei familii și-l interesează anumite date despre această familie.

Protopopul mi-a vorbit despre excursia pe care a făcut-o acum doi ani în Occident. A fost cu familia la Dresda și Berlin. A văzut zidul care împarte Berlinul. Circulația este foarte intensă în Europa. Se circulă doar de la 110 km/oră în sus. Românii erau foarte ironizați pentru consumul excesiv de pâine. În R. D. G. benzina de calitate superioară nu se vindea nici localnicilor decât pe valută forte. Protopopul a traversat Munții Tatra din Cehoslovacia, unde ,,era să-și rupă gâtul”. A

traversat, de asemenea, Munții Făgărașului pe Transfăgărășanul. Acest tronson este ,,una dintre cele mai ingenioase realizări românești". În aprilie va pleca împreună cu soția în U. R. S. S. pentru nouă zile. Vor merge cu avionul. Vor vizita Moscova, Leningradul și vor ajunge până la Marea Baltică. În vară se vor duce la mare și apoi vor face turul României. Mi-a arătat fotografii cu biserica din satul său natal, Broșteni, ctitorie a lui Ghiță Cuțui, căpitan de-al lui Tudor Vladimirescu. Biserica e dărăpănată, acoperișul spart, crucea din turlă este aplecată. ,,Se uită după popa", a remarcat protopopul. În mașina protopopului am văzut, răvășite, câteva ziare ,,Sportul" și reviste ,,Automobil". Probabil că părintele se documenta pentru predica de duminică! Și-a exprimat dorința de a vizita Malovățul și Bârda. Mi-a arătat cererea prin care locuitorii comunei Malovăț mă cereau preot în 15 mai 1979. E însoțită de peste 200 semnături."

*

Folclor din Mehedinți(LIII)

Întrerupem materialele culese de la Lăschescu Eugenia, fiindcă anul acesta, la 15 august se împlinesc 100 de ani de la mobilizarea generală pentru Primul Război Mondial. În acel război, poporul român a dat un tribut imens în oameni și în bunuri materiale și spirituale. Comemorăm și noi acel moment, redând un cântec adaptat momentului, pe care l-am cules la 23 Mart. 1981 de la **Glavan Lucreția** din Malovăț, născută la 31 mai 1897, neștiutoare de carte:

Cântec de război

,,Frunză verde colilie,
În seara de Sânta Marie
S-a-nceput o bătălie.

Pe la două-trei din noapte,
Sunau clopotele toate,
Sunau a jele și moarte.
Tobele băteau în sat,
Războiul s-a declarat.

Eram cu mândruța-n pat
Și din pat că m-am sculat,
Pe mândra mi-am sărutat,
La regiment am plecat
Și muniție mi-am luat,
La hotar am alergat,
Noaptea un atac am dat,
Orșova am ocupat.
Frunză verde trei scaieți,
Ajunsărăm și-n Topleți,
Dar căzură mulți băieți.
Cădeau mulți, ca spicele,
Că-i secerau gloanțele.
De ți-e dor, mândră, de mine,
Să vii, mândră, după mine
În Munții Carpaților,
Sub desimea brazilor.
Acolo sunt eu culcat,
La rădăcina de fag,
De-un obuz lovit în cap.
Și mă-ngroapă grănicerii
Și mă cântă trâmbicerii.
Pământ și cu iarbă verde,
Am lăsat dorul la fete!
Frunză verde și-o lalea,
Dă tunul din Stârmina,
Se clatină Dunărea,
Plânge și mândruța mea,
Alături de măicuța,
Că mi-a rămas singurea,
Pe brațele altuia.
Foaie verde flori ca crinu,
Bate bulgaru cu tunu,
Bombardară Severinu;
Frunză verde ca para,
Un obuz ne sparse gara!"

*

Publicații

Preotul Dvs. a mai publicat câteva materiale astfel: **Constantin Brâncuși,** în „Datina", Dr. Tr. Severin, an. XXIV (2014), nr. 6202(26/27 iul.), p. 6; **Oferta de carte – august,** în „Omniscop", Craiova, 2014 , 7 aug., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); în „Cititor de proză", 2014, 14 aug., ediție on-line(*http://cititordeproza.ning.com*); **Procesomanii,** în „Omniscop", Craiova, 2014 , 12 aug., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); în „Națiunea", București, an. IV (2014), 12 aug., ediție on-line(*http://www. ziarulnatiunea.ro);* **O arhivă bisericească bănățeană – izvor inedit privind Istoria Dreptului(1780-1886),** în „Altarul Banatului", Timișoara, an. XXIV(2014), nr. 4-6(apr. – iun.), pp. 1-5-107;

„***Scrisoare pastorală”- 282*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, 2014, 8 aug., ediție și on-line(*http:// ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Capcana din seminar,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 14 aug., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro);* **Cenzură și cenzuri,** în „Datina”, Dr. Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6217(19 aug.), p. 6; **Crize și crize,** în „Datina”, Dr. Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6218(20 aug.), p. 6; **Focul cenzurii(I),** în „Datina”, Dr. Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6219(21 aug.), p.6; **Focul cenzurii(II),** în „Datina” Dr. Tr. Severin, an.XXIV(2014), nr. 6220(22 aug.), p. 6;

*****

Spovediri. Împărtășiri

În zilele premergătoare sărbătorii Adormirea Maicii Domnului, s-au spovedit și împărtășit mai mulți credincioși, la biserică și la domiciliu, astfel: 29+62+51+1+1= 144. Dintre aceștia, 49 au fost copii.

*

Excursii – pelerinaj

Din motive obiective, nu s-a putut efectua excursia-pelerinaj din data de 29 Iulie. Cu acordul credincioșilor, ea a fost reprogramată pentru ziua de **Marți, 26 August.** Excursia se va derula pe traseul cunoscut: **Rm. Vâlcea - Mânăstirile Cozia - Turnu – Govora – Dintr - un Lemn – Bistrița – Arnota – Horezu – Polovragi – Tismana - Baia de Aramă.** Vom vizita și salina de la **Ocnele Mari.**

Prețul rămâne cel anunțat, adică 45 lei/persoană.

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații astfel: **Doamna Sprijan Ramona** din Cluj-Napoca: **200 lei; Domnul Popescu Constantin-Iulian** din Italia, fiu al satului Malovăț: **100 lei;**

Domnul Baltac Alexandru a mai adăugat **50 lei** la contribuția de cult, totalizând **115 lei. Domnul Dragomir Bădiță** a achitat **110 lei** pentru contribuția de cult.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În cursul lunii iulie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 6 Iul.(Malovăț): **240 pâini;** 13 Iul.(Bârda): **110 pâini;** 20 Iul.(Malovăț): **190 pâini;** 27 Iul.(Bârda): **100 pâini.** Așadar, în luna Iulie s-au donat **640 pâini.** Copiilor li s-au donat ciocolate.

*

Mulțumim cordial celor care au răspuns apelului pe care l-am făcut cu privire la strângerea de ajutoare pentru sinistrații din Oltenia. Așa cum am precizat, indicația a fost ca să strângem doar alimente neperisabile, detergenți, fără îmbrăcăminte. Drept urmare, am strâns la cele două biserici și am predat protoieriei următoarele: **104 litri ulei, 92 kg făină, 65 kg zahăr, 36 kg orez, 27 kg fidea, 16 cutii conserve, 2 litri oțet, 1 kg sare, 1 kg săpun, 1 kg fasole, 8,50 kg făină de porumb, 10 kg paste făinoase, 2 borcane bulion, 1 kg detergent.** La acestea s-au mai adăugat 7 saci și mai multe plase cu haine, dar acestea nu ne-au fost primite.

Dumnezeu să răsplătească fiecăruia pentru donația pe care a binevoit s-o facă și să ne ferească să avem parte vreodată de asemenea nenorociri! Rugăm pe bârdenii care au donat haine, să vină la biserică să la ia înapoi.

*

Zâmbete

● Două blonde la facultate: „- În ce an eşti tu?” „- În două mii treisprezece, tu?”

● Când ești mort, nu știi asta, dar îi afectează pe ceilalți. La fel și când ești prost.

● Bulă, la reuniunea de 20 de ani, se adresează foştilor lui dascăli:„- Stimaţii mei profesori! Mă tot frământă o întrebare: Chiar atât de imbecil eram, de mă tot lăsaţi corigent?” „- Vaaai, se poate, domnule ministru?!?”

● Gheorghe și Ion erau pe câte-un deal cu oile: „- Băă, Ioanee, băă! A fost lupu la tine azi-noapte?” „- A fost!” „- Și ți-o luat oi?” „- Da‘ ce-ai fi vrut? S-aducă?”

● Mark Twain spunea: „Îl invidiez pe Adam, pentru că atunci când spunea o vorbă de duh, ştia că n-a mai spus-o nimeni înaintea lui!”

*

Anunțuri

- Intenționăm să organizăm spre sfârșitul lunii septembrie o excursie pe următorul traseu: **Malovăț-Tr. Severin(Muzeul Județean, cetatea romană Drobeta, catedrala episcopală), Hidrocentrala „Porțile de Fier” – I(muzeul, sala turbinelor), Mânăstirea Vodița, Orșova, Mânăstirea „Sf. Ana”, Defileul Dunării, Mânăstirea Mraconia și retur.** În numărul viitor vă vom da detalii, inclusiv costul.

*

Program

În cursul lunii septembrie avem următorul program de slujbe: **6 Sept.** (Malovăț-Bârda); **7 Sept.(**Bârda); **8 Sept. (**Pomeniri dimineața, la ora 8, la Bârda; slujbă la Malovăț); **13 Sept.** (Malovăț-Bârda); **14 Sept.**(Malovăț); **20 Sept.**(Malovăț-Bârda); **21 Sept.**(Bârda); **27 Sept.**(Malovăț-Bârda); **28 Sept.** (Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail. com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIII(2014), nr. 284 (16 – 31 August)

Dragii mei enoriași!

Materialiști și idealiști

Aceste două cuvinte desemnează mai întâi două sisteme filozofice, care provin din antichitate. Materialiștii îl socotesc drept părinte al lor pe filozoful Aristotel, idealiștii pe filozoful Platon. Materialiștii socoteau că lumea s-a creat printr-o organizare de la sine a materiei; idealiștii socoteau că lumea pe care noi o vedem este o proiectare a lumii adevărate, lumea ideilor. Idealiștii s-au apropiat mult de unele religii, în special de creștinism și au acceptat că lumea este creația lui Dumnezeu. Între cele două curente filozofice au fost întotdeauna dispute și acestea nu se vor termina cât va fi lumea lume. Nu despre aceste aspecte doream să vă vorbesc.

Aș dori să mă refer la un alt înțeles al celor două cuvinte. Materialiștii sunt oamenii care pun accentul pe materie, pe bunurile materiale, pe plăcerile vieții pământești, în timp ce idealiștii sunt oamenii care își dedică viața unor principii, învățături, norme morale și pun accentul pe viața viitoare. Materialiștii mai pot fi numiți „oameni ai pământului”; idealiștii sunt numiți și „oameni ai cerului”. De multe ori, idealiștii sunt luați în râs de materialiști, fiind socotiți „oameni cu capul în nori”, rupți de realitate. Materialiștii stabilesc copiilor lor un drum în viață încă de când aceștia sunt în fașă.

Se orientează spre profesiile în care sunt salarii mari, beneficii, relații sociale, mărire și putere. Idealiștii își orientează copiii spre profesiile în care aceștia manifestă de mici chemare, vocație, talent, chiar dacă astfel de profesii sunt marginalizate, prost plătite, disprețuite. Materialiștii sunt în stare să mituiască profesori, ca să le dea copiilor lor note mari, să le asigure trecerea unor examene, să le procure copiilor tot felul de aparate, cât de scumpe, ca aceștia să poată să copieze la teze, la examene; idealiștii insistă ca odraslele lor să muncească, să învețe, să-și însușească temeinic cunoștințele și nu ar fi în stare, nici picați cu smoală topită, să accepte o notă pe nedrept și, mai ales, Doamne ferește, un examen cumpărat. Materialiștii mituiesc, plătesc în dreapta și în stânga, apelează la tot felul de pile și relații ca să obțină un loc de muncă mai căldicel pentru copii lor; idealiștii așteaptă cu dosarele și diplomele sub braț zile în șir la coadă pentru angajare, convinși fiind că totul se face pe drept, legal, pe baza meritelor obținute de-a lungul anilor de studii. Te miri cum o gâsculiță care abia a trecut prin școală este angajată într-o firmă centrală, pe când șeful de promoție, îndopat cu multe-multe cunoștințe, abia găsește un post la Cucuieții din Deal sau la Crăcănații din Vale. Materialiștii își căsătoresc copiii cu parteneri care, musai, trebuie să aibă zestre cât mai solidă, funcții cât mai bine plătite, vilă, mașină și alte asemenea „calități”; idealiștii socotesc ca bază a căsniciei dragostea, înțelegerea, cinstea, buna-creștere.

Materialiștii trudesc zi și noapte, de multe ori recurg la mijloace și metode certate cu legea ca să adune averi pe pământ, să vâneze funcții înalte, să fie văzuți, admirați și lăudați de cât mai multă lume; idealiștii își adună atât cât le este necesar pentru un trai decent, în rest fiind dispuși să se dedice vieții religioase, artei, meditației, lecturilor. Materialiștii vor vorbi întotdeauna despre bani, despre avere, despre afaceri, despre tot felul de matrapazlâcuri prin care să fenteze legea;

idealiștii vor vorbi despre probleme religioase, morale, artistice. Materialiștii devin ușor-ușor niște zgârciți notorii, asemenea **Avarului** lui Mollière sau lui **Hagi Tudose** al lui Barbu Ștefănescu-Delavrancea; idealiștii sunt gata să-și ajute semenul din puținii lor bani, din bunurile pe care le au, dar și cu vorba, cu rugăciunea, cu prezența lor alături de cel necăjit și îndurerat. Materialiștii nu au niciodată timp pentru cele sufletești, sunt suprasolicitați de multe și de toate; idealiștii găsesc timp și pentru rugăciune, și pentru biserică, și pentru lecturi ziditoare și pentru a vizita pe cel bolnav, pe cel bătrân și fără ajutor. Idealist era Noe. Era în stare să-L asculte pe Dumnezeu, chiar dacă lumea râdea de el. Să construiești pe vârful unui deal, acolo unde duceai apa de băut cu ulciorul, o corabie cât un bloc de azi, nu e semn de sănătate mintală. Și, totuși, Dumnezeu așa îi poruncise! Idealist era Sfântul Ioan Botezătorul. În numele adevărului și dreptății își riscă viața, demascând abuzurile și crima lui Irod. Idealist era Iov. Suporta răbdător nenorocirile, convins fiind că Dumnezeu n-a uitat de el. Idealiști au fost Sfinții Apostoli. Și-au părăsit casele, familiile și toată bruma de strânsură și au plecat să-L urmeze pe Domnul Hristos, iar după Înălțare s-au răspândit în lume să-I propoveduiască învățătura. Nu primeau salariu sau alte beneficii pentru asta, ci doar înjurături, bătăi, temniță și moarte. Idealiști au fost toți sfinții, care au renunțat la toate cele lumești, pământești, și s-au dedicat postului, rugăciunii și faptelor bune, sfârșind, majoritatea, prin moarte martirică. Materialiști au fost majoritatea bogaților și puternicilor lumii din toate vremurile și din toate locurile, majoritatea pătimașilor și vicioșilor, care și-au făcut un ideal în viață din satisfacerea poftelor și plăcerilor trupești. Materialiștii au impresia că găsesc fericirea în bunurile materiale, în plăceri, în putere lumească; idealiștii socotesc că adevărata fericire o vor găsi abia în lumea de dincolo, când le vor fi răsplătite faptele bune,

rugăciunile, credința și nădejdea în Dumnezeu, dragostea de aproapele și de Dumnezeu. Materialiștii trăiesc ca să mănânce, îi interesează clipa; idealiștii mănâncă ca să trăiască; îi interesează veșnicia!

Nu se poate spune că există o separație clară între cele două categorii. De multe ori și idealiștii se interesează mai mult decât le este necesar de cele materiale, cum și materialiștii încearcă să se apropie de cele spirituale. Tânărul bogat din Evanghelie este un exemplu în acest sens. O transformare radicală se poate produce, într-un sens sau altul, dar destul de rar. Și idealiștii se luptă să aibă o locuință, dar una este să ai două-trei camere și alta să ai o casă cu patruzeci de camere! Și materialiștii fac milostenie: fie din interese omenești, fie „să se pună bine" cu Dumnezeu. Una este însă ca să dai „bănuțul văduvei" unuia mai amărât ca tine, fiind conștient că rămâi tu însuți flămând în ziua aceea; alta este să dai o lețcaie dintr-un munte de dolari! În împărăția lui Dumnezeu materialiștii nu prea au loc: „Mai lesne este să treacă camila(frânghia) prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția cerului!" Împărăția lui Dumnezeu, spunea Mântuitorul, arătând spre un grup de copilași, este „a unora ca aceștia", adică a celor curați cu inima, fără vicii, fără păcate, fără legături pământești prea puternice, a celor care și-au făcut un ideal în viață din a cuceri împărăția lui Dumnezeu și din a-și mântui sufletul.

*

Sfaturi părintești

Din cartea **Cărarea Împărăției** a Părintelui Arsenie Boca mai cităm:

„SFÂNTA LITURGHIE MAI ȚINE LUMEA. Precum Taina Pocăinţei sau Mărturisirea este judecata milostivă a lui Dumnezeu, ascunsă sub chip smerit, şi iubitorii de smerenie dau de darul acesta, asemenea şi Sfânta Jertfă a Mântuitorului, din Sfânta Liturghie, ascunde, iarăşi sub chip

smerit, o taină a ocârmuirii lumii. Cei vechi ştiau pricina pentru care nu se arată Antihrist în zilele lor, căci Sfântul Pavel vorbeşte despre taina aceasta în chip ascuns, dar n-o numeşte. E Sfânta Liturghie, sau Jertfa cea de-a pururi, despre care a grăit Domnul prin Daniil şi apoi El Însuşi ne-a învăţat. Ea este aceea care opreşte să nu se arate Antihrist, sau omul nelegiuirii decât în vremea îngăduită lui de Dumnezeu. Căci pentru mulţimea fărădelegilor, demult ar fi trebuit Dumnezeu-Tatăl să sfârşească lumea, însă Dumnezeu-Fiul, Cel ce este iubirea de oameni şi de toată firea, mereu se aduce pe Sine Jertfă sfântă înaintea lui Dumnezeu-Tatăl, mijlocind milostivirea de la El. Rabdă Fiul lui Dumnezeu pentru noi o răstignire neîntreruptă; Mielul-împărat stă mereu chezaş înaintea Tatălui, aducându-Se în Jertfa neîncetată rugăminte de mijlocire pentru biata lume. Că de n-ar fi sângele Mielului, al Arhiereului-împărat, Iisus Hristos, dat de bună voie şi neîncetat preţ de mântuire pentru oameni, stând cu iubire şi părtinire pentru lume, demult ar fi înecat Dumnezeu pământul în sângele oamenilor şi l-ar fi ars cu foc, desfăcând de istov stihiile.

Deci, sângele Mielului din Sfânta Împărtăşanie mai ţine sufletul în oase şi lumea în picioare. Precum Taina Pocăinţei e un dar al Cerului, sub chip smerit, pentru mântuirea fiecărui suflet în parte, aşa Sfânta Liturghie, marea taină, ascunsă iarăşi sub chip smerit, mântuieşte lumea, sau o fereşte de urgiile Antihristului. Iată de ce, toată lumea ar trebui să vie la Sfânta Liturghie, că pentru dăinuirea lumii e darul acesta pe pământ.

Ceea ce se poate spune, pe scurt, despre o prea mare taină a lui Dumnezeu, ascunsă în Sfânta Liturghie, care se săvârşeşte şi în Cer şi pe pământ, şi pentru care mai ţine Dumnezeu lumea, am încercat. Dar Sfânta Liturghie este neasemănat mai bogată în taine, care nu se pot depăna pe

limbă omenească. Dumnezeu coboară între oameni şi suie oamenii la Sine, pe scara Sfintei Liturghii. Deci, câtă vreme mai sunt oameni ce caută Pocăinţa şi Sfânta Împărtăşanie, satana n-are putere: îl opreşte Dumnezeu. Dar când oamenii se vor întuneca la minte aşa de tare, încât vor împiedeca Sfânta Liturghie, cu toată voia lor, vrând necredinţă, în zilele acelea va înceta şi Jertfa cea de-a pururi, şi va începe urâciunea pustiirii. Şi din vremea când va înceta Jertfa cea de-a pururi şi va începe urâciunea pustiirii, vor fi 1290 de zile. E vremea de trei ani şi jumătate, în care va propovădui Ilie, cel mai mânios prooroc, şi va vesti cele şapte cupe ale urgiei lui Dumnezeu - cele de pe urmă - cu care se va sfârşi mânia lui Dumnezeu. Va fi o vreme de strâmtoare, cum n-a mai fost de la începutul lumii, nici nu va mai fi. În zilele acelea mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi; iar cei nelegiuiţi se vor purta ca cei nelegiuiţi. Toţi cei fără de lege nu vor pricepe, ci numai cei înţelepţi vor înţelege (ce vreme e: apropiindu-se a doua venire). Cei fără de lege huliră pe Dumnezeul Cerului din pricina durerilor, care-i frigeau de-şi muşcau limbile, dar de faptele lor nu s-au pocăit, zice Apocalipsa. La plinirea acelei vremi de pe urmă, când răutatea va fi desăvârşit coaptă, va vesti Ilie, Proorocul de foc, a doua venire a Mântuitorului. Vestirea aceasta, bucuria cea mai mare a creştinilor, va fi primejdie de moarte proorocului adevărat; căci oamenii fărădelegii îl vor ucide ca pe Ioan Botezătorul, care era în duhul şi puterea lui Ilie, la cea dintâi venire. Dar tocmai când protivnicii Atotputernicului credeau că omorând şi pe cel din urmă prooroc, în sfârşit „au terminat cu Dumnezeu", iată că învie Ilie... Iudeii îşi dau seama de nebunia protivniciei lor şi de înşelarea antihristului şi, cu înfricoşare şi cutremur mare, se întorc şi primesc pe Iisus Hristos-Dumnezeu, după cum mărturiseşte despre ei Scriptura. Proorocul mincinos,

Antihristul, prin duhul său necurat cu care lucră şi se ţine, răscoală pe toţi împăraţii lumii să-i adune la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu, în valea lui Iosafat, la cel de pe urmă război şi la cea mai mare vărsare de sânge de pe pământ.

SFÂNTA CRUCE PE CER. Luminată în slavă, mai strălucitoare ca soarele, căreia încă i-au stat oamenii împotrivă şi au înjurat-o, se va arăta, în ciuda tuturor vrăjmaşilor ei, semn slăvit de biruinţă a binelui asupra răului. Atunci, în zilele acelea înfricoşate, pe pământ şi în tot trupul, însuşi Dumnezeu-Cuvântul vine să cheme pe oameni, pentru cea din urmă oară, însă nu la pocăinţă, ci la judecată. Atunci Dumnezeu şi iconomia mântuirii nu mai e pe crezute, ci pe văzute. Iar pe Antihrist, în care lucra toată puterea Satanei, Domnul îl va ucide cu suflarea gurii Sale, şi-1 va nimici cu strălucirea venirii Sale. Fericit va fi cel ce va aştepta şi va ajunge la 1335 de zile. La ziua Domnului cea mare şi înfricoşată, zi de fericire pentru cei chemaţi, aleşi şi credincioşi, zi de bucurie negrăită, ziua întoarcerii Acasă, în ţara de obârşie şi capătul plângerii. Zi de fericire, văzând izbânda răbdării, văzând învierea cea de obşte, văzând moştenirea cea gătită de la întemeierea lumii celor ce-L iubesc pe Dumnezeu şi au rămas în dragostea Lui până în sfârşit. Şi taine între taine, numai de Dumnezeu ştiute, atunci se vor vedea. Ceilalţi, însă, vor sta să-şi dea sufletul de groază şi de aşteptarea celor pornite să vie peste lume, căci Tăriile Cerului vor fi zguduite. Atunci vedea-vor pe Cel ce L-au răstignit, venind pe nori, cu putere şi cu mărire multă; pe Cel ce este dragostea noastră, care nouă ne împrăştie frica, dar groaza groazelor pentru cei ce L-au prigonit şi L-au răstignit pentru iubirea Sa de oameni şi trebuind să-şi capete plată veşnică după faptele lor. Şi va fi judecata, căci fărădelegile au adus potopul şi fărădelegile strigă şi grăbesc judecata.

Drept aceea, văzând că s-a luat pacea de pe pământ, dar timpul încă nu ni s-a luat, cu glasul lui Dumnezeu chemăm pe toţi oamenii de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a hotărât o zi în care va să judece lumea! Iar ziua aceea poate fi oricând. Iată mai pe înţeles graiul rugăciunii Mântuitorului, pentru creştinătatea de peste veacuri şi de peste tot pământul, prinsă pe cât s-a putut, în sunetul acestor şapte surle...

Iar despre antihrist se mai poate scrie şi altfel...”

*

File de jurnal – 26 mart. 1981

„Aseară a fost unchiu-meu Ion Pârvănescu pe la noi(...). Fusese la Butoieşti să caute date despre Constantin Rădulescu-Motru, filozoful. Copilul unei foste slugi a profesorului, contabil în Craiova, deținătorul unor bunuri ale savantului, l-a primit foarte ostil. I-a refuzat orice relație, fotografie sau document, afirmând: „ - Să-ți dea cei care l-au luat cu mâinile legate la spate!” Când a fost arestat, Rădulescu-Motru ar fi spus: „ - V-am dat lumină și voi mă băgați la întuneric!”(...)

Părintele Zoican, contabil la protoierie, originar din Balta, a găsit o cronică a primului război mondial a unui preot din Balta de la vremea aceea. L-am rugat să i-o ducă Domnului Mite Măneanu pentru a publica-o în volumul III din seria ***Mehedinți – Istorie și Cultură(…).***

Azi am avut o înmormântare la Malovăț, a lui Mihai Surugiu de 81 ani. Fost achizitor toată viața și negustor de ocazie, gângav și destul de abil, avea un umor subtil. Eu îl cunosc mai cu seamă de pe când eram elev la Malovăț. Mă trimitea mama cu lâna de contract și de cotă de la cele 2-3 oi ale noastre să i-o predau. Lâna era de cea mai proastă calitate, aleasă anume de pe la cozile și de pe sub burțile oilor. Moș Mihai, zis Bremănă, mi-o refuza de mai multe ori. Eu băgam plasa cu lână în bancă și așteptam. Hârjoneala dura

câteva zile, uneori și câte o săptămână. De fiecare dată îi spuneam că i-am adus altă lână. Numai ce-și arunca ochii peste ea și-l auzeam: „ - Mă-mă, ceara lu tat-tu, to-tot aia este!” În sfârșit, vrând să se scape de mine, numai ce-l auzeam: „ - Mă-mă, ț o-ț o iau! Da-da să vii să-să mă-mă-ngropi, când o-oi fi po-popă!” Iată că m-am ținut de promisiune. Am slujit cu Părintele Gheorghe Sfetcu. Dânsul mi-a povestit că, odată, ducându-se să-i ceară lui moș Mihai Bremănă căruța să se ducă la lemne, acesta i-a spus: „- Pa-parinte, ca-caruța-i strâcată, da-da-ț’ da-dau ca-carioara!”

*.

Folclor din Mehedinți(LIV)

Redăm în cele ce urmează alte cântece culese la 20 iunie 1974 de la **Lăschescu Eugenia** (născut în 1923), din satul Săliștea Izvernei. Se socotea „poetă populară”:

Frunză verde de cicoare

Frunză verde de cicoare,
Am un drăguț din Ponoare,
L-aștept să vină călare
După asfințit de soare.
Calului i-am pregătit
Din luncă trifoi cosit,
Lui neicuța un pui fript
Și-un kil de vin îndulcit.
Dragi mi-s nopțile de vară,
Să stau pe prispă afară,
S-ascult la privighetoare
Cu neica de la Ponoare.
Când cântă cocoșii-o dată,
Neica-n șea pe cal se saltă,
Îl petrec până la poartă,
Să-i mai dau gură o dată.
-Du-te, neicuță, cu bine
Și să mai dai pe la mine
Săptămâna care vine,
Că mi-e tare drag de tine,
Că nu-i așa lungă cale
Din Izverna la Ponoare”

Mă-ntrebă doru-ntr-o seară

„Mă-ntrebă doru-ntr-o seară,
Ce-l țin pe neica pe-afară,
Fie toamnă, fie iarnă!
-Dorule, tu ești turbat,
Păi, nu știi că am bărbat?

Și de-l prinde pe neica,
Vai de pielea lui și-a mea!
C-am mai pătimit odată,
De n-am să uit viața toată!
Într-o iarnă, pe-nghețat,
Venea neica pe-nserat,
N-a văzut unde-a călcat,
La picioare s-a udat.
Și cum aveam foc în vatră,
Neica se descalță-ndată:
-Fă, mândruță, focul mare,
Să mă dezgheț la picioare!
Când am pus lemne pe foc,
Aud la ușă: ,,cioc, cioc”!
La ușă și la fereastră:
-Ia deschide, măi nevastă!
-Aoleo! Veni bărbatu!
Vai, neicuță, ne-a luat dracu!
Fă-te-ntr-un colț ghemotoc,
Poate mai avem noroc!
Iar eu la repezeală,
Luai putineiul cu zară
Și-l azvârlii peste pară.
Am aruncat zara toată,
Ca să sting focul din vatră,
Prin casă să nu se vadă.
Bărbatul striga de-afară:
-Dar nu deschizi, soțioară?
-Stai, bărbate, stai așa,
Că nu găsesc chibrita,
N-am cu ce-aprinde lampa,
Vin acum să-mi dai pe-a ta!
Dă-mi mâna, hai după mine,
Că știu eu ușa mai bine.
Nu cumva când treci prin casă,
Să te-mpiedici-ntr-ale vasă!
După ce s-a dezbrăcat,
Eu în brațe l-am luat:
-Bărbățele, să mă ierți
Și te rog să nu mă cerți,
Că mă sculai somnoroasă,
Nu văzui să merg prin casă!
Când să ies la tine-afară,
Vărsai bădâiul cu zară!
-Nu-i nimica, soțioară,
Mâine mulgem vaca iară
Și-o să facem altă zară!
Stăi la masă, bărbățele,
Ca să te culci mai devreme!
Când bărbatu-a stat la masă,
Neica a fugit din casă.
Și fugea pe drum cu gheață
Cu opincile în brață.”

*

Nota buclucașă. Învățătorul Badea Sitaru de la Gornenți a făcut demersurile necesare și a înființat școală la Coada Cornetului. Erau optsprezece elevi de acolo, care făcuseră

naveta la Gornenți. Primul învățător la Coada Cornetului a fost Sebastian Stoican. Școala a funcționat în casa lui Constantin Zoican. El se căsătorise la Cernavârf și în casa din Coada Cornetului, pe care i-o construise taică-său, Ioniță Zoican, locuiau bătrâna, ,,baba Lena" și cu Stelică, nepotul. Stelică era în clasa a patra, împreună cu două fete. Îngrijitor al școlii a fost numit un frate al proprietarului casei, Nicolae. Când acesta era plecat la lucru, îi ținea locul Stelică.

Într-o zi, învățătorul a predat la clasa a patra, la gramatică, subiectul și predicatul. A doua zi, la ascultare, Stelică a făcut confuzie, spunând definiția predicatului la subiect și a subiectului la predicat. Învățătorul i-a dat nota patru. Era greu să se obișnuiască cu o asemenea notă, mai ales că școala era în casa fratelui său, iar el era un fel de vătaf între elevi.

După ce s-au terminat orele, au plecat elevii, a plecat și învățătorul. Stelică avea cheile. N-a putut să mănânce, până nu a intrat în clasă, a căutat în sertarul catedrei și a scos catalogul. Era acolo sticla cu cerneală și tocul cu care-i pusese nota. Cu mâna tremurândă de emoție, a făcut din patru – nouă. A pus catalogul la loc, a închis și a plecat.

A doua zi, aveau din nou gramatica. Fiind doar trei în clasa a patra, nu putea să scape neascultat. Învățătorul s-a uitat în catalog și a înțeles despre ce e vorba. L-a pus să spună iarăși definiția subiectului și a predicatului. Aceeași confuzie. Învățătorul l-a chemat afară. Fără menajamente, i-a spus pe un ton categoric: ,,- Dacă mai modifici vreodată notele în catalog, te bag în pușcărie, derbedeule!" Văzându-se descoperit, copilul n-a mai negat. A bâiguit: ,, - Nu mai modific niciodată, domnule învățător!" ,, - Ține minte ce ți-am spus, că nu glumesc! Acum, hai la clasă! Pentru azi îți dau nota trei!" Și așa s-a terminat tărăboiul.

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații astfel: **Doamna Tomescu Eugenia** din Pitești, fiică a satului Bârda: **400 lei; Doamna Ing. Melania Caragioiu** din Laval (Canada): **190 lei; Domnișoara Prof. Univ. Dr. Georgeta Ionașcu** din București, fiică a satului Malovăț și **Domnul Cucu Nicușor** din Tr. Severin: câte **150 lei; Domnul Surugiu Nicu** din Italia, fiu al satului Malovăț: **130 lei; Domnișoara Buzatu Rodica** din București și **Doamna Mocănașu Elena** din Tr. Severin: câte **100 lei; Doamna Câmpean Angela** din Italia: **80 lei;**

*

În cursul lunii august am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe astfel: 3 Aug.(Malovăț): **270 pâini;** 10 Aug.(Bârda): **115 pâini;** 15 Aug.(Malovăț): **180 pâini;** 17 Aug. (Malovăț): **185 pâini;** 24 Aug. (Bârda): **120 pâini;** 31 Aug. (Malovăț): **200 pâini.** Așadar, în luna august s-au donat **1070 pâini.** Copiilor li s-a dat și ciocolată.

*

Plăți

În această perioadă am efectuat o serie de cheltuieli mai mari, astfel: **665 lei** poștei pentru colete; **143 lei** pentru curentul electric; **588 lei** brutăriei pentru pâinea donată în mai; **663 lei** pentru pâinea donată în iunie; **107 lei** băncii pentru comisioane; **1.875 lei** tipografiei pentru cartea Părintelui Al. Buzera, **Toată suflarea să laude pe Domnul; 250 lei** poștei pentru timbre**; 90 lei** pentru internet; **538 lei** protoieriei pentru reviste, cărți etc.; **3.960 lei** tipografiei pentru vol. I din **Bibliografia Revistei „Mitropolia Olteniei"; 5.000 lei** tipografiei pentru volumul II al aceleiași lucrări; **84 lei** ciocolată pentru copii; **1.158 lei** impozit și altele mai mici. La 31 august, deficitul parohiei noastre era de **6.533,68 lei.** A fost altădată și mai mare!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a mai publicat câteva materiale astfel: **Fumatul,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 24 aug., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro);* **Moldova mângâiată,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 23 aug., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro);* **Nostalgici și nostalgii,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 26 aug., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro);* **Focul cenzurii(III),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV (2014), nr. 6221(23-24 aug.), p. 6; **Duhul Apocalipsei,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6223(27 aug.), p. 6; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(I),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6224(28 aug.), p. 6; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(II),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV (2014), nr. 6224(28 aug.), p. 6; **Folclor din Mehedinți (LIII),** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 2 sept., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro);* **Brâncovenii,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 28 aug., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro);*

Recenzia Domnului Acad. Alexandru Zub la vol. **Popas aniversar-60** al preotului Dvs. a fost reluată și în revista „Epifania”, Iași, 2014, nr. 30, sept.-nov., pp. 102 – 104.

*

Parohia noastră a publicat vol. II din cartea preotului și cântărețului Dvs., **Bibliografia Revistei „Mitropolia Olteniei”(1948-2008)**(645 pag.). Cartea cuprinde **Secțiunea istorică,** având următoarele capitole: **Istoria Bisericii Universale, Bizantinologia, Istoria Religiilor, Istoria Bisericii Ortodoxe Române** și **Istoria României.**

Nu se va putea scrie o istorie adevărată a Olteniei în special și a României în general, fără a consulta colecția revistei „Mitropoliei Olteniei”. Se găsește în această revistă un adevărat tezaur de documente, manuscrise, studii, monografii,

reportaje, referințe și recenzii privitoare la localitățile, bisericile, mânăstirile, monumentele istorice, evenimentele istorice, personalitățile Olteniei și ale României. Istorici și oameni de cultură de înaltă ținută, alături de ierarhi, preoți, monahi și mărunți ostenitori într-ale condeiului au semnat materialele publicate în această revistă. Istoria bisericească nu a putut fi niciodată izolată de istoria generală și tocmai de aceea revista „Mitropolia Olteniei" nu este numai revista Olteniei, numai a Bisericii Ortodoxe Române, ci a întregului popor român.

Publicând această bibliografie, socotim că ne-am împlinit o datorie de conștiință față de Biserica Ortodoxă și neamul românesc.

*

Amărăciuni

Începând de anul acesta, preotul Dvs. nu va mai preda Religia la școlile din Malovăț. A făcut aceasta 24 de ani, cu o întrerupere în care a predat la câteva licee din Tr. Severin (Pedagogic, Halânga, Economic), cât și la Facultatea de Teologie din Craiova. Mulți ani nu s-a plătit această prestație, dar a împlinit-o cu bucurie, fiindcă a iubit copiii și misiunea de dascăl. Statutul de profesor de religie nu l-a socotit ca pe un ciolan de ros, ci ca pe o misiune sfântă, ca pe un apostolat. Fiecare oră de religie a socotit-o ca pe o Liturghie. Sute de copii și tineri au primit, săptămână de săptămână, din tainele învățăturii creștine. Între timp, lucrurile s-au schimbat. Preotul Dvs. n-a mai fost bun. N-a mai corespuns: nici la greutate, nici la grosime, nici la înălțime. Cum să trimiți în școală un stafidit ca mine?! Poate doar ca sperietoare! La capre, taică! Să dea Dumnezeu ca această schimbare să fie spre binele și folosul copiilor!

*

Zâmbete

● Proverb românesc: „*Pe lupul bătrân îl calcă javrele pe coadă*!”

● *Din zicerile domnului G. B.*: „M-am certat și cu M. D., dar fără jigniri. El m-a făcut oligofren, eu l-am făcut zdreanță, dar nu ne-am insultat; Am vorbit chiar zilele trecute cu mai mulți parteneri de afaceri. Oameni serioși, din lumea interlopă!;

● Eu am înțeles că vorbim despre afaceriștii adevărați. Acest Cocoș este un papagal!;

● Dacă marcăm un gol la început, pe urmă putem să jucăm și la 0-0!”

● Familia e sfântă, pe când patria.... cum să vă spun, patria e sacră!;

*

Excursii-pelerinaje

În ziua de luni, 22 septembrie, organizăm o excursie-pelerinaj pe următorul traseu: **Tr. Severin - Mânăstirea Vodița - Mânăstirea Orșova - Mânăstirea Mraconia - Clisura Dunării până la Baziaș - Mânăstirea Baziaș – Oravița - Mânăstirea Ciclova Română – Mânăstirea Nera – Bozovici - Bârda.** Durata este de o zi, costul de **45 lei**. La înscriere se achită și costul. Plecarea la ora 6 dimineața.

*

Botezuri. Înmormântări

În ziua de 23 aug. am oficiat Taina Sf. Botez pentru **Popescu Ștefan-Andrei,** fiul **Domnului Popescu Constantin-Iulian** și al **Doamnei Popescu Maria – Mirela** din Italia; în ziua de 24 aug. pentru **Surugiu Gabrielle-Nicola,** fiul **Domnului Surugiu Nicu** și al **Doamnei Surugiu Maricica** din Italia, iar în ziua de 30 aug. pentru **Guran Petrișor-Daniel,** fiul **Domnului Guran Nicolae-Ion** și al **Doamnei Guran Elvira** din Malovăț. Să le trăiască! În ziua de 28 Aug. am oficiat slujba înmormântării pentru **Crăciunescu Paraschiva**(77 ani) din Malovăț. Dumnezeu s-o ierte!

*

Program

În cursul lunii septembrie avem următorul program de slujbe: **6 Sept.** (Malovăț-Bârda); **7 Sept.(**Bârda); **8 Sept. (**Pomeniri dimineața, la ora 8, la Bârda; slujbă la Malovăț); **13 Sept.** (Malovăț-Bârda); **14 Sept.**(Malovăț); **20 Sept.**(Malovăț-Bârda); **21 Sept.**(Bârda); **27 Sept.**(Malovăț-Bârda); **28 Sept.** (Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail. com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIII(2014), nr. 285 (1 – 15 Septembrie)

Dragii mei enoriași!

Idolii vremii noastre

Sentimentul religios a fost înnăscut în om. A venit cu el pe lume. Oriunde a existat o comunitate omenească, a existat și o manifestare religioasă, indiferent ce forme a îmbrăcat ea. Descoperirile arheologice dovedesc cu prisosință acest lucru. Sunt scoase la lumină obiecte de cult, sunt identificate tot felul de practici rituale de înmormântare, care spun că acea populație a avut o credință religioasă. Omul dintotdeauna a fost conștient că trebuie să existe o forță supranaturală, creatoare și conducătoare a universului și a încercat să cunoască această forță. A socotit că este un element al naturii: soarele, luna, stelele, munții, apele, copacii, pietrele; a socotit că este sub forma unei ființe omenești nevăzute, extraordinar de puternice; a crezut că este o idee mai presus de lume. Au socotit că fiecare element al naturii are deasupra o asemenea forță protectoare: marea îl avea pe Poseidon, focul pe Hefaistos; timpul pe Cronos; fiecare activitate umană, bună sau rea, avea un zeu, un idol: comerțul pe Mercur, războiul pe Jupiter, vânătoarea pe Diana; fiecare însușire sau trăsătură spirituală umană mai deosebită își avea zeul ei: frumusețea pe Afrodita, înțelepciunea pe Sofia, beția pe Bachus. Asta ca să vorbim doar de religiile greco-romane. Și la alte popoare era la fel: spre exemplu, la asirieni zeul binelui era Ormuz, al răului Ahriman.

Exemplele pot continua. Erau popoare care aveau zeci de astfel de zei. Ele se numeau popoare politeiste. Puține au fost popoarele monoteiste, adică cele care s-au închinat unei singure forțe supranaturale, care concentra în sine toate energiile. Am putea menționa în acest sens pe evrei cu Iahve, pe daci cu Zamolxe, iar mai târziu creștinii, care-L cinstesc pe Dumnezeu.

Dumnezeu cel adevărat nu a rămas indiferent la aceste căutări ale omului de a-L cunoaște. I-a ieșit acestuia în întâmpinare și i S-a făcut cunoscut, S-a descoperit. Această descoperire s-a făcut, pe de o parte, prin Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, iar pe de alta pe cale naturală, prin opera, prin creația lui Dumnezeu. Observând lumea, natura, universul cu toate frumusețile și rânduielile lui, omul a putut ajunge la concluzia că trebuie să existe un autor, o ființă supranaturală, inteligentă, atotputernică. Mai mult, Dumnezeu Însuși a venit în lume, S-a întrupat, a luat chip de om, a trăit în lume, a luat asupra Sa păcatele lumii și S-a jertfit pe Sine pentru ele. Aceasta fiindcă a iubit omul și neamul omenesc.

Din păcate, asistăm azi la o îndepărtare tot mai mare a omului zilelor noastre de Dumnezeu cel adevărat. Omul rămâne în esența lui o ființă religioasă, dar sentimentele religioase sunt redirecționate spre alte ținte, spre alți dumnezei. Asta nu numai în lumea creștină. Vom menționa doar câteva astfel de ținte:

- ***Averea*** este idolul dintâi al vremii noastre. Ei îi sacrificăm zi și noapte, viața de la tinerețe până la bătrânețe. Vrem să avem cât mai mult și cât mai multe: bani, case, mașini, pământ, bijuterii, tot felul de alte proprietăți. Nu mai avem timp de sărbătoare, de suflet, de artă, de lecturi, nici chiar de propria sănătate. Viața ne-o ordonăm în funcție de posibilitățile de câștig, facem școli și meserii de pe urma cărora să obținem cât mai mult, indiferent de vocația cu care ne naștem; ne căsătorim din interes, în funcție de mărimea zestrei, călcând în picioare

dragostea adevărată; suntem în stare să jurăm pe strâmb, să angajăm martori de meserie pentru a smulge semenului nostru din bunurile sale; suntem în stare să lovim pe față și-n ascuns pe fratele nostru, să ne urcăm pe mormântul lui pentru a-i lua partea de avere; respectăm pe celălalt în funcție de bogățiile ce le deține; recurgem la tot felul de infracțiuni grave, care ne pot costa libertatea, sănătatea și chiar viața doar pentru a câștiga cât mai mult; neglijăm familia, educația copiilor, sănătatea lor și a noastră pentru a nu cheltui; suntem surzi și muți la suferința semenului nostru; ne transformăm ușor-ușor în niște adevărați monștri capabili de crime, de jafuri, de trafic cu droguri, cu carne vie, cu arme, cu orice pentru bani, pentru avere. Devenim robii banilor, ai averii și viața ni se scurge cu fiecare clipă, fără să ne dăm seama că drumul nostru se scurtează. La capătul lui, cel mai mare împărat al lumii, Alexandru Macedon, a pus să fie îngropat cu mâinile ieșite afară din sicriu, ca să vadă toți că n-a luat nimic din toate câte adunase în viață!

- ***Puterea*** este alt idol al vremii noastre, căruia mulți i se închină și își închină viața și truda. Începând de la grădiniță, cultivăm competiția: care e cel mai inteligent, mai deștept, mai tare, care aleargă mai repede, care sare mai mult, care scrie mai bine, care desenează mai frumos etc. Copilul înțelege că trebuie să facă orice efort, ca să treacă înaintea celuilalt, celorlalți. Dacă ajunge pe primul loc, e lăudat, primește diplomă, coroniță, cadouri. Aceeași competiție urmează în tot cursul școlii, în afara școlii. Desigur, performanța e un lucru bun, un rezultat al muncii, dar ca să faci performanță doar ca să treci înaintea celorlalți, performanță de dragul performanței, e altceva. Folosim tot felul de mijloace, de pile și de relații, plătim, ne dăm peste cap dacă e nevoie, pentru a obține funcții și posturi dintre cele mai bune, care să ne dea posibilitatea să fim în fruntea celorlalți, să conducem pe alții, să devenim vârful unor instituții, comunități, organizații etc. Cu cât

alimentăm acest instinct al întâietății, cu atât el crește tot mai puternic în noi. Gustul puterii este ca cel al vitezei: ne ia mințile, ne robește sufletul, ne amețește. Unii sunt în stare de orice pentru a ajunge în vârful piramidei. Machiaveli, un istoric italian, spunea că politica nu are nici o legătură cu morala. În acest sens, în lupta pentru putere, protagoniștii sunt în stare de orice, chiar și de crimă, pentru a-și atinge scopul. Ajung unii să conducă țări mai mari sau mai mici, imperii, armate de milioane de oameni înarmați până în dinți. De frica lor tremură o planetă întreagă; sub picioarele lor sunt așternute cadavrele a milioane de oameni nevinovați, datorită lor sunt distruse destinele și idealurile altor milioane de oameni, sunt distruse valori materiale și spirituale. Datorită unor astfel de puternici izbucnesc războaie apocaliptice cu consecințe de neimaginat pentru omul de rând. Să ne gândim doar la Hitler și la Stalin, cei mai apropiați de vremea noastră și să vedem ce-au fost și ce-a rămas în urma lor. O religie a puterii, un idol al puterii, slujit cu devotament diabolic o viață, în fața și în urma căruia au rămas cadavre, sânge, lacrimi și pustiu. Din păcate, istoria nu ne-a învățat suficient și alți închinători la acest idol se ivesc la orizont!

- ***Plăcerea*** este cel de-al treilea idol al vremii noastre, căruia îi dedicăm munca, banii, timpul și viața noastră. Ne place să mâncăm cât mai bine și cât mai mult, să trândăvim, să ne desfrânăm, să ne distrăm, să avem vile ultramoderne, mașini performante. Priviți în jur și veți vedea mulțime de restaurante, de cârciumi, de baruri, de berării, de cârnățării, de case de prostituție camuflate, toate pline până la refuz de clienți. Priviți pe străzi și vedeți tot felul de mașini de lux extraordinar de scumpe; priviți palatele cu zeci de camere în care se lăfăie puternicii zilei. Priviți pe toate canalele de televiziune, pe internet, în ziare și reviste, și veți vedea o lume a desfrâului, a destrăbălării, a luxului, a plăcerii. Parcă am trăi vremuri

apocaliptice! Vorbiți cuiva despre abstinență, înfrânare, post, rugăciune și veți vedea că n-ar timp să vă asculte; vorbiți-i despre plăceri și nu veți mai scăpa de el. Chemați pe cineva o jumătate de ceas la biserică, la rugăciune: nu va putea, fiindcă are o mie de probleme; chemați-l la un meci de fotbal: o jumătate de zi stă la coadă să ia bilet și altă jumătate de zi să urmărească meciul și să strige cât îl țin bojogii. Pentru băutură, pentru tutun, pentru droguri, pentru fuste și alte plăceri, mulți sunt în stare să-și lase copiii pe drumuri, să-și destrame familiile, să fure, să jefuiască, să înșele, să schingiue, să omoare. Cântați o doină românească: aproape nimeni nu vă ascultă; cântați o manea și-i veți vedea cum se adună. Îmbrăcați-vă într-un costum popular: vă arată cu degetul; îmbrăcați-vă în blugi raiați(rupți), în chiloți sau, pur și simplu, ieșiți pe stradă în slipi și veți vedea cum vă „respectă", cum roiesc în jur, ca muștele la cadavru.

Am vorbit, în cele câteva rânduri, doar despre trei idoli ai vremii noastre. Din păcate, ei sunt mult mai numeroși. Ei nu vreau să obțină decât sufletul nostru. În rest, nimic! Ei ne îndepărtează de Dumnezeu, de semeni, de noi înșine. Suntem tot mai singuri! Apără-ne, Doamne!

*

Sfaturi părintești

Din cartea **Cărarea Împărăției** a Părintelui Arsenie Boca mai cităm:

„OMUL, ZIDIRE DE MARE PREŢ. Lumea, adică Universul văzut al formelor materiale şi Universul nevăzut al spiritelor pure, este expresia bunătăţii lui Dumnezeu. Ea a fost creată pentru ca să se bucure de bunătatea dumnezeiască. Fiinţa ei, dată în toate lucrurile care o alcătuiesc, de la primul mineral până la înger, e o fiinţă împărtăşită. Viaţa tuturor făpturilor participă la bucuria în Dumnezeu după gradul de fiinţă pe care îl au şi după

capacitatea cu care a fost înzestrată fiecare. Acest grad de fiinţă şi această capacitate de participare e principiul ierarhiei după care e constituită lumea creaturală. Omul ocupă în această ierarhie un loc central. Prin trup aparţine lumii fizice, prin suflet aparţine lumii spirituale. În marele cosmos, el e un microcosmos, cum îl numeşte învăţatul teolog al Bisericii noastre, Ioan Damaschin. Fiinţele spirituale ale creaţiei, făcute după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, sunt libere, adică posedă voinţă proprie, îngerii sunt liberi, omul e liber. Păstrarea lor în armonia primordială a bucuriei de viaţă e lăsată la libera lor voie. Bucuria de a trăi în lumina dumnezeiască sau cu termenul legendar în Paradis, e cu atât mai mare cu cât e un act de consimţire, în virtutea libertăţii spirituale. Tot astfel suferinţa prăbuşirii din armonia paradisiacă va fi cu atât mai mare cu cât ea va fi tot un act liber. O parte din îngeri s-a prăbuşit din armonia cerească prin trufie. Omul s-a prăbuşit călcând de bună voie rânduiala stabilită de Dumnezeu. Dacă armonia paradisiacă a lumii primordiale e opera lui Dumnezeu prin Cuvântul, răul care învenineazǎ lumea îşi are izvorul în păcatul primului om. O piatră a căzut în lac; dar căderea ei nu priveşte numai piatra, ci se repercutează asupra lacului întreg, pe care îl tulbură până la maluri.

În noua situaţie a căderii din armonia paradisiacă, omul suferă. El constată în propriile mădulare răul, durerea, moartea. Şi le constată în toată lumea înconjurătoare. Păcatul lui se răsfrânge asupra lumii întregi şi lumea întreagă suferă împreună cu el. Fiindcă omul ca microcosmos, cu alte cuvinte ca rezumat al stihiilor din care e alcătuită lumea, face ca răul din el să se repercuteze asupra lumii din afară. Istoria omenirii căzute e în cea mai mare parte istoria păcatului în desfăşurare. Ea pare imaginea răsturnată în dezordine a Paradisului legendar.

Două sentimente puternice sporesc tristeţea şi durerea omului căzut: sentimentul rămânerii pe dinafară din armonia superioară a lumii spirituale şi refuzul de a accepta integral condiţia de mizerie în care îşi ispăşeşte pedeapsa. Întruparea Mântuitorului şi ispăşirea păcatului omenesc prin crucificare deschid din nou poarta Paradisului spiritual. Prin Logos s-a creat armonia primordială a lumii, prin Logosul întrupat se va restabili. Creştinismul e a doua creaţie a lumii. Organul prin care se revarsă din nou în viaţă energiile harului dumnezeiesc e Biserica. Uşa ei e poarta redeschisă a Paradisului."

*

Rugăciune(I)

Din rugăciunile lui **Petre Dumitriu** am mai selecționat una: „*Doamne, dă lumii pace. Doamne, dă-le oamenilor blândeţe și pace. Doamne Dumnezeul meu, dă-i omului de lângă mine sănătate, putere, înălţare. Doamne Dumnezeul meu, stăpânul meu, Îţi mulţumesc, Îţi mulţumesc, Îţi mulţumesc pentru că mi-ai ascultat rugăciunile, pentru că mi-ai dat puterea minţii, pe care nu ştiam c-o pot avea, pentru că mi-ai dat bucurii la care nu mă aşteptam, pentru că ai făcut în mine minuni pe care nu le aşteptam şi la care nu speram. Îţi mulţumesc, Doamne, pentru putere, linişte şi sănătate, Îţi mulţumesc pentru că m-ai ridicat deasupra duşmanilor mei, că mi-ai dat bucurie si înţelegere, că mi-ai luminat mintea şi mi-ai limpezit mintea. Doamne, Dumnezeul meu, putere, ordine, lege, frumuseţe, bunătate şi curăţie a lumii, Dumnezeule de temut, de necunoscut, înspăimântător, bun, speranţa mea, încrederea mea, mai mare decât gândurile şi cuvintele, Dumnezeule din inima mea, Îţi mulţumesc. Doamne Dumnezeul meu, vino în inima mea, trezeşte-Te în inima mea. Doamne, dă-mi putere şi linişte, dă-mi sănătate şi noroc, Doamne, înconjură-mă cu puterea Ta, apără minunile Tale în mine. Doamne Dumnezeul*

meu, apără-mă de duşmani. Doamne, luminează-mi mintea şi curăţă-mi inima. Doamne, curăţă-mi imaginaţia, fă-mă să nu doresc decât ce pot avea şi ce e drept să am. Doamne, Dumnezeul meu, dă-mi numai ce e drept să am. Doamne, nu mă lăsa să mă stric, să devin uşuratic şi fără ruşine; eu ştiu că numai puterea Ta mă ţine în picioare şi că fără ea aş fi mai puţin decât ceilalţi oameni; ştiu că fără Tine aş fi nefericit, mărunt, întunecat, prost, orb, fără putere, ridicol. Dumnezeul meu, ajută-mă să fiu vrednic de bunătatea Ta. Doamne, Dumnezeul meu, mi-e ruşine, mi-e ruşine, când văd ce sunt şi ce mi-ai dat; şi, totuşi, alunec pe alunecuşul îngâmfării. Doamne, ştiu că nu eu sunt cel care a făcut ce e bun în ce am făcut, ci Tu. Doamne, dă-mi putere, curaj, curăţie. Doamne, iartă-mi păcatele, iartă-mi greşelile, iartă-mi neputinţele. Dă-mi putere, curăţie şi linişte. Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, nu mă părăsi, nu mă lăsa să uit de Tine, nu mă lăsa să-mi pierd măsura. Doamne, vino în inima mea. Doamne, ajută-mă. Doamne, dă-mi putere şi fă-mă curat. Doamne, vino în inima mea. Amin."

*

File de jurnal – 30 mart. 1981

„Am ajuns în Bucureşti foarte obosit. Abia aşteptam să mă odihnesc câteva ore. L-am întâlnit, însă, pe părintele Caliopie Georgescu, starețul de la Mânăstirea Lainici, cu care am întreținut o convorbire de două ore. A donat și dânsul 2.000 lei Parohiei Malovăț. Venise în Bucureşti pentru ca să-şi definitiveze formalităţile, urmând ca peste câteva zile să plece pentru o lună la Locurile Sfinte.

Părintele Caliopie mi-a vorbit despre Gala Galaction, cu care a slujit ca preot. Gala Galaction s-ar fi apropiat mult de masonerie, dar, aşa cum i-a mărturisit părintelui Caliopie, a făcut acest lucru pentru a vedea cum se pune acolo problema Bisericii şi a Ţării. Galaction avea o minte formidabilă. Era

dornic să ştie totul. În timpul căsătoriei(se căsătorise cu o fostă călugăriţă!), cu toate că era aproape un mistic, a avut o ,,cădere", începând o ,,goniţă", pe care o va regreta public în ***Jurnalul*** *său. În acest jurnal, Gala şi-a făcut o ,,mărturisire publică". În ultima parte a vieţii paralizase. Când recunoştea pe cineva, urla, fiindcă nu mai putea să vorbească. Soţia l-a îngrijit cu devotament până în ultima clipă.*

Părintele Caliopie mi-a vorbit, de asemenea, despre arhimandritul Iuliu Scriban, cu care iarăşi a slujit ca preot. Inteligenţa lui Scriban era de-a dreptul uimitoare. Vorbea curent zece limbi. Împreună cu episcopul Vartolomeu Stănescu al Olteniei, a mers la un congres în Apus(nu mai reţin localitatea!). A avut cel mai mare succes dintre toţi participanţii. Răspundea, de la tribună, fiecăruia în limba lui. I s-a acordat de trei ori mai mult timp decât celorlalţi vorbitori. În timpul primului război mondial a fost implicat printre cei care promulgaseră o ,,proclamaţie", alături de Gala Galaction şi Tudor Arghezi. Gala o concepuse, iar ceilalţi o semnaseră. Scriban fusese condamnat la moarte. A reuşit să ajungă la rege, căruia i-ar fi vorbit şase ore neîntrerupt. În final, şeful statului ar fi spus: ,,- Scriban să nu fie executat, dar cât voi fi eu rege, el să n-ajungă episcop!"

La congresul de care făceam vorbire mai sus, cică l-ar fi întrebat ceilalţi participanţi: ,, - Ce eşti tu în Biserica ta?" El le-a răspuns: ,, - Ia, acolo, şi eu un biet călugăr! M-a luat episcopul să-i car bagajele!"

Mânăstirea Lainici este considerată ca ,,gospodărie anexă" a mitropoliei. Anual îi dă acesteia câte 800.000 lei, dar timp de şapte ani mitropolia n-a alocat nimic pentru reparaţii. Toate reparaţiile s-au făcut acolo în ultimii doi ani din munca voluntară a călugărilor şi ,,din ce s-a putut"! În eparhia Olteniei numai mânăstirile Tismana şi Polovragi au statut de mânăstire propriu-zisă.

Astă-toamnă a venit la Lainici poetul Ioan Alexandru cu soția și doi copii. Soția a impresionat prin sobrietate și seriozitate. E nemțoaică. Feciorul cel mic, de vreo patru ani, se contrazicea cu taică-său pe diferite probleme(...)”.

*

Folclor din Mehedinți(LV)

Vom reda mai jos o variantă a unei vechi balade, **Ce faci, moșule,-n grădină,** pe care am cules-o la 23 Mart. 1981 de la **Glavan Lucreția** din Malovăț, născută la 31 mai 1897, neștiutoare de carte:

Ce faci, moșule,-n grădină?

„Foaie verde de-arțăraș,
Am avut un ficioraș.
Vinerea l-am câștigat,
Vinerea l-am botezat,
Sâmbătă l-am logodit,
Duminica l-am nuntit.
Și lui ordin i-a picat
Și la oaste l-au chemat.
Nouă ani și nouă zile,
De când n-a dat pe la mine!
Și iar verde micșunea,
Dară moșul ce făcea,
Lua săpoiul și săpa,
În grădină se băga
Și de vie s-apuca.
Și la vale se uita,
Pe sub poala codrului,
Văzu chica calului
Și moțul chipiului.
Și iar verde și-o lalea,
Dar soldatul ce zicea:
„- Bun lucru, măi moșule!”
„ - Mulțumesc, nepotule!”
„- Ce faci, moșule-n grădină?”
„ - Scot via din rădăcină,
Că n-are cui să rămână!
C-am avut un ficioraș,
Mi l-a luat la călăraș!
Nouă ani și nouă zile,
De când n-a dat pe la mine!
Și-am avut și-o nor-a mea,
Astăzi îi nuntă la ea!”
„- Lasă, moșule, via
Și hai să-i vedem nunta,
Că via oi mai scotea,
Dar nunta n-oi mai vedea!”
Și iar verde micșunea,
Dar moșneagul ce făcea,
O lua-ncet pe potecea,
Drept la nuntă că mergea

Și la masă se punea.
Dar moșul că le zicea:
„- Măi, soldat din
Țarigrad,
Șezi la masă nerugat,
Bei paharu ne-nchinat?”
„ - Sunt soldat din
Țarigrad,
Șed la masă nerugat,
Beau paharul nenchinat!
Dar mă rog de
dumneavoastră,
Să scoateți mireas-afară,
Să-și facă datoria,
Să mi-o dărui cu ceva!”
Mireasa când auzea,
Ea afară că venea
Și mâna i-o săruta.
Inel în mână-i punea.
Inel de la cununie,
Din mică copilărie.
Și iar verde și-o lalea,
Dar mireasa ce zicea:
„- BețI, copii, vă ospătați,
Care și-ncotro plecați,
Căci mireasă nu luați!
Eu pe cine am dorit,
Bărbățelul mi-a venit!
Și iar verde și-o lalea,
Dar soldatul ce făcea:
El acasă o lua,
O lua, o judeca:
„- Eu pe tine când te-am
luat,
Eu acasă te-am lăsat!
Și iar verde mărgărit,
Acum unde te-am găsit?
Pe unde-au fost curțile,
Au crescut cucuțile!
Nouă ani m-ai adăstat,
Nouă zile n-ai mai stat,
Că ți-a plăcut alt băiat!”
Și iar verde micșunea,
Dară moșul ce-i zicea:
„- Iartă-i, tatule, vina!
Poale lungi și minte scurtă,
Femeie nepricepută!”
Nici de moșneag n-asculta,
Cu hârtie-o-nfășura
Și cu gaz că mi-o stropea
Și foc cu chibritu-i da!
De-a naibului ce era,
Ardea pân’se stâmpăra
Și cenușă se făcea!
Nici pe aia n-o lăsa,
Cu lopat-o vântura,
Rugi pe pământ răsărea,
De se-mpiedica lumea”.

*

Puii de vulpe

Stelică era în clasa a cincea, la școala de la Balta. De dimineață se ducea la școală. Când ajungea acasă, mânca

repede ceva și se ducea cu caprele la pădure. Într-o zi, pe la mijlocul unei râpe, a văzut o vizuină. La gura vizuinei ședeau patru pui de sălbăticiune și se zbenguiau. Stelică era împreună cu vărul său Ghiță. S-au sfătuit împreună. Credeau că sunt pui de lup. Le era teamă să se apropie. În vizuină putea să fie lupoaica și ar fi fost vai și amar de cel ce ar fi pus mâna pe puii ei. Au făcut rost din pădure de o prăjină și, ușor-ușor, au rostogolit puii pe râpă. Unul dintre ei, mai mare și mai vigilent, a reușit să se cațăre pe steiuri și s-a strecurat în vizuină. Pe ceilalți trei i-au prins copiii. Erau mici, frumoși, cu boticurile roșii, blănițele cafenii. I-au băgat în săcuielul în care Stelică avusese mâncarea. I-a văzut mătușa Maria, care era cu vitele prin apropiere și le-a spus: „ - Sunt pui de vulpe, muică!” Au ajuns cu ei acasă. Era seara. Părinții lui Stelică au fost surprinși. „- Ce ai de gând să faci cu ei, Lică, tată?” „ - Îi duc mâine la școală, să-i arăt tovarășului profesor la zoologie!”

Zis și făcut. A doua zi, Stelică și Ghiță au prezentat, ca pe un trofeu de mare preț, puii de vulpe profesorului de zoologie, Ionel Sitaru. Acesta s-a bucurat și a chemat elevii de la toate clasele să le arate minunăția. După ce i-au văzut toți, i-au pipăit, i-au admirat, profesorul l-a întrebat pe Stelică: „ - Ai lapte acasă?” „ - Da, am de la capre!” a răspuns copilul mândru. „ - Îi iei acasă, îi crești și mi-i aduci când vor fi mari!”

Când și-a văzut copilul cu puii de vulpe din nou acasă, Ioniță Zoican și-a ieșit din fire: „ - Mă, fi-ți-ar profesorul să-ți fie, păi eu pui de vulpe cresc? Tu nu vezi că s-a râs de tine? Du-i unde vrei, dar acasă n-ai ce căuta cu ei. Dacă simte vulpea că puii sunt aici, la noapte ne omoară toate găinile!” Copii au dus puii într-un grajd părăsit, undeva, în câmp. Au legat bine ușa cu o sârmă și erau convinși că vulpea nu-i va găsi acolo. Noaptea, cum a făcut, cum n-a făcut, dar, în ciuda celor doi câini foarte vrednici de altfel, vulpea a reușit să omoare cele 20 găini ale lui Ioniță Zoican. Nu s-a auzit nimic-nimic toată

noaptea. Dimineața, copii s-au dus la grajd, curioși să vadă cum au dormit puii de vulpe. Ia-i dacă ai de unde. Pe sub un perete se vedea un canal săpat de vulpe, care dădea în interiorul grajdului. Pe acolo ieșiseră puii.

Vulpea se răzbunase cu prisosință.

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit un ajutor de **250 lei** de la **Domnul Prof. Univ. Dr. Ion Popescu** din București, fiu al satului Malovăț. Dumnezeu să-i răsplătească!

*

Parohia noastră a acordat un ajutor de **400 lei** celor doi copii ai regretatului **Borcilă Ion**(zis **Căneală)**, pentru a-și cumpăra o parte din cele necesare pentru școală.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: **Amintiri despre Tudor Vladimirescu (III),** în „Datina", Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6225(29 aug.), p. 6; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(IV),** în „Datina", Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6226(30-31 aug.), p. 5; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(V),** în „Datina", Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6230(5 sept.), p. 5; **Folclor din Mehedinți(LIII),** în „Națiunea", București, an. IV(2014), 2 sept., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro);* **Nostalgici și nostalgii,** în „Omniscop", Craiova, 2014 , 26 aug., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*); **Oferta de carte – septembrie 2014,** în „Cititor de proză", 2014, 8 sept., ediție on-line(*http://cititordeproza.ning.com*); în „Omniscop", Craiova, 2014, 11 sept., ediție on-line (*http://www.omniscop. ro*); **Furtuna,** în „Națiunea", București, an. IV(2014), 6 sept., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea. ro);* **Prima zi de școală,** în „Apollon", Urziceni, an. I(2014), nr. 9(sept.), p. 13,

ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); ***„Scrisoare pastorală”-284,*** în „Biblioteca Septentrionalis”, Baia-Mare, 2014, 10 sept., ediție și on-line(*http:// ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Materialiști și idealiști,** în „Omniscop”, Craiova, 2014, 11 sept., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*); în „Observatorul”, Toronto (Canada), 2014, 16 sept., ediție și on-line(*http://www. observatorul.com*); **Amintiri despre Tudor Vladimirescu (VI),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6231(6-7 sept.), p. 5; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(VII),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6232(9 sept.), p. 5; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(VIII),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6233(12 sept.), p. 5;

*

Am trimis la tipografie materialul pentru vol. V din **Viețile Sfinților,** pe care urmează să o donăm de Sărbători fiecărei familii din parohie și tuturor celor din afara parohiei, care au ajutat parohia noastră cu cel puțin **50 lei** în perioada **1 Dec. 2013 – 30 Nov. 2014.** Sperăm ca să avem cartea gata până la începutul lui decembrie.

*

Am reușit să legăm, în volume, pe ani, colecția revistei „Mitropolia Olteniei” din perioada 1948-2008 de la biserica de la Bârda. Mai avem colecția acestei reviste de la Malovăț. Colecțiile celorlalte reviste, precum „Biserica Ortodoxă Română”, „Studii Teologice” și „Ortodoxia” le-am legat la amândouă bisericile.

*

Învățământ

Preotul Dvs. a fost repartizat ca profesor de Religie la Liceul Economic din Tr. Severin, acolo unde a slujit șapte ani, până în urmă cu cinci ani. Mulți dintre cei 97 profesori ai liceului erau și atunci, așa că revederea a fost ca într-o familie,

după o lungă despărțire. Desigur „lupta” cu cei aprox. 250 de „zmei” din cele trei clase de-a XI-a și cele șase de-a XII-a, care i-au fost repartizate, va fi mult mai grea decât „lupta” cu „zmeișorii” de la clasele 0-VIII de la Malovăț, dar nu ne dăm bătuți așa repede.

Mulțumim cordial **Prea Sfințitului Episcop Nicodim,** care s-a implicat personal în rezolvarea acestei probleme.

*

Zâmbete

● Proverb românesc: *„Când se momește mâța la smântână, nu-i mai prieește mălaiul!”*

● „ - Părinte, am făcut toată ziua cu cazanul. Seara, am plecat și eu un pic prin sat să mă plimb. Când m-am întors acasă eram gravidă, dar nu știu de ce!”

● „ - Taică X, ai vreun păcat pe suflet?” „ - N-am, părinte, cum să am, doar eu n-am făcut politică!”

● „ - Cine ești dumneata, că nu te cunosc, nu te-am mai văzut pe aici?” „ - Păi, părinte, eu sunt soția omului ăsta cu casa, care stă aici!” „ - Dar cum îl cheamă pe soțul dumneata?” „ - Uite că asta nu știu! M-a luat de două săptămâni din piață, dar am uitat să-l întreb cum îl cheamă! Ptii…, mă, cum am uitat eu asta!”

*

Excursii-pelerinje

Excursia pe clisura Dunării n-o mai putem efectua. Urmările ultimului potop au fost dezastruoase pentru zona respectivă. Au fost inundate case, rupte poduri, acoperite porțiuni de drum cu moloz și pietre, au murit oameni. Excursia rămâne ca proiect pentru anul viitor. Încercăm să facem o altă excursie la **Mânăstirea Prislop** luni, 20 octombrie. Costul este de 45 lei/persoană. Așteptăm înscrieri.

*

Cununii

În ziua de 6 sept. am oficiat Taina Sf. Cununii pentru **Domnul Dragomir Mihai-Sorin** și **Domnișoara Stănciulescu Emilia** din Tr. Severin. Dumnezeu să le ajute!

*

Anunțuri

- Duminică, 5 Oct., în biserica de la Bârda, la ora 12,00, va avea loc licitația pentru anul 2015 a terenurilor parohiei de la Govăra, Bucium(plantația de pomi) și Dealul Corbului. Duminică, 12 Oct., în biserica de la Malovăț, la ora 12,00, va avea loc licitația pentru anul 2015 a terenurilor parohiei din Ogașul Barbului, Țigăreni și Ogășanu.

- Cineva are de vânzare o vițelușă de prăsilă, rasă de lapte.

*

Program

În cursul lunii octombrie, avem următorul program de slujbe: **4 Oct.**(Malovăț-Bârda); **5 Oct.**(Bârda); **11 Oct.** (Malovăț-Bârda); **12 Oct.**(Malovăț); **14 Oct.** (pomeniri dimineața, la ora 8,00, în Bârda; slujbă la Malovăț); **18 Oct.** (Malovăț-Bârda); **19 Oct.** (Bârda); **25 Oct.** (Malovăț-Bârda); **26 Oct.** (slujbă la Bârda; pomeniri, la ora 12,00, la Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIII(2014), nr. 286 (16 – 30 Septembrie)

Dragii mei enoriași!

Otrăvuri, otrăvitori și otrăviți

Trăim vremuri fără precedent. Niciodată nu s-a purtat o campanie, la nivel global, de otrăvire a populației, ca astăzi. Toți suntem conștienți de aceasta și totuși..., în mod tacit, acceptăm și mergem mai departe. Cât mai mergem! Ca niciodată, majoritatea ne hrănim cu alimente luate „de la raft”, adică din magazine. Uitați-vă pe etichetele produselor respective și veți vedea că în compoziția alimentelor acelora intră multe-multe substanțe chimice. Au tot felul de denumiri, care mai de care mai sofisticate și mai complicate. Unele sunt numerotate. Vezi astfel că sunt sute de „E”-uri, care asigură culoarea, gustul, rezistența alimentului respectiv. Unele alimente sunt produse în laboratore, în fabrici, pe bază de produse chimice, fără nimic natural în ele. Auzeam că au reușit chinezii să producă pe bandă ouă sintetice, adică numai din substanțe chimice. Dar câte altele nu sunt astfel. Rafturile gem sub greutatea băuturilor. Unele alcoolice, altele nealcoolice, dar toate îndopate cu substanțe chimice. Despre unele sucuri, foarte bune la gust, se spune că sunt folosite pentru îndepărtarea ruginei de pe șuruburi, la curățirea străzilor murdare de sânge, ca urmare a accidentelor. Se spune că dacă pui un astfel de suc

într-un pahar și în pahar pui bucăți de grăsime sau de ficat, după o noapte nu mai găsești decât sucul. A dizolvat totul.

Cumpărăm din piețe legume și fructe. Au aspect frumos, au rezistență, nu sunt viermănoase, nu sunt bolnave, dar nu au gust. Sunt suprasaturate cu îngrășăminte, ierbicide, pesticide etc. Toate acestea sunt otrăvuri puternice, care se păstrează în bună parte în produsele respective, pe care le consumăm noi. De la un deceniu la altul astfel de otrăvuri devin tot mai puternice, pentru a fi eficace. Așa, bunăoară, gândacul de colorado era combătut cândva cu DDT. Astăzi, dacă mai prăfuiești cartofii cu DDT, gândacii vor râde de tine. Alte substanțe chimice mult mai puternice le mai vin de hac. Mai mult, abia de curând s-a stabilit că DDT-ul este substanță cancerigenă. Așadar, zeci de ani am consumat această otravă și ne mai mirăm de ce sunt atâtea cazuri de cancer!

Pământul e intoxicat de substanțe chimice de tot felul. Din 1994 mi-am cumpărat o motosapă și am lucrat pământul, dar n-am mai văzut o râmă. Altădată, pe vremea când eram copil, când săpa tăticu la cazma, râmele erau ca rădăcinile buruienilor. Fără substanțe chimice, pământul nu mai rodește. Este secătuit, bolnav, obosit. Apele sunt intoxicate și ele. Îngrășămintele, ierbicidele și pesticidele, cât și alte substanțe chimice de tot felul se scurg în pământ și ajung la pânza freatică de adâncime. Astfel, se otrăvesc fântânele, izvoarele, râurile și toate celelalte. Se evaporă apa de pe pământ și de pe suprafața fluviilor, mărilor și oceanelor și ridică spre înălțimi particule minuscule de substanțe chimice. Acestea se întâlnesc acolo cu alte substanțe chimice ridicate odată cu fumul și cu praful. Revin pe pământ în stropii de ploaie și ard vegetația. Spunem că au fost „ploi acide”. Dumnezeu știe ce otrăvuri au fost în acele picături de apă și de pe unde au provenit.

Aerul pe care-l respirăm este intoxicat de substanțe chimice răspândite în văzduh de fabrici de tot felul, de explozii

etc. Altădată, topeau femeile zăpada și cu apa rezultată spălau rufele, fiindcă era apă curată, pură. Astăzi nu se mai poate face același lucru. Multă vreme, zi și noapte ieșeau pe furnalele termocentralei de la Halânga mii de tone de fum și noxe, care se răspândeau în aer. Zăpada era aproape neagră, iar când se topea, stropii de la streașină erau negri. În fiecare an trebuia să văruim biserica, fiindcă apa de la ploaie și zăpadă ne înnegrea zidurile. Aerul acela noi îl respiram.

Medicamentele sunt adevărate grămezi de substanțe chimice. Cumperi medicamente cu traista să tratezi o boală, fără să știi că de fapt ataci alte organe, îți provoci alte boli. Se vorbește de anumite „toleranțe" ale organismului, adică de maximum rezistenței la un anumit produs, dincolo de care produsul respectiv devine periculos.

Sunt industrii și mari companii producătoare de băuturi și medicamente cu profituri imense. Acestea au putere financiară ca să dicteze politica unor state. Știu bine că un produs este otrăvitor, dar reușesc să ia aprobare ca să-l distribuie pe piețele dintr-o țară sau alta. Sunt mari companii, care provoacă boli, lansează viruși sau microbi și vin apoi cu leacuri foarte scumpe. Așa cum industriile de armament produc arme ale morții, așa industriile alimentare și de medicamente produc tot felul de produse, care ucid mai mulți oameni decât gloanțele pe front.

Cei ce otrăvesc mâncarea, băutura, aerul, apa și toate celelalte nu au nume. Ei se ascund în spatele anonimatului, în spatele reclamelor foarte atrăgătoare, în spatele etichetelor frumos colorate. Ei sunt ca un duh al răului, care unelteşte ceas de ceas împotriva vieții, împotriva oamenilor, împotriva creației lui Dumnezeu. Mortalitatea crește de la an la an, natalitatea scade, populația îmbătrânește văzând cu ochii, boli grele afectează pe tot mai mulți. Mare minune să găsești pe cineva perfect sănătos!

Cei otrăviți suntem noi, oamenii din toate locurile și din toate țările. Puține zone din lume mai sunt în care oamenii să se hrănească numai cu produse naturale, fără să folosească îngrășăminte chimice, ierbicide și pesticide. Poate numai triburile sălbatice, care se mai găsesc ici-colo prin pădurile amazoniene! Trăim o epocă în care civilizația a atins un nivel fără precedent. Omul a ajuns să vagabondeze printre stele, să realizeze lucruri pe care nici nu le-au visat înaintașii. Totuși, atâta vreme cât nu va găsi mijloace pentru a evita aceste otrăvuri, pentru a proteja omul, specia, de consecințele dezastruoase ale acestora, toate celelalte nu au nici o valoare. Vom fi o civilizație care se autodistruge.

Cei care mai avem câte o bucățică de grădină, de teren, să ținem de ele cu dinții și să le folosim cum se cuvine, fiindcă suntem niște privilegiați ai vremii noastre. Cei care mai au posibilitatea să crească niște păsări pe lângă casă, niște vite în bătătură, să nu pregete s-o facă, să nu le fie rușine. Încă mai avem posibilitatea să mai obținem niște produse vegetale și animale mai puțin poluate ca cele de la raft. Să cerem mai marilor noștri să ne apere, să ne respecte dreptul cel mai elementar: dreptul la viață!

Cine are urechi de auzit, să audă!

*

Sfaturi părintești

Din cartea **Cărarea Împărăției** a Părintelui Arsenie Boca mai cităm:

„ÎNGERII CĂZUŢI. Mai înainte de a se zidi omul şi cele văzute, în lumea nevăzută a îngerilor, s-a întâmplat o nebună noutate: Lucifer şi ceata sa au vrut să fie ei mai presus de Dumnezeu. Celelalte căpetenii de oştire cerească s-au împotrivit acestei nebunii. Lucifer însă ca fulgerul a căzut de la faţa lui Dumnezeu, făcându-se din înger luminat, drac întunecat. „Vai pământului şi mării, căci diavolul a coborât

la voi, având mânie mare." El e leul, care umblă răcnind, căutând pe cine să înghită, între el şi suflet se începe războiul nevăzut.

PUSTIIREA FIRII OMENEŞTI ÎN ADAM. Omul dintâi, zidit după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, avea toată făptura sa întoarsă spre Dumnezeu, care se răsfrângea într-însul ca soarele într-un bob de rouă. Mintea, pofta şi iuţimea, sau cugetarea, iubirea şi voinţa, erau unite întreolaltă în aceeaşi vedere sau contemplare a lui Dumnezeu. Iar trupul, deşi pământ, neavând în sine poftă pătimaşă, întovărăşea - aşa-zicând - contemplarea aceasta. Asta era temelia cea străveche, în care omul avea să crească de la chip la asemănare cu Dumnezeu.

Protivnicul a dat primul război cu Adam în Rai şi prin el, cu noi, cu toţi, întrucât toţi eram în Adam. E primul război pierdut de om. înfrângerea lui însă o repetă întreg neamul omenesc, mii de ani de-a rândul; iar ceea ce a făcut Adam facem şi noi fiecare. E limpede că la mijloc a fost o neascultare, o înconvoiere a unei meniri, date omului de Dumnezeu. Iată cercul vicios, pe care-1 strângeau cu putere asupra firii omeneşti. Domniile şi Stăpâniile întunericului, îmbrăcându-se pe ascuns în simţirea cea după fire şi povârnind-o spre o lucrare contra firii şi contra ascultării de Dumnezeu. Iată cum, printr-un sfat rău, îngerii căzuţi au surpat raiul virtuţii din fire. Vom vedea la vreme, că, deodată cu acesta, au stins şi lumina cunoaşterii.

Iată aşa a întors Adam firea omenească de la calea scurtă a desăvârşirii, înfundând-o în hăţişul ascultării străine, ceea ce i-a adus scoaterea din Rai în lumea aceasta. „Necaz mare se făcu la tot omul şi jug greu apăsă de atunci pe fiii lui Adam." Căci mare sfărâmare făcu ucigaşul, băgând în zidire puhoiul pustiirii morţii şi toată tragedia istoriei. Iată, şi cu alte cuvinte, pustiirea ce se făcu firii omeneşti: căderea

firii în ispită e tot una cu o sfărâmare, care 1-a făcut pe om bucăţi. Astfel mintea i-a fost amăgită de mândrie şi slavă deşartă, crezând ispititorului, că va fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul; simţirea sau dragostea i s-a întors spre trup, care s-a aprins de poftă pătimaşă; voinţa sau iuţimea în spaimă şi ruşine s-a întors şi, văzându-se gol, s-a ascuns de Dumnezeu. Iar când 1-a strigat Dumnezeu pe nume, nu L-a mai văzut, ci numai L-a auzit, de vreme ce vederea conştiinţei sale era întoarsă acum de la Dumnezeu la sine, căci s-a văzut gol. Deci, când să-şi recunoască greşeala, mintea îi era slăbită, inima rănită cu iubirea de sine, încât cunoaşterea lui decăzută scoase vinovat pe Dumnezeu pentru pustiirea sa. Aşa luă strămoşul plata neascultării şi fu scos afară din fericirea vederii lui Dumnezeu şi alungat în lumea aceasta şi îmbrăcat în haine de piele. De atunci firea noastră în îndoită învrăjbire se află: I. învrăjbirea lăuntrică; II. învrăjbirea în afară(cu Dumnezeu, cu sine însuşi, cu semenii, cu firea toată).

Învrăjbirea aceasta ne urmăreşte ca o lege de pedeapsă dată firii; ea întunecă chipul nostru cel după Dumnezeu. Dar sufletul nu s-a întunecat de tot, căci a mai rămas conştiinţa, ca o stea ce nu s-a stins de pe Cerul Raiului şi mereu ne aduce aminte de obârşia noastră dumnezeiască şi ne îmbie o refacere. De la învrăjbirea aceasta vine toată tulburarea şi războiul celor două legi, adică al legii cu fărădelegea, de care se plângea şi Sf. Pavel că se oşteau într-însul. Aşa se face că împătrit greşim: împotriva lui Dumnezeu, împotriva noastră înşine, împotriva aproapelui şi împotriva firii întregi. Adică păcatul sau decăderea firii ne-a făcut să pierdem: pacea cu Dumnezeu, pacea dinlăuntrul nostru, pacea cu oamenii şi pacea cu toată firea. Ne-am sălbătăcit în toate părţile, cât aproape „să se teamă" şi Dumnezeu de noi. Iată de ce şi fiarele fug de om."

*

Rugăciune

Dintre rugăciunile lui **Petre Dumitriu** mai redăm una:

„Doamne, nu mă părăsi. Doamne, nu mă duce în ispită. Fără puterea Ta nu sunt nimic, nu mă pot împotrivi slăbiciunilor și păcatului. Doamne, dă-mi puterea Ta și ajută-mă să fac bine. Dumnezeul meu, nu mă părăsi. Doamne, Îţi mulţumesc pentru încercările în care mă pui; văd din ele cât sunt de slab. Văd din ele că nu sunt nimic decât ce vrei Tu și atâta vreme cât vrei Tu. Doamne tainic, Doamne necunoscut, ajută-mă, dă-mi puterea Ta; ajută-mă să văd binele, ajută-mă să fac binele. Doamne, Dumnezeul meu, nu mă lăsa să cad, înalţă-mă, Doamne, curăţeşte-mă și înalţă-mă. Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, apără-mă de necurăţenie si de tulburare, apără-mă de mânie și destrăbălare, de ură și de lăcomie. Doamne Dumnezeul meu, îţi mulţumesc pentru tot ce îmi dai, în fiecare clipă, pentru viaţă, pentru bine și pentru rău. Dumnezeul meu, curăţeşte-mă și înalţă-mă. Doamne, dă-mi putere și linişte. Doamne, curăţă-mi inima, luminează-mi mintea. Doamne, vino în inima mea. Iartă-mi păcatele, Doamne, ajută-mă să nu le mai fac, Doamne, nu mă părăsi. Doamne, Dumnezeul meu, dă oamenilor blândeţe și pace; iartă-ne, Doamne, potolește furia oamenilor, dă-le linişte și blândeţe dacă așa este drept. Doamne Dumnezeul meu, dă-i sănătate și putere omului de lângă mine; înalţă-l, Doamne, dă-i sănătate și putere. Doamne, Dumnezeul meu, Îţi mulţumesc pentru tot ce-mi dai; Doamne, apără-mă, apără-Ți minunile Țale în mine; ajută-mă să fiu curat, tare și drept. Vino în inima mea. Vino în inima mea. Vino în inima mea. Fă-mă curat, dă-mi putere să fac și să vreau ce e drept.”

*

File de jurnal – 31 martie 1981

„Am lucrat azi la Biblioteca Academiei din București. Domnul Dan Mihăescu mi-a adus un extras după un articol al său cu cronografele, publicat în „Analele Academiei Române”. Este o primă parte. Alte trei sunt la tipar. A intrat în posesia unui microfilm al unui cronograf de la Singmaringen. L-a costat 100 mărci. Mai este unul la Harkov, dar nu i s-a dat răspuns de acolo. I-am spus despre lucrarea lui Edouard Grenier cu privire la Moldova. Domnul Mihăescu a mers imediat la depozitul bibliotecii și mi-a adus volumul LXIV din catalogul Bibliotecii Naționale din Franța. Nu figurează acolo lucrarea lui Grenier. Mi-a promis că mă va pune în legătură cu doamna Anineanu, care s-a ocupat de corespondența lui Vasile Alecsandri, prietenul lui Grenier. Domnul Mihăescu vrea să facă o carte cu cronografele. Caută peste tot acum o Evanghelie pentru niște rude din Ardeal.

Am vorbit cu Doamna Cătălina Velculescu. Mi-a spus că Domnul I. C. Chițimia e foarte supărat. Nu poate să tipărească tratatul de ***Istoria literaturii române****. De doi ani îl plimbă de la Ana la Caiafa. Se dau „de sus” niște dispoziții cu privire la anumite „aspecte istorice”, cu care colectivul de cercetători ai institutului nu sunt de acord. Nici chiar* ***Bibliografia veche*** *a Doamnei Velculescu nu mai poate continua. Mi-a spus că a descoperit un lucru important:* ***Varlaam și Ioasaf*** *nu are sursă indiană, așa cum se credea, ci este un fel de plagiat după apologeții creștini ortodocși. O interesează vol. I din* ***Dogmatica*** *Părintelui Dumitru Stăniloae și volumul I din seria scrierilor patristice.”*

*

Folclor din Mehedinți(LVI)

Vom reda mai jos un cântec de război, **Scrisoare de pe front,** pe care am cules-o la 23 Mart. 1981 de la **Glavan Lucreția** din Malovăț, născută la 31 mai 1897, neștiutoare de carte:

,,Frunză verde de-o grenadă,
Drăguța neichii amantă,
Nu mai am cum să fac,
La tine să mai străbat,
Să te mai sărut cu drag,
Nici măcar mai binișor,
Că m-am depărtat cu dor!
Și m-am depărtat cu jale
De brațele dumitale.
Așteptam, ba azi, ba mâine,
Să pot veni pe la tine.
Când vrem să venim și noi,
Ne pornește la război.
Of, Doamne, ce chin, ce jale
Aproape de liberare
Ordin de mobilizare!
Dar ce fel de ordin este,
Telegramă fără-n veste,
Ordin de la-mpărăție
Să mergem la bătălie.
Și nu cred că mai trăiesc,
Pe tine să te iubesc!
Nu cred că mai trăiesc iară,
Cum trăiam mai an, pe vară,
Să mai mușc din țâțâșoară,
Să-mi aline, bălăioară,
Dorul de la inimioară!
Așteptăm ordinile,
Să-mbarcăm vagoanele,
Să trecem hotarele
Și să arătăm ce știe
Scumpa noastră Românie
Pe câmpul de bătălie!
Iar mata, mândruța mea,
Ia-ți băiat cum ți-o plăcea,
Nici mai bun și nici mai rău,
Numai cum ți-am fost eu!
Iar dac-oi vedea că mor,
Să-mi faceți cununi de flori,
Faceți chiți de tămâioară,
Să mi le dați de pomană;
Un buchet de brebenel,
C-am fost băiat tinerel
Și m-a-mpușcat în rezbel
Pentru Țară și Drapel!
Coroană mare, suflată,
Să nu mă uiți, mândră-ndată,
Iar două-trei luni de zile
Mai gândește și la mine!”

*

Viperele

Pe dealurile din jurul satului Balta, pe poieni și prin păduri, trăiau multe vipere. Tocmai pe acolo trebuiau să

meargă locuitorii, în special copiii, cu vitele. Era un pericol permanent și toți, de la mic la mare, se temeau. Copiii erau instruiți încă de mici cum să procedeze în cazul unei mușcături de viperă.

Lui Stelică îi făcuse Ioniță Zoican fluier, fiindcă luase premiul întâi în clasa întâia, dar îi făcuse și un toporaș mic, cu coadă de corn, subțire și lungă, pe care îl purta întotdeauna cu el, când mergea cu caprele. Indicațiile primite, pe care părinții i le repetau în fiecare seară, erau cam acestea: în caz de mușcătură, să aibă curaj. În gulerul cămășii avea un ac înfipt. Cu acul, trebuia să lărgească rana lăsată de colții viperei. Cu mâinile urma apoi să stoarcă puternic zona mușcată, până curgea sânge și apă sau lichid apos. În cazul în care era mușcată o capră, aceasta zbiera și înțepenea. Ridica piciorul mușcat. Copilul trebuia mai întâi să dea cu coada toporului prin stratul de frunze din jurul caprei, fiindcă acolo trebuia să fie ascunsă vipera. Ea nu mai prezenta pericol după mușcătură timp de cel puțin o oră. Își vărsa tot veninul la prima mușcătură și apoi devenea inofensivă. Știind asta, copilul devenea curajos și căuta prin frunze, pe după pietre, până găsea vipera. Cu muchea toporului, o lovea mai întâi peste spate, așa cum îl învățaseră. Urmau apoi mai multe lovituri în cap, până vipera murea. Se ocupa apoi de capră și nu o lăsa până nu-i storcea tot veninul. Până seara capra nu mai avea nimic.

Stelică voia, cu orice preț, să omoare viperele care-i mușcau caprele. Nu ca răzbunare, ci pentru altceva. După ce le omora, le bătea cu boata pe toate părțile corpului, le reteza capul cu toporul, apoi apuca ușor pielea din zona gâtului și trăgea. Viperele se jupuiau, cum se jupoaie șerpii când cresc și-și leapădă vechea piele. Cu una sau două piei de viperă pe boată, seara, „flăcăul” venea agale după capre prin sat. Îl vedea lumea, îl admira și-l lăuda și el se simțea ca un erou venit de pe câmpul de luptă, încărcat de medalii. După ce ducea caprele

acasă, lua repede pieile și fugea în drum, acolo unde erau copiii satului la joacă. Îi speria și-i fugărea, până aflau cu toții că el a făcut o asemenea ispravă. Fetele, mai ales, îl priveau admirativ și el se simțea un adevărat flăcău.

*

Oftica

Moș Gheorghiță era trecut prin multe. Fost perceptor, casier și contabil, avusese mereu de-a face cu oameni de tot soiul. Ajunsese adevărat negustor de oameni. Îi plăcea gluma, dar și treaba. Era om de cuvânt, gata să ajute, sufletist, dar îi plăcea să și glumească, să facă șotii. Cei din Bârda îl știau și întotdeauna, unde ajungea el, se făcea voie bună.

La Broșteni era mare târg în fiecare duminică. Veneau oameni din zeci de sate să vândă și să cumpere. Târgul începea foarte devreme. Cei de departe trebuiau să meargă toată noaptea pe drum ca să ajungă la timp. În Florești, sat vecin cu Broșteniul, era un bătrân, moș Toader, care rămăsese singur. Spirit întreprinzător, găsise o întrebuințare celor vreo patru-cinci camere ale casei sale. Casa era la marginea drumului ce venea de la Severin și trecea spre Motru și sâmbătă noaptea pe drum era tot un dute-vino de care, căruțe și călători. Treceau la târg. Moș Toader primea în casa lui pe oricine și-l găzduia peste noapte. Îi dădea și lui dimineața fiecare cât voia. Iarna le făcea și focul. Chiar dacă era doar câte un pat în fiecare cameră și câteva scaune, oamenii se mulțumeau să stea și pe jos, ba chiar și în picioare, numai să nu stea în drum, mai cu seamă când era vreme rea.

Într-o seară, la moș Toader a ajuns și moș Gheorghiță din Bârda. Era împreună cu un bun prieten al său, moș Dumitru. Crescuseră împreună, fuseseră împreună la școală, în armată, în război, se aveau ca frații. În casa lui moș Toader era aglomerație de n-aveai unde arunca un ac. Afară era zăpadă și viscol. Moș Toader abia se strecura printre „chiriași” până la

sobe să mai facă focul. Pe paturi erau câte cinci-șase. De scaune nici nu mai putea fi vorba. Grea problemă să stai, om bătrân, în picioare, o noapte de iarnă, după ce străbătusei câteva zeci de kilometri pe jos. Pentru cei doi bătrâni nu se întrevedea nici o șansă de a sta altfel decât în picioare. Nimeni nu-i cunoștea dintre cei prezenți. Nimeni nu s-a oferit să le dea locul. Moș Gheorghiță s-a strecurat cu greu într-o cameră, până aproape de sobă. Acolo a început să tușească. Se prefăcea. Tușea sec, cu spasme. De la ușă, moș Dumitru i-a strigat, când tusea i s-a mai potolit: „ - Ești bolnav, mă, Gheorghe!” „ - Sunt bolnav, mă nea Dumitre! Nu mai mă fac bine!” „- Dar ce boală ți-au găsit?” „- Oftica! Mi-au dat drumul acasă, că nu mai au ce-mi face. Mă duc la târg să iau vreo vită, să aibă muierea ce tăia la pomană!” „- Mă, săracul de tine!” a mai zis moș Dumitru. Din camera respectivă, lumea a început să iasă buluc, călcându-se pe picioare. Oftica era o adevărată ciumă la începutul veacului trecut. Unde apărea, toată casa dispărea. Nu erau antibiotice, alte medicamente nu erau și cel atins era sortit pierzării. În două minute, camera în care era moș Gheorghiță a rămas goală, patul eliberat. Moș Gheorghiță s-a așezat pe pat și a început iar să tușească. Moș Dumitru, de la ușă, în auzul celorlalți, a mai zis: „ - Mă, Gheorghe, vin eu lângă tine, că și așa sunt bătrân. Dacă s-o lua, s-o lua! Să închid și ușa, ca să nu se întindă și la oamenii ăștia!”

Moș Dumitru a intrat în cameră, a închis bine ușa, a stins lumina și s-au culcat amândoi în pat până dimineața.

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am primit câteva ajutoare astfel: **Doamna Prof. Univ. Dr. Zamfira Mihail** din București : **84 lei; Domnul Spătariu Miron-Filip** din Reșița: **50 lei.**

Dumnezeu să le răsplătească !

*

În cursul lunii septembrie am donat pâine credincioșilor participanți la biserică astfel : 07 Sept.(Bârda): **110 pâini;** 08 Sept.(Malovăț): **150 pâini;** 14 Sept.(Malovăț): **270 pâini;** 21 Sept.(Bârda): **100 pâini;** 28 Sept.(Malovăț): **200 pâini.** Așadar, în luna septembrie s-au donat **830 pâini.**

*****

În urma unui tragic accident de circulație, care a avut loc în Grecia, **Domnișoara Berciu Mihaela**(19 ani), din Bobaița, a murit. Cheltuielile pentru formalități, transport și înmormântare au depășit posibilitățile financiare ale familiei. Familia a făcut apel și la parohia noastră să-i dăm o mână de ajutor. Duminică, 28 sept., Consiliul Parohial, împreună cu preotul și credincioșii participanți la slujbă, au hotărât ca parohia noastră să acorde acelei familii un ajutor de **1.000 lei.** Am deschis o colectă în acest sens. S-au adunat **160 lei.** Suma de 1.000 lei a fost deja încredințată familiei îndoliate. Colecta continuă.

*

La 30 Septembrie, situația contribuției de cult pe 2014 se prezintă astfel: în Bârda au achitat **95,54%** dintre familii ; în Malovăț au achitat **92,75%.** La nivel de parohie au achitat **93,64%.** E o situație bună. Până la 30 noiembrie mai este timp și pentru restanțieri. Precizăm că în parohia noastră contribuția de cult este la aprecierea credincioșilor: fiecare dacă vrea și cât vrea să dea. Serviciile religioase sunt gratuite. Preotul este la dispoziția tuturor, indiferent dacă au achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: **Între materialiști și idealiști,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 17 sept., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro); **„Scrisoare pastorală” – 285,*** în „Biblioteca Septentrionalis”, Baia-Mare, 2014, 22

sept., ediție și on-line(*http://ebibliothecaseptentrionalis. wordpress.com*); **Măria Ta, Țăran român(I),** în „Memoria Oltului”, Caracăl, an. III(2014), nr. 9(sept.), pp. 2-3, ediție și on-line (*http://www. memoriaoltului.ro/reviste*); **Prima pedeapsă,** în „Apollon junior”, Urziceni, an. I(2014), nr. 10(oct.), p. 19, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Furtuna,** în „Apollon junior”, Urziceni, an. I(2014), nr. 10(oct.), p. 19, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Puii de vulpe,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 25 sept., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro);* **Idolii vremii noastre,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 23 sept., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro);***Brâncovenii,** în „Națiunea”, București, an. IV(2014), 28 aug., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro);* **Stăpân și slugă la cuvinte,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6244(27-28 sept.), p. 5; ***„Scrisoare pastorală” – 284,*** în „Observatorul”, Toronto(Canada), 2014, 30 sept., ediție și on-line(*http:// www.observatorul.com*); **Pomeni electorale,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6245(30 sept.), p. 5;

*

Preotul Dvs. a reușit să publice la Editura „Cuget Românesc” cartea sa **Amintiri din paradis**(270 pag.). Sunt cuprinse acolo o parte din amintirile autorului din copilărie, din școala primară, școala generală și seminarul teologic.

Pentru fiecare dintre noi perioada copilăriei este cea mai frumoasă din viață, este raiul trecerii noastre prin lume, căruia îi purtăm nostalgia de-a lungul întregii vieți. Indiferent cât de tristă ar fi fost această perioadă, indiferent câte necazuri, lipsuri și suferințe am fi trăit, ea rămâne, totuși, plină de duioșie, de sinceritate, de curățenie sufletească. Atunci suntem cu adevărat apropiați de părinții noștri, iubim și suntem iubiți, suntem mai lipsiți de griji, de ambiții și patimi. Avem datoria să consemnăm astfel de fapte și trăiri, chiar dacă nu suntem de

talia lui Creangă. Lucrarea de față vine să zugrăvească viața unui copil de la țară în a doua jumătate a secolului trecut și, de ce nu, se constituie într-o adevărată frescă de epocă. Numeroase fotografii de familie din epoca respectivă însoțesc volumul.

*

Abia începusem înscrierile pentru excursia la Mânăstirea Prislop și iată că Mitropolia Olteniei a făcut o altă comandă parohiei noastre pentru **400 ex.** din vol. II al cărții **Bibliografia Revistei „Mitropolia Olteniei”.** Părintele Arsenie nu rămâne dator și pune și el o rugăciune unde trebuie. Îi mulțumim!

*

Zâmbete

● Proverb românesc: „*Din coadă de câine atlas de mătase nu faci, oricât ai pieptăna-o!”*

● „- Alo, părinte, eu sunt mireasa de mâine. Rămâne tot la ora unu să venim cu nunta, așa cum am stabilit?” „ - Sigur că da!” „ - Și ce trebuie să mai aduc eu?” „ - Ginerele!” „ - Părinte, ca nu cumva să-l uit mâine, n-ar fi mai bine să-l aduc la biserică din seara asta și să-l las acolo? Îl găsesc mâine!” „ - Dar dacă fuge?” „- Păi…, îl leg!”

● „- Căsătoreşte-te cu mine. Vei trăi ca în rai!” „- Goală şi desculţă?”

● „- Tovarăşe, de ce ai propus la şedinţa de partid să fim ocupaţi de chinezi?” „- Să vă spun sincer? Vă daţi seama, ce-ar însemna ca să ajungă la noi câteva miliarde de chinezi mărşăluind peste Uniunea Sovietică?”

● Folclor de dinainte de 1989 : *„Aş citi, dar n-am lumină,/ Aş pleca, dar n-am benzină,/ Aş mânca, dar n-am mâncare,/ Aş muri, n-am lumânare”*.

*

Excursii-pelerinje

Excursia pe clisura Dunării n-o mai putem efectua. Urmările ultimului potop au fost dezastruoase pentru zona respectivă. Au fost inundate case, rupte poduri, acoperite porțiuni de drum cu moloz și pietre, au murit oameni. Excursia rămâne ca proiect pentru anul viitor. Încercăm să facem o altă excursie la **Mânăstirea Prislop** luni, 20 octombrie. Costul este de 45 lei/persoană, plecarea la ora 7. Așteptăm înscrieri.

*

Cununii

În ziua de 27 Sept. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Drăghici Ionuț-Alexandru** din Tr. Severin și **Domnișoara Munteanu Larisa-Mariana** din Malovăț. Dumnezeu să le ajute!

*

Program

În cursul lunii octombrie, avem următorul program de slujbe: **4 Oct.**(Malovăț-Bârda); **5 Oct.**(Bârda); **11 Oct.** (Malovăț-Bârda); **12 Oct.**(Malovăț); **14 Oct.** (pomeniri dimineața, la ora 8,00, în Bârda; slujbă la Malovăț); **18 Oct.** (Malovăț-Bârda); **19 Oct.** (Bârda); **25 Oct.** (Malovăț-Bârda); **26 Oct.** (slujbă la Bârda; pomeniri, la ora 12,00, la Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIII(2014), nr. 287 (1 – 15 Octombrie)

Dragii mei enoriași!

Înălțarea și prăbușirea unui neam

În fața lui Dumnezeu, popoarele nu sunt adunături de lume, ci grupuri mari de oameni legați între ei prin legături de sânge, de limbă, de tradiții, de religie. Nucleul unui popor este familia. Ea se dezvoltă sub formă de triburi din ce în ce mai mari, ajungând apoi să formeze un popor. În fața lui Dumnezeu, fiecare popor are o menire în lume, o misiune, un obiectiv de realizat. El apare și dispare în timp, în istorie. Ne amintim cu câtă grijă a fost ajutat poporul evreu să evolueze printre alte popoare, să se mențină în viață, să-și realizeze menirea lui. A pornit de la un om ales de Dumnezeu, de la Avraam. În planul divin, din acest popor avea să se nască Mesia, adică Mântuitorul, Cel ce avea să împace pe Dumnezeu cu oamenii. Națiunile, uniunile, federațiile, imperiile sunt invenții târzii și ele înseamnă o sumă de popoare unite între ele de interese comune, de forță. La judecata universală de la sfârșitul lumii, vor fi judecați oamenii din toate timpurile și din toate locurile, dar și popoarele.

Din istoria și experiența altora, putem învăța noi înșine ca popor. Evreii au fost ocrotiți de Dumnezeu atâta vreme cât L-au ascultat, cât I-au împlinit poruncile. A adus nenorociri asupra egiptenilor, până când aceștia i-au slobozit pe evrei; a despicat apele Mării Roșii, ca să-i scape de armata egipteană;

le-a dat mâncare și apă în pustie patruzeci de ani, fiindcă L-au recunoscut ca singur Dumnezeu, creator al cerului și pământului; le-a supus popoarele din ținutul Canaanului, țara „laptelui și a mierii” și le-a dat un teritoriu, în care să se dezvolte ca popor între popoare; le-a dat conducători înțelepți, care să-i cârmuiască printre alte popoare mult mai puternice; i-a scos în repetate rânduri din robii grele, atunci când nimeni nu mai credea că neamul evreiesc va mai putea să supraviețuiască în istorie; a ajutat și a înălțat pe fiecare individ în parte și neamul în totalitatea lui, atunci când I-au respectat poruncile, sărbătorile, când I-au dat ascultare.

S-a mâniat pe evrei, când aceștia nu L-au ascultat: i-a aruncat în robii, i-a lăsat să fie bătuți în lupte cu alte neamuri, le-a adus boli și nenorociri, a ras de pe fața pământului cetăți și părți ale poporului, când destrăbălarea a atins culmile și Dumnezeu n-a mai putut s-o rabde. A făcut aceasta cu popoare, dar și cu întregul neam omenesc în momente de răscruce. Să ne amintim de alungarea din rai, de turnul Babel, de potopul lui Noe etc.

Un popor se înalță atâta vreme cât este unit, cât are o credință puternică în Dumnezeu și în viitorul lui, cât are un ideal bine conturat. Se înalță când își chivernisește cu grijă bogățiile naturale, pe care i le-a dat Dumnezeu, bogățiile moștenite de la părinți, moși, strămoși. Se înalță, când are un cult puternic al familiei, când respectă viața și valorile ei, când își crește copiii în școala muncii și a înțelepciunii, a temerii de Dumnezeu și a iubirii aproapelui. Se înalță, când are conducători înțelepți și iubitori de neam și de țară, care pun mai presus de interesele lor interesele țării, care sunt gata de a se jertfi pentru binele, integritatea, unitatea și libertatea țării lor. Se înalță, când oamenii care-l formează sunt animați de idealuri comune, care sunt mândri că fac parte din acel popor și cred cu tărie în viitorul lui. Se înalță, când fiecare conștientizează că

este o cărămidă din marele edificiu al neamului său. Se înalță, când își cultivă cu grijă limba, portul, muzica, dansul, arta, cultura în general, religia și tradițiile, care-l definesc ca popor în concertul popoarelor. Se înalță, atâta vreme cât nu-și uită istoria și strămoșii, când se reazimă pe vremurile de glorie ale neamului și privește cu încredere spre viitor. Se înalță, când își cultivă și-și promovează cu grijă valorile și oamenii de valoare. Se înalță, când bisturiul legii curăță fără milă de pe trupul țării crima, hoția, corupția, nepotismul, favoritismul, infracționalitatea de tot felul. Se înalță, când fiecare fiu al neamului se simte stăpân și în siguranță la el acasă, când munca este principala sursă de existență, când competența este singurul criteriu de promovare a cadrelor în toate domeniile de activitate. Se înalță, când fii lui tânjesc de dorul de a se întoarce acasă, când sunt plecați, când sunt mândri că fac parte din acel popor și o spun cu tărie.

Poporul se prăbușește când își uită credința, istoria și strămoșii. Se prăbușește, când nu mai are încredere în valorile proprii și fii lui socotesc că numai alte popoare sunt capabile de a realiza ceva. Se prăbușește, când își marginalizează oamenii și valorile, înlocuindu-le cu altele de împrumut, străine spiritului încetățenit prin veacuri. Se prăbușește, când își ucide pruncii nenăscuți și născuți, când mortalitatea depășește cu mult natalitatea, când moartea pustiește satele și cetățile zi cu zi. Se prăbușește, când sănătatea devine o marfă din ce în ce mai scumpă, când învățământul se pervertește și nu mai interesează pe copii și pe tineri. Se prăbușește, când pricopseala nu se mai câștigă prin muncă, ci pe căi ocolite, ilegale și imorale. Se prăbușește, când nonvalorile ajung în vârful piramidei sociale, când conducătorii se ocupă de orice altceva, numai de treburile țării nu. Se prăbușește, când dispare încrederea și unitatea dintre membrii lui, când dihonia ia locul iubirii și frățietății. Se prăbușește, când credința străbună e

înlocuită cu credințe din import, când valorile morale sunt aruncate la gunoi, în locul lor punându-se nonvalori din cauza cărora morții se zvârcolesc în morminte. Se prăbușește, când bogățiile țării sunt vândute fără noimă și fără preț de oameni inconștienți și fără perspectiva viitorului. Se prăbușește, când populația e otrăvită pas cu pas, prin mâncare, băutură, aer și apă, fără ca să-i pese cuiva cu putere de decizie. Se prăbușește, când, în mod sistematic, se cultivă dezinteresul față de ceea ce e autohton, propriu, disprețul față de popor și de țară. Se prăbușește, când nu mai are instituții bine consolidate, când armata îi este destrămată și așteaptă pe alții să-l apere. Se prăbușește, când populația nu mai are încredere în conducători, în instituțiile statului, în viitorul neamului, când își ia lumea-n cap, ca să-și poată câștiga o coajă de pâine. Se prăbușește, când alte popoare mai mari le înghit. Se prăbușește, când e bolnav de nedumnezeire!

*

Sfaturi părintești

Din cartea **Cărarea Împărăției** a Părintelui Arsenie Boca mai cităm:

„DUPĂ FIRE ŞI ÎMPOTRIVA FIRII. Puterile sufletului: mintea, iubirea şi voinţa, după orânduirea cea străveche, îşi aveau lucrarea şi ţinta către Dumnezeu. Această tindere spre Dumnezeu a sufletului era lucrarea cea după fire; şi pe temeiul stăruinţei în această tindere, urma să creştem de la chip la asemănare. Aşa eram în sfatul, în ascultarea şi vederea lui Dumnezeu. „În urma păcatului, cel viclean a ţintuit puterile sufletului încă de la început de firea celor văzute şi nu mai era cine să înţeleagă şi să caute pe Dumnezeu", întrucât toţi cei părtaşi de firea omenească îşi mărgineau puterea raţiunii şi a minţii la înfăţişarea lucrurilor sensibile şi nu mai aveau nici o înţelegere pentru cele mai presus de simţuri."

De la neascultare încoace, puterile sufletului, nemaifiind unite în Dumnezeu, ci învrăjbite şi aprinse de gânduri ce se contrazic, nu mai lucrează după fire, ci lucrează cel mai adesea, dacă nu aproape totdeauna, contra firii. După cuvântul Sfinţilor: toată strădania diavolului aceasta era şi este ca să desfacă dragostea sufletului nostru de Dumnezeu şi s-o lege de orice altceva, afară de Dumnezeu. Drept aceea, vrăjmaşul, ca să-şi ajungă ţinta fărădelegii, îmbie sufletului ispita întâi, cea prin plăcere, aducându-i momeli plăcute la vedere şi bune la gustare, potrivite cu fiecare putere frântă a sufletului, în parte; iar pe trup îl împinge să le împlinească cu lucrul şi să le facă tot mereu. Vrea vicleanul, ca pe nişte lipsiţi de bucuria vederii lui Dumnezeu, pe care ne-a furat-o, să ne mângâie, învăţându-ne să iubim plăcerea simţurilor, bine ştiind vicleanul, că asta stinge iubirea de Dumnezeu şi întunecă mintea de la vederea Lui. Că nu Dumnezeu este Cel ce nu ne mai iubeşte şi nu ne mai vede, ci noi suntem cei ce nu-L mai iubim şi nu-L mai vedem, căci între noi şi El e zidul păcatului, iar dincoace de zid, noi: o grămadă de cioburi mereu zdrobindu-ne de zid şi în tot mai mare sfărâmare aflându-ne.

Ascultarea cea străină a încovoiat dragostea noastră spre lumea aceasta şi spre trup. Iuţimea sau voinţa, care, după fire, aveau rostul să îndrepte spre Dumnezeu ca un arc dragostea, iar către diavol mânia, ca pe o săgeată, a aprins-o contra firii şi a transformat-o în ură, încât fiara de om, ca fulgerele zvârle săgeţile în obrazul fraţilor şi în faţa Sfântului Dumnezeu, blestemând şi dând dracului pe toate şi chiar pe sine însuşi. Iar pe biata minte, de unde - după fire - avea să fie oglindirea sau răsfrângerea lui Dumnezeu, tronul lui Dumnezeu în om, locul Său cel sfânt, fie că o întunecă afumând-o cu mândria, fie că o aprinde să stea împotriva adevărului, sau într-alte chipuri o sfărâmă şi pune într-însa

urâciunea pustiirii sau idolul (ideea fixă a) păcatului. „Când raţiunea e fără minte, iar mânia aprinsă şi pofta neraţională, ajunge stăpână pe suflet neştiinţa, pofta de asuprire şi desfrâul. Din acestea se naşte deprinderea păcatului cu fapta, împletită cu diferitele plăceri ale simţurilor." „Tot ce-i de prisos şi peste trebuinţa firească e necumpătare. Iar aceasta e calea diavolului spre suflet. Dar tot pe ea se întoarce acela cu ruşine în ţara lui, când firea e povăţuită de înfrânare. Sau iarăşi, calea e formată din afectele (dorinţele) naturale, care atunci când sunt împlinite peste trebuinţă aduc pe diavol în suflet, iar când sunt împlinite potrivit cu trebuinţa îl întorc prin ele în ţara lui. Iar ţara acestuia e obişnuinţa şi confuzia învârtoşată a viciului, în care trăieşte totdeauna şi la care duce pe cei biruiţi de iubirea celor materiale." Aşa se înscăunează vrăjmaşul în mintea care nu-şi păzeşte porţile dorinţelor şi aşa de tare o strâmbă contra firii, încât zice răului bine şi binelui rău; întunericului lumină şi luminii întuneric; cumineniei nebunie şi nebuniei înţelepciune," cu care scorneşte apoi că nu e Dumnezeu, ci numai natură, iar dacă e vorba să fie vreun „Dumnezeu", omu-i „Dumnezeu."

Iat-o pe biata minte înşelată desăvârşit şi pe diavol rânjind biruitor, că a izbutit să pună minciuna lui în mintea omului, aşa cum l-a asigurat când l-a scos afară din Rai, fagăduindu-i că, mâncând din pomul oprit, va fi: „Ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul". De unde să mai cunoască? Iată ce e o minte îndrăcită: din bună, nebună, care socoteşte minciuna adevăr şi adevărul minciună şi azvârle cu spurcăciuni în Dumnezeu, bucurie făcând dracilor. Iată o minte legată cumplit, târâtă în robie străină şi pierzându-şi darul de mare cinste de la Dumnezeu: al libertăţii voinţei şi al dreptei socoteli. Iar trupul cel hotărât după fire să împlinească cu lucrul sfatul lui Dumnezeu şi sfatul dreptei socoteli, împlineşte sfatul fărădelegii, robind

patimilor contra firii, care-1 spurcă, îl tâlhăresc de vlagă, îl strică cu bolile şi cu totul îl fac neputincios spre ostenelile suirii de la chip la asemănare.

Iată hăţişul de patimi şi fărădelegi în care războiul vrăjmaşului cufundă sufletul celor ce iubesc lucrurile lui şi nu le pasă de Dumnezeu."

*

Rugăciune

Mai selectăm o rugăciune scrisă de Petre Dumitriu:

„Doamne, Dumnezeul meu, Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai dat, pentru viaţă, pentru putere, pentru slăbiciune, pentru linişte și nelinişte, pentru încercări, pentru mulţumiri, speranţă și nemulţumire, pentru păţanii și înţelepciune. Doamne, Dumnezeul meu, vino în inima mea, dă-mi bucurie și linişte. Doamne, Dumnezeul meu, dă-mi bucurie și linişte. Îţi mulţumesc că m-ai ridicat deasupra duşmanilor mei. Doamne, ajută-mă să mă ridic și asupra mea, să-mi înfrâng desfrâul, lenea, adormirea obtuză, mânia, răzbunarea. Doamne, Dumnezeul meu, înconjoară-mă cu puterea Ta, curăţă-mi și inima, limpezeşte-mi și curăţă-mi mintea. Doamne, nu mă părăsi; nu-mi lua darul rugăciunii; rămâi, Doamne, aproape de mine. Doamne, Dumnezeul meu, stăpânul meu, care ai făcut în mine minuni, vino în inima mea, rămâi lângă mine, apără-Ţi minunile Tale în mine. Doamne, înalţă-mă, fă-mă mai curat și mai bun. Doamne, dă-mi bucurie!"

*

File de jurnal – 1 apr. 1981

„La Biblioteca Academiei am vorbit cu Domnul Ioan Lăcustă, redactor la „Magazin istoric". Mi-a spus că în numărul din mai al revistei scoate un articol al Domnului Mite Măneanu de la Tr. Severin. Se plânge că e foarte ocupat. Am convenit să-i fac un material cu chestionarele lui Nicolae

Densușianu, Alexandru Odobescu și B. P. Hașdeu. Mi-a spus: „- Fă-l cât mai lung, ca să am de unde tăia!”

Azi am terminat de conspectat Chestionarul lui Odobescu. M-a epuizat acest material!

Mi-am luat volumele XII-XVI din ***Scrieri*** *de la legătorie (...). Domnul Moldoveanu, legătorul, mi-a spus că a făcut închisoare cu părintele Stăniloaie, cu patriarhul Justin și cu „toată spuma Bisericii Ortodoxe…” A făcut șase ani din cincisprezece, cât era condamnat. La o sărbătoare a Paștelui, au început să cânte din celule „Hristos a înviat!” de au fugit și gardienii. S-a săvârșit slujba Paștelui în 12 limbi.*

Seara am vorbit cu Domnul Gheorghe Trocan, inginer-șef la Combinatul Pipera, originar din Bârda. L-am rugat să-mi dea adresa boierului Bădiță Petrescu din Canada pentru mitropolit. Mi-a promis c-o caută. M-a invitat pe la dânșii. M-am scuzat. Locuiește în blocul de vizavi de biserica rusească din centrul orașului. Șade foarte puțin în țară, mai mult prin străinătate își petrece vremea!”

*

Folclor din Mehedinți(LVII)

Vom reda mai jos alte cântece, pe care le-am cules la 23 Mart. 1981 de la **Glavan Lucreția** din Malovăț, născută la 31 mai 1897, neștiutoare de carte:

Frunză verde foi mărunte

„Frunză verde foi mărunte,
De-aș trăi ca bradu-n munte,
N-aș avea supărări multe!
Dar trăiesc ca plopu-n vale
Și trăiesc cu supărare!
Trupul meu e plin de jale
Și de multă supărare.
Și de supărare multă
Mi-a căzut lumea urâtă;
Și de supărare mare
Mă doare, mamă, mă doare,
Mă doare-ntre piept și șale!
Foaie verde-a bobului,
Dă-i, Doamne, și omului
Ce i-ai dat și codrului:

Codrului i-ai dat verdeață,
Dă-i și omului viață;
Codrului i-ai dat crenguță,
Dă-i și omului mândruță!
Frunză verde bob năut,
Mama mea când m-a făcut,
Mai bine să fi făcut
Două fântânioare reci
Între două dealuri seci
Și din mâna mea cea dreaptă
Păhărel de băut apă;
Și din mâna mea cea stângă
Cruciuliță de argint
S-o bage mândruța-n sân;
Și din picioarele mele
Să fi făcut scăunele,
Să șadă lumea pe ele.
Câtă lume o trecea,
Apă cu pahar să bea,
Ție, mamă, ți-o ruga!
Să șadă, să odihnește,
Cu apă se răcorește!"

Frunză verde mărăcine

,,Frunză verde mărăcine,
Eu cunosc vara când vine,
Pe fluturi și pe albine,
Pe cântatul cucului,
Pe mânatul plugului.
Frunză verde solz de pește,
Primăvara când sosește,
Neica de plug se gătește
Și se uită-n deal șerpește.
Cine-i om atunci iubește!
Cine-i tânăr și voinic,
Acu-i vremea de iubit,
Când îi frunza cât paraua
Lăstărelul cât andreaua,
Cât îi țâța cât nuchița,
Atunci îi dulce gurița!
Unde calci, urmă nu faci,
Unde șezi, nu te mai vezi
Cu mândra de prin livezi!
Mândruliță pentru tine,
Mi-aș da inima din mine,
Portofelul meu cu lire,
Să mă văd pe braț la tine,
Că nu știu moartea când vine
Și mă ia de lângă tine!
Mândruliță, zău, spun drept,
Mi-ai făcut o rană-n piept!
Nu e rană de cuțit,
Ci e rană de iubit!
Mândruliță, când te-aveam,
La nimenea nu te dam,
Numai eu te sărutam!
Din Craiova când veneam,
Numa-n portiță băteam,
Ușile ți le-auzeam,
În tindă că te vedeam,
Portița ți-o deschideam,
Gurița ți-o sărutam,
La Craiova mă-ntorceam!
Mândro, de gurița ta,
Eu nu m-aș mai sătura,

Ca de vin dulce toamna,
Ca de somn primăvara!
Câte mândre am iubit,
Pe toate le-am dăruit
Cu aur și cu argint,
Numai una mi-a rămas.

O fată din Colibaș
Tot cricește să mă duc,
Num-o dată s-o sărut,
S-o scol de pe așternut!
Dar eu nu vreau să mă duc,
C-am rugat-o și n-a vrut!”

*

Ghinionul

Părintele Nicolae Popescu, protopopul de Severin, fusese detașat la Craiova, în funcția de vicar mitropolitan. În locul său fusese numit suplinitor Părintele Victor Rădulescu. Om foarte conștiincios, dorea cu tot dinadinsul să-și facă datoria, pentru că, spera el, avea șanse de a rămâne titular pe post și asta îi convenea de minune. Așadar, trebuia să aibă cât mai multă activitate. Zi de zi cutreiera județul în lung și în lat să facă inspecții de îndrumare și control la parohii.

Într-o zi de noiembrie, părintele Victor a ajuns la Balta. Venise cu autobuzul de Severin. A întrebat în dreapta și-n stânga, până a aflat unde șade părintele Stelică Zoican. A bătut la poartă. Părintele lucra la casă. Meșterii tocmai puneau grinzile. Mai mulți salahori roiau prin curte. Părintele muncea alături de ei, dar avea și grija materialelor, a mesei, a plății și multe altele. Protopopul picase tocmai când nu trebuia! Părintele Stelică s-a scuzat cuviincios, explicându-i că nu poate lăsa oamenii singuri, că se grăbește ca să facă iarna cu familia în casă nouă. Mai mult, actele privind gestiunea parohiei le avea tocmai în satul Dealul Cornetului, la casa părintească, unde locuia de fapt. Au stabilit să meargă cu actele până la sfârșitul lunii la protoierie, la Severin, și acolo să-i facă verificarea.

Protopopul a vrut să meargă la următorul preot din Balta, la părintele Grasu, ca să-i facă inspecția. Din păcate, acesta era plecat la cursuri misionare, la Curtea de Argeș. „- Atunci eu

venii degeaba?” a întrebat protopopul supărat. „- Puteți să mergeți la Cernavârf, la părintele Izverceanu, apoi la Prejna, la părintele Doman!” l-a lămurit părintele Stelică. „ - Cu ce să mă duc la ei?” „- Îi dăm un telefon doamnei Verginica, preoteasa părintelui Grasu, și o rugăm să vină cu șareta și să vă ducă!” i-a mai precizat gazda. Zis și făcut.

Doamna Verginica era acasă, așa că repede s-a pregătit, a înhămat calul, l-a pus la șaretă și a venit. Era o femeie tânără, plină de viață, mereu veselă, pusă pe șotii. Îți era mai mare dragul să călătorești în autobuz, când era și dânsa. Cât ai fi fost de necăjit, nu puteai rezista fără să râzi de glumele pe care dânsa le făcea. Protopopul era om de vreo cincizeci de ani, bine legat, înalt, cu fața încruntată. A urcat în șaretă și a mormăit un salut spre părintele Stelică. Ședea în șaretă țeapăn, ca un geamantan, fără să scoată un cuvânt. Doamna Verginica încerca să dreagă busuiocul, să-i spună câte toate, despre sat, despre oameni, mai câte o glumă, degeaba. Protopopul nu vedea, nu auzea. Își ținea geanta pe genunchi și privea țintă înainte, abia așteptând să se termine cât mai repede drumul, ca să-și facă treaba și să nu piardă ziua degeaba.

Când urcau o costișă, ghinionul i-a lovit în moalele capului. Din cauza greutății celor doi din șaretă, s-a rupt chinga de sub pieptul calului, care ținea ulubele. Acestea s-au ridicat fulgerător și șareta s-a răsturnat pe spate. Calul s-a oprit brusc. Căzătura a fost dură. Doamna Verginica s-a rostogolit în praful drumului cu poalele-n cap, lovindu-se zdravăn la un picior; părintele a căzut pe spate, cu picioarele bălăngănind în aer. Reverenda i se prinsese într-un cui la șaretă și, din izbitura căzăturii, se croise de la brâu până la poale. Cu greu s-au ridicat. Preoteasa ședea ghemuită, ținându-se cu mâinile de glezna unui picior din care curgea sânge. Protopopul s-a dus la cal să vadă care-i situația. A îndreptat ulubele și a văzut chinga ruptă. „ - Nu cumva aveți, doamnă, o sulă, să cârpesc aici?” În

ciuda durerii, doamna Verginica nu a putut să lase un asemenea prilej să treacă. I-a dat replica părintelui, așa cum numai dânsa știa s-o facă. Cu lacrimile curgând pe obraji, l-a fulgerat pe protopop cu o privire și i-a strigat: ,, - Lasă-mă, părinte, în pace! În loc să mă întrebi dacă-mi frânsei piciorul, dumneata mă întrebi dacă am sulă? Păi, eu să am sulă? Dumneata cu ce plecași azi-dimineață de acasă?”

Protopopul nu se aștepta la o asemenea întorsătură a lucrurilor. Nu mai avea replică. În momentul acela a uitat de tot necazul. A privit la doamna Verginica și a izbucnit în râs. Același lucru l-a făcut și femeia. Era haz de necaz. Un haz care elibera, care dezamorsa o stare de tensiune, de supărare, de durere. În momentul acela, protopopul, din șef a redevenit om. Tot într-o veselie au înnodat cum au putut hamul și peste un ceas băteau la poarta părintelui Ilie Izverceanu. Acesta i-a primit bucuros. I-au povestit pățania și el s-a amuzat pe cinste. Mulți ani a povestit el însuși despre pățania protopopului Victor Rădulescu, înflorind lucrurile pe ici pe colo, așa încât pe mulți i-a veselit. De, haz de necaz!

*

Morții din vise

De multe ori am fost întrebat, cu îngrijorare, atât de enoriași ai parohiei noastre, cât și de elevi din oraș, ce înseamnă dacă visează pe cineva mort, fie că este vorba de un neam, fie de un cunoscut. Desigur, puneau acest lucru în legătură cu viitoare evenimente din viața proprie, ori din viața familiei din care făceau parte. Eu nu sunt specialist în tâlcuirea viselor, dar, ca preot pot să dau un răspuns la o asemenea întrebare. Nu are nici o legătură cu viitorul nostru faptul că visăm pe cineva mort. Cel mort are nevoie de noi și ne dă un mesaj, un semn. Sufletul celui decedat nu mai poate să facă nimic pentru el însuși, dar pot să-l ajute cei rămași în viață. Ajutorul i-l pot da sub formă de rugăciuni și de fapte bune.

Când visați pe vreunul din cei duși, rugați-vă pentru el în rugăciunile Dvs. particulare. Mergeți la biserică și rugați-vă și acolo, dați pomelnic cu numele lui la altar. Dacă aveți posibilitatea, făceți-i un parastas; dacă nu aveți această posibilitate, dați de pomană unor săraci mâncare, haine sau bani pentru cel răposat. Veți vedea că nu-l veți mai visa.

La noi venea des Costică al Vaștiții. Numai ce-l auzeai: ,, - Nicolae, l-am visat azi-noapte pe nea Ghigă! Pleca cu vitele la Bremăna!" Tăticu îl chema și-i dădea de pomană un pahar sau două de țuică pentru bunicu. De multe ori îi dădea și mâncare. În săptămâna următoare, Costică îl ,,visa" iar pe bunicu și așa se întâmpla de câte ori avea poftă de țuică de prună!

*

Superstiții

Acestea sunt credințe false. Unele provin din vechile religii care au existat pe teritoriul țării noastre înainte de venirea creștinismului, altele au fost împrumutate de români când au intrat în contact cu alte popoare, iar altele sunt inventate de noi de-a lungul timpului. De aproape patruzeci de ani le combat, dar zadarnic. Ele sunt adânc înrădăcinate în mentalitatea multora dintre noi și nu pot fi scoase așa ușor. Interesant este că se transmit cu ușurință și tinerelor generații. Ele se deosebesc de la o localitate la alta. Sunt multe. Pe la începutul secolului trecut, un folclorist, Artur Gorovei, a adunat într-o carte, **Credinți și superstiții**(București, Editura Socec, 1915, 2 vol., 465 pagini) asemenea superstiții, pe care le-a cules din scrieri și direct de pe teren. Ca să înțelegeți mai bine despre ce e vorba, voi menționa câteva din ele: dacă-ți traversează mâța drumul, e piază rea; dacă auzi cucuveaua cântând, e semn de moarte; dacă Sf. Împărtășanie are o anumită poziție în linguriță, cel ce o primește mai trăiește sau moare; dacă găina cântă cocoșește, e semn de moarte etc.

Am adus în discuție această temă, fiindcă în ultimele săptămâni am avut două asemenea evenimente în parohie. Într-unul din cazuri, cineva a venit dintr-o altă parohie și a făcut un parastas la o rudă din parohia noastră, pe motiv că anul acesta are nuntă cu copilul și nu trebuie să facă în casă parastas, fiindcă-i merge rău copilului în familie. În al doilea caz, niște tineri s-au dus într-o altă parohie să se cunune, fiindcă în biserica satului lor, în aceeași zi, mai era și o înmormântare. Am spus de nenumărate ori și o voi repeta cât va fi nevoie: fiecare slujbă își are rostul ei: înmormântarea e una, cununia e alta. Nu se influențează una pe alta. Dacă, totuși, cineva se teme de o asemenea alăturare, poate să se ducă în altă parohie să se cunune. Nu este nici o supărare. Important este să nu rămână familii necununate.

Așadar, dacă respectați aceste superstiții, nu aveți nimic de câștigat; dacă nu le respectați, nu aveți nimic de pierdut. Ele n-au nimic comun cu învățătura noastră creștină, ortodoxă. Decât să spargeți însă oala în capul popii de câte ori se afumă ciorba după aceea, nu aveți decât să le respectați!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: **Semne apocaliptice**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6239(20-21 sept., p. 3; **In memoriam: Grigore Vieru,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6239(20-21 sept., p. 4; ***„Scrisoare pastorală”-286,*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, 2014, 4 oct., ediție și on-line(*http://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Otrăvuri, otrăvitori și otrăviți**, în „Omniscop”, Craiova, 4 oct. 2014, ediție on-line(*http: //www.omniscop.ro*); **Idolii vremii noastre**, în „Omniscop”, Craiova, 23 sept.. 2014, ediție on-line (*http: //www.omniscop.ro*); **Electorale,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr.

6255(15 oct.), p.5; **Nota buclucașă,** în „Națiunea”, București, 2014, 9 oct., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Oferta de carte – Octombrie 2014,** în „Cititor de proză”, 2014, 12 oct., ediție on-line(*http://cititordeproza. ning.com*); **Fluierașii de la Balta**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV (2014), nr. 6256(16 oct.), p. 4.

*

Ajutoare și donații

Am primit câteva ajutoare astfel: **Doamna Leonte Daniela** din Buzău(BZ) a donat **110 lei; Domnul Rolea Ion** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda: **100 lei.**

Dumnezeu să le ajute!

*

Domnul Vasile Andru din București, scriitor și profesor universitar, ne-a trimis un set din cărțile Domniei-Sale să le vindem și contravaloarea lor s-o facem venit parohiei. Îi mulțumim respectuos!

*

Pentru colecta privind ajutorul de înmormântare al **Domnișoarei Berciu Mihaela** din Bobaița s-au adunat **370 lei.** Colecta continuă.

*

Plăți

În această perioadă am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **430 lei** pentru hârtie de scris; **690 lei** protoieriei pentru abonamente obligatorii; **1.000 lei** ajutor înmormântare pentru Berciu Mihaela; **75 lei** cipuri pentru imprimantă; **118 lei** toner pentru imprimantă; **50 lei** curent electric; **85 lei** cilindre pentru imprimantă; **448 lei** pâinea donată în iulie; **801 lei** pâinea donată în august; **70 lei** ciocolată pentru copii; **3.550 lei** pentru lumânări; **737 lei** poștei pentru coletele de cărți; **6.000 lei** tipografiei pentru o nouă tranșă din vol. II al **Bibliografiei**

Revistei „Mitropolia Olteniei”; 600 lei impozit și altele mai mici. La 30 septembrie, deficitul parohiei era de **22.432,80 lei.**

*

Zâmbete

● Proverb românesc: „***Multe-am tras și nu m-am ras; nici de asta nu m-oi tunde!”***

● „- Câte găini ai tu, mă, Tomo?” „ - Zece, cu cocoșul nouă!” „- Câți ani ai tu, mă, Tomo?” „- Păi… sunt leat cu Constantin al lui Sfetcu!” „ - Și el câți ani are?” „ - A avut nunta într-o zi cu Constantin al lui Cocoș!” „ - Dar Marița?” „ - A…, ea-i mai mare cu doi ani!”

*

Înmormântări

În ziua de 11 oct. am oficiat slujba înmormântării pentru **Ivașcu Gheorghița**(92 ani) din Bârda și **Argint Constantin**(61 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-i ierte!

*

Program

În cursul lunii noiembrie avem următorul program de slujbe: **1 Nov.**(Malovăț-Bârda); **2 Nov.**(Malovăț); **8 Nov.** (pomeniri dimineața, la ora 8, la Bârda; slujbă la Malovăț); **9 Nov.** (Bârda); **15 Nov.** (Malovăț-Bârda); **16 Nov.**(Malovăț); **19 Nov.**(spovediri și împărtășiri în Bârda, la biserică și în sat); **20 Nov.** (spovediri și împărtășiri în Malovăț, la biserică și în sat); **21 Nov.**(Bârda, slujbă; pomeniri la ora 12 în Malovăț); **22 Nov.**(Malovăț-Bârda); **23 Nov.** (Bârda); **29 Nov.** (Malovăț-Bârda); **30 Nov.**(pomeniri dimineața, la ora 8, în Bârda; slujbă la Malovăț)**.** În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIII(2014), nr. 288 (16 – 31 Octombrie)

Dragii mei!

Păcate și păcătoși!

De câtva timp, în multe publicații interne și internaționale se face mare caz cu privire la două atitudini pe care le-a avut papa Francisc al II-lea recent. La ultimul conciliu, papa ar fi susținut că și homosexualii au părți bune, care ar trebui valorificate; la o conferință din mediul academic, papa a afirmat că s-ar putea că bing-bangul primordial să fie adevărat, oricum, Dumnezeu este cel care știe mai bine acest lucru.

Nu știu ce-au scris publicațiile bisericești catolice despre aceste afirmații. Analizându-le însă mai atent, am ajuns la concluzia că papa a știut ce vorbește. Caracterizat în termeni lumești, am putea spune că papa s-a dovedit încă o dată a fi un mare diplomat; caracterizat în termeni bisericești, am putea spune că papa s-a dovedit a fi un bun păstor, un arhiereu cu mult tact pastoral.

În primul caz incriminat, comentatorii s-au grăbit să-l pună la zid. Papa nu a acceptat homosexualitatea; n-a făcut din unul dintre cele mai mari păcate o virtute. Dimpotrivă. Papa n-a acceptat păcatul, ci a întins o mână păcătoșilor, celor ce practică acel păcat. Nu făcea altceva decât să împlinească cuvântul Mântuitorului: *„Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci îndreptarea lui!”* Mântuitorul Însuși nu a venit

în lume pentru cei care „*nu au nevoie de mântuire*”, ci tocmai pentru păcătoşi şi S-a jertfit pentru mântuirea lor. Așadar, papa și-a făcut doar datoria în acest caz.

În al doilea rând, papa s-a dovedit iarăși a fi diplomat și cu mult tact pastoral. Un segment important de intelectuali occidentali stau departe de Biserică, fiindcă aceasta nu le împărtășește convingerile. Papa a întins o punte de legătură și cu acest segment. Cu siguranță, însă, că nu este de acord întru totul cu teoriile care sunt la modă, inclusiv cea cu bing-bangul primordial. Copilul când vrei să-l împaci, te prefaci că-i dai dreptate și-l câștigi. Așa a făcut și papa.

Cât privește bing-bangul, trebuie să zăbovim puțin asupra acestei probleme. Conform teoriei respective, înainte de a exista lumea, pământul, soarele, luna și stelele, într-un cuvânt, cosmosul, a existat un bloc uriaș de materie. La un moment dat, acest bloc a explodat. Miezul blocului, materie arzândă, a rămas pe post de soare. Bucățile desprinse din bloc s-au depărtat cât s-au depărtat, apoi au început să se învârtească în jurul soarelui. Și uite așa a apărut cosmosul și apoi lumea, fără ca Dumnezeu să aibă vreun rol. Orice om de bună credință poate observa cât de naivă este această teorie. Oricine își poate imagina o explozie. În cazul unei explozii, bucățile desprinse tind să se depărteze cât mai mult de locul exploziei. Nici vorbă să se învârtească în jurul locului exploziei. Mai mult, indiferent cât de puternică ar fi fost explozia, bucățile desprinse capătă o viteză descrescătoare, iar la un moment dat se opresc. În cazul cosmosului, observăm că planetele se învârtesc în jurul Soarelui pe o traiectorie fixă, fără variații, cu o viteză constantă, de milioane de ani. Mai mult, în univers Soarele, planetele sale, meteoriții și celelalte corpuri cerești ce-l înconjoară formează o galaxie. În univers sunt nenumărate galaxii și fiecare are miezul ei, adică „soarele” ei, planetele și celelalte corpuri cerești. A-L elimina pe Dumnezeu din ecuație

este o inepție. Numai o ființă inteligentă ar fi putut să creeze universul, să-i imprime legi fizice după care să se conducă. Numai orbul și surdul nu poate observa ordinea și armonia care există în cosmos. Este opera lui Dumnezeu, fiindcă materia nu are inteligență în sine, materia singură nu-și dă legi după care să se conducă apoi. Papa știa bine aceste lucruri, dar, din dorința de a nu lăsa „păcătoșii" în rătăcire, a zis că „s-ar putea", „oricum, Dumnezeu știe mai bine ce s-a întâmplat atunci!" Corect!

*

Sfaturi părintești

Din cartea **Cărarea Împărăției** a Părintelui Arsenie Boca mai cităm:

„REFACEREA FIRII OMENEŞTI ÎN IISUS HRISTOS. Dar, ca să fie stăvilită pustiirea: „Pentru aceasta s-a arătat Fiul lui Dumnezeu: ca să sfărâme lucrările diavolului". Spre o deplină lămurire a refacerii omului şi a rostului neasemănat de mare al întrupării Mântuitorului, pentru câştigarea acestui război pierdut de firea omenească în Rai, dăm câteva pagini de cea mai aleasă frumuseţe şi adâncime, din Sf. Maxim Mărturisitorul. „Fiul cel Unul Născut şi Cuvântul lui Dumnezeu, făcându-Se om deplin spre a scoate firea oamenilor din această strâmtoare, a luat din prima alcătuire a lui Adam nepăcătoşenia şi nestricăciunea; iar din naşterea introdusă după aceea în fire, din pricina păcatului, a luat numai trăsătura pătimitoare, însă fără de păcat. Puterile rele îşi aveau, cum am spus, din pricina păcatului, lucrările lor ascunse în trăsătura pătimitoare, primită de la Adam, ca într-o lege necesară firii. Văzând ele în Mântuitorul trăsătura pătimitoare a firii celei din Adam, datorită trupului pe care-l avea şi închipuindu-şi că şi Domnul a primit legea firii din necesitate ca orice om obişnuit, iar nu mişcat de aplecarea voii Sale, şi-au aruncat şi

asupra Lui momeala, nădăjduind că-L vor convinge şi pe El, ca prin patima cea după fire (prin afectul natural) să-şi nălucească patima cea împotriva firii (afectul contra naturii) şi să săvârşească ceva pe placul lor. Domnul, îngăduindu-le prima încercare a ispitirilor, prin plăcere, le-a făcut să se prindă în propriile lor viclenii şi prin aceasta le-a anulat, alungându-le din fire, întrucât a rămas neajuns şi neatins de ele. Astfel a câştigat biruinţa -, desigur nu pentru El, ci pentru noi, pentru care S-a făcut om -, punând în folosul nostru tot câştigul. Căci nu avea pentru Sine lipsă de încercare Cel ce era Dumnezeu şi Stăpân şi slobod prin fire de toată patima, ci a primit încercarea pentru ca, atrăgând la Sine puterea cea rea din ispitele noastre, să o biruiască prin momeala morţii, pe aceea care se aştepta să-L biruie pe El, ca pe Adam la început.

Astfel, de la prima încercare a înfruntat Căpeteniile şi Stăpâniile, care au venit să-L momească, alungându-le departe de fire şi tămăduind latura de plăcere a trăsăturii pătimitoare. Prin aceasta a desfiinţat în El însuşi zapisul lui Adam, care se învoise de bună voie cu patimile plăcerii, şi care, avându-şi voia povârnită spre plăcere, vestea, chiar tăcând, stăpânirea vicleanului asupra lui, prin faptele ce le săvârşea, neputându-se elibera din lanţul plăcerii, de frica morţii.

După ce, aşadar, prin biruinţa asupra primei ispite prin plăcere, a zădărnicit planul Puterilor, Căpeteniilor şi Stăpâniilor celor rele, Domnul le-a îngăduit să-şi pună în lucru şi al doilea atac, adică să vină şi încercarea ce le mai rămăsese, cu ispita prin durere. În felul acesta a voit ca, deşertându-Şi acelea deplin în El, însuşi veninul stricăcios al răutăţii lor să-l ardă ca printr-un foc, nimicindu-l cu totul din fire. Căci omul fugea de durere, din pricina laşităţii, ca unul

ce era tiranizat pururea fără să vrea de frica morţii, de aceea stăruia în robia plăcerii, numai şi numai pentru a trăi.

După ce Domnul a anulat, aşadar, Căpeteniile şi Stăpâniile prin prima experienţă a ispitelor în pustiu, tămăduind latura de plăcere a trăsăturii pătimitoare a întregii firi, le-a desfiinţat din nou în vremea morţii, eliminând de asemenea latura de durere din trăsătura pătimitoare a firii. Astfel, a luat asupra Sa, ca un vinovat, fapta noastră, din iubirea de oameni; mai bine zis, ne-a scris în socoteala noastră, ca un bun, mărimea biruinţelor Sale. Căci asemenea nouă, luând fără de păcat trăsătura pătimitoare a firii, prin care obişnuieşte să lucreze ale sale toată Puterea rea şi stricăcioasă, le-a zădărnicit în timpul morţii pe acelea, întrucât au venit şi asupra Lui pentru iscodire. Şi astfel a biruit asupra lor şi le-a ţintuit pe Cruce, în vremea ieşirii sufletului, ca pe unele ce n-au aflat nimic propriu firii lor în trăsătura pătimitoare a Lui, pe când ele se aşteptau să dea de ceva omenesc, datorită părţii pătimitoare pe care o avea prin fire, din pricina trupului. Deci, pe drept cuvânt a slobozit, prin trupul Său cel sfânt luat din noi, ca printr-o începătură, toată firea oamenilor de răutatea amestecată în ea prin trăsătura pătimitoare, supunând prin însăşi trăsătura pătimitoare a firii puterea vicleană care se afla tocmai în ea (adică în trăsătura pătimitoare) împărăţind asupra firii.

Prinşi în cercul vicios dintre păcat şi plata lui, întruparea şi moartea Domnului Hristos au adus oamenilor o altă naştere şi au schimbat sensul morţii, făcând-o moartea păcatului din fire şi cale a învierii."

*

Împărţirea oamenilor

După părerea Sfinţilor Părinţi, oamenii se împart în trei categorii:

1. cei care sunt robiţi patimilor;

2. cei care se abţin de la patimi;
3. cei dezrădăcinaţi de patimi.

Pentru primii păcatul devine stăpân tiranic, care-i desparte de Dumnezeu şi-i duce direct în iad.

Cei din categoria a doua se împotrivesc patimilor, le pare rău că sunt pătimaşi, dar nu taie patimile.

Cei din categoria a treia, în schimb, se luptă conştient şi perseverent pentru dezrădăcinarea patimilor, prin lucrarea continuă a virtuţilor.

Prin curăţie Îl vedem pe Dumnezeu, iar aceasta se dobândeşte prin pocăinţă şi mărturisirea cu sinceritate a tuturor păcatelor noastre.

*

File de jurnal – 2 apr. 1981

„Azi am lucrat la Biblioteca Academiei Române. L-am întâlnit pe Domnul Prof. Constantin Rădulescu-Zoner, cercetător la Institutul de Istorie „N. Iorga" din București. Mi-a dat cartea sa de vizită, rugându-mă să-i trimit extrasele după studiul său din volumul ***Mehedinți. Istorie și Cultură(****vol. II). N-a putut participa la simpozionul de la Severin, fiindcă a fost plecat la Paris. Speră să vină la toamnă. Dorește extrasele pentru a le trimite la biblioteci.*

L-am întâlnit pe Domnul Păunescu, muzeograf la fostul județ Ilfov. Mi-a vorbit de necazurile lor cu transferările la Giurgiu, datorită înființării noului județ. Statul nu le dă nici un ban pentru această transferare, totul trebuie făcut cu forțe proprii. Proiectatul volum ***Ilfov – file de istorie*** *„a rămas mort". Nu se știe dacă va mai apărea vreodată. Trebuie să-i schimbe acum și titlul, deci trebuie alt șir de aprobări. În afară de aceasta, n-au bani. Doamna Viorica Mihai s-a stabilit la Giurgiu. A primit și locuință acolo.*

*Am donat Bibliotecii Academiei Române încă trei extrase (****Cronografele, Transilvania*** *și* ***I. Alecsandri****). Am găsit la*

*,,fișierul de serviciu" al bibliotecii, înregistrate cu fișe, alte două extrase ale mele (**Letopisețul** și **Runele de la Murfatlar).** O funcționară de acolo s-a văitat că nu au personal suficient ca să poată prelucra totul. Sperau de mulți ani să primească o mașină de multiplicat, dar până acum nu e nici o promisiune de nicăieri. Tipografia le execută anual 2-3.000 de fișe, în timp ce ei au nevoie de peste 20.000.*

Am fost pe Calea Dorobanți să caut o presă manuală pentru faguri. Mă rugase tăticu. N-am găsit. Nu se mai livrează la populație așa ceva!

Am fost la Muzeul Literaturii Române, ca să mă interesez de manuscrise de-ale lui Eufrosin Poteca. Am nimerit tocmai la deschiderea unei expoziții ,,O. Goga". A vorbit Alexandru Oprea, directorul muzeului și Ioan Alexandru, poetul. Ioan Alexandru a fost uimitor. Un vulcan de energie, de voință, de sentimente, de patriotism. A vorbit de pe poziția unui preot. Cică înaintașii lui Goga au făcut 600 de ani de ,,preoție" în Ardeal. Prin preoți și prin Biserică nu s-a păstrat numai limba, religia, identitatea noastră națională, ci și flacăra nestinsă a unui crez moral. Ardelenii au privit întotdeauna cu seriozitate viața. Muierile lor n-au fost curve, nu i-au părăsit pe soții lor. În Rășinari, în Săliște și în Mărginime a fost adevărată matcă de românism. Aici au crescut mari preoți și ierarhi și tot aici s-au îngropat. Aici a fost adevăratul Sibiu românesc, care, de-a lungul veacurilor, a fost într-o încrâncenată luptă cu Sibiul oficial. În vatra acestor sate s-a păstrat, ca-n tot Ardealul de fapt, ideea românismului și a unității. Când a venit Goga, terenul matrice îi era pregătit. Poezia lui a fost zguduitoare. A electrizat Ardealul. O cântau și o cântă și azi toată suflarea transilvană. Ioan Alexandru a auzit poezia lui Goga de la părinții săi întâia dată. Goga a pregătit prin poezia sa momentul Unirii. Când a venit Iorga în Rășinari, Săliște și în Mărginime, a spus că atunci a descoperit adevăratul Ardeal.

Aceasta l-a înflăcărat, aceasta l-a făcut să lupte cu toată forța pentru unitatea națională. Prin poezia lui Goga, românii au fost pregătiți pentru Unirea din 1918 și tocmai prin aceasta se explică și faptul că Unirea a prins atât de repede și de solid. Goga a avut păcate personale, așa cum avem toți cei care ne străduim să facem prea mult bine semenilor noștri, dar el rămâne printre cei mai mari poeți români, dacă nu chiar cel mai mare!

Cam așa a vorbit vreo jumătate de oră Ioan Alexandru. Îl ascultai cu lacrimi în ochi. Alții plângeau de-a binelea. A vorbit liber, deși „pregătise și un cuvânt scris”.

S-a dat apoi o bandă prost păstrată, pe care era înregistrat Goga însuși, recitând poezia ***Oltul.***

Seara am vorbit la telefon cu Domnul Trocan. N-a reușit să dea de urma lui Bădiță Petrescu. ”

*

Folclor din Mehedinți(LVIII)

Vom reda mai jos alte cântece, pe care le-am cules la 23 Mart. 1981 de la **Glavan Lucreția** din Malovăț, născută la 31 mai 1897, neștiutoare de carte:

Foaie verde maghiran

Foaie verde maghiran,
Când eram tânăr vâjlan,
Suiam dealul, nu știam,
Dar de la un rând de vreme,
Sui dealul cu hodinele,
Îl dobor cu minciunele!
Nu știu, dealul s-a lungit,
Ori eu am îmbătrânit,
Nu mai sunt bun de iubit!
Să mor și nu sunt căit,
C-am iubit ce mi-a plăcut!
Ce-am iubit în viața mea,
Să mor și nu pot uita!
Doi ochi negri ca mura,
I-am iubit, i-am sărutat,
De la mine au plecat
Și pe mine m-au lăsat!

Frunză verde de dudău

Frunză verde de dudău,

Mulțumesc lui Dumnezeu
Și de bine și de rău,
C-am ajuns la scopul meu,
La care mă gândeam eu!
Am făcut băieți și fete,
Ca să nu mai mor de sete;
La vreme de neputere,
Mi-aduc câte-un braț de lemne
Și câte-o ulce de apă,
Mai mă pomenește! Tată,
Că eu mult am alergat,
Avere v-am adunat!
Zi și noapte tot muncesc,
Ca să pot să le-mplinesc,
Pe voi să vă procopsesc!
Muncesc cu nevasta mea,
Ca să vă țin averea!
Și mi-am luat bușteni în piept,
Averea să v-o-nmulțesc,
Pe voi să vă procopsesc;
Am bătut negurile,
Să vă țin averile!
Frunză verde de-un priboi,
Voi, voi, copiii mei,
Va veni vremea de-apoi,
Să vedeți, copii, de noi,
Cum am văzut noi de voi:
V-am născut și v-am crescut,
Cum Dumnezeu ne-a știut
Și la altul n-am cerut
Și-apoi v-am căsătorit!
V-am dat pâine de-ați mâncat,
La școală ați învățat!
Și-o veni vremea ca mâine,
Să vedeți, copii, de mine!

Șapte văi și-o vale-adâncă

Șapte văi și-o vale-adâncă,
Aici lupii mă mănâncă!
- Stai, lupe, nu mă mânca,
Pân-o răsări luna,
Să vină și mândra mea,
Atunci, lupe, m-oi mânca
Și pe mine și pe ea!
Pe ogașe, carne grasă,
Și prin pădini, căpățâni!
Și prin livezi,
Mațe verzi,
Oile nu le mai vezi!”

*

In memoriam – Nicolae Avrămuț

Nu știu dacă a scris cineva vreodată un rând despre Nicolae Avrămuț din Vidra lui Avram Iancu. Chipul lui mi-a

rămas în memorie din copilărie și nu-l voi putea uita niciodată. Era un moț obișnuit din Munții Apuseni. Prin el am cunoscut prima dată un crâmpei din Transilvania și din istoria ei. Umbla prin țară cu spete pentru războaiele de țesut. El le confecționa, el le vindea. Pleca săptămâni în șir de acasă. Trecea, de obicei, munții în Oltenia și umbla prin sate, strigând tare, să-l audă gospodinele: „- Hai la spete, mă, neică, mă!”

Mama mea era femeie harnică. Puțin timp dintr-un an lipsea războiul de țesut din casa noastră. Mereu avea câte ceva de țesut. Tocmai de aceea avea nevoie și de spete. Nicolae Avrămuț se învățase să tragă la noi, când trecea prin Bârda. Îi cumpăram întotdeauna marfă, dar îl opream la masă și rămânea peste noapte la noi. Aveam țuică de prună. Nu era ca pălinca din Ardeal, dar nu ne era nici nouă rușine cu ea. Avrămuț mânca ce mânca, apoi se așeza la discuții lungi cu tăticu, până târziu în noapte. Povestea frumos. Gusta din când în când țuică, dar nu l-am văzut beat niciodată. Vorbea despre istoria Transilvaniei, despre moșii și strămoșii lui, dar mai ales despre Avram Iancu. Îmi pare nespus de rău că nu mi-am notat atunci toate legendele și povestirile lui, că nu am știut să-l iscodesc mai mult, fiindcă era ca o ladă de zestre, în care se păstrau adevărate comori de aduceri aminte. Vorbea de viața lui și a consătenilor săi, de greutățile și necazurile de acolo, de multe-multe nemulțumiri care se acumulau în sufletul oamenilor de la un an la altul. Îi povestea și tăticu ce este pe la noi, dar niciodată nu reușea să vorbească atât de frumos ca Nicolae Avrămuț.

Din când în când, Nicolae Avrămuț întrerupea discuția, se oprea din povestit, își scotea de la chimir fluierul și începea să doinească. Cântecul lui era ca un râu de munte: năvalnic, amețitor, limpede. Pentru prima dată în viața mea am auzit de la Nicolae Avrămuț doina ***„Munții noștri aur poartă, /Noi cerșim din poartă-n poartă!”*** Am mai auzit-o și de atunci

încoace în diferite variante, cântată de artiști de meserie, dar niciodată variantele acelea nu au fost ca a lui Avrămuț. Îți răscolea sufletul și storcea lacrimi și dintr-o inimă de piatră. Era concentrată în acele versuri toată istoria zbuciumatei Transilvanii, toată viața lui Avrămuț și a lungului șir de moși și de strămoși ai săi.

Peste ani, am ajuns în Vidra. Am văzut satul, împrejurimile, casa memorială a lui Avram Iancu. Datorită povestirilor lui Nicolae Avrămuț, vedeam și dincolo de lucruri, de case, de peisaje, de munți. Vedeam și simțeam duhul oamenilor și locurilor, duhul istoriei de acolo.

Am avut profesori buni și foarte buni de istorie în școlile prin care am trecut. Fiecare s-a străduit să ne învețe câte ceva din povestea celor ce-au fost pe aceste locuri. Nici unul dintre ei, însă, nu mi-a predat istoria, așa cum mi-a predat-o Nicolae Avrămuț. El a fost singurul care a scris-o cu însuși sufletul lui!

Dumnezeu să te ierte, Nicolae Avrămuț!

*

Torogoata

Era toamna. Ziua de Vinerea Mare, praznicul lui Constantin, fratele lui Stelică Zoican. Dimineața, Ioniță Zoican l-a sculat pe Stelică și l-a trimis cu caprele și oile la poiană. Urma să meargă cu vărul său, Ghiță. La prânz trebuiau să ia vitele și să le ducă acasă, apoi să vină și ei la praznic. De acord. Ghiță a venit cu o torogoată. I-o împrumutase pentru câteva zile un unchi al său. Mare bucurie! În timp ce vitele pășteau liniștite pe poiană, cei doi exersau pe rând la instrument. Știau să cânte la fluier, dar torogoata era altceva. Trebuia mult mai multă forță în plămâni, degetele aveau de mânuit clapete. Și, totuși, instrumentul putea fi stăpânit.

Tot exersând cei doi la torogoată, nici n-au observat până s-au apropiat de ei cu vitele Lena și Nuța de la Cernavârf. Erau

două codane de vreo șaptesprezece ani, frumoase foc, de care se dusese vestea că sunt tare pupăcioase și se lasă ușor „jumulite” de băieți. Stelică și Ghiță erau mai mici cu un an sau doi decât cele două, dar asta n-ar fi fost un impediment. Terminaseră și ei generala, iar Stelică numai ce reușise la seminar și urma să plece. Totuși, cum să lași torogoata pentru niște fete! Pur și simplu nici nu le-au băgat în seamă. Au încercat ele să-i atragă la joacă, la hârjoană, dar degeaba. Torogoata și mai multe nu. Dacă au văzut așa, cele două fete, îmbufnate, și-au luat vitele și-au plecat.

Când soarele dăduse spre amiază, Stelică și Ghiță și-au adus aminte că le e foame. Învățaseră să cânte câteva hore la torogoată, dar asta nu le ținea de foame. Oile se odihneau la umbră, caprele nicăieri. Stelică avea trei, Ghiță două. Au început să le caute. Degeaba. Parcă le înghițise pământul. Până la urmă, au luat oile acasă și s-au dus la praznic. Părinții erau acolo. I-au întrebat pe copii de vite. Aceștia, roșii ca sfecla, au îngăimat un răspuns. Părinții au înțeles că ceva nu e în ordine. Până la urmă, au mărturisit adevărul: caprele erau pierdute. Lucrurile erau clare: lupii mâncaseră caprele. S-a ales praful de masă. Au plecat toți, care-ncotro, să caute caprele. Au colindat câmpul, dealurile, pădurea…, nimic! Soarele dăduse spre seară și toți ai lui Ioniță Zoican căutau în disperare caprele. Erau mai mult siguri că le mâncaseră lupii, dar voiau măcar să găsească locul unde fuseseră sfâșiate, măcar o urmă, o bucată din ele, ceva.

Iată că la un moment dat, pe culmea dealului și-au făcut apariția cu vitele Nuța și Lena, codanele care le dăduseră târcoale flăcăilor de dimineață. Veneau acum din nou, convinse că ficiorii se săturaseră să tot pupe torogoata. Între oile și caprele lor erau și caprele lui Stelică și ale lui Ghiță. Să mori de ciudă, nu alta! Va să zică, le-o făcuseră! Ce puteau să mai zică!

Fetele au motivat că au venit caprele celor doi după ele, dar au fost convinse că ei au știut că sunt la ele și că le aduc de amiază. Bieții părinți și celelalte rude care căutaseră peste tot au răsuflat ușurați și au plecat spre casă, obosiți, dar bucuroși că au …. găsit caprele. Flăcăii erau destul de mari să înțeleagă lecția și până seara n-au mai pus nici mâna, nici buzele pe torogoată! Au avut ce face și n-au regretat!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, am primit câteva ajutoare și donații astfel: **Doamna Lucreția Omir** din București, fiică a satului Malovăț: **400 lei; Doamna Trocan Maria** din Lugoj, fiică a satului Bârda: **200 lei; Domnul Mema Dumitru** din Balș(OT), fiu al satului Bârda: **150 lei; Doamna Popescu Aneta** din București, fiică a satului Malovăț, **Domnul Ing. Ilie Crișan** din Cluj-Napoca(CJ), **Doamna Antonescu Mădălina** din București: câte **100 lei; Doamna Dinu Valeria** din Tr. Severin, fiică a satului Malovăț, **Doamna Ceontea Domnica** din Tr. Severin, fiică a satului Bârda, **Doamna Crăciunescu Valeria** și **Domnișoara Nisioi Mihaela,** amândouă din Câmpulung-Moldovenesc(SV), **Domnul Rolea Gheorghe** din Craiova, fiu al satului Bârda: câte **50 lei.**

Domnul Surugiu Ion(Brutarul) a achitat pentru contribuția de cult **200 lei;**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În cursul lunii octombrie am donat pâine participanților la biserică astfel: 5 Oct(Bârda): **90 pâini;** 12 Oct.(Malovăț): **200 pâini);** 14 Oct.(Malovăț): **80 pâini);** 19 Oct.(Bârda): **80 pâini.** Așadar, în luna octombrie s-au donat **450 pâini.**

*

Plăți

În cursul lunii octombrie am efectuat câteva plăți mai mari astfel: **250 lei** poștei pentru timbre; **70 lei** băncii pentru comisioane; **226 lei** poștei pentru colete; **3.550 lei** protoieriei pentru lumânări; **55 lei** pentru plicuri; **132 lei** toner pentru imprimantă; **50 lei** curentul electric și alte plăți mai mici.

La 31 octombrie, deficitul parohiei era de **21.859,78 lei.**

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: **Oferta de carte – octombrie 2014,** în „Jurnal românesc", 2014, 18 oct., ediție și on-line(*http: //www. jurnalromanesc.ro*); ***„Scrisoare pastorală-287",*** în „Bibliotheca Septentrionalis", Baia Mare, 2014, 21 oct., ediție și on-line(*http://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Înălțarea și prăbușirea unui neam,** în „Națiunea", București, 2014, 21 oct., ediție și on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Omniscop", Craiova, 2014, 28 oct., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); **Măria Ta, Țăran Român(II),** în „Memoria Oltului", Caracăl, anul III(2014), nr. 10(oct.), pp. 1-2, ediție și on-line(*www. memoriaoltului.ro*); **Împușcături în noaptea de Paști,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6257(17 oct.), p. 4; **Între Mithra și Hristos,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6266(30 oct.), p. 4; **Vacile stăpânirii,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6267(31 oct.), p. 5; **Oferta de carte – Noiembrie 2014,** în „Cititor de proză", 2014, 4 nov., ediție on-line(*cititordeproza @googlemail.com*).

*

Zâmbete

● Proverb românesc: ***„Din coadă de câine atlas de mătase nu faci, oricât ai pieptăna-o!"***

● Unii merg la biserică în speranța că Dumnezeu verifică prezența.

● Hruşciov şi Kennedy stau pe malul mării şi fac plajă. Hruşciov citea „Capitalul” lui Karl Marx, iar Kennedy, Biblia. La un moment dat Hruşciov începe să râdă. Kennedy vrea să ştie de ce râde şi Hruşciov îi arată ce scrie în carte: „Socialismul e groparul capitalismului”. După puţin timp începe să râdă Kennedy. Întrebat de Hruşciov de ce râde, acesta îi arată scris în Biblie: „Cine sapă groapa altuia cade el însuşi în ea”.

● Elena Ceauşescu îi spune într-o zi marelui cârmaci: „- Maiestate?” Ceauşescu, încurcat, îi zice: „- Ei, lasă, Leano, nici chiar aşa...!” Savanta îi răspunde: „- Am vrut să întreb dacă <<mai e state>>, pe care nu le-am vizitat!

● Dacă te simți bine, nu te îngrijora! Trece!

*

Excursii-pelerinaje

În ziua de 20 oct. am efectuat o excursie-pelerinaj la Mânăstirea Prislop din județul Hunedoara cu 52 enoriași din Malovăț, Bârda, Colibași, Tr. Severin, Plugova(CS) și Constanța. Sperăm că Părintele Arsenie Boca va duce rugăciunile noastre la Dumnezeu și va pune și el o vorbă bună pentru împlinirea lor.

*

Înmormântări

În ziua de 21 oct. am oficiat slujba înmormântării pentru **Popescu Constantin** (56 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-l ierte!

*

Program

În cursul lunii noiembrie avem următorul program de slujbe: **1 Nov.**(Malovăț-Bârda); **2 Nov.**(Malovăț); **8 Nov.**

(pomeniri dimineața, la ora 8, la Bârda; slujbă la Malovăț); **9 Nov.** (Bârda); **15 Nov.** (Malovăț-Bârda); **16 Nov.**(Malovăț); **19 Nov.** (spovediri și împărtășiri în Bârda, la biserică și în sat); **20 Nov.** (spovediri și împărtășiri în Malovăț, la biserică și în sat); **21 Nov.**(Bârda, slujbă; pomeniri la ora 12 în Malovăț); **22 Nov.**(Malovăț-Bârda); **23 Nov.** (Bârda); **29 Nov.** (Malovăț-Bârda); **30 Nov.**(pomeniri dimineața, la ora 8, în Bârda; slujbă la Malovăț)**.** În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2014), nr. 289 (1 – 15 Noiembrie)

Dragii mei enoriași!

Actorul din culise

Pe scena istoriei își joacă rolul tot felul de personalități, de personaje și de persoane. Unii sunt împărați, alții regi, alții președinți, prim-miniștri, miniștri, ambasadori, consilieri, consuli, senatori, deputați, înalți funcționari etc. Unii sunt oameni serioși, capabili, de bună credință, cu dragoste față de poporul și țara pe care o slujesc, gata să-și sacrifice propriile interese, uneori chiar viața, în folosul celor mulți; alții sunt escroci de înalt calibru sau găinari de duzină, ajunși prin nu știu ce concurs de împrejurări pe locurile pentru care nu au nici o chemare și competență. Unii sunt incoruptibili, alții sunt corupți până în măduva oaselor; unii sunt eroi, alții sunt trădători și comparațiile ar putea continua la nesfârșit. Fiecare își joacă un anumit rol pe această scenă imensă, dar toți, absolut toți jură pe tot ce-i în cer și pe pământ, că tot ceea ce fac și tot ceea ce vor face este numai și numai în slujba Marelui Actor, Măria Sa Poporul. Asta mai ales înainte de a ajunge în funcțiile respective. Își mai aduc aminte de astfel de promisiuni de câte ori au nevoie să smulgă Marelui Actor câte un vot, câte o confirmare, că ei pot să rămână acolo unde sunt. Cu un tupeu care frizează buna-cuviință, actori de tot felul aduc Marelui

Actor câte o floare, câteva boabe de orez sau de zahăr, puțină făină, câteva sticle de bere, pungi, ziare, pupături, laude, promisiuni și altele asemenea. Și Marele Actor, jucând rolul unui naiv copilăros nu respinge nimic. Se face că nu înțelege cum stau lucrurile, se face că-i crede pe toți, că-i iubește, că-i aplaudă, că-i laudă. Tot un rol! Actorii mărunți nu uită niciodată să-i ceară Marelui Actor biruri tot mai mari și tot mai multe, corvoade pentru orice. Adesea îi cer să fie când vacă de muls, când carne de tun. La vreme de pericol, către Marele Actor se îndreaptă toți și-i cer și bani, și bucate, și muncă, și eroi, care să fie presărați pe câmpurile de luptă….

Marele Actor e ținut, de regulă, în culise. Cuvântul lui de acolo nu se aude. E prea mare hărmălaia celor de pe scenă. Nu i se aud nici suspinele, nici oftatul, nici înjurăturile. Este scos doar din când în când, la anumite ocazii, să aplaude pe străzi, în piețe, cu prilejul unor vizite ale actorilor mărunți, cu prilejul unor sărbători etc. I se spune dinainte cum trebuie să joace, cum trebuie să facă, ce să zică, ce să cânte, cum să aplaude. Cu o răbdare rar întâlnită, cu o superioritate greu înțeleasă, Marele Actor își joacă rolul care i se dă la „capete de secol”, când este scos din culise. De fiecare dată pare naiv, pare că nu înțelege ce se întâmplă cu el, că nu știe ce-i manipularea, nu știe ce-i înșelăciunea, minciuna, necinstea, interesul, jocul perfid.

Marele Actor nu este prost, așa cum cred unii. Are o filozofie a lui de viață, o răbdare și o înțelegere superioară a lucrurilor și vremurilor. El socotește că toate sunt cu știrea și cu voia lui Dumnezeu. Unele zice că-i sunt trimise spre mângâiere, altele spre pedeapsă, altele spre întărire. Există, însă, situații, când Marele Actor își pierde răbdarea. Când vede că cei de pe scenă uită de ce sunt acolo și piesa numită istorie devine o bulibășeală de derbedei, un păienjeniș de infractori, o cloacă de incompetenți, își iese din fire. Să te ferească Dumnezeu de mânia Marelui Actor. Când îl cuprinde, iese din

culise și ocupă scena. Nimeni și nimic nu-l mai înspăimântă, nu-l mai convinge că nu are dreptate, că trebuie să intre la loc în culise. Este gata să meargă până la jertfă, numai să facă curățenie pe scenă. Piesele pe care le joacă cel mai frecvent în astfel de cazuri se numesc, de regulă, răscoale și revoluții. Acestea zgâlțâie scena din toate încheieturile, o udă cu sânge, o arde până în temelii și apoi construiește alta. Actorii de ocazie, care-l scoseseră din sărite mai înainte fug ca șobolanii la cutremur și se ascund, dacă mai apucă, prin crăpăturile pământului sau aiurea. Descoperă atunci, ca nimeni altul, un rol nou, un text nou, necunoscut. Poate poetul George Coșbuc a reușit să noteze cel mai fidel câteva crâmpeie din textul acestui rol, pe care-l rostește Marele Actor în momentele lui de furie de nestăpânit: *„Flămând şi gol, făr-adăpost, /Mi-ai pus pe umeri cât ai vrut, /Şi m-ai scuipat şi m-ai bătut/ Şi câine eu ţi-am fost!/ Ciocoi pribeag, adus de vânt, /De ai cu iadul legământ/ Să-ţi fim toţi câini, loveşte-n noi!/ Răbdăm poveri, răbdăm nevoi/ Şi ham de cai, şi jug de boi,/ Dar vrem pământ!”// O coajă de mălai de ieri/ De-o vezi la noi tu ne-o apuci./ Băieţii tu-n război ni-i duci, Pe fete ni le ceri./ Înjuri ce-avem noi drag şi sfânt:/ Nici milă n-ai, nici crezământ!/ Flămânzi copiii-n drum ne mor/ Şi ne sfârşim de mila lor -/ Dar toate le-am trăi uşor,/ De-ar fi pământ!”/*

Marele Actor știe bine ce vrea în momente de cumpănă și zbucium. Dacă cineva l-a subapreciat s-a înșelat; dacă l-a nedreptățit, e vai de pielea lui. Tot Coșbuc știe să prindă în versurile lui inegalabile asemenea stări: *„N-avem puteri şi chip de-acum/ Să mai trăim cerşind mereu,/ Că prea ne schingiuiesc cum vreu/ Stăpâni luaţi din drum!/ Să nu dea Dumnezeu cel sfânt,/ Să vrem noi sânge, nu pământ!/ Când nu vom mai putea răbda,/ Când foamea ne va răscula,/ Hristoşi să fiţi, nu veţi scăpa, /Nici în mormânt!”/*

Așadar, Marele Actor merită mai multă atenție. Cine se joacă cu el, se joacă cu focul! Să nu fie!

*

Sfaturi părintești

Din cartea **Cărarea Împărăției** a Părintelui Arsenie Boca mai cităm:

„CONTINUAREA BIRUINŢEI, PRIN TAINE. Biruinţa Mântuitorului e unică. Fără El nimeni nu mai poate câştiga o a doua biruinţă asupra răului. Dar cu Hristos, da; însă nu e nici atunci altă biruinţă, ci tot aceeaşi, prelungindu-se în vreme şi înmulţindu-se cu luptătorii. Căci Iisus Hristos împlineşte ceea ce ne lipseşte nouă: ne-a dăruit o a doua naştere, iertându-ne de prima; ne-a întărit firea pentru refacerea virtuţii şi ne-a luminat mintea pentru refacerea cunoştinţei, - amândouă de trebuinţă pentru a ne lipi cu dragostea mai tare de adevăr decât de viaţa aceasta. Astfel ne-a dăruit şi nouă biruinţa asupra morţii, întrucât celor ce trăim viaţa în Hristos nu ne mai este o groază, ci o dezlegare definitivă de păcat. Moartea pentru noi nu mai este o înfrângere a firii, ci omorâre a păcatului şi izbăvirea firii. În felul acesta zicem că biruim şi noi dar de fapt e Iisus Hristos, cel ce locuieşte în noi prin Taine, care câştigă războiul şi se oşteşte pentru mântuirea noastră; şi, stăruind şi noi cu dragoste în nevoinţa lui Dumnezeu, răzbeşte asemănarea Sa peste chipul vieţii noastre. Aşa ni s-a împărtăşit pe Sine, în primele trei Sfinte Taine, fiecăruia, îndată după venirea noastră în lume. Ni S-a dăruit pe Sine ca lumină ce luminează pe tot omul ce vine în lume. Acestea sunt: Sfântul Botez, Ungerea cu Sf. Mir şi Sfânta Împărtăşanie, iar la vârsta priceperii cunoştinţa de Dumnezeu.

Prin Sfântul Botez, Biserica lui Hristos ne naşte de sus în obştea creştinilor sau a ucenicilor Domnului. Prin el primim ştergerea păcatului străvechi, întrucât toţi eram în Adam când a păcătuit el, întărirea firii în starea de curăţie, dobândită prin Botez, rămâne să se împlinească treptat, conlucrând fiecare cu harul dat la Botez. Prin Sfântul Mir primim sălăşluirea în noi a darurilor Duhului Sfânt, potrivit cu atotştinţa şi orânduirea lui Dumnezeu, ce-o are în viaţă cu noi, cu fiecare. Taina aceasta ne dă întărirea în viaţa cea nouă primită la Botez şi face să se dezvolte, în bine, talanţii ascunşi în ţarina fiecărui ins la naştere. Iar prin Sfânta Împărtăşanie Îl primim pe Însuşi Domnul Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ca Mântuitor din primejdia ce o avem cu vrăjmaşul şi pustiitorul vieţii. Tot la Botez mai primim de la Dumnezeu şi pe îngerul păzitor, care răspunde de noi şi de darurile primite, atât în vremea vieţii cât şi la ieşirea noastră din viaţa pământească. Mântuitorul nostrum, nevăzut, se îmbracă cu noi şi pe noi ne îmbracă cu Sine: „Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi-mbrăcat". Omul cel dintâi, luat din pământ şi pământesc, se îmbracă în omul cel de al doilea, care este din Cer şi se face ceresc. Iar primul om ceresc este Iisus Hristos, Omul cel nou, Care este chipul şi asemănarea lui Dumnezeu1. Făptura noastră cea sufletească sau duhovnicească se uneşte cu Hristos, iar El se face - aşa-zicând - Duhul nostru. Iată pe scurt ce este tămăduirea firii noastre, sau înnoirea omului. Toţi creştinii sunt botezaţi şi, totuşi, nu toţi se mântuiesc. De ce ? Iată de ce: darurile Botezului stau înlăuntrul făpturii noastre nevăzute, aşteptând sporirea vârstei şi vremea minţii, când, prin propovăduirea Bisericii, aflăm despre comoara cerească, cea ascunsă în ţarina fiinţei noastre. Iată întărirea acestora prin cuvântul Sf. Marcu Ascetul. „Prin Botez ni s-a dat harul, însă stă ascuns în chip nearătat, aşteptând ascultarea

noastră şi împlinirea poruncilor, pentru care am primit putere prin el." Adevărul că Iisus Hristos ne este „Cale" spre desăvârşire e lămurit pe toate laturile de Sfinţii Părinţi ai Răsăritului. Nu numai că Iisus Hristos ne-a poruncit Botezul, ci chiar porunca II cuprinde pe Domnul. „Domnul e ascuns în poruncile Sale. Şi cei ce-L caută pe El, Îl găsesc pe măsura împlinirii lor." Dacă Iisus Hristos se află chiar şi numai în porunca Botezului, cu atât mai vârtos se va arăta în împlinirea poruncii şi în desăvârşirea tainei. Aşadar, e foarte natural ca sfinţii să facă atârnătoare desăvârşirea noastră în Hristos întâi de împlinirea poruncilor. Se poate spune şi aşa: orice silinţă spre împlinirea poruncilor e o nevoinţă a virtuţii. Deci, dacă Domnul e ascuns în poruncile Sale, fireşte că este şi în strădania pentru dobândirea virtuţilor. El este puterea sau sufletul nevoinţelor virtuţii."

*

Biserica și Școala

Cu puțin timp în urmă, Curtea Constituțională a României a dat o decizie categorică: elevii vor participa la orele de Religie, numai dacă părinții lor vor depune o cerere specială în acest sens la conducerea școlii. Este o lovitură grea, care se dă acestei discipline. Până acum era obligatorie. Puteau să se sustragă de la frecventarea ei acei copii pentru care părinții lor depuneau cereri de scutire. Nu știu dacă se va mai putea schimba această situație. Este vorba de o decizie a celui mai înalt for juridic al țării, care are putere de lege. Astfel de decizii sunt definitive și irevocabile. Urmează doar să se emită regulamentele de punere în aplicare. Circulă pe internet petiții pentru anularea acestei decizii. În ciuda faptului că astfel de petiții au adunat mii de semnături, nu cred că vor avea câștig de cauză.

Nu discut aici importanța Religiei pentru formarea omului, pentru pregătirea lui pentru viață, mai ales în acest context în care copilul, încă din primii ani de viață, este bombardat, pe toate canalele, de tot felul de influențe negative. Douăzeci și cinci de ani Biserica a făcut ce a putut. Și-a creat un corp profesoral specializat, a creat manuale corespunzătoare, programe analitice în conformitate cu normele pedagogice de ultimă oră. A socotit dreptul de a se preda Religia în Școală ca pe un dar al lui Dumnezeu. Poate nu întotdeauna unii au gestionat cu suficientă înțelepciune, cinste și corectitudine acest dar. Societatea îi judecă pe aceștia prin instituțiile și legislația ei, iar Dumnezeu îi va judeca la vremea cuvenită.

Drept urmare a acestei decizii, mulți elevi vor părăsi disciplina de Religie, mai cu seamă dacă se vor introduce discipline alternative, cum ar fi educația sexuală sau internetul. Se vor desființa multe posturi de profesori de Religie, ar fi posibil ca să se înființeze cursuri școlare în cadrul fiecărei parohii cu cei care vor vrea să le frecventeze… Oricum, decizia respectivă duce la consecințe incalculabile acum!

*

File de jurnal – 3 apr. 1981

„Azi am lucrat toată ziua la Biblioteca Academiei. Pe la ora 11.30 a trecut pe acolo și Domnul Mihai Rădulescu, fostul meu profesor de engleză de la Facultatea de Teologie. A adus niște cărți pe care le împrumutase, după câte a spus. Am vorbit cu dânsul ca vreo jumătate de oră. Nu l-am mai recunoscut pe fostul meu profesor și prieten de altădată. Mi-a vorbit aproape tot timpul despre propriile sale realizări, proiecte, bucurii și necazuri. N-am prea înțeles bine câte cărți are la tipar sau câte intenționează să mai scrie. A cam amestecat cărțile cu articolele. Aproape peste tot se izbește de veșnica poveste a

amânărilor de pe un an pe altul, din motive mai mult sau mai puțin solide. A lăsat pe planul doi stilistica antropologică și s-a apucat de teatru. Este apreciat la revista ,,Teatru", dar tot amânat. Din când în când, însă, îi mai publică vreun articol. Speră să-i fie jucate niște piese pe scenă. Mi s-a părut foarte plin de el însuși. Cam așa cum mă arăt eu față de șoricelul care-mi ronțăie seară de seară podeaua, ca să-mi ajungă la cărți! De fapt, atât eu, cât și șoricelul muncim cu aceeași stăruință, dar suntem atât de convinși că numai propria noastră muncă are valoare, încât ne disprețuim reciproc!

Domnul Rădulescu mi-a vorbit despre Domnul Virgil Cuțitaru, actualul director de la Editura ,,Junimea" din Iași. Când era numai redactor șef, era ironizat de Domnul Mircea Radu Iacoban, directorul de atunci al editurii. Negru și urât, când intra în biroul directorului, acesta îi spunea: ,, - Aprinde lumina, tovarășe, că se-ntunecă biroul!" sau ,, - Măi, Cuțitare, tu ai și români în familia ta?" Acum, o redactoră de la ,,Junimea" i-a spus Domnului Rădulescu că cei care vin la Domnul Cuțitaru și-i dau cu ,,-Săru'mâna!" primesc imediat vizele și le pleacă manuscrisele la tipografie.

Revista ,,Ethnologica" a Academiei Române nu mai apare. S-a desființat. S-ar părea că a deranjat pe cineva faptul că a închinat un număr lui Mircea Eliade. S-a desființat și Comisia de Etnologie și Folclor a Academiei Române. Domnul Rădulescu nu crede că mai are rost să lucrez la cartea cu etnoistoria românilor, fiindcă n-am șanse s-o public. I-am spus că nu asta are importanță. Mi-a zâmbit ironic. I-am spus că intenționez să scriu o cronică, în are să reconstitui faptele istorice pe baza tradițiilor populare. I-am afirmat că vreau să scriu acea carte cu ochii în lacrimi. M-a sfătuit să-mi păstrez ochii și lacrimile. ***Bibliografia „B.O.R."*** *o consideră că mi se potrivește mai bine. Eu cred că acest om mă disprețuiește. La aceasta aș mai adăuga și afirmația în legătură cu articolul*

meu intitulat ***Dimensiuni ale condiției umane în teatrul lui Blaga,*** *că-mi lipsesc cel puțin 500.000 de pagini de studiu pentru ca să fiu în stare să abordez o asemenea temă. Are dreptate! Îmi lipsesc poate chiar mai multe!"*(Va urma)

*

Doină bănățeană

O frumoasă doină cântă rapsodul bănățean **Vasile Conea.** În ea este acumulată toată obida omului necăjit din toate timpurile și din toate locurile. Iat-o:

„Vai și-amar de ea dreptate,
Cine-o dă și cine-o-mparte!
Dreptatea o dă Dumnezeu,
Omul bun s-o ducă greu!
Da' unii-ș fac peste noapte
Averi multe și palate;
Și-alții cu muncă cinstită,
De abia-și câștigă o pită!
Omul bun o viață trage,
De-ajunge moartea să-și roage!
Dar și moartea-i blestemată,
Nu vine când îi chemată!
Nu vine arde-o-ar focul,
L-al de-și blastămă norocul!
Cum ai dat, Doamne, dreptate,
Cine-o dă și cine-o-mparte!
Ai lăsat în voia sorții,
Dreptatea s-o-mpartă hoții!"

*

Folclor din Mehedinți(LIX)

Vom reda mai jos câteva cântece, pe care le-am cules la 15 Mart. 1981 de la **Nicolae Tărăbâc** din Malovăț, născut la 27 iulie 1902, fost primar al comunei, deportat 14 ani în Siberia:

Cântec de război(1944)

„În cel an, pe primăvară,
S-auzea d-un zvon prin țară,
Că se face război iară!
Nu știu, zău, de-o să mai viu,
Dar d-oi trece-n altă țară,
Îți trimit, mândră, scrisoare.
În mijloc lacrimi cu foc,
Că noi n-am avut noroc,

Să fim amândoi pe-un loc!
De-o fi, mândro, să mă cați,
Să nu mă cauți prin sate,
Ci pe dealurile-nalte,
Unde-s tunuri așezate,
La rădăcină de fag,
C-acolo-s, mândră-ngropat!
Și de n-oi fi-ngropat bine,
Să pui pământ peste mine!
Și la cap să-mi pui o cruce,
Făcută dintr-un lemn dulce
Și pe ea să-mi scrii plângând
Și din gur-așa zicând:
„Aici zace-al meu iubit,
Aici zace liniștit
De-un obuz în piept izbit!”

Neica cu mustață neagră

„Neica cu mustață neagră,
Iasă-n poartă și mă-ntreabă,
Câți ani i-am fost eu lui dragă.
Șapte ani și jumătate
Ne-am iubit întru dreptate,
Dar acum, de vreo trei luni,
Ne-am urât pentru minciuni!
Minciunile nu-s departe,
Din vecinele de-aproape.
Suie-n deal și mă pândesc,
Vin în sat, mă povestesc,
La nevastă mă pârăsc,
Eu cum foc să mai trăiesc?”

Geaba, mândră, mă iubești!

„Geaba, mândră, mă iubești,
Că nu știi să mă păzești!
Nu te poci, neică, păzi,
Că-mi este bărbatu-aci!
Așteaptă până diseară,
Că-mi pleacă, neică, la moară!
Dar-ar Dumnezeu năvală,
Să umble din moară-n moară,
Cu căciula subțioară
Și-o ploaie cu bolboros,
Ca să stea porumbu-n coș,
Să nu umble cu folos!”

De ce, mândro, n-ai venit?

„-De ce, mândro, n-ai venit,
La vorba care-am vorbit?
Ori n-ai vrut, ori n-ai putut,
Ori de-a naibi te-ai făcut!”
„- Ba, zău, neică, n-am putut,
C-am bărbat afurisit!
Când plecai după surcele,
Hai și el după nuiele!
Prăpăditu mă văzu,
Mai pe seară mă bătu,
Mă păli cu par de nuc,
Mai pe seară mi-a trecut,
Dimineață iar mă duc!”

*

Lacrimile mamei

Era 14 octombrie. O zi grea pentru Stelică Zoican. Se chinuise până la epuizare, împreună cu vărul său Ghiță, să învețe să cânte la torogoată, pierduse caprele, fusese la praznic la fratele său, făcuse față „pupăcelilor” de la Cernavârf, care le aduseseră caprele. Ce mai, zi grea!

Seara, când a ajuns acasă, la poartă îl aștepta o vecină, care i-a înmânat o scrisoare. Era de la Seminarul Teologic din Craiova. I s-a tăiat respirația. La începutul lui septembrie fusese la Craiova împreună cu tatăl său și dăduse examen de admitere. Nu putea să uite aglomerația de acolo, emoțiile, frica de examene, speranțele și îndoielile. Dăduse de mai multe ori telefon de atunci și i se spusese că a reușit, că trebuie să aștepte acasă până primește înștiințare scrisă de la școală. Nimeni din sat nu credea că a reușit, fiindcă școlile începuseră la 15 septembrie, toți copii plecaseră, numai el nu. Acum venise, în sfârșit, scrisoarea mult așteptată. A deschis-o tremurând de emoție. A citit-o pe nerăsuflate. Era înștiințat că a reușit, dar că anul întâi va frecventa cursurile la Mânăstirea Cozia din județul Vâlcea, fiindcă seminarul e în construcție și nu este spațiu suficient pentru toate clasele. Mai mult! O precizare finală l-a făcut să intre în panică. Era înștiințat că cei care nu se vor prezenta la Cozia până pe 15 oct., vor fi considerați retrași.

A intrat în curte și și-a strigat părinții. A strigat la vecini, care erau niște rude apropiate. I-a chemat pe toți în fața casei părintești. El a urcat cele nouă trepte ale scării și, de pe cea mai înaltă, când s-au adunat toți, a început să le citească scrisoarea de la seminar. O citea rar, tare, ca pe o sentință judecătorească.

După ce a terminat scrisoarea de citit, a rostit categoric: „ - Tăticule, în noaptea asta trebuie să plecăm! Mâine trebuie să fim la Cozia, ca să nu mă elimine!” Toți au început să-și dea cu părerea, că e imposibil să plece în acea noapte. Toți, însă,

aveau lacrimi pe obraji. Stelică era categoric: ,,- În noaptea aceasta trebuie să plec!” Nu aveau bani suficienți; au împrumutat de la vecini, de la rude. Nu aveau toate articolele de lenjerie pentru pat, așa cum li se preciza în scrisoare. Din pământ, din iarbă verde, au făcut rost de ele. Tatăl și fiul s-au spălat repede, s-au primenit cu ce aveau mai bun, au pus caii la căruță și au așezat bagajele.

Se întunecase bine, când totul era gata de drum. Când să iasă pe poartă, Ioniță Zoican s-a oprit și l-a întrebat pe copil: ,, - Îți luași rămas bun de la mamă-ta?” ,, - Nu, - a răspuns copilul surprins -, nici nu știu unde este!” ,, - Caut-o, sărută-i mâna și ia-ți rămas bun!” i-a poruncit tatăl. Copilul a căutat-o. Cu greu a găsit-o ascunsă într-un ungher al casei. Ședea pe un scăunel și plângea. ,, - Mamă, de ce plângi?” a întrebat-o Stelică. Ea continua să plângă cu suspine, fără să zică o vorbă. ,,- Mamă, eu am reușit! Dacă nu aș fi reușit, aș zice să plângi! Acum eu credeam că te bucuri!” Într-un târziu, Anica Zoican a ridicat capul, și-a șters ochii cu colțul basmalei și a zis ca pentru sine: ,, - Nu înțelegi tu de ce plâng eu!” ,, - Mamă, te rog spune-mi, de ce plângi?!” ,, - Plâng și eu, că tu pleci și noi rămânem singuri. Pe frații tăi i-am dat la casele lor, aici tu trebuia să rămâi! Dacă te duci la seminar, nu te vei mai întoarce în sat! Te vei duce la oraș, departe! Aici va rămâne pustiu peste câțiva ani! Eu cu tată-tău vom pleca peste o vreme! Aici cine va rămâne? Soția ta va fi o doamnă, care nu va mai purta opregele și cămășile, pe care eu le-am lucrat ani de zile pentru ea!” Ce vei face cu ele? Plecați din sat câte unul, câte unul; unii la școli, alții la servicii și satul rămâne pustiu, tot mai pustiu! Nici unul nu vă mai întoarceți, iar noi cei bătrâni ne ducem unul câte unul la cimitir! Aici nu vor mai fi hore, nu vor mai fi sărbători, nu va mai fi nimeni! De aia plâng!”

Copilul s-a chircit și el lângă scăunelul mamei și a început s-o mângâie, s-o asigure că el vrea să revină preot în

sat, că vrea să se însoare cu o fată din sat și că nu va lăsa casa pustie. Mama îl asculta și, ușor-ușor, lacrimile îi piereau de pe obraji. Un zâmbet vag se înfiripa pe buze. La un moment dat, l-a cuprins pe fiu de după umeri și l-a sărutat, așa cum îl săruta ea când el era mic-mic. O liniște profundă s-a așezat peste ei, când ședeau așa îmbrățișați, parcă pământul lua act de pacea ce se înfiripase între ei. Într-un târziu, când Ioniță l-a strigat nerăbdător pe copil, s-au ridicat și mama i-a dat binecuvântarea: „ - Du-te, dragul mamii! Dumnezeu să te aibă în pază! Să ne vedem sănătoși!”

Peste câteva minute, căruța s-a urnit. Copilul întorcea capul pe furiș și privea în urmă casa părintească, ce se pierdea ușor-ușor după perdeaua nopții!

*

Realități de departe

De la cântărețul parohiei noastre, **Stănciulescu Cristian,** aflat la studii în Tübingen(Germania), am primit un text mai amplu, din care vom reda un fragment:

„Limba germană a constituit o permanentă provocare personală: o enigmă timp de câțiva ani, mai apoi cale și totodată tovarăș de drum, fiind atât un mijloc spre un scop, cât și însuși acel scop. Pentru mine nu reprezintă doar un rând în plus în Curriculum Vitae, ci un nou ***modus vivendi,*** *o reconsiderare a modului de gândire, un permanent izvor de sensuri, de idei. Deși pare o limbă rigidă, de care te lovești ca de un perete la primul contact, după depășirea unui anumit prag critic se dovedește a fi un univers în care ești absorbit cu totul, o călătorie ale cărei peisaje devin din ce în ce mai frumoase, mai atrăgătoare, și care ascund în ele îndemnul permanent și irezistibil de a-ți continua călătoria. Se spune că* ***viața e prea scurtă ca cineva să poată într-adevăr învăța germana.*** *Pe lângă adevărul din spatele acestor cuvinte, aluzia la „întreaga viață” mă transpune mereu la început (am*

Anfang), câteva luni, câțiva ani fiind doar prima sută de metri din maratonul ce-mi stă în față. Și cum oricărui început îi e specific un anumit grad de entuziasm, devotament și prospețime, sunt bucuros să-mi asum această condiție – dintre ***deja și nu încă*** *– pentru o bună perioadă de aici înainte.*

Dumnezeu a rânduit să fiu repartizat aici, în Tübingen, eu dorind în cu totul alt oraș. Am întâlnit însă pe aceste meleaguri o comunitate românească foarte puternică și cu multă râvnă spre cele sfinte, la acest lucru o contribuție decisivă fiind a părintelui paroh dr. Nicolae Gilla. M-am bucurat că se face Sfânta Liturghie în fiecare duminică și la sărbători și că numărul credincioșilor prezenți este foarte mare. Atmosfera creștinească ce se creează mă face să mă simt „acasă", deosebit de important pentru mine fiind și faptul că pot participa activ la strană. Mai mult, Parohia „Sf. M. M. Gheorghe" organizează o arie vastă de acțiuni culturale, duhovnicești și educative. În acest sens amintesc Școala românească, eveniment dedicat copiilor, prin care se încearcă formarea unei conștiințe a apartenenței la neamul românesc, prin diferite jocuri, lecturi în limba română, vizite, prin explicarea obiceiurilor, cântec etc. Comitetul femeilor organizează de asemenea diferite evenimente de informare pe teme de actualitate, precum și acțiuni sociale. Parohia se bucură și de prezența multor oaspeți, personalități, fețe bisericești sau membri ai cinului monahal, câștigul duhovnicesc fiind unul semnificativ. Sunt organizate pelerinaje, precum cel din anul curent în Grecia, dar și vizite împreună cu credincioșii la parohiile din vecinătate. Nu în ultimul rând, cu ocazia sărbătorilor de iarnă funcționează un cor al parohiei, care, prin concertele susținute, împodobește atmosfera, iar tot în această perioadă comunitatea românească, prin intermediul bisericii, este reprezentată la evenimentele specifice organizate de municipalitate.

Orașul, un muzeu în aer liber, de o frumusețe și un farmec aparte, radiază de vivacitate. Cei peste 28 de mii de studenți, la care se adaugă elevii școlilor, liceelor etc., nu-i lasă „bâtrânului orășel" de pe malurile Neckarului nici măcar o clipă de odihnă. Permiteți-mi, Vă rog, să Vă mai spun că acest tineret, ce de foarte multe ori și pe nedrept e blamat în țara noastră (de multe ori singurele argumente fiind acelea că se îmbracă/poartă mai ciudat), va constitui societatea de vârf de mâine. Diferența se va vedea atunci. Tinerii din România pleacă în străinătate să muncească, cei de aici își tocesc coatele prin biblioteci. Și Vă spun sincer că se învață pe rupte. Nu zic, or fi și uscături, dar cei pe care i-am întâlnit până acum, prin modul lor de a fi, confirmă cele spuse."

*

Noul Președinte

În urma votului recent, poporul nostru și-a ales un nou președinte în persoana **Domnului Klaus Iohannis.** Este un alt tip de om față de precedentul. Să dea Dumnezeu ca noul Președinte să redea românilor încrederea în viitorul lor, în țara lor; să le redea entuziasmul de care au atâta nevoie! Să dea Dumnezeu ca Țara să meargă spre mai bine, în pace și în bună înțelegere cu toate țările lumii!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Dumnezeu din portbagaj,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6271(8-9 nov.), p. 1; **Păcate și păcătoși,** în „Omniscop", Craiova, 2014 nov. 10, ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*); în „Națiunea", București, 2014, 11 nov., ediție on-line (*http://www. ziarulnatiunea.ro*); ***„Scrisoare pastorală – 288"***, în „Bibliotheca septentrionalis", Baia Mare, 2014, 10 nov., ediţie şi on-line (*http:// ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*);

Sfinte Moaște și cadavre, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV (2014), nr. 6272(11 nov.), p. 5; **Mânăstirile și robia,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6276 (15-16 nov.), p. 4; **Inimă de părinte,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6277(18 nov.), p. 4;

*

Volumul V din **Viețile Sfinților,** pe care urmează să vi-l donăm de Sfintele Sărbători ale Crăciunului, a fost cules în tipografie. În prezent, preotul Dvs. lucrează la corectură. Merge însă greu.

*

Zâmbete

● Proverb românesc: „*Nu mor caii când vor câinii, nici câinii când vor stăpânii!”*

● L-am rugat pe Dumnezeu să mă scape de dușmani și brusc mi-au dispărut câțiva prieteni!

● Nu te certa niciodată cu un prost. Cei ce vă ascultă nu vor putea face diferența dintre voi!

● Un studiu recent arată, că tinerii care amestecă berea cu vodca în clasa a noua, vor amesteca ciment cu nisip după clasa a douăsprezecea!

● 70% dintre români trăiesc în stress; ceilalți 30% trăiesc în Italia, Franța, Gemania, Spania etc.!

● „Dacă votul nostru ar putea schimba ceva, nimeni nu ne-ar mai lăsa să votăm!”(M. Twain);

● Atenție! Înainte de a da drumul gurii, verificați dacă și creierul a fost conectat!

● Dacă unii te vorbesc pe la spate…., felicitări! Înseamnă că ești cu mult înaintea lor!

*

Anunț

Avem de vânzare calendare pe 2015(5 lei/buc.), tămâie(22 lei/kg) și cruci (3 lei/buc.).

*

Program

În cursul lunii decembrie vom avea următorul program de slujbe: **6 Dec.** (pomeniri dimineața, la ora 8, în Bârda; slujbă la Malovăț)**; 7 Dec.** (Bârda); **13 Dec.**(Malovăț-Bârda); **14 Dec.** (Malovăț); **17 Dec.**(spovediri și împărtășiri în Bârda, la biserică și în sat); **18 Dec.**(spovediri și împărtășiri în Malovăț, la biserică și în sat); **19, 20, 22 Dec.(**colindul cu icoana în Malovăț); **21 Dec.** (Bârda); **23, 24 Dec.** (colindul cu icoana în Bârda); **25 Dec.** (Bârda); **26 Dec.**(Malovăț); **27 Dec.** (slujbă la Bârda, pomeniri la Malovăț, la ora 12); **28 Dec.** (Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.* Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2014), nr. 290 (16 – 30 Noiembrie)

Dragii mei enoriași! La mulți ani!

Atlantida vremii noastre

Atlantida a fost un continent, sau, mai bine-zis, o insulă imensă, undeva, în Oceanul Atlantic. Ea s-a scufundat la un moment dat. Despre ea vorbesc doar vechii scriitori. Din scrierile acestora aflăm că locuitorii acestei „insule-continent" erau deosebiți de restul oamenilor. Erau „atlanți", adică mai mari, uriași; erau, în același timp, cu mult mai avansați în cunoaștere decât ceilalți. Atlantida ajunsese la un nivel de cultură și civilizație greu de apreciat astăzi. Adevărat este că, după cum spun cei vechi, tocmai această dezvoltare extraordinară a științei atlanților a dus la distrugerea civilizației și continentului lor. S-a produs acolo o catastrofă, care a nimicit viața și teritoriul atlanților. Totul a rămas o amintire.

Pornind de la acest adevăr, oamenii vremii noastre ar trebui să învețe multe din el. Și noi, oamenii de azi, am ajuns la un nivel al culturii și civilizației pe care nu l-au atins vreodată generațiile trecute. Deținem aparate, tehnici și cunoștințe la care părinții, moșii și strămoșii noștri nici n-au visat vreodată. E și bine, e și rău. Cunoaștem o bună parte din tainele lumii, ale Pământului și Cosmosului și le stăpânim, conform poruncii divine: *„Creşteţi şi vă înmulţiţi şi stăpâniţi Pământul".* Am crescut sub aspectul cunoașterii și dezvoltării științei și tehnicii;

ne-am înmulțit, fiindcă am ajuns de la o pereche de oameni la peste șapte miliarde; stăpânim Pământul și se pare că stăpânim și o părticică din Univers. Ei bine, ce facem acum? Suntem noi suficient de înțelepți ca să gestionăm aceste comori, pe care le deținem sau vom avea soarta atlanților de pe Atlantida?

Faptul că putem să stoarcem toate bogățiile Pământului, că putem să creăm atâtea și atâtea bunuri și tehnologii nu ne satisface. Vrem tot mai mult. Vrem totul! Nu cred că a fost an, în ultimele două secole, în care, undeva pe glob, să nu fi fost un război sau o stare conflictuală între două sau mai multe state. Nu mai vorbesc de conflagrațiile mondiale. S-au secerat milioane de vieți omenești, s-au distrus bunuri materiale și spirituale incalculabile. S-au ocupat teritorii, s-au pierdut teritorii; s-au schimbat granițe; s-au înființat și s-au desființat state. Există locuri în lume, unde produsele agricole și alimentele în general sunt aruncate la gunoi ca să nu scadă prețul lor de pe piețe; există, în același timp, locuri de pe glob, unde oamenii mor de foame. Există oameni foarte bogați și există oameni foarte săraci. Există țări, a căror tehnologie le permite să distrugă planeta Pământ printr-o simplă apăsare pe buton; există țări, în care populația lor trăiește la nivel de triburi primitive. Există țări care se amenință cu folosirea armelor nucleare; există triburi, care se amenință cu arcurile, cu bâtele și cu pumnii. Se alocă anual sume uriașe pentru înarmare, pentru arme și muniții tot mai sofisticate; se alocă puțin, poate chiar nimic pentru cercetarea unor boli care seceră mii și mii de oameni în fiecare zi. Auzim că un bombardier costă miliarde de dolari sau de euro, dar nu auzim că s-a alocat un leu pentru cei bolnavi de cancer, de sida, de ebola și de alte și alte ciume ale veacului nostru! Există oameni care se plimbă cu rachetele printre stele, care își cumpără terenuri pe lună sau pe planeta Martie, dar există milioane de oameni, în special de copii, care nu știu să scrie și să citească, fiindcă n-au bani să

urmeze o școală. Există oameni care-și fac palate ca-n povești și cavouri cu încălzire centrală și televizoare cu plasmă, care vin să boteze copiii cu elicopterul și există oameni care scotocesc prin tomberoane ca să găsească o coajă de pâine s-o mănânce! Vorbim de globalizare, de dispariția statelor și a granițelor dintre ele, de o lume care să semene cu o turmă fără staule și garduri între ele, dar constatăm că în multe-multe cazuri sunt ziduri de netrecut între părinți și copii, între frați, între soți! Ne batem cu pumnul în piept că respectăm drepturile omului, dar legalizăm avorturile și aruncăm la tomberon milioane de copii nevinovați, în schimb, recunoaștem ca legale „căsătoriile" între persoane de același sex, ucidem pe cei care nu sunt de aceeași religie, limbă, etnie și culoare cu noi. Interzicem religia în școli, fiindcă, vezi Doamne, o fetiță din Buzău e terorizată când vede icoana pe peretele clasei, dar încurajăm mascaradele de halowen, valentineday, educația sexuală încă de la grădiniță începând. Vedem bine că atmosfera ne este supraîncărcată cu otrăvuri de tot felul, că stratul de ozon și cantitatea de oxigen scade constant, dar tăiem în mod inconștient plămânii Pământului, adică pădurile. Sunt pline rafturile magazinelor alimentare și tarabele piețelor cu produse otrăvite de tot felul de chimicale, care le cresc forțat, le coc, le fac să reziste, să nu le mănânce viermii, dar lăsăm pământurile noastre nemuncite, acelea de pe care am putea să ne producem o bucată de mâncare cât de cât mai curată. Pușcăriile sunt arhipline, ca și cârciumele de altfel, dar bisericile sunt goale. Cartea a devenit cenușăreasa vremii noastre, iar toată „cultura" și „educația" ne-o facem de la televizor, de la internet. Ne plângem că se abat asupra noastră atâtea și atâtea catastrofe naturale, precum inundații, erupții vulcanice, cutremure, furtuni și câte și mai câte alte semne că Dumnezeu Și-a întors fața de la noi, dar nu suntem în stare să-I acordăm lui Dumnezeu câteva minute pentru o rugăciune. Ne plângem că Dumnezeu

nu ne mai iubește, dar nu suntem în stare să ne împăcăm cu frații noștri, cu părinții, cu soțul, soția, vecinul, colegul etc. Sunt copleșiți judecătorii de atâtea procese, de atâta ură și încrâncenare ce există între oameni, dar ne batem în piept că suntem fii lui Dumnezeu, creștini botezați. Se depun mărturii mincinoase, se falsifică acte, corupția e peste tot și nedreptatea e la ea acasă. Alții, din alte religii, produc acte teroriste, distrugând nenumărate vieți omenești, pentru a fi primiți într-un rai în care li se pun la dispoziție câteva zeci de fecioare! Analfabeți cu tupeu învârtesc banii cu lopata, în timp ce intelectuali de elită își permit cu greu să cumpere o carte. Spre vârfurile piramidelor sociale se înghesuie atâția infractori, incompetenți și corupți, în timp ce oamenii capabili sunt împinși tot mai la marginea societății. Radiografia ar putea continua!

Suntem, într-adevăr, buni administratori? Nu cumva suntem pe urmele atlanților? Va avea și Pământul nostru soarta Atlantidei? Dacă îl vom administra cu aceeași inconștiență, fără frică de Dumnezeu și respect față de oameni, cu siguranță că da. Dumnezeu ne-a dat minte, ne-a dat voință, ne-a dat sentimente, ne-a dat libertate. De noi depinde cum le folosim: spre a face din Pământul acesta un colț de rai în Univers, ori pentru a face un iad.

Apropiata Naștere a Domnului Iisus să aducă în sufletele tuturor speranța de mai bine, speranța că Pământul nu va fi a doua Atlantidă. Să ajute Dumnezeu!

*

Sfaturi părintești

Întrerupem lectura din cartea Părintelui Arsenie Boca și redăm o **Scrisoare a Sfântului Andrei către poporul român,** care circulă pe internet, dar care are multe lucruri ziditoare:

„Popor român! Îți scriu cu drag. Scriu pentru fiii mei, pe care i-am născut prin Evanghelie. Scriu ca un tată fiilor săi,

cărora le-am lăsat toată moștenirea! Cu ochii umezi, îmi amintesc cum am pășit în pământul vostru. Da, la Tomis m-a lăsat corabia, parcă era ieri… În port, învălmășeală, iar eu nu cunoșteam pe nimeni. Eram doar un bătrân străin și zdrențuit. ***„Doamne, de ce m-ai adus aici? Eu nu cunosc pe nimeni în aceste ținuturi! De unde să încep, cui să vestesc că Tu ai înviat? Mă simt în mijlocul lupilor, Doamne! Tu știi sunt bătrân și bolnav…”****. În momentul descumpănirii, pe malul mării… am plâns…!*

Cu toiagul în mână și desaga în spate am început să cutreier țara necunoscută. Atunci am descoperit frumusețile pământului dintre Dunăre și mare: păduri nesfârșite, munți și râuri, câmpii mănoase și lunci roditoare. Am găsit pârâiașul și peștera în care, după cum știți, am locuit la voi! Rugăciune după rugăciune, lacrimă după lacrimă, am început să zidesc Biserica Neamului Românesc! Să știți că nu mi-a fost ușor! A trebuit mai întâi să învăț limba și obiceiurile. Atunci, am văzut că acest popor are o inimă bună și un suflet mare. Niciodată, nimeni nu mi-a închis ușa – în realitate, nu mie, ci lui Hristos pe care L-am vestit în pământul vostru! De la zi la zi, poporul lui Dumnezeu a început să crească. Peștera devenea neîncăpătoare, iar eu nu mai făceam față noilor frați! Atunci am hirotonit primii episcopi și preoți, bărbați din neamul vostru. Atunci am știut că aici o să se nască un popor de sfinți.

Am plâns din nou, când a trebuit să mă despart cu trupul de voi! Hristos avea nevoie de mine în alte locuri. „***Doamne, sunt bătrân, de acum mă pregătesc să vin la Tine! Lăsă-mă să îmi trăiesc ultimele clipe cu poporul acesta, pe care îl iubesc și care mă iubește…***”*, am insistat, dar Domnul avea alte planuri cu mine. Din nou, la Tomis mă aștepta corabia. Frații au umplut portul.* „***Doamne, minunat ești Tu! Când am venit eram singur, iar acum suntem o adevărată Biserică!”*** *Am pășit în corabie dar, de fapt, nu m-am despărțit niciodată*

de voi. Gândul și rugăciunea la voi mi-au fost. Mă simt tată și apostol al neamului vostru! Orice tată are bucurii și tristeți de la fiii săi. Bucurii au fost multe, de fapt, cele mai multe! Când am văzut că nu v-ați lepădat credința în fața popoarelor migratoare, care au fost cu sutele, că nu v-ați pierdut în marea islamică, mare care v-a înconjurat timp 400 de ani, că ați păzit întreaga Europă, că ați ținut credința așa cum eu v-am lăsat-o, curată și sinceră, deși au fost mulți care au vrut să o fure, că ați avut domnitori sfinți: Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare, Neagoe Basarab, Mihai Viteazu, Miron Barnovschi și Constantin Brâncoveanu, m-am bucurat că eu am fost ales să fiu apostolul vostru!

Când am văzut că sămânța semănată de mine, la bătrânețe și cu multe lacrimi, rodește, a înflorit în mine nădejdea că neamul meu românesc o să se mântuiască! Sămânța udată de mine în pământul românesc a rodit și a umplut raiul cu sfinți, deloc puțini: Sfântul Bretanion, Episcopul Tomisului, Sfântul Ierarh Iachint de Vicina, Sfinţii Mucenici Claudiu, Castor, Sempronian şi Nicostrat, Sfinţii Mucenici Epictet şi Astion din Halmyris, Sfântul Mucenic Emilian de la Durostor, Sfinții Mucenici Zoticos, Attalos, Kamasis şi Filippos din Noviodunum, Sfinții Mucenici Nichita şi Sava şi alţi creştini martirizaţi de goţi, Sfânta Muceniţă Filofteia, Sfântul Mucenic Montanus, preotul, şi soţia sa, Maxima, Sfântul Ierarh Andrei Şaguna al Transilvaniei, Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul, Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmeţ, Sfântul Ierarh Ilie Iorest, Sfântul Iosif Mărturisitorul din Maramureş, Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoş, Sfântul Ierarh Pahomie de la Gledin, Sfântul Ierarh Sava Brancovici, Sfântul Niceta de Remesiana, Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuţi, preotul mărturisitor Moise Măcinic din Sibiel, Sfântul Ierarh Nifon, Patriarhul Constantinopolului, Sfântul Ierarh Petru

Movilă, mitropolitul Kievului, Sfântul Ierarh Simion Ştefan al Transilvaniei, Sfântul Ierarh Varlaam al Moldovei, Cuviosul Antipa de la Calapodeşti, Cuviosul Antonie de la Iezeru-Vâlcea, Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica, Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul, Cuviosul Daniil Sihastrul, Cuviosul Dimitrie cel Nou din Basarabi, Cuviosul Dionisie cel Smerit, Sfântul Ierarh Dosoftei, Sfântul Cuvios Grigorie Decapolitul, Cuviosul Gherman din Dobrogea, Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul, Cuviosul Ioan Casian Romanul, Sfântul Cuvios Ioan de la Prislop, Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici, Cuviosul Nicodim de la Tismana, Sfântul Cuvios Onufrie de la Vorona, Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iaşi, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamţ, Cuviosul Mărturisitor Sofronie de la Cioara, Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla, Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului, Cuviosul Visarion Mărturisitorul, Sfântul Mucenic Ioan Valahul, Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, Sfântul Mucenic Sava de la Buzău, Sfinții martiri năsăudeni, Sfinții nemțeni…

Cimitirele voastre sunt pline de sfinții lui Dumnezeu, neștiuți de nimeni. Gropile comune de pe lângă marile lagăre și închisori comuniste sunt pline de sfinți mărturisitori. Pădurile voastre ascund cruci pusnicești încă necunoscute. Mânăstirile voastre, casele voastre sunt înconjurate de sfințenie. De la Mitropolitul Iosif Naniescu „cel Sfânt al Moldovei”, la părinții Vichentie Mălău și Ioanichie Moroi, la părinții Paisie de la Sihla și Cleopa, la părintele Arsenie Boca, la mamele și bunicile voastre sfinte… Din plămada voastră s-au născut Eminescu, Enescu, Brâncuşi, Vulcănescu, Vuia, Vlaicu, Coandă, Eliade, Iorga, Grigorescu și Tătărăscu… Sunt nume la care sufletul vostru tresaltă! Și al meu tresaltă! Pentru că au răsărit din osteneală, din muncă și prin lacrimi! După cum bine știți, au fost și întristări… dar, nu vi le mai amintesc, că să nu stric inima voastră!

De fapt…, de ce v-am scris… e să vă previn că vin zile grele pentru voi, ca neam creștin! Sunteți la întâlnirea dintre Occident și Orient. La mijloc, între materialismul occidental și mistica orientală. Să aveți grijă, ce alegeri faceți! Nu cumva să procedați ca acel măgar care, nehotărât din care stog de fân să mănânce, a murit de foame la mijloc. Aveți o comoară, credința și limba română la un loc, căci nu pot fi despărțite! Amintiți-vă că numai la voi și doar în limba română, Dumnezeu este numit drăguțu' și bunuțu'*, iar Născătoarea de Dumnezeu este* Măicuța Sfântă*! Păstrați această comoară așa cum v-au lăsat-o bunicii și părinții voștri. Țineți-vă copiii aproape de Cruce, ca să prindă Învierea!*

Drag popor român creștin, măcar acum, în al treisprezecelea ceas, amintește-ți cine ai fost, cine ești și unde poți ajunge. ***De câte ori vrei să calci dincolo de tradiția ta creștină, gândește-te că un moșneag a plâns pentru tine la marginea mării, acum două mii de ani***! *Române drag, credința ta s-a născut din lacrimi! Nu da cu piciorul la două milenii de pâine neagră, amestecată cu lacrimi și suferință. Nu lăsa ca evlavia, râvna şi jertfa domnitorilor, a strămoşilor şi a părinţilor noştri, a celor care au apărat de-a lungul a două mii de ani patria şi această credinţă, să fie risipite.* „***Nu uita că ești român,/Că sus în deal la tine-n sat/ Popa Ioan te-a botezat./(…)Nu uita că ești român,/Că tatăl tău și mama ta/Bunicul și bunica ta/ Te-au învățat dintotdeauna să fii bun!***"/ *Al vostru, Părinte întru Evanghelie, Andrei Apostolul!"*

*

Contribuția de cult

Încheiem, la 30 noiembrie, anul financiar 2014. Constatăm cu acest prilej că în acest an au achitat contribuția de cult majoritatea enoriașilor parohiei noastre. După cum se știe, contribuția de cult este la aprecierea enoriașilor: ***fiecare dacă vrea și cât vrea, iar serviciile religioase sunt gratuite,***

indiferent dacă cineva a achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult. În virtutea acestui principiu, pe anul 2014 s-au achitat pentru contribuția de cult diferite sume, între **1 leu** și **220 lei**(**Doamna Popescu Valeria** din Bârda). Procentual, situația se prezintă astfel: în Bârda au achitat **95,54%**; în Malovăț au achitat **93,09%.** La nivel de parohie au achitat **93,87%**. Slavă Ție, Doamne! Dintre fruntași menționăm pe următorii:

a. în Bârda: **I.** Popescu Valeria: **220 lei; II.** Rolea Pantelie: **165 lei; III.** Motreanu Ilie, Luca Nica: **160 lei; IV.** Bobocea Savu: **152 lei; V.** Ivașcu Vasile: **150 lei; VI.** Pană Atena: **130 lei; VII.**Pavel Traian, Dragomir Bădiță, Botoșan Dumitru, Curea Gigi: **120 lei; VIII.** Anghel Domnica: **115 lei; IX.** Dragomir Nicolae, Butoi Ion, Horodnic Tudor, Gârbovan Nicolina, Gârbovan Ion: **105 lei; X.** Rolea Ion, Cimpoieru Viorel, Pr. Stănciulescu Alexandru, Mema Elena, Ivașcu Ion, Luca Gica, Mihăescu Nicolae, Sfetcu A. Aurel, Sfetcu George, Sfetcu Sorin, Sfetcu Bebe, Mema Ștefan: **100 lei; XI.** Turlacu Emil: **85 lei; XII.** Anghel Nicolae, Stănciulescu Ion, Dragomir Gheorghe, Mucioniu Ion(Mucești): **80 lei; XIII.**Ploștinaru Ionel, Mogonea Ion, Luca Ion, Sfetcu Dumitru: **70 lei; XIV.** Mema Ion: **75 lei; XV.** Botoșan Elena, Duțoniu Gheorghe, Gheran Paraschiva, Mema Gigi: **65 lei; XVI:** Luca Domnica, Coman Elena, Stoichină Dumitru: **62 lei; XVII.** Duțoniu Valentin: **61 lei; XVIII.** Motreanu Elena, Curea Dora, Malescu Gheorghe, Ivașcu Ilie, Luca D. Maria, Luca Elena, Gheran Pantelie, Cola Emilia, Drăghia Tudor, Rolea Constantin(I), Curea Anica, Tănase Maria: **60 lei; XIX.** Curea Viorel, Volintiru Ana, Curea Gheorghița, Cimpoieru Tănase, Curea Ioana, Curea Iță, Luca Jana, Răulescu Eleonora, Rolea Marina, Mema Margareta: **55 lei; XX.** Luca Aristița, Catană Ileana: **52 lei; XXI.** Dragomir Vergina, Curea Cristi, Curea Maria, Boroancă Ilie, Luca Gheorghița, Fugașin Aurel, Curea Petre,

Șeitan Nicolae, Luca Ana, Curea Ghiță, Luca Angelica, Luca Constantin, Luca Sanda, Luca Radu-Vasilică, Luca C. Maria, Luca Dumitru, Lasculescu Constantin, Sfetcu Doru, Rolea George, Stănciulescu Florin, Gheran Polina, Gheran Stanciu, Bufan Dumitru, Trocan Dumitru, Rolea Maria, Sfetcu N. Aurel, Avram Elena, Avram Dumitru, Șonea Floarea, Stănciulescu Vasile, Stănciulescu Ștefan, Zaharescu Gheorghe, Mucioniu Gheorghe: câte **50 lei;**

b. în Malovăț: **I.** Surugiu I. Ion(Brutarul): **200 lei; II.** Surugiu Eugenia, Manolea Elisabeta, Crumpei Gheorghe: câte **165 lei; III.** Bobiț Gheorghe, Surugiu I. Mihai: câte **160 lei; IV.** Tărăbâc Grigore: **155 lei; V.** Ungureanu Gheorghe, Baltac Alexandru, Tănase-Osiac Dumitru: câte **150 lei; VI.** Munteanu Nicu: **145 lei; VII.** Manolea Nicolae: **135 lei; VIII.** Bucică Bebe: **132 lei; IX.** Mănescu Constantin: **130 lei; X.** Vasilescu Petre: **125 lei;** Almichi Constantin, Oproiu Petre, Crăciunescu Tică, Mănescu Vasile, Munteanu Iorgu: câte **120 lei; XI.** Coman Vasile, Bondoc Alexandru, Căpeț Angela: **115 lei; XII.** Boncioc Elena: **114 lei; XIII.** Guțescu Elena, Pirici Constantin, Popescu Mihai, Popescu M. Mihai, Dima Vasile, Nistor Maria, Crașoveanu Valeriu, Tărăbâc Lucian, Meilă Nicolae, Voican Petre, Dragotă Nicolița, Munteanu Puiu: **110 lei; XIV.** Cernea Mihăiță, Ungureanu Elena, Surugiu N. Ion, Cojocaru Titu, Rachiunoiu Grigore, Paicu Nicolae: **105 lei; XV.** Căprioru Gheorghe, Chiriță Toni, Cioabă Ioana: **104 lei; XVI.** Mănescu Grigorița, Ungureanu Constantin, Iordache Mihai, Pereanu Viorel, Borugă Ion, Popescu Marga, Lupșa Dumitru, Bobăiceanu Floreta, Baltac Guța, Baltac Ion, Ilinca Alexandru, Mănescu Vasile: **100 lei; XVII.** Ciută Romulus: **95 lei; XVIII.** Manolea Grigore, Băleanu Ioana: **90 lei; XIX.** Surugiu Gh. Mihai: **85 lei; XX.** Popescu D. Ion, Popescu Angelu, Motreanu Petre, Ghilerdea Sevastian, Tărăbâc Valentin: **80 lei; XXI.** Chilom Dan: **77 lei; XXII.** Micu Valeriu, Paicu Maria, Ștefu

Ion, Ciolacu Dumitru, Minune Ion: **75 lei; XXIII.** Odoleanu Valeriu: **72 lei; XXIV.** Vișan Sevastița, Coman Constantin, Bazavan Dumitru, Borcilă Elena, Pau Claudiu, Colibășanu Dumitru, Meilă Iancu, Popescu V. Constantin, Pera Aurica, Crăciunescu Paraschiva, Paicu Domnica, Almichi Ion, Manolea Natalia, Glavan Dumitru, Glavan Pompiliu, Ciobanu Doru, Oprișan Elena, Badea Marius, Săftoiu Liviu: **70 lei; XXV.** Boncioc Claudiu, Berneanu Alexandra, Jianu Stela, Coman Dumitru, Ciobanu Ilie, Pau Olimpia, Tărăbâc Gheorghița, Ciobanu Dumitru, Ionașcu Eugenia, Ionașcu Maria, Popescu Elena, Iorgovan Viorel, Coman Sevastița, Ungureanu Florin, Glavan Constantin, Meilă Pantelie, Badea Ion, Bondoc Anton, Săftoiu L. Liviu, Cioabă Constantin,Tătucu Grigore: **65 lei; XXVI.** Coman Elena: **62 lei; XXVII.** Vișan Gh. Ion, Tărăbâc Angela, Munteanu Dumitru, Michescu Constanța, Voican Ion, Bondoc Eugenia, Popescu V. Ion, Ștefu Constantin, Blejdea Gheorghe, Meilă Costel(I), Mănescu Valeria, Pereanu Constantin, Bazavan Gheorghe(Ieleșnic), Nistor Vasile, Meilă Emil, Giurescu Lucreția. Hurduc Floarea, Munteanu Iancu-Sorin, Michescu Ion, Munteanu Maria, Belega Gheorghe, Papa Vergina: **60 lei; XXVIII.** Sava Ioana: **58 lei; XXIX.** Bobiț Gh. Ion, Cioabă Margareta, Bobiț Gh. Gheorghe, Crăciunescu Florin, Mateescu Liviu, Ciobanu Alexandra, Ciolacu-Hotăranu Claudiu, Popescu V. Vasile, Mangu Constantin, Crumpei Vasile, Borugă Alexandru, Meilă Dumitru, Mănescu Elena, Baltac Lida, Paicu Elena, Bondoc-Ionașcu Gheorghe, Ciurel Valentin: **55 lei; XXX.** Oproiu Vasile: **54 lei; XXXI.** Cotea Nicu: **52 lei; XXXII.** Orodan Ecaterina: **51 lei; XXXIII.** Bazavan Claudiu, Popescu Ștefan, Omir Sevastian, Glavan Ion, Stroie Sever, Băleanu Petre, Drăghici Ionuț-Alexandru, Mateescu Mihai, Popescu Gheorghe, Popescu Nete, Nistor Ion, Borugă Vasile, Tărăbâc Ion, Borcilă Șt. Ștefan, Bazavan Marin, Pau Daniel, Giura Dragoș, Hurduc Romeo, Căprioru Petre,

Vișan Sevastian, Boncioc Dumitru, Badea Nicolae, Guran Constantin, Nistor Elena, Baltac Gheorghe, Baltac Constantin, Ciurel Dumitru, Hadarig Mircea, Oprișan Sever, Pană Viorel, Popescu Goriță, Borcilă Vasile, Pătrulescu Alin, Haidamac Miroana, Ciurel Florin: **50 lei;**

*

Ajutoare și donații

De la 1 decembrie 2013 pană la 30 noiembrie 2014 am primit ajutoare și donații din afara parohiei astfel:

a. Fii ai satului Bârda: **I.** Fleck Maria(Köln-Germania): **443 lei; II.** Ing. Gheorghe Trocan(București), Tomescu Eugenia(Pitești-AG), Trocan Maria(Lugoj-TM), Prof. Virgil Sfetcu (București): **400 lei; III.** Ing. Zăuleț Aurica(Tr. Severin): **300 lei; IV.** Rochian Camelia(Tr. Severin): **200 lei; V.** Vica Rădulescu(Italia), Ile Teodor (Sânicolaul Mic-AR), Mema Dumitru(Balș-OT), Ceontea Traian(Tr. Severin): **150 lei; VI.** Trocan Pantelie(Tr. Severin), Mema Irinel(Tr. Severin), Mucioniu Ilie(Tr. Severin), Burtea Elena(Tr. Severin), Sfetcu Emil(Craiova-DJ), Iosif Cioloca(Timișoara), Luca Atena(Tr. Severin), Dragomir Iulia(Timișoara), Rolea Ion (Tr. Severin): **100 lei; VII.** Popa Teodor(Tr. Severin): **70 lei; VIII.** Boroancă Petrișor(Tr. Severin), Prof. Iacov Raluca(Tr. Severin), Duțoniu Ion(Tr. Severin), Ivașcu Ionuț(Tr. Severin), Anghelescu Gheorghe(Tr. Severin), Rolea A. Aurel(Tr. Severin), Rolea Ileana(Tr. Severin), Sfetcu Eugen(Franța), Sfetcu Daniel(Franța), Mema Mariana(Tr. Severin), Anghelescu Ionuț(Timișoara), Zaharescu Mihăiță(Șimian-MH), Rolea Titu(Schela-MH), Rolea Gheorghe (Craiova): **50 lei;**

b. Fii ai satului Malovăț. **I.** Omir Lucreția(București): **1.100 lei; II.** Boncioc Mircea(Italia): **550 lei; III.** Căprioru Emanoil(Italia): **400 lei; IV.** Pera Nicolae(Constanța-CT): **300 lei; V.** Prof. Univ. Dr. Ionașcu Georgeta (București), Prof . Univ. Dr. Ion Popescu(București): **250 lei; VI.** Cioabă

Dumitru(Germania), Gogoașă Marian (Tr. Severin) și Popescu Aneta(București): **200 lei; VII.** Pera Maria(Tr. Severin): **175 lei; VIII.** Teșilă Puiu(Tr. Severin): **165 lei; IX.** Săvescu Aurelia(Tr. Severin): **150 lei; XI.**Surugiu Nicu(Italia) și Căprioru Florin(Italia): **130 lei; XII.** Ing. Doina Teșilă(Tr. Severin): **110 lei; XIII.** Mănescu Vasile(Tr. Severin), Vlădioniu Mariana(Tr. Severin), Iordache Sevastița(Tr. Severin), Căprioru Viorel(Italia), Prof. Ciobanu Mărioara (Craiova-DJ), Secu Cornelia(Tr. Severin), Popescu Constantin-Iulian(Italia): **100 lei; XIV.** Butoi Denisa(Londra-Anglia), Usturoi Aurelia (Tr. Severin): **55 lei; XV.** Bazavan Simona (SUA), Pera Valeriu(Tr. Severin), Pera Alexandru(Tr. Severin), Crumpei Ion(Tr. Severin), Surugiu Gh. Gheorghe(Italia), Crăciunescu Costel(Italia), Pănescu Florin(Răscolești-MH), Familia Bora(Tr. Severin), Prof. Pera Aurel(Tr. Severin), Pauleț Iancu(Balotești-MH), Pănescu Florin (Răscolești-MH), Popescu Mirela(Tr. Severin), Dinu Valeria(Tr. Severin), Giura Nicolae(Bala-MH): **50 lei;**

c. Enoriași din afara parohiei: **I.** Ioan-Cătălin Toncea (București): **3.450 lei; II.** Dr. Ionescu Mihaela-Aritina(Curtea de Argeș-AG): **2.660 lei; III.** Pr. Vasilescu Gheorghe(Torino-Italia): **1.050 lei; IV.** Mătuș Natalia (Timișoara), Vuță Florian (Tr. Severin): **500 lei; V.** Dr. Carmen-Luminița Lazăr (București): **450 lei; VI.** Daniela Oprea (Olanda): **424 lei; VII.** Sprijan Ramona(Gilău-CJ): **400 lei; VIII.** Pr. Nicolae Lăpuște (Vancouver-Canada): **331 lei; IX.** Prof. Dr. Zamfira Mihail (București): **324 lei; X.** Dr. Monica Petruțiu(Orăștie-HD), Rodica Buzatu (București): **310 lei; XI.** Voin Steluța(Șopotul Vechi-CS), Mocănașu Elena(Tr. Severin): **300 lei; XII.** Ing. Melania Caragioiu(Toronto-Canada): **287 lei; XIII.** Crăciunescu Valeria(C-lung-Moldov-SV): **250 lei; XIV.** Prot. Dr. Ioan Dură(Bruxelles- Belgia): **240 lei; XV.** Petruța Freund (Aschaffenburg-Germania): **219 lei; XVI.** Ion Mircea Popa

(București), Prof. Univ. Dr. Dan Romalo(București), Ing. Octavian Cudalbu(Baia Mare-MM), Ionescu Ana-Maria (Câmpina-PH), Gogoașă Marian(Tr. Severin): **200 lei; XVII.** Barbu Ioana(Buftea-IF): **180 lei; XVIII.** Leonte Daniela (Buzău-BZ), Nisioi Mihaela(C-lung-Moldov-SV): **170 lei; XIX.** Cucu Nicușor(Tr. Severin), Ing. Ilie Crișan(Cluj-Napoca-CJ): **150 lei; XX.** Antonescu Mădălina(București), Clelia Ifrim (București), Corina Dănescu(București): **130 lei; XXI.** Pr. Prof. Dr. Borca Vasile(Baia Mare-MM): **120 lei; XXII.** Farm. Golea Nicoleta(Tr. Severin), Bogdan Soare(București), Știrbu Răzvan(Timișoara), Alexandru Mănescu (București), Col. Marin Turculeanu(Lugoj-TM), Prof. Gheorghe Borceanu (Căzănești-MH), Bâlgăr Anton(Tr. Severin): **100 lei; XXIII.** Ibraș Alexandra(Tr. Severin): **95 lei; XXIV.** Filip Cornelia(Tr. Severin): **90 lei; XXV.** Anca Gheorghescu(Oakeville – Canada): **87 lei; XXVI.** Daniela Nane(București): **86 lei; XXVII.** Crăciun Adriana-Doinița(Mangalia-CT): **85 lei; XXVIII.** Mihaela Funk(Hanau-Germania): **84 lei; XXIX.** Mihai Eugen (Săsenii Noi-BZ), Câmpean Angela(Italia): **80 lei; XXX.** Vermeșan Mirel(Timișoara), Stancioiu Octavian (Timișoara), Costache Fevronia(Odăile-PH), Muntean Camil (Întorsura Buzăului-CV): **70 lei; XXXI.** Ciolan Doru (Dudaș-MH), Deatcu Viorica(Tr. Severin), Fernea Dania-Florica(Baia Mare-MM): **60 lei; XXXII.** Băluță Nicușor (București), Manolache Steluța(București), Crețescu Laurențiu(Timișoara), Prof. Mariana Mocioiu(Tr. Severin), Trif Aurelia(București), Ioan Miclău(Cringila - Australia), Prof. Vulcan Ion(București), Prof. Dr. Ana Sofroni (Brescia-Italia), Bancă Dumitra(Tr. Severin), Spătaru Miron-Filip(Reșița-CS): **50 lei;**

Mulțumim din suflet tuturor celor ce au achitat mai mult sau mai puțin pentru contribuția de cult, celor din afara parohiei care ne-au ajutat cu cât au putut și cu cât au vrut. Datorită acestor jertfe pe care le-ați făcut, am putut să desfășurăm o

activitate misionară și culturală cât de cât acceptabilă în parohia noastră și în afara ei. Dumnezeu să răsplătească pe fiecare în parte, familiile Dvs., să vă dea sănătate, bună înțelegere în casă, pace, iertare de păcate și un locșor cât de mic în rai la vremea cuvenită!

*

În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații astfel: **Domnul Prof. Virgil Sfetcu**(București), fiu al satului Bârda: **200 lei; Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina(**Curtea de Argeș - AG): **180 lei; Doamna Daniela Oprea(**Pijnecker-Olanda): **113 lei; Doamna Ing. Aurica Zăuleț**(Tr. Severin), fiică a satului Bârda și **Doamna Mocănașu Elena**(Tr. Severin): câte **100 lei; Doamna Dr. Zamfira Mihail** (București): **80 lei; Doamna Crăciun Adriana-Doinița** (Mangalia-CT): **50 lei; Domnul Giura Nicolae**(Bala-MH), fiu al satului Malovăț: **50 lei.** Dumnezeu să le răsplătească jertfa!

*

În luna noiembrie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 2 nov.(Malovăț): **200 pâini;** 8 nov.(Malovăț): **150 pâini;** 9 nov.(Bârda): **100 pâini;** 16 nov. (Malovăț): **250 pâini;** 21 nov.(Bârda): **25 pâini;** 23 nov. (Bârda): **80 pâini;** 30 nov.(Malovăț): **270 pâini.** Așadar, în cursul lunii noiembrie s-au donat **1.075 pâini.** Copiilor li s-au donat și ciocolate.

*

Plăți

În această perioadă, am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **551 lei** impozit pe octombrie; **87 lei** internetul pe noiembrie-decembrie; **851 lei** pâinea donată în septembrie; **315 lei** pâinea donată în octombrie; **5.000 lei** tipografiei pentru vol. V din **Viețile Sfinților; 50 lei** comisioane la bancă; **50 lei** curentul electric; **286 lei** poștei pentru coletele expediate**; 551 lei** impozit pe noiembrie; **150 lei** hârtie de scris; **160 lei**

ciocolată pentru copii, cât și altele mai mici. La 30 noiembrie, deficitul parohiei scăzuse la **14.615,47 lei.**

*

Începând de la 1 decembrie, primim contribuții de cult pentru 2015. Respectăm, în continuare, același principiu: **Fiecare dacă vrea și cât poate. Serviciile religioase sunt gratuite, indiferent dacă familia sau enoriașul care le solicită a achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult. Preotul este la dispoziția tuturor 24 de ore pe zi, 365 de zile pe an. În rest e liber!**

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dv. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: „***Scrisoare pastorala"-289,*** în „Bibliotheca septentrionalis", Baia Mare, 2014, 23 nov., ediție și on-line (*http:// ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); în „Observatorul", Toronto(Canada), 2014, 24 nov., ediție on-line (*http://www.observatorul.com*); **Oferta de carte – noiembrie,** în „Gazeta Dâmboviței", Târgoviște, 2014, nr. 1091-1092(23 nov.), ediție și on-line(*http://www. gazetadambovitei.ro*); **Măria ta, Țăran Român(III),** în „Memoria Oltului", Caracăl, an. III(2014), nr. 11(nov.), pp. 1-2, ediție și on-line(*www.memoriaoltului.ro*); **Biserica și Școala,** în „Națiunea", București, 2014, 26 nov., ediție și on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Torogoata,** în „Apollon", Urziceni, 2014, nr. 13(56), p. , ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Viperele,** în „Apollon", Urziceni, 2014, nr. 13(56), p. 19, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Oftica,** în „Apollon", Urziceni, 2014, nr. 13(56), p. 19, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Biserica și Școala(I),** în „Apollon junior", Urziceni, an. I(2014), nr. 12(dec.), p. 6, ediție și on-line (*www.revista apollon.ro*);

O recenzie la vol. II din cartea preotului și cântărețului Dvs., **Bibliografia Revistei „Mitropolia Olteniei”(1948-2008)** publică Domnul I. Tâlvănoiu în „Memoria Oltului”, Caracăl, an. III(2014), nr. 11(nov.), pp. 93, ediție și on-line (*www.memoriaoltului.ro*);

În revista „Apollon junior”, două fiice ale parohiei noastre publică două poezii, creație proprie: Virginia-Iuliana Cojocariu poezia **Iarna** și Alina-Marinela Crașoveanu poezia **Moș Crăciun.** Amândouă fetele sunt în clasa a V-a la Școala din Malovăț și au fost îndrumate de Domnișoara Prof. Picu Liliana. Poeziile sunt în „Apollon junior”, Urziceni, an. I(2014), nr. 12(dec.), p. 10, ediție și on-line ediție și on-line(*www.revista apollon. ro*);

*

Parohia noastră a publicat volumul V din **Viețile Sfinților**(432 pagini)**.** Cartea cuprinde viețile sfinților sărbătoriți în lunile noiembrie și decembrie, cât și lecturi ziditoare de suflet. Începând cu primele duminici ale lui decembrie, vom face distribuirea ei. Toate familiile din parohie, indiferent dacă au achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult, vor primi această carte drept cadou de Sfintele Sărbători ale Crăciunului. O singură condiție trebuie să îndeplinească: să vină la biserică, să o ridice și să semneze de primire. Atât. Cei din afara parohiei, fii ai satului și credincioși care n-au legătură cu parohia noastră, dar au ajutat parohia cu cel puțin **50 lei** în perioada 1 decembrie 2013 – 30 noiembrie 2014(a se vedea lista de mai sus), vor primi această carte prin poștă în următoarele săptămâni. Să ne ajute Dumnezeu să mai putem să vă oferim și alte daruri de suflet și în anii care vor veni!

*

Spovediri. Împărtășiri

În zilele rânduite, au fost spovediți și împărtășiți, la biserică și în sat, **21 + 33 = 54 enoriași.** Nu mai găsești nici păcătoși! Cu adevărat e criză!

*

Program

În cursul lunii decembrie vom avea următorul program de slujbe: **6 Dec.** (pomeniri dimineața, la ora 8, în Bârda; slujbă la Malovăț)**; 7 Dec.** (Bârda); **13 Dec.**(Malovăț-Bârda); **14 Dec.** (Malovăț); **17 Dec.**(spovediri și împărtășiri în Bârda, la biserică și în sat); **18 Dec.**(spovediri și împărtășiri în Malovăț, la biserică și în sat); **19, 20, 22 Dec.(**colindul cu icoana în Malovăț); **21 Dec.** (Bârda); **23, 24 Dec.** (colindul cu icoana în Bârda); **25 Dec.** (Bârda); **26 Dec.**(Malovăț); **27 Dec.** (slujbă la Bârda, pomeniri la Malovăț, la ora 12); **28 Dec.** (Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sfintele Sărbători să le petrecem cu sănătate și bucurii! Doamne ajută!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2014), nr. 291 (1 – 15 Decembrie)

Dragii mei enoriași!

Ipocriţii

Aceasta este o categorie de oameni foarte des întâlnită. Ei se remarcă prin prefăcătorie, prin fals, prin viclenie. Una gândesc, alta vorbesc și alta fac. Pe ei nu poți niciodată să te bizui, fiindcă oricând sunt gata să te trădeze, în funcție de cum bat vânturile și interesele. Prezentăm mai jos câteva cazuri, ca să înțelegem mai bine despre ce e vorba.

În ziua de Sfântul Nicolae, când slujba era în plin la biserică, un grup de sectari năvălea în Malovăț. Băteau din poartă-n poartă, ieșeau gospodarii buimăciți, neștiind despre ce este vorba și cine sunt acei vântură-vânt și se trezeau cu câteva pachețele în brațe. Aflau că acestea sunt date de către secta..., în cinstea lui „Moș Nicolae”. Mai mare viclenie și ipocrizie ca asta nu găsești cu ușurință. Tocmai acești oameni, care disprețuiesc sfinții, pe Maica Domnului, Sfintele Icoane, Sfintele Taine, Sfintele Moaște, Sfânta Cruce și multe alte odoare ale credinței creștine ortodoxe, împart daruri de „Moș Nicolae”. Cine este acest „Moș Nicolae” al lor, fiindcă cel venerat de creștinii ortodocși este disprețuit, hulit și negat. Nu este însă de mirare. Manevra nu este singulară. Astfel de „credincioși” disprețuiesc Sfânta Cruce, dar o așează pe acoperișul și pe zidurile casei lor de rugăciune, ca să inducă în

eroare pe oamenii de bună-credință. Aceiași indivizi pun Sfânta Cruce și pe bibliile tipărite de ei în același scop. Mai vreți alt exemplu de ipocrizie? Am destule!

Este Postul Nașterii Domnului. Priviți la televizor și vedeți în fiecare zi tot felul de târguri, expoziții și tot felul de zaiafeturi, în care se face mare caz de „tradiția creștină ortodoxă românească”. Totul se învârtește în jurul „pomenii” porcului și preparatelor din carnea de porc. Avem prilejul să vedem „creștinii ortodocși” înfruptându-se cu poftă din tot felul de cărnuri în plină perioadă de post. Nu sunt ipocriți? Ba da, dar nu sunt numai la televizor. Priviți în jurul Dvs. Majoritatea tăiați porc de Crăciun. Câți dintre Dvs. se abțin să nu facă „pomana” porcului? Dacă o fac alții din familie sau dintre vecini, câți dintre Dvs., creștini ortodocși, vă abțineți să nu mâncați carne până la Crăciun? Îmi este dat de multe ori, când merg cu colindul, să găsesc enoriași de-ai mei la masă, cu grămezi de carne pe farfurii sau în castroane. Se șterg la gură de untură și apoi sărută Sfânta Icoană sau Sfânta Cruce! Pot să jure că sunt „creștini ortodocși, apărători vajnici ai tradiției noastre creștine”! Nu cumva e vorba de ipocrizie? Răspundeți!

În vremea perioadelor de post(Postul Sfintelor Paști, al Sf. Petru, al Sfintei Marii sau al Crăciunului) se nimerește să aibă cineva ziua onomastică, ziua de naștere, praznicul familiei sau majoratul vreunui copil; nu mai vorbesc de cei care organizează botezuri și cununii în aceste perioade. Cât tămbălău se face atunci, cu muzică, mâncare de dulce, jocuri și petreceri! Să nu-mi spuneți că gătiți la astfel de evenimente mâncare de post! Și astea toate în spiritul „tradiției noastre creștine, românești!” Care „tradiție”? Cea creștină în nici un caz! Tradiția creștină ortodoxă nu ne învață niciodată să ne batem joc de cele sfinte! Nu cumva e vorba de ipocrizie? Răspundeți Dvs.!

În timpul anului sunt multe sărbători religioase, alături de zilele de duminică. Majoritatea dintre Dvs. le respectați cu toată cuviința și bine faceți. Ce ne facem, însă, cu acei „creștini ortodocși”, care fac sporul cel mai mare în aceste zile de sărbătoare și mai ales duminica. Chiar și în ziua de Paști mai duc o căruță de bălegar, mai taie un lemn sau fac altceva „să nu stea degeaba, că le stă norocul!” În schimb, nu mișcă un fir de pai în zile numite „joia iepelor”, „marțea trăsnetelor”, „ziua lupului”, „a ursului” etc. Mde! Oamenii respectă cu strictețe „tradiția noastră creștină, ortodoxă și românească!” Nu cumva este vorba de ipocrizie? Răspundeți Dvs.!

Tot creștini ortodocși sunt și intelectualii noștri, cât și cei cu putere de decizie. De câțiva ani, un profesoraș, - creștin ortodox, bineînțeles -, se plânge pe la toate porțile și pe la toate mărimurile, că fetița lui e stresată, când vede Sfânta Icoană pe peretele clasei în care învață. Cu aceste petiții a reușit să determine o instanță superioară să dea o decizie, care aduce mult rău milioanelor de elevi români. Nu am auzit pe un creștin ortodox, nici chiar pe profesorașul cu pricina, plângându-se că le sunt înspăimântați copiii, când văd măștile îngrozitoare, folosite în ziua de hallowen... Nu cumva e vorba tot de ipocrizie? Răspundeți Dvs.!

Am avut prilejul să ajung în casa unui cetățean dintr-o localitate oarecare. Era Postul Crăciunului și zi de vineri. Pe aragaz sfârâia o tigaie cu carne de porc. Atât soțul, cât și soția au început să mă implore, ca să mă rog pentru fiica lor, că are cancer în fază terminală. Nu m-am putut abține și i-am întrebat, deși n-au priceput atunci dedesubtul întrebării: „- Dumneavoastră sunteți creștini ortodocși?” Au făcut ochii mari de uimire și au răspuns într-un glas: „- Bineînțeles, părinte, suntem creștini ortodocși din moși-strămoși! Nu ne lăsăm noi credința noastră!” „- La biserică vă duceți?” „- Asta ce-i drept, n-am prea fost, că am avut multe treburi și aici, și la țară, dar

niciodată nu lipsim de la Paști, de la Crăciun!” Mda! Și biserica era la vreo trei sute de metri de dânșii. Este aceasta ipocrizie? Dumneavoastră răspundeți!

Un creștin adevărat nu se joacă de-a alba-neagră cu problemele de învățătură și morală creștină. Așa-numiții „creștini cu numele”, căldiceii și „înghețații” își pot permite să-și bată joc de cele sfinte; creștinul adevărat niciodată! Exemple de creștini adevărați și exemple de ipocriți puteți găsi și Dvs. Priviți în jur, priviți în Dvs. înșivă și puteți descoperi cu ușurință și de unii și de alții.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției,** mai redăm:

„RĂZBOIUL NEVĂZUT. Sf. Maxim merge până acolo, încât spune: „Fiinţa virtuţii din fiecare este Cuvântul cel unic al lui Dumnezeu, căci fiinţa tuturor virtuţilor este însuşi Domnul nostru Iisus Hristos”. ***Dacă prin porunci Domnul ni se îmbie, aşa-zicând, dinafară, ca principiu atractiv, prin virtuţi, Domnul se manifestă dinlăuntru, ca principiu impulsiv. Porunca ar fi Cuvântul lui Dumnezeu ca îndemnare dinafară, iar virtutea ar fi Cuvântul lui Dumnezeu ca îndemnare dinlăuntru. Iar prezenţa lui Hristos în Sfintele Taine rămâne un adevăr dogmatic. Aci vorbim de trăire, de desfăşurarea lui Hristos din Taine în viaţa noastră reală. Căci dacă Domnul este ascuns de la Botez în Sanctuarul cel mai dinlăuntru al fiinţei noastre, ca un Înaintemergător, îndemnându-ne spre împlinirea poruncilor, printr-însele apar pe obrazul nostru spiritual trăsăturile Domnului. Astfel, aceste trăsături se limpezesc sub îndemnul unei forţe, ce lucrează dinlăuntru în afară, forţă care nu este alta decât Însuşi Iisus Hristos, Cel sălăşluit în adâncul nostru cel nepătruns încă de conştiinţă. Prezenţa lui Iisus Hristos ni se***

face tot mai vădită înlăuntrul nostru, manifestându-se tot mai luminoasă şi în purtarea noastră din afară. Iată ce spune Sf Marcu Ascetul: „Templul acesta, adică locaşul sfânt al trupului şi al sufletului, are şi el un loc în partea dinlăuntru a catapetesmei. Acolo a intrat Iisus ca Înaintemergător, locuind de la Botez în noi(...). Drept aceea, o, omule, care ai fost botezat în Hristos, dă numai lucrarea pentru care ai luat puterea şi te pregăteşte să primeşti arătarea Celui ce locuieşte în tine."

Deci, dacă la început Hristos este ascuns în porunci şi prin Taine îngropat în noi, pe măsură ce ne prindem de funia poruncilor, cu puterea Lui care este în noi, dobândim din această conlucrare virtuţile; iar printr-însele, ca prin tot atâtea raze, chipul lui Hristos iese la lumină, oglindindu-se dinlăuntru în afară şi pe chipul nostru, pe măsură ce ieşim din valuri. De aceea Origen şi Sf. Maxim Mărturisitorul consideră drumul creştinului evlavios, ce se întinde „de la lucrarea poruncilor până la cunoaştere, ca un drum tainic al Domnului în noi, de la coborârea pe pământ sub chip smerit de rob, până la suirea pe muntele Taborului, unde S-a arătat în toată slava Sa dumnezeiască. Suim de la nevoinţele ascetice până la contemplarea mistică: cu Hristos, prin Hristos, spre Hristos."

E foarte semnificativă întreita cufundare a celui ce se botează în numele Sfintei Treimi. Cufundarea aceasta totală însemnează atât moartea Domnului pentru noi, cât şi moartea omului vechi, omul păcatului. Numai cu preţul acestei morţi ne învrednicim de ungerea cu Sf. Mir, prin care ni se împărtăşesc, după orânduirea lui Dumnezeu, darurile Duhului Sfânt şi de unirea cu Omul cel nou, cel venit din Ceruri, prin taina Sfintei Împărtăşanii. „Prin mijlocirea acestor Taine, Hristos vine la noi, Îşi face sălaş în sufletul nostru, se face una cu el şi-1 trezeşte la o viaţă nouă; iar odată ajuns în sufletul nostru, Hristos sugrumă păcatul din noi, ne dă

din însăşi viaţa Sa şi din propria Sa desăvârşire.” ***În temeiul acestei semnificaţii a Botezului, ca repetând moartea şi învierea Domnului, în noi, în fiecare, sau moartea omului vechi şi învierea Omului nou-Iisus Hristos, ni se deschid două laturi ale acestei Taine: una pozitivă şi a doua negativă.*** ,,Hristos, sălăşluit de la Botez în noi, conduce cu putere nu numai străduinţa noastră după împodobirea firii cu virtuţi, deci nu numai lucrarea pozitivă de fortificare prin voinţă a omului nou, ci şi lucrarea negativă de omorâre a păcatului, de slăbire - tot prin voinţă - a omului vechi. Căci omul nou nu creşte şi nu se întinde în noi decât pe măsură ce scade şi cedează omul cel vechi. În sporirea cu putere a acestui proces spiritual se ia înţelesul Botezului ca participare a celui ce se botează la moartea şi învierea Domnului. Dar Taina Botezului nu e numai o realizare momentană a unei morţi şi învieri tainice a celui ce se botează, ci şi începerea unui proces în care moartea şi învierea aceasta continuă până la desăvârşire.”

*

Folclor din Mehedinți(LX)

Vom mai reda câteva cântece, pe care le-am cules la 15 Mart. 1981 de la **Nicolae Tărăbâc** din Malovăț, născut la 27 iulie 1902, fost primar al comunei, deportat 14 ani în Siberia:

Mândruță cu casa-naltă

,,Mândruță cu casa-naltă,
Lasă poarta descuiată,
Să te văd cum coși culcată!
Și de-oi fi culcată bine,
Să vin și eu lângă tine,
Să trăim puțin și bine;
Iar de-oi fi culcată rău,
Să mă duc cu Dumnezeu!

Izvoraș cu apă rece

Izvoraș cu apă rece
Pe la poarta mândrii trece,
Cu nimic nu s-alege.
Iasă mândra să se spele
Și nu se poate de jele,
Găsi lacrimi de-ale mele!

Ți-am spus, mândro, cuvântul

- Ți-am spus, mândro,
cuvântul,
Nu iubi călătorul,
Că el te lasă cu dorul.
- Fire - ai, neică, blestemat,
Sări-ți-ar ochii din cap,
M-ai iubit și m-ai lăsat,
Ca pe-un bou legat la gard.
Dobitocu-i dobitoc,
Eu ți-am fost ca și-un boboc
Și ți-am fost ca și muiere,
Ți-am făcut orice plăcere!

Pe cel deal îndelungat

Pe cel deal îndelungat,
Merge-un car de-al fermecat,
C-un haiduc în el legat.
Iar în urma carului
E muma haiducului.
Mama plânge și iar plânge,
Șterge rănile de sânge
Și tot zice la cei boi:
- Rogu-vă plângând la voi,
Duceți caru-ncetișor,
Că-i bolnav bietul fecior.
Boii mersu-și legăna,
Iar voinicul suspina
Și din gur-așa zicea:
- Du-te, maică, cu norocul
Și mă las-aici cu focul,
Căci nici maica nu mai poate
Să mă scape de la moarte!
De la bir și de la moarte,
Nimeni nu te poate scoate!

Vai, sărac copil străin!

Foaie verde lin-pelin,
Vai, sărac copil străin,
Când ajunge la stăpân
Și nu-și ia leafa deplin!
Îl bate, îl chinuiește
Și nici leafa nu-i plătește…
Dar săracul tatăl meu,
De-i fac bine, de-i fac rău,
Îmi zice ,,-Copilul meu!”
Ci-n-ascultă de părinți,
Plânge cu lacrimi fierbinți!
De părinți n-am ascultat
Și-am tot plâns, și-am tot
oftat,
Până când m-am străinat.
Și de strinătate multă,
Mi-a venit lumea urâtă,
Căci streinul e tot strin,
De i-ai face apa vin!”

*

<u>File de jurnal – 3 apr. 1981</u>(II)

„Domnul Prof. Mihai Rădulescu mi-a spus că are necazuri la institut. Părintele Dumitru Radu este foarte apropiat de actualul rector, Părintele Prof. Ene Branişte. Cu părintele Radu, Domnul Rădulescu e în diferend de câţiva ani, mai precis de când prietenul său, poetul ucrainean Corneliu Irod, părăsindu-şi postul de trei mii pe lună de la Ministerul Culturii, fiindcă a refuzat să facă o lucrare de ateism, se hotărâse să urmeze teologia. Domnul Rădulescu îl rugase pe părintele Radu, care preda limbile greacă şi latină, să fie mai îngăduitor cu domnul Irod, fiindcă acesta nu a studiat niciodată aceste limbi. Părintele Radu „l-a trântit însă, fără milă de păcat". A doua zi, Părintele Radu, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, l-a rugat pe Domnul Rădulescu să-i treacă „doi elevi buni" la engleză. Domnul Rădulescu i-a retezat-o scurt: „ - Nu le spuneţi numele, că-i trântesc!" De atunci s-au ocolit reciproc. Acum, venindu-i apă la moară părintelui Radu prin promovarea prietenului său în funcţia de rector, rămânerea Domnului Rădulescu în institut este pusă sub semnul întrebării. Eu cred mai degrabă că fostul translator al patriarhiei de limba engleză, Remus Rus, cu studii în Anglia, stă de vreo doi ani pe post de asistent la nu ştiu ce catedră şi omul, în calitate de teolog cu drepturi legitime în propria sa casă, foloseşte conjunctura şi face uz de aceste drepturi. În orice caz, sub acest aspect, Domnul Rădulescu mi s-a părut a fi foarte hăituit(...).

L-am întâlnit şi pe fostul meu coleg de facultate, părintele Gheorghe Ursachi, fost inginer chimist. Acum e diacon la patriarhie şi şi-a absolvit examenele pentru anul trei la doctorat. Mi-a sugerat să scriu fratelui său, poetul Mihai Ursachi de la Iaşi, care a preluat „poşta redacţiei" la revista „Cronica".

Am ascultat un crâmpei din evocarea pe care Doamna Acad. Zoe Dumitrescu-Buşulenga a făcut-o lui Octavian Goga în aula Bibliotecii Academiei Române cu prilejul vernisării expoziţiei închinată comemorării poetului transilvan. Nu ştiu ce mă făcea să cred că Doamna Buşulenga e o băbuţă cam ca Doamna Emilia Comişel. M-am înşelat. De cca. 55 de ani, încă drăguţă şi bine legată, Doamna Buşulenga a vorbit frumos, academic, bine documentat; e adevărat, nu ca Ioan Alexandru ieri, dar, totuşi….!

Seara am avut necazuri cu Doamna Baichide de la depozitul bibliotecii. Cum naiba s-au nimerit toate cărţile pe care eu le-am solicitat în depozitul administrat de dânsa. A căutat să mă întârzie ore în şir până îmi dădea o carte, să-mi dea cote şi cărţi greşite, pe care nu le cerusem, să-mi scrie că nu are cărţile cerute etc. Văzând că eu, totuşi, cer în continuare, a început să strige pe coridor, că o pun eu să doboare tot depozitul în sala de lectură. S-o mai las în pace cu prostiile mele. I-am promis c-o să-i fac un raport scris la director. S-a muiat repede şi mi-a adus toate cărţile solicitate. A naibii situaţie: să le scrii, te izbeşti de tot felul de şicane şi greutăţi; să le publici realizezi un adevărat act de eroism! Ce să mai zici!”

*

Campion la minciuni

În satele de munte ale Mehedinţiului se găseau întotdeauna prilejuri de râs, de glumit şi de petrecere. Cât ar fi fost traiul de greu, ori lipsurile de mari, oamenii descopereau câte un motiv să glumească, să ciocnească un pahar şi astfel greul nu mai era atât de greu şi nici amarul atât de amar.

Era în Prejna obiceiul, ca în fiecare an să fie ales un „campion la minciuni”. Cel care spunea cele mai gogomănate minciuni era socotit eroul zilei, era cinstit de localnici cu câte o cincizeacă la cârciumă, i se dădea loc de cinste la mese, la

praznice, la pomeni sau pe unde mai apucau. Pentru cel în cauză era o mândrie să fie socotit un astfel e campion, să se vorbească despre el, să fie considerat cineva.

De mai mulți ani era campion la minciuni un oarecare Grigore. Era om în vârstă, bun gospodar, harnic, om cu stare, dar neîntrecut la palavre. Mințea de înghețau apele. Nici când spunea adevărul nu-l mai credea nimeni. Avea imaginație, scornea tot felul de întâmplări, de fapte care mai de care mai stranii. Prejnenilor le plăcea să-l asculte, să intre în jocul lui, să râdă de cele spuse de el, dar în nici un caz nu le trecea prin minte să-l creadă.

Într-o zi, Grigore era la cosit cu ziua la un consătean. Cu el mai era o rudă de-a proprietarului, un tinerel de vreo optsprezece-nouăsprezece ani din Balta. Îl chema Iancu. Băiatul auzise de isprăvile lui neica Grigore, dar s-a prefăcut că nu știe nimic despre el. Îi vorbea respectuos, fără ironie, așa încât până pe la prânz i-a câștigat pe deplin încrederea. Totuși, pe Iancu a început de pe la prânz să-l furnice limba. Se tot întreba în sinea lui, cum ar face să-l detroneze pe nea Grigore, să devină el campionul în satul Prejna și-n împrejurimi. Greu examen. Hoț pe hoț se prinde, mincinos pe mincinos se cunoaște. Cu Grigore trebuia lucrat în așa fel, încât nici să bănuiască măcar că ar fi vorba de o minciună. Iancu părea un tânăr sincer, curat la suflet. Iată, însă, că aparențele au fost înșelătoare, iar buturuga mică a răsturnat carul mare.

Spre seară, a apărut un nor pe muchea dealului din apropiere. Iancu s-a oprit din cosit. „ - Măi, nea Grigore, vine ploaia! Dacă o da și ceva piatră, mă nenorocește! Toată varza mi-o sparge și era o frumusețe!” Grigore s-a oprit și el și s-a întors spre tânăr. Era foarte interesant ce-i spunea. Fusese secetă mare și la nimeni în Prejna nu se făcuse varza. Mai erau două săptămâni până la nedeie și trebuiau să plece la Severin sau pe la Baia de Aramă după varză. Nedeie fără varză de

sarmale nu se pomenise în Prejna. „ - Cum, mă, nepoate, ai tu varză?” a întrebat el mirat. „ - Nea Grigore, am pus patru mii de fire, dar m-a păcălit cel cu răsadurile. I-am cerut varză de toamnă și mi-a dat de vară. Am băgat ieruga în ea, că-mi trece pe la capul grădinii și am făcut varză de n-o mai uit. Fiecare căpățână are câte două-trei kilograme. Am aranjat pentru sâmbătă cu trei căruțe. Le plătesc oamenilor cât îmi cer și mă duc cu ea la Baia să vând ce-oi vânde, că mă lasă ploaia cu pumnii la burtă!” Grigore l-a crezut. Ca om în vârstă, i-a venit în ajutor cu un sfat: „ - Măi, nepoate, de ce să dai banii la căruțe, să te duci la târg în Baia, când ai noștri au nedeia și toți din Prejna au nevoie de varză. Pot să vină oamenii să ți-o ia de acasă!” „ - Nea Grigore, nu vine nimeni și rămân cu varza nevândută!” „- Iancule, eu mă angajez să umblu prin Prejna din casă în casă și să le spun! Ai să vezi câți vor veni, de n-ai ce să le dai!” „ - Nea Grigore, îți mulțumesc, dacă vrei să mă ajuți, dar facem așa: sâmbătă dimineața vând varză de acasă până la ora 12. La prânz îmi vin căruțele, încarc și plec la Baia și stau acolo în piață până o termin! Dacă vor să vină ai dumneata, eu îi aștept!”

Zis și făcut. Iancu locuia numai cu maică-sa. Sâmbătă dimineața, i-a spus bătrânei că se duce undeva la cosit. A plecat de acasă și s-a ascuns într-un loc pe deal, de unde putea să-și vadă casa ca-n palmă. Când a răsărit soarele, dinspre Prejna au început să vină, cârduri-cârduri, prejnenii. Unii aveau saci, alții cărucioare, alții erau cu caii de dârlogi, alții cu căruțe sau cu șarete. Venea negurime de lume spre Balta. Mama lui Iancu tocmai ieșise la poartă. Toți i-au dat bineț, unii cu „Bună dimineața!”, alții cu „Săru-mâna!” S-au oprit și-au înconjurat-o. „- Mânca-v-ar muma, da’ unde plecarăți așa, cu noaptea-n cap?” a întrebat ea nedumerită. „ - Venirăm la mata, după varză!” „- Ce varză?” s-a crucit femeia, neștiind nimic de cele discutate de Iancu. „ - Păi, Iancu, băiatul dumitale, i-a spus

unui om de-al nostru din Prejna, lui nea Grigore, că aveți patru mii de fire de varză și sunt căpățânele de câte două-trei kilograme! Vrem să luăm pentru nedeia de Sfânta Măria!” „-Mânca-v-ar muma, eu n-am gustat varză de astă-iarnă! Veniți să vedeți grădina mea, că nu-i nimic în ea. Din cauza secetei mi s-a uscat tot, iar varză nici n-am pus!”

S-au întors oamenii dezamăgiți și revoltați. Se pare că l-au bumbăcit bine pe Grigore, dar sigur este că nu l-au mai socotit campionul minciunilor, fiindcă Iancu de la Balta îi luase locul. Ce-i drept, nici Iancu n-a mai călcat mulți ani prin Prejna. Atât i-ar fi trebuit! Știa el de ce! Grigore s-a dat bătut. O nouă generație, tânără, se ridica și se vedea cât acolo că are forță, are toate șansele să treacă pe locul întâi pe toate fronturile!

*

O alegere înțeleaptă

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a ales noul mitropolit al Banatului în persoana **Înalt Prea Sfințitului Ioan Sălăjan,** actualul arhiepiscop al Covasnei și Harghitei. Este o personalitate puternică, bun organizator și bun gospodar. Fost inginer constructor în viața civilă și apoi monah la Mânăstirea Lainici(GJ), a dat dovadă cu prisosință de competență și seriozitate. De mai mulți ani a condus una dintre cele mai dificile eparhii ale patriarhiei, aceea a Covasnei și Harghitei.

E interesant că Mitropolia Banatului propusese Sfântului Sinod alți doi ierarhi, din care acesta avea să aleagă unul. A apărut, însă, exact ca la alegerile prezidențiale, actorul anonim, de care nimeni nu ținuse seamă: poporul, laicii, enoriașii bănățeni. Folosindu-se de toate mijloacele care le-au sta la îndemână, - și nu în ultimul rând de internet -, aceștia au desfășurat o campanie neobișnuită de susținere a Înalt Prea Sfințitului Ioan Sălăjan. Au circulat pe internet petiții și scrisori. Numărul de semnături de susținere creștea vertiginos

de la o oră la alta în zilele premergătoare alegerii finale. Erau acolo numeroase nume de notabilități ale administrației, armatei, poliției, învățământului din Banat, cât și mulți, foarte mulți oameni simpli, de bună credință. Sfântul Sinod a ținut seamă de această situație și a dat câștig de cauză credincioșilor. S-a adeverit și de data aceasta proverbul românesc, că *„Înțeleptul învață din pățania altuia!”*

L-am cunoscut pe Înalt Prea Sfințitul Ioan Sălăjan, pe vremea când era călugăr la Lainici. Împreună cu dânsul, am fost delegați de Mitropolia Olteniei să ducem tratative cu autoritățile Orșovei privind retrocedarea „Complexului Comercial Căprioara”, actualmente Mânăstirea „Sf. Ana”. Voi reveni cu amănunte în numărul viitor. A fost o adevărată plăcere să fiu alături de actualul ierarh și să susținem o cauză, care părea fără izbândă.

Dumnezeu să-i ajute noului ierarh al Banatului să ducă cu bine misiunea grea ce i-a fost încredințată, iar Sfântului Sinod să găsească un alt Ioan Sălăjan pentru scaunul de ierarh al Covasnei și Harghitei!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Constantin Grădinaru** din Haarlen(Olanda): **275 lei; Doamna Ivanovici Florica** și **Doamna Enache Maria,** amândouă din București: câte **250 lei; Doamna Dr. Monica Petruțiu** din Orăștie(HD) și **Doamna Dr. Rusu Maria** din Tr. Severin, fiică a satului Bârda: câte **200 lei; Doamna Paraschiv Anica** din Fulga de Sus(PH): **104 lei; Doamna Ionescu Ana-Maria** din Câmpina (PH): **100 lei; Doamna Crăciunescu Valeria** și **Domnișoara Nisioi Mihaela,** amândouă din Câmpulung-Moldovenesc(SV): câte **50 lei.** Dumnezeu să le răsplătească jertfa!

*

Familia Gheorghe și Cecilia Verdeș din Tr. Severin au adus la biserica din Malovăț mai mulți saci cu haine și încălțăminte, cât și alimente, ca să le dăruim unor familii mai nevoiașe. La slujbă au fost stabilite 6 familii din Malovăț cu situații economice dificile, care vor fi poftite la biserică să-și aleagă ce le place și ce li se potrivește. Dumnezeu să răsplătească familiei Verdeș acest gest de mărinimie și milostenie!

*

La slujbă am stabilit cu enoriașii prezenți lista celor ce vor primi ajutoare bănești de Crăciun din parohia noastră. Astfel, s-a stabilit că vor primi următorii: **Cojocaru Maria, Marina Nicolae, Pau Dumitru, Badea Leontina, Căprioru Ion, Ștefu Constantin, Borcilă Elena(I), Cioabă Constantin și Ianăș Atena** din Malovăț și **Mihăescu Păuna** din Bârda. În ședința din 14 Dec., Consiliul Parohial a hotărât să acordăm câte **100 lei** fiecărei persoane din cele menționate. Banii au fost trimiși deja de către preot prin poștă.

*

Am început să donăm vol. V din **Viețile Sfinților.** Am trimis deja **140 exemplare** beneficiarilor din afara parohiei, din țară și din străinătate și **30 exemplare** la cei din parohie. Așteptăm să le distribuim curând și pe celelalte. Cu cât vă grăbiți, cu atât sunteți siguri că veți primi. Vă așteptăm.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **O arhivă bisericească bănățeană – izvor inedit privind Istoria Dreptului(1780-1886),** în „Altarul Banatului”, Timișoara, an. XXV(2014), nr. 7-9(iul. – sept), pp. 133 – 136; **Actorul din culise,** în „Omniscop”, Craiova, 2014, 25 nov., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); în „Națiunea”, București, 2014 nov. 25, ediție și on-line

(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Oftica,** în „Națiunea”, București, 2014 nov. 23, ediție și on-line(*http://www. ziarulnatiunea.ro*); **Oferta de carte – noiembrie,** în „Omniscop”, Craiova, 2014, 5 dec., ediție on-line(*http://www. omniscop.ro*); **Cântăreții bisericești pe cale de dispariție,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6290(9 dec.), p. 5; **Atlantida vremii noastre,** în „Națiunea”, București, 2014 dec. 9, ediție și on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Omniscop”, Craiova, 2014, 25 nov., ediție on-line (*http:// www.omniscop.ro*); **In memoriam: Prof. Mihai Rădulescu,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6291(10 dec.), p. 4; ***„Scrisoare pastorală-290”,*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, 2014, 7 dec., ediție și on-line (*http:// ebibliothecaseptentrionalis. wordpress. com*); în „Jurnal Românesc”, București, 2014, 8 dec., ediție și on-line(*http:// www.jurnalromanesc.ro*); în „Observatorul”, Toronto(Canada), 2014, 17 dec., ediție on-line (*http://www. observatorul.com*);

*

Zâmbete

● Proverb românesc: *„Femeia când nu vrea să facă pâine, trei zile cerne făină și pâine tot nu face!”*

● Un pacient în Azilul de nebuni e întrebat: „ - Dumneata de ce eşti internat?” „- Am vrut să fug peste hotare!” „- Pentru aşa ceva se stă la închisoare, nu la balamuc...!” „- Da, dar eu am vrut să fug în Uniunea Sovietică!”

● O căsnicie fericită este atunci când o jumătate sforăie, iar cealaltă jumătate nu aude.

● „- Tată pot să mă uit la televizor?” „- Da , numai să nu-l deschizi!”

● Culmea astronomiei: să descoperi o stea în cerul gurii.

● Culmea geografiei: să încui/descui Porțile de Fier cu Cheile Bicazului.

● Culmea primăverii: să înflorească un boboc de rață.
● Culmea dresajului: să îmblânzești fiare vechi.
● Culmea fricii: să i se facă unui chel părul măciucă.
● Culmea ghinionului: să faci pe prostul și să rămâi așa.
● Un polițist, vorbind cu Moartea, notează în carnețel: „- Deci, ziceți că, înainte de a intra în România, aveați coasă...?”
● „- Care este deosebirea dintre frigul de afară și cel din casă?” „- Ăla de afară e pe gratis!”

*

Program

În cursul lunii Ianuarie avem următorul program de slujbe: **1 Ian. (**pomeniri, dimineața, la ora 8, în Bârda; slujbă la Malovăț); **2-3 Ian. (**colindul cu Botezul în Malovăț); **4 Ian.**(Bârda); **5 Ian.**(colindul cu Botezul în Bârda); **6 Ian.**(slujbă Bârda, la ora 8; slujbă în Malovăț, la ora 10,30); **7 Ian.**(pomeniri la ora 8 în Bârda; slujba la Malovăț); **10 Ian.**(Malovăț-Bârda); **11 Ian.** (Malovăț); **17 Ian.**(Malovăț-Bârda); **16 Ian.**(Pomeniri la Malovăț, la ora 12); **18 Ian.** (Bârda); **24 Ian.** (Malovăț-Bârda); **25 Ian.** (pomeniri la Bârda, la ora 8; slujbă la Malovăț); **30 Ian.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sfintele Sărbători să le petrecem cu sănătate și bucurii!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2014), nr. 292 (16 – 31 Decembrie)

Dragii mei enoriași!

Slăvitul Praznic al Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos și celelalte Sărbători să vă aducă binecuvântare în tot lucrul cel bun, spor duhovnicesc, bucurie în suflet, iar Anul Nou care vine să ne găsească în pace, liniște sufletească, bună înțelegere și trăire în Duh și Adevăr. La mulți ani!

*

Spaimele Mariei

Sărbătorim Nașterea Domnului Iisus Hristos, sărbătoare numită în popor Crăciunul. Suntem fascinați de frumusețea colindelor, de datinele și obiceiurile care sunt legate de această mare sărbătoare. Participăm sau nu la slujbele care se oficiază, primim sau nu pe preotul ce vine cu icoana la casele noastre. Suntem însă foarte preocupați de tăierea porcului, de „pomana" porcului, de pregătirea a numeroase feluri de mâncare, procurăm băuturi cât mai diverse și cât mai excitante.

În cântările și rugăciunile din slujbele de la Nașterea Domnului, în predici și pastorale se vorbește mai cu seamă despre Iisus Hristos ca Mântuitor al lumii, ca Mesia cel promis de Dumnezeu**,** despre împăcarea lui Dumnezeu cu neamul omenesc. În colindele românești este abordată o temă foarte sensibilă, aceea a stării sufletești a Sfintei Fecioare Maria. Câți dintre noi am încercat să descifrăm în paginile Sfintelor

Evanghelii ce se petrecea în sufletul acelei tinere fete, care colinda pe străzile Betleemului ca să-și găsească un loc potrivit ca să nască. Starea de tensiune, de teamă de necunoscut, o urmărise de aproape nouă luni. Acum era în faza finală, aproape epuizată sufletește și trupește. Dar să urmărim filmul evenimentelor:

Nu trecuse mult de când Ioachim și Ana, părinții Sfintei Fecioare, muriseră. Durere dublă pentru unica fiică: pierderea părinților, teama de viitor. O ia în grijă ruda cea mai apropiată, fratele tatălui său, bătrânul Iosif. Nu este tinerelul acela care plesnește de tinerețe și frumusețe, pe care-l găsim în acele tablouri ce se vor icoane, venite din Apus de la diferiți dușmani ai adevărului biblic. Viitorul îi rămânea tot neclar.

Sfânta Fecioară Maria este vestită de Arhanghelul Gavriil că va naște un fiu. Nu este chiar așa simplu pentru o fată ca să accepte o asemenea veste. Ea exclamă surprinsă: *„Cum îmi va fi mie aceasta de vreme ce nu știu de bărbat!”* I se explică și primește sarcina aceasta cu ascultare și supunere: *„Fie mie după cuvântul tău!”* Arhanghelul dispare, dar temerile nu. Simte nevoia ca să se sfătuiască cu cineva. Nu avea curajul să-i spună lui Iosif ceea ce i se întâmplase. Era diferență mare de vârstă, de sex, lipsă de încredere. Și, totuși, simte nevoia să vorbească cu cineva și să-i ceară sfatul. Pleacă într-un sat în munți, unde avea niște rude, pe preotul Zaharia și pe soția acestuia, Elisabeta. Înainte de a spune ea secretul care o frământa, mătușa Elisabeta are o descoperire cu privire la minunea ce se petrecuse cu nepoata și o ajută să-și deschidă inima. Un moment de bucurie trăiește Sfânta Fecioară, când vede că cineva o înțelege și o laudă pentru că era aleasa lui Dumnezeu. Era primul om care afla adevărul și nu o condamna. Conform legii mozaice, o fată care rămânea gravidă, cum și o femeie care era descoperită că are relații cu bărbați din afara căsătoriei erau ucise cu pietre lângă zidul

cetății. Evreii erau neiertători în această privință. Sfânta Fecioară nu putea să spună public că „*Cel zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt!*” Situația i s-ar fi agravat, fiindcă pe lângă acuzația de necinste intervenea și alta mai gravă: blasfemia. Rămâne la rudele sale Zaharia și Elisabeta trei luni. Este semn că se temea să se întoarcă acasă. În sat nu o cunoștea nimeni, acasă o cunoșteau toți. Îi era teamă și de reacția lui Iosif. Nimeni nu ar fi crezut adevărul ei. Era vârsta la care fetele visează la viitorii soți și folclorul popoarelor și literatura este plină de cazuri când fetele sunt vizitate în vis de „zburători”. La noi, Ion Heliade Rădulescu are o poezie intitulată chiar **Zburătorul,** iar **Luceafărul** lui Eminescu este de referință în acest sens. Așa ar fi socotit oamenii vremii și despre Sfânta Fecioară.

Bătrânul Iosif o logodește pe Sfânta Fecioară pentru a feri-o de consecințele legii, adică să nu fie ucisă. Logodna nu era căsătorie, cununie, ci doar promisiune între cei doi. S-a practicat de-a lungul timpului la multe popoare, chiar și la noi la români. Când cei doi tineri urmau să se despartă pentru multă vreme, fie că era vorba de armată, fie de război sau de alte motive, ei se logodeau. Cel plecat se obliga ca la întoarcere să ia de soție pe logodnică, iar aceasta trebuia să-l aștepte cu cinste. În cazul în care unul dintre cei doi își călca jurământul, promisiunea, logodna era desfăcută. În cazul în care logodnica rămânea gravidă și logodnicul recunoștea că este tatăl copilului, el era obligat s-o ia de nevastă. Iosif nu face acest pas cu bucurie. O iubea ca un părinte și voia să-i salveze viața, dar el se supunea oprobiului public. Oricine i-ar fi imputat că, pentru o bucată de pâine, i-a stricat viața, a nenorocit o amărâtă de orfană. Era bătrân și n-ar fi suportat asemenea imputații. Tocmai de aceea se hotărăște să-și ia lumea în cap, să plece de acasă, „*s-o lase pe ascuns!*” Ea n-ar mai fi fost ucisă, iar el n-ar mai fi fost disprețuit. Aici intervine Dumnezeu și-l

lămurește, descoperindu-i adevărul, planul divin. Iosif este om credincios și ascultător. De acum, cunoscând adevărul, nu se mai teme de gura lumii și rămâne s-o slujească pe Sfânta Fecioară.

Se supun poruncii regești și pleacă în Betleem ca să participe la recensământ. Grea încercare! Să pleci cu o femeie aflată în luna a noua la drum lung, având ca mijloc de transport un prăpădit de măgar, nu este lucru ușor. Era un pariu cu viața. Drumul era lung, nașterea putea interveni în orice moment. Cu chiu cu vai, ajung în Betleem. Atunci nașterea devine iminentă. Era imposibil ca Iosif să nu mai fi avut rude acolo. De acolo i se trăgea neamul. Nu cumva ei erau refuzați tocmai fiindcă acele rude îl disprețuiau, socotind că a abuzat de calitatea lui de unchi și tutore al orfanei? Nu cumva rudele se simțeau rușinate să recunoască rudenia cu un astfel de om? E posibil. Oricum, bani nu aveau cine știe ce, ca să plătească la suprapreț unui proprietar și să obțină o cameră la un străin. Adevărul este că Fecioara Maria *„Umbla-n jos și umbla-n sus,/Ca să nască pe Iisus!/ Umbla-n sus și umbla-n jos,/Ca să nască pe Hristos!”* Să fii în situația de a naște, tu, o copilă de 17-18 ani, în mijlocul drumului, fără a avea lângă tine nici măcar o femeie cu experiență, care să te ajute, este cumplit. Dai mâna cu moartea! Unde era măreția vestitorului Gavriil? Unde este măreția lui Dumnezeu, Tatăl Celui din pântece? El, Cel care făcuse cerul și pământul, lumea cu toate ale ei, nu putea, oare, să facă ceva pentru această fată aflată la grea încercare? Ajung la marginea orașului. Momentul se apropie, nașterea nu mai poate fi evitată sau amânată. Iosif n-are nici o putere ca să o ajute; întunericul nopții și frigul se lăsa, nu avea măcar o cană cu apă caldă. Găsesc o peșteră, în peșteră o iesle și niște vite legate la ea. Acolo era un braț de paie. Maria nu mai poate să meargă mai departe. Se prăbușește pe paie, sub botul vitelor. Aștepta cu groază durerile nașterii și chiar moartea.

Ascultarea și răbdarea Sfintei Fecioare ajunseseră la limită. Îndoiala începuse să-și facă loc în sufletul ei. Atunci intervine Dumnezeu. Lucrarea Lui este mai presus de înțelegerea omenească. În primul rând, nașterea se produce fără durerile specifice nașterii. Deasupra peșterii apare o stea, care răspândește o lumină mai puternică decât cea de zi, stoluri de îngeri coboară din ceruri și cântă Pruncului și Mamei Sale. Cea mai umilă și sărăcăcioasă naștere se transformă în cea mai măreață din câte fuseseră pe pământ. Nici în palatele împărătești nu avuseseră loc asemenea evenimente la nașterea coconilor. La nașterea lui Iisus participa, prin Sfânta Fecioară Maria și Iosif, întreg neamul omenesc; prin animalele din jurul ieslei participa întreaga făptură neînsuflețită, toate viețuitoarele; prin peșteră și iesle, participa Pământul însuși; prin îngeri, participa lumea nevăzută a cerurilor. Spaimele Mariei s-au risipit și au lăsat loc unei imense bucurii, care, din păcate, nu a fost de lungă durată, fiindcă alte și alte evenimente și încercări avea să să abată peste ea.

Fecioara Maria rămâne simbolul omului ascultător de Dumnezeu, care, în ciuda tuturor încercărilor, greutăților și suferințelor rămâne statornic credinței sale în Dumnezeu. Răsplata nu întârzie să apară!

*

Starea parohiei

La sfârșit de an, fiecare om și fiecare instituție își fac bilanțul. Își analizează fiecare succesele și poticnirile, trage concluziile necesare și încearcă să privească spre viitor cu speranță de mai bine. Așa se întâmplă și în viața unei parohii. Așa am procedat în fiecare an, având grijă să nu lăsăm „corabia” să se lovească de stânci, să nu se scufunde, ci să plutească mai departe, împlinindu-și astfel rostul.

Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru tot şi pentru toate, căci fără El suntem praf şi pulbere. Atât cât vrea El mai fiinţăm pe

acest pământ, ne mai bucurăm de fiecare zi ce ne-o dăruieşte, de fiecare anotimp, de fiecare clipă fericită, pe care mai avem prilejul s-o trăim!

Vă mulţumim cordial tuturor pentru tot sprijinul ce ni l-aţi dat în cursul anului 2014! Vă mulţumim tuturor celor care ne-aţi primit cu colindul, atât la Crăciun, cât şi la Bobotează, după datina străbună, ca nişte adevărate familii de creştini! Vă mulţumim cordial pentru darul ce ni l-aţi făcut, fiecare după voia şi posibilităţile ce le-ați avut, dar mai ales pentru bunăvoinţa creştinească şi românească. Să dea Dumnezeu să vă găsim pe toţi sănătoşi şi cu voie bună mulţi ani de aici înainte!

Au fost şi momente fericite şi mai puţin prielnice, dar le-am depăşit cu bine. Făcând un scurt bilanţ, putem spune că activitatea s-a desfășurat pe mai multe planuri astfel :

- ***<u>În domeniul liturgic,</u>*** putem spune că am oficiat Sf. Liturghie în duminici și sărbători, toate celelalte servicii religioase după rânduială, cât și cele solicitate de credincioși. Nu cunosc vreo nemulțumire din partea vreunui enoriaș de-al nostru și nu s-a înregistrat vreo reclamație din partea cuiva în acest sens. Am avut frecvență bună la biserică, în cele patru posturi am avut câteva sute de enoriași, care s-au spovedit și s-au împărtășit, iar în restul timpului s-au spovedit și s-au împărtășit din șase în șase săptămâni mulți bătrâni și bolnavi. Starea morală a credincioșilor noștri este bună, cu unele mici excepții, în special din domeniul alcoolismului. Am înregistrat mai multe cununii ale unor familii care trăiseră în concubinaj. Sărbătorile au fost respectate în cea mai mare măsură. Sectarii au avut mai multe tentative de a se infiltra în parohia noastră, dar s-au lovit de rezitența Dvs. și n-au avut succes. Mai sunt două familii, una aparținând cultului baptist și alta martorilor lui Iehova, dar nu desfășoară activități prozelitiste. Am oficiat, în 2014, **13 botezuri;** dintre acestea, **8** au fost din Malovăț, **1** din Bârda, **2** din Italia, **1** din Timișoara și **1** din Negrești! Am

oficiat **3 cununii;** dintre acestea, **2** au fost din Malovăț, iar **1** din Tr. Severin; în Bârda nu am avut cununii. Am oficiat **14 înmormântări**; dintre acestea, **9** au fost din Malovăț, **4** din Bârda și unul din București. Este alarmantă situația din Bârda. Satul se depopulează an de an cu zeci de locuitori. Cu aproape fiecare înmormântare rămâne și o casă pustie!

- ***<u>În domeniul economic,</u>*** putem spune că a fost un an dificil, iar criza economică din țară și din lume s-a făcut simțită. Am reușit să menținem contribuția de cult la aprecierea credincioșilor, după principiul ***„fiecare dacă vrea și cât vrea dă dea, serviciile religioase fiind gratuite”***. La nivel de parohie, au achitat contribuția de cult pe 2014 **93,87%** dintre familii, mai mult decât în 2013 cu **2,49 %**. Aceasta s-a ridicat de la **1 leu** la peste **220 lei.** Preotul a fost la dispoziția tuturor, indiferent dacă solicitantul a achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult. Am putut să menținem și anul trecut **serviciile religioase gratuite.** Am primit ajutoare bănești de la credincioși din parohie, culminând cu **Domnul Ioan Cătălin Toncea** din București**,** care a donat **3.700 lei**, cât și din partea unor fii ai parohiei noastre din afara parohiei, sau oameni de bine complet străini de parohia noastră. Ne-am achitat la timp toate subvențiile și datoriile față de instituțiile bisericești superioare și de stat, cât și altele cu care am avut relații(tipografia, spre exemplu). Am vândut **345 kg.** lumânări, **500** calendare, numeroase **icoane** diverse, **10 kg. tămâie** și sute de cărți diferite. Am curățit cimitirele din Malovăț și Bârda în primăvară și în toamnă. Am văruit biserica de la Malovăț. Nu s-au cerut bani pentru aceste lucrări enoriașilor noștri. Dacă cineva s-a supărat pentru acest lucru, îi cerem scuze! Dacă nu-i trece supărarea, îi tăiem nasul. Scurt! Salarizarea e la zi, impozitele și toate celelalte datorii achitate. Vânzarea de cărți a fost foarte deficitară. Timp de câteva luni am înregistrat

deficit în gestiune. Reușim să trecem în 2015 cu un sold de **4.074,15 lei**! Nu e mare, dar e bun de sămânță!

- ***<u>În plan caritabil și social</u>*** a fost un an bun. Am reușit să donăm la majoritatea slujbelor din duminici și sărbători credincioșilor participanți la slujbe și unor bolnavi și bătrâni din parohie câte trei pâini. Nu am putut să donăm pâine în marile sărbători, precum Anul Nou, Bobotează, Paști, Crăciun, din cauză că brutăria n-a lucrat în acele zile. Am reușit, așadar, să donăm în 2014 pâine astfel: Ian.: **756 pâini;** Febr.: **776 pâini;** Mart. **1.320 pâini;** Apr.: **875 pâini;** Mai: **840 pâini;** Iun.: **820 pâini;** Iul.: **640 pâini;** Aug.: **1070 pâini;** Sept.: **830 pâini;** Oct.: **450 pâini;** Nov.: **1.075 pâini;** Dec.: **690 pâini.** Așadar, în anul 2014 s-au donat **10.142 pâini,** cu **1.106 pâini** mai puțin decât în 2013. Vom continua și în 2015 această activitate. Dacă nu vom reuși să mai donăm câte trei pâini, vom da câte patru! Copiilor prezenți la slujbe li s-a donat și ciocolată. În 2014 am donat bani unor enoriași și familii din parohie aflate în situații de dificultate, cu prilejul Sf. Paști și Crăciunului. Aceste ajutoare bănești au variat între **100 și 200 lei.** V-am ținut la curent în „*Scrisoarea pastorală*”, de fiecare dată, cu numele persoanelor care au primit ajutoare și valoarea acestor ajutoare. Am dat ajutor de **1.000 lei** Parohiei Valea Boierească, **900 lei** copiilor care au obținut premii și mențiuni la Olimpiada de Religie, **1.000 lei** familiei Bolfă din Colibași(copilul îi trăiește), **1.000 lei** familiei Berciu pentru înmormântarea fiicei, **500 lei** pentru sinistrații din Siria, **945 lei** ajutoare de Paști, **1.050** ajutoare de Crăciun, **660 lei** Fondul Central Misionar, câteva sute de kilograme de **alimente** pentru sinistrații din Oltenia și altele. Am publicat vol. IV din **Vieţile Sfinţilor** şi am donat câte un exemplar fiecărei familii din parohie şi acelor familii şi persoane din afara parohiei, care ne-au ajutat cu cel puţin 50 lei în cursul anului. În total s-au donat **390 exemplare.** Am cumpărat şi donat manualele lipsă de

Religie pentru elevii de la şcolile din Malovăţ, Bobaiţa şi V. Boierească.

- ***<u>În plan cultural</u>*** a fost un an bun şi 2014. Am continuat să publicăm „*Scrisoarea pastorală”* din două în două săptămâni şi s-o răspândim gratuit în parohie şi în afara parohiei pe suport hârtie, dar şi pe internet. În momentul de faţă, publicaţia noastră are un tiraj de **1.000 ex.** şi tirajul creşte, existând solicitări în acest sens din ţară şi din străinătate. „*Scrisoarea pastorală”* a fost preluată și republicată, parțial sau în întregime, de diferite publicații din țară și străinătate. Am publicat sau reeditat următoarele cărţi: Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, Cristian Stănciulescu-Bârda, **Bibliografia Revistei „Mitropolia Olteniei”(1948-2008),** vol. I(480 pag.), vol. II(645 pag.), Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, **Popas aniversar-60**(366 pag.), Pr. Alexie Buzera, **Toată suflarea să laude pe Domnul**(240 pag.), Al. Stănciulescu-Bârda, **Amintiri din paradis**(270 pag.)**, Viețile sfinților,** vol. V(432 pag.), Aşadar, 6 cărţi în 12 luni. Mai mult n-am putut! Am răspândit numeroase exemplare din aceste cărţi în ţară şi străinătate, în ţări precum : Grecia, Cipru, Moldova, Franţa, Germania, Olanda, Italia, Spania, Belgia, Canada, S.U.A., Australia etc. Am reușit să publicăm numeroase articole și studii în reviste și volume apărute în țară și străinătate. Preotul Dumneavoastră a continuat să predea Religia la școlile din comuna Malovăț, iar din 15 septembrie la Liceul Economic din Tr. Severin. A participat la câteva simpozioane în județ și în ţară, cât și la emisiuni de televiziune. Am participat cu elevi de la școala din Malovăț la Olimpiada de Religie și o fiică a parohiei noastre a obținut premiul III, iar trei câte o mențiune. O fi mult, o fi puțin, Dumnezeu știe! Atât am putut face! Slavă Domnului pentru tot și pentru toate!

Am reușit să facem două excursii cu enoriași din parohie și din afara parohiei la Mânăstirea Prislop din Județul Hunedoara și una în județul Vâlcea.

Tot meritul pentru aceste realizări vă revine Dvs., cei care ați contribuit cu mult sau puțin la fondurile parohiei. Fără banii Dvs., preotul ar fi fost ca o mașină fără benzină! Vă mulțumim frumos ! În numărul viitor vom vedea ce avem de făcut pentru 2015.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției,** mai spicuim:

„DESĂVÂRŞIREA - FINALITATE A OMULUI. Oameni suntem toţi; om însă, numai din când în când câte unul: acela, care nu-şi dezminte obârşia divină; iar Om (cu „O" mare) numai unul, Iisus Hristos, care pentru noi oamenii, Dumnezeu fiind, S-a făcut Om. Ştiam şi până la El că avem o obârşie divină, că suntem nemuritori cu sufletul, că este un singur Dumnezeu, spiritual, nevăzut - ştiau acestea şi dacii lui Zalmoxis de pe meleagurile noastre -, dar cu venirea lui Iisus Hristos, ca Om între oameni, în istorie, se repară structural firea omenească. Creştinismul e a doua creaţie a lumii, după concepţia Sf. Dionisie Areopagitul, preluată şi de Nichifor Crainic în **Nostalgia Paradisului***. Să dezvoltăm puţin cele de mai sus.***

Intrăm în Creştinism de mici, tare de mici, prin Botez. Atunci ni se „inoculează" creştinismul. Atunci suntem născuţi a doua oară din apă şi din Duh - Botezul; atunci suntem miruiți pe frunte, pe ochi, pe obraz, pe gură, pe gât, pe umeri, pe mâini, pe glezne, cu a doua taină creştină - Sf. Mir; atunci primim şi a treia taină, - în ordinea în care ni se dau -, Sf. Împărtăşanie cu Domnul Hristos.

Şi trec anii, pruncul se face copil, tânăr, student, asistent... Şi vin împrejurări neprevăzute, spontane, care trezesc străfunduri, sau fac apel la străfunduri, cu care încă nu făcusem cunoştinţă. Aceste împrejurări pot declanşa adevărate crize ale raţiunii sau ale conştiinţei. Nerezolvate la timp în lumina unei raţiuni supreme a existenţei, pot duce la dezechilibru, la sinucidere, la nebunie, sau la o blazare, care nu mai deosebeşte binele de rău, ceea ce tot un dezastru sufletesc este.

Atenţie! Suntem invitaţi de o nevăzută orânduire a lucrurilor să facem apel, să aducem în sfera luminoasă a cunoştinţei şi resorturile latente ale fiinţei noastre, care, actualizate, depăşesc prin frumuseţe şi putere tot ce agonisisem până aci, şi, prin frumuseţea şi puterea lor intrinsecă, să ne redea liniştea şi echilibrul, pe care raţiunea noastră omenească, - oricât ar fi de antrenată cu ştiinţa sau filosofia -, nu le-ar putea restabili în realitate împrejurările, oricât de curioase ar fi, - şi poate cu atât mai mult -, nu sunt decât excitanţii dinafară, care declanşează mecanismul nostru metafizic: creşterea noastră spirituală - devenim, practic şi real, conştienţi şi de cealaltă dimensiune a existenţei, al cărei umil suport biologic putem fi şi noi, cei în cauză.

Avem o naştere şi o creştere biologică; e vârsta noastră inconştientă, iraţională, aproape iresponsabilă. Aci instinctele păzesc ordinea şi viaţa în mod reflex, nu deliberat. Deliberarea, cu tot regretul, apare în urma forţelor oarbe ale naturii, care ele ne iau în primire din primul ceas al vieţii. De aci şi multa neputinţă a raţiunii de a rândui ea o chivernisire mai bună a vieţii. De aci şi rara dar nobila întrebare, pe care şi-o pun unii tineri în pragul vieţii: cu ce interpretare, cu ce destinaţie să o trăiesc? „Ce am de făcut cu mine?"

Deci, dacă avem norocul ca însăşi raţiunea noastră să ne trezească spre resorturile metafizice ale spiritului nostru, aceasta se petrece printr-un act de smerenie a raţiunii, când îşi recunoaşte cinstit marginile, vicleniile şi incapacitatea sa de a ne da prin ea, sau prin noi înşine, pacea şi echilibrul în faţa forţelor răului şi a magiei haosului. Răul, nebunia şi haosul nu sunt literatură: sunt realităţi, care uneori izbesc frontal şi caută să înghită relativul tău echilibru. Vezi clar, uneori cu luciditate unică în viaţă, că „dintr-asta" numai Dumnezeu te poate scăpa. Iar pe Dumnezeu îl ai sădit, „inoculat", latent, în structura ta spirituală. Tu eşti altoit cu un Om-Dumnezeu, absolut superior condiţiei tale pământeşti. Prin aceasta şi tu eşti un fiu al lui Dumnezeu, dar nu ştiai acest lucru, nu veniseşi în nici o împrejurare care să-ţi depăşească puterile naturale, iar Cineva din tine să facă totuşi împrejurarea necazului inofensivă. E clar că numai Dumnezeu e mai presus, adică e mai tare decât orice rău, nebunie sau haos. Iar această putere, prin El, ne-a dat-o şi nouă. Ne-a dat adică şi nouă puterea să fim fiii lui Dumnezeu. Dacă cineva e conştient şi trăieşte această evidenţă interioară şi pe celălalt plan al existenţei, unuia ca acela nici un rău nu i se mai poate întâmpla. Nici omorâţi nu pot fi, pentru că într-înşii prezenţa divină e o forţă care face deşartă orice zvârcolire a răului asupra lor. Aceasta o dovedesc marii tirani ai istoriei romanilor, care voiau să înăbuşe spectacular existenţa creştinismului, imaginând vreme de 300 de ani cele mai cumplite morţi pentru creştini. Creştinii însă nu mureau spectacular, ci numai simplu, smerit: de sabie. Ba mai mult, faptul supravieţuirii în inimaginabile munci şi revenirea miraculoasă la sănătate, trezea în muncitorii păgâni o uimire care-i făcea să se mărturisească şi ei de partea lui Hristos, botezându-se pe loc, în propriul lor sânge: botezul muceniciei, care şi el conferă

sfinţenia definitivă. În definitiv aceasta şi este finalitatea omului: creşterea sa în dimensiunile spirituale (conferite de jertfa înţeleasă - deci acceptată -), a bărbatului desăvârşit Iisus Hristos. Deci, desăvârşirea este finalitatea noastră - cu poruncă - dacă este cine să priceapă şi să se angajeze."

*

Lacrima amintirii

Am parcurs Bârda de la un capăt la altul cu prilejul colindului. Altădată abia reușeam să fac acest lucru în două zile, acum am terminat-o în mai puțin de o zi. Până seara mai aveam timp să satur și caprele, dacă ar fi fost să le scot la câmp! Casele pustii sunt tot mai multe de la an la an. Rar mai întâlnești câte una în construcție. Mi-a părut foarte potrivit în această împrejurare un cântec al lui **Claudiu Mureșan** intitulat **Când mă duc în sat acasă.** El redă nu numai situația din Bârda, ci drama satului românesc de azi! Din păcate! Îl redau mai jos:

„Când mă duc în sat acasă,
Inima-n mine e arsă!
Drumu-i rău, valea-i secată
Și cărarea e stricată,
Puntea toată-i putrezită,
Casa noastră-i părăsită!
Inima mi-e lăcrimată,
Nu-i nimic ca altădată!
La căsuța noastră-n curte,
Buruieni și frunze multe;
Cumpăna de la fântână
O rupt vântul că-i bătrână;
Prunul și mărul cel mare
S-o uscat de supărare!
Poart-abia că se mai ție,
Grajdu-i gol, șura-i pustie!
Nimic nu-i ca altădată,
Nici un câine nu mai latră!
Inima mi-e lăcrimată,
S-o dus tot ce-o fost odată!"

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații, astfel:

Fii ai satului Bârda: **Doamna Fleck Maria(**Köln-Germania): **442 lei; Doamna Prof. Iacov Raluca(**Tr. Severin): **150 lei; Doamna Rochian Camelia(**Tr. Severin), **Domnul Trocan Pantelie(**Tr. Severin), **Domnul Mema Irinel(**Tr. Severin), **Domnul Ile Teodor(**Sânicolaul Mic-AR) și **Domnul Mucioniu Ilie(**Tr. Severin): **câte 100 lei; Domnul Luca Vasile** (Tr. Severin), **Domnișoara Rolea Ileana(**Tr. Severin): **câte 60 lei; Domnul Stănciulescu Florin(**Tr. Severin): **53 lei; Domnul Popescu Ion(**Tr. Severin)**, Domnul Duțoniu Ion(**Tr. Severin), **Domnul Rolea A. Aurel(**Tr. Severin), **Domnul Rolea Titu** (Schela-MH), **Domnul Ivașcu Ionuț(**Tr. Severin), **Domnul Anghelescu Gheorghe(**Tr. Severin), **Doamna Burtea Elena** (Tr. Severin), **Domnul Sfetcu Eugen**(Franța), **Domnul Sfetcu Daniel**(Franța), **Domnul Zaharescu Mihăiță**(Șimian-MH): **câte 50 lei;**

Fii ai satului Malovăț: **Domnul Căprioru Marius-Emanoil**(Italia): **442 lei; Domnul Cioabă Dumitru** (Germania): **300 lei; Domnul Căprioru Florin**(Italia): **221 lei; Doamna Prof. Univ. Dr. Georgeta Ionașcu(**București): câte **150 lei; Doamna Ing. Doina Teșilă(**Tr. Severin), **Doamna Săvescu Aurelia(**Tr. Severin), **Doamna Iordache Sevastița(**Tr. Severin), **Domnul Crăciunescu Costel** (Italia), **Domnișoara Avoc. Ramona Ploștinaru**(Caransebeș-CS), **Doamna Vlădioniu Mariana**(Tr. Severin), **Domnul Boncioc Mircea** (Italia), **Domnul Ciolan Doru**(Dudașul Cerneț**i**ului – MH): câte **100 lei; Doamna Butoi Denisa(**Londra-Anglia): **70 lei; Doamna Popescu Mirela**(Tr. Severin): **62 lei; Domnul Pera Valeriu(**Tr. Severin), **Domnul Pera Alexandru(**Tr. Severin), **Domnul Surugiu Gheorghe(**Italia), **Domnul Crumpei Ion**(Tr. Severin), **Domnul Mănescu Vasile** (Severin), **Doamna Bazavan Simona**(SUA), **Domnul Căprioru Viorel**(Italia): **50 lei.**

Credincioşi străini de parohie: **Doamna Mătuş Natalia(**Timişoara): **500 lei; Domnul Bogdan Soare (**Bucureşti): **200 lei; Doamna Farm. Nicoleta Golea(**Tr. Severin), **Domnul Prof. Univ. Dr. Ioan Mircea Popa (**Bucureşti), **Domnul Bâlgăr Anton(**Tr. Severin), **Doamna Nicolae Victoria(**Tr. Severin) şi **Doamna Olteanu Mariana** (Caransebeş - CS): câte **100 lei; Doamna Barbu Ioana (**Buftea-IF): **70 lei; Doamna Deatcu Viorica(**Tr. Severin): **65 lei; Domnul Ion Vasilescu(**Bucureşti): **60 lei; Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina(**Curtea de Argeş-AG), **Domnul Belciug Dorel(**Tr. Severin), **Domnul Ţăncuşe Viorel (**Schela-MH), **Doamna Prof. Mariana Mocioiu(**Tr. Severin), **Doamna Dr. Carmen-Luminiţa Lazăr** (Bucureşti) şi **Domnişoara Buzatu Rodica** (Bucureşti): **câte 50 lei.**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor jertfa!

*

Doamna Cola Emilia din Bârda a donat bisericii din Bârda două bidoane de câte 150 litri, pentru a le folosi la Bobotează, iar **Domnul Bazavan George(Ieleşnic)** din Malovăţ a donat o căldăruşă de aramă bisericii din Malovăţ. Dumnezeu să le răsplătească!

*

În cursul lunii decembrie am donat pâine credincioşilor participanţi la slujbă astfel: 6 dec. (Malovăţ): **100 pâini;** 7 dec.(Bârda): **100 pâini;** 14 dec.(Malovăţ): **210 pâini;** 21 dec.(Bârda): **80 pâini;** 28 dec.(Malovăţ): **200 lei.** Aşadar, în luna decembrie au fost donate **690 pâini.** În zilele Crăciunului brutăria nu a lucrat.

*

Plăţi

În această perioadă am efectuat câteva cheltuieli mai mari, astfel: **300 lei** protoieriei pentru chitanţiere; **1.930 lei** protoieriei pentru calendare; **65 lei** pentru sfoară; **400 lei**

tipografiei pentru a achita **Viețile Sfinților,** vol. V; **90 lei** pentru plicuri mari; **752 lei** brutăriei pentru pâinea donată în noiembrie; **1.050 lei** ajutoare de Crăciun acordate unor enoriași din parohie; **60 lei** toner pentru imprimantă; **50 lei** pentru curent electric; **130 lei** un cartuș pentru imprimantă; **100 lei** băncii pentru comisioane; **574 lei** poștei pentru coletele din decembrie; **469 lei** brutăriei pentru pâinea donată în decembrie; **551 lei** impozit și altele mai mici;

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: **Oferta de carte – decembrie,** în „Omniscop", Craiova, 2014, 17 dec., ediție on-line (*http:// www.omniscop.ro*); **In memoriam – Nicolae Avrămuț,** în „Națiunea", București, 2014, 27 dec., ediție on-line *(http:// www.ziarulnatiunea.ro);* **Martor mincinos,** în „Fereastra", Mizil, an. X(2013), nr. 9(nov.), p. 22; **Măria Ta, Țăran Român(IV),** în „Memoria Oltului", Caracăl, an. III(2014), nr. 11(nov.), pp. 1-2, ediție și on-line(*www. memoriaoltului.ro*); **Vine Împăratul lumii!** în „Datina", Tr. Severin, an. XXIV(2014), nr. 6301(24 dec.), p. 1; **Nota buclucașă,** în „Apollon junior", Urziceni(IL), an. II(2015), nr. 1(ian.), p.13, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Moldova mângâiată,** în „Appolon", Urziceni(IL), an. IX(2015), nr. 1(ian.), p. 42, ediție și on-line((*www.revista apollon.ro*); **Lacrimile mamei,** în „Appolon", Urziceni(IL), an. IX(2015), nr. 1(ian.), p. 45, ediție și on-line((*www.revista apollon.ro*);

*

Spovediri. Împărtășiri

În zilele rânduite și chiar în afara lor, au fost spovediți și împărtășiți: **2+29+51+3+1= 86 enoriași.**

*

Înmormântări

În ziua de 20 dec. am oficiat slujba înmormântării pentru **Ionașcu Eugenia**(78 ani) din Malovăț, în ziua de 22 dec. pentru **Ungureanu Elena**(79 ani) din Malovăț, iar la 31 dec. pentru **Prof. Univ. Dr. Ing. Ion Popescu** din București, înmormântat în Malovăț. Dumnezeu să-i ierte!

*

Program

În cursul lunii Ianuarie avem următorul program de slujbe: **1 Ian. (**pomeniri, dimineața, la ora 8, în Bârda; slujbă la Malovăț); **2-3 Ian. (**colindul cu Botezul în Malovăț); **4 Ian.** (Bârda); **5 Ian.**(colindul cu Botezul în Bârda); **6 Ian.**(slujbă Bârda, la ora 8; slujbă în Malovăț, la ora 10,30); **7 Ian.** (pomeniri la ora 8 în Bârda; slujba la Malovăț); **10 Ian.** (Malovăț-Bârda); **11 Ian.** (Malovăț); **17 Ian.**(Malovăț-Bârda); **16 Ian.**(Pomeniri la Malovăț, la ora 12); **18 Ian.** (Bârda); **24 Ian.** (Malovăț-Bârda); **25 Ian.** (pomeniri la Bârda, la ora 8; slujbă la Malovăț); **30 Ian.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sfintele Sărbători să le petrecem cu sănătate și bucurii! La mulți ani!!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2014), nr. 293 (1 – 15 Ianuarie)

Dragii mei enoriași!

La început de an 2015, rog pe Bunul Dumnezeu să reverse asupra Dumneavoastră și celor dragi ai Dumneavoastră sănătate, bucurii, împliniri în toate cele bune, puterea de a nu vă pierde speranța și credința, să aveți pace, liniște sufletească, bună înțelegere și trăire în Duh și în Adevăr! La mulți și fericiți ani!

*

La cumpănă de ani

Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru tot şi pentru toate, căci fără El suntem praf şi pulbere. Atât cât vrea El mai fiinţăm pe acest pământ, ne mai bucurăm de fiecare zi ce ne-o dăruieşte, de fiecare anotimp, de fiecare clipă fericită, pe care mai avem prilejul s-o trăim!

Vă mulţumim cordial tuturor pentru tot sprijinul ce ni l-aţi dat în cursul anului 2014! Vă mulţumim tuturor celor care ne-aţi primit cu colindul, atât la Crăciun, cât şi la Bobotează, după datina străbună, ca nişte adevărate familii de creştini! Vă mulţumim cordial pentru darul ce ni l-aţi făcut, fiecare după voia şi posibilităţile ce le-a avut, dar mai ales pentru bunăvoinţa creştinească şi românească. Să dea Dumnezeu să vă găsim pe toţi sănătoşi şi cu voie bună mulţi ani de aici înainte!

La cumpănă de ani, se cuvine să facem un scurt bilanţ fiecare dintre noi cu privire la viaţa noastră, la familiile

noastre, la speranţele ce le avem de viitor. Dacă n-ar mai fi sărbătorile şi rânduielile acestea ale anotimpurilor, viaţa ar fi ca o lungă călătorie fără popas. Aşadar, să ne oprim un pic în lungul drum al trecerii noastre prin lume şi să ne facem un examen de conştiinţă fiecare. Să ne imaginăm că derulăm filmul vieţii noastre de până acum, cu toate ale sale bune şi rele. Să ne imaginăm, de asemenea, că la acest film ar privi şi Dumnezeu. Ia gândiţi-vă, aţi găsi vreo scenă în acel film de care să vă fie frică, ori să vă roşească obrazul la gândul că va vedea-o Cel de Sus? Sau chiar şi numai ceilalţi semeni ai Dumneavoastră?! E o grea încercare. Căutaţi, de asemenea, să socotiţi dacă aţi făcut tot ce a depins de Dumneavoastră, ca propria familie să dureze, ca soţul, soţia, copiii, părinţii, socrii, cumnaţii Dumneavoastră să aibă o rază de fericire, când s-au aflat în preajma Dumneavoastră, când aţi vorbit, când aţi muncit împreună. Vedeţi dacă aţi făcut vreo fărâmă de bine cuiva, dacă v-aţi făcut întotdeauna rugăciunea, dacă sunteţi împăcaţi cu Dumneavoastră înşivă, cu cei din jur şi, mai ales, cu Dumnezeu. Încercaţi să vă imaginaţi, că în clipa următoare aţi fi chemaţi înaintea lui Dumnezeu, că v-ar sosi ceasul cel din urmă. Aveţi, oare, bagajul făcut? Sunteţi, într-adevăr, pregătiţi de marea călătorie? Aveţi suficiente argumente ca să vă apăraţi la dreapta judecată pentru faptele săvârşite în această viaţă? Sunt câteva întrebări, pe care ar trebui să ni le punem fiecare dintre noi la această cumpănă de ani. Faceţi planuri pentru familia Dumneavoastră, dar ţineţi seamă şi de ceilalţi membrii ai familiei. Vedeţi dacă şi lor le place şi dacă sunt de acord cu ceea ce vreţi să faceţi. Numai aşa va fi armonie şi unitate în casa Dumneavoastră şi nimănui lehamite nu-i va fi, că staţi sub acelaşi acoperiş! Dumnezeu să vă ajute şi să fie bine!

Să dea Dumnezeu ca anul acesta să fie anul reunirii României cu Moldova! Amin!

*

Starea parohiei(II)

În numărul trecut al „Scrisorii pastorale” făceam o analiză amănunțită a vieții religioase din parohia noastră din cursul anului 2014. Colindul cu Botezul ne determină să venim cu câteva completări, pe care le considerăm absolut necesare. În primul rând, mulțumim lui Dumnezeu că avem asemenea creștini în parohia noastră, care păstrează atât cât se mai poate tradițiile noastre strămoșești, credința și datinile. Veniți în număr mare la biserică în duminici și sărbători, sunteți atașați de biserică, nu batjocoriți slujitorii bisericești, ci, dimpotrivă, avem semnale că vorbiți chiar mai bine decât ar trebui despre preotul Dvs. Aveți în casele Dvs. icoane, candele, atmosferă creștinească. În majoritatea caselor icoanele sunt așezate pe peretele dinspre răsărit, pe acel perete nu mai sunt tablouri, postere, decupaje din reviste cu mâțe, câini, lei, șerpi, femei goale și alte bazaconii de acestea. Am găsit case în care cărțile primite de la parohie în ultimii ani erau așezate pe masă, în mijlocul camerei, ca într-o sală de lectură dintr-o bibliotecă. Aceleași cărți le-am văzut în multe case în biblioteci, în altele ele singure formau „biblioteca” familiei. Au fost câinii legați, nu am mai auzit înjurături și alte vorbe grele la adresa lor. Ce-i drept, pe ici pe acolo, am mai găsit câte o casă nelegată și câte un câine nevăruit, dar n-a fost grav! Am putut să ne dăm seama cât de rezistentă e stofa din care sunt făcuți pantalonii popii. Și câinii care au tras de ea au rămas surprinși! Aproape toți enoriașii noștri știu să se închine corect. Am mai întâlnit câteva cazuri, în care oameni în toată firea nu știau acest lucru: fie făceau niște rotocoale cu mâna, parcă s-ar fi apărat de muște, fie dădeau din mână, parcă ar fi tras la ferestrău. Sunt câțiva enoriași, pe care-i putem număra pe degetele de la o mână, care evită în mod sistematic, de ani buni, să-și arate fața cu prilejul colindului. Altfel spus, fug de icoană, de cruce, de

aghiazmă! Nu putem pune, deocamdată, un diagnostic definitiv, fiindcă mai trebuie făcută și proba cu tămâie! Sunt cazuri puține, câteodată unice, dar ele mai există, totuși. Rușine să-i fie preotului!

De treizeci și cinci de ani suntem împreună și în fiecare an v-am explicat, fie verbal, fie în scris, că la Crăciun nu vin în casa Dvs. ca să fac molitvă porcului, ci colindul are alt rost. Încă am mai găsit case cu acel prilej, în care cineva din familie iese la poartă să-i spună preotului: „-Părinte, eu n-am avut porc!” sau „-Părinte, eu nu l-am tăiat!” Că unii dintre Dvs. doresc să facă și molitva cărnii, este foarte bine, dar aceasta nu este obligatorie. Este o rugăciune, o slujbă și atâta tot. La fel de bine se poate face și sfințirea casei, a fântânii etc. Busuiocul donat de **Domnul Dumitru Gâscă** din Piatra Neamț a fost o frumusețe și îl vom mai folosi și-n anii următori. Atât de bine a fost ambalat, că nu am putut să rupem din el crenguțe și să le dăm fetelor. O să fie o problemă, fiindcă ne rămân fetele nemăritate!

În Malovăț s-au făcut multe construcții noi, s-au consolidat ori s-au extins altele mai vechi, s-au amenajat frumos, au fost dotate cu multă aparatură, ceea ce arată că nivelul de civilizație s-a ridicat simțitor. Mai puțin s-a întâmplat acest lucru în Bârda. Vorbe amuzante, nevinovate, am auzit destule și anul acesta: „ - Este rău, dar tot e bine!” Dacă e vorba de porci, remarcăm că și anul acesta au fost destul de mititei. Nu mai sunt porcii de altădată, care umpleau câte două postăvi cu carne! Nu mai sunt nici câinii de altădată! Acum predomină pechinezii! Criza economică se resimte peste tot. Chiar starea Dvs. de spirit, îngrijorarea față de nevoile de azi, de mâine, spune acest lucru. Mulți, foarte mulți nu aveți serviciu, mulți sunteți plecați în țară sau peste hotare la muncă. Sunt copii lăsați în grija bunicilor, în grija rudelor. Lipsa părinților se resimte în timpul anului, atât la școală, cât și în

viața lor în general. Am găsit multe porți deschise între vecini, între părinți și copii, dar am mai găsit și garduri noi construite între părinți și copii! Am mai găsit frați și consăteni certați și încrâncenați de ani de zile. Să mă ierte astfel de oameni că nu i-am putut împărtăși, dar nu trebuie să ne batem joc de cele sfinte. Faptul că s-au dus în oraș sau în alte parohii și s-au grijit acolo, nu înseamnă mare lucru. Dimpotrivă. Preotul de acolo nu i-a cunoscut. Poate i-a văzut atunci prima dată. El a ascultat doar ce i-au spus dumnealor. Dacă au ascuns că sunt în dușmănie cu cineva sau că e vorba doar de o ciondăreală prietenească, păcatul lor este! Am găsit și mulți bolnavi, bătrâni, săraci și singuri! Din păcate, parcă mai mult ca-n alți ani, am găsit familii destrămate. Nu sunt familii aflate în luna de miere, ci familii cu copii la școli, alții în prag de căsătorie. Nu analizăm aici cauzele, ci deplângem copiii rămași cu un părinte, gospodăriile frumoase pe care și le realizaseră, viața lor de familie de altădată, care părea atât de armonioasă! Poate că nu e totul pierdut! Dumnezeu să le ajute, să le dea pace, înțelegere, împăcare și să nu uite că pasărea din mână e mult mai de valoare decât cea de pe gard!

Dacă Dumnezeu ne va ajuta şi Dvs. îmi veţi fi alături, vom reuşi să mai facem multe lucruri bune împreună, spre slava lui Dumnezeu. Dorim să continuăm publicarea şi răspândirea cărţilor religioase; să continuăm să scoatem şi să vă trimitem *„Scrisoarea pastorală”;* să distribuim gratuit fiecărei familii din parohie și celor ce ne-au ajutat cartea **Viețile Sfinților,** vol. V și să găsim binevoitori, care să suporte costul viitoarei cărți, pe care s-o tipărim și să v-o donăm de Crăciun, anul acesta**;** să dăm cât mai multe filme cu conţinut religios; să fim prezenţi în presa scrisă şi pe internet cu cât mai multe contribuţii; să cumpărăm şi să instalăm un clopot mai mare la biserica din Malovăţ; să organizăm mai multe excursii cu caracter religios; să continuăm cu donarea pâinii în duminici şi

sărbători; să menţinem serviciile gratuite şi contribuţia de cult la aprecierea fiecăruia; să putem să acordăm ajutoare celor bolnavi, neputincioşi şi tuturor celor loviţi de nenorociri; să intensificăm activitatea pastorală şi misionară; să văruim exterioarele bisericilor de la Malovăţ și Bârda; să vopsim acoperișurile bisericilor; să mărim numărul participanţilor la slujbe şi multe, multe altele, despre care vom vorbi pe parcurs. Dumnezeu să ne ajute!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției,** mai spicuim:

„DESĂVÂRŞIREA - FINALITATE A OMULUI (Continuare). ***„În definitiv aceasta şi este finalitatea omului: creşterea sa în dimensiunile spirituale (conferite de jertfa înţeleasă - deci acceptată -), a bărbatului desăvârşit Iisus Hristos. Deci, desăvârşirea este finalitatea noastră - cu poruncă - dacă este cine să priceapă şi să se angajeze. Credinţa e un risc al raţiunii; dar nicidecum o anulare, ci, dimpotrivă, o iluminare a ei. E o absorbire a sufletului într-un dincolo al lumii acesteia, în modul divin al existenţei. Conştient de această dez-mărginire, fără să fii mort deloc şi în lume, experiezi, trăieşti, la intensităţi nebănuite, sentimentul libertăţii spiritului. De fapt, la mijloc e o înviere a spiritului pe planul şi la nivelul raţiunii divine a existenţei în general şi aceasta o trăieşti ca o eliberare din temniţa şi teroarea acestei lumi sensibile. Acum scapi de frică. Lumea nu se mai poate atinge decât de temniţa ta biologică; - noua ta realitate, de o evidenţă absolută, scăpându-i cu desăvârşire. Acestea sunt cuprinse în cuvântul lui Iisus: „Eu, Adevărul, vă voi face liberi” şi „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, care nu plăteşte nimic (în sine) - şi mai departe nu pot să facă nimic” Deci, când împrejurările te aduc în situaţia să vezi***

limitele raţiunii, cataclismul în faţă, puterile răului dezlănţuite, nu tremura, căci nu eşti singur: este Cineva nevăzut cu tine, în tine, care stăvileşte haosul, iar pe tine te creşte mai presus de om, împrumutându-ţi şi ţie nimbul divinităţii. O iluminare a raţiunii, datorită „locuirii" lui Hristos în suflet, nu este de nici o mirare, întrucât Iisus Hristos este numit încă în terminologia greacă: „Logos", Cuvânt, raţiunea absolută a lui Dumnezeu. Adică şi raţiunea noastră primeşte o deschidere de orizont la nivelul cu care Dumnezeu însuşi vede finalitatea creaţiei Sale. Vedem cu „ochii" lui Dumnezeu; gândim cu minte îndumnezeită, înţelegem în lumină divină şi cele sensibile de aici şi cele eterne ale existenţei. Imanenţa naturii se străbate de transcendenţa divină - efectul Harului -, şi desăvârşirea nu mai are sfârşit.

Copilul Iisus la 12 ani, în Templul din Ierusalim, mărturisea pe Dumnezeu ca Tată al Său. Cunoştinţele Sale, în privinţa Scripturilor, dovedeau că-s aceleaşi care au insuflat pe profeţi să le scrie, deci El dintru ale Sale vorbea cu înţelepţii Templului şi întru ale Sale venea să le plinească şi în zona aceasta inferioară a lumii şi a vieţii. A respectat însă şi baremul neputinţei omeneşti, ieşind la propovăduirea religiei abia la 30 de ani, majoratul admis de Templu în acest scop. E însă demn de reţinut faptul clarităţii de conştiinţă a filiaţiei Sale divine, la o vârstă când fiii omeneşti încă n-au lichidat-o cu joaca. El însă nu era născut prin voia oarbă a instinctelor, ca să vină cu perdeaua groasă a păcatului pe ochii minţii, ci ochii Lui aveau nealterată străvederea absolută a lumii. De aceea singura concepţie fără greşeală şi izbăvită de relativitate o are numai Dumnezeu - Absolutul -, începutul şi finalitatea lumii. El e singurul a cărui concepţie face din haos, cosmos."

*

In memoriam: Prof. Dr. Ing. Ion Popescu

În ultima zi a lunii decembrie 2014, pământul Malovățului a învelit ca o mamă trupul neînsuflețit al celui ce a fost Prof. Univ. Dr. Ing. Ion Popescu.

S-a născut în familia numeroasă a lui Alexandru și a Verginei Popescu din Malovăț, la 24 aprilie 1936. Și-a început lungul drum al învățăturii la Școala din Malovăț(1940-1947), a continuat la Liceul „Traian" din Tr. Severin(1947-1954), apoi la Facultatea Tehnico-economică, Secţia Industria Construcţiilor de Maşini(1954-1959) din București, obținând statutul de inginer; Facultatea de Economie (1964-1967), obținând statutul de economist. Au urmat imediat studii post-universitare printr-un master în ştiinţe economice (1967-1969) și un altul în ştiinţe politice(1975). Toate aceste strădanii au fost încununate de un doctorat în economie(1968-1970). Nu au întârziat recunoașterile academice interne: Profesor titular şi Prorector Universitatea „Spiru Haret"; profesor asociat Universitatea „Politehnica" Bucureşti, Cercetător ştiinţific principal la Institutul Român pentru Studii Internaţionale; Membru al Fundaţiei „România de Mâine"; Membru al Societăţii Române pentru Inginerie şi Management Industrial; Membru al Asociaţiei Generale a Economiştilor din România; Membru al Asociaţiei Generale a Inginerilor din România; Membru al Uniunii Ziariştilor din România; Nominalizat în „Dicţionarul specialiştilor" în ştiinţă şi tehnologie, Editura Tehnică – Bucureşti, ediţia I, vol. II. Nici recunoașterile internaționale nu s-au lăsat așteptate: Director general adjunct al „International Biographical Centre" of Cambridge-England; Membru al Academiei Mondiale de Cibernetică de la Lugano, Elveţia; „Diplomă de merit" pentru contribuţii la dezvoltarea ştiinţei şi învăţământului, a colaborării universitare internaţionale, acordată de I.B.C. Cambridge – England; Nominalizat în ediţia a 26-a a „Dicţionarului Biografic

Internaţional” de la Cambridge – Marea Britanie; „Om internaţional al anului” universitar 1997-1998, titlu conferit de Institutul Biografic Cambridge I.B.C. – Marea Britanie şi de Institutul Biografic American (A.B.I, S.U.A.); Membru al Comitetului de Avizare a Cercetării din I.B.C. – Cambridge, Marea Britanie, şi A.B.I. – S.U.A. A ocupat funcții dintre cele mai înalte în viața științifică, politică și socială: inginer-cercetător, şef secţie la Institutul de Cercetări şi Studii Energetice, Bucureşti (1959-1962): publicist şi lider al tineretului din România(1962-1971); consilier, director adjunct, director, ministru consilier la Ministerul Afacerilor Externe (1971-2000); asistent, lector, conferenţiar, profesor universitar asociat la Universitatea „Politehnica” Bucureşti; profesor titular, şef de catedră, decan, prorector la Universitatea „Spiru Haret” din București.

Roadele studiilor și experienței sale științifice și didactice au fost fixate în peste 100 comunicări ştiinţifice la sesiuni şi simpozioane interne şi internaţionale, în peste 30 studii şi analize, note de curs pentru pregătirea universitară şi post-universitară; peste 30 de volume apărute în edituri româneşti de prestigiu, peste 200 articole şi reportaje publicate în mass-media, cât și în 6 invenții brevetate de OSIM.

Spațiul nu ne permite să menționăm aici toate titlurile acestor lucrări, ci doar titlurile cărților: *Popescu Ion ş.a.*, **Educaţia adulţilor**, Editura Politică, Bucureşti, 1968, pag. 386; *Popescu Ion ș.a.*, **Tânăra generaţie a României**, Editura Politică, Bucureşti, 1969, pag. 328; *Popescu Ion*, **Dialogul ştiinţă-producţie**, Editura IDT, Bucureşti, 1970, pag. 213; *Popescu Ion*, **Tineretul şi revoluţia ştiinţifică-tehnică**, Editura Politică, Bucureşti, 1971, pag. 218; *Popescu Ion*, **Sistemul ştiinţă-tehnologie**, Academia de Ştiinţe Social-politice, Bucureşti, 1972, pag. 276; *Popescu Ion, Turcu Edmond*, **Energia, încotro?**, Editura Scrisul Românesc,

Craiova, 1973, pag. 312; *Popescu Ion ş.a.*, **Sisteme informatice pentru conducere**, Institutul Politehnic, Bucureşti, 1974, pag. 326; *Popescu Ion*, **Teorie şi practică în analiza sistemelor de conducere**, vol. I: **Evaluarea sistemelor**, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1976, pag. 354; *Popescu Ion*, **Organizarea sistemelor de producţie**, Institutul Politehnic, Bucureşti, 1976, pag. 421; P*opescu Ion ş.a.*, **Sisteme informatice şi analiza activităţii întreprinderilor**, Editura INID, Bucureşti, 1977, pag. 314; *Popescu Ion, Moţoc Ion*, **Autobuze cu motoare diesel-orizontale**, Editura Tehnică, Bucureşti, 1978, pag. 397; *Popescu Ion*, **Eficienta sistemelor de producţie**, Editura Tehnică, Bucureşti, 1979, pag. 317; *Popescu Ion*, **Optimizarea sistemelor de conducere**, Academia de Ştiinţe Social-politice, Bucureşti, 1980, pag. 419; *Popescu Ion*, **Teorie şi practică în analiza sistemelor de conducere**, vol. II: **Proiectarea sistemelor**, Editura Scrisul Românesc, Craiova 1981, pag. 367; *Popescu Ion ş.a.*, **Tehnologii neconvenţionale**, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1982, pag. 336; *Popescu Ion ş.a.*, **Introducere în fundamentarea deciziei**, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1983, pag. 318; *Popescu Ion, Rădulescu Dorin*, **Modelarea sistemelor de producţie**, Editura Tehnică, Bucureşti, 1986, pag. 308; *Popescu Ion*, **Teorie şi practică în analiza sistemelor de conducere**, vol. III: **Optimizarea sistemelor**, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1987, pag. 468; *Popescu Ion*, **Hoinar prin Europa – note de călătorie**, Editura Topaz, Bucureşti, 1995, pag. 296; *Popescu Ion ş.a.*, **Optimizarea consumului de combustibil**, Editura Tehnică, Bucureşti, 1996; *Popescu Ion*, **Paradigme ale progresului social-economic**, vol. I: **Cercetări de econometrie**, Editura Fundaţiei „România de Mâine”, Bucureşti, 1998, pag. 315; *Popescu Ion*, **Paradigme ale progresului social-economic**, vol. II: **Studii despre tendinţele**

globale, Editura Fundaţiei „România de Mâine”, Bucureşti, 1999, pag. 298; *Popescu Ion*, **Paradigme ale progresului social-economic**, vol. III: **Studii despre problemele specifice tineretului**, Editura Fundaţiei „România de Mâine”, Bucureşti, 2000, pag. 342; *Popescu Ion*, **Certitudine şi risc în tranziţia economică**, Editura Eficient, Bucureşti, 2000, pag298.; *Popescu Ion ş.a.,* **Noua economie şi societatea informaţională**, Editura Mondo Ec, Craiova, 2001, pag. 325; *Popescu Ion ş.a.,* **Previziunea – premisa dezvoltării durabile**, vol. I: **Baze teoretice şi metodologice**, Editura Fundaţiei “România de Mâine”, Bucureşti, 2001, pag. 418; *Popescu Ion ş.a.,* **Previziunea – premisa dezvoltării durabile**, vol. II: **Aplicaţii – studii de caz, exemple numerice**, Editura Fundaţiei “România de Mâine”, Bucureşti, 2002, pag. 307**;** *Popescu Ion ş.a.,* **Gândirea prospectivă în Administraţia Publică**, Editura Eficient, Bucureşti, pag. 347; *Popescu Ion,* **Legendă şi adevăr**, Editura Roza Vânturilor, Bucureşti, 2002, pag. 234; *Popescu Ion,* **Tendinţe şi valori în cunoaşterea şi orientarea viitorului**, Ed. Fundaţiei “România de Mâine”, Bucureşti, 2002, pag. 186.

Invențiile sale se pot înscrie la loc de cinste în rândul cuceririlor tehnicii moderne: **Freză cu vidia încastrată radial**, brevet nr.1037 din iulie 1961; **Matriţă pentru garnituri la pompele de noroi**, brevet nr.8043 din iunie 1962; **Sondă pentru stabilirea direcţiei de permeabilitate a lichidelor**, brevet nr.9012 din octombrie 1962; **Macara radială pentru greutăţi mici şi mijlocii**, certificat nr.9621 din februarie 1963; **Dispozitiv pentru extragerea plăcutelor vidia ,** certificat nr.10012 din mai 1963; **Braţ telescopic pentru determinarea adâncimilor de forare în rocă dură,** certificat nr. 10621 din octombrie 1963.

Era prezent în presa științifică, dar și în mass-media și cuvântul său era căutat și ascultat. Muncea mult. Era în stare să

stea la masa de lucru de dimineața până seara și de seara până dimineața. Chiar și când venea la tratament, la Băile Herculane, se „blinda” cu cărți, cu fișe, cu caiete, fiindcă avea mult, foarte mult de făcut. Când avea posibilitatea, venea cu plăcere în satul natal. Era o bucurie să stai de vorbă cu dânsul. Parcă te citea și înțelegea ce te interesează și despre aceea vorbea. Era în stare să alcătuiască discursuri de ore întregi în mod spontan, pe baza imensului bagaj de cunoștiințe adunate de-a lungul vieții. Te cucerea cu vorba caldă, blândă, cu modestia care-l caracteriza, cu cunoștiințele sale vaste. Povestea frumos și avea ce să povestească despre cele petrecute în țară și străinătate. Cunoscuse multă-multă lume. Își dorea să scrie într-un viitor oarecare o carte autobiografică, intitulată **Prinț și cerșetor sub trei dictaturi.** Ar fi fost un adevărat document de epocă! În fiecare an trimitea câte un ajutor pentru biserica satului Malovăț.

Ion Popescu a fost fiul satului Malovăț, care s-a ridicat cel mai sus dintre toți consătenii săi pe scara socială, profesională, politică și intelectuală. Peste tot și-a reprezentat originile cu cinste, demnitate și competență.

Planuri avea pentru șapte vieții, dar la un moment dat inima n-a mai putut să țină pasul unui asemenea ritm de viață și de muncă. După câteva săptămâni de luptă cu viața, cu moartea, ochii lui Ion Popescu s-au închis pentru totdeauna, cu părerea de rău că mai avea multe de făcut, multe de scris.

A ales încă din timpul vieții un locșor în cimitirul satului natal, alături de părinți, de frați, de rude și a lăsat cu limbă de moarte că atunci, când va fi să fie, să-l aducă în Malovăț și să-l așeze alături de cei pe care i-a iubit, dar nu a avut niciodată timp suficient ca să stea cu ei de vorbă, așa cum ar fi dorit. Nu și-a construit cavou, ci a vrut să fie învelit doar în pământul de acasă. Pe ultimul drum l-au însoțit un mare număr de consăteni.

Dumnezeu să te ierte și să te odihnească, vrednic fiu al neamului românesc!

*

Contribuția de cult

Și pentru anul acesta situația la contribuția de cult este mulțumitoare. S-a aplicat același principiu obișnuit de-a lungul anilor în parohia noastră: ***fiecare dacă vrea și cât poate, serviciile religioase fiind gratuite, indiferent dacă cineva a achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult.*** Cu prilejul colindului cu Crăciunul și Boboteaza, majoritatea familiilor au achitat câte ceva pentru contribuția de cult. Nu cred că este familie, care, atunci când a vrut să dea o sumă, indiferent care, pentru contribuția de cult, preotul a atenționat-o: „- E prea mult!”, „ - Poate ți-e greu! Nu da atât!” Replici de genul: „ - Părinte, ce dau eu, de bună voie, cu mâna mea, e sfânt!” au fost foarte frecvente. Nu-l mai ascultă oamenii pe popa!

Contribuția de cult, în condițiile menționate, s-a ridicat de la **2** lei până la **280 lei**. Și anul acesta pe locul I s-a situat tot **Doamna Popescu Valeria** din Bârda. Felicitări și mulțumiri! Procentual, situația se prezintă astfel: în Malovăț au achitat **93,76%;** în Bârda au achitat **87,16 %.** La nivel de parohie au achitat **91,47%.** Având în vedere că suntem abia la jumătatea lunii ianuarie, e foarte bine. Dintre fruntași menționăm:

A. Enoriași din Bârda: **I.** Popescu Valeria: **280 lei; II.** Ivașcu Vasile: **210 lei; III.** Botoșan Dumitru: **200 lei; IV.** Pană Elisabeta: **170 lei; V.** Tănase Maria: **155 lei; VI.** Mihăescu Nicolae: **150 lei; VII.** Gârbovan Nicolina: **125 lei; VIII.** Dragomir Nicolae, Anghel Domnica și Curea Gigi: câte **120 lei; IX.** Rolea Pantelie și Drăghia Tudor: câte **115 lei; X.** Motreanu Ilie, Luca I. Ana, Gârbovan Ion și Mema Ion: câte **110 lei; XI.** Ivașcu Ion, Bobocea Savu, Mema Ștefan, Mema Șt. Ștefan și Mema Gigi: câte **105 lei; XII.** Rolea Ion: **102 lei; XIII.** Dragomir Gheorghe: **101 lei; XIV.** Dragomir Bădiță,

Cimpoieru Tănase, Cimpoieru Viorel, Pr. Stănciulescu Alexandru, Horodnic Tudor, Turlacu Emil, Gheran Pantelie, Sfetcu A. Aurel, Sfetcu George, Sfetcu Bebe și Sfetcu Dumitru: câte **100 lei; XV.** Stănciulescu Petre: **93 lei; XVI.** Coman Elena: **90 lei; XVII.** Anghel Nicolae și Sfetcu N. Aurel: câte **80 lei; XVIII.** Pavel Traian, Ploștinaru Ionel, Mogonea Ion, Malescu Gheorghe, Luca Ion, Gheran Paraschiva și Rolea Constantin(I): câte **70 lei; XIX.** Botoșan Elena, Luca Domnica și Butoi Ion: câte **65 lei; XX.** Motreanu Elena, Curea Gheorghița, Fugașin Aurel, Luca D. Maria, Luca Elena, Luca C. Maria și Șonea Floarea: câte **60 lei; XXI.** Curea Viorel, Curea Dora, Luca Jana, Luca Sanda, Duțoniu Gheorghe și Mema Margareta: câte **55 lei; XXII.** Luca Aristița: **52 lei; XXIII. V**olintiru Ana, Stănciulescu Ion, Curea Cristi, Curea Maria, Luca Gheorghița, Șeitan Nicolae, Ivașcu Ilie, Luca M. Ana, Luca Angelica, Luca Constantin, Mihăescu Dumitru, Stănciulescu Maria, Duțoniu Valentin, Sfetcu Doru. Rolea George, Cola Emilia, Curea Anica, Gheran Stanciu, Bufan Dumitru, Rolea Marina, Trocan Dumitru, Mema Ileana, Avram Elena, Stănciulescu Ștefan, Zaharescu Gheorghe, Mucioniu Gheorghe și Mucioniu Ion(Mucești): câte **50 lei;**

B. Enoriași din Malovăț: **I.** Pirici Constantin și Manolea Elisabeta: câte **200 lei; II.** Ionașcu Maria: **165 lei; III.** Bobiț Gheorghe(I), Surugiu Eugenia. Tănase-Osiac Dumitru și Surugiu I. Mihai: câte **160 lei; IV.** Ungureanu Gheorghe, Oproiu Petre, Crumpei Gheorghe și Ciurel Dumitru: câte **155 lei; V.** Borugă Ion și Bucică Bebe: câte **150 lei; VI.** Giura Dragoș și Munteanu Nicu: câte **140 lei; VI.** Manolea Nicolae, Dima Vasile, Crăciunescu Tică și Munteanu Iorgu: câte **130 lei; VII.** Vasilescu Petre: **126 lei; VIII.** Popescu Mihai și Pereanu Viorel: câte **125 lei; IX.** Surugiu Gheorghe: **122 lei; X.** Boncioc Elena(II), Coman Constantin, Tărăbâc Grigore și Voican Petre: câte **120 lei; XI.** Paicu Domnica, Surugiu N. Ion,

Nistor Maria, Răchiunoiu Grigore, Căpeț Angela, Baltac Lida și Dragotă Nicolița: câte **115 lei; XII.** Guțescu Elena, Căprioru Gheorghe, Cernea Mihăiță, Ungureanu Constantin, Coman Vasile, Popescu Marga, Crașoveanu Valeriu, Teșilă Elisabeta și Paicu Nicolae: câte **110 lei; XIII. C**hiriță Toni, Cojocaru Titu, Lupșa Dumitru, Tărăbâc Lucian, Baltac Guța, Minune Ion și Popescu Grigore: câte **105 lei; XIV.** Manolea Grigore, Popescu D. Ion, Iordache Mihai, Almichi Constantin, Munteanu Dumitru, Ghilerdea Sevastian, Băleanu Ioana, Meilă Nicolae, Borugă Mihai, Mănescu Constantin, Ilinca Alexandru, Michescu Ion și Munteanu Puiu: câte **100 lei; XV.** Borugă Vasile: **98 lei; XVI.** Cioabă Margareta: **95 lei; XVII.** Stroie Sever, Ciută Romulus și Badea Marius: câte **85 lei; XVIII.** Popescu Angelu, Meilă Iancu, Chilom Dan, Almichi Ion, Manolea Natalia, Mănescu Vasile: **80 lei; XIX.** Paicu Mariuța, Ciolacu Dumitru și Haidamac Miroana: câte **75 lei; XX.** Vișan Sevastița, Ciobanu Ilie, Mateescu Mihai, Bazavan George (Primarul), Bondoc Eugenia, Colibășanu Dumitru, Pera Aurica, Crașoveanu Stana, Glavan Pompiliu, Ciobanu Doru, Hurduc Floarea, Meilă Pantelie, Oprișan Elena și Tătucu Grigore: câte **70 lei; XXI.** Coman Dumitru și Surugiu Gh. Mihai: câte **67 lei; XXII.** Tărăbâc Gheorghița: **66 lei; XXIII.** Surugiu I. Ion (Brutarul), Bazavan Dumitru, Jianu Stela, Crețu Florin, Ciolacu-Hotăranu Claudiu, Popescu V. Constantin, Blejdea Gheorghe, Mănescu Valeria, Bondoc Alexandru, Boncioc Dumitru, Iorgovan Viorel, Pereanu Constantin, Ungureanu Florin, Badea Ion, Săftoiu Liviu(II), Săftoiu Liviu(I) și Papa Vergina: câte **65 lei; XXIV.** Crăciunescu A. Gheorghe, Coman Sevastița, Nistor Elena și Nistor Vasile: câte **62 lei; XXV.** Micu Valeriu, Mănescu Grigorița, Mănescu Angela, Crăciunescu Florin, Coman Eugen, Băleanu Petre, Popescu Dumitru, Pau Olimpia, Paicu Sabina, Voican Ion, Ciobanu Dumitru, Ionașcu Ștefan, Ionașcu Lucreția, Popescu Nete,

Popescu V. Ion, Filip Elisabeta, Crumpei Vasile, Ștefu Constantin(I), Bazavan Marin, Pau Daniel, Paicu Daniel, Oproiu Vasile, Meilă Costel(II), Badea Nicolae, Coman Elena, Meilă Emil, Glavan Constantin, Giurescu Lucreția, Pană Viorel și Cioabă Constantin: câte **60 lei; XXVI.** Meilă Dumitru, Baltac Ion și Borcilă Vasile: câte **57 lei; XXVII.** Cioabă Ioana: **56 lei; XXVIII.** Bobiț Gheorghe(II), Vișan Gh. Ion, Glavan Ion (I), Ciobanu Alexandra, Pau Claudiu, Mangu Constantin, Ștefu Ion, Crașoveanu V. Valeriu, Michescu Nicolae, Curea Constantin, Mănescu Elena, Oproiu Gheorghe, Tănase Dumitru, Bondoc Anton, Munteanu Maria, Pătrulescu Petre, Ciurel Valentin și Ciurel Florin: câte **55 lei; XXIX.** Borcilă Ștefan: **52 lei; XXX.** Albu Natalia, Bobiț Claudiu, Vișan Dumitru, Bazavan Claudiu, Omir Sevastian, Mateescu Liviu, Mănescu Iulius, Popescu Gheorghe, Popescu V. Vasile, Borugă Alexandru, Tărăbâc Ion, Borcilă Șt. Ștefan, Minoniu Zoia, Hurduc Romeo, Meilă Costel(I), Vișan Sevastian, Baltac Alexandru, Cotea Nicu, Guran A. Constantin, Bazavan Gheorghe(Ieleșnic), Baltac Gheorghe, Glavan Dumitru, Mănescu Viorel, Baltac Constantin, Hadarig Mircea, Paicu Elena, Bondoc-Ionașcu Gheorghe, Munteanu Iancu-Sorin, Pătrulescu Alin, Bora Ion: câte **50 lei;**

Mulțumim cordial tuturor celor ce au făcut efortul și au achitat ceva pentru contribuția de cult. Cu acești bani vom putea continua activitatea pastoral-misionară, caritabilă și culturală în parohia noastră, vom putea să mai facem lucrările necesare pe la biserici și cimitire. Suntem convinși că cei care au dat puțin ori deloc nu au făcut-o din rea voință, ci fiindcă au avut o perioadă mai grea. Dumnezeu să le ajute și celor care au dat mult și celor care au dat puțin ca să fie în casele tuturor înțelegere, fericire, bună mersoare, belșug și spor duhovnicesc!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații astfel: **Domnul Prof. Univ. Dr. Dan Romalo** din București și **Domnul Pera Nicolae** din Constanța, fiu al satului Malovăț: câte **300 lei; Doamna Voin Steluța** din Șopotul Vechi(CS): **150 lei; Doamna Petruța Freund** din Germania: **105 lei; Domnul Bondoc Viorel** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț, **Doamna Mema Mariana** din Tr. Severin, fiică a satului Bârda, **Domnul Vermeșan Mirel** din Timișoara și **Domnul Ing. Spătariu Miron-Filip**(Reșița): câte **50 lei.**

Mulțumim tuturor pentru ajutorul acordat! Dumnezeu să le răsplătească!

Doamna Mariana Brăescu din București, soția regretatului **Dr. Artur Silvestri,** ne-a donat câteva zeci de kilograme de cărți semnate de dânsa ori de soțul său, pentru a le vânde și a le face venit bisericii. Îi mulțumim cordial! Dumnezeu să-l odihnească și pe răposatul!

*

În ședința Consiliului Parohial din 11 Ian., am hotărât să acordăm un ajutor de înmormântare familiei regretatului **Marina Nicolae** din Malovăț în valoare de **800 lei.**

*

Până la închiderea acestei ediții, din volumul V al cărții **Viețile Sfinților** au fost donate **270 exemplare.** Celor din afara parohiei îndreptățiți s-o primească li s-au trimis înainte de Crăciun. Sperăm să fi primit-o. Pe cei din parohie încă îi mai așteptăm. Numai cine nu vrea nu o ia. Nu aveți altă obligație decât aceea de a veni la biserică și a semna de primire. E greu? Vă așteptăm!

*

Înmormântări

În ziua de 13 ianuarie am oficiat slujba înmormântării pentru **Marina Nicolae**(57 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-l ierte!

*

Program

În cursul lunii Februarie avem următorul program de slujbe: **1 Febr.**(Bârda); **2 Febr.** (pomeniri dimineața, la Bârda, la ora 8; slujbă la Malovăț); **7 Febr.** (Malovăț-Bârda); **8 Febr.** (Malovăț); **14 Febr.** (Malovăț-Bârda); **15 Febr.** (Bârda); **21 Febr.** (Malovăț-Bârda); **22 Febr.**(Malovăț); **23 Febr.**(slujbă seara la Bârda); **24 Febr.**(slujbă seara la Malovăț); **25 Febr.** (spovedit și împărtășit dimineața în Bârda, la biserică și în sat; slujbă seara la Bârda); **26 Febr.**(spovedit și împărtășit dimineața în Malovăț, la biserică și în sat; slujbă seara la Malovăț); **27 Febr.** (slujbă seara la Bârda); **28 Febr.**(pomeniri dimineața, la Bârda și Malovăț; slujbă seara la Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Primim pomelnice pentru Paresimi. Facem înscrieri pentru făclii de Paști.

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi
Anul XIV(2014), nr. 294 (15 – 31 Ianuarie)

Dragii mei enoriași!

Eu nu sunt Charlie!

Începutul acestui an a fost marcat de crimele abominabile săvârșite de câțiva musulmani în Franța și în alte țări europene. Zeci de oameni și-au pierdut viața, fie împușcați, fie sfârtecați de explozii. Mii de polițiști și de lucrători în tot felul de servicii secrete au fost puși în alertă, ca să prindă pe cei care au săvârșit acele fapte incalificabile, sau pe cei care ar fi avut de gând să pună altele la cale de acest gen. Teamă a cuprins lumea civilizată de pretutindeni, au avut loc manifestații, mitinguri, declarații și alte forme de exprimare a dezaprobării faptelor menționate. Milioane de oameni, unii chiar înalți demnitari politici europeni, și-au pus embleme, pe care scria în diferit limbi: „Eu sunt Charlie!” S-au ridicat tot felul de benere cu această afirmație, europenii vrând să-și exprime prin aceasta solidaritatea cu ziariștii uciși mișelește în redacția publicației franceze.

Au existat numeroși europeni din diferite medii sociale, care au afirmat în cele mai diverse moduri că ei nu sunt Charlie. Acum faptele sunt consumate, dar pentru mulți dintre cititorii noștri au rămas unele lucruri confuze. Tocmai de aceea, sub acest titlu, încercăm să clarificăm, pe cât se poate, pozițiile.

Ca să înțelegem mai bine situația, reamintim că într-o revistă franceză(„*Charlie Hebdo*”) au apărut niște caricaturi, adică niște desene, în care era prezentat profetul Mahomed în poziții comice. Profetul Mahomed este cinstit de mahomedani sau islamiști, așa cum este cinstit Mântuitorul Iisus Hristos în

religia creștină. Altfel spus, alături de Alah, - adică Dumnezeu în religia lor -, Mahomed este la fel de adorat de credincioșii musulmani. În Europa au mai apărut caricaturi de acest gen în anii trecuți și musulmanii s-au scandalizat atunci și au săvârșit iarăși atentate, a curs sânge, au murit oameni. Ziariștii de la publicația franceză erau oameni cu carte, cu orientare politică. Puteau înțelege din experiențele din anii trecuți, că musulmanii nu permit nimănui să-și bată joc, să ia în derâdere persoanele lor sfinte sau alte valori ale religiei lor. Pentru asta sunt în stare să recurgă la crime de răzbunare, la acte teroriste, sunt în stare să se sinucidă, socotind că astfel își dovedesc credința și atașamentul față de religia lor. În spiritul acesta sunt crescuți și educați în familie, în școală, în locașurile de cult. Și, totuși, ziariștii francezi și-au bătut joc de valorile religioase ale musulmanilor! Consecințele au fost drastice și ele se cunosc. Am putea spune: cauza au constituit-o caricaturile francezilor, efectele produse de acestea au fost crimele musulmanilor.

Trăim în cel mai civilizat continent al lumii, cu o cultură multimilenară. Ne batem în piept că respectăm drepturile omului și, în mare măsură le respectăm, ceea ce nu este valabil în orice parte a lumii. Este de neînțeles în această situație, cum niște ziariști își bat joc de valorile altora. Oamenii aceia au dreptul să aibă o religie, să creadă în valorile religiei lor. Ei nu au batjocorit valorile religiei creștine, religia majoritară în Europa. Chiar dacă mama unui semen al meu este cea mai amărâtă femeie, cu meseria cea mai modestă, chiar dacă e îmbrăcată urât, dacă e nespălată etc., eu nu am dreptul s-o înjur. Pentru semenul meu femeia aceea este mama lui și pentru oricine propria mamă este o sfântă și nu ai voie s-o jignești, s-o batjocorești. Dreptul meu se întinde până acolo unde începe dreptul celuilalt. Nu am voie să încalc dreptul lui, așa cum nici el nu are voie să încalce dreptul meu. Presa nu mai este supusă unei cenzuri de stat, așa cum a fost la noi până în 1989, dar cel

care scrie trebuie să aibă o autocenzură, adică să fie atent la ceea ce scrie, ce spune, pentru a nu leza drepturile semenilor, interesele majore ale țării, societății etc.

În religia creștină este mai multă toleranță. Eu, dacă aud pe cineva vorbind urât de cele sfinte sau înjurând de cele sfinte, nu pun mâna pe pușcă, pe secure, pe piatră ca să-i dau în cap, să-l omor. Nu prin astfel de acțiune „răzbun" divinitatea. Îmi fac datoria să-i atrag atenția că greșește, că săvârșește un mare păcat, că nu trebuie să mai facă așa ceva, dar nu am dreptul să recurg la mijloace violente. Mai mult, am datoria să mă rog pentru sănătatea lui sufletească și pentru iertarea lui. Are cine să-l judece: „A Mea e judecata!" spune Dumnezeu. Mai mult! Atila, groaznicul conducător al hunilor, care a făcut atât de mult rău strămoșilor noștri creștini, nu era socotit, din punct de vedere religios, dușman al lui Dumnezeu sau al creștinilor, ci „biciul lui Dumnezeu!" prin care erau pedepsiți creștinii pentru păcatele lor. În spiritul acestei toleranțe, bazate pe învățătura Mântuitorului, că toți oamenii sunt frați, fii ai aceluiași Părinte, Dumnezeu, pe teritoriul țării noastre au trăit de-a lungul veacurilor, alături de români, multe alte etnii, fără a fi persecutate pentru originea sau credința lor. Ce-i drept, alții și-au luat nasul la purtare și au făcut mult rău românilor creștini ortodocși!

Ne uimește această atitudine intolerantă a musulmanilor. Nu trebuie să uităm, că e vorba de o altă cultură, de o altă religie, de o altă civilizație. Vedem aproape zilnic cum în state islamice sunt decapitați oameni, sunt arși de vii oameni, sunt împușcați copii, fiindcă s-au uitat la televizor la un meci de fotbal, sunt ucise femei, fiindcă și-au descoperit fața, este amenințată lumea civilizată, Europa, America, că vor fi trecute prin foc și sabie. Ba chiar președintele Obama este amenințat, că-i vor tăia capul în biroul său de la Casa Albă. Cu astfel de oameni nu trebuie să te joci, să glumești, să faci caricaturi pe

seama lor, să-ți bați joc de valorile lor. Trebuie să-i înțelegi, să-i iei așa cum sunt și să încerci, pe cât este omenește posibil să-i modelezi prin educație, prin școală, prin cultură. Faptul că după atentatele din Franța milioane de oameni s-au solidarizat cu ziariștii uciși, spunându-și „Charlie”, că numărul următor din revista respectivă a conținut mult mai multe caricaturi la adresa religiei musulmane și a musulmanilor și tirajul s-a ridicat de la câteva mii la șapte milioane, nu sunt fapte de bun augur. Prin asta nu pui capăt conflictului, ci îl alimentezi, îl amplifici, torni gaz pe foc și apoi te miri că ți-a luat casa foc.

Nu trebuie să uităm că în Europa de astăzi sunt aproximativ cincizeci și șase de milioane de musulmani, iar în lume cu mult peste un miliard și toți sunt gata să se transforme în torțe vii pentru religia lor. Să ne respectăm religia noastră creștină și valorile ei, să le cultivăm în familie, în școală, în societate, prin mass-media, fiindcă numai așa ne vom păstra identitatea de continent creștin; să respectăm valorile altora, pentru ca și ei să le respecte pe ale noastre și să nu transformăm greșeala unor ziariști într-o declanșare uriașă de forțe, într-o ciocnire de civilizații, într-o conflagrație mondială.

În spiritul celor de mai sus, respect pe fratele meu, omul, nu-mi bat joc de valorile lui religioase, chiar dacă nu sunt și ale mele, militez pentru pace și bună înțelegere între oameni și popoare și, ca atare, „nu sunt Charlie!”

*

Nevoia de Referendum

Un oarecare din județul Buzău a intentat acțiune judecătorească împotriva statului român, că admite Religia în școală și fetița lui e stresată, când vede icoana pe peretele clasei. Drept urmare, dintr-un bulgăre s-a făcut o avalanșă cu consecințe dintre cele mai dezastruoase. Procesul a ajuns până la Curtea Constituțională a României, care a dat dreptate onorabilului. Drept urmare, suprema instanță a statului român a

dat decizia 669/12 nov. 2014, prin care soluționează această acțiune astfel: fiecare părinte va face cerere specială către conducerea școlii unde învață copilul său, cerere în care va preciza că vrea ca fiul/fiica să învețe religie. Până acum, în conformitate cu Legea Învățământului, părintele sau tutorele avea dreptul să facă cerere, dacă nu voia ca fiul/fiica să facă Religie. Decizia este ***„definitivă și general obligatorie***". Facem precizarea, că al treilea judecător din cei nouă din care e format completul, este Domnul Toni Greblă, pe care-l vedem zi de zi de zi dând cu subsemnatul pe la procuratură în ancheta în care este implicat. Asta este însă altceva, alt aspect al problemei!

Aparent nu ar fi un dezastru și, totuși, este. Ca unul care mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții prin școli, fie ca elev, ca student, fie ca profesor, sesizez cu ușurință pericolul. Sunt unii care vorbesc de posibilitatea de a face lobby, adică de a convinge pe parlamentari ca să reformuleze cum trebuie viitoarea lege a învățământului și să-i redea Religiei statutul pe care l-a avut de disciplină obligatorie, parte a trunchiului comun de învățământ. Este o pistă falsă. Orice viitoare lege a învățământului va trebui să țină seamă de această decizie. Este un principiu elementar în Drept: puterea lucrului judecat. Orice lege trebuie să includă în conținutul ei această prevedere din decizia Curții Constituționale.

Vor zice unii: de ce se face atâta caz, fiindcă cine vrea face cerere și gata. Părinții copiilor aflați în școală sunt oameni tineri. Cei mai mulți sunt plecați în străinătate să-și câștige existența. Alții sunt complet dezinteresați de situația școlară a copiilor lor. Trec ani, uneori trece copilul prin școală și părinții n-au ajuns o singură dată să vadă situația școlară a fiului/fiicei lor. Sunt cazuri, când cadre de la alte discipline îndeamnă copiii și părinții să urmeze alte ramuri de învățământ. Se vor introduce discipline alternative: internet, sport, educație sexuală etc. Spre acestea copiii vor fi atrași ca de un magnet și

îi vor influența și pe părinții lor să-i lase să le urmeze. E dificil pentru educația religioasă, ca să concureze cu educația sexuală!

Bine ar fi să nu am dreptate, dar preconizez că, într-o primă fază, jumătate din efectivul de elevi vor opta spre alte discipline mai tentante sau, pur și simplu, vor răsufla ușurați că scapă de școală măcar o oră!

Situația ar avea o soluție: **referendumul.** Patriarhia ar putea organiza prin eparhii, parohii și mânăstiri liste cu semnături de susținere a unui referendum. Numărul necesar de semnături pentru referendum s-ar realiza cu ușurință, fiindcă ar semna oricare cetățean major al țării, nu numai părinții elevilor. Obținându-se dreptul de a organiza referendum, reușita ar fi garantată. La referendum ar participa toate persoanele cu drept de vot din țară și străinătate. Pentru susținerea Religiei am convingerea că ar ieși o majoritate covârșitoare, care ar putea să schimbe decizia Curții Constituționale.

Despre necesitatea referendumului, iată ce ne scrie **Domnul Inginer Ion Vasilescu** din București, cititor al „Scrisorii pastorale”:

„De la bun început doresc să subliniez că predarea religiei în învățământul preuniversitar din România nu este problema unui sărman liber cugetător sau a unei așa-numite asociatii pentru libertatea de conștiință(cu câteva sute de membri), nici a Ministerului Educației și Învățământului sau a Guvernului, nici a Parlamentului, a Avocatului Poporului sau a Curții Constituțioale a României, nici chiar a Bisericii (Biserica Ortodoxă Română) etc., ci ea este problema acelor 85% dintre cetățenii României, care și la recensământul din 2011 și-au declarat apartenența la religia creștină-cultul ortodox.

*Acești cca. **<u>14 milioane de creștini ortodocși români</u>** vor ca educația religioasă a copiilor lor, educație începută, desigur, în familie, să fie continuată în școală de către*

specialişti în domeniu, absolut la fel ca şi celelalte discipline din trunchiul comun (T. C.). Copiii, aparţinând celor 4-5% dintre cetăteni(cca 0,8 milioane!) de alte religii sau liber cugetători pot, la solicitarea scrisă a părinţilor, să nu participe la orele de Religie.

La această situaţie, revoltătoare şi complet intolerabilă pentru imensa majoritate a cetăţenilor ţării, de scoatere a disciplinei Religia din T.C., s-a ajuns, prin specularea - de către o insignifiantă minoritate - a fisurilor sistemului legislativ, în primul rând a generoaselor căi de atac împotriva legislaţiei statului român şi, mai ales, în interpretarea complet distorsionată, în detrimentul generaţiilor viitoare de cetăţeni români creştini, atât a legislaţiei naţionale şi internaţionale în vigoare, cât şi a voinţei imensei majorităţi a cetăţenilor ţării. Spus pe şleau, este vorba de o discriminare(pozitivă?), exercitată de câteva mii de inconştienţi împotriva voinţei milioanelor de credincioşi creştini din România, discriminare încurajată nu numai tacit de forţe oculte, evident necreştine, de la nivel european sau de peste ocean.

Soluţia nu este, în nici un caz, apelarea la bunăvoinţa parlamentarilor (aşa-zisul lobby parlamentar), deoarece chiar dacă aceştia ar fi foarte decişi să facă ceva pentru soluţionarea problemei, de această dată chiar nu prea mai au ce să facă. Nu legea este greşită, ci atmosfera generală de permanente şi înverşunate atacuri la adresa Bisericii, a slujitorilor acesteia şi a credincioşilor, şi, mai ales, a Curţii Constituţionale a României, care, în virtutea unei aşa-zise libertăţi de conştiinţă(a unor persoane minore!), dă câştig de cauză câtorva mii de sărmani, care nu ştiu ce fac.

Soluţia este una singură, - şi ea este frecvent folosită în ţările cu democraţie de sute de ani şi stabilă (exemplu – Elveţia), anume consultarea populara prin REFERENDUM.

Numai prin referendum, cu 1-2 întrebări judicios formulate, și cu buna participare - pregătită din timp - a cetățenilor, puterile statului, în primul rând aceea judecătorească(CCR), dar și aceea legislativă (Parlamentul), pot fi ținute să respecte voința populară, exprimată într-o anumită problemă, la un moment dat.

Salut cu bucurie și susțin cu toată convingerea un eventual demers de această natură pentru soluționarea în interesul societății românești a acestei importante probleme de formare a tineretului român în cel mai autentic și viu spirit creștin".

Mulțumim **Domnului Ing. Ion Vasilescu** pentru opinia creștinească și românească, pe care o exprimă în rândurile de mai sus. „Scrisoarea pastorală" este deschisă altor asemenea luări de poziție. Vom reveni la această temă în numerele viitoare.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției**, mai spicuim:

„DESĂVÂRŞIREA - FINALITATE A OMULUI (Continuare)**. *Când cineva se „încumetă" să se lase în conducerea Providenţei, printr-un elan de iubire de Dumnezeu, adică să-şi depăşească conştient condiţia sa umană, - sub acţiunea Harului de sus, bineînţeles -, poate vedea încă de aici arvuna desăvârşirii sale, într-un sentiment de liberare, ca o înviere din morţi. Timpul, cauzalitatea, lumea, viaţa şi toate vămile cunoaşterii, pline de chinul contrazicerilor, rămân la pământ, ca o găoace de ou când iese din ea un pui viu, sau când dintr-o omidă păroasă - trecută aparent prin moartea unei crisalide -, iese şi zboară un fluture, în culorile curcubeului. Aşa suntem şi noi în condiţiile vieţii acesteia, o candelă cu untdelemn şi fitil, dar***

încă neaprinsă. Când ajungem la cunoştinţa a ceea ce suntem de fapt, că avem o înrudire cu Dumnezeu, că locuieşte chiar în structura noastră spirituală, că suntem în pragul liberei alegeri a unei concepţii de viaţă, de care să ne ţinem chiar de n-om fi pe placul lumii, atunci Dumnezeu aprinde candela şi luminează toată viaţa noastră cu concepţia creştină despre lume şi viaţă. Obișnuit, concepţia creştină nu prea e dusă, nici chiar de credincioşi şi nici chiar de cei ce o cunosc teologic destul de bine, până la loialitatea sa, - mai păstrând şi pentru egoism o bună parte de „viaţă". Cu alte cuvinte, sunt puţine exemplarele omeneşti, care îşi „riscă" toată viaţa lor pentru Dumnezeu, pentru cauza lui Dumnezeu în lume. Aceasta dovedeşte numai slăbirea omului, - prin boala egoismului-, nicidecum slăbirea creştinismului în sine, ca valoare sau lumină a vieţii. Iată cum descrie Sf. Simeon Noul Teolog, un sfânt din veacul al IX-lea, îndumnezeirea omului: *„Ca om, ştiu că nu văd nimic din cele dumnezeieşti şi sunt cu totul despărţit de ele. Dar prin înfiere mă văd făcut Dumnezeu şi sunt părtaş al celor neatinse. Ca om nu am nimic din cele înalte şi dumnezeieşti, dar, ca miluit de bunătatea Lui, am pe Hristos, binefăcătorul tuturor. Căci, în lumina lui Hristos, - Lumina Duhului -, văd ce văd. Şi cei ce văd în această lumină văd pe Fiul, pe care L-a văzut Ştefan, deschizându-i-se Cerurile şi pe care L-a văzut Pavel mai pe urmă şi a orbit (- încă nu credea, nu era botezat, ci era în drum să prigonească Biserica lui Hristos, deci spiritual era orb şi această orbire s-a răsfrânt temporar şi asupra trupului), stând întreg cu adevărat în mijlocul inimii mele."*

Deci, ceea ce s-a altoit (s-a „inoculat" - cu un cuvânt de mai-nainte), în fiinţa noastră spirituală, în câte unii, din când în când, din veac în veac, răsare ca o confirmare luminoasă, ca o stea ce luminează şi contemporanilor mai „zăbavnici cu inima a crede toate" înnoirile spre îndumnezeirea omului.

Faţă de această de necrezut perspectivă a valorii omului, nu strică să o facem şi mai luminoasă printr-un contrast de cuvinte. Căci, după cum unii ridică până la Cer valoarea omului, alţii caută să-i* coboare *până la pământ toată însemnătatea sa. Realizările sale fizice sunt toată valoarea şi nemurirea sa. Să luăm însă un alt aspect. Dacă omul călătoreşte neatent cu tranzitul său, poate ajunge la crize, la dezechilibru, la îndrăcire: pradă a unui duh rău, sau a unor puteri rele, care-1 scot, clinic, dintre oameni. Dar mai sunt şi cazuri, când posedaţii sunt filosofi. Exemplu: Nietzsche, revoltat împotriva lui Dumnezeu, voia *„să scrie osândirea creştinismului pe toate gardurile”* ***- , pentru că slăbeşte în om puterea de revoltă a supra-omului, creaţia sa. A sfârşit nebun. Nu pot să nu transcriu aci încă vreo câteva citate ale marelui sfânt şi scriitor al creştinismului, Simeon Noul Teolog, întrucât vede cea mai largă interpretare a iubirii de oameni, cu care ne menţinem, sporim, sau cădem din creştinism. Ştii că pe această însuşire sufletească, a iubirii de oameni, ai dobândit o practică ce nu ţi-o dădea cartea şi ai ajuns să realizezi descoperiri însemnate, în final: descoperirea creştinismului şi în tine.*** *„Prin răbdarea încercărilor şi prin iubirea faţă de duşmani, - căci aceasta e iubirea de oameni: să ai faţă de toţi, buni şi răi, iubire din suflet, pentru toţi să-ţi pui sufletul tău în fiecare zi -, acestea te vor face, copile, imitator al Stăpânului şi te vor arăta chip adevărat al Ziditorului, imitator în toate ale desăvârşirii dumnezeieşti. Iar Ziditorul atunci, - ia aminte ce-ţi spun: îţi va trimite Duhul Său şi te va insufla şi va locui şi se va sălăşlui fiinţial şi te va lumina şi te vei umple de strălucire şi te va turna din nou întreg. Stricăciosul îl va face nestricăcios şi va clădi iarăşi casa învechită, casa sufletului tău adică. Iar aceasta va face şi trupul întreg cu totul nestricăcios şi te va face pe tine Dumnezeu după Har, asemenea prototipului. De*

eşti creştin, cum e Hristos Ceresc, aşa trebuie să fii şi tu. Duhul dumnezeiesc fiind Dumnezeu, pe care îl ia înlăuntrul Lui, îl reface cu totul, îl înnoieşte, îl face nou, în chip neînţeles..., cu totul asemenea lui Hristos"(Va urma).

*

Testul de inteligență

Era înmormântare în …… Preot în acel sat era Părintele Izverceanu. Familia a invitat si pe preotul de la Ponoare, cu are era rudă de departe. Despre Părintele ….Popescu se dusese vestea că este un preot foarte inteligent. Era tânăr și se afirma cu fiecare prilej că are pregătire teologică. Avea și voce frumoasă și cânta cu tragere de inimă, așa că în câțiva ani se făcuse cunoscut în zonă. Părintele Izverceanu auzise numai vorbe bune despre dânsul, dar nu-l cunoscuse personal, fiind mare diferență de vârstă între ei. L-a primit pe tânărul preot cu tot respectul, au făcut slujbă frumoasă și lumea era mulțumită.

La pomană este obiceiul în Busești ca să vină toți din sat. Uneori se strâng câte 3-400 de persoane. Așa a fost și atunci. Câte un enoriaș mai curios îl întreba pe șoptite pe părintele Izverceanu: „ - Cum vi se pare, părinte, de părintele de la Ponoare? Așa-i că-i bun?" Părintele răspundea convingător: „ - Da…, până acum se prezentă excepțional, dar lasă c-o să-l verific eu mai încolo, să vedem ce-i poate pielea!" La pomană, au adus un castron cu vreo 3-4 litri de aghiazmă. Era suficientă ca să umble preotul prin sat cu colindul de Bobotează! I-au dat castronul cu aghiazmă și busuioc părintelui Popescu. Vătraiul cu foc și tămâie l-a luat părintele Izverceanu. Au început slujba parastasului. Fiecare dintre preoți știa ce are de făcut și ce are de zis. La sfârșit, au înconjurat mesele, unul tămâind, altul stropind cu aghiazmă. După ce părintele Izverceanu a binecuvântat masa și lumea s-a așezat, i-a zis cu voce tare tânărului confrate: „ - Părinte Popescu, aici la noi este obiceiul, ca preotul care duce castronul cu aghiazmă, după ce botează

masa să bea toată aghiazma din castron! Dumneata ai dus castronul, acum trebuie să bei aghiazma! Așa e obiceiul!” Lumea îl știa pe părintele Izverceanu bun de glume, dar nu se aștepta la una ca asta, să glumească pe seama preotului nou venit. Omul era străin de sat și nu-i cunoștea toanele părintelui. Tânărul preot a ezitat câteva clipe, apoi, tot cu voce tare, ca să fie auzit de meseni, i-a dat replica: „ - Da, părinte, am auzit de obiceiul acesta, numai că nu spuserăți decât o parte din el…!” „- Adică?” a întrebat părintele Izverceanu nedumerit. „ - Păi, obiceiul este ca și preotul care duce vătraiul cu cărbuni să-i mănânce!” Lumea a izbucnit în râs, înțelegând că părintele Izverceanu și-a găsit nașul. Bătrânul i-a lăsat să se potolească, apoi a zis tare, în auzul tuturor: „ - Părinte Popescu, mi-ai plăcut! Auzisem despre dumneata că ești un preot bine pregătit și foarte inteligent! Nu te-am cunoscut până azi. La slujbă mă convinseși, că n-ai trecut degeaba prin școală și s-a prins ceva de dumneata. Vrusei, însă, ca să văd dacă îți merge mintea și-ntr-ale lumești! Îți făcui un test de inteligență, pe care-l trecuși cu nota 10. Să fie fericiți enoriașii dumneata, că au un preot deștept, evlavios, care știe să se descurce în lume!”

În felul acesta, părintele Izverceanu l-a făcut cunoscut pe tânărul său confrate tuturor celor de față și despre gluma aceea se vorbește și astăzi în partea locului.

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Ioan-Cătălin Toncea** din București: **1.200 lei; Doamna Enache Mihaela** din Belgia: **443 lei; Doamna Ramona Sprijan** din Gilău(CJ): **300 lei; Domnul Ing. Octavian Cudalbu** din Baia Mare(MM): **200 lei; Părintele Pr. Nicolae Lăpuște** din Canada: **177 lei; Doamna Rădulescu Gica** din Italia, fiică a satului Bârda: **150 lei; Doamna Ing. Melania Caragioiu** din Canada, **Domnul Bogdan Gheorghe-**

Gabriel din Italia, fiu al satului Malovăț, **Doamna Sfetcu Gheorghița** din Craiova, fiică a satului Bârda, **Doamna Leonte Daniela** din Buzău(BZ): câte **100 lei; Doamna Mema Mariana** din Tr. Severin**,** fiică a satului Bârda, **Domnul Țogoe Dumitru** din Tr. Severin, **Domnul Boroancă Petrișor** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda, **Domnul Marcel Bouros** din Constanța(CT): câte **50 lei;**

Domnul Ivașcu Vasile din Bârda a achitat **200 lei** pentru contribuția de cult; **Domnul Ungureanu Dumitru** din Malovăț a achitat **150 lei** pentru contribuția de cult, totalizând **165 lei**; **Domnul Curea Constantin și Domnul Bobiț Gh. Ion** din Malovăț, **Domnul Boroancă Ilie** din Bârda au achitat câte **50 lei** pentru contribuția de cult.

*

În cursul lunii ianuarie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 4 Ian.(Bârda): **90 pâini;** 7 Ian.(Malovăț): **180 pâini;** 11 Ian.(Malovăț): **220 pâini;** 17 Ian.(Bârda): **100 pâini;** 25 Ian.**(**Malovăț): **270 pâini.** Așadar, în ianuarie s-au donat **860 pâini.**

*

Plăți

În această perioadă am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **3.550 lei** protoieriei pentru lumânări; **5.100 lei** tipografiei pentru cărțile: Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, **Scrisoare pastorală,** vol. VI, Gr. Maerean, **Chemări la Domnul,** vol. X și Melania Caragioiu, **Mingea; 2.950 lei** protoieriei subvenții pe 2015; **250 lei** poștei pentru timbre; **55 lei** pentru plicuri; **602 lei** brutăriei pentru pâinea donată în ianuarie; **87 lei** internet(ian. – mart.); **120 lei** protoieriei pentru icoane; **75 lei** protoieriei pentru reviste și cărți; **81 lei** băncii pentru comisioane; **153 lei** abonamente; **493 lei** poștei pentru colete; **60 lei** curentul electric; **600 lei** impozit pe ianuarie; **800 lei**

familei lui Marina Nicolae ca ajutor de înmormântare; **400 lei** pentru curățenia cimitirului din Malovăț și altele mai mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: **Lacrimile mamei,** în „Națiunea”, București, 2015, 3 ian., ediție on-line*(http://www. ziarulnatiunea.ro);* **Despre superstiții,** în „Națiunea”, București, 2015, 4 ian., ediție on-line*(http://www. ziarulnatiunea.ro);* **Spaimele Mariei,** în „Omniscop”, Craiova, 2015, 10 ian., ediție on-line (*http://www.omniscop. ro*); **Oferta de carte – Ianuarie 2015,** în „Omniscop”, Craiova, 2015, 13 ian., ediție și on-line (*http://www.omniscop. ro*); ***„Scrisoare pastorala”-293,*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 2015, 25 ian. 2015, ediție și on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **La plecarea unui vrednic fiu al neamului românesc,** în „Națiunea”, București, 2015, 27 ian., ediție on-line(*http://www. ziarulnatiunea.ro*); **Înțelepciunea ierarhului,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6322(29 ian.), p. 5;

*

În această perioadă parohia noastră a publicat cartea preotului Dvs., **Scrisoare pastorală,** vol. VI(675 pag.). Cartea cuprinde numerele 201 – 240 din publicația parohiei noastre, *„Scrisoare pastorală”.*

Volumul de față, asemenea celorlalte din această serie, constituie o dovadă că Biserica se poate menține și în vremea noastră pe linia tradiției românești și creștinești de a fi factor de progres în viața comunității rurale în plan spiritual, cultural, pastoral-misionar și economic. Dacă lucrările desfășurate de parohia noastră de-a lungul anilor se pot constitui ca un sâmbure de lumină în candela sufletului românesc, înseamnă că truda noastră este pe deplin răsplătită. Nu a fost greu, ci

dimpotrivă! Le-am săvârșit cu bucurie, cu conștiința că-I slujim lui Dumnezeu și oamenilor și prin asta nu ne facem decât misiunea ce ne-a fost încredințată. Dacă am reușit sau nu, Dumnezeu va cântări, iar cititorii vor aprecia.

*

Doamna Ing. Melania Caragioiu din Toronto(Canada) a solicitat din nou parohiei noastre să-i publice o nouă carte, **Mingea,** cu ilustrații, pentru copii. I-am publicat-o la Editura Contrafort din Craiova. Autoarea și-a cumpărat întreg tirajul. Este a șaptea sau a opta carte, pe care i-o publicăm Doamnei Melania, membră a Asociației Scriitorilor Româno-Canadieni. O așteptăm și cu altele, pe dânsa și pe alți autori.

*

Zâmbete

● Proverb românesc: *„Un prieten adevărat nu poate fi cumpărat, dar poate fi ... vândut!”*

● La şcoală, la ţară, profesoara întreabă elevii: „- Copii, când e cel mai potrivit moment pentru culesul fructelor ?” Un micuț răspunde timid: „- Când e legat câinele!”

● „-Tu o ajuți pe nevasta-ta la treburile casnice?” „- Sigur, la toate!” „- Dă-mi un exemplu!” „- Să zicem vasele, sau rufele. Ea le spală, iar eu le las să se usuce!”

● Preotul la înmormântare: „- Răposatul a fost un om bun, un soț credincios, un tată iubitor, corect, generos …!” Văduva în șoaptă: „- Copii, cineva să meargă să se uite în sicriu! Vreau să mă asigur că nu am greșit înmormântarea!”

● Ne pleacă doctorii din ţară,/ Iar statul are ca pretenţii/ Să ia, urgent, cu ei, afară,/ Şi bolile şi pacienţii!…

● De-ai să-nveţi, copile, carte,/ Ai s-ajungi şi tu departe/ Şi-o să ai atunci de toate…/În Canada sau în State!

● Tineret, mândria țării, spaim-avutului obștesc!

*

Lucrări la cimitir

La cimitirul de la Malovăț am reușit să facem curățenie generală. Rugăm pe enoriașii noștri să-și facă timp, până nu încep muncile de primăvară, și să sape mormintele rudelor și apropiaților lor. Le mulțumim pentru înțelegere!

*

Înmormântări

În ziua de 25 ianuarie am oficiat slujba înmormântării pentru **Oproiu Dumitru**(83 ani). Dumnezeu să-l ierte!

*

Program

În cursul lunii Februarie avem următorul program de slujbe: **1 Febr.**(Bârda); **2 Febr.** (pomeniri dimineața, la Bârda, la ora 8; slujbă la Malovăț); **7 Febr.** (Malovăț-Bârda); **8 Febr.** (Malovăț); **14 Febr.** (Malovăț-Bârda); **15 Febr.** (Bârda); **21 Febr.** (Malovăț-Bârda); **22 Febr.**(Malovăț); **23 Febr.**(slujbă seara la Bârda); **24 Febr.**(slujbă seara la Malovăț); **25 Febr.** (spovedit și împărtășit dimineața în Bârda, la biserică și în sat; slujbă seara la Bârda); **26 Febr.**(spovedit și împărtășit dimineața în Malovăț, la biserică și în sat; slujbă seara la Malovăț); **27 Febr.** (slujbă seara la Bârda); **28 Febr.**(pomeniri dimineața, la Bârda și Malovăț; slujbă seara la Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Primim pomelnice pentru Paresimi. Facem înscrieri pentru făclii de Paști.

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 295 (1 – 15 Februarie)

Dragii mei enoriași!

Chipuri și măști

Se schimbă vremurile, se schimbă oamenii! Tot mai grea este viața, tot mai multe dezamăgirile! În jurul nostru observăm cu ușurință tot mai mulți oameni, care nu mai au nici un respect pentru cuvântul dat, pentru promisiunea făcută. Fiecare își urmărește interesele, cu istețime diabolică, chiar dacă e nevoie pentru aceasta să recurgă la minciună, la jurăminte și acte false, la violență sau chiar la crimă. Privești zi de zi la televizor și te uimesc cazurile mai marilor noștri, care se dovedesc a fi fost doar niște escroci, niște farseori, niște bișnițari puși pe căpătuială cu orice preț, care au călcat în picioare interesele țării în favoarea propriilor interese. E greu astăzi să construiești un coteț pentru un porc, ca om de rând, cu venituri rezultate din muncă cinstită; e greu să crezi că din câștigurile licite au construit unii palate, pe care ar fi invidioși împărații din povești, că se plimbă cu mașini de un lux exorbitant, că își pot permite concedii în locuri exotice, la prețuri astronomice, că dețin sume amețitoare. E dureros să vezi tot mai mulți semeni de-ai noștri cotrobăind în tomberoanele de gunoi, ca să-și găsească ceva de mâncare, în timp ce festivitățile, petrecerile, aniversările și tot felul de chermeze ale mai marilor zilei nu se mai sfârșesc.

Pe vremea romanilor, exista obiceiul ca atunci când murea cineva, să i se facă o mască de ceară, care i se așeza pe față. Masca era mulată pe față în așa fel, încât imita întru totul fața aflată dedesupt. Din cauza căldurii, fața adevărată se deforma. Cu toate acestea, cei care veneau la priveghiu, la înmormântare, vedeau doar masca, cu imaginea frumoasă, normală, a feței. Numai când venea câte un prieten apropiat sau câte o rudă, cerea să-i vadă adevărata față, adică „*sine – cera*", fără ceară. De acolo a ajuns în limba română cuvântul „*sincer",* adică fără falsitate, adevărat, curat.

Privesc azi lumea din jur și pe cea de pe sticlă și descopăr că fiecare dintre noi are o față adevărată, și o alta „fabricată", o „mască". Masca e întotdeauna cea mai frumoasă, bine studiată în oglindă. Individul purtător e numai zâmbete, priviri mieroase, cuvinte dulci, laudative la adresa interlocutorului. Când stai de vorbă cu el, ai impresia că vorbești cu un îngeraș cu trup omenesc. Te sărută, se interesează de sănătatea ta, a familiei tale, de ce-ți fac copiii, cum învață, cum îți pasc caprele. Te copleșește cu atențiile, cu grija și cu dragostea lui. Aceasta este masca văzută. Dincolo de aceasta este chipul adevărat al onorabilului. E greu de văzut, de studiat, de analizat, fiindcă masca acoperă cu grijă totul. Chipul e urât, e hidos, plin de invidie, de dușmănie, de ambiții de tot felul, tot mai depărtat de imaginea adevărată a chipului omenesc. Mai degrabă ar avea chip de câine, de lup, de porc, de maimuță sau de alte jivini. Când i se ivește prilejul unui asemenea individ, te sfâșie fără milă, te pârăște, te reclamă, te sapă, te înjură, te fură, e gata să te mestece între dinți ca un crocodil.

După învățătura noastră creștină, omul este purtătorul chipului lui Dumnezeu. Acesta este sufletul. El este duh, spirit. Nu este perceptibil simțurilor noastre, ci doar îi vedem manifestările: gândirea, sentimentele și voința. Datorită lui, omul este capabil de creație și de progres; datorită lui, omul

este conștient de propria sa existență; datorită lui, omul este superior tuturor celorlalte vietuitoare; datorită lui, omul este nemuritor! Chipul acesta îl primim în momentul conceperii. Este curat și frumos, ca un înger. Pe parcursul vieții, chipul acesta se schimonosește la cei mai mulți. Fiecare păcat săvârșit este ca o bucată de mizerie, ce se depune pe hăinuțele sufletului nostru, pe chipul lui Dumnezeu, ce ne-a fost încredințat. Dacă ne spovedim și ne împărtășim, mizeriile depuse pe suflet se curăță; dacă nu ne spovedim și nu ne împărtășim, sufletul nostru va arăta la sfârșitul vieții ca un om, care nu s-a spălat 70-80 de ani sau mai mulți! Ferească Dumnezeu de o asemenea priveliște!

Masca de care vorbeam la începutul acestui articol este fața pe care ne-o vede oricine. Chipul de sub mască este sufletul nostru. El este autorul gândurilor, simțurilor, intențiilor și voinței noastre. El este autorul faptelor noastre. Dacă nu ne îngrijim de chipul acesta, el se urâțește, se murdărește, devine hidos, de nerecunoscut. Chiar dacă, uneori, e vopsit gardul, înăuntru-i leopardul! Este o frumusețe și o urâțenie trupească; este o frumusețe și o urâțenie sufletească. Dacă frumusețea trupească se ofilește o dată cu trecerea timpului, cu înaintarea în vârstă, frumusețea sufletească poate să supraviețuiască și dincolo de moartea trupească, în veșnicie. Imaginea chipului are influențe asupra imaginii măștii, cât de grijulii am fi noi ca să evităm acest lucru. Un suflet, un chip robit de păcat, influențează asupra trăsăturilor măștii. Cu câteva sute de ani în urmă, marele pictor italian Leonardo da Vinci a început să picteze **Cina cea de Taină.** Pentru această icoană a căutat mult oameni potriviți, pe care să-i reprezinte ca apostoli. Pentru Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan a găsit un tânăr de vreo 19 ani de o frumusețe rară. L-a pictat. I-a pictat și pe ceilalți, după ce le-a găsit modelele potrivite. Nu găsea modelul potrivit pentru Iuda. L-a căutat 20 de ani. Într-o zi s-a întâmplat, ca să

vadă ieșind dintr-o cârciumă un om, care i s-a părut foarte potrivit, cu fața nebărbierită, buhănită de băutură. L-a rugat să pozeze, i-a promis o sumă bunicică și omul s-a învoit. Când bețivanul a intrat în atelierul pictorului, a recunoscut imediat că a mai fost acolo în urmă cu 20 de ani, că a pozat și că portretul Sfântului Apostol Ioan de pe pânză este el cel de atunci! La el se urâțise și chipul, și masca!

În vremurile noastre este foarte greu să-ți păstrezi frumusețea chipului și a „măștii", să fii, adică, sincer cu oamenii și cu Dumnezeu. Este foarte greu să mulțumești și pe oameni și pe Dumnezeu prin gândurile, vorbele și faptele tale. E foarte greu, dar nu imposibil, ca vorba ta să fie „da" pentru ce este „da" și „nu" pentru ce este „nu". Este foarte greu să navighezi printre atâtea stânci și capcane, printre atâtea „carnivore", care abia așteaptă să te sfâșie. Când chipul ce ți l-a încredințat Dumnezeu va rămâne frumos până la sfârșitul vieții, este un semn că te-a umbrit aripa sfințeniei.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției,** mai spicuim:

„DESĂVÂRŞIREA - FINALITATE A OMULUI (Continuare). Deci, primii paşi încep cu schiţarea unei concepţii hotărât creştine şi trăită ca o evidenţă interioară la toate nivelele de care suntem capabili şi împrejurările ne-o cer! Ca neamul oamenilor să dăinuiască şi peste triajul morţii, Dumnezeu a sădit în fire câteva legi fundamentale, numite instincte, ca de pildă instinctul conservării vieţii şi instinctul de perpetuare a vieţii. Acestea le avem comune cu toată seria vieţuitoarelor. Avem şi instincte superioare, specific omeneşti, pe care însă nu le au oamenii toţi în egală măsură. La toate celelalte vieţuitoare instinctele sunt norme fixe de viaţă. Numai omul poate interveni cu voinţa, cu

libertatea şi cu funcţia conştiinţei să modifice natura acestor norme fixe. Această modificare a funcţiei instinctelor, când nu e păstrată în starea lor originară, poate fi făcută în două sensuri opuse: înspre dereglarea lor, când devin patimi, şi, în sens opus, înspre convertirea sau sublimarea lor, prin virtute, prin luptă metodică, prin nevoinţă. Înzestrarea firii omeneşti cu darul libertăţii duce, deci, fie spre arbitrarul şi robia patimilor, fie spre eliberarea, prin nevoinţă, de tirania lor. Ca atare, încă de la început trebuie să precizăm cele două naturi ale firii omeneşti. Una e natura-fizică, biologică, a noastră şi alta e natura spirituală, care locuieşte vremelnic în temniţa acestui trup.

Trup şi suflet, formăm, totuşi, o unitate, şi, până la urmă, vom reveni la desăvârşită unitate, aşa cum am fost gândiţi de Dumnezeu la începutul zidirii, dar aceasta la sfârşitul istoriei, la învierea cea de obşte. Tot intervalul de vreme până la moartea fizică a fiecăruia în parte, precum şi toată istoria acestui mod de existenţă decimat de moarte, e un continuu război nevăzut între binele şi răul din om; - fructul oprit al cunoştinţei binelui şi răului, mâncat la sfatul unui şarpe. Deci, legile de existenţă sădite în fire, - instinctele -, pătimind dereglare prin otrava păcatului, devin:

1. ***patima de nutriţie - lăcomia, beţia,***
2. ***patima de proprietate - avariţia, hoţia,***
3. ***patima de reproducţie - desfrâul,***
4. ***patima de dominaţie - trufia.***

Cum devine „patimă" un instinct sădit ca lege de existenţă a firii? Iată răspunsul unui profesor creştin de medicină: „împlinirea oricărui instinct al firii e însoţită de o plăcere. Omul, numai omul, din toate vieţuitoarele, vrea să despartă funcţia biologică a instinctului în două: vrea să separe rostul instinctului de plăcerea ce-1 însoţeşte, alegându-şi plăcerea şi refuzându-i rostul". ***Omul reuşeşte această***

denaturare, căutată intenţionat, - arbitrar -, dar în dauna sănătăţii, cu preţul pierderii libertăţii, a dereglării altor instincte superioare, cu inevitabile urmări ereditare ş. a. m. d. Sfinţii Părinţi au numit „draci" patimile de căpetenie (*Sf. Ioan Scărarul în* **Scara** *numără 7 sau 8 patimi de căpetenie****), din cauza caracterului lor constrângător, al obârşiei lor adamice, a capacităţii lor de a strica echilibrul minţii şi de a o întoarce stricată împotriva lui Dumnezeu: dracul lăcomiei, dracul desfrâului, dracul trufiei, şi alţi „draci" ai nervilor.***

Un neurolog psihiatru a identificat pentru fiecare patimă descrisă de Sfinţii Părinţi o glandă endocrină. Adevărat este, că o bază biologică a patimilor şi a urmărilor lor o formează şi glandele endocrine, al căror echilibru sau dezechilibru funcţional se răsfrânge în toată fiinţa omenească. Reamintindu-ne sistematizarea celor patru patimi, observăm că, pentru eliberarea de ele, li se împotrivesc tocmai cele trei voturi monahale. Nu urmărim prin luptă numai simpla dcspătimirc a instinctelor, ci eliberarea loială a monahului de orice constrângere a vreunui instinct al vieţii acesteia. Cât e cu dreaptă socoteală atâta mâncăm, ne îmbrăcăm şi ferim trupul de intemperii. Ţinem să fie sănătos şi să dureze în lumea aceasta atâta cât are rânduit, cu rostul de a ajunge suport omenesc al unui om îndumnezeit. Când, însă, cineva vede rostul său numai la viaţa aceasta, nu vede nimic. Patimile i-au întunecat lumea de dincolo de zare. A devenit numai natură biologică, „numai trup". Când în om se întăreşte această alternativă, a trupului, care acaparează pentru sine şi forţele naturale ale sufletului, mintea, - conştiinţa chiar -, atunci războiul nevăzut între binele şi răul din om ia o formă clinică, psihanalitică. Mai întâi construcţia psiho-fizică a omului, în ansamblul ei, e de un mecanism şi inter-relaţie extrem de complicate. Totuşi mecanismul funcţional al omului e pus, de la zidirea lui, sub

controlul a două foruri de conducere: cenzura raţiunii şi mărturia conştiinţei. În creier funcţionează un centru de cenzură (medical „inhibiţia”), care are la dispoziţie tot mecanismul bio-chimic necesar (neuro-psihic, neuro-endocrin, neuro-motor, neuro-static), capabil să aprobe sau să frâneze tot ce obligatoriu trebuie să treacă pe la acest centru de informaţie. Şi ce vine aci ? Vin toate informaţiile dinlăuntru şi din afară ale corpului omenesc: senzaţii, reprezentări(amintiri), dorinţe, temeri etc; iar mai presus de acestea sosesc aci şi directivele conştiinţei. Acesta e „locul unde răsar gândurile în minte”, cum zic Părinţii, iar „mintea vede” pe cine primeşte şi pe cine trebuie să respingă. Aci se stabileşte, se reflectă, uneori cu iuţeală de clipă, ce trebuie făcut. Căci acest centru al creierului funcţionează în două durate: cu deliberare, dacă e vreme, şi reflex, dacă viaţa e în primejdie. Mai mult chiar, tot aci se stabileşte, în fracţiuni de secundă, şi dacă e cazul să se întrerupă total starea de conştiinţă şi de mişcare a omului, după gravitatea accidentului, sau după gradul de impresionabilitate a cuiva. Unii sunt atât de „slabi”, încât îşi pierd „conştiinţa” doar văzând ţâşnind câteva picături de sânge. Al doilea for de supraveghere al vieţii nu mai are suport biologic, ci ţine de domeniul vieţii sufleteşti şi religioase a omului: conştiinţa. Reamintim că instinctele, în funcţiunea lor normală - nu cea degradată - toate au în seamă rostul comun al menţinerii în viaţă a omului ameninţat de moarte. Ele sunt, ca atare, forţele oarbe ale firii şi caută să se impună minţii. Între cenzura minţii (centrul inhibitoriu al creierului) şi între puterea de impunere a forţei oarbe se creează o tensiune, o luptă, război chiar, sau dezechilibru total. Instinctele, câtă vreme cineva nu iese din rânduiala lor, nu-i dau omului lupte, pentru că acestea primesc aprobarea, satisfacerea şi rostul lor concret. Cum însă marea majoritate a oamenilor au

dereglat rostul normal al acestor forţe oarbe ale firii, - urmărind exclusiv plăcerea ce-o conferă dar refuzându-le rostul -, oamenii au ajuns în robia patimilor.

În cazul robiei, cenzura minţii a slăbit considerabil şi patimile conduc mintea, iar omul şi-a pierdut libertatea. Omul care a ajuns rob patimilor sale nu mai are mărturia conştiinţei pentru faptele sale - care a ajuns într-un fel de „adormire", ca în somn, deşi conştiinţa nu doarme; e într-o stare de necredinţă, de uitare de Dumnezeu, omul trăieşte în starea de păcat. Căci „păcat" aceasta însemnează: înfrângerea morală a conştiinţei de către Satana, prin patimile trupului."

*

Folclor din Mehedinți(LXI)

Vom mai reda câteva cântece, pe care le-am cules la 15 Mart. 1981 de la **Nicolae Tărăbâc** din Malovăț, născut la 27 iulie 1902, fost primar al comunei, deportat 14 ani în Siberia:

Foaie verde de-un șarpet

„Foaie verde de-un șarpet,
La fântâna din făget
Mă făcuși, mândro, s-aștept.
Așteptai cât așteptai,
Mă supărai și plecai,
Îmi luai pușca și plecai.
Și-apucai pe potecea,
Mă-ntâlnii cu mândruța
Și-ncepurăm dragostea,
Dar, nenorocirea mea,
Iată, vine-o păsărea,
S-așeză pe-o rămurea
Și-ncepu a cânta.
Eu trăsăi cu pușca-n ea,
Pasărea mă blestema:
„- Măi băiete, vânători,
De-ar da Dumnezeu să mori,
Ce-ai cătat să mă omori?
Căci eu sunt o păsărea,
Nu vă stricam dragostea!
Să rămână casa ta,
Cum a rămas pădurea,
Fără cuib de păsărea!
Rămâne-ar copiii tăi,
Cum au rămas puii mei!
În mijlocul pădurii,

N-are cine-i îngriji!”

Mândruță, frumoasă ești!

,,Mândruță, frumoasă ești!
Dacă stai și nu iubești,
Ca mâine îmbătrânești
Și pe urmă te căiești!
Iubește și dumneata,
C-a iubit și maică-ta
Și-așa iubește lumea,
De se naște dragostea.
Colea-n vale-ntr-o vâlcea,
Doi tineri se săruta!”

Dragi mi-s nopțile de vară

,,Dragi mi-s nopțile de vară,
Mai vedem lumea pe-afară
Și copile-n pielea goală,
Nevestele-n așternut
Și bărbații duși la plug.
Eu mă fac un pui de lup
Și mă bag în așternut
Și încep să le sărut.
Le sărut de mii de ori,
Parc-aș fi bărbatul lor.
Cârpa mea pe cap e nouă
Și pe conci e ruptă-n două.
Nu mi-a rupt-o vreo purcea
Și mi-a rupt-o neicuța,
Tot tăvălind ierbuța,
Sărutându-mi gurița”

Fă-mă, Doamne, unde-i luna

,,Fă-mă, Doamne, unde-i luna,
Să dau cu mândruța mâna!
Dar mândruța-i pe pământ,
N-o pot întâlni curând,
Numai sâmbăta la târg.
Mândra-i sub pământ și doarme
Și eu, Doamne, Doamne, Doamne!
Doamne, de ce n-am murit,
Decât să pierd un iubit!”

*

File de jurnal – 5 apr. 1981

,,Am avut slujbă la Malovăț. Am făcut-o cu Părintele Gheorghe Sfetcu. După slujbă, am avut ședință cu Consiliul Parohial pentru întocmirea procesului verbal privind documentația de pictură a bisericii.

Domnul Anton Hurduc, consilier, a vorbit despre o serie de greutăți întâmpinate de muncitorii severineni la Uzina de

Vagoane. Fiindcă nu este piață de desfacere pentru produse, nu li se dă de lucru muncitorilor, ceea ce crează mari nemulțumiri. S-a dus zilele trecute o delegație la Iulian Ploștinaru, prim-secretarul județului, să rezolve situația. Cântărețul, nea Sandu, muncitor la Șantierul Naval, a spus că la întreprinderea lui directorul Urecan le spune că decât să consume, mai bine să nu producă. Sunt consumuri foarte mari, care nu sunt acoperite de procentul de eficiență. Lunar, în întreprinderi este întrerupt curentul electric 2-3 zile. În acele zile sunt jalnice imaginile unităților. Trei mii de oameni stau degeaba pe lângă mașini. Doar rar se aude câte un ciocan tulburând liniștea. Aceste zile de „economie" aduc grave prejudicii muncitorilor, scăzându-le din salarii. Se pune problema trimiterii muncitorilor la Canalul Dunăre-Marea Neagră sau în agricultură. Se vorbește de nemulțumiri tot mai mari în rândul muncitorilor.

Seara, am vorbit la telefon, de la ferma din Bârda, cu Domnul Acad. Ștefan Pascu de la Cluj. Joi dimineață am stabilit să fiu acolo. De la miliția comunală mi s-au cerut probe de la mașina de scris."

*

<u>În grădina lui Adam</u>

Venise Sfântă Măria Mare. Nedeia de la Prejna era adevărat eveniment al Munților Mehedinților. Din toate satele, pe toate drumurile și potecile venea lume. Fiecare gospodar se pregătea pe măsură, fiindcă, pe lângă rudele așteptate, veneau rude și prieteni neanunțați, călători și cerșetori. Porțile erau deschise la fiecare, pentru toată lumea care ar fi voit să intre și să închine un pahar de vin, să ia o gură de mâncare, să facă o urare de bine gospodarilor. Câteva formații de lăutari veneau în sat de la prânz, umblau din casă în casă și cântau la fiecare, iar seara se retrăgeau la locuri știute din sat și începea hora, care ținea până către dimineață.

Stelică Zoican era preot tânăr în Balta. Avea multe rude în Prejna, dar prefera întotdeauna să meargă în special la nea Ion Stoican, om de mare ospitalitate. Acolo veneau mulți musafiri și se făceau petreceri până după miezul nopții. Abia de-i ajungea gazdei un vițel bun, ca să gătească toate câte trebuiau pentru un asemenea eveniment. Două momente erau mai însemnate în timpul verii: nedeia de la Balta (Sfântul Ilie) și cea de la Prejna(Sfântă Măria Mare). Nedeile din celelalte sate nu se puteau ridica niciodată la amploarea acestora.

În anul acela, după ce au venit de la biserică, au început pregătirile pentru nedeie. Trebuiau aranjate hainele, călcate, dichisite, nu puteau merge cu orice și oricum. În al doilea rând, trebuiau aranjate vitele. Poate se întorceau a doua zi dimineața și vitele nu puteau rămâne la voia întâmplării. După ce le-au aranjat pe toate, s-au primenit frumos cu ce aveau mai bun și au plecat. Stelică luase costumul cel negru, cu care fusese îmbrăcat ginere, Doamna Neli și-a luat opregul cel mai frumos, cămașa cu poale însprițurate, cu altițe și șabaci. Erau ei tineri și frumoși, dar hainele parcă le dădeau un plus de frumusețe. Stelică a scos iapa din grajd, sătulă și țeselată, i-a pus hamul cel nou cu ciucuri și clopoței și a înhămat-o la șareta lor pe roți de cauciuc. Era singura șaretă pe roți de cauciuc nu numai din sat, ci și din împrejurimi. Șareta era frumos vopsită, în culori tinerești, bine armonizate. Avea la șaretă bici cu ciucur roșu, ca să nu-i deoache cineva.

Pe drumul mare, distanța până la Prejna era de vreo opt kilometri. Problema nu era de distanță, ci de praf. Nu plouase demult și era praf pe drum. Din când în când trecea și câte o mașină și ridica tone de praf. Ferice de cine se nimerea atunci pe drum! Stelică a luat hotărârea să evite drumul și s-o ia pe scurtătură, pe Lunca Bălții. Era un peisaj mirific. Se cosise fânul, lunca era presărată cu căpițe și porșori de fân. Pe acolo nu erau nici vite, fiind fânul pe loc, nu era nici lume la muncă,

fiind zi de sărbătoare. Cântau păsările, mai ales că trecuse binișor de amiază. Parcă era un colț din raiul lui Adam!

Doamna Neli n-a prea vrut să treacă pe acolo, dar până la urmă s-a lăsat convinsă.

Pe Lunca Bălții nu era drum propriu-zis. Au luat-o pe de-a-ntregul, pe cositură. Au vrut să ajungă la Izvorul Alb, unde era o frumusețe. Izvora apa ca pe mână din pământ și se prelingea apoi pe vadul ei ca un șarpe. Soarele strălucea în undele apei și izvorul părea un șuvoi de argint. Poate că de acolo i se spunea și Izvorul Alb. Mergând așa pe luncă, spre izvor, la un moment dat au întâlnit o bucată de fân necosit. Era prea departe ca să-l ocolească, așa că au hotărât să treacă prin fân. Ghinionul lor! Apa se revărsase din vadul ei peste luncă și făcuse noroi. Fiind fânul necosit, nu au văzut mai din timp. Cum iapa mergea la trap, au intrat brusc în zona periculoasă. Nu era prea lată banda aceea de pământ umezit, de vreo trei – patru metri. Iapa a intrat cu picioarele în noroi până la burtă, iar șareta până la osie. Animalul a început să se zbată, încercând să iasă. Fiecare zvâcnitură a lui însemna și un nor de stropi de noroi, care se revărsau din abundență asupra celor doi pasageri. Au reușit să coboare. Când s-au privit, nu le venea să-și creadă ochilor. Parcă ieșiseră din bazin de la Techirghiol! Era de râs, dar nu le mai ardea de râs. Doamna Neli a început să plângă ca un copil, când și-a văzut opregul și cămașa stropite cu noroi!

Părintele Stelică a analizat situația și a decis. S-a dezbrăcat la chiloți. A îndemnat-o și pe doamna să facă la fel. A luat toate hainele în brațe și le-a trecut pe partea cealaltă a smârcului. A luat-o apoi pe doamna în spinare și a trecut-o și pe dumneaei. A deshămat calul și acesta, ușurat, a reușit să iasă. A desfăcut lanțurile de la ulube, le-a legat unul de altul. Un capăt de lanț l-a legat de chinga ulubelor, iar celălalt de hamul iepei. Doamna Nela a luat animalul de dârlogi, iar părintele a intrat în noroi și a ridicat la șaretă. Au reușit s-o

scoată. Priveliștea era jalnică. Noroc că nu era nimeni prin apropiere. Și, totuși, lumea cunoștea și iapa, și șareta părintelui, așa că, dacă ar fi fost cineva cât de departe de locul cu pricina, tot ar fi știut cine este pe acolo. Așa murdari nu se puteau întoarce în sat. Ar fi fost de pomină. S-au dus la Izvorul Alb. Au început să se spele, apoi să-și spele hainele în apa limpede ca lacrima. Noroiul nu pătrunsese în profunzimea materialelor, așa că ușor a fost curățit. Au întins hainele pe poiană să se usuce. Părintele și-a făcut niște șomoioage de iarbă și a spălat iapa, apoi șareta. Toate arătau ca noi. Toate s-au uscat bine, numai chiloții părintelui nu. El muncise ca să spele iapa și șareta, nu avusese timp să stea la soare. Cum dăduse binișor spre chindie, nu mai era de așteptat. S-au îmbrăcat și drumul spre Prejna. O asemenea nedeie nu putea fi ratată!

Au ajuns la Prejna tocmai când veneau și alți musafiri din satele din jur. Nu au spus nimănui nimic din cele ce li se întâmplase. S-au așezat bucuroși la masă, iar petrecerea a început. Așa cum era obiceiul la Prejna, trebuia ales „eroul”, adică cel care se îmbăta mai tare dintre toți. Au propus să bea țuică de prună cu pahare de apă, „pe gol”, adică până la golirea paharului. Zis și făcut! Stelică era ud și începuse să tremure de frig. S-a prins la „concurs”. După primul pahar dat peste cap, ceilalți și-au dat cu cotul și și-au șoptit: „ - Pe popa îl facem erou!” Doamna Neli a auzit. Șoptit, l-a avertizat: „ - Stelică, fii atent, că vor să te facă erou!” „ - Lasă pe mine, s-a sulemenit bărbatul, că-i pun eu pe butuci!” Petrecerea a continuat. Mai o bucată de mâncare, mai un pahar de băutură, alături de vorbă multă-multă și timpul a trecut până către miezul nopții. Femeile au plecat la horă, undeva în apropiere, la câteva sute de metri.

Bărbații moțăiau și limbile nu nimereau cuvintele. Singur părintele Stelică și nea Ion, gazda, erau treji și bine dispuși. Lucrul acesta era de neînțeles pentru ceilalți. Toți băuseră la fel. Nea Ion le-a propus că până vin femeile de la horă, bărbații

să meargă în camerele alăturate și să se culce puțin, ca să li se mai limpezească mințile. Au fost de acord. Părintele Stelică le-a cerut voie să pună la fiecare pe frunte câte un prosop cu apă rece. Se știa că apa rece alungă beția. Nea Ion l-a întrebat pe părintele Stelică: „- Dar dumneata nu- ți pui apă rece la cap?” „ - Nu, nea Ioane, că eu îmi pusei apă rece la fund de la chindie și așa ud șezui până acum! Ia pune mâna pe pantalonii mei!” S-a minunat bătrânul și părintele i-a spus toată pățania.

Abia a doua zi au aflat toți că, pentru a scăpa de amețeală, trebuie să pui apă rece ori la cap, ori la fund! Efectul este același!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, am obținut câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Munteanu Sanda** din Bârlad(VS), **Domnul Giurescu Liviu-Mihai** din Tr. Severin, **Domnii Anghelescu Ionuț** și **Cioloca Iosif** din Timișoara, fii ai satului Bârda: câte **100 lei; Doamna Prof. Univ. Dr. Ana Sofroni** din Brescia (Italia): **61 lei;**

Domnul Mănescu C. C. Constantin din Malovăț a achitat prima sa contribuție de cult în valoare de **100 lei; Doamna Popescu Elena** din Malovăț a achitat **50 lei** pentru contribuția de cult.

Mulțumim cordial tuturor. Dumnezeu să le răsplătească jertfa!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: ***„Scrisoare pastorală”- 294,*** în *„Bibliotheca septentrionalis”,* Baia Mare(MM), 2015, 19 febr., ediție on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis. wordpress.com);* **Oferta de care – februarie,** în „Omniscop”, Craiova, 2015, 4 febr., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*);

Nevoia de Referendum, în „Națiunea”, București, 2015, 8 febr., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Eu nu sunt Charlie,** în „Națiunea”, București, 2015, 9 febr., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Omniscop”, Craiova, 2015, 9 febr., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*); **Idolii vremii noastre,** în „Apolon”, Urziceni, an. IX(2015), nr. 2(febr.), pp. 14-15, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Materialiști și idealiști,** în „Apolon”, Urziceni, an. IX(2015), nr. 2(febr.), p. 31, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **In memoriam: Nicolae Avrămuț,** în „Apolon”, Urziceni, an. IX(2015), nr. 2(febr.), p. 42, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Măria Ta, Țăran Român(V),** în „Memoria Oltului”, Caracăl, an. IV(2015), nr. 1(ian.), pp. 2-4;

*

Zâmbete

● „- Părinte, ieri, din greșeală, am ucis un politician!” „- Fiule, mărturiseşte-ţi doar păcatele, nu şi faptele bune!”

● Un intelectual adevărat niciodată nu îți va zice: „- Prost ai fost, prost ai rămas!”, ci îți va spune: „- Timpul nu are putere asupra ta!”

● Un pacient, rănit la picior, primeşte o reţetă de picături de ochi. „- Doctore, dar eu sunt rănit la picior!” „- Da, dar dacă te uitai pe unde calci…!”

● „- Domnule, vindecarea dumneavoastră se datorează lui Dumnezeu şi robusteţii corpului!” „- Domnule doctor, sper să ţineţi cont de aceasta şi la nota de plată!”

● Un elev îl întreabă pe profesor: „- Domnule profesor, de ce se numește inima așa, dacă ea este o pompă?” „- Păi, măi băiatule, tu crezi că prietenei tale i-ar plăcea să-i spui, că o iubești din toată pompa ta?”

*

Botezuri

În ziua de 7 febr., am oficiat Taina Sf. Botez pentru **Popescu Bianca–Maria,** fiica **Domnului Popescu Valentin** și a **Doamnei Popescu Alexandra-Maria** din Malovăț, iar în ziua de 14 febr. pentru **Postelnicu Denis-Mihai,** fiul **Domnului Postelnicu Cătălin-Severică** și al **Doamnei Postelnicu-Pirici Florentina-Ceraselea-Giuliana** din Timișoara. Să le trăiască!

*

Excursii-pelerinaj

Organizăm o excursie-pelerinaj la Mânăstirea Prislop din județul Hunedoara. Data exactă nu am fixat-o. O vom stabili de comun acord cu participanții, după completarea listei. Prețul cred că rămâne același, de 45 lei/persoană.

*

Program

În cursul lunii Martie avem următorul program de slujbe: **1 Mart.**(Bârda, sfințirea semințelor); **7 Mart.** (Bârda-Malovăț); **8 Mart.** (Malovăț); **14 Mart.** (Bârda-Malovăț); **15 Mart.** (Bârda); **21 Mart.**(Bârda-Malovă); **22 Mart**(Malovăț); **25 Mart.** (pomeniri dimineața, la Bârda; slujbă la Malovăț); **28 Mart.** (Bârda-Malovăț); **29 Mart.**(Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Primim pomelnice pentru Paresimi. Facem înscrieri pentru făclii de Paști.

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 296 (15 – 28 Februarie)

Dragii mei enoriași!

Satul în agonie

Zilele acestea m-am dus până în Șiroca. Vream să cumpăr niște var pentru văruitul bisericilor. Cred că n-am mai fost acolo de vreo 20 de ani. M-a surprins schimbarea extraordinară, pe care am constatat-o.

Am cunoscut satul Șiroca prin familia lui Dumitru Achimescu, zis Dumitru Delafag. Cu fiul cel mare, Gheorghe, și cu cel mic, Nicolae, am fost coleg la seminarul din Craiova. Mi-au fost amândoi buni prieteni. Am participat la nunțile celor doi, la înmormântarea tatălui lor. Am rămas peste noapte în casa lor de mai multe ori, când mi s-a stricat mașina prin apropiere. Bietul Gheorghe avea o mașină mai hodorogită decât a mea. De multe ori mi-a bătut în poartă și după miezul nopții, cerându-mi ajutorul să repare sau să pornească mașina rămasă în pană pe cine știe unde. Puțin a lipsit ca să nu mă căsătoresc cu o codană din acel sat. Întotdeauna satul acela mă impresiona prin mulțimea tinerilor, prin buna dispoziție și ospitalitatea locuitorilor săi. Erau oameni muncitori, dar și când era vorba de petrecere, apoi petreceau în limitele bunei-cuviințe. Aveau în firea lor ceva din duritatea pietrei cu care se luptau cei mai mulți din copilărie până la bătrânețe.

Șiroca era singurul sat din Mehedinți, unde era o exploatare de piatră de var și mai multe cuptoare de var. Tot

satul trăia de pe urma acestei industrii, ale cărei secrete le moșteniseră din moși-strămoși. Fiind un sat defavorizat, unde nu se puteau face culturi de cereale din cauza reliefului muntos, scăpase și de ciuma colectivizării. Oamenii mai putuseră să-și păstreze vitele de povară, atelajele. Autoritățile comuniste mai închiseseră ochii și, în schimbul unei taxe, le permiseseră locuitorilor să prelucreze piatra muntelui și să facă din ea var. Aproape fiecare familie avea câte unul sau mai mulți membrii implicați în industria varului. Până și preotul, colegul meu Gheorghe Achimescu, avea cuptor de var. Scoteau bulgării de piatră de pe râpe în spate, cumpărau lemnele de pe unde puteau și obțineau în cuptoarele lor un var cum nu puteai găsi în altă parte. Mortarul rezultat din amestecul varului de Șiroca cu nisipul dădea un liant de o duritate apropiată cimentului. Mereu am auzit vorbindu-se, că specialiștii nu pot să stabilească din ce era alcătuit mortarul cu care a fost construită cetatea Drobeta. Aș sugera celor interesați să ia în considerație și varul de Șiroca în analizele pe care le fac. De la cuptoarele din Șiroca luau varul, la un preț modic, zeci și zeci de cărăuși din Șiroca și din satele din jur: Godeanu, Bâlvănești, Balta, Sfodea, Cireșu, Gornenți, Prejna etc. Carele și căruțele cu coviltir, încărcate cu var, colindau satele Mehedințiului până la Calafat, la Strehaia, la Motru, la Orșova sau Baia de Aramă. Strigătul lor inconfundabil tulbura liniștea satelor: ,, - Hai la var, mă, neică, mă!” Vândeau varul pe bani, dar și la troc, adică în schimbul porumbului sau grâului. Generații întregi au trăit de pe urma varului de la Șiroca.

Prima senzație pe care am avut-o intrând în Șiroca azi, a fost aceea că am intrat într-un sat pustiu. Case îmbătrânite, uzate, liniștea absolută, lipsa oamenilor și a animalelor, ferestre și garduri sparte mă făceau să mă întreb ce s-a întâmplat acolo. Am ajuns în centru, unde era magazinul. Clădirea avea ușile și ferestrele lipsă. Școala ședea tristă, visând vremile de altădată,

când în jurul ei roiau copiii. Am strigat la câteva case, la poarta cărora am văzut câte o mașină veche, obosită, cumpărată la mâna a doua. Nu mi-a răspuns nimeni. Vedeam doar umbre alunecând în dosul geamurilor, parcă oamenii se temeau să iasă la poartă, să răspundă. Cu greu am găsit un locuitor și acela mi s-a părut a fi nițel deranjat la cap. Abia am putut să smulg de la el o informație: nimeni nu mai are var de vânzare în sat, fiindcă nu mai sunt cuptoare. „- Poate nea Jorjică o mai avea!" Mi-a arătat cu mâna o uliță. Am pornit într-acolo. Cu greu am intrat prin noroi, dar era gata-gata să nu mai pot ieși. Undeva, spre Sfodia, la capătul acelei ulițe, am găsit casa lui „nea Jorjică". Era doar mama lui acasă, o femeie de aproape optzeci de ani. I-am spus cine sunt și ce caut. Mi-a vorbit sincer, deschis, ca unui cunoscut de-o viață. Avea o gândire lucidă și făcea o analiză economică de specialist: „- Părinte, nu mai căutați degeaba, că nu găsiți var la nimeni aici în sat! Fiul meu a făcut ultimul cuptor acum doi ani și abia a reușit să vândă varul pană la Crăciun, acum trei luni. Nu mai merge! Nu-l mai cumpără nimeni. Iau toți vopsele lavabile, nu mai muncesc să stâmpere varul, să se ardă, să se murdărească! Nu mai are cine-l căra. Nu mai sunt boi, nu mai sunt cai, iar cei care mai sunt nu au voie să meargă pe șosele. Nu mai avem mână de lucru. Cei care au lucrat, fie au murit, fie au plecat în lume să-și câștige o pâine. Acolo trebuie oameni tineri, puternici. În sat mai sunt doar babele ca mine. Noi nu putem munci. Nu cred că fiu-meu va mai face var anul acesta, iar dacă nu face el, nu mai face nimeni de aici!"

Am plecat cu un gust amar de acolo. Un sat pustiu, o industrie țărănească pierdută pentru totdeauna, tristețe, o populație risipită pe pământ și pe sub pământ. Am ajuns acasă deprimat. Nu mi-a mai trebuit nici mâncare. Am deschis televizorul, ca să-mi mai schimbe gândurile. Pe un post central era prezentată doamna Udrea scărpinându-se la nas. Am

schimbat, scârbit, pe alt post național. Acolo, politicieni, comentatori politici și ziariști de prima mână comentau cu patos, profesionalism și competență un eveniment de importanță planetară. Era vorba de faptul că în ziua precedentă doamna Udrea se scărpinase la ureche!

Am închis televizorul. Îmi era lehamite. O lacrimă s-a strecurat sfioasă de sub gene. Am observat o carte pe masă cu poezii de Eminescu. Am deschis-o la întâmplare și am început să citesc: „*Unde eşti tu, Ţepeş, Doamne, ca să pui mâna pe ei,/ Să-i împarţi în două cete: în bandiţi şi în mişei./ Şi în două temniţi large, cu de-a sila să-i aduni,/ Să dai foc la puşcărie şi la casa de nebuni!...*”

Așa-i că scrie frumos Eminescu? Păi, nu?

*

Sfaturi părintești. Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției,** mai spicuim:

„DESĂVÂRŞIREA - FINALITATE A OMULUI (Continuare)**. *Deci, forţa instinctelor - forţele oarbe ale firii, altfel în serviciul vieţii rânduite -, creşte când degenerează în patimi, întrucât ele au slăbit stavila cenzurii raţiunii, iar de acum caută să o surpe cu totul şi lumina conştiinţei să o stingă.***

Conștiinţa însă, prin natura ei, nu aprobă niciodată viciul şi păcatul. Prin natura ei e de a nu se lăsa învinsă, chiar dacă frâna ei nu e luată în seamă şi firea decăzută săvârşeşte păcatul peste opreliştea ei. De aci vin mustrările de conştiinţă - „pârâşul tău, cu care trebuie să te împaci pe drum”, care „nu tace” până ce omul nu-şi revizuieşte înfrângerile sale şi nu se întoarce de la păcat, ca să poată primi iertarea lui Dumnezeu. În cazul când înfrângerile morale se ţin lanţ prin desimea sau gravitatea lor, urmează sancţiuni ale conştiinţei, mai grele decât mustrarea: dezechilibrul minţii - mai uşor sau mai profund - din care se

mai poate reveni - schizofrenia, paranoia, nebunia acută şi, în final, sinuciderea. Toate acestea sunt urmarea în organic a capitulării conştiinţei, ca organ spiritual al omului şi, ca urmare, cufundarea lui în întuneric şi în muncă. Aceasta-i perspectiva lugubră a vieţii în păcat.

„Gândurile", oricât de „nebune" ar fi, încă nu sunt înfrângeri şi păcat, oricât „se impun", muncind mintea. Păcatul începe de la învoirea spre faptă şi fapta propriu-zisă. Cu acestea înţelese, se limpezeşte şi deosebirea - cât o prăpastie - între trupul şi duhul păcatului şi între făptura cea nouă şi Duhul cel Sfânt. În cazul când omul cel vechi mereu se obrăzniceşte cu „drepturile" sale biologice asupra omului ceresc şi biruie, atunci deosebirea celor două naturi care trăiesc întreţesute în noi ajungând într-un contrast nelimitat, Duhul lui Dumnezeu se retrage din om şi vin pedepse colective cumplite asupra vieţii păcătoase. Aşa avem motivarea potopului: „Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani"(Fac., VI, 3). De asemenea, perversiunea sodomiei, care „strigă înaintea Domnului" (Fac., XIX, 13), a atras asupra Sodomei şi Gomorei prăpădul focului, care a ars pământul 400 m sub nivelul mării, formând Marea Moartă, radioactivă până în ziua de azi.

Să ne apropiem acum de o analiză concretă a tensiunii dintre minte şi patimi. Care este mecanismul biologic, să zicem al instinctului de reproducţie? Alegem pe acesta, întrucât se luptă împotriva votului fecioriei. Instinctul acesta are ca obârşie materială o glandă endocrină, care varsă o substanţă chimică în sânge, care, la nivelul creierului, erotizează scoarţa cerebrală. Această erotizare constă în apariţia pe ecranul minţii a gândurilor şi a imaginilor în favoarea satisfacerii acestui instinct. Ele cer învoirea. Cenzura rezistă, le respinge. Conştiinţa, - care ocroteşte viaţa

omului şi sub perspectivă transcendentă -, aduce „Numele lui Dumnezeu care arde pe draci” şi aduce Crucea Domnului: jertfa - lepădarea de sine, lepădarea de plăcere -„armă asupra diavolului Crucea Ta ne-ai dat”, cântă Biserica. Aceste gânduri de rezistenţă, dacă sunt puternice şi luminoase, sunt afirmate cu toată credinţa şi ştiind cu certitudine că însuşi Iisus se luptă cu satana în locul nostru, atunci în organic se petrece o reacţie chimică în care substanţele endocrine din sânge, care erotizau scoarţa cerebrală, se neutralizează printr-o apariţie de anticorpi, care fac această neutralizare. În felul acesta „gândurile” şi „imaginile” şi „reprezentările”, toate pier şi se restabileşte un echilibru şi o linişte în minte, asemenea cu liniştea pe care a restabilit-o Iisus, când a venit pe mare la ucenicii Săi învăluiţi de talazurile înfuriate ale mării, care apoi s-au liniştit.

Liniştirea unei furtuni de gânduri sigur că scoate mărturisirea: „Tu eşti Fiul lui Dumnezeu”(Mat., XIV, 33). Mărturisirile străfunde de credinţă în Dumnezeu, de pe urma unei evidenţe divine, au ca urmare convertirea, strămutarea forţei oarbe neutralizate într-o energie de o altă calitate şi de o înaltă valoare: a iubirii de Dumnezeu şi de oameni în genere şi nicidecum nu mai rămâne iubire de vreun om, ca trup. Aşa prinde putere viaţa religioasă din chiar neputinţa omenească. Iată prilej de câştigat la nivel înalt. Şi totuşi talazurile mării înfuriate de patimi iarăşi vin şi izbesc în pereţii corăbiei şi în digurile portului... Trupul e indiferent şi forţele sale sunt oarbe. Chimismul endocrin nu e biruit - asimilat, neutralizat - decât după o ciocnire, criză; la obârşie, în glande, adică hormonii, se produc iarăşi şi iarăşi. Satana nu e definitiv biruit pe pământ; abia în împărăţia ce va să vie oamenii nu se mai însoară şi nu se mai mărită. Lupta de „gând” iarăşi începe. Omul, ca om, osteneşte; luarea prin

surprindere poate fi aprigă; nevoitorul se sperie. Se vede învăluit, deznădăjduit chiar. Dar Dumnezeu nu te-a părăsit, chiar dacă pe ecranul minţii au apărut gânduri si imagini de hulă împotriva lui Dumnezeu şi te vezi în imposibilitate de a te mai ruga chiar. Răbdarea însăşi a războiului e ultima ta rugăciune."

*

Folclor din Mehedinți(LXII)

Vom mai reda câteva cântece, pe care le-am cules la 15 Mart. 1981 de la **Nicolae Tărăbâc** din Malovăț, născut la 27 iulie 1902, fost primar al comunei, deportat 14 ani în Siberia:

Ce mai drăguță aveam!

,,Nu știu an, ori în halan,
Ce mai drăguță aveam!
Că pe unde mă duceam,
Tot cu dânsa mă-tâlneam
Și de dragoste vorbeam.
Și-o-ntrebam că un-se duce,
Că-n deal la lemne se duce.
Singurică, singurea,
Să mă duc și eu cu ea,
Să ajut la ridicat,
La gură de sărutat!"

Spune, mândră, ori nu spui

,,Spune, mândră, ori nu spui,
Dacă la mine mai ții,
Ori să-mi cat alt căpătâi;
Alt căpătâi de durmit
Și-altă mândră de iubit!
Mândră, când erai a mea,
Toată lumea te cinstea,
Numa-n omenia mea!
Când te-ai luat cu-al prăpădit,
Toată lumea te-a urât!"

Foaie verde și-o lalea

Foaie verde și-o lalea,
Dorul de la mândra mea
Să-l vândă, l-aș cumpăra!
Toamna mi l-aș semăna,
Vara mi l-aș secera
Și l-aș face-un snop de grâu
Să-l poarte mândra la brâu.
Dorule și-o boală grea,
Fugi de la inima mea!
Mai du-te și la alta,
Să vază cât îi de grea!
Cine mă știe pe mine
Cu ce foc trăiesc pe lume:

Ziua trăiesc cu oftatul
Și noaptea cu sărutatul!”

Foaie verde solzi de pește

,,Foaie verde solzi de pește,
Unde apa se cotește,
Stă neica și se gândește.
Se gândește ne-ncetat
La mândruța lui din sat,
Ce-a lăsat-o și-a plecat.
Că pe mine m-a uitat,
Pe mine m-a părăsit
Și pe altul l-a-ndrăgit.
Să-mi puie mâna sub cap,
Să mă-ntrebe de ce zac!
-Neică, zac de dorul tău,
Când o să te mai văd eu?
Zi și noapte mă gândesc,
Cum să fac să te iubesc?
Gândind, mândră, la mata,
Mult mi-a secat inima,
Căci gândind, mândră, la tine,
N-a rămas inimă-n mine,
Nici ca-ntr-un pui de găină!
Și m-am uscat din picioare,
Ca un muc de lumânare,
Când arde aprins în soare
Și bate vântul mai tare,
De curge ceara la vale!”

Murgule, căluțul meu

,,- Murgule, căluțul meu,
Ce te-abați din drum mereu,
Ori ți-e greu trupșorul meu?
- Nu mi-e greu trupșorul tău,
- Dar mi-e greu năravul tău!
Pe la câte cârciumi treci,
Pe mine de gard mă legi!
Și-mi dai fân nuielele
Și grăunțe stelele!
Cum ți-e drag cu mândra-n pat
Și mie cu traista-n cap!
- Murgule, de ce stai trist?
- Am auzit că mă vinzi!
- Te vând, murgule, te vând,
Că văd c-ai îmbătrânit!
- Stăpâne, n-o fi păcat,
Că de trei ori te-am scăpat:
Te-am trecut Siret vărsat
În buiestru legănat!
Și-n ziua de Bobotează,
Când toți caii se nechează,
Eu eram despotcovit,
Dar de tare ce-am fugit,
Toți caii i-am întrecut,
Ție fală ți-am făcut!”

*

File de jurnal – 8 apr. 1981

„Protopopul a plecat cu soția în U. R. S. S. Subalternii nu-i prea poartă grijă, spunând că au semănat deja în grădină semințe de protopop. La protoierie l-am găsit pe inspectorul Gheorghe Hâncu de la Culte și a trebuit să-l duc cu mașina până la birou. M-a chemat înăuntru și a trebuit să stau mai bine de o oră cu el. Mi-a vorbit de unele „apucături preoțești”, despre filme și romane polițiste, domeniu în care e foarte documentat. Actuala literatură care se publică la noi, în care se simte prea mult suflul de curaj și libertate, îl deranjează. Cei care o scriu sunt „pur și simplu, niște demenți.” Mi-a citat în acest sens romanul regretatului Marin Preda, ***Cel mai iubit dintre pământeni,*** *poezia* ***Analfabeții*** *și volumul* ***Manifest pentru sănătatea pământului*** *ale lui Adrian Păunescu. „Prea li s-a dat frâu liber, dom’le, și au început să-și ia lumea-n cap! Se face abuz chiar!”*

Domnul Hâncu a fost profesor de istorie undeva, la țară. A fost „adus”ca muzeograf la Muzeul „Porțile de Fier”, apoi, deodată, experimentându-se într-ale spiritului, a fost transferat la Culte. Acum spune că este „foarte greu”(deși, vorbă fie, după aspect, arată extra), că-i o „meserie”(cea de inspector – n.n.) foarte-foarte grea, că ar vrea să plece, dar, vezi, Doamne, nu-l lasă, iar dacă ar cere el, l-ar trimite cine știe unde, poate „la Ciorogârla sau la dracu-n praznic!” A spus că nu-i prea ajung banii, deși are și soția serviciu, deși și-a cumpărat apartament ultracentral, lângă poștă, deși trebuie să-i vină mașina… Se miră, totuși, cum pot „unii preoți” să-și țină soțiile acasă „și să se descurce foarte bine!” Fiind ocupat „până peste cap” cu problemele profesionale, nu are timp să se mai ocupe de cercetare istorică. De altfel, de asta nu s-a ocupat niciodată, fiindcă întotdeauna a avut lucruri mult mai serioase de făcut!...”

*

Leac pentru hoție

Trăia în Prejna Ioniță Stoican. Om gospodar, muncitor, cinstit, cu situație economică de invidiat. Cuvântul lui era cuvânt, cârciuma îi era străină, casa-i era casă. Părintele Zoican era unul dintre puținii lui prieteni. Se vizitau reciproc, mai ales la nedei, se ajutau când era cazul.

Într-o zi, prejneanul i-a spus părintelui o întâmplare din copilărie, care-i marcase tot cursul vieții. I-a spus-o ca la spovedanie, asigurându-l că este singurul care o află și n-a uitat să-l roage ca să n-o spună mai departe, cel puțin atât cât el mai este în viață. A simțit nevoia, pur și simplu, să n-o mai poarte ca o povară.

,, - Părinte, zicea Ioniță Stoican, eram copil, prin clasa a cincea sau a șasea. Aveam părinții în viață, aveam vite multe în curte, înțelegere în casă, toți eram sănătoși, lucrurile mergeau strună. Aveam aici în sat un unchi, Teodor. Era vestit în Prejna și în tot Plaiul Cloșani ca martor de meserie. Decât să-i vrea da banii unui avocat, mai bine îi dădeai unchiului Teodor și el știa cum să câștigi procesul. Știa legile, cunoștea judecătorii, procurorii, știa cum să ungă osiile, ce să spună și te trezeai cu procesul câștigat. Parcă era angajatul tribunalului, căci rare erau zilele, când el să fie lipsă de acolo.

Într-o zi, unchiul Teodor m-a chemat la el și m-a întrebat dacă noi avem miel de Paști. Era chiar în Săptămâna Patimilor. I-am spus că avem miei, dar sunt mici. ,,- Deseară, după ce se întunecă să vii la mine, dar să nu spui la nimeni!” M-am dus. M-a luat cu el și am trecut dealul la Izverna. Trecuse de miezul nopții, când am ajuns acolo. Ne-am apropiat de o casă mai izolată. Probabil el cunoștea locurile și oamenii. Mi-a dat o pâine mare și mi-a spus: ,, - Fii atent! Tu rămâi aici. Când vin câinii la tine, să nu fugi. Rupi din pâine și le dai. Aici să te găsesc!” A tușit și câinii s-au alarmat. Au venit spre locul unde mă aflam eu. Unchiul Teodor s-a pierdut în noapte. Mi-era frică, dar am făcut cum mi-a spus. Le-am aruncat pâine și câinii

au mâncat. Atunci mi-am dat seama că pâinea era muiată în țuică tare. Foarte repede câinii au tăcut. Peste puțin, unchiul Teodor a venit cu un ied subsioară și mi l-a dat. „ - Ia-l, nepoate, ține-l bine și așteaptă-mă, că mă duc să-mi iau și pentru mine unul!” Mi-a dat iedul și-a plecat. Eu nu am știut să-l țin de gură, ca să nu zbiere. Iedul a început să zbiere ca din gură de șarpe. Până l-am prins eu de gură, a auzit stăpânul din casă. Nu era atunci curent electric. Omul a aprins felinarul și a ieșit. În curte și în beci avea peste cincizeci de oi și de capre amestecate. Cele mai multe erau fătate. Era imposibil să le numere, deși vitele erau foarte agitate. S-a uitat peste tot. N-a văzut nimic. Unchiul Teodor se retrăsese în beci, iar când omul s-a îndreptat într-acolo, a intrat într-un streaz gol. Dacă a văzut că nu-i nimic, proprietarul s-a întors în casă și a stins lumina. Peste puțin a venit și unchiul Teodor cu un miel sub braț. „ - Hai, nepoate, să mergem!” a zis el calm. Am ajuns în vârful dealului dintre Izverna și Prejna. Acolo, la lumina lanternei, unchiul Teodor a tăiat iedul și mielul, i-a jupuit, i-a pus în niște saci, pe care-i avea înfășurați la brâu. Atunci a pus mâna pe mine și m-a bătut, cum nu mă bătuse nimeni vreodată, nici până atunci, nici de atunci încoace. Am mai reținut doar din cele ce mi-a spus: „ - Din cauza ta, nepoate, eu puteam să fiu mort acum! Tu nu ai ținut iedul de gură și eu puteam să fiu descoperit. Te bat, ca să ții minte. Cu greu am ajuns până acasă.

Le-am spus părinților toată întâmplarea. Nu m-au bătut și ei. Au văzut în ce hal eram. Tata a aruncat iedul furat la câini. „ - Noi avem ce tăia din curtea noastră, Ioniță, tată, nu furăm munca altuia! Să te rogi la Dumnezeu să-ți dea putere, să muncești și să-ți câștigi singur pâinea în viață, nu s-o răpești pe-a altuia!” În anul acela au trecut zilele Paștelui și eu am zăcut la pat. Nu am putut să mă duc cu ai mei la biserică, la horă. Am stat în casă, am suferit și am plâns. Niciodată nu mi-am putut ierta fapta

aceea. Bătaia de la unchiul Teodor m-a ajutat să fiu cinsit apoi toată viața. Un adevărat leac!” Mda!

*

Ajutoare și donații. În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Părintele Pr. Gheorghe Vasilescu** din Torino(Italia): **1.103 lei; Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina** din Curtea de Argeș(AG): **850 lei; Doamna Corina Dănescu** din București și **Doamna Elena Popescu** din București, fiică a satului Malovăț: câte **150 lei; Domnul Pauleț Iancu** din Baloteşti(MH), fiu al satului Malovăț: **100 lei; Domnul Mihai Eugen** din Săsenii Noi(BZ): **90 lei; Doamna Porfireanu Elena** din Mediaș(SB): **85 lei.**

Doamna Ivanovici Florica din București ne-a trimis vin, tămâie și o cruce de la Ierusalim. Am folosit pentru Sfânta Împărtășanie administrată credincioșilor din Postul Mare acest vin.

Domnul Luca Dumitru din Malovăț a achitat pentru contribuția de cult **100 lei; Domnii Avram Dumitru, Curea Petre** și **Doamna Curea Ioana,** toți din Bârda, au achitat pentru contribuția de cult câte **50 lei.** Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În luna februarie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbă astfel: 1 Febr.(Bârda): **120 pâini;** 2 Febr. (Malovăț): **110 pâini;** 8 Febr.(Malovăț): **280 pâini;** 15 Febr. (Bârda): **120 pâini;** 22 Febr. (Malovăț): **200 pâini.** Așadar, în februarie au fost donate **830 pâini.**

În luna februarie am acordat câte un ajutor de **100 lei** revistei „Viața Cultelor” din București și revistei „Appolon” din Slobozia(IL), la solicitarea acestora.

În perioada 1-25 mart. se desfășoară în toate bisericile și mânăstirile din țară colecta pentru Fondul Central Misionar inițiată de Patriarhia Română. Orice donație este binevenită.

*

Plăți

În această perioadă am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **58 lei** pentru curentul electric; **117 lei** comisioane la bancă; **290 lei** poștei pentru colete; **75 lei** pentru încărcarea a patru extinctoare; **200 lei** ajutor pentru revistele „Viața Cultelor” și „Appolon”; **150 lei** transportul cărților de la Craiova; **300 lei** protoieriei pentru icoane și tămâie; **311 lei** un cartuș și toner pentru imprimantă; **82 lei** patriarhiei pentru reparația unui potir; **561 lei** impozit și altele mai mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a mai publicat câteva materiale astfel: ***„Scrisoare pastorală” – 295,*** în „*Bibliotheca septentrionalis”,* Baia Mare(MM), 2015 7 febr., ediție on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com);* în „Armonii culturale”, Adjud, 2015, 15 febr., ediție și on-line(*http://armoniiculturale.ro*); **Chipuri și măști,** în „Națiunea”, București, 2015, 21 febr., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Omniscop”, Craiova, 2015, 23 febr., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); **Testul de inteligență,** în „Națiunea”, București, 2015, 9 febr., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); ***„Scrisoare pastorală” – 293,*** în „Observatorul”, Toronto(Canada), 2015, 23 febr., ediție și on-line(*http://www.observatorul.com*); **„Mica Unire”,** în „Buciumul”, 2015, 23 febr., pag. 5, ediție on-line (*http://www.buciumul.ro/category/cultura*); **Oferta de carte – Ianuarie,** în „Bihon”, Oradea, 2015, 6 febr., ediție on-line (*http://www.bihon.ro*); în „Caon”, Reșița, 2015, 6 febr., ediție on-line(*http://www.caon.ro*); în „Tion”, Timișoara, 2015, 6 febr., ediție on-line*(http://www.tion.ro*); **Măria Ta, Țăran Român(VI),** în „Memoria Oltului și Romanaților”, Caracăl, an. IV((2015), nr. 2(36), febr., p. 2; prezentarea cărții **Amintiri din**

paradis pe blogul Domnului Ben Todică din Sydney (Australia)(*http://bentodica.blogspot.ro*);

În „Adevărul”(București, 2015, 2 mart., ediție și on-line: (*http://adevarul.ro/news/societate*) se vorbește și de preotul Dvs. și de parohia noastră. Titlul articolului este deplasat: **Supereroii României**… Să fim serioși!

*

În această perioadă, parohia noastră a publicat volumul X din seria **Chemări la Domnul** a regretatului Părinte Grigore Maerean de la Mânăstirea Lainici(GJ).

Scrierile Părintelui Grigore Maerean sunt un unicat în literatura de specialitate. El este un om venit din lume, lucrând în tinerețe în minele de pe Valea Jiului. S-a retras la Sfânta Mânăstire Lainici și aici și-a dedicat viața slujirii lui Dumnezeu și studierii învățăturii creștine, în ciuda bolilor profesionale, pe care le căpătase în subteran. A citit cu aviditate multe și de toate și apoi a simțit nevoia să scrie. În ultimul capitol al volumului al zecelea dezvăluie că i s-a dat în mod minunat misiunea de a propovădui învățătura creștină într-o lume atât de debusolată și atât de încercată.

Spre deosebire de predicile menite să fie rostite în public de către preoți, discursul Părintelui Grigore Maerean se oprește asupra celor mai scabroase păcate care bântuie astăzi lumea, în special tineretul. Ca un chirurg, disecă fiecare astfel de păcat fără jenă, cu curaj și cu conștiința că numai așa poate salva sufletul păcătosului. Aproape fiecare temă pe care o abordează face referire și la rătăcirile sectare, combătându-le și îndemnând părintește pe creștinii ortodocși să nu le dea urmare. Este aproape o obsesie combaterea ereziilor și sectelor în gândirea și scrierile Părintelui Grigore Maerean.

Ne-am făcut o datorie de suflet față de Biserică, de autor și de credincioșii creștini, care vor degusta cu plăcere aceste cuvinte scrise de autor cu puțin înainte de Marea

Trecere. Bucuria ar fi deplină, dacă aceste semințe de învățătură creștină ar ajunge pe pământ bun și ar da roade înmiite. Aceasta ar fi mană cerească și pentru sufletul autorului, ar fi o mângâiere bine meritată, după o viață plină de greutăți și privațiuni.

*

Zâmbete

● Proverb românesc: „*Cine n-are bătrâni să-și cumpere; cine are să nu le dea cu piciorul!*”

● Examinarea unui elev cu pile: „ - Ia spune, puiule, cum se numește automobilul papei?” „- Papamobil, domnule!” „- Bravo, puiule! Dar ia spune-mi tu, cum se numesc rudele papei?” „ - Paparude, domnule!” „ - Excepțional! Încă o întrebare și-ți dau zece: cum se numesc nașii papei?” „ - Papanași, domnule!” „ - Formidabil! Nota zece! Vedeți, bă? Cine știe, știe!”

● Fiecare femeie are dreptul să hotărască singură câţi ani are!

●„- Vă temeţi de criza financiară?”„- După 30 de ani de căsnicie, nu mă mai tem de nimic!”

●„- Cum se obţine lumina cu ajutorul apei?” „- Spălând geamurile!”

● De ce nu se duc șefii în concediu în acelaşi timp? „-Să nu se vadă că merge instituția şi fără ei.”

*

Inspecţii

În ziua de 19 febr. parohia noastră a fost inspectată de ofițeri superiori de la ISU, pe linie de PSI, adică protecție contra incendiilor. Ne-am prezentat bine la ambele biserici. Situația a prezentat si aspecte comice, în sensul că a trebuit să lipim abțibilduri cu mențiuni de genul „Fumatul interzis”, deși toată lumea știe că în biserică nu se fumează; am indicat pe unde este ieșirea, deși …. toată lumea o știe!

Unde-i lege, nu-i tocmeală!

*

Ședință

În seara zilei de 20 febr., la sediul Episcopiei Severinului, preotul Dvs. a participat la ședința care s-a ținut cu toți profesorii de religie din județ. Preotul Dvs. a susținut că soluția eficace în această problemă este un referendum.

*

Emisiuni

Episcopia Severinului l-a solicitat pe preotul Dvs. să participe în seara zilei de 24 febr. la o emisiune la Televiziunea „Datina" din Tr. Severin. Tema dezbătută a fost ora de Religie în școală.

*

Excursii

Organizăm o excursie-pelerinaj la Mânăstirea Prislop din județul Hunedoara la data de 18 Martie. Prețul rămâne același: 45 lei/persoană.

*

Lucrări la cimitir

Am reușit să facem curățenie generală și la cimitirul din Bârda. Rugăm pe toți enoriașii din cele două sate să-și sape mormintele. De asemenea, reamintim celor care nu știu sau nu vreau să știe, că cimitirul nu este izlaz pentru vite. Pășunarea vitelor în cimitir înseamnă profanare de morminte și este incriminată de Codul Penal. Dacă cei vizați nu vor înțelege și vor mai pășuna vitele prin cimitire, vom sesiza poliția să-și facă datoria. I-am avertizat cu un ceas mai devreme, să nu avem păcat!

*

Spovediri. Împărtășiri

În zilele rânduite, s-au spovedit **25+55=80 enoriași.** Foarte puțini!

*

Anunț

Facem înscrieri pentru făclii de Paști. Prețurile sunt de 15 lei și 25 lei bucata.

*

Program

În cursul lunii Martie avem următorul program de slujbe: **1 Mart.**(Bârda, sfințirea semințelor); **7 Mart.** (Bârda-Malovăț); **8 Mart.** (Malovăț); **14 Mart.** (Bârda-Malovăț); **15 Mart.** (Bârda); **21 Mart.**(Bârda-Malovă); **22 Mart**(Malovăț); **25 Mart.** (pomeniri dimineața, la Bârda; slujbă la Malovăț); **28 Mart.**(Bârda-Malovăț); **29 Mart.**(Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com*.

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 297 (1 – 15 Martie)

Dragii mei enoriași!

Grâul și plevușca

Priviți în jurul Dumneavoastră, priviți la televizor și veți vedea multe grămezi de grâu și multe de plevușcă. Nu știu dacă este ceva specific vremii noastre, sau așa a fost întotdeauna.

Să le luăm pe rând:

Grâu curat sunt oamenii simpli, harnici, cumpătați, cinstiți, credincioși, buni familiști, care-și cunosc rosturile și lungul nasului, oamenii modești, de cele mai multe ori săraci;

Plevușcă sunt parveniții, îmbogățiții peste noapte, lingușitorii, mincinoșii, escrocii de tot felul, hoții și infractorii, mituitorii și mituiții, cei fără de Dumnezeu, care nu au teamă și rușine de nimeni și de nimic;

Grâu curat sunt cei care se entuziasmează de trecutul glorios al neamului românesc, de vremurile de sfântă aducere aminte, de domnii și eroii de altădată, care și-au pus la temelia țării viața, averea și speranțele lor, care au frământat pământul țării cu sângele și cu osemintele lor;

Plevușcă sunt cei care se rușinează de părinții, de moșii și strămoșii lor, de istoria neamului, de amintirile sfinte, de monumentele, muzeele și cultura românească.

Grâu curat sunt intelectualii adevărați, savanții veritabili, cercetătorii, inventatorii, artiștii, scriitorii, poeții, copiii și tinerii olimpici și studioși, sportivii de performanță, toți cei care înalță prestigiul țării la cotele cele mai înalte;

Plevușcă sunt cei care se rușinează că sunt români, că fac parte din poporul român;

Grâu curat sunt cei care plâng sau se revoltă când sunt distruse sau vândute fără noimă bunurile materiale și spirituale, bogățiile solului și subsolului țării, care speră că într-o zi vor trăi să vadă iarăși România Mare;

Plevușcă sunt cei care fură din averea țării, care-și folosesc funcțiile politice și administrative încredințate de stat, de popor, ca să se ghiftuiască pe ei și pe acoliții lor.

Grâu curat sunt cei care păstrează în sufletul lor ca pe un sfânt odor credința în Dumnezeu și în valorile creștine, care trăiesc după învățăturile date de Mântuitorul și Sfinții Părinți, care se roagă fără preget pentru sănătatea, ajutorul, pacea și bunul mers al lor, al familiilor lor, al țării și al lumii întregi;

Plevușcă sunt cei care îl alungă pe Dumnezeu din sufletul lor și încearcă să-l alunge și din sufletele altora, cei care batjocoresc Biserica și valorile ei, morala creștină, încercând să promoveze „valorile” lui nichipercea, perversiunile de tot felul.

Grâu curat sunt cei care sunt conștienți de rolul ce-l au în formarea copiilor lor ca oameni și creștini adevărați, cei care susțin și promovează valorile creștine în lumea de astăzi atât de debusolată, cei care își riscă poziția socială, uneori chiar și viața pentru Hristos și pentru Biserica Lui.

Lista și comparațiile ar putea continua la nesfârșit. Să ne analizăm fiecare și să vedem din care categorie facem parte.

Dă, Doamne, să fie în lume numai grâu curat, așa cum Îți place Ție!

*

Sfaturi părinteşti

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăţiei,** mai spicuim:

„PORUNCILE ŞI LIBERTATEA. Prin Botez scăpăm de jugul robiei, devenim liberi de silnicia păcatului. Poruncile Noului Testament sunt porunci ale libertăţii, porunci ale harului, nu ale legii. Dar dacă nu le împlinim ne pierdem iarăşi libertatea. Poruncile Noului Testament ne asigură libertatea spiritului, precum neîmplinirea lor ne întoarce iarăşi sub tirania păcatului. Deci iată că iarăşi şi de la cumpăna minţii atârnă reuşita sau nereuşita strădaniei lui Dumnezeu cu desăvârşirea noastră. „Sfântul Botez este desăvârşit, dar nu desăvârşeşte pe cel ce nu împlineşte poruncile", zice Sf. Marcu Ascetul. „Credinţa stă nu numai în a fi botezat în Hristos, ci şi a împlini poruncile Lui." Cât de mare e darul libertăţii la care-1 vrea Dumnezeu pe om, rezultă şi din cuvintele Sf. Marcu Ascetul: „Nici Botezul, nici Dumnezeu, nici Satana nu sileşte voia omului". Deci, curăţirea deplină a firii, întâmplată prin Botez, aşteaptă şi vremea minţii, când curăţirea e aflată efectiv prin porunci. Mântuirea noastră nu e numai un dar de la Dumnezeu, ci şi o faptă a libertăţii noastre. „Desigur, după cum omul pătimea de silă sub robia Stăpâniilor (rele), Dumnezeu putea să ne slobozească şi să ne facă neschimbători tot cu sila. Dar n-a făcut aşa, ci prin Botez ne-a scos cu sila din robie, desfiinţând păcatul, prin cruce, şi ne-a dat poruncile libertăţii, dar a urma sau nu poruncilor, a lăsat la voia noastră liberă. Drept aceea, împlinind poruncile ne arătăm dragostea faţă de Cel ce ne-a slobozit; iar nepurtând grijă de ele, sau neîmplinindu-le, ne dovedim împătimiţi de plăceri." Deşi înzestraţi cu darurile Botezului, totuşi n-am scăpat de războiul momelilor. Momeala, nefiind păcat, e permisă de Dumnezeu să cerce cumpăna libertăţii noastre. Sf. Marcu

Ascetul ne lămureşte: Hristos prin cruce şi prin harul Botezului „slobozindu-ne de orice silă, n-a împiedecat aruncarea gândurilor în inimă. Aceasta pentru ca unele din ele, fiind urâte de noi, îndată să fie şterse; altele, fiind iubite, în măsura în care sunt iubite să şi rămână; şi astfel să se arate şi Harul lui Dumnezeu şi voia omului, ce anume iubeşte: ostenelile din pricina harului, sau gândurile din pricina plăcerii." Aici stă pricina pentru care noi, deşi botezaţi, totuşi mai avem trebuinţă şi de al doilea Botez, al pocăinţei, întrucât nu suntem ca îngerii neschimbabili. „Prin Botez, după darul lui Hristos, ni s-a hărăzit darul desăvârşit al lui Dumnezeu, spre împlinirea tuturor poruncilor, dar că pe urmă tot cel ce 1-a primit în chip tainic, dar nu împlineşte poruncile, pe măsura neîmplinirii e luat în stăpânire de păcat, care nu e al lui Adam, ci al lui, al celui care a nesocotit poruncile, întrucât luând puterea lucrării nu săvârşeşte lucrul. Căci neîmplinirea poruncilor vine din necredinţă. Iar necredinţa nu e un păcat străin, ci al celui care nu crede, făcându-se pe urmă mamă şi începătură a oricărui păcat." Iar „cei ce-au împlinit poruncile parţial, pe măsura aceasta vor intra în împărăţie. Dar cei ce vor să ajungă la desăvârşire sunt datori să împlinească toate poruncile în mod cuprinzător. Iar porunca ce le cuprinde pe toate este lepădarea sufletului propriu, care e moartea (se înţelege că pentru Hristos şi Evanghelie). Şi precum până când cineva mai trăieşte în trup e în lipsă cu împlinirea acesteia, tot aşa până la ieşirea din trup nu poate fi ferit de atacul gândului, pentru lipsa mai sus pomenită." Reţinem de aici că şi moartea e o poruncă, ce ne izbăveşte desăvârşit de nestatornicia firii. Cu gândul acesta ne apropiem de concepţia Sf. Maxim Mărturisitorul. Talasie i-a adresat sfântului întrebarea: „Dacă, după Sf. Ioan: „Cel ce se naşte din Dumnezeu nu face păcat, că sămânţa Lui rămâne în el şi nu poate păcătui", iar

cel născut din apă şi din Duh s-a născut din Dumnezeu, cum noi, cei născuţi din Dumnezeu prin Botez, putem păcătui?" Sf. Maxim, printre altele, îi răspunde că „avem harul înfierii ca potentă" şi că „Duhul nu naşte o aplecare a voii fără voie, ci pe una voită o preschimbă până la îndumnezeire." Iar în scolia a 3-a a aceluiaşi răspuns ne lămureşte: „Sunt arătate două chipuri ale naşterii. Primul e cel după fiinţă, aşa-zicând al omului întreg. Prin acesta se sădeşte în suflet desăvârşirea înfierii, în potență. Al doilea (chip al naşterii) e cel după buna plăcere a voinţei şi după hotărâre. Prin acesta Duhul Sfânt însoţindu-se cu înclinarea voinţei o preschimbă până la îndumnezeire, unind-o întreagă cu Dumnezeu."

*

Interviu la mormântul Părintelui Arsenie

Așteptam la rând, la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Mă dusesem acolo cu 94 de credincioși din parohie și din afara parohiei. Era o coadă imensă, de aproximativ 2.000 de oameni. În parcarea de mașini numărasem peste 20 de județe din care erau venite mașini de tot felul: autoturisme, microbuze, autobuze, autocare etc. Aveam de așteptat peste trei ore. Credincioșii mei se pierduseră în marea de oameni care așteptau. În dreapta aveam soția, în stânga două doamne, pe care atunci le vedeam pentru prima dată. Ușor-ușor, ne-am dat la vorbă și așteptarea nu a mai părut așa apăsătoare. Doamnele erau „din apropiere", probabil din Hațeg sau Hunedoara. De profesie erau avocate. Călătoriseră mult. Cunoșteau Israelul și Palestina, Franța și Marea Britanie, fiindcă fuseseră de mai multe ori pe acolo, mai ales pe la locurile cu semnificație religioasă. Spuneau că vin de câte două trei ori pe săptămână la mormântul Părintelui Arsenie. M-a surprins această afirmație. „ - Și de fiecare dată așteptați câte trei-patru ore?" „- Acum e o nimic toată!" mi-a spus una dintre ele. „- În zilele de la sfârșitul săptămânii se așteaptă peste șase ore la coadă!" Nu m-am putut

stăpâni și am întrebat: „ - Dacă spuneți că veniți așa des, ați observat vreo schimbare în viața dumneavoastră, vi s-a împlinit vreo rugăciune?” Cea mai tânără și mai gureșă s-a grăbit să-mi răspundă: „- Părinte, vă povestesc următorul fapt și vă mărturisesc că acesta mi-a schimbat viața! Sunt om rațional. Nu cred orice și oricum. Trec totul prin filtrul rațiunii. Aveam credință în sufletul meu, mergeam la biserică atunci când timpul îmi permitea, dar nu eram o habotnică. Îmi luasem mașină și permis. Mi-era teamă cu circulația care este acum pe drumurile publice, în aglomerații. Veneam din când în când aici, mergeam la biserică și la mănăstire și întotdeauna mă rugam lui Dumnezeu să-mi dea sănătate și să mă ferească de accidente și de primejdii. Pe mine și familia mea, colegii de serviciu, prietenii, cunoscuții. Nu mă rugam numai pentru mine. Într-o zi am fost aici, la Părintele Arsenie și tot așa m-am rugat la Dumnezeu. A doua zi aveam un simpozion într-un în Alba-Iulia. M-am dus cu un coleg al meu. Fiecare cu mașina lui. Mi-a spus: „ - Mergi în urma mea și nu ai teamă!” Eu am douăzeci de ani de șoferie și știu meserie!” Simpozionul s-a terminat târziu. Am plecat noaptea la drum. A doua zi aveam control de la minister și nu puteam lipsi de la serviciu. Nu cunoșteam drumul prea bine, dar eram atenți la semnele de circulație, la marcaje. La un moment dat, am ajuns la o curbă periculoasă. Colegul mergea înainte. Aveam viteză mare. Cineva retezase indicatorul cu bomfaerul ca să-l ducă, probabil, la fier vechi. Nu știam că acolo este curbă periculoasă. Colegul meu a plonjat în ogaș. Nici nu am realizat situația lui, fiind vorba de câteva secunde, poate fracțiuni. Urma ca și eu să-l ajung din urmă și să sar peste el în ogaș. Fulgerător, a apărut o mână de bărbat, care a prins volanul meu și l-a rotit. Eu eram singură în mașină. Am luat curba pe două roate, ca-n filmele cu cascadori. Nici azi, după zece ani de șoferie n-aș fi în stare să iau curba aceea ca atunci. Colegul meu abia a scăpat cu viață,

iar azi se târăște de acolo până acolo în cârje, iar eu am scăpat fără o zgârâietură. Nu se merită, părinte, să vin aici, să mă întâlnesc cu prietenul meu? Atâta vreme cât pățania ce v-am spus-o n-o pot explica rațional, ei o consider un miracol. Am foarte mult de lucru. Am responsabilități la serviciu, acasă, dar găsesc timp și pentru Părintele Arsenie. Parcă îmi încarc bateriile când vin aici, munca nu mi se mai pare grea, soluțiile apar mult mai repede, capăt tragere de inimă pentru muncă, am spor în tot și în toate. De aceea vin!" „- Doamnă, i-am spus, dumneavoastră faceți parte din categoria creștinilor intelectuali. Eu sunt preot de țară și am de-a face mai mult cu oameni simpli, cu mai puțină cultură. Pe dânșii îi cunosc de-o viață, le știu necazurile, bucuriile, credința și speranțele. Cunosc puțini intelectuali de talia dumneavoastră. Chiar eram îngrijorat de campania aceasta contra orei de religie în școli, socotind că intelectualitatea este responsabilă de această situație. Rezultatul testului privind ora de religie, cât și opinii ca ale dumneavoastră, îmi întăresc convingerea că neamul acesta românesc are mari resurse de regenerare, că nu e totul pierdut. Oameni ca dumneavoastră și ca enoriașii mei păstrează cu sfințenie credința moșilor și strămoșilor noștri, știu ce este bun și de folos copiilor noștri pentru formarea lor ca oameni și creștini. Astfel de oameni nu se lasă influențați de plevușca de la televizor, ci ei formează România tainică și trainică. Oameni ca dumneavoastră îmi dau convingerea că nu vom dispărea în istorie ca nație și ca Biserică. Păstrați-l pe Dumnezeu în suflet, doamnă, și veți trece peste toate greutățile și necazurile! Dumnezeu să vă ajute!" Discuția noastră s-a prelungit până am ajuns la destinație, dar în sufletul meu eram cu adevărat fericit, văzând cu câtă convingere și putere acea creștină își apără credința . Era comoara ei cea mai de preț!

*

Folclor din Mehedinți(LXIII)

Redăm mai jos o variantă inedită a baladei **Radu mamii,** culeasă la 21 iunie 1980 de la **Velici Ion** din Bobaiţa, născut la 15 ianuarie 1920, cu şase clase:

Radu mamii

„Frunză verde a bobului,
Prin pădurea bradului
Trece mama Radului
Din ochi negri lăcrimând
Şi de Radu întrebând:
„- Aseară la crâşma Stanei,
N-aţi văzut pe Radu mamii?”
„- L-am văzut la crâşma Stanii,
Unde-şi beau drumeţii banii
Şi haiducii gologanii!”
Radu stă şi bea vin rece
Şi cu lăutari petrece.
Căpitanu-n faţă-i vine:
„- Dă-mi-te legat, creştine!
Dă-te, Radule, legat,
Ca să nu mori împuşcat!”
Radu-ncrunt-a lui sprâncene
Şi-a răspuns umflat în pene:
„- Nu-s femeie cu năframă,
Să mă dau legat de teamă,
Ci-s voinic cu fruntea lată,
Nu mi-e frică nici de-o ceată!
Când oi fi puţin cam beat,
Cu optzeci din voi mă bat,
Iar acuma la trezie,
Nu mi-e frică nici de-o mie!”
Căpitanu către-ai săi,
Dă poruncă: „- Foc, flăcăi!”
Dar oştenii, ca vrăjiţi,
Locului stau neclintiţi.
Căpitanul către-ai săi:
„- Vă frică de-un hoţ, flăcăi?”
Iar oştenii se supun,
Arma toţi la ochi o pun.
Radu faţa şi-o-mblânzeşte:
„- Staţi, flăcăilor!” grăieşte.
„- Staţi, să nu fiu împuşcat,
Că mă dau, mă dau legat!”
Dânşii lasă arma jos,
El atunci pistolu-a scos.
Trase-n căpitan un foc,
L-a hurnit din şa pe loc.
Apoi în oşteni a tras,
Mulţi căzură fără glas,
Dar şi el s-a prăbuşit,
De trei plumbi în piept lovit.
Radu la-nchisoare dus,
Zace-ntins cu faţa-n sus.
Mă-sa-ndată ce-a aflat,
A venit şi ea din sat

Lângă el, tremurătoare,
Stă-n genunchi: „- Vai, ce te doare!”
„ - Mamă, ranele mă dor,
Mi s-a dus puterea, mor!”
„- Vai, sărmanul meu băiat,
Vezi, de ce n-ai ascultat?!”
„- Măiculiță, trebuia
Să m-abați din calea rea
Când eram copil de-o șchioapă,
Nu când pun picior în groapă!

Când eram copil de-o lună,
Furam ceapă de cunună,
Ți-aduceam din luncă miei,
Bine ce-ți părea de ei!
Când trecui de vreo doi ani,
Începui să fur juncani,
Vaci furam, și boi, și cai,
Tu o vorbă nu-mi spuneai!
Plângi acum, te fărămă,
Ai de ce, iubită mamă!
Dacă pier așa cum pier,
Tu vei da seama în cer!”

*

File de jurnal- 9 apr. 1981.

„Ieri, marți, am lucrat aproape toată ziua. Pe seară am fost la biserică și am dus niște lemne pentru ca să facem schelă la turlă, ca să se poată lucra pe ea.

Am vorbit cu primarul Victor Stănciulescu. Mi-a spus că toate satele din comună sunt restricționate.Nu se știe încă dacă le vor demola sau nu. Era vorba că azi de dimineață să vină la Halânga prim-ministrul Ilie Verdeț, ca să facă deschiderea oficială a lucrărilor la combinat. Aici vor fabrica „apă grea” și o vor prelucra la Cernavodă sau în altă parte. Va fi o lucrare de mare amploare.

Primarul mi-a solicitat o monografie a comunei. Mi-a promis că mă va pune în legătură cu profesorii de istorie și de filologie de la școala din Malovăț sau chiar și cu cei din Bobaița, ca, lucrând în colaborare, să facem o lucrare „serioasă”. I-am explicat că eu obișnuesc să lucrez de unul singur și nu-mi place să-mi trec lucrările la colectiv. În orice caz, monografia comunei rămâne în permanență în atenția mea și voi căuta s-o realizez, chiar dacă profesorii vor scrie o alta mai bună. Sper să mai rămână loc și pentru a mea. În legătură

cu denumirea satului, Bârda-Pitulași, până la 31 decembrie, oficial, au socotit-o de „Bârda”, iar acum le-au venit dispoziții „de sus”, să-i spună iarăși „Pitulași”.

*

Ciupercile

Sterie Sitaru din Balta era un om comic, deștept, dar sărac. Știa multe poezii din Eminescu, inclusiv **Luceafărul.** Era o plăcere să vorbești cu el. Știa cum să-și împletească dicuția cu glume, cu amintiri și snoave. Așa, bunăoară, până târziu povestea de o întâmplare din 1947. Era foamete mare. Banii o luaseră razna. Inflația atinsese cote alarmante. Pentru lucruri de nimic trebuia să plătești milioane de lei. Umbla lumea cu traista de bani și nu puteau să cumpere mai nimic.

Sterie a trebuit să se ducă până la București. Pe tren îi venise o foame cumplită, dar nu avea cu ce să-și cumpere ceva. Ar fi mâncat și lemne. A ajuns în București. Prin buzunare îi bătea vântul, mațele îi chiorăiau nebune. Ce era să facă! S-a dus la „Carul cu bere”, cârciumă vestită și la vremea aceea. Încă mai era în proprietate particulară, nu fusese naționalizată. Localul era plin. Toți mâncau, beau și se veseleau. Sterie înghițea în sec. S-a așezat la o masă. A venit o chelneriță să-i ia comanda. Tacticos și sigur pe sine, a cerut lista de bucate. A studiat-o și apoi a cerut o friptură de vită, una de porc și două baterii de vin negru. Într-un sfert de ceas nu mai era nimic pe masa lui. Chelnerițele și patronul intraseră în panică. Se uitau cu grijă la Sterie și vedeau că nu are bagaje, nu are buzunarele umflate și se întrebau cu ce va plăti. Sterie a mai comandat o friptură, o porție de ciuperci și o baterie de vin alb. Le-a dat gata și pe acelea. S-a ridicat apoi și, clătinându-se, a mers când la o masă, când la alta, spunând într-un mod ciudat, straniu: „ - Domnilor ciuperci!” Toți îl priveau nedumeriți, neînțelegând ce se întâmplă cu el. Chelnerițele și patronul localului au intrat în panică. Au bănuit că ciupercile erau otrăvite. Perspectiva unui

scandal de presă i-a îngrozit. Ar fi rămas în sapă de lemn. La îndemnul patronului, două chelnerițe mai zdavene s-au dus la Sterie, l-au apucat de coate discret, delicat, și l-au poftit cu ele. Sterie continua să spună când „ - Domnilor ciuperci!”, când „- Doamnelor ciuperci!” L-au scos în stradă, l-au dus până la intersecție și l-au îndemnat să plece. Tocmai asta voia și Sterie. S-a depărtat repede și și-a văzut de treburi. Rezolvase una din ele, poate cea mai importantă, în stilul lui și de ea își amintea multă vreme după aceea, lăudându-se cum i-a păcălit el pe bucureșteni.

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Ing. Spătariu Miron – Filip** din Reșița(CS): **100 lei; Doamna Nicolae Victoria** și alte câteva enoriașe din Tr. Severin au donat bisericii de la Malovăț un set complet de lenjerie(fețe de masă, perdele, draperii etc.) și **50 lei.**

Doamna Borcilă Elena(II) din Malovăț a achitat **50 lei** pentru contribuția de cult.

În perioada 1-25 mart. se desfășoară în toate bisericile și mânăstirile din țară colecta pentru Fondul Central Misionar inițiată de Patriarhia Română. Orice donație este binevenită.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Post și pelerinaj

În ziua de 18 Martie, am organizat un pelerinaj la Mânăstirile Prislop din județul Hunedoara și Teiuș din județul Caraș-Severin. Au participat 94 credincioși din Malovăț, Bârda, Tr. Severin, Izvorul-Bârzii și Bâlvănești, cu două autocare. Printre participanți au fost și elevi de la Liceul Economic din Tr. Severin.

La Mânăstirea Prislop am așteptat trei ore la coadă, până am ajuns la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Așteptau acolo peste 2.000 de persoane. În parcarea de mașini am numărat, după plăcuțele de înmatriculare, peste 20 de județe din care veniseră pelerinii. Am avut parte de o vreme frumoasă și de temperatură plăcută. A fost un adevărat miracol, fiindcă a doua zi a nins ca în miez de iarnă. A fost impresionant să vezi peste două mii de oameni veniți din diferite localități, așteptând pe 6-7 rânduri, în picioare, în poziție de drepți, într-o liniște și o ordine perfectă, fără supravegherea și intervenția organelor de forță. Cei care fuseseră mai des povesteau că doar o singură dată s-a întâmplat un incident. Un pelerin găsise potrivit să-i dea un top de bătaie soției chiar lângă mormântul Părintelui Arsenie. Probabil, omul îi făcuse nevestei program de bătaie și atunci sosise ora. Nu putea să mai amâne! Programul e program!

Am vizitat și Mânăstirea Teiuș de lângă Caransebeș. O adevărată perlă a Banatului! Credincioșii noștri și-au cumpărat icoane, cărți și tot felul de „suveniruri” cu caracter religios, au lăsat pomelnice, au făcut rugăciuni pentru cele necesare. Cred că a fost un pelerinaj reușit, după cum au exprimat cei mai mulți.

*

Zâmbete

Proverb românesc: „Când aveam cu ce, nu aveam în ce; când am în ce, nu am cu ce!”

❖ „- Dom' doctor, cred că am probleme cu ochii!” „- De ce credeţi asta, domnule?” „- Păi, de când m-am căsătorit nu mai văd un ban prin casă...!”

❖ „- Ce este iubirea?” „- Lumina vieţii!” „- Ce este căsătoria?” „- Factura la lumină!”

❖ Dacă cineva aruncă o piatră în tine, tu să arunci în el cu o floare. Dacă floarea este într-un ghiveci... asta e, se mai întâmplă!

❖ Dumnezeu i-a dat omului două urechi și o gură, pentru ca să asculte mult și să vorbească puțin.

❖ Toți se plâng de lipsă de bani, dar de lipsă de minte – nimeni.

❖ Păzește-te de o capră – din față, de un cal – din spate, de un prost – din toate părțile.

❖ Cine nu are copii știe cum să-i educe.

❖ Mai bine să mori de râs, decât de frică.

*

Publicații

Domnul Stelian Gomboș, consilier în Ministerul Culturii și Cultelor, face o amplă recenzie cărții realizată de preotul Dvs. și publicată de parohia noastră în 2012, **Nicolae Iorga, așa cum l-au cunoscut(„**Armonii culturale", Adjud, 2015, 6 mart., ediție și on-line(*http://armoniiculturale.ro*); o altă prezentare a acestei cărți, făcută de data aceasta de Domnul George Stroia, o găsim în „Armonii culturale" din 19 martie; ***„Scrisoare pastorală"- 296,*** în „Bibliotheca Septentrionalis", Baia Mare(MM), 2015, 9 mart., ediție și o-line *(https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com)* și în „Armonii culturale", Adjud(VN), 2015, 9 mart., ediție și on-line*(http://armoniiculturale.ro*); în „Observatorul", Toronto(Canada), 2015, 9 mart., ediție și on-line(*http://www.observatorul.com*); **În grădina lui Adam,** în „Națiunea", București, 2015, 26 febr., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Eu nu sunt Charlie**, în „Apolon", Urziceni, an. IX(2015), nr. 3(mart.), p. 4, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Satul în agonie,** în „Națiunea", București, 2015, 10 mart., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Omniscop", Craiova, 2015, 12 mart., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); **Leac**

pentru hoție, în „Națiunea”, București, 2015, 12 mart., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*);

*

Ora de Religie

La începutul acestui semestru s-a desfășurat în toate școlile din țara noastră un test deosebit de important. Conform hotărârii Curții Constituționale, părinții elevilor au trebuit să facă cerere dacă vor ca fii/fiicele lor să facă Religie. Elevii de liceu, de clasele XI și XII au avut dreptul să facă singuri aceste cereri. Peste 90% din elevi, la nivel de țară, au cerut direct sau prin părinții lor să li se predea Religie. La Colegiul Național Economic „Theodor Costescu” din Tr. Severin, la care predă și preotul Dvs., s-au înscris 100% la Religie. Mulțumim cordial **Doamnei Director Carmen Nănuți** și diriginților, care au lăsat părinții și elevii să-și exprime în mod liber voința, fără a-i influența negativ, așa cum am înțeles că s-a întâmplat la alte școli.

Propun **Prea Sfințitului Episcop Nicodim** să ia în calcul acordarea de diplome de merit pentru directorii și diriginții de la școlile din eparhie, unde s-au înregistrat procente de peste 90% în ceea ce privește înscrierea la ora de Religie.

Rezultatul acestui test a fost un răspuns extraordinar dat de poporul român, de credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, detractorilor și slujitorilor lui nichipercea, care doreau cu orice preț să elimine Religia din învățământul românesc. Se dovedește că poporul are destulă înțelepciune să aleagă ceea ce este de folos pentru viitorul copiilor, pentru formarea lor ca oameni și creștini. Oricum, testul este un avertisment pentru conducerea Bisericii, pentru întregul corp profesional, care predă acest obiect, să depună mai multă strădanie pentru îmbunătățirea calității prestației în domeniul învățământului religios.

*

Olimpiada de Religie

La începutul lunii martie s-a desfășurat fața județeană a Olimpiadei de Religie pentru clasele V-XII. Preotul Dvs. nu a putut participa cu elevi de data aceasta, fiindcă predă doar la clase de-a XI-a și de-a XII-a, iar aceste clase au avut, exact la începutul lunii martie, examenul de simulare a bacalaureatului. Era un examen prea important pentru ei, ca să poată să mai susțină și altele în același timp. Totuși, având în vedere că în anii trecuți parohia noastră a recompensat substanțial elevii care au obținut premii și mențiuni la faza județeană, rugăm pe toți fii parohiei noastre, indiferent de clasa și școala la care studiază, dacă au obținut vreun premiu sau mențiune la Olimpiada de Religie, faza județeană, să se prezinte ca să-i recompensăm. Ne amintim că anul trecut am oferit zece milioane lei vechi elevilor de la școala Malovăț, fii ai parohiei noastre, care au obținut un premiu II, un premiu III și două mențiuni. Anul acesta nu avem chiar pe nimeni laureat? Măcar unul, așa, de sămânță, ca să nu le pierdem ruda!

*

Rugăciune

Doamna Mariana Dumitrescu ne-a trimis o „rugăciune” foarte interesantă. Iat-o:

„Dumnezeul meu, dăruiește preotului nostru răbdare! Dacă este energic, îl socotim exagerat. Dacă este liniștit, îl socotim leneș. Dacă are părul cărunt, îl socotim bătrân. Dacă este tânăr, spunem că nu are experiență. Dacă vrea să facă schimbări, îl socotim revoluționar. Dacă nu vrea să facă schimbări, spunem că nu are inițiative. Dacă predică împotriva păcatului, îl socotim fanatic. Dacă nu o face, spunem că este nepăsător și lumesc. Dacă folosește mișcări ale mâinilor când se exprimă, îl socotim teatral, iar nu smerit. Dacă rămâne nemișcat, spunem că este un înțepenit. Dacă ridică tonul,

spunem că strigă prea tare. Dacă nu ridică tonul, îl socotim monoton. Dacă stă acasă, spunem că trebuie să fie afară și să cerceteze enoriașii. Dacă se arată pe drumuri, spunem că ar trebuie să trăiască zăvorât, pregătindu-și predica sa. Dacă îi cercetează pe cei săraci, îl socotim socialist sau…fariseu. Dacă îi vizitează pe cei bogați, spunem că își face relații publice, în vreme ce ar fi trebuit să fie cu cei săraci.

Dumnezeul meu, dăruiește preotului nostru răbdare!"

*

Excursie-pelerinaj

Începem înscrierile pentru un nou pelerinaj la mânăstirea Prislop. Când vom completa un număr de 54 persoane, pentru un autocar, o facem. Aşadar, nu ştim data în acest moment. În a doua parte a lunii aprilie, parohia noastră organizează o excursie-pelerinaj de o zi, pe următorul traseu: Tr. Severin-Orșova-Moldova-Nouă-Oravița-Baziaș-Bozovici-Tr. Severin. Amănuntele privind mânăstirile și celelalte obiective ce vor fi vizitate, cât și prețul vor fi anunțate ulterior.

*

Înmormântări

În ziua de 17 Martie am oficiat slujba înmormântării pentru **Căpeț Angela**(85 ani) din Malovăț. Dumnezeu s-o ierte!

*

Anunț

Cineva din Malovăţ are de vânzare o casă cu grădină.

*

Program

În cursul lunii Aprilie avem următorul program de slujbe: **4 Apr.(**Malovăț-Bârda); **5 Apr.** (Malovăț); **6 Apr.**(slujbă seara în Bârda); **7 Apr.**(slujbă seara în Malovăț); **8 Apr. (**spovedit și împărtășit dimineața în Bârda, la biserică și-n sat; seara slubă la Malovăț); **9 Apr.**(slubă dimineața în Malovăț; slujbă seara în Bârda); **10 Apr.(**spovedit și împărtășit adulții în

Malovăț, la biserică și în sat; seara slujbă la Bârda de la ora 19; slujbă la Malovăț de la ora 21); **11 Apr.** (spovedit și împărtășit copii la Malovăț, dimineața; seara, începând de la ora 19, pomeniri în Malovăț; la ora 23 **Slujba Învierii cu Sf. Liturghie la Malovăț); 12 Apr. (Slujba Învierii la Bârda,** începând de la ora 3); **13 Apr.** (Bârda, cu slobozirea Paresimilor la vii); **14 Apr. (**slujbă la Malovăț, cu slobozirea Paresimilor la vii); **18 Apr. (**Bârda-Malovăț, cu slobozirea Paresimilor la morți); **19 Apr.** (Bârda); **23 Apr.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12)); **25 Apr.(**Malovăț-Bârda); **26 Apr.** (Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Să petreceți Sfintele Paști cu sănătate, pace și bucurii!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 298 (16 – 31 Martie)

Dragii mei enoriași!

Ierusalimul din noi

Se apropie cu pași grăbiți marea Sărătoare a Învierii Domnului. Cu o săptămână înainte, respectiv în Duminica Floriilor, comemorăm Intrarea în Ierusalim a Domnului Iisus. Fiindcă această sărbătoare are o semnificație importantă în viața noastră sufletească, vom zăbovi puțin asupra ei în cele ce urmează.

Mântuitorul venise în lume cu un scop precis: să se aducă pe Sine jertfă nevinovată pentru păcatele omenirii. Nimeni nu înțelegea aceasta. Nici chiar ucenicii lui. Deducem aceasta din întrebările pe care I le pun, din discuțiile pe care le poartă cu El. Oamenii din Palestina se împărțeau în două grupe mari. O grupă o formau oamenii de rând, nevoiașii, săracii, bolnavii, care-L însoțeau pe Domnul Iisus pretutindeni, care-L ascultau când le vorbea, care-L rugau să-i vindece și să le vindece bolnavii. Aceștia erau de ordinul miilor. A doua categorie o formau mărimurile zilei: politicieni, arhierei, ofițeri și soldați, învățați, funcționari. Aceștia formau două forțe mari: puterea politică și cea religioasă. Se știe că pe vremea Mântuitorului Palestina era sub stăpânire romană. Romanii nu se atingeau de religia popoarelor subjugate și nici de conducătorii religioși ai acestora, dar țineau sub atentă observație pe oricare dintre cei

care ar fi putut deveni conducători politici, instigatori la răscoală. Dovadă că și Domnul Iisus Hristos este urmărit pas cu pas. În cele patru Evanghelii care ni s-au păstrat întâlnim spioni ai stăpânirii, care-I pun întrebări meșteșugute, menite să-L atragă în cursă, doar-doar va rosti vreo vorbă împotriva stăpânirii. Pe lângă aceste mențiuni avem rapoartele, pe care le trimiteau guvernatorii Palestinei împăratului de la Roma, unde menționau faptele, vorbele, până și culoarea părului și a ochilor lui Iisus. La un moment dat, chiar împăratul își manifestase dorința de a-L cunoaște personal pe Domnul Iisus, după ce aflase atâtea despre faptele și puterea Sa. Romanii nu vedeau cu ochi buni popularitatea Mântuitorului, fiindcă se temeau că va ridica poporul la răscoală împotriva lor.

Cea de-a doua forță din Palestina, ostilă Mântuitorului, o forma clerul evreilor, respectiv arhiereii și rabinii sau preoții lor. Nu toți Îl dușmăneau pe Domnul Iisus. Întâlnim cazuri, când clerici importanți, precum Iair, „mai marele templului”, adică un fel de protopop din religia noastră, apelează la Mântuitorul să-i vindece fiica. Întâlnim, de asemnea, și din rândul arhiereilor, pe Nicodim, membru în sinedriu(adică un fel de sinod din religia noastră), care vine noaptea la Iisus și stă de vorbă cu El. Cu toate acestea, grosul clerului Îl urau pe Mântuitorul. Când ajungea El într-o localitate, sinagogile rămâneau goale; lumea alerga la Iisus. El crescuse în umbra templului, învățase carte la templu, își însușise toate rânduielile și învățăturile din religia mozaică și, totuși, învățătura Lui se deosebea de aceea. Era altceva. Din cauza aceasta, clerul se temea că va înființa o sectă sau chiar o religie nouă și din cauza aceasta voiau cu orice preț să se descotorosească de El.

La intrarea în Ierusalim, Mântuitorului I se face de către popor o primire triumfală, ca de rege. La aceasta contribuise mult ecoul stârnit de învierea lui Lazăr din satul învecinat Betfaghe. În Ierusalim venise multă lume, fiindcă peste câteva

zile era Paștele lor și așa era obiceiul, să vină și să se roage la templul lui Solomon, cel mai important locaș de cult al religiei lor. În cele ce-I strigau lui Iisus era și afirmația „Fiul lui David!”. David fusese cel mai mare împărat al evreilor și reprezentase epoca de glorie a acestui popor. A-L recunoaște pe Iisus ca descendent al lui David, os domnesc, era un mesaj politic foarte periculos. Iisus ar fi avut dreptul la conducerea poporului, ca atare stăpânirea romană era avizată că are în El un oponent notoriu, în care populația își pune speranța eliberării din robia romană. Peste câteva zile,când va fi înălțat pe cruce, deasupra capului Îi vor scrie vina: „Iisus Nazarineanul, regele iudeilor”. Așadar, strigătul poporului din ziua Floriilor este reținut ca acuzația cea mai puternică pe care I-o aduceau romanii. Aceasta viza o lege numită „les majestate”, adică lezarea sau sfidarea împăratului și pedeapsa pentru încălcarea ei era moartea.

Așadar, poporul în naivitatea lui, Îl ovaționa cu sinceritate pe Iisus și se bucura copilărește; politicienii, arhiereii, puternicii zilei spumegau de ură în cetate. Domnul Iisus nu se bucura. Era trist. Știa ce-L aștepta peste câteva zile. În ziua de Florii auzim strigându-I „Osana”; vineri, în aceeași săptămână, auzim strigând „Să se răstignească! Să se răstignească!” iar duminica următoare îi auzim rostind cu bucurie: „Hristos a înviat! „Adevărat a înviat!” Ciudată opinie publică!

Meditând asupra situației de mai sus, o întrebare vine în mod instinctiv: nu cumva fiecare dintre noi suntem un Ierusalim de altădată? Duminica Floriilor este ziua în care primim Taina Sfântului Botez. Atunci Îl primim pe Mântuitorul în cetatea sufletului nostru cu bucurie sinceră, asemenea bucuriei copiilor din Evanghelie. Urmează pentru cei mai mulți o Săptămână a Patimilor, adică propria noastră viață. Primele zile(luni, marți și miercuri) sunt zilele copilăriei noastre, când

faptele noastre nu sunt nici bune, nici rele, nu sunt cântărite din punct de vedere moral-religios. Mântuitorul umblă nestingherit prin cetatea sufletului nostru. Abia joi, adică la maturitatea noastră începem să-L judecăm pe Iisus și apoi să-L răstignim. Fiecare păcat al nostru, fiecare patimă sau viciu este asemenea unui cui, pe care îl înfigem în Iisus ca să-L crucificăm. Dacă „reușim" să-L răstignim, să-L „ucidem" și să-L „îngropăm" în sufletul nostru, puțini avem puterea să-L și înviem. Pentru aceasta nu ni se cere decât să ne spovedim și să ne împărtășim, pentru ca El să învieze și să fie din nou cu noi. Să ne ajute Dumnezeu ca să fim cât mai mulți care să-L avem pe Domnul Hristos înviat în sufletele noastre și să trăim bucuria trecerii de la Săptămâna Patimilor la Săptămâna Luminată a vieții noastre în comuniune cu Domnul Hristos!

*

Iluzii și realități

Viața e ca un balansoar, care ne poartă între iluzie și realitate, între speranțe deșarte și realități dureroase. Și asta din copilărie până la adânci bătrânețe. E un fel de joacă mai mult sau mai puțin conștientă, care dă culoare vieții. E nevoie să trăim în iluzie câteodată, ca să evadăm din realitate; e nevoie să revenim în realitate, fiindcă iluziile nu ne dau de mâncare. Am putea spune că sunt cele două fețe ale realității, cele două fețe ale zeului Ianis din antichitate.

Copiilor le plac poveștile, care le dau iluzia unei alte lumi în care orice este posibil, dar în care Binele învinge oricând Răul. Sunt de preferat, față de o realitate nu tocmai prielnică, în care întâlnesc restricții la tot pasul, uneori pălmuțe, urecheli, nevoi, necazuri, lacrimi, unde trebuie să meargă la școală, să învețe.

Tinerilor le plac iluziile, fiindcă le dau avânt, optimism și viața nu mai este dificilă, obstacolele nu mai sunt de netrecut. Își fac iluzii și vise privind viitorul lor, familia lor, cariera lor și

totul pare trandafiriu, aureolat, strălucitor. Iubita este Ileana Cosânzeana, iubirea este eternă, fericirea va poposi în sufletul și în casa lor și nu va mai pleca niciodată; petrecerile se țin lanț, discotecile sunt pline până către dimineață, părinții susțin cu sacrificii numai de ei știute toate escapadele și nebuniile tinereții lor. Perioada de euforie se termină repede și atunci apare adevărata realitate: greutățile și lipsurile, insuccesele în carieră, neînțelegerile în familie. Nu întotdeauna au fost pregătiți suficient pentru a lupta cu toate și a avea reușită. La inaugurarea Universității Babeș-Boliay din Cluj-Napoca, regele Ferdinand, în cuvântarea rostită cu acel prilej, spunea : „Copii, făceți-vă cât mai multe iluzii, ca să aveți ce pierde și să vă mai și rămână!” Interesant îndemn !

Adulților le plac iluziile, când se gândesc la o bătrânețe fericită, în mijlocul copiilor și nepoților, iubiți, ajutați, stimați, ascultați. Pentru asta muncesc din zori și până-n noapte să câștige cât mai mult, să facă avere, să lase la copii de toate, să „trăiască ei mai bine de cum am trăit noi !” Renunță la concedii și multe bucurii ale vieții, fac economii „la sânge” ca să țină copiii în școli, să le asigure toate cele necesare, să le construiască ba una, ba alta, să le cumpere mașini și câte toate, să poată să se distreze și să fie fericiți. Ar fi frumos să fie așa! Din păcate, de multe ori realitatea este cu totul alta. Atâția bătrâni sunt părăsiți de proprii lor copii la vreme de boală și neputere. Atâția copii uită să mai fie recunoscători față de proprii lor părinți, să le ofere minimum necesar, pentru ca viața acestoa să fie cât de cât suportabilă! Mulți părinți sfârșesc uitați prin vreun azil, fiindcă domnii fii și doamnele fiice nu pot suporta mirosul, văicărelile, neputințele, bolile părinților. Singurul lucru care-i interesează este moștenirea!

Între iluzie și realitate am trăit și în viața socială de când mă știu. Eram în școală când se făcea colectivizarea și ni se spunea că va fi raiul pe pământ; ce-a fost în realitate nu mai

spun. Ni se spunea că pe o anumită treaptă de dezoltare socială va dispare statul și dreptul, fiindcă conștiința se va dezvolta într-atâta, încât oamenii nu vor mai avea nevoie de reglementările autorităților; constat cu durere că infracțiunile se înmulțesc de la o zi la alta în țară și în lume, că autoritățile se simt uneori depășite de situație, că pușcăriile au devenit demult neîncăpătoare. Și au trecut deja cincizeci de ani!

Ne bucuram ca niște copii la Revoluție de libertate, de perspectivele ce se întrezăreau pentru fiecare în parte și pentru toți laolaltă; după un sfert de veac vedem că industria a cam devenit o amintire, că agricultura e în agonie, că șomajul e tot mai mare, că tineretul ne pleacă peste mări și țări să-și câștige pâinea, că populația țării e tot mai puțină și tot mai îmbătrânită, că escrocii și hoții au supt nestingheriți vlaga țării și a neamului, că optimismul se risipește de la o zi la alta!

Ne-am entuziasmat ca niște copii când au apărut megaescrocheriile numite jocuri de noroc ale lui Stoica și Vântu. Iluzia unei îmbogățiri peste noapte i-a cuprins frenetic pe foarte mulți dintre noi. Fiecare se vedea un Ali-Baba călare pe comori fără număr. Pentru asta trebuia doar să-și dea ultima lescaie economisită pentru înmormântare sau pentru colivă, casa, apartamentul și ce mai era pe acolo. Realitatea a fost neiertătoare și parcă toate păcatele moșilor și strămoșilor au fost ispășite de „jucăuși”, fiindcă nici astăzi nu și-au mai revenit din cădere.

Ne-am iluzionat din patru în patru ani, când a fost vorba să votăm. Ne-am lăsat copleșiți de pupăturile candidaților, de zâmbetele lor, dar mai ales de promisiunile lor, ca să nu mai vorbim de cele câteva firimituri ce ni le-au aruncat acolo(bere, făină, zahăr, umbreluțe, punguțe, șepcuțe și alte jucării); i-am votat și apoi ne-au uitat! I-am recunoscut mai târziu pe unii dintre ei pe la televizor, cum ședeau la coadă pe la DNA, cu cătușele la mâini, cum erau înghesuiți în dubă și duși la

pușcărie. Ne-am trezit la realitate și ne-am înfiorat când am aflat de sumele astronomice și averile colosale, pe care aleșii noștri reușiseră să le fure în cei câțiva ani de mandat.

Ne-am făcut iluzii că bătrânețea a fost alungată și niciodată nu se va mai întoarce la noi. Cel puțin la femei. Ele vor rămâne tot tinere și frumoase. Pentru asta și-au vopsit părul în mult mai multe culori decât are curcubeul. Toate arată de parcă ar avea... sub treizeci de ani. Rar mai vezi câte una cu părul alb! Unele și-au luat și lentile de contact în ton cu părul, cu poșeta, cu pantofii, cu unghiile. Astfel, observi că dacă până ieri erau cum erau, azi au ochii negri, verzi, galbeni, portocalii, albaștri, roșii, după culoarea partidului din care fac parte!

Ne-am făcut iluzii că valorile moral-religioase vor triumfa și se va face voia lui Dumnezeu „precum în cer, așa și pe pământ”. Ne îngrozim azi când vedem atâtea atentate teroriste săvârșite în numele religiei, când pretutindeni miroase a praf de pușcă, când state în care a fost propovăduită Evanghelia de aproape două mii de ani legalizează căsătoriile între bărbați și căsătoriile între femei, când credincioșii unei religii ard sau decapitează credincioșii altei religii și le distrug bisericile și simbolurile religioase, când viața de aici și cea de dincolo au ajuns o marfă ca oricare alta ce se poate negocia!

Ne-am făcut iluzii, socotind că știința va rezolva toate problemele privind alimentația și sănătatea. Astăzi constatăm îngroziți că au fost otrăvite pământul, apa, aerul, plantele, animalele, oamenii. Nu mai știi ce să mănânci și ce să bei neotrăvit cu tot felul de substanțe chimice. Bolile grele și nevindecabile fac ravagii, oamenii sunt tot mai vlăguiți, mai anemici, mai dezgustați de tot și de toate.

Rezumând, am putea spune că pe afară-i vopsit gardul, înăuntru-i... realitatea!

Cele câteva repere de mai sus nu au menirea de a ne alunga speranța. Dimpotrivă. Toate cele de mai sus nu sunt

decât biete „speranțe”, mai bine-zis iluzii, pe care ni le-am pus în oameni. O singură formă de speranță este valabilă și nu ne va înșela niciodată: speranța în Dumnezeu.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției,** mai spicuim:

„PORUNCILE ŞI LIBERTATEA(continuare). ***„Primul chip al naşterii lasă putinţă ca cei născuţi să încline spre păcat, dacă nu vor să traducă în faptă potenţa înfierii sădită în ei, fiind împătimiţi de cele trupeşti. Căci hotărârea voinţei este aceea care întrebuinţează un lucru. Potenţa înfierii e ca o unealtă, care rămâne nefolosită, dacă voinţa nu se hotărăşte să o întrebuinţeze. După chipul acesta al naşterii e cu putinţă, aşadar, ca cei născuţi să păcătuiască; după al doilea însă e cu neputinţă, odată ce înclinarea voinţei şi hotărârea sunt îndumnezeite. Încă demult Sf. Pavel scria Romanilor: „Firea întreagă suspină, aşteptând cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu, prin care să se izbăvească de stricăciune şi să se bucure de libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu”. Iar peste multe veacuri, în zilele noastre, Blondei scrie: „Aspiraţia noastră spirituală nu se iveşte printr-un fel de generaţie spontanee; ea are rădăcini în jos prin toată mişcarea universului şi a vieţii, care este deja un avans divin, făcut cu scopul de a pregăti venirea spiritelor; ea are rădăcini în sus prin pătrunderea (infuzia) transcendenţei divine care luminează mintea şi consimte să se facă căutată chiar prin insuficienţele ordinii imanente şi contingente”. Iată, prin urmare, că încercările şi neliniştile vremii au şi ele un rost: ne provoacă la găsirea sensului ce-1 avem în Dumnezeu, ca ultimul reazim etern al liniştii, iar pe de altă parte ne conduc la găsirea de noi înşine, ca făpturi renăscute în Dumnezeu şi ajunse la libertatea spiritului. Toată cărarea***

de la porunci la cunoaştere, de la ascetică la mistică, nici un pas n-o facem singuri. Cei ieşiţi din „Cale" ar fi nişte ieşiţi din Cuvânt. „Viaţa pământească a lui Hristos e astfel o permanentă actualitate, repetându-se cu fiecare din noi, aşa cum un dascăl însoţeşte fiecare copil pe care-1 creşte în toate stadiile sporirii lui în învăţătură. Fiecare din noi poate fi, dacă vrea, contemporan cu toată viaţa lui Hristos, sau, mai bine-zis, El se face contemporan cu fiecare din noi, ba chiar mai mult decât contemporan: părtaş intim la întreaga traiectorie a vieţii noastre. Am spus că mai degrabă Hristos se face contemporan cu noi, întrucât viaţa fiecăruia din noi îşi are unicitatea ei, pe care nu şi-o pierde. Iisus însă, participând la toate suferinţele vieţii noastre şi uşurându-le, duce cu noi lupta cu ispitele şi păcatele noastre, se străduieşte împreună cu noi după virtute, iese la iveală în fiinţa noastră pe măsură ce iese la iveală adevărata noastră fire de sub petele păcatului." Sf. Maxim Mărturisitorul spune: „Până la sfârşitul lumii pătimeşte tainic pururea cu noi, pentru bunătatea Sa şi după măsura suferinţei aflătoare în fiecare." Noi ştim că există un schimb de comuniune de la om la om; că oamenii, pe măsura interesului ce şi-1 poartă, îşi trec unul altuia în chip tainic poverile, durerile şi bucuriile; că unul poate să simtă toate stările celuilalt, primindu-1 pe acela în sine, sau pătrunzând el în acela. Dacă omul ajunge prin sensibilitatea dragostei să cunoască şi să înţeleagă pe semenii săi, cu atât mai mult o poate face Iisus, Omul culminant, Omul desăvârşit în dragostea de oameni, Omul căruia puritatea desăvârşită fără de păcat, de egoism şi nepăsare, îi dă o sensibilitate unică. El e aproape de toţi, sesizează cu fineţe supremă starea ce este în toţi şi participă generos - deci fără păcat - la vibraţiile tuturor inimilor, la năzuinţele lor bune şi la luptele lor împotriva răului, fortificându-le. Chiar înainte de a fi pornit cineva cu hotărâre pe drumul unei vieţi

ce duce la mântuire, El îl urmăreşte şi îl atrage la Sine, aşteptând orice prilej, folosind orice mijloc bun. El „urmăreşte - zice tot Sf. Maxim Mărturisitorul - în toate zilele pe toţi cei ce se vor mântui, pentru a-i câştiga." Iată Cine-i ascuns în comoara de mare preţ, cea „îngropată în fiecare ţarină omenească. Comoara dezgropată, ţarina răscumpărată, iată omul pus în valoarea lui Dumnezeu, sau „un duh cu Domnul."

Iată cum Ziditorul făpturii, Mântuitorul nostru, îndură o micşorare a Sa în Duh, pe potriva măsurilor noastre omeneşti, cu fiecare vârstă, cu fiecare rând de oameni, până la sfârşitul veacului. Şi se sileşte, ca un mare smerit, să ne înduplece, prin alegerea cea de bunăvoie, să suim la măsura Sa dumnezeiască. Se micşorează pe Sine la măsură omenească, dându-Se minţii noastre să-I semuiască preţul, şi, dacă îl va afla, să ridice firea omenească la măsura dumnezeieştii Sale smerenii, adică să fim dumnezei după dar. Iată mărturia Sf. Maxim Mărturisitorul: „Prin darul bunurilor de peste veacuri şi de peste fire... prin acestea Dumnezeu se face neîncetat om în cei vrednici. Fericit este deci cel ce L-a prefăcut în sine, prin înţelepciune, pe Dumnezeu în om. Căci după ce a împlinit înfăptuirea acestei taine, pătimeşte prefacerea sa în Dumnezeu prin har, iar acest lucru nu va înceta de a se săvârşi în continuu."

Iată pe Dumnezeu cârmuind lumea şi totuşi, cu mare smerenie, bătând şi aşteptând la poarta zidirii Sale, să I se deschidă şi să fie primit... într-unii se naşte, într-alţii sporeşte cu vârsta şi cu înţelepciunea, într-alţii propovăduieşte, într-alţii minuni săvârşeşte şi în sfârşit într-unii se schimbă la faţă în lumină dumnezeiască; iar într-alţii - foarte mulţi de aceştia - neasemănat se chinuieşte..."

*

Săptămâna Patimilor

Săptămâna Patimilor se apropie. Se cuvine să recităm și noi una din poeziile lui **Traian Dorz,** intitulată **Doamne, săptămâna asta,** pentru a putea mai bine să intrăm în atmosfera evenimentelor:

„Doamne,-n Săptămâna asta grea a Patimilor Tale,
fă să-Ți suferim alături, când Tu sui a Crucii cale,
să simțim și noi cum Crucea ne apasă și ne doare,
să simțim cum arde biciul peste sânge și sudoare.

Doamne, să-Ți simțim alături fiecare lovitură,
să răbdăm aceeași hulă, și batjocura, și ura,
să plătim cu-aceleași lacrimi și cu-același sânge toate,
să simți și Tu că ne doare c-am trăit cândva-n păcate.

Doamne, ia-mă și pe mine să-mi pun umărul sub cruce,
măcar partea mea de vină să-Ți ajut să mi-o poți duce,
măcar sarcina mea, Doamne, să m-apese și pe mine,
e de-ajuns câți ani din viață Ți-am făcut și eu rușine.

Sus pe Golgota, Iisuse, când pe Cruce-au să Te-ntindă,
fă și firea mea cea veche răstignirea s-o cuprindă
și, privindu-Ți agonia, s-o văd și pe ea cum moare,
Tu să Te cobori de-acolo, dar ea-n veci să nu coboare.

Iar în clipa Învierii, piatra când se dă-ntr-o parte,
să se vadă că din groapă ai ieșit Tu fără Moarte,
sfintele mironosițe și-ai Tăi ucenici să vadă
și-ale mele semne-alături, și-nvierea mea s-o creadă.

Atunci știu că și-n a doua Fericită Înviere
aș veni și eu cu Tine în Mărire și-n Putere,
– căci, dac-am răbdat alături, în batjocuri și-n rușine,

vom fi-alături și-n Mărire, să împărățim cu Tine.”

*

Folclor din Mehedinți(LXIV)

Redăm de-a lungul mai multor numere din *„Scrisoare pastorală”* cea mai completă variantă de **Colocășenii** din Mehedinți, pe care am cules-o la 18 iunie 1974 de la **Stănescu P. Victor**(născut 1918) din satul Stănești, de sub Munții Mehedințiului. Dumnealui era solicitat și de satele din jur, între Baia de Aramă și Obârșia Cloșani, la nunți, să le rostească. Iată-le:

„La venirea mirelui cu nuntașii săi la casa miresei, ca s-o ia, nuntașii acesteia închid porțile. Întreabă: „ - Ce căutați?” Răspund nuntașii mirelui în cor, hotărât, amenințător: „ - Ce căutarăm, găsirăm!”

Se deschid porțile. Mirele intră călare, înconjurat de alți tineri nuntași călări. Ajung în mijlocul curții și se opresc. Fetele nuntașe, prietenele miresei, stau în tinda casei miresei, formând un zid în jurul socrilor mici. În fața casei, mirele, nunii(nașii), nuntașii mirelui, stegarii și vornicelul stau în poziție de drepți. Vornicelul zice:

„- Bună dimineața, cinstiți socrii mari!
Mult drum am mai umblat!”
„- Ce umblați, ce căutați?”
„- Ce umblăm, ce căutăm,
La nimeni seamă nu dăm!
Dar, fiindcă ne întrebarăți,
Vă spunem încetul cu-ncetul,
Să vă spunem cuvântu-adevărat.
Căci de multe ce sunt și dese,
Nu putem spune pe-alese.

Că tânărul nostru împărat,
De dimineață s-a sculat,
Fața albă și-a spălat,
Părul negru-a pieptănat,
În haine noi s-a-mbrăcat.
Din corn mândru a sunat,
Mare oaste-a adunat:
O sută feciori de boieri,
Oameni mari,
Nepoți de generali,
De-au mers de lângă mare,
De unde soarele răsare.
Când ieși soarele-n zare,

Plecarăm la vânătoare.
Am vânat Țara de Sus,
Dinspre Apus,
Până caii-au șezut
Și potcoavele-au pierdut.
Apoi o luarăm în jos,
Pe un deal frumos
Și-alergarăm de vânarăm,
Cerul cu stelele,
Câmpul cu florile,
Vâlcelele cu viorele
Și satele cu fetele
(Va continua).

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații astfel: **Domnii Verdeș Gheorghe și Stoica Șerban,** amândoi din Tr. Severin: câte **200 lei; Domnul Dr. Werner Funk** din Hanau(Germania): **130 lei; Domnul Avoc. Dr. Gheorghe Caraseni** din Chișinău(R. Moldova): **106 lei; Doamna Prof. Dr. Zamfira Mihail** din București, **Doamna Mocănașu Elena, Domnul Mucioniu Dumitru** și **Doamna Balica Ana,** toți din Tr. Severin, **Domnul Boncioc Mircea,** din Italia, fiu al satului Malovăț: câte **100 lei; Domnul Mănescu Alexandru** din București: **70 lei; Doamna Filip Cornelia** și **Doamna Berbec Rodica,** amândouă din Tr. Severin, **Doamna Crăciunescu Valeria** și **Domnișoara Nisioi Mihaela,** amândouă din Câmpulung-Moldovenesc: câte **50 lei;**

Doamna Paicu Domnica din Malovăț a mai adăugat **200 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **315 lei**; **Domnul Borugă Mihai** din Malovăț a mai adăugat la contribuția de cult încă **100 lei,** totalizând până acum **200 lei; Doamna Berneanu Alexandra** din Malovăț a achitat **60 lei** pentru contribuția de cult.

Pentru Fondul Central Misionar s-au adunat **50 lei.** Am achitat protoieriei **300 lei.**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor jertfa!

*

În cursul lunii martie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 1 Mart.(Bârda): **150 pâini;** 8 Mart.(Malovăț): **320 pâini;** 15 Mart.(Bârda): **150 lei;** 22 Mart. **(300 pâini);** 25 Mart.(Malovăț): **160 pâini;** 29 Mart.(Bârda): **120 pâini.** Așadar, în luna martie au fost donate **1.200 pâini.** Copiilor participanți la slujbe li s-au donat și ciocolate.

Până la 31 martie, au fost donate **280** cărți, **Viețile Sfinților,** vol. V. Cei care nu și-au luat aceste cărți până acum

sunt rugați să se prezinte la biserică să și le ia. La 1 Mai vom întrerupe această donație și exemplarele rămase le vom pune în vânzare.

La sfârșitul primului trimestru al acestui an, constatăm că s-a achitat contribuția de cult pe 2015 astfel: în Bârda au achitat: **91,89**%; în Malovăț au achitat **94,44%**. La nivel de parohie au achitat **93,64%**. Reamintim că în parohia noastră serviciile religioase sunt gratuite, iar contribuția de cult este la aprecierea fiecăruia, după principiul: fiecare cât vrea și dacă vrea. Preotul este la dispoziția tuturor 365 zile pe an, 24 ore pe zi, indiferent dacă au achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult. În rest e liber!

*

Plăți

În această perioadă am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **2.400 lei** tipografiei pentru o nouă tranșă la vol. **Călăuză biblică; 101 lei** pentru curentul electric; **302 lei** pentru 50 m furtun de incendiu la biserica din Malovăț; **500 lei** manopera pentru văruirea bisericii din Malovăț; **4.050 lei** costul celor două autocare pentru pelerinajul la Mânăstirea Prislop la 18 mart.; **143 lei** ciocolată pentru copii; **208 lei** var pastă pentru cele două biserici; **281 lei** poștei pentru colete; **250 lei** poștei pentru timbre; **1.000 lei** pentru făclii de Paști; **451 lei** mochetă pentru scara de la Bârda; **56 lei** aracet pentru amestec cu var; **276 lei** protoieriei pentru icoane; **1.775 lei** protoieriei pentru lumânări; **581 lei** brutăriei pentru pâinea donată în februarie; **840 lei** brutăriei pentru pâinea donată în martie; **50 lei** băncii drept comisioane; **450 lei** protoieriei pentru chitanțiere; **300 lei** protoieriei pentru Fondul Central Misionar; **561 lei** impozit pe martie, cât și altele mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: „***Scrisoare pastorală”- 297***_în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 2015, 21 mart., ediție și o-line*(https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com);* **Grâul și plevușca,** în „Națiunea”, București, 2015, 22 mart., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Oferta de carte – martie 2015,** în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 2015, 28 mart., ediție și on-line*(http://armoniiculturale.ro*);

*

Pelerinaje

Pelerinajul pe Valea Dunării îl amânăm. Din nou s-a surpat muntele și a închis circulația între Orșova și Moldova-Nouă. Pentru pelerinajul la Mânăstirea Prislop facem înscrieri. Organizăm un pelerinaj la **Azilul de bătrâni de la Ilovăț**, **joi, 16 mai. Costă 8 lei/persoană.** Vom duce fiecare câte ceva de mâncare bătrânilor de acolo. Așteptăm înscrieri.

*

Lucrări la biserică

Am reușit să văruim exteriorul bisericii de la Malovăț.

*

Înmormântări

În ziua de 24 mart. Am oficiat slujba înmormântării pentru **Luca Elena**(85 ani) din Bârda. Dumnezeu s-o ierte!

*

Licitații

Duminică, **19 apr., la ora 11,** în biserica de la Bârda, va avea loc licitația terenurilor bisericii din Govăra, Bucium-Retezeanu, Dealul Corbului, curtea bisericii și cimitirul din Bârda, iar duminică, **26 apr., la ora 11,** în biserica din Malovăț, va avea loc licitația terenurilor bisericii de la Țigăreni, Ogășanu, Ogașul Barbului, curtea bisericii și cimitirul din Malovăț.

*

Program

În cursul lunii Aprilie avem următorul program de slujbe: **4 Apr.(**Malovăț-Bârda); **5 Apr.** (Malovăț); **6 Apr.**(slujbă seara în Bârda); **7 Apr.**(slujbă seara în Malovăț); **8 Apr. (**spovedit și împărtășit dimineața în Bârda, la biserică și-n sat; seara slubă la Malovăț); **9 Apr.**(slubă dimineața în Malovăț; slujbă seara în Bârda); **10 Apr.**(spovedit și împărtășit adulții în Malovăț, la biserică și în sat; seara slujbă la Bârda de la ora 19; slujbă la Malovăț de la ora 21); **11 Apr.** (spovedit și împărtășit copii la Malovăț, dimineața; seara, începând de la ora 19, pomeniri în Malovăț; la ora 23 **Slujba Învierii cu Sf. Liturghie la Malovăț); 12 Apr. (Slujba Învierii la Bârda,** începând de la ora 3); **13 Apr.** (Bârda, cu slobozirea Paresimilor la vii); **14 Apr. (**slujbă la Malovăț, cu slobozirea Paresimilor la vii); **18 Apr. (**Bârda-Malovăț, cu slobozirea Paresimilor la morți); **19 Apr.** (Bârda); **23 Apr.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12)); **25 Apr.(**Malovăț-Bârda); **26 Apr.** (Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Să petreceți Sfintele Paști cu sănătate, pace și bucurii!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 299 (1 – 15 Aprilie)

Dragii mei enoriași, cititori și prieteni!

Cu prilejul Sărbătorilor pascale, vă adresez Dvs. cele mai sincere felicitări, dorindu-Vă aceeași bucurie pe care au avut-o femeile mironosițe, când L-au văzut pe Domnul Înviat și pacea pe care El a dat-o Sfinților Apostoli, venind în mijlocul lor. Aflându-ne în aceste momente de Sfântă Prăznuire a Învierii din morți a Mântuitorului, să alegem viața, ci nu moartea. Să alungăm din noi întunericul păcatelor, înviind la o viață pătrunsă de duhul sfințeniei, bunătății, credincioșiei și al dragostei față de semenii noștri.

Fie ca lumina Învierii Domnului să Vă lumineze sufletele, iar biruința Mântuitorului asupra morții să Vă încurajeze în nevoința duhovnicească și în mărturisirea lui Hristos Cel Înviat.

Fie ca această zi din an să ne aducă fiecăruia dintre noi puterea jertfei în credință, înțelegere și mărturisire, dragoste frățească și mai ales fie ca această zi să ne deschidă fiecăruia dintre noi ușa cea mică a căii spre mântuire

Hristos a înviat!

*

Iluzia apropierii

Se scrie și se vorbește de două mii de ani despre cea mai mare minune a Mântuitorului Iisus Hristos: **Învierea.** Fiecare ierarh a căutat să abordeze noi și noi aspecte ale evenimentului; cărțile, articolele și studiile dedicate acestui fapt se numără cu miile. Și, totuși, despre un amănunt, aparent nesemnificativ, n-am întâlnit nimic scris. E vorba de scena în care soldații romani împart hainele Mântuitorului, în timp ce El și ceilalți doi condamnați se zbat în chinurile morții.

Misiunea propriu-zisă a soldaților se încheiase. Împliniseră porunca. Îl aduseseră pe Iisus pe Golgota și-L

răstigniseră. Acum trebuiau să mai aștepte doar ca Iisus să moară, ca nu cumva rudele – în cazul Domnului, și apostolii – să coboare pe condamnat de pe cruce și să fugă cu el. Nu mai era nici o șansă de a rămâne în viață după atâta suferință, după ce pierduse atâta sânge, cu niște răni uriașe, care, oricum, se infectau și îi provocau moartea în următoarele ore. Totuși, ei, ca soldați, nu aveau voie să plece până nu primeau poruncă. Conform rânduielii, bunurile condamnaților la moarte reveneau soldaților. Cam patru articole erau specifice îmbrăcămintii bărbătești la evrei din vremea aceea: turban, cămașă, tunică și încălțăminte. Mântuitorul turban nu avea. Știm că-i puseseră pe cap coroana cu spini. Pentru cămașă au tras sorți. Rămâneau, așadar, tunica sau jiletca și încălțămintea, probabil sandale cu șnururi. Mai departe, din plictiseală, soldații au jucat zaruri sau un joc oarecare. Nepăsarea lor față de suferința omenească de lângă ei este de neînțeles, revoltătoare. Era vorba de trei bărbați tineri, care mureau în chinuri groaznice, chiar lângă ei. Cum poți să rămâi indiferent față de suferințele lor? De aproape patruzeci de ani sunt preot și am oficiat mai multe înmormântări de tineri. Participanții la înmormântările respective sunt foarte numeroși. Majoritatea plâng, chiar dacă nu sunt rude, prieteni, colegi cu cel mort. Pur și simplu, plâng tinerețea netrăită și nelumită a celui ce pleacă. Soldații erau și ei oameni în carne și oase. Dincolo de ordinul pe care-l împliniseră, ei erau oameni. Poate aveau familii, soții, copii, părinți, frați etc.! Indiferența lor față de suferința celor răstigniți, glumele, jocul de noroc, tragerea la sorți și toate celelalte făcute de ei, dovedeau cu prisosință că le sunt indiferente suferințele „apropiaților” lor, răstigniții, condamnații la moarte! Unul, Mântuitorul, se aducea pe Sine jertfă nevinovată pentru mântuirea lumii, în timp ce alții nici nu se sinchiseau de suferințele Lui și ale celorlalți răstigniți! Piscuri și prăpăstii ale firii omenești, ale Omului însuși! Unul

singur dintre soldați nu juca, nu făcea glume, nu-și bătea joc de cei ce se zbăteau: sutașul Longhin. Acesta va spune, la cutremurul declanșat în momentul decesului Mântuitorului: „ _ Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” A fost printre cei dintâi, care au mărturisit dumnezeirea Mântuitorului... Din cauza aceasta va fi canonizat mai târziu în rândul sfinților.

Scene asemănătoare, în care apropierea oamenilor este doar o iluzie, întâlnim de-a lungul istoriei, întâlnim și în zilele noastre, aici, acolo, pretutindeni. Din păcate! Întâlnim familii despărțite în fapt de zeci de ani, care trăiesc sub același acoperiș, ca niște străini. Soții sunt aproape fizic, dar sufletește sunt la distanțe imense. Întâlnim părinți și copii sub același acoperiș sau în case alăturate, între care sunt ziduri, garduri văzute sau nevăzute imense. Întâlnim frați, care se judecă, se ceartă, se bat, nu vorbesc de zeci de ani unii cu alții. Apropierea e doar o iluzie, ca între Iisus și soldați. Întâlnim vecini, care se judecă, nu vorbesc între ei, se ceartă, se bat pentru motive de nimic. Întâlnim locuitorii celor câteva apartamente de pe o scară de bloc, care nu se cunosc, poate nici măcar nu se salută; fiecare intră în apartamentul lui și nu-l interesează de nimeni și de nimic. Întâlnim la tot pasul oameni care-și văd de problemele lor, complet dezinteresați de necazurile și suferințele celorlalți. Petrecem ceasuri în șir în fața televizoarelor și calculatoarelor, dar nu avem timp să petrecem nici câteva minute cu cei dragi ai noștri. Știm mai multe despre familiile și problemele celor din telenovele, dar prea puține despre propria noastră familie. Lucrăm în același loc de muncă cu colegi de-ai noștri și, dincolo de problemele de serviciu, nu ne interesează viața și problemele lor.

Altădată, comunitatea satului era ca o familie. Problemele tuturor erau ale fiecăruia și ale fiecăruia ale tuturor. La nunți și înmormântări contribuia toată comunitatea cu câte ceva, așa încât familia cu pricina simțea prea puțin șocul. Când

își construia cineva casă, tot satul ajuta cu câte ceva, fie cu materiale, fie cu muncă. La treburile câmpului se ajutau reciproc, după principiul: „azi la tine, mâine la el, poimâine la mine!” Acasă se făceau șezători și seară de seară lucrau cu toții, când la unul, când la altul, ba la curățatul porumbilor, ba la torsul lânii sau la ce mai era nevoie. Când erau potoape și se rupeau drumurile, săreau toți ca unul și le reparau. În felul acesta, greul nu mai era greu, durerea era mult mai ușoară, singurătatea nu mai strivea sufletele.

Era o vreme când spiritul patriotic lega membrii unui popor într-un mănunchi invincibil. Oricare era gata să moară ca să-și apere țara, poporul, casa, familia, bucata de pământ. Erau săraci, dar erau mândri de țara, de neamul, de domnul lor și nu le-ar fi schimbat pentru altele pentru nimic în lume. Patriotismul era liantul care-i unea pe toți și le dădea tăria betonului armat sau a oțelului. Tot popoare sunt și azi, dar auzim în tot mai multe locuri spunându-se vechiul dicton „unde-i bine, acolo-i patria”! Întâlnești oameni care abia așteaptă să-și părăsească țara străbună, care manifestă dezgust de propriul popor, de istoria nației sale! Cât despre patriotism… Se unesc popoarele și formează mari coloși, mari imperii moderne. Mai bine-zis, se alătură din interese economice, politice, strategice, dar sunt departe de a forma o unitate de monolit. Unirea dintre ele este mai mult teoretică, decât reală!

Cămașa lui Hristos a fost trasă la sorți, ca să nu fie sfâșiată; Biserica lui Hristos de azi e sfâșiată în sute de bucățele. El ne-a cuprins pe toți în brațele Sale întinse pe cruce, ne-a vrut „o turmă și un păstor”, dar astăzi turmițele clădite pe învățătura Lui nu numai că nu se apropie, dar se subminează și se disprețuiesc reciproc.

Din păcate, omul modern, utilizatorul tuturor cuceririlor științei și tehnicii vremii noastre devine tot mai singur, tot mai

departe de semenii săi, tot mai indiferent la nevoile și suferințele celorlalți, tot mai asemănător soldaților romani de pe Golgota! Din păcate!

A ajuta pe cel de alături cu ce ai posibilitatea, a-i adresa un salut, un zâmbet, o vorbă bună, o încurajare, o mângâiere, a-i asculta pasul, a plânge cu el durerea ce l-a lovit, a-i da un sfat salvator, a te ruga pentru el, sunt doar câteva căi de a te situa și tu alături de Maica Domnului, de Sfinții Apostoli, de femeile mironosițe, care plângeau la picioarele crucii pentru suferințele Mântuitorului, ale Celuilalt, ale Semenului lor. Lacrimile lor s-au dovedit a da rod înmiit, căci Cel ce pătimea era Însuși Dumnezeu, Care avea să învieze peste câteva ore și avea să răsplătească dumnezeiește în împărăția Sa pe cei care fuseseră alături de El nu doar de formă. Alăturarea prin iubire de celălalt, de semenul nostru, nu rămâne fără ecou în iconomia divină, ci ea se înscrie în Cartea Vieții și a Veșniciei.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției,** mai spicuim:

„LUCRAREA PORUNCILOR STINGE CRIZELE VOINŢEI. E de la sine înţeles că şi voinţa este energia pe care ne bizuim în războiul nevăzut. Aceasta ascultă de cunoştinţă, care-i îndrumă luptele; iar cunoştinţa e atrasă de iubire, care încălzeşte totul, fie spre Dumnezeu, fie spre lumea sensibilă. Oamenii voinţei însă sunt eroii credinţei şi sfinţii creştinismului. Aceştia sunt cei ce au răbdat până în sfârşit şi s-au mântuit. Dar noi, până să ajungem la o voinţă puternică şi statornică în bine, avem de furcă nu mai puţin decât cu un furnicar de voinţe sau tendinţe sufleteşti, care ne hărţuiesc în toate părţile şi ne ostenesc în toate contrazicerile. De aceea unificarea tuturor tendinţelor sufleteşti într-o

singură direcţie bună dă omului o mare putere. Dar la ea se ajunge foarte greu, căci sunt multe tendinţe care se împotrivesc şi atunci se porneşte un război înlăuntru omului pentru înfrângerea protivnicilor.

Iată cum descrie Blondei această strategie: „Există în om o multiplicitate de tendinţe, de pofte, dorinţe mai mult sau mai puţin concertate sau divergente, un polipsihism de care s-a putut spune că sunt ca un popor numeros, care stă sub şefia sau conducerea raţiunii şi a voinţei, popor în care se găsesc când supuşi docili şi disciplinaţi, când îndărătnici şi unelte de vrajbă. Ceea ce s-a numit asceza şi lupta spirituală nu e decât manifestarea şi metoda aplicabilă acestei istorii lăuntrice. Corpul ascultă mai uşor de comanda voinţei (de plidă: mişc degetul când vreau), dar sufletul nu ascultă, ci rezistă. „Aceasta pentru că în faţa oricărei atitudini definite şi hotărâte se ridică, din spirit de contradicţie, partida nemulţumiţilor... Orice efort iniţial e ca o declaraţie de război moliciunii şi împrăştierii forţelor vii, care au şi ele instinctul conservării şi al independenţei." Acestea trezesc în noi „stări de conştiinţă străine sau ostile conştiinţei, voinţe noi care se ridică împotriva voinţei. Şi când efortul voluntar grupează într-un fascicul parţial forţele ofensive, atunci se descoperă puterile adormite şi dorinţele secrete. Căci în faţa hotărârii declarate subzistă realitatea tendinţelor eliminate, dar încă vii şi capabile de lucru. Ele nu se atenuează, nu slăbesc prin ele însele. Acordul scopurilor voite provoacă deci o coaliţie a puterilor ostile, care nu se mai mărginesc să producă o simplă impresie în conştiinţa obişnuită, nici să rămână în starea de virtualitate. Ele se grupează, şi din defensivă trec la ofensivă."

Lupta începe deci abia în cei ce s-au hotărât la o viaţă mai conformă cu poruncile dumnezeieşti. Blondei descrie bine aceste lucruri, dar e de mirare cum nu vede că şi

tendinţele rele sunt stimulate de duhurile rele, sau cum nu vede că aspiraţiunile bune sunt mânate şi atrase de o forţă transcendentă bună. Probabil că aceasta se datoreşte faptului că romano-catolicismul consideră afectele şi concupiscenţa ca legate mai adânc şi mai organic de natura omului, pe când ortodoxia nu le consideră create deodată cu natura, ci intrate în ea după cădere. Blondei are în continuare interesante consideraţii din care se poate înţelege teza Sf. Maxim după care, înainte de-a se ridica omul pe treapta mai înaltă a contemplaţiei, trebuie să treacă prin faza împlinirii poruncilor, prin faza dobândirii virtuţilor, prin faza faptelor. Faza contemplaţiei e o fază de pace lăuntrică. Dar omul nu se poate odihni în fericirea contemplaţiei până nu a biruit în sine contradicţiile, tendinţele rele, până nu şi-a unificat şi consolidat fiinţa, ca să iubească numai binele. Iar aceasta nu se poate realiza decât prin acţiune prelungită, prin fapte convergente spre bine, prin câştigarea deprinderilor neclintite în săvârşirea binelui. Căci simpla gândire la bine şi chiar simpla voinţă de a face binele, fără trecerea deasă - şi aceea o vreme regulată -la facerea binelui, nu numai că e departe de-a realiza această armonie, unitate şi siguranţă, ci, dimpotrivă, trezeşte opoziţia tendinţelor contrare. Un om de teorie se ştie că e un om slab, măcinat de contradicţii interne, mereu sporite prin reflexiunea care nu trece la fapte."

*

Cu Eminescu la Paşti

Dintre poeziile lui Mihai Eminescu, alegem cu acest prilej pe cea dedicată Sfintelor Paşti. Iat-o:

Învierea

,,Prin ziduri înnegrite, prin izul umezelii,

Al morții rece spirit se strecura-n tăcere,
Un singur glas îngâna cuvintele de miere,
Închise în tratajul străvechii evanghelii.
C-un muc în mâini, moșneagul cu barba ca zăpada,
Din cărți cu file unse norodul îl învață,
Că moartea e în luptă cu vecinica viață,
Că de trei zile-nvinge, cumplit muncindu-și prada.
O muzică adâncă și plină de blândețe
Pătrunde tânguioasă puternicele bolți:
„Pieirea, Doamne sfinte, căzu în orice colț,
Înveninând pre Însuși izvorul de vieți,
Nimica înainte-ți e omul ca un fulg,
Ș-acest nimic îți cere o rază mângâioasă,
În pâlcuri sunătoare de plânsete duioase,
A noastre rugi, Părinte, organelor se smulg!”
Apoi din nou tăcere, cutremur și sfială
Și negrul întuneric se sperie de șoapte…
Douăsprezece ceasuri răsună…, miez de noapte…,
Deodată-n negre ziduri lumina dă năvală.
Un clocot lung de glasuri vui de bucurie…
Colo-n altar se uită și preoți și popor,
Cum din mormânt răsare Hristos Învingător,
Iar inimile toate s-unesc în armonie.”

*

Folclor din Mehedinți(LXV)

Continuăm să redăm cea mai completă variantă de **Colocășenii** din Mehedinți, pe care am cules-o la 18 iunie 1974 de la **Stănescu P. Victor**(născut 1918) din satul Stănești, de sub Munții Mehedințiului. Dumnealui era solicitat și de satele din jur, între Baia de Aramă și Obârșia Cloșani, la nunți, să le rostească. Iată-le:

„Când se-nălță soarele, Mai sus în zare,

Dădurăm de urme de fiare.
Stătu toată oastea-n mirare:
Unii spuseră că-i urmă de zână,
Să-i fie împăratului cunună;
Dar atunci se găsiră alți vânători,
Mai cunoscători,
Și spuseră că-i de căprioară,
Să-i fie împăratului soțioară!
Atunci mirele cel mare,
Cu grija-n spinare,
Se-nălță-n scări,
Se umflă-n nări,
Făcu ochii roată
Peste oștirea toată.
Și, când încoaci privi,
Aici zări o floricică frumoasă
Și drăgăstoasă.
Dar, văzând că nu rodește,
Locul nu-i prieste
Și mai mult se ofilește,
Ne-a trimis pe noi,
Șase lipani,
Călări pe șase juncani,
Cu toți să pornim,
La curtea Dvs. să venim,
Floricica s-o luăm
Și-mpăratului s-o ducem.
Pornirăm, venirăm,
Pe fața pământului,
Pe aburii vântului,
Cântând, chiuind,
Din pistoale trăznind,
Caii nechezând,
Până am sosit și-am venit!
Acum, ori floarea să ne-o dați,
Ori de noi nu mai scăpați!
Noi am venit cu totul gătit,
Să scoatem floricica din pământ.
S-o scoatem din rădăcină,
S-o sădim la-mpărat în grădină.
Acolo să-nflorească,
Locul să-i priască,
Să nu se mai ofilească!”

*

File de jurnal - 9 apr. 1981

„Seara am plecat la Cluj. Trenul spre Timișoara a avut 40 minute întârziere. În compartiment am mers cu o femeie din

Severin, originară din Șișești. Mi-a povestit despre necazurile pe care le are cu bărbatu-său de 21 de ani de când sunt căsătoriți, despre bătăile pe care le-a luat, despre bolile pe care a reușit să le achiziționeze de-a lungul timpului. Acum se ducea la Timișoara pentru tratament. Printre unele scene mai ciudate din viața de familie, mi-a povestit că soțul său obișnuiește să se urce cu picioarele pe masă, să-și propteasca mâinile-n tavan și să-L înjure pe Dumnezeu și pe toți sfinții, promițându-le solemn, că, dacă-i va prinde pe undeva, le va smulge bărbile, sau îi va strânge de gât. Mi-a spus că are o nepoată doctoriță. Am sfătuit-o să facă tot posibilul să-l ducă la un medic psihiatru, fiindcă e un om bolnav(...).

Am ajuns la Timișoara la ora 21. Pierdusem legătura spre Cluj. Alta era abia dimineața, la 5,25. Magazinele alimentare erau închise. De asemenea, restaurantele din jurul gării. Doar ,,autoservirea" gării nu se închisese. Acolo era o mizerie ordinară. Doar două feluri de mâncare cu carne aveau în meniu. Carnea era împuțită. Se simțea mirosul de la ușă. Pe mese erau mai multe porții părăsite. Nici vorbă de ceva de post! Era mult gunoi pe jos. Grozavi bănățenii! Cu asemenea oameni, vrând-nevrând, postul tot îl ții. La un chioșc în gară am avut norocul să găsesc ceva de mâncare. Am făcut o masă copioasă cu două bucățele de plăcintă cu mere de luna trecută și cu un borcan de compot cu mere. N-am avut nici lingură, nici furculiță. Am încercat ,,să beau" compotul, dar m-am umplut de zeamă până la urechi și pe haine. Și m-a rugat mama să-mi pună mâncare la traistă, când am plecat de acasă și n-am vrut! Acum îmi venea să cânt: ,,Jale, măiculiță, jale,/ De vorbele dumneatale,/Care mi le-ai cuvântat,/Dar eu nu le-am ascultat!"/

În sălile de așteptare era aglomerație și gunoi. M-am dus la clasa I-a, deși aveam bilet de clasa a doua. Speram să fiu mai liniștit și să pot dormi puțin. Știam că dacă vine

controlorul mă va trimite la plimbare. Așa s-a și întâmplat după mai puțin de o oră de când mă instalasem acolo. Am luat-o eu la picior, înainte de a mă pofti dumnealui. M-am plimbat pe peron până dimineața, ca să nu îngheț. Nici măcar apă potabilă n-am găsit în gară!"

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații astfel: **Doamna Câmpean Angela** din Italia: **420 lei; Doamna Omir Lucreția** din București, fiică a satului Malovăț: **300 lei; Doamna Trocan Maria** din Lugoj™, fiică a satului Bârda, **Doamna Ivanovici Florica** și **Doamna Enache Maria,** amândouă din București, **Doamna Sprijan Ramona** din Gilău(CJ): câte **200 lei; Doamna Daniela Oprea** din Belgia: **106 lei; Doamna Ionescu Ana-Maria** din Câmpina (PH), **Domnul Boncioc Mircea** din Italia și **Domnul Știrbu Răzvan** din Timișoara, fii al satului Malovăț, **Doamna Luca Atena** din Tr. Severin, fiică a satului Bârda, **Domnul Borugă Lucian** din Tr. Severin: câte **100 lei; Domnul Popa Teodor** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda: **70 lei; Părintele Pr. Prof. Dr. Vasile Borca** din Baia-Mare(MM): **60 lei; Domnul Dan Ghiocel** din California(SUA): **59 lei; Domnul Valeriu Usturoi** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț: **50 lei.**

Domnul Pau Claudiu din Malovăț a achitat până acum pentru contribuția de cult **155 lei; Domnul Ghilerdea Sevastian** din Malovăț a achitat până acum **150 lei** pentru contribuția de cult; **Doamna Șonea Floarea** din Bârda a achitat până acum **90 lei** pentru contribuția de cult; **Doamna Berneanu Alexandra** din Malovăț a achitat **70 lei** pentru contribuția de cult; **Domnul Lupșa Claudiu** din Malovăț a achitat **50 lei** pentru contribuția de cult.

Doamna Răulescu Eleonora din Bârda a donat **100 lei** pentru văruitul bisericii din Bârda.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor jertfa!

*

Cu prilejul Sfintelor Paști, în ședința sa din 5 aprilie, Consiliul Parohial al parohiei noastre a hotărât să acordăm câteva ajutoare bănești unor familii și persoane cu situații economice și de sănătate mai grele din parohia noastră, astfel: **Luca Elena, Cojocaru Maria, Pau Dumitru**(pentru copil), **Badea Leontina**(pentru nepot), **Ștefu Constantin**(pentru copil), **Căprioru Ion, Cioabă Constantin**(pentru mătușă), **Ianăș Atena**(pentru soră) și **Borcilă Elena(I)**(pentru nepoți) din Malovăț; **Mihăescu Pauna** din Bârda. Tuturor li s-au acordat câte **100 lei,** cu excepția Doamnei Borcilă Elena, căreea i s-au acordat **200 lei.** Atât am putut! Banii au fost trimiși prin poștă.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: ***„Scrisoare pastorală”-298*** în „ „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 2015, 9 apr., ediție și o-line*(https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*);în „Observatorul”, Toronto(Canada), 9 apr. 2015, ediție și on-line(*http://www.observatorul.com);* **Ierusalimul din noi,** în „Omniscop”, Craiova, 2015, 9 apr., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); **Grâul și plevușca,** în „Omniscop”, Craiova, 2015, 23 mart., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*); **Satul românesc în agonie,** în „Apollon”, 2015, 4, apr., p. 8, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Păcate și păcătoși,** în „Apollon”, 2015, 4, apr., p. 21, ediție și on-line (*www.revista apollon.ro*); **Ora de Religie,** în „Apollon”, 2015, 4, apr., p. 23, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Eu nu**

sunt Charlie, în „Fereastra”, Mizil, an XII(2015), nr. 2(febr.), p. 22-23);

Domnul Lucian Mănăilescu, redactor-șef al revistei „Fereastra”, face o amplă prezentare a activității preotului Dvs. în articolul **Dascăl de cuget și simțire românească (**„Fereastra”, Mizil, an XII(2015), nr. 2(febr.), p. 22). Tot dânsul face o prezentare la superlativ a cărții preotului Dvs., **Amintiri din paradis,** în articolul **Jurnal de suflet (**„Fereastra”, Mizil, an XII(2015), nr. 3(mart.), p. 40-41). Domnul Mănăilescu este foarte generos în aprecieri și vrea cu orice preț să încurajeze tineretul. Îi mulțumim frumos. Cuvintele dumnealui au meritul de a vindeca aripi rănite!

*

Spovediri și împărtășiri

Cu prilejul Sfintelor Paști, în zilele rânduite, am oficiat Taina Sfintei Spovedanii și a Sfintei Împărtășanii pentru **75+95+150=320 enoriași.** Dintre aceștia, **17+148=155** au fost copii și tineri, de la pruncul dus în brațe până la absolvenți de facultate. Am constatat cu bucurie, că mulți au venit la spovedit și împărtășit de când erau mici, iar azi sunt studenți, ori intelectuali stabiliți departe. Am am constat însă cu părere de rău că s-au înmulțit cazurile enoriașilor netransportabili. Astfel, anul acesta am spovedit și împărtășit la domiciliu **12+31=43 enoriași.**

*

Mare surpriză mi-a făcut o familie din Iași, care a venit să se spovedească la Malovăț. Din păcate, tocmai atunci mă aflam cu un grup de enoriași la Azilul de bătrâni de la Ilovăț. Ieșenii au venit acolo. Avusesem o discuție pe internet cu dumnealor și-i sfătuisem deja să-și găsească un duhovnic potrivit în Iași, ori cât mai aproape de Iași. Același lucru i-am sfătuit și pe alții care de-a lungul timpului și-au manifestat dorința de a avea ca

duhovnic pe preotul Dvs. Mulțumesc tuturor pentru această încredere, dar, din păcate, nu mă consider cel mai potrivit. De ce? Sunt oltean, superficial, prea tânăr, n-am bărbiță, n-am codiță…, eu sunt cel de la capre! Lăsând gluma la o parte, precizez următoarele: Sfintele Taine (Botezul, Mirungerea, Spovedania, Împărtășania, Cununia, Maslul) săvârșite de către preot au același efect, indiferent de vrednicia preotului. Lucrează prin harul care se împărtășește primitorilor. Altfel spus, una din aceste Sfinte Taine săvârșită de un preot nevrednic(bețivan, afemeiat, avar etc.) are aceleași efecte ca cea săvârșită de un preot care postește tot anul și se roagă de dimineața până seara și de seara până dimineața. Ce-i drept, există preoți și ieromonahi care au mai mult tact pastoral, mai multă iscusință în ceea ce privește interogarea primitorului, sfătuirea lui. Îndemn pe oricine să-și aleagă duhovnicul cât mai aproape de domiciliul său, chiar dacă acesta nu este sfânt, înger sau arhanghel. Cu cât este duhovnicul mai aproape, cu atât Spovedania și Împărtășania se pot face mai des. Fiecare credincios își poate face un examen de conștiință cât mai amănunțit, iar dacă se spovedește des, nu mai este nevoie ca să i se pună o sută de întrebări, așa cum pui la unul pe care nu l-ai văzut niciodată. Mai mult, nu trebuie neglijat nici aspectul economic. A parcurge 1800-2000 km pentru a te spovedi nu-i recomandabil. O cheltuială inutilă. Mai bine dăruiești banii respectivi unui nevoiaș. Dacă te costă așa de mult un drum, cu siguranță că el înseamnă o cruce grea pentru întreaga familie și nu-l vei putea face de câte ori îți vei simți sufletul încărcat. Așadar, mai bine spovedește-te și împărtășește-te cât mai des la un preot pe care-l socotești nevrednic, păcătos, decât o dată în an sau la câțiva ani o dată la unul pe care-l socotești vrednic. Numai Dumnezeu ne știe pe fiecare dacă suntem sau nu vrednici. Cât privește sfătuirea, sunt la dispoziția oricui, zi și noapte, față către față, prin telefon, prin scrisoare, prin internet.

Sfătuiesc pe fiecare cum mi-aș sfătui proprii mei copii, dar sunt și foarte multe probleme care mă depășesc.

*

Zâmbete

● La ora de religie, profesorul îl întreabă pe Bulă: „- Ce trebuie să faceți prima dată, ca sa vi se ierte păcatele?” Bulă:„ - Să păcătuim, domn′ părinte...!”

● Cică, într-o localitate din judeţul Cluj, slujba de Crăciun a început cu o zi întârziere. Vizibil foarte obosit, preotul şi-a cerut scuze public, refuzând să declare motivul întârzierii. Totuşi, un grup de credincioşi l-au văzut pe Florin Piersic ieşind de la spovedanie…

● Trebuie să facem sport, pentru ca să fim niște morți frumoși, cu mușchi.

● „– Doctore, spune pacientul, dacă este ceva în neregulă cu mine, nu mă speria de moarte, dând bolii un nume științific. Spune-mi ce este, dar pe românește!” „– Ei bine, spuse doctorul, ca să fiu cinstit cu tine, ești pur și simplu leneș!” „– Mulțumesc, doctore, suspină pacientul cu ușurare. Acum dă-mi și numele științific al bolii, ca să pot să mă duc liniștit acasă și să-i spun soției!”

*

Pelerinaje

Pelerinajul pe Valea Dunării încă nu se poate realiza sin cauza surpăturii muntelui care a închis circulația între Orșova și Moldova-Nouă.

Organizăm un pelerinaj la **Azilul de bătrâni de la Ilovăț, joi, 16 aprilie. Costă 8 lei/persoană.** Vom duce fiecare câte ceva de mâncare bătrânilor de acolo. Așteptăm înscrieri.

La cererea mai multor enoriași, cât și a multor elevi de la Liceul Economic, organizăm un pelerinaj la Mânăstirea Prislop și mormântul Părintelui Arsenie Boca

pentru vineri, 1 Mai; prețul e de 45 lei/persoană. În funcție de timpul disponibil, vom vizita și alte mânăstiri de pe traseu.

*

Lucrări la biserică

Am reușit să văruim și exteriorul bisericii de la Bârda. Am întâmpinat Sfintele Paști cu bisericile văruite și curate, cu cimitirele ca niște grădini înflorite. Slavă Domnului!

*

Licitații

Duminică, **19 apr., la ora 11,** în biserica de la Bârda, va avea loc licitația terenurilor bisericii din Govăra, Bucium-Retezeanu, Dealul Corbului, curtea bisericii și cimitirul din Bârda, iar duminică, **26 apr., la ora 11,** în biserica din Malovăț, va avea loc licitația terenurilor bisericii de la Țigăreni, Ogășanu, Ogașul Barbului, curtea bisericii și cimitirul din Malovăț.

*

Înmormântări

În ziua de 1 Apr. am oficiat slujba înmormântării pentru **Michescu Constanța**(73 ani) din Malovăț. Dumnezeu s-o ierte!

*

Program

În cursul lunii Mai avem următorul program de slujbe: **2 Mai**(Malovăț-Bârda); **3 Mai** (Bârda); **9 Mai**(Malovăț - Bârda, cu pomenirea eroilor la Bârda); **10 Mai**(Malovăț, cu pomenirea eroilor); **16 Mai (**Malovăț - Bârda); **17 Mai**(Bârda); **21 Mai**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț), **23 Mai (**Bârda - Malovăț); **24 Mai**(Malovăț); **30 Mai**(Bârda - Malovăț); **31 Mai(**Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă

ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Hristos a înviat! Să petreceți Sfintele Paști cu sănătate, pace și bucurii!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 300 (16 – 30 Aprilie)

Dragii mei enoriași! Hristos a înviat!

***„Scrisoarea pastorală”* la ceas aniversar**

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns la numărul 300 al *„Scrisorii pastorale”.* Când am pornit la drum, nu m-am gândit că vom ajunge vreodată la o asemenea performanță. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru puterea, sănătatea și răbdarea pe care mi le-a dat să duc această sarcină! Vă mulțumesc Dumneavoastră, enoriași și susținători ai parohiei noastre de aproape și de departe, fiindcă mi-ați asigurat baza materială! Mulțumesc tuturor celor ce s-au ostenit să răspândească în parohie această „publicație”. Aș menționa în acest sens, în mod deosebit pe **Motreanu Elena, Curea Ioana, Luca Mihai, Gheran Paraschiva, Coman Elena, Gârbovan Aurica și Șonea Floarea** și alții din Bârda; **Bobiț Gheorghe**, **Boncioc Daniel, Popescu Maria, Iordache Mihai, Coman Gheorghe, Voican Ion, Pera Dumitru, Oproiu Elisabeta, Popescu Valeria, Paicu Domnica, Dima Vasile, Bazavan Constantina, Meilă Ioana, Borugă Norica, Oprișan Elena, Surugiu Vergina, Haidamac Miroana** și alții din Malovăț, care s-au străduit să răspândească din casă în casă *„Scrisoarea Pastorală”.* Mulțumesc conducerii unor publicații din țară și din străinătate, care au preluat *„Scrisoarea pastorală”* integral sau parțial și au răspândit-o mai mult decât ne-am fi închipuit,

când am plecat la drum. Menționăm în acest sens revistele „Observatorul” (Toronto-Canada), „Bibliotheca Septentrionalis” (Baia Mare – MM), „Națiunea”(București), „Omniscop” (Craiova), „Appolon”(Mizil), „Appolon junior” (Mizil), Fereastra(Slobozia-IL) și lista ar putea continua. Mulțumesc celor ce ne-au încurajat să continuăm, când puneam sub semnul întrebării dacă se merită sau nu acest efort.

Dacă a fost de folos sau nu, Dumneavoastră, cititorii, puteți aprecia. Personal, regret că nu am putut s-o fac mai bună, mai de folos sufletesc. Cu siguranță, că ar fi trebuit mult mai mult material religios. Am ținut seamă de preferințele celor mulți și am căutat s-o fac cât mai accesibilă și cât mai plăcută, pentru a atrage cititorii. Am fugit de limbajul de lemn, specific atâtor publicații de acest gen; am introdus rubrici de larg interes, cum ar fi cele legate de aspectele sociale, culturale, de folclor, de istorie, pagini memorialistice, numeroase știri legate de viața parohiei și de activitatea preotului. Am publicat pagini de zidire sufletească, de întărire în credință, materiale în care am luat atitudine față de prozelitismul sectar. Am analizat, pe cât ne-a stat în putință, numeroase aspecte sociale, politice și religioase din țară și din străinătate, trecându-le prin filtrul de gândire al omului de la țară, nepoluat de ideologii politice și de partid. Am avut mereu în centrul atenției interesele țării, ale Bisericii, ale neamului românesc, ale comunității locale. Am valorificat, pe cât ne-a stat în putință, comoara folclorului mehedințean, scoțând la lumină, pentru prima dată, culegeri pe care le-am făcut pe teren în urmă cu peste 40 de ani. Prin paginile memorialistice am conturat adevărate fresce de epocă, am readus în actualitate oameni, fapte, întâmplări de altădată, zugrăvind astfel personalitatea oamenilor din aceste părți, concepția lor despre lume și viață, contextul politico-social prin care au trecut, greutățile, necazurile și bucuriile lor. Multe dintre materialele publicate în „*Scrisoare pastorală”* au

alcătuit cărți tematice. Chiar primele 240 de numere au apărut în șase volume, al șaptelea fiind în prezent la tipar.

„Scrisoarea pastorală” rămâne o mărturie, că Biserica are și azi un rol important în peisajul religios, cultural și social al satului românesc în special și al societății în general, că se poate realiza ceva chiar și la nivelul unui sat, dacă vrea Dumnezeu și oamenii depun un pic de strădanie. Regretăm că nu am putut să-i oferim o altă haină, un aspect de revistă propriu-zisă, dar aceasta a fost formula cea mai potrivită și mai ieftină pentru ca să rezistăm. Dacă „publicația” ar fi apărut în condiții mai pretențioase, n-am fi putut să suportăm cheltuielile necesare, ca s-o răspândim gratuit cititorilor. Vasile Alecsandri are o nuvelă, **Galbânul,** în care scoate în evidență, că mult mai mult circulase și mult mai mult folos adusese o monedă de valoare foarte mică, de cinci bani, decât un galben greu și dolofan, care fusese ținut ascuns prin nu știu ce cotloane de un singur proprietar. Fie ca și *„Scrisoarea pastorală”* să fie asemenea acelei monede ieftine, care să ajungă în mâinile și sub ochii a cât mai mulți cititori, care să fie mulțumiți de ea.

Sperăm să putem continua editarea *„Scrisorii pastorale”* mulți ani de aici înainte! Doamne ajută!

*

Frumusețea misiunii

Anul acesta este anul dedicat Sfântului Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului. A trăit în secolul al IV-lea și este unul dintre cei mai mari teologi ai creștinismului. A avut multe necazuri în viață cu autoritățile statului, fiindcă întotdeauna își asuma riscuri enorme, luând apărarea celor mulți și obidiți. A fost surghiunit, pedepsit în fel și chip și a murit tânăr. A lăsat însă în urmă o operă uriașă. A scris cărți de mare profunzime teologică, care impresionează și azi și stau ca niște piloni puternici în edificiul Bisericii. A apărat

creștinismul de erezii, de ingerințele factorilor politici în viața Bisericii. A scris Sfânta Liturghie, care se săvârșește și azi aproape tot anul în bisericile ortodoxe. Vorbea superb. Predicile sale sunt adevărate perle ale oratoriei creștine. A scris o carte neegalată până azi despre Preoție. Despre el el se poate vorbi mult și se poate scrie mult.

Ne vom referi în câteva cuvinte, la felul cum vede el preoția. O socotește misiune, nu profesie sau meserie. O socotește taină sfântă încredințată omului pe pământ. Este cea mai înaltă dintre misiunile date omului vreodată de Dumnezeu. Analizează multe aspecte ale preoției, dar prin două i se pare că se ridică la cea mai înaltă măreție. În scaunul duhovniciei, la Sfânta Spovedanie, preotul are puteri mai mari decât îngerii, arhanghelii și serafimii. Preotului i s-a dat puterea de a lega și dezlega păcatele oamenilor, nu acelora. Culmea, Dumnezeu ia în seamă decizia preotului: „Celor ce veți ierta păcatele le vor fi iertate și celor ce le veți ține, ținute vor fi”. Cel de-al doilea moment în care Preoția se dovedește a fi o misiune mai presus de orice altă activitate omenească este Sfânta Liturghie, când, la rugăciunile săvârșite de preot, pâinea și vinul sunt transformate în Trupul și Sângele Mântuitorului, adică în Sfânta Împărtășanie. În acel moment, Dumnezeu coboară pe pământ, îl sfințește pe preot când se împărtășește, iar preotul sfințește pe credincioși, când îi împărtășește.

Pentru Sfântul Ioan Gură de Aur, preoția nu este o treabă simplă, ci dimpotrivă. Cine vrea să facă preoție cu adevărat, are de înfruntat multe și mari greutăți și primejdii. Aseamănă preoția cu un munte, cel mai înalt dintre toți munții. La poalele muntelui e marea. Cei mai mulți dintre preoți se mulțumesc cu plaja. Acolo pot să pescuiască, să se odihnească, să lenevească chiar. Unii merg mai sus. Pe tăpșanele de la poala muntelui sunt pajiști întinse, unde preoții sunt chemați să are, să semene, să cultive, să ridice grădini, holde, livezi de pomi și vie. E

muncă grea, frumoasă, dar și plină de rod și mulțumire. Sunt unii preoți, care urcă mai sus. Vor să se bucure de liniștea dumbrăvilor, de umbra cetinilor de brad, să asculte susurul izvoarelor și cântecul păsărilor, să se desfete cu perspectiva piscurilor ce se văd în depărtare pierzându-se cu vârfurile în nori. Sunt puțini, tot mai puțini, care nu se opresc aici. Vor să escaladeze înălțimile. Pornesc la drum. Combustia care le alimentează voința și puterea este Sfânta Scriptură și credința puternică. Călăuzele sau șerpașii, cum se spune prin Himalaia, sunt Sfinții Părinți și scrierile lor. Potecile spre vârful celui mai înalt vârf sunt puține, tot mai înguste și tot mai primejdioase. Stâncile sunt abrupte, prăpăstiile amețitoare, picioarele nesigure. Vegetația se împuținează, vântul e tot mai puternic și e tot mai frig. La un moment dat încep zăpezile, alunecușurile, avalanșele, poate și cutremurele. Viața alpiniștilor e foarte dură și privată de multe bucurii și plăceri ale vieții. Și, totuși, sunt și din cei care nu renunță. Dacă reușește vreunul să ajungă în vârful muntelui și să înfigă acolo crucea vieții lui drept steag, pe acela îl socotim sfânt. Poate și Dumnezeu îl socotește la fel.

La un moment dat, în cartea sa despre preoție, Sfântul Ioan Gură de Aur, are o expresie, care m-a cutremurat: ***„Doamne, ce blestem a căzut pe Biserica Ta, ca unul ca mine să-i fie preot?”*** Dacă marele Părinte al Bisericii, analizându-se pe sine, ajungea la o asemenea concluzie, ce să mai zic de un preot de rând, ca mine sau ca mulți alții! Cu toate acestea, expresia aceasta mă face să înțeleg și altceva: Biserica nu este creația preoților sau a episcopilor. Ea a fost înființată de Mântuitorul pe cruce și apoi a luat formă văzută la Pogorârea Sfântului Duh. Indiferent de vrednicia sau nevrednicia preoților și ierarhilor care o slujesc, ea va naviga pe marea vieții până la sfârșitul lumii, fiindcă este opera lui Dumnezeu.

Sărac este preotul care nu citește tratatul despre preoție și omiliile Sfântului Ioan Gură de Aur!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, Cărarea împărăției, mai spicuim:

„LUCRAREA PORUNCILOR STINGE CRIZELE VOINŢEI. „De abia fapta aruncă o decizie în cumpăna acestor balansări şi care, mai ales prin repetare, aduce definitiv câştig la cauza tendinţelor bune. Nu degeaba virtutea însemnează etimologic bărbăţie. Ea a adus o soluţie bărbătească a vieţii. „Astfel, activitatea voluntară, rupând fără încetare echilibrul interior al vieţii, dezvăluie ceea ce se agită confuz sub suprafaţa sentimentelor aparente. Fără îndoială, automatismul, deja călăuzit de o raţiune obscură, ajunge să provoace în noi aceste contraste de imagini şi dorinţe, care fac posibil exerciţiul reflexiunii; dar iniţiativa cugetării şi efortul acţiunii determinate sunt cele care constrâng tendinţele ignorate să se manifeste prin protestarea intensă (persistentă) a chiar acelora pe care am fi vrut să le nesocotim sau să le distrugem. Iată de ce acţiunea, ca o sabie tranşantă, deschide privirii o pătrundere până în profunzimile tenebroase, unde se pregătesc marile curente ale vieţii interioare...

Şi uneori chiar ardoarea voinţei face să se nască, ca printr-un fenomen de interferenţă, neputinţa şi indecizia. Cine n-a cunoscut în împrejurările cele mai critice această durere a incertitudinii inactive !... S-ar spune că ajunge să vrei, pentru ca îndată să nu mai vrei şi că, profitând de o hotărâre deschisă, se descoperă în umbră o putere ocultă şi influenţe. Nu facem un pas fără ca să se ridice înaintea noastră şi să ne asalteze o mie de duşmani care pândesc. Şi sentimentele noastre cele mai profunde sunt de asemenea cele care ne divizează şi ne surprind cel mai mult ca nişte

necunoscuţi. Ceea ce am dorit mai mult ne înspăimântă, de îndată ce trebuie să-1 dobândim. Ni-e teamă să părăsim condiţia de mizerie în care ne găsim... Şi uneori e suficient să ne temem de un act, pentru ca pe neaşteptate o năuceală să ne antreneze în săvârşirea lui. E starea pe care o provoacă tendinţele ce se văd ameninţate de acţiune cu nimicirea iminentă. E ultimul lor asalt, dat cu toată disperarea. De aceea, când acţiunea se produce, ea cade ca o sabie biruitoare, ca un sorţ ce-a fost aruncat. Însă, cine nu păşeşte la ea, nu poate trece mai departe spre culmile desăvârşirii. Acela rămâne în „acea mare mulţime de oameni, care se acoperă cu florile intenţiei şi care nu aduc niciodată fructul actelor, fără ca ei înşişi să remarce acest continuu eşec.

Să ne amintim de osânda rostită de Iisus asupra smochinului lipsit de roade. De cele mai multe ori omul este ca un tablou, totdeauna cu sabia ridicată asupra vrăjmaşului, dar nedând niciodată lovitura. Când mai face el ceea ce vrea, mergând până la capătul hotărârilor sale cele mai sigure şi cele mai stăruitoare, fără devieri şi fără întârzieri ?...Cu cât hotărârile sunt mai numeroase, mai largi, mai înalte, plutind pe deasupra amănuntelor de realizare şi a reformelor precise, cu atât sunt mai primejdioase; căci omul îşi închipuie că se ameliorează cu atâta şi nu face decât să se privească într-o ficţiune din ce în ce mai iluzorie... Deci, în acţiunile noastre există o deficienţă habituală. Noi nu facem, aşa-zicând, niciodată tot ce vrem, cum vrem; rezistenţe neprevăzute, ciocniri, contraste uzează, ştirbesc şi deviază voinţa. Te cunoşti bine în general, dar în fiecare clipă, în orice ocazie singulară te ignorezi; şi acesta este momentul care decide actele. Dorinţele noastre adesea ne ascund adevăratele noastre dorinţe. Sunt două inimi în inima omenească; şi una nu ştie gândurile celeilalte. Dar, prin simplul fapt că s-a luat

o decizie şi că s-a încercat un efort, situaţia interioară s-a schimbat; oaspetele ascuns în noi se dezvăluie.”

*

Folclor din Mehedinți(LXVI)

Continuăm să redăm cea mai completă variantă de **Colocășenii** din Mehedinți, pe care am cules-o la 18 iunie 1974 de la **Stănescu P. Victor**(născut 1918) din satul Stănești, de sub Munții Mehedințiului:

„Iar dvs., cinstiți socrii mari,
De ne credeți niscai tâlhari,
Avem firman de peceție
De la-mpărăție!”
(Le arată steagul)
„Cine știe carte latinească,
Să vină să ne citească,
Iar cine nu știe să nu vie
Și ca de foc să se păzească!
Să ne-aducă socrii mari
Omeni cărturari,
Vreun popă cu barba deasă,
Să ne citească carte aleasă.
Să nu fie cu barba rară,
Să ne ție pân’diseară!
Să fie unu cu barba ca fusu,
Să ne dea răspunsu.
Răsplata noastră este
Trei pahare cu vin,
(Vine soacra cu trei batiste cusute. Pune în piept una vornicelului, una nașului și una stegarului)
„Cincizeci de ie de in,
Cusute cu arnici,
Cum se găsesc pe aici!
Pot să fie și cu scămătură,
Numai să fie cu voie bună.
Poate să fie și cu mătase,
Că ălea sunt mai frumoase,
Numai să fie din casă,
De la cinstita mireasă!
Să nu fie de la vecine,
Să pățim vreo rușine,
C-atunci va fi necinstea noastră
Și ocara dumneavoastră!
Socrii mari,
Noi am vrea să descălecăm,
Dar jos n-avem pe ce să ne dăm,
Căci nu suntem ciobani de la

oi,
Să descălecăm în noroi,
Ori niscai morari beți,
Să descălecăm în scaieți!
Ci suntem boieri mari,
Nepoți de generali,
De-acolo, de lângă mare,
De unde soarele răsare.
Nouă să ne-aduceți scară de- argint,
Să descălecăm pe pământ,
Sau să ne-aduceți covor,
Să descălecăm în pridvor!
Iar la caii noștri
Să le dați ghizdei verde,
Cosit în noaptea de Sf. Gheorghe,
Strâns în sărbători
De două fete surori.
Caii noștri să mănânce,

Din cap să nu mişte; *Din cap să nu dea!”*
Caii noştri să bea, (Va urma).

*

<u>File de jurnal - 9 apr. 1981</u>(Continuare):

„Am dormit cum am putut la clasa a II-a. Era multă aglomerație și mizerie. Am plecat din Timișoara la 4.34, cu zece minute întârziere față de programul normal. Am mers în compartiment cu un bătrân de vreo 65 de ani din părțile Huedinului. În dulcele stil ardelenesc, mi-a vorbit tot drumul despre drama țăranului în general și a sa în special. Priveam amândoi pe fereastră cu multă durere în suflet și vedeam mii de hectare de recoltă distrusă de apa băltită pe locuri, de bucăți de teren nesfârșite rămase în paragină. Spunea bătrânul, calm și sfătos, cu accente de revoltă adeseori, că au fost deposedați toți cei mai înstăriți de prin sate în perioada exproprierilor și au fost deportați aiurea. Au fost luate atelajele și vitele de muncă și au fost aduși ca „șefi” cu munci de răspundere pentru a administra averi de mii de hectare cei care nu fuseseră în stare să-și administreze propriile lor peticele. Din an în an au ieșit cu deficit de milioane, dar nimeni nu s-a sinchisit de asta. Li s-au iertat unele datorii, au făcut altele. Pământul e lucrat în bătaie de joc, vitele abia se mai păstrează la număr în ceapeuri. Altădată, toate își aveau o rânduială a lor, de la care nu se puteau abate cu o singură zi măcar, nici oamenii, nici recoltele, nici vitele. Or, dacă inginerul a terminat facultatea și n-a știut că boul are coarne până și-a luat postul în primire, dacă s-a dus la agronomie doar fiindcă au fost mai multe locuri și mai ușor de intrat, apoi „țâpă drace-n chelea lui, că din ăla agricultor n-ăi mai vede până-i hăul!” Dacă s-a ridicat într-o ședință vreunul și a spus că nu-i bine și de ce nu-i bine, noaptea i s-a oprit duba la

poartă, l-au luat în izmene, cu nădragii pe boată și pe-aici ți-e drumul, neicuțorule!

De la fereastra vagonului vedeam grădinile oamenilor lucrate și aranjate, de-ți râdea sufletul privindu-le.

Îmi mai spunea bătrânul, c-au rămas satele pustii. Tot tineretul a fugit în lume să-și caute norocul. Oamenii s-au angajat, cu gândul la o pensie, singura care le mai putea asigura o bătrânețe liniștită. ,,Mi-au mâncat viitorul meu și al copiilor mei", a fost concluzia bătrânului. Faptul că fiul său avea un serviciu pe la Baia Mare, din care realiza un câștig frumos, nu valora nimic pentru bătrân: ,,S-o dus copilu meu slugă, dom'le!" După părerea bătrânului, nici în douăzeci de ani agricultura noastră nu s-ar mai putea reface. Lipsesc oamenii ,,cunoscători ai rânduielilor", lipsesc vitele și utilajele. Pământul nu-l mai ispitește acum pe țăran. A ajuns vremea, zicea bătrânul, când îl cheamă la muncă, să întrebe și el: ,,No, da' cât îm' dai? Apăi, dacă-i așe, să nu mă minți, că-ți pun pălăria-n par, asta di la mine s-o știi, că nu-i de șagă!" '

Povestea cu durere, cum li se spune ,,trântori" și ,,vagabonzi" țăranilor care stau la coadă să cumpere pâine. Pentru el, imaginea țăranului cumpărând pâine de la oraș era culmea decăderii.

Mi-a mai povestit bătrânul de tinerețele sale, când a umblat prin Oltenia. Se minuna și acum, că în Oltenia ,,cu bogdaproste trăiești mult și bine!" Se minuna cum bea vin pe săturate în crâșmele de la Drăgășani, plătind ,,câte doi lei de burtă!"

E frumos Ardealul! Acum e vremea când auzi mugurul pocnind și colțul la iarbă dând. Crișul Repede a făcut mari ravagii în primăvara aceasta. Am aflat, de asemenea, de târgul de la Negreni, de la sfârșitul lunii octombrie. Vin acolo ,,din toată țara", cu mașini, cu căruțe și cu ,,străiști", ca să cumpere, să vândă și să petreacă(...)"(Va urma).

*

Condurașii mamei

Dintre numeroasele amintiri ale Părintelui Stelică Zoican, mai spicuim una:

,,Parcă m-a mai slăbit dintr-un zâmboc dl. director în clasa a VI-a, dar, ştiindu-i de frică, mă duceam cu lecţiile învăţate. Părinţii erau la câmp, toamna, ba la cules de porumb, ba la scosul cartofilor şi așa mai departe, iar eu când veneam de la şcoală, după ce gustam dintr-o damigeană o gură de ţuică, mâncam şi mă apucam de lecţii, printre misiunile pe care le primeam și le aveam de făcut.

Într-una din zile, cotrobăind printr-o magazie, în spatele casei, am găsit o pereche de pantofi de-ai mamei, care nu erau rupţi, ci doar uscaţi de atâta vreme. Nu-i mai purta mama pentru că o strângeau şi nu mai încăpea piciorul, aveau baretă. I-am spălat mai mult timp în apă pentru a deveni flexibili, i-am băgat în picioare şi erau foarte potriviţi ca mărime la piciorul meu.

Seara când a venit mama, am rugat-o să-mi spună istoria lor şi dacă îmi dă voie să-i iau în picioare. Mi-a dat voie, gândind, biata mamă, că îi iau acasă. Mi-a zis că erau cumpăraţi din tinereţile ei, cu 15-20 ani în urmă de la Severin, dar, fiind din piele de capră, foarte repede s-au uscat, iar prin uscare s-au micşorat.

,,- Aşa că, puiul mamei, poţi să faci ce vrei cu ei, mie nu-mi mai trebuie!”

Atât mi-a trebuit, căci a doua zi am plecat cu ei la şcoală. Cine era ca mine?! Până atunci nu purtasem decât opinci, ba de porc, ba de vacă, ba de cauciuc. Nici papuci de cauciuc nu pusesem în picior.

Mergând spre Balta, spre școală, ziceam în sinea mea: „În sfârşit, ajunsei şi eu precum colegii de la Balta, cu pantofi în picioare!“

Am intrat în clasă la prima oră, puţin întârziat datorită distanţei. Exista această toleranță pentru noi cei din alte sate şi ne spuneau profesorii să intrăm în clasă, chiar dacă mai întârziem puțin. Stând în bancă, fetele din faţa mea, Ana Vulpescu şi Lenuţa Sitaru, le-am observat că se uitau pe sub bancă şi râdeau. Acest râs era din ce în ce mai mare.

Cu cât râdeau mai cu poftă şi se uitau la picioarele mele sau la mine, cu atât roşeam la faţă şi parcă mă sufocam. În sinea mea am crezut că am călcat în vreo mizerie, pe care ele o zăresc şi de aceea râd. Abia am aşteptat să sune clopoţelul de ieşire, că am zbughit-o la fântână, în faţa şcolii, să mă spăl, lucru pe care, făcându-l, m-am uitat şi pe talpă, dar nu era nimic murdar. Le-am spălat cu apă bine-bine şi tot în sinea mea mi-am zis: „Cred că nu mai râd, că nu mai au motiv!“

Am intrat ultimul la oră, ca să nu le mai dau prilej de râs. De unde! Fetele mai tare râdeau. Mi-am luat inima-n dinţi şi le-am întrebat: „- De ce râdeţi fetelor?“ „- De tine, a zis Ana, că ai pantofi de femeie în picioare. Unde mai pui că au şi barete cu care-s legate. Ale cui sunt?” „- Ale mamei!”

Am răspuns apăsat, ca să nu creadă că le-am furat. Oricum, fetele aşa au ţinut-o în râs, până am plecat de la şcoală. Eu primul am cam luat-o la fugă, să nu mă ajungă ceilalţi.

Când am ajuns acasă, am aruncat acei pantofi ai mamei de nu s-au mai văzut, iar eu am respirat uşurat.

Mi-am încălțat din nou opincile și, amărât, fără să gust o lingură de mâncare, am luat vitele și am plecat cu ele la iarbă! Of!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații astfel: **Doamna Ing. Melania Caragioiu** din Laval(Canada): **200 lei; Doamna Paraschiv Anica** din Fulga de Sus(PH): **150 lei;**

Doamna Haidamac Miroana din Malovăț a achitat până acum pentru contribuția de cult **125 lei;** și **100 lei** pentru lucrările de la biserică.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Joi, în Săptămâna Luminată, am reușit să organizăm o vizită la Căminul de bătrâni și bolnavi de la Ilovăț(MH). Au participat următorii enoriași:

din Malovăț: **Borugă Norica, Cioabă Gheorghița, Cioabă Andreea, Ciurel Eugenia, Ciurel Valentin, Dima Cornelia, Manolea Nicolae, Minune Constanța, Oproiu Elena, Surugiu Vergina, Paicu Domnica, Voican Ion;**

din Bârda: **Anghel Nicolae, Coman Elena, Rolea Maria, Coman Elena, Rolea Maria, Ivașcu Domnica, Ivașcu Ioana, Ivașcu Ion, Luca Ana, Luca D. Maria, Mema Ana, Mema Ion, Mema Păuna, Motreanu Elena, Popescu Valeria, Pr. Stănciulescu Alexandru, Stănciulescu Petronela, Tănase Maria;**

din Tr. Severin: **Michescu Petre.**

Fiecare a dus ce-a putut, în special mâncare și haine. Am dus și din partea parohiei mai multe, așa că și pentru cei ce n-au mers s-a făcut un pic de faptă bună. A fost o experiență excepțională pentru participanți și sperăm s-o mai putem repeta.

Dumnezeu să răsplătească fiecăruia jertfa ce-a făcut-o!

*

În cursul lunii aprilie, la câteva dintre slujbele oficiate, cât și la azilul de bătrâni, am donat pâine, astfel: **5 Apr.** (Malovăț): **320 pâini; 9 Apr.**(Malovăț): **170 pâini; 16 Apr.**

(Ilovăț): **100 pâini; 19 Apr.**(Bârda): **60 pâini; 26 Apr.** (Malovăț): **220 pâini.** Așadar, în luna aprilie s-au donat **870 pâini.**

*

Plăți

În ultima vreme, am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **124 lei** pentru Coca-Cola și carnea tocată necesară pentru sarmalele duse la azilul de la Ilovăț; **50 lei** var stins; **609 lei** pâinea donată în aprilie; **330 lei** hardisc pentru calculator; **2.095 lei** vopsea și celelalte materiale necesare pentru vopsitul acoperișurilor și văruitul exterioarelor celor două biserici; **469 lei** cartușe și toner pentru imprimante; **2.000 lei** acont tipografiei pentru vol. VII din **Scrisoare pastorală**, aflată la tipar; **112 lei** un covor pentru biserica de la Bârda; **116 lei** internetul pe aprilie, mai, iunie și iulie; **90 lei** bere și suc pentru cei ce au făcut curățenie generală la biserici; **1.150 lei** ajutoare de Paști la diferite familii(plus taxele poștale); **449 lei** o imprimantă; **61 lei** curent electric; **276 lei** hârtie de scris; **3.550 lei** protoieriei pentru lumânări; **168 lei** pentru colete; **550 lei** manopera pentru văruitul bisericii de la Bârda; **550 lei** manopera pentru vopsirea acoperișului bisericii de la Malovăț; **258 lei** protoieriei pentru cărți și reviste; **71 lei** băncii pentru comisioane; **577 lei** impozit, cât și altele mai mici.

*

Lucrări la biserici

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să vopsim acoperișul, jgheaburile, burlanele și tâmplăria bisericii de la Malovăț. A ieșit o lucrare bună. Am folosit și vopsea de foarte bună calitate.

*

A devenit o adevărată tradiție în parohia noastră, ca după Sâmbăta Luminată să facem curățenie generală în biserici. Și

anul acesta am reușit să facem acest lucru. Au contribuit cu munca lor următorii enoriași, astfel:

- *la Bârda:* **Ivașcu Vasile, Luca Vasile, Luca Lala, Luca Ana, Luca Constantin, Luca Virginia, Șonea Floarea, Luca D. Maria, Luca Gh. Maria, Luca Mihai, Avram Polina, Stoichină Ecaterina, Sfetcu Maria, Gheran Paraschiva, Răulescu Eleonora, Tănase Maria, Pană Elisabeta, Coman Elena, Gheran Nicolița, Gârbovan Aurica, Rolea Maria și Ivașcu Domnica;**

- *la Malovăț:* **Oproiu Elisabeta, Popescu Gheorghița, Popescu Niculina, Oprișan Dana, Haidamac Miroana, Tărăbâc Elena, Pera Maria, Badea Violeta, Coman Elena, Geaucă Diana, Popescu Elena, Cotea Dorina și Pera Dumitru.**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor efortul depus!

*

Publicații

Preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Iluzia apropierii,** în „Omniscop", Craiova, 2015, 24 apr., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*);

*

Zâmbete

Dn perlele dragilor elevi de pretutindeni, spicuim câteva:

- Profesorul: „ - Domnule elev, religia a ajutat artele să se dezvolte, iar artele au ajutat religia să se exprime. După opinia dumneata, care dintre artele majore s-au dezvoltat în Biserica noastră?" Elevul: „ - Teatrul și dansul!"
- Dintr-o lucrare de control: „Poemul Luceafărul exprimă expresia absolvită pe care le atinge gândirea poetului"; „Este prima poezie de factură romantică a lui Eminescu în care iubita îl invită la iubire"; „Motivele poeziei ar fi iubirea"; „Prin

excelenţă, Eminescu rămâne un poet romancier”; “Subiectu constă în fermitatea poetului în contrast cu natura”, etc. etc.

*

Botezuri. Înmormântări

În ziua de 18 apr. am oficiat Taina Sf. Botez pentru **Lupșa Francesca-Cristina,** fiica **Domnului Lupșa Claudiu** și a **Doamnei Lupșa Simona-Adelina** din Malovăț, pe 19 apr. pentru **Orodan Demi-Nicole,** fiica **Doamnei Orodan Maria** din Malovăț, iar la 26 apr. pentru **Munteanu Robert-Alexandru,** fiul **Domnului Munteanu Iancu-Sorin** și al **Doamnei Munteanu Mirela** din Malovăț. Să le trăiască! În ziua de 30 apr. am oficiat slujba înmormântării pentru **Gergely Sabina**(89 ani) din Malovăț. Dumnezeu s-o ierte!

*

Program

În cursul lunii Iunie avem următorul program de slujbe: **1 Iun**(Malovăț); **6 Iun.** (Bârda-Malovăț); **7 Iun.**(Bârda); **13 Iun.**(Malovăț-Bârda); **14 Iun. (**Malovăț); **20 Iun.**(Bârda-Malovăț); **21 Iun.**(Bârda), **24 Iun (**Bârda - Malovăț); **27 Iun.** (Malovăț-Bârda); **28 Iun.**(Malovăț); **29 Iun.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Hristos a înviat!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 301(1 – 15 Mai)

Dragii mei enoriași! Hristos a înviat!

Concursul de pile

Nicăieri nu am găsit o istorie a pilelor din societatea românească, deși cred că ar fi necesară o asemenea lucrare. Așa cum s-a realizat o istorie a prostiei, de ce nu ar fi și una a pilelor. Desigur, nu mă refer la acele unelte nelipsite din gospodăria oricărui cetățean harnic și priceput, ci mă refer la acel fenomen atât de încetățenit la noi de a apela pentru rezolvarea oricărei probleme din viață la intervenția sau la protecția unei cunoștințe cu o poziție socială, politică sau economică mai bună decât a noastră. Nu știu dacă fenomenul este prezent în viața și istoria altor popoare, dar la noi, din păcate, înăbușă oamenii de valoare, le stopează avântul, hărnicia, pofta de viață și de muncă, făcându-i să-și ia lumea în cap. În același timp, fenomenul blestemat promovează tot felul de nonvalori, de nulități, pe trepte tot mai înalte ale piramidei sociale. Oameni care nu se remarcă cu nimic a fi mai presus de plevușca socială se trezesc peste noapte beneficiarii a tot felul de „succesuri” care mai de care mai pompoase. Undeva, ascunsă după culise, veghează grijulie o rudă, un tovarăș de cârdășie, un individ mituit să facă asta. Nu contează că persoana în cauză nu are nici o pregătire în domeniul în care

este pusă ca să ia decizii, să controleze sau să conducă, important este că „are pile”. Când pila i se rupe, nulitatea se prăbușește ca un balon dezumflat și, cel mai adesea, o vedem mustăcind de după gratii. Se întâmplă și situații de „conflict de interese”, când pilele însele se iau la trântă pentru protejații lor. Parcă am asista la o luptă între zeitățile Olimpului pentru a favoriza pe unii sau pe alții, persoane, grupuri politice, sociale sau chiar popoare întregi.

Există în mentalitatea populară o adevărată megalomanie cu privire la pile. Fiecare se mândrește cu pila lui: cât e de mare, de tare, de proțăpită mai bine în trunchiul social, cât îi este de apropiată. Unii, mai buni de gură și cu mai mult tupeu, fac o adevărată afacere din „distribuirea și utilizarea” pilelor. Ei știu totul, pot să rezolve totul, li se deschid toate ușile, vorbesc toate limbile, au poze cu tot felul de potentați ai zilei jucând fotbal, sau poker, făcând plajă, sau pupându-se, pur și simplu, ca niște amici la cataramă. Îți rezolvă orice și oricum, nu te întreabă ce pregătire și competență ai, important e să le dai bani, cât mai mulți bani, ca să ungă osiile și ușile să nu scârțâie. În rest, îi privește pe ei. Îți rezolvă totul, începând de la sosirea în gară, până la obținerea locului în cimitir, iar, dacă ai pretenții mai mari, pot să-ți aducă și acte de proprietate semnate și parafrate pentru câteva hectare în rai. Te pun în legătură cu medici, cu procurori, cu judecători, cu politicieni și parlamentari, cu universitari, cu clopotari, cu femei de serviciu chiar, ce mai, îți oferă tot ce vrei și cum vrei, numai bani să le dai. Am putea spune chiar că există meseria de pilă, iar cei care apelează la serviciile ei se numesc piloși. Și pe unii și pe alții îi întâlnești la tot pasul. Câteodată se ascund de ochii lumii și lucrează în subterane, după cortine și în umbra nopții, alteori, fără teamă și rușine, sfidează semenii, societatea, statul, legea, buna-cuviință, pe Dumnezeu Însuși, etalându-și averile, podoabele, relațiile, faptele.

Înainte de 1989 statul se structurase ca o imensă piramidă. Fiecare, începând de la baza societății, de la opincă, avea câte o pilă: la partid, la miliție, la securitate, în administrație, la spital etc. Exista o adevărată mafie subterană, bazată pe pile, relații, telefoane. Puteai rezolva orice, oricând și cu oricine, dacă aveai „omul potrivit”, care „să te arunce în scăldătoare”. Un telefon era destul ca să-ți deschidă uși grele de plumb, să-ți pună pe-o hârtie o semnătură, să obții un sac de făină, o canistră de benzină, un litru de ulei, un loc la liceu, facultate, la o întreprindere. Un telefon te punea în posesia unor bunuri îndelung visate de oamenii de rînd, fără pile, precum o butelie, un televizor color, un apartament, o mașină. Era destul să se afle de tine că ești „nepotul” lui „tov. cutare”, că nici directorul instituției nu-ți trecea pe dinainte. Era destul să se afle că ești „protejata” lui „tov. cutare”, că aveai toate șansele să ajungi sus-sus, chiar dacă miroseai a bârsană mioritică. Nepoțica sau nepoțelul, ca să nu mai vorbesc de prințese și coconi, chiar și din rasa bălțată românească, ajungeau departe, în structurile cele mai înalte, tocmai fiindcă „prezentau încredere”, „nu făceau probleme”, „aveau origini sănătoase”, „dosar beton”!

După 1989 a urmat o scută perioadă de haos. S-au prăbușit structuri politice, încrengături mafiote, a dispărut de pe scenă o anumită categorie de oameni și cu ei tone întregi de pile. O mare parte a concetățenilor noștri s-au trezit deodată complet descoperiți. Idolii în care crezuseră, care le asigurau protecția și perspectivele de viitor au fost demolați, coborâți de pe socluri. Mulți dintre noi am bâjbâit o vreme, parcă eram legați la ochi, fiindcă nu puteam înțelege cum este să mergem pe picioare proprii, fără umbrele de protecție, fără pile, fără relații. Unele pile dispăruseră, altele încă nu crescuseră! Unii se entuziasmau de libertate, de perspectivele nevisate pe care le sperau în viitor, alții plângeau după vremurile când își

formaseră păienjenișuri întregi de pile și de relații. Alte vremuri, alți oameni! Din păcate, „altă Mărie, aceeași pălărie!” Noile mărimuri ale zilei, hămesite și însetate de putere, de avere, de plăcere, au focalizat repede în jurul lor câte o rețea tot mai numeroasă și mai stufoasă de „fani”, de „piloși”, „de favoriți” și „favorite”. O întreagă pleiadă de rude, de faliți și parveniți au ocupat cu repeziciune posturile „călduțe” și bine plătite. Mult trâmbițata economie de piață a făcut ca să fie scoase la vânzare ca niște zdrențe de mâna a doua: cinstea, dreptatea, sănătatea, cultura, școala, creierele etc. Analfabeți notorii și-au cumpărat diplome de la ghișeu, ne-au cumpărat voturile cu o sticlă de bere și ne-au reprezentat în foruri-cheie din țară și din străinătate. Oameni a căror cultură se rezuma la răsfoirea câtorva „almanahe” s-au atârnat când de-o pilă, când de alta, fie că a fost vorba de indivizi, fie de formații politice, și au ajuns în protipendada țării, în structuri de conducere, au ajuns să învârtească banii cu lopata.

Ne mai mirăm, că atâția medici, intelectuali de marcă, inventatori și alte categorii de elită pleacă în cele patru zări să-și câștige pâinea; ne mai mirăm, când aflăm că atâția care până ieri erau adevărate vedete pe scena socială sau politică nu au fost decât niște escroci și infractori ordinari!

Sistemul de pile și relații a fost și rămâne la înălțime! Întrebarea e: până când?

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției**, mai spicuim:

„LUCRAREA PORUNCILOR STINGE CRIZELE VOINŢEI(Continuare)***:Dar acestea sunt caracteristicile stărilor dinainte de păşirea la acţiune, sau ale unor acţiuni care nu sunt executate din toată inima. „Funcţiunea normală***

a acţiunii este să asigure coeziunea, să convertească şi să construiască forţele difuze într-un edificiu personal, să pregătească expansiunea ulterioară a fiinţei noastre, care nu se consolidează în sine, decât acţionând asupra sa pentru a se răspândi mai bine şi a se dărui generos cu atât mai multă extensiune cu cât viaţa fiecăruia are mai multă intensitate în ea însăşi. Acest rol arhitectonic al acţiunii nu poate fi îndeajuns pus în valoare... Oricare ar fi în noi puterea care ia iniţiativa în momentul în care un act este consimţit, în momentul în care se împlineşte, atunci o colaborare intimă asociază chiar tendinţele opuse şi stabileşte o solidaritate efectivă între toate părţile organismului fizic şi mintal, împrăştiind efortul central al gândirii şi al libertăţii în confuzia acestui organism, s-ar părea că acţiunea diminuează oarecum şi fărâmiţează intenţia, fără ca această obscură difuziune să fie compensată... Dimpotrivă, acţiunea uneşte într-un mănunchi toate forţele împrăştiate ale vieţii pentru a servi de mediatoare între toate formele activităţii corporale şi spirituale...

Nu există unitate în organismul nostru complex decât prin coeziune, şi coeziune numai prin cooperare. Acţiunea e cimentul din care suntem modelaţi: lenea produce disoluţia, moartea produce descompunerea. Fiat al voinţei nu e numai lovitura decisivă care taie toate incertitudinile cugetării, care dă unei reprezentări încă flotantă şi multiplă o unitate, o soliditate, o precizie definitivă, care separă radical prezentul de trecut şi realul de posibil; de asemenea, sub formă particulară şi determinată, este funcţiunea generală şi aşa-zicând generatoare a vieţii organizate... În lucrarea care mişcă organele există între mădulare o legătură inevitabilă... Nu există deci decât un singur mijloc de-a cuprinde, de-a ordona şi de-a întrebuinţa energiile împrăştiate în noi şi chiar impulsiile rebele ale concupiscenţei: acela de a le capta în

sistemul unei activităţi generale şi de a le face să conveargă prin muncă la integritatea vieţii individuale... Tânărul, pentru a-şi domina simţurile şi a preveni monstruozităţile unei culturi inegale prin care uneori se rupe după bunul plac echilibrul funcţiunilor nervoase, are nevoie de acţiune, acordând forţelor sale tinere expansiunea uniformă care le menţine în ierarhia lor naturală. Nici şcolarul nu-şi formează inteligenţa şi nu-şi mobilizează activitatea mintală decât printr-un exerciţiu, şi anume un exerciţiu sistematic al facultăţilor sale.

Important nu este, deci, numai să remarcăm utilitatea sau necesitatea acţiunii, ci de a vedea unitatea pe care o prezidează şi pe care o produce. Fără îndoială, acţiunea nu este eficace şi normală decât dacă este o sinteză, şi iată de ce educaţia fizică şi intelectuală trebuie să fie generală: „Special bestial" spunea un proverb şcolar. Omul nu este om decât prin ce are în el ca viaţă universală. De voie de nevoie, acţiunea are acest caracter universal şi oricât de restrânsă am presupune-o ea se exercită întotdeauna sub specie „universi, etiam in singularibus***". A lucra numai cu capul, ca „cerebralii", înseamnă adesea a lăsa bestia să trăiască şi să crească în partea de jos a noastră, împreună cu haita de pofte nesănătoase şi gusturi degenerate. Cu cât cineva e mai incapabil de-a acţiona, cu atât devine mai înverşunată văpaia dorinţelor, pentru că echilibrul între vise şi practica de fiecare zi se rupe tot mai mult... Dimpotrivă, în muncă, capacitatea fizică de a îndura ostenelile, e semnul, preţul, suportul vitejiei interioare a unei voinţe obişnuite să depăşească măsura. Viaţa aspră a ţăranului e mai puţin folositoare întreţinerii naţiunii prin alimentele pe care i le procură, decât prin seva puternică a temperamentului şi a caracterului ce i le dă omului contactul cu pământul; şi dacă trebuie să venerăm aceste membre active care se angajează***

vitejeşte în sarcinile necesare, o facem pentru că în forţa, în frumuseţea, în sănătatea muncii corporale ei exprimă şi realizează deodată însănătoşirea morală, pacificarea lăuntrică şi vigoarea voinţei.”(Va urma).

*

Folclor din Mehedinți(LXVII)

Continuăm să redăm cea mai completă variantă de **Colocășenii** din Mehedinți, pe care am cules-o la 18 iunie 1974 de la **Stănescu P. Victor**(născut 1918) din satul Stănești, de sub Munții Mehedințiului:

„Socrii mari,
Când se saltă soarele în zare,
Mare oaste vă-mpresoară!
De n-ați avea bucate de-ajuns,
Să aveți buți cu vin,
Care cu fân, boi grași!
Și s-aveți, socri mari,
Și lăutari!
Să vie tot satul,
Să se veselească-mpăratul!
Altceva, socrii mari,
Să dați de-ndată
Opt boi, șapte vaci,
Apoi să rabzi și să taci!
Socrii mari, vom descăleca
Și-om sta de-om mai ura,
Dar ne e frică c-om însera
Și-avem de-a trece
Stânci cu văi adânci,
Munți cu brazi-nalți,
Mari și-ntunecoși,
Bine v-am găsit sănătoși!”
(Vornicelul ia plosca de la cumnatul de mână și strigă:)
„- Ia aminte, socru mare,
Astă broască țestoasă,
Mare și spătoasă,
Pe-aici lată, pe-aici lată,
Da-i cam bolboșată,
Ia s-o săruți, soacr-odată!
Dar să n-o săruți tare,
Căciula din cap îți sare!
S-o săruți mai binișor,
Să-ți pară mai dulcișor!
Bețiș, fraților, și vedeți,
C-asta-i țuică de Pitești,
Când bei, te veselești!
Nu-i rachie de-a dumneavoastră,
Zeamă multă,
Când bei, te umfli în burtă!
Faci burta tobă,

Te bagi după sobă,
Stai cu greierii de vorbă!
Dar tot urând noi, socri mari,
Vedem c-ai de la spate,
Rămaseră cu gurile căscate,
Iar cei dinainte
Cu gurile proțăpite!
Aduceți, dar, un coș
Cu prune uscate,
Să dăm la cei cu guri căscate”
(Ies fetele de la mireasă și aruncă poame peste nuntași)
,,Și-un putinei cu lapte bătut,
Să dăm la cei dintâi pe gât!
Aduceți vreo câțiva usturoi
Să dăm pe la ciocoi,
Fiindc-au poftit pe la noi
Și-o strachină de poame,
Să dăm pe la cucoane,
C-au slăbit de foame!
Munți înalți, luminoși,
Bine v-am găsit sănătoși!”

*

<u>File de jurnal - 9 apr. 1981</u>(Continuare**).**

,,Ajuns la Cluj, am căutat o mașină. Taxi-urile au fost aproape desființate. Deși sosisem cu un tren în care erau cuplate un accelerat și un rapid, un tren aglomerat cu peste 16 vagoane, în gară nu se afla nici un taxi. În schimb, erau câteva sute de particulari porniți pe ,,afaceri” din suplinirea taxi-urilor. Te umfla râsul, văzând cum se coboară oameni ,,ca lumea”, cum le spunem noi, oameni cu profesii nu întotdeauna modeste, cum te lingușesc în fel și chip, doar te vor putea prinde client(...). Domnul Acad. Ștefan Pascu era la Institutul de Istorie și Arheologie, al cărui director este(...). Acolo am așteptat în antecameră vreo jumătate de oră până a ieșit altcineva.

Întrevederea cu Domnul Pascu a durat vreo două ore. Nu știu ce să cred: ori așa face cu toți cei care-l vizitează, ori are o stimă deosebită pentru mine. Spun aceasta, gândindu-mă cu câtă greutate îmi rup eu din timp pentru a discuta cu cineva și încă un timp atât de îndelungat. M-a întrebat cu toată bunăvoința de preocupările mele, de proiecte și realizări. A privit cu toată seriozitatea proiectul cu etnoistoria românilor.

A încercat de vreo 5-6 ori până a reușit să prindă la telefon pe directorul Muzeului de Etnografie și Folclor din localitate, scriitorul Tiberiu Utan. I-a spus că va veni la dumnealui un ,,coleg de-al meu oltean, care ar dori să studieze inventarul arhivei de folclor". A încercat iarăși de câteva ori să-l găsească pe Domnul Ion Taloș, directorul de la Centrul de Studii Folclorice și Etnografice din Cluj, dar nu l-a găsit. A apreciat articolele mele cu cronografele, Transilvania și Ioan Alecsandri, pe care i le trimisesem mai înainte. Spre nenorocul meu, lucrarea cu Nicolae Iorga e într-o situație critică. Deși în urmă cu câteva zile, dumnealui îmi spusese că referatul și prefața sunt gata, cu o zi înainte, nefiind dumnealui acasă, doamna a împachetat toate cărțile, dosarele și hârtiile în lăzi, astfel încât în dimineața zilei de azi, deși a căutat ,,aproape o oră", i-a fost imposibil să găsească lucrarea mea(...).

Am vorbit de congresul de la vară(Congresul internațional de Istoria Științei). Dânsul va conduce o secție. Am vorbit despre ***Bibliografia istorică a României****. Pentru perioada 1900 – 1944 nu s-a realizat încă o bibliografie completă, ci doar încercări mărunte, sporadice. Apreciază revista ,,Biserica Ortodoxă Română" și ,,Mitropolia Ardealului"(...). M-am dus apoi la Muzeul de Etnografie și Folclor. L-am găsit pe Domnul Director Tiberiu Utan. A fost foarte amabil. A rămas surprins, aflând că sunt preot într-un amărât de sat. Mi se pare, totuși, că omul acesta e bolnav psihic, sau l-am găsit eu într-o perioadă de extenuare. Mi-a sugerat să cumpăr ,,Anuarul Muzeului" pe aii 1974-1975, în care se află inventarul arhivei muzeului. Arhiva constă, de fapt, din vreo 498 caiete cu răspunsuri la Chestionarul lui Romulus Vuia. Din conspectarea acestui inventar, mi-am dat seama că în doar vreo 4-5 asemenea caiete pot găsi material care mă interesează(...).*

De la Cluj am cumpărat 10 litri de ulei pentru motor. În Severin nu se găsește de multă vreme!(...).

M-am înfruptat cu niște plăcintă cu varză și cu doi biscuiți. Din Simeria am plecat cu un accelerat. Era aproape ora 23. Am avut „norocul" de-am nimerit cu niște bețivani în compartiment. Au mai venit câțiva de aceeași categorie și s-au așezat pe coridor. Cântau, fluierau, țipau, strigau, băteau în valize și în uși, se înjurau și se băteau între ei. Am trăit un adevărat calvar. Erau țapinari(tăietori de lemne) și se duceau acasă, pe undeva prin Gorj. M-a îngrozit atâta lipsă de cultură și de bun simț.

Din Tg. Jiu am mers cu doi mineri de pe Valea Jiului. Se duceau acasă, unul în Buzău și altul în Pitești. Au povestit despre greutățile muncii lor, despre lipsa unor mașini, care să le preia o parte din muncă. În urmă cu vreo două săptămâni avusese loc o surpare de galerie, în care și-au pierdut viața peste 40 mineri. Despre asta nu s-a vorbit nimic în presă. Spuneau minerii aceia că se câștigă bine, dar e o muncă grea și foarte periculoasă".

*

Umbra colonelului

Părintele Stelică Zoican ne-a povestit o întâmplare de demult. Iat-o: „Pe dealul Natameni, la ieşirea din satul Balta, existau patru case locuite. Într-una din ele locuia o foarte bună credincioasă, care venea la biserică totdeauna şi se chema Ana Pastenie (porecla Vlaica).

De câţiva ani îi murise soţul, Ion Vlaica. În căsnicia lor de oameni credincioşi şi gospodari au făcut de toate. Dumnezeu le-a dăruit doi băieţi şi două fete, dar de acum erau fiecare era la casa lui. Cel mai bine ajunsese Gogu (Gheorghe) şi anume colonel în armata V-Transilvania, la Cluj-Napoca.

Maica Ana se gospodărea singură în cuibuşorul ei, înconjurat de masive plantaţii de pomi, meri, peri, pruni, nuci, cireşi etc. La acestea se adăugau oile, vacile, păsările, porcii şi altele.

Maica Ana aducea totdeauna la biserică prescură făcută în ţest cu pecetea IS/HR/NI/KA bine aşezată. Dădea acatiste, sărindare, pomeniri şi pomelnice la Sf. Paşti la biserică pentru pomenirile necesare. Sărindare slobozea fie în primăvară, după Sf. Paşti (în luna mai), fie toamna.

Iată-mă în 8 noiembrie, la Sf. Arhangheli, după Sf. Liturghie, ducându-mă cu şareta, împreună cu dascălul Ilie Meteleaucă, la casa lui maica Ana, pentru a slobozi masa de praznic şi două sărindare, de morţi şi de vii. În faţa casei erau mulţi pomi, iar lângă ei o grămadă de 3-4 t de pere, mere şi prune de toamnă. După terminarea slujbei, am fost poftiţi la masă, cu care ocazie, am întrebat-o ce-i cu fructele acelea.

Maica Ana mi-a răspuns că are contract cu Vin-alcool Tarniţa (Baia de Aramă) să predea 3 t de fructe.

,,- Păi cum, maică Ană, ai contract, când primăria noastră a raportat anul acesta, că nu sunt fructe şi cazanele nu merg?”

,,- Așa este, zice dânsa, dar iată ce s-a întâmplat!” Și a început să-mi spună povestea.

,,- Maică! În luna iunie, eu, spre deosebire de ceilalţi din sat, am avut foarte multe cireşe galbene, oltane, cum le spunem noi. Culegând la ele, a oprit o maşină mică, din care a coborât un domn şi mi-a cerut voie să mănânce şi el cireşe. Cireşii mei erau lângă marginea drumului judeţean. Mâncând el cireşe, ne-am luat la vorbă şi, printre altele, m-a întrebat ce fac cu atâtea cireşe. I-am spus că fac ţuică.

,,- Păi, e bună ţuica de cireaşă?” m-a întrebat el.

Eu i-am detaliat, că e foarte bună, chiar recomandată de medici pentru dureri de stomac. M-a întrebat de cazan, dacă am unde le face.

,,- Maică, i-am spus, eu am cazan bun, de pe timpuri, din aramă, de ţi-e mai mare dragul să faci şi să bei ţuică!”

,,- Nu aveţi cazanele sigilate?”

,,- Ba da, dar sigiliul eu îl iau şi îl pun când vreau, adică îl pot face şi desface! Aici am greşit foarte mult! Nu trebuia să-i spun acest secret. Mi-a zis să-i fac şi lui vreo 10 litri de ţuică şi vine peste 2-3 săptămâni să o ia, bineînţeles cu bani!”

Domnul cu care vorbise maica Ana era directorul Vin-alcoolului Baia de Aramă. Acesta a mers la Primăria Balta, la primarul Marinescu, și i-a reproșat că i-a trimis o adresă la Vin-alcool, cum că nu are fructe în comună, iar cazanele sunt sigilate, încheind aşa:

,,- Tov. Marinescu, peste vreo 3 săptămâni vă dau ţuică de cireaşă de aici de la Balta şi vă arăt şi cum merge cazanul sigilat!”

Marinescu, înnegrit şi plin de furie, l-a rugat pe director să-i spună unde şi cum a găsit aşa ceva. În felul acesta a descoperit-o pe maica Ana şi a venit val-vârtej la ea. După ce a făcut-o cu ou și cu oțet și a înjurat-o de toţi sfinţii, a obligat-o să facă contract de 3 t fructe, cu predare la 20 octombrie.

Iată de ce maica Ana avea grămadă de fructe, toamna, în faţa casei, sub cerul liber.

Ascultând cele relatate am întrebat-o:

,,- Maică Ano, dar directorul Vin-alcoolului ştie că ai un băiat colonel, care conduce armata a V-a Transilvania de la Cluj-Napoca şi că s-a înrolat voluntar în războiul din Vietnam, de unde a venit victorios, reprezentând acolo armata şi statul român?”

,,- Nu știe, maică!” zice dumneaei!

,,- N-a știut atunci, maică Ana, dar fi sigură că a aflat între timp și nu va veni în vecii vecilor să-ți ia poamele. Aşa că, maică Ano, dacă ai un streaz, punem fructele bătute, cu apă caldă peste ele și cu greutate și în câteva zile fermentează. Hai

s-o facem! Eu cu dascălul te ajutăm! De la masă când ne ridicăm, trecem la aranjatul fructelor, iar în caz că vor veni, zic, prin absurd, le dai din streaz, motivând că le-ai pus acolo să nu se strice!”

Zis şi făcut! Avea un streaz de trei tone, pe care l-am umplut până seara. Deasupra am pus apă caldă, ca să fermenteze mai repede.

A doua zi m-am dus la primărie. L-am găsit pe primarul Marinescu. Eram în relații bune cu el. L-am luat de-o parte și i-am spus de bătrână, amintindu-i și de fiul de la Cluj, că n-ar trebui să-l supere. A zis:

,, - Mă, Stelică, mă! Directorul de la Vin-alcool nu știe pe ce lume este. Aici în comună nici primul secretar nu dă ordine fără știrea mea. Eu cunosc oamenii și problemele lor. Păi, ai crede că mă leg eu de baba asta? Da-i afurisită, că nu-și ține gura! I-am spus și lui fiu-său, când am vorbit cu el la telefon. Baba spune totul în sat și oamenii cred că o favorizez. Vorba ăluia: Nu da-n câine, până nu întrebi al cui este! Trebuie să lucrez cu grijă, ca să nu compromit partidul. Bă, Stelică, bă! Anul trecut umbla vorba că ungurii se pregătesc să ne ia Ardealul. La o ședință de partid, la județ, a venit un general să ne prelucreze. A vorbit de problema asta. Știi ce-a zis, mă? ,,- Tovarăși, țineți minte, că vă vorbește un militar, care are acces la informații secrete. Dacă comandantul suprem dă ordin, în două ore Armata a V-a de la Cluj intră fluierând în Budapesta. Acesta e raportul de forțe. Numai să nu fie în spatele lor altă putere! Bă, Stelică, bă, când am auzit așa, am început să plâng ca un copil. Știam că la conducerea acelei armate este consăteanul și colegul meu, mă! Cum aș putea eu să-i iau două găleți de cireșe mamei lui, mă?! Dacă poți, du-te tu și fă-i cu cazanul. Vream să mă duc eu noaptea, da cotoroanța ar umple satul a doua zi!”

Perioada de fermentare a fost de la 8 noiembrie la 6 decembrie. La Sfântul Nicolae, zăpada fiind la genunchi, toate drumurile erau închise. Maica Ana mi-a trimis vorbă, că au fiert poamele.

,,- Mumă, ai avut dreptate! îmi zicea dânsa. Nu mai vin ăștia să le achit contractul, n-au cum veni, e drumul închis şi au aflat și de colonel!”

Împreună cu dascălul, ne-am apucat de treabă şi am scos 400 l ţuică. Maica Ana a zis să o împărţim pe 3 părţi, 130 l de fiecare! I-am dat replica:

,,- Noi am venit să te ajutăm, nu să-ţi luăm ţuica! Atunci am fi tot un fel de Vin-alcool. Aşa că, maică Ano, noi luăm 50 l (eu şi dascălul), restul e a dumitale!”

Abia am reuşit să o împăcăm cu această idee, că munca noastră la atât se raportează.

Cum nu era ţuică în sat în acel an, toată suflarea mergea la maica Ana să cumpere. Iată de unde a reuşit maica Ana să cumpere 50 de saci ciment, i-a donat bisericii şi așa am putut să facem aleea din faţa bisericii.

Dumnezeu să-i primească jertfa şi s-o răsplătească în împărăţia Sa!”

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnișoara Prof. Univ. Dr. Georgeta Ionașcu** din București, fiică a satului Malovăț și **Domnișoara Dragomir Iulia** din Timișoara, fiică a satului Bârda: câte **100 lei; Doamna Crăciunescu Valeria** și **Domnișoara Nisioi Mihaela,** amândouă din Câmpulung-Moldovenesc(SV): câte **50 lei;**

Domnul Badea Constantin din Malovăț a achitat pentru contribuția de cult **100 lei; Doamna Dragomir Virginia** și

Doamna Gheran Polina din Bârda au achitat pentru contribuția de cult câte **50 lei.**

Domnul Ing. Octavian Cudalbu, patronul firmei **Conseco** din Baia-Mare(MM), ne-a trimis trei cartușe pentru imprimantă, în valoare de aprox. **200 lei.**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Din vol. V al cărții **Viețile Sfinților** s-au donat **312 exemplare.** Exemplarele rămase vor fi puse în vânzare.

*

Lucrări la biserică

În această perioadă am reușit să vopsim și acoperișul bisericii din Bârda. Amândouă bisericile arată ca la zi de sărbătoare. Pentru lucrările efectuate nu am cerut nimănui bani. Ca să fie lucrurile clare, facem următoarea înțelegere: dacă cineva se supără că nu i-am cerut bani, îi tăiem nasul; dacă cineva vrea să dea bani și preotul se supără, îi tăiați nasul. Ca-n povestea lui Tândală! E bine?

*

Mulțumesc lui Dumnezeu, că am avut parte de enoriași ca Dumneavoastră! Spun aceasta, gândindu-mă că astă-vară am participat la o înmormântare într-un sat oarecare din județ. Eram mai mulți preoți. Ne-a fost teamă să slujim în biserică. Dintr-un moment într-altul se putea prăbuși. Am oficiat slujba afară, în umbra bisericii. Cimitirul nu era în curtea bisericii, fiindcă biserica nu avea curte; era în spatele bisericii, într-o pădure de mărăcini. Noroc că mormântul defunctului a fost la marginea cimitirului, fiindcă altfel nu știu cum am fi pătruns. În loc de clopotniță, era un clopot atârnat într-un pom, pe care îl bătea o bătrână din apropiere! Preotul locului era foarte bine dispus și bucuros de oaspeți. Eu mi-aș fi dat demisia! Of!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Aberații legislative,** în „Datina”, an. XXIII(2013), nr. 6005(2 oct.), p. 1; **Nostalgici și nostalgii,** în „Omniscop”, Craiova, 2014 , 26 aug., ediție on-line (*http: //www.omniscop.ro*); **Oferta de carte – septembrie 2014,** în „Cititor de proză”, 2014, 8 sept., ediție on-line (*http:// cititordeproza.ning.com)*; **Prima zi de școală,** în „Apollon”, Urziceni, an. I(2014), nr. 9(sept.), p. 13, ediție și on-line (*www.revista apollon.ro*); **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(I),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6397(20 mai), p. 1,3; **Oglinda zilei,** în „Datina”, an. XXV(2015), nr. 6396(19 mai), p. 3; **Pomeni electorale,** în „Datina”, an. XXV(2015), nr. 6396(19 mai), p. 1; **Semne apocaliptice,** în „Datina”, an. XXV(2015), nr. 6396(19 mai), p. 3; **Nevoia de Referendum,** în „Datina”, an. XXV(2015), nr. 6398(21 mai), p. 1, 5;

*

Cerc pedagogic

Vineri, 8 mai, preotul Dvs. a participat la cercul pedagogic, care s-a ținut la Liceul din Baia de Aramă.

*

Înmormântări

În ziua de 5 mai am oficiat slujba înmormântării pentru **Luca Elena**(87 ani), iar în ziua de 9 mai pentru **Manolea Natalia(**78 ani), amândouă din Malovăț. Dumnezeu să le ierte!

*

Program

În cursul lunii Iunie avem următorul program de slujbe: **1 Iun**(Malovăț); **6 Iun.** (Bârda-Malovăț); **7 Iun.**(Bârda); **13 Iun.**(Malovăț-Bârda); **14 Iun. (**Malovăț); **20 Iun.**(Bârda-Malovăț); **21 Iun.**(Bârda), **24 Iun (**Bârda - Malovăț); **27 Iun.**

(Malovăț-Bârda); **28 Iun.**(Malovăț); **29 Iun.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Hristos a înviat!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 302(16 – 31 Mai)

Dragii mei enoriași!

Puterea Duhului

Sărbătoarea Pogorârii Sfântului Duh, numită și Duminica Mare, Duminica Cincizecimii sau Rusaliile este dedicată celei de-a treia persoane a Sfintei Treimi, Sfântul Duh. De altfel, este singura sărbătoare din timpul anului dedicată numai Sfântului Duh. Adăugăm și faptul că această sărbătoare este socotită și ziua întemeierii Bisericii. Tocmai de aceea vom stărui puțin asupra semnificațiilor sărbătorii.

Cincizecimea ne aduce în actualitate pe Sfântul Duh. Nu vom putea niciodată înțelege pe deplin taina Sfintei Treimi, a unirii dintre cele trei persoane ale Sale. Au încercat s-o facă de-a lungul veacurilor Sfinții Părinți, dar n-au reușit pe deplin. Să fim înțeleși de la început: noi nu credem în trei dumnezei, ci Dumnezeu este Unul în ființă, dar întreit în persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Ca să înțelegem mai bine, vom recurge la o asemănare: un pom este unul, format din trei părți: rădăcină, tulpină și coroană. Numai împreună cele trei părți formează pomul, luate separat nu mai sunt pomul în deplinătatea lui. Aceste trei părți au atribute comune, adică toate au în alcătuirea lor substanța lemnoasă, dar fiecare parte are atribute proprii: rădăcina captează apa și substanțele hrănitoare din sol, tulpina

transportă apa și substanțele hrănitoare spre coroană și asigură rezistența pomului, în timp ce coroana pregătește hrana pomului, crește și coace fructele. Raportat la Sfânta Treime, putem spune că cele trei persoane ale Sale au atribute comune, precum: dumnezeirea, sfințenia, veșnicia, atotprezența, atotputernicia, înțelepciunea, bunătatea, dreptatea etc., cât și atribute specifice, precum: Dumnezeu-Tatăl este creatorul și conducătorul lumii; Dumnezeu – Fiul este mântuitorul și judecătorul lumii; Dumnezeu Sfântul Duh este sfințitorul și dătătorul de viață al lumii. După cum vedem, aceste atribute se referă în special la legătura lui Dumnezeu cu lumea, dar, fără îndoială, persoanele Sfintei Treimi au multe alte atribute, pe care noi nu le cunoaștem.

Așadar, la ziua Cincizecimii, Sfântul Duh S-a pogorât peste Sfinții Apostoli sub formă de limbi de foc. Puterea Lui s-a văzut imediat: Sfinții Apostoli au primit curaj, devenind din oameni fricoși, care ședeau ascunși, cu ușile încuiate, oameni curajoși, dovadă că au ieșit în centrul orașului și au început să vorbească mulțimilor; au căpătat darul vorbirii în limbi, ei, care nu învățaseră nici o limbă străină; au devenit înțelepți, fiindcă, deși nu învățaseră carte, mânuiesc arta vorbirii ca niște absolvenți de înalte școli; devin convingători, dovadă că în prima zi botează trei mii, iar în ziua a doua două mii de oameni; capătă darul vindecării de boli și învierii din morți, cunoscute fiind din cartea **Faptele Apostolilor,** numeroasele cazuri când ei vindecă bolnavi sau înviază pe cei morți. Mântuitorul sădise în ei credința și convingerea că El este Dumnezeu adevărat, ci nu un om oarecare; Sfântul Duh le dădea puterea, curajul și înțelepciunea să propovăduiască lumii învățătura Mântuitorului, ceea ce ei asta au și făcut, în ciuda greutăților, suferințelor, bătăilor, întemnițărilor și chiar morții. Asemenea jertfelnicie este greu de înțeles pentru omul zilelor noastre.

Sfântul Duh dă viață și sfințenie lumii, așa cum curentul electric pune în funcțiune tot felul de aparate. Când se oprește curentul electric, toate acele mașinării se opresc, devin grămezi de materiale nefolositoare. Când Duhul retrage „suflarea” Lui, viețuitoarele pământului devin trupuri neînsuflețite, țărână. Duhul a transmis sfințenia Apostolilor sub forma limbilor de foc. Acel har sfințitor a fost transmis, din generație în generație, episcopilor, preoților și diaconilor prin Taina Sfintei Preoții(Hirotonii), iar de la aceștia tuturor oamenilor care au primit Sfintele Taine și Sfintele Ierurgii ale Bisericii, ba chiar și viețuitoarelor, chiar lucrurilor neînsuflețite. Am putea spune astfel, că Sfântul Duh este la temelia lumii, intră în alcătuirea ei, ca un flux de energie și-i dă viață și sfințenie.

Persoanele Sfintei Treimi sunt legate între ele, așa cum am spus mai sus, prin legătura iubirii; sunt legate de lume tot prin legătura iubirii. Ca să ne dăm mai bine seama cât de puternică este această iubire a lui Dumnezeu față de lume, să ne amintim că L-a trimis în lume pe Unicul Său Fiu, pe Domnul Iisus Hristos, să se jertfească pentru păcatele omenirii. Care părinte ar fi în stare să-și dea unicul fiu la moarte pentru lume, pentru ceilalți? Numai meditând astfel la iubirea lui Dumnezeu față de lume în general, față de fiecare dintre noi, ne putem întreba cu înfiorare, dacă și iubirea noastră față de Dumnezeu și față de semenii noștri este pe măsura iubirii divine, părintești, față de noi toți și față de fiecare în parte.

Ajută-ne, Doamne, să Te iubim și noi după puterile noastre!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției**, mai spicuim: ***„Deci, nu menajând forţele noastre le întreţinem mai bine... E o tactică greşită de-a ceda moleşelii,***

de a-ţi da prea mare atenţie ţie însuţi, de a te răsfaţa; tocmai uzându-ne energia, deşi s-ar părea că o sacrificăm şi o mortificăm, dimpotrivă, prin întrebuinţarea ei o reparăm şi o amplificăm. în acest domeniu al acţiunii voluntare cu cât o răspândeşti cu atât o ai mai mult.

Acţiunea nu se poate produce decât stârnind o luptă internă şi triumfând încă de la început asupra sistemului contradictoriu care s-a format împotriva iniţiativei ei. Ea angajează toată viaţa noastră organică şi mintală, din momentul în care se produce. Dar dacă e adevărat că această unitate totală şi exclusivă a actului contribuie la dependenţa mutuală a corpului şi a sufletului, nu se face aceasta în dauna bogatei varietăţi a cugetării sau a infinitei puteri a libertăţii ? Nu. Supunând voinţa simplicităţii strâmte a unei soluţii unice, acţiunea este pentru ea calea de expansiune şi de îmbogăţire.

Un mare efort pe care-1 facem, o decizie bărbătească pe care o susţinem, ne aduce un sentiment de trezire şi de mai vie claritate. Câtă vreme nu acţionezi, nu te cunoşti. Până nu acţionezi trăieşti şi cugeți ca într-un vis, ca într-un scurt moment de luciditate între două somnuri, fără să ai destulă putere să te ridici pentru a deschide ochii ca să vezi şi să porneşti. Această atitudine trebuie condamnată cu hotărâre pentru că e contrară mişcării celei mai sincere şi mai esenţiale a naturii noastre. Dar cum să cunoaştem tot ce se agită în universul nostru interior, cum să ştii dacă ai o atenţie destul de netă, o intenţie destul de precisă, o ardoare destul de vie, o voinţă adevărată?...

Garanţia şi criteriul sincerităţii este actul care taie incertitudinile şi manifestă cele mai intime secrete pe care le ignorezi sau pe care ţi le ascunzi ţie însuţi. Actul este o descoperire a stării noastre profunde. Manifestând răul spre care suntem înclinaţi, chiar slăbiciunile pot să servească ca

avertisment prevestitor și reconfortant și această descoperire este cu atât mai importantă, cu cât e în contradicţie cu ideea falsă ce ne-o facem despre meritul nostru. De aceea, mai degrabă prin observarea actelor decât a gândurilor noastre, putem spera să ne vedem aşa cum suntem şi să ne facem aşa cum vrem... Acţiunile care răsar din adâncurile vieţii inconştiente trebuie să ne slujească a studia curentele care ne poartă uneori fără ştirea noastră..”.

*

Folclor din Mehedinți(LXVIII)

Continuăm să redăm cea mai completă variantă de **Colocășenii** din Mehedinți, pe care am cules-o la 18 iunie 1974 de la **Stănescu P. Victor**(născut 1918) din satul Stănești, de sub Munții Mehedințiului:

Nașii aranjează mireasa, punându-i sovonul. Vornicul cu mirele și doi lăutari merg la mireasă. Se așterne un covor în fața casei. Cu fața spre răsărit, mireasa și ginerele îngenunchează pe covor. În fața lor, pe scaune înalte stau părinții miresei, iar lângă ei nașii. Vornicelul zice:

,,Ascultați, cinstiți nuntași,
Cinstiți părinți,
Puținele cuvinte
De rugăminte,
Ce se roagă fiica Dvs. cu plecăciune,
Să-i dați iertăciune;
Se roagă cu smerenie,
Să-i dați blagoslovenie,
Căci marele și puternicul Dumnezeu,
Luni, prima zi, a făcut cerul și pământul
Și Edenul, adică raiul;
Marți l-a-mpodobit cu stele și luceferi;
Miercuri a făcut marea cu tot ce-i în ea;
Joi a făcut pe strămoșul nostru Adam,
Cu sânge din mare,
Cu fruntea din soare,
După chipul și asemănarea Sfinției Sale.

Dar, văzând Dumnezeu că nu este
Bine să stea omul singur pe lume,
A adormit pe Adam,
A rupt o coastă din stânga sa
Și-a făcut-o pe strămoașa Eva,
După chipul și asemănarea Sa.
Sculându-se moș Adam din somn
Și văzând pe strămoașa Eva
Lângă dânsul, s-a speriat
Și a strigat cu glas tare:
-Ce este acesta, Doamne?
Domnul i-a răspuns:
-Nu te speria, că este sânge
Din sângele tău și oase
Din oasele tale
Și ție soție ți-o dau
Și veți fi amândoi un trup!”

*

Cârtițele Plevnei

Era în primăvara lui 1878. Duminica Sfintelor Paști. În Balta era horă mare. Noaptea locuitorii fuseseră la slujbă, iar după-amiază, așa cum era obiceiul, ieșiseră la horă. Tinerii aduseseră lăutari vestiți în satele de munte, așa că se încinsese o horă pe cinste. Se prinseseră tineri, vârstnici, dar și bătrâni. După o iarnă lungă și grea, după o perioadă lungă de lipsuri și privațiuni datorate războiului, hora era ca o descătușare, ca o trezire la viață, ca o victorie a vieții asupra morții.

Soarele era pe asfințite, când iată că pe drumul ce venea dinspre Severin a apărut o mogâldeață de om. Părea ieșit din mormânt. Era slab, uscat, doar pielea și oasele se mai încăpățânau să-i stea în locul feței. Se mai adăugau doi ochi aproape ieșiți din orbite. Purta o căciulă neagră, terfelită, o manta de dimie neagră, decolorată, perforată în multe locuri și ițari tot de dimie. Pe piept îi atârna o decorație strălucitoare. În picioare purta niște opinci de piele de porc. Pe umăr ducea o traistă de dimie, atârnată pe o măciuchiță de corn. Lângă picioarele lui, mergea, aproape lipit, un câine.

La apariția noului venit, lumea s-a oprit din joc. Toți

scrutau cu privirea și vorbeau între ei. Se întrebau cine este omul acela străin, unii ziceau că parcă l-ar cunoaște de undeva, parcă l-ar mai fi văzut. Omul înainta ușor, șchiopătând. Se vedea cât acolo că este epuizat de oboseală, de foame, poate de boală. La un moment dat, o femeie a strigat cu glas tare, așa că a auzit-o întreaga adunare:

,,- Ăsta-i Petrică al lui Dumitrescu! Vine de la război!"

Toți au înmărmurit. Așa era. Omul i-a salutat creștinește, cu ,,Hristos a înviat!" S-au repezit pe ele rudele, prietenii, până la urmă toți consătenii, să-l sărute, să-l atingă măcar. Toți îl întrebau câte ceva, toți voiau să știe câte toate. El rămânea mut și-i privea în tăcere pe toți, când pe unul, când pe altul. I-au adus repede un scaun, ceva de mâncare și el s-a prăbușit, epuizat. A mâncat puțin, a băut țuică dintr-o sticlă și parcă și-a mai venit în fire. Toți așteptau să le povestească pe unde a fost, cum a fost la război. Auziseră ei că românii ieșiseră învingători, dar era prima dată când venea cineva de pe front și puteau afla vești proaspete, de la sursă. Cel mai mult îi interesa și ce s-a întâmplat cu ceilalți consăteni ai lor plecați și ei la război. Petrică era primul care se întorcea, așa că el trebuia să-i pună în temă.

După ce și-a ostoit un pic foamea și setea, Petrică a început să se destăinuiască. Avea o voce răgușită, aproape hârâită, dar povestea frumos și aducea știri, care erau sorbite de ascultători:

,,- Măi, fraților, eu am fost în iad, mă! Să ferească Dumnezeu și pe dușmanii mei să mai treacă prin ce-am trecut eu cu camarazii mei. Zi de zi am ars în foc. Uitați-vă la mantaua mea cum arată, câte gloanțe au trecut prin ea, cum au ciuruit-o. Câteva schije le am în pulpe, câteva în armi. Doctorul mi-a zis să le las ușor, că o să iasă ele singure când o vrea Dumnezeu, nu este cazul să mă opereze. Eu am luptat la Plevna, mă! A fost lupta cea mai grea. A durat mult, câteva

luni. Turcii erau mulți și bine înarmați. În fiecare zi rămânea câmpul plin de morți, parcă erau snopii de grâu pe mirişte, la secerat. Cădeau și de le noi, cădeau și de la ei. Tare cetate! De multe ori reușeam să ajungem până pe zidurile ei și ne respingeau turcii. Seara rămâneau doar câțiva pe metereze. Credeam că gata-gata, a doua zi nu va mai avea cine să apere cetatea. A doua zi era furnicar de turci pe ziduri, cu multe arme și multă muniție. Curgeau gloanțele pe noi cum curge piatra din cer, când bate vara. Luptele durau de la răsăritul până la apusul soarelui. În rest, ne adunam morții și răniții. Îi îngropam pe unii, oblojeam rănile celorlalți. Mâncam, ne odihneam. Eu am avut cu mine fluierul și de multe ori, seara, cântam hore de-ale noastre și jucau camarazii din plutonul meu de rupeau pământul. Veneau și alții de la alte plutoane și se încingea o horă, cum nu mi-a mai fost dat să văd.

Într-o seară, m-am trezit lângă mine cu un om în vârstă. Am crezut că-i vreun ofițer de-al mare. Când colo, cine credeți că era? Însuși majestatea sa, Regele Carol. Era îmbrăcat cu manta soldățească, de nu-l puteai deosebi de ofițerii noștri. M-a bătut pe umăr și m-a lăudat și pe mine și pe ortacii mei. Se bucura că ne vede așa veseli. A vorbit cu noi, ne-a întrebat ba de una, ba de alta. Om cumsecade! Atunci, unul dintre camarazii mei, văzându-l bine dispus, a îndrăznit să-i spună, că el aude noaptea zgomot pe sub pământ. Parcă umblă căruțe, lume, ba chiar și tren s-ar auzi. Regele a fost foarte mirat de ce auzea. L-a luat pe camaradul meu și, împreună cu domnii ofițeri Mărăcineanu și Șonțu, s-au dus acolo unde erau corturile noastre. S-au culcat pe pământ, au ascultat cu urechea. Parcă li se părea și lor că se aude ceva. Atunci Domnul maior Valter Mărăcineanu a cerut ca toți toboșerii să se ducă acolo cu tobele. A așezat pe pământ tobele și deasupra lor ciocanele cu care le băteau toboșarii. Ciocanele au început să dârdâie pe tobe. Regele cu ofițerii au discutat între ei, apoi au ordonat ca să

începem săpăturile acolo unde dârdâiau ciocanele mai tare. Am săpat până dimineața o groapă ca pentru un bunar. Cu cât săpam, cu atât zgomotul era mai tare. Deodată, în fundul gropii a apărut o gaură și pământul a început să cadă în gol. O lumină a pătruns pe spărtură către noi cei ce săpam. Am înțeles cu toții planul regelui și al ofițerilor. Ei bănuiseră că pe acolo trece un tunel prin care este alimentată Plevna cu soldați, cu hrană, arme și muniție. Ne-au pus de am împins pământ pe gaura aceea din fundul gropii și așa le-am blocat drumul. După două zile a căzut Plevna. Cred că dacă nu descopereau gaura aceea de cârtiță, cum îi spuneam noi, mai curgea mult sânge și nu se știe dacă i-am fi putut bate pe turci. Mă, ce mai! Ce-a fost, a fost! Ne-a ajutat Dumnezeu de i-am învins și acum suntem și noi liberi, așa cum o să fie copiii și urmașii noștri!”

A mai povestit multe Petrică Dumitrescu, până târziu în noapte. Lângă picioarele lui ședea câinele. Era câinele lui. Îi ieșise înainte, în pădurea dintre Șiroca și Balta. Îl simțise de departe. Îl așteptase în fiecare zi și acum, de îndată ce-i simțise mirosul, pornise val-vârtej în întâmpinarea lui. Paștele acela a fost de pomină pentru bălteni.

*

Drumul veșniciei

Am găsit pe internet o frumoasă poezie semnată de poetul **Constantin Crețu,** purtând acest titlu. Iat-o:

„Se duc bătrânii, mor pe rând,
Că așa le este datul sorții,
Ca frunzele din pomi căzând
Sub sărutarea rece-a nopții.

Doar casele le poartă dorul
Și-ai lor copii îndureraţi
La poartă, când ei pun zăvorul,
Îmbătrâniți și-nlăcrimați.

Doar câinii latră-n nopți

târzii,
Când Luna luminează vatra
Și cu colinde vin copii…,
Dar nimeni nu deschide
poarta.

Urmașii lor sunt duși în
lume,
Vecinii grija casei țin,
La sărbătorile de nume,
Doar ei mai varsă puțin vin.

Case pustii rămân în urmă
Și oamenii se duc pe rând,
Doar timpul amintirile mai
scurmă,
Când clopotele se aud
bătând.”

*

File de jurnal – 10 apr. 1981

„Mi-am luat mașina de la gară și m-am dus cu ea la autoservice. Au verificat roțile, au pus vaselină la ele și au uns cablul de la frâna de mână. M-a costat 370 lei. După reparație, mașina merge foarte greu și i se încălzesc roțile. Așadar, trebuie să mă întorc în altă zi!

E mare încurcătură cu autoservice-urile! Multă birocrație! Te duci mai întâi la casierie, îi spui ce nevoie ai și te trimite la maistru să-ți dea bon. Sunt vreo cinci sau șase maiștri, care taie frunză la câini la autoservice-ul unde am fost eu. Maistrul îți scrie pe bon defecțiunea pe care tu i-o spui, că o are mașina ta. Te duci apoi și vorbești cu șeful de echipă. Dacă acesta nu vrea să-ți bage mașina la reparație, „îl faci să vrea”; dacă n-are timp, îl faci să aibă. Te întorci iar la casierie, să-i spui ce-ai rezolvat și pe cine ai găsit ca să-ți facă bonul de intrare. Când ai ajuns cu mașina în hală, șeful de echipă te dă în primire la 2-3 mecanici, care nu sunt altceva decât proaspeți absolvenți de liceu cu profil mecanic. Dacă prima dată nu le dai nimic acestora, a doua oară, dacă mai ai ocazie să dai pe acolo, te-ai ars. Îți nenorocesc mașina. Nu știu când va dispare bacșișul, șperțul, specula și altele asemenea, cum le-o mai fi numind!”

*

Lucrul ardelenesc și lucru oltenesc

În primul meu an de șoferie am rămas cu mașina în pană într-o localitate dintre Deva și Caransebeș. Fulia la dinam se retezase. Pentru mine era un adevărat dezastru. Mă rugam să ies din încurcătură cât mai repede, mai ales că a doua zi era sărbătoare și trebuia să fac slujbă. M-am trezit că s-a oprit lângă mine un om. M-a întrebat ce s-a-ntâmplat. I-am spus. Numai ce l-am auzit: ,, - Ia-o pe ulița aceea și la capătul ei găsești un garaj al UMTF-ului. Aceasta era o instituție care se ocupa cu transportul lemnelor. Parcă mi-a pus Dumnezeu mâna în cap. Am demontat dinamul și m-am dus acolo. M-au lăsat să intru la atelierul de strungărie. Strungar era un om în vârstă. I-am spus despre ce e vorba și l-am rugat să mă ajute. M-a poftit să stau pe un scaun. A așezat dinamul pe banc, și-a aprins o țigară și a stat și el pe scaun. Fuma și privea țintă dinamul, așa cum șarpele privește victima înainte de-a se slobozi s-o înghită. Eu ședeam ca pe ghimpi, dar mă stăpâneam să nu-l tulbur. Când a terminat țigara, a spus: ,, - Da, domnule, pot să rezolv!” S-a apucat de lucru. Cred că în mai puțin de o jumătate de oră mi-a făcut o fulie nouă, din metal inoxidabil. Era o bijuterie. Nu a vrut să-mi ia nimic: ,,- Dumneata ești călător! Mergi în pace și cale curată!” Am montat dinamul și am plecat. Alte piese mi s-au defectat, dar fulia ardeleanului nu s-a defectat, cât am mai avut acea mașină!

Trecem munții în Oltenia, la Bârda! Două cazuri ne spun totul. Pe drumul județean Balta-Malovăț, la Drumul lui Dorobanțu, cineva a furat dalele cu care era consolidat șanțul. Când au venit apele, au adus pietre, au umplut șanțul și s-au revărsat pe carosabil. Din când în când au venit niște muncitori, care au curățit carosabilul și au aruncat pietrele și molozul pe locul unde a fost cândva șanțul, așa că șanțul a devenit ușor-

ușor un fel de dig al drumului. Dacă ar fi curățit șanțul, multă vreme asfaltul n-ar mai fi fost acoperit și nici circulația stingherită. Șanțul se umplea doar la potoape mari. Nu știu cine controlează și cine plătește pe acei oameni, dar lucrul este… oltenesc!

Al doilea caz îl întâlnim chiar în sat. Uitați-vă la porți. La toate sunt plăcuțe cu numere. Într-o localitate civilizată, aceste numere sunt puse în ordine: pe o parte a drumului/străzii sunt numerele pare(cu soț), pe alta numerele impare(fără soț), dar în ordine crescătoare sau descrescătoare. Numele străzii și numerele respective sunt scrise în toate actele locuitorilor acelora. Priviți și la noi: 4, 25, 102, 7, 55… Doi funcționari ai nu știu cărei firme au umblat prin sat cu o sacoșă plină cu plăcuțe. Te striga la poartă. Dacă se întâmpla să fii acasă, îți dădea o plăcuță și-ți cerea 15 lei în schimb. Dacă nu-ți plăcea numărul ce-l primeai, îți dădea altul, nu era o problemă. Și uite așa, avem numere la poartă! Nici aici nu știu cine controlează și cine plătește pe acei oameni, care au făcut o asemenea ispravă, dar lucrul este… pur oltenesc! Păi, nu?

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Popescu Constantin** din București, fiu al satului Malovăț: **500 lei; Domnul Dragomir Ion** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda, **Domnul Papavă Sebastian** din Malarișca(MH), **Domnul Cîrcu Dumitru-Adrian** din Tr. Severin și **Stănciulescu Cristian**(Germania), cântărețul parohiei noastre: câte **100 lei; Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina** din Curtea de Argeș(AG) și **Doamna Pele Constanța** din Negrești(MH): câte **50 lei;**

Doamna Mema Elena din Bârda a achitat pentru contribuția de cult **100 lei; Domnul Badea Aurel-George** din Malovăț a achitat pentru prima sa contribuție de cult **84 lei;**

Domnul Ciurel Valentin din Malovăț a achitat **50 lei** pentru lucrările de la biserică. A vrut să vadă dacă se supără preotul! Avea briceagul pregătit, ca să-i taie nasul. Preotul nu s-a supărat, ci dimpotrivă!

Prea Sfințitul Episcop Nicodim a hotărât ca parohiile de oraș să constituie un fond de într-ajutorare și din acela să fie subvenționate parohiile de țară. Parohia noastră va primi câte **100 lei/lună.** Pentru primele cinci luni ale anului a primit deja **500 lei.**

Dumnezeu să răsplătească tuturor!

*

În cursul lunii Mai am donat pâine enoriașilor participanți la slujbe, astfel: 3 Mai(Bârda): **110 pâini;** 10 Mai (Malovăț): **220 pâini;** 17 Mai(Bârda): **130 pâini;** 21 Mai (Malovăț): **150 pâini;** 24 Mai(Malovăț): **190 pâini;** 31 Mai (Bârda): **115 pâini.** Așadar, în luna mai s-au donat **915 pâini.** Copiilor li s-a donat și ciocolată.

*

Plăți

În această perioadă am efectuat următoarele plăți mai mari: **270 lei** pentru colete; **250 lei** pentru timbre poștale; **126 lei** ciocolată pentru copii; **205 lei** un covor pentru biserica de la Bârda; **50 lei** comisioane la bancă; **77 lei** curent electric; **190 lei** protoieriei pentru reviste; **1.431 lei** recuperare materiale de pe hardiscul ars; **577 lei** impozit; **3.550 lei** lumânări; **190 lei** icoane; **315 lei** cărți și icoane; **110 lei** mochetă pentru scara bisericii de la Bârda; **363 lei** colțar și adeziv pentru scara bisericii din Bârda; **124 lei** suc, apă și carne pentru sarmalele

duse la azilul de la Ilovăț; **640 lei** pentru pâinea donată în mai, cât și altele mai mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Crize și crize,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6380(23 apr.), p. 1, 5; **Frumusețea misiunii,** în „Națiunea”, București, 19 mai 2015, ediție și on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Omniscop”, 19 mai 2015, ediție și on-line (*http://www.omniscop.ro*); **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(II),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6400(23/24 mai), p. 4; **O ședință în iad,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6405(30-31 mai), p. 5; **Un „sistem” la … înălțime,** în „Națiunea”, București, 1 iun. 2015, ediție și on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); ***„Scrisoare pastorală” – 301,*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 2015 mai 29, p. 3, ediție și on-line(*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Cumplita așteptare,** în „Datina”, an. XXV (2015), nr. 6406(2 iun.), p. 5; **Corespondență,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6407(3 iun.), p. 5; **Concursul de pile,** în „Omniscop”, 8 iun. 2015, ediție și on-line (*http://www.omniscop.ro*); **Sfintele Taine reflectate în revistele bisericești,** în vol. **Mehedinți, Istorie, Cultură și Spiritualitate,** Tr. Severin, Editura Mitropoliei Olteniei și Editura Didahia, vol. VII, 2014, pp. 343 – 388; **Domnia și epoca lui Constantin Brâncoveanu reflectate în revistele bisericești,** în vol. **Mehedinți, Istorie, Cultură și Spiritualitate,** Tr. Severin, Editura Mitropoliei Olteniei și Editura Didahia, vol. VII, 2014, pp. 695 – 722; **Filoane creștine în concepția istorică a lui Nicolae Bălcescu,** în vol. **Mehedinți, Istorie, Cultură și Spiritualitate,** Tr. Severin,

Editura Mitropoliei Olteniei și Editura Didahia, vol. VII, 2014, pp. 1049 – 1058;

*

Simpozioane

Episcopia Severinului și Strehaei, în parteneriat cu Facultatea de Teologie Ortodoxă din Craiova, a organizat la Tr. Severin, în zilele de 2-5 iunie, ediția a VIII-a a Simpozionului Internațional „**Mehedinți – Istorie, Cultură și Spiritualitate”.** Au participat ierarhi, academicieni, profesori universitari și oameni de cultură din țară și străinătate. A fost lansat vol. VII al seriei „**Mehedinți – Istorie, Cultură și Spiritualitate”,** care a cuprins în cele peste 1.500 pagini ale sale(format A4-coală ministerială) comunicările ținute la ediția a VII-a de anul trecut a simpozionului. Atât simpozionul de anul acesta, cât și volumul amintit au fost o adevărată reușită culturală. Într-un județ în care se face foarte puțin pe linie culturală, realizările de acest gen al episcopiei noastre sunt asemenea unei oaze într-un pustiu.

La ediția de anul acesta, preotul Dvs. a prezentat comunicările: **Contribuții bibliografice privind locașurile de cult din Oltenia** și **Biserica în contextul globalizării în concepția Acad. Francis Dessart.** La simpozion a fost înscris și cântărețul parohiei noastre, Stănciulescu Cristian, aflat la cursuri în Germania, cu comunicarea **Actualitatea chemării „Vino după Mine!”** Nu a putut veni, dar a trimis comunicarea, pe care i-a citit-o subsemnatul.

*

Zâmbete

● Proverb românesc: „Mândria(îngâmfarea), lenea și prostia se țin cu multă cheltuială!”

● Să mulțumești pe toată lumea e imposibil, dar să-i enervezi pe toți e floare la ureche!

● Surdul a auzit cum mutul a povestit, că orbul a văzut, cum șchiopul alerga foarte rapid;

● Dumnezeu îi păzește pe săraci, cel puțin, de păcatele scumpe;

● Cînd o fată bătrînă se căsătorește, ea se transformă imediat într-o soție tânără;

● Părinții îi învață pe copii să vorbească, copii îi învață pe părinți să tacă.

*

Excursii. Pelerinaje

Mai avem 22 locuri la viitoarea excursie-pelerinaj la Mânăstirea Prislop(HD). Costul e de 45 lei. Când completăm numărul, stabilim data.

Excursia-pelerinaj pe Valea Dunării o mai amânăm. Nu s-a deschis circulația pe Clisură.

*

Botezuri. Nunți

În ziua de 16 Mai am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Badea David-Mario,** fiul **Domnului Badea Aurel-George** și al **Doamnei Badea Raluca-Adriana** și pentru **Orodan Ștefania-Petronela,** fiica **Domnului Orodan Ion** și a **Doamnei Orodan Lidia-Loredana,** ambii din Malovăț. Să trăiască! În ziua de 16 Mai. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Badea Aurel-George** și **Doamna Mâțu Raluca-Adriana** din Malovăț. Dumnezeu să le ajute!

*

Program

În cursul lunii Iunie avem următorul program de slujbe: **1 Iun**(Malovăț); **6 Iun.** (Bârda-Malovăț); **7 Iun.**(Malovăț); **13 Iun.**(Malovăț-Bârda); **14 Iun**(Bârda); **20 Iun.**(Bârda-Malovăț); **21 Iun.**(Malovăț), **24 Iun (**Bârda - Malovăț); **25 Iun.**(spovedim și împărtășim în Bârda, la biserică și în sat); **27 Iun.**(spovedim

și împărtășim în Malovăț, la biserică și în sat); **28 Iun.**(Bârda); **29 Iun.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com*.

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 303(1 – 15 Iunie)

Dragii mei enoriași!

Sfântul de la Ipotești

La 15 iunie este o zi tristă din istoria poporului român. Este ziua morții lui Mihai Eminescu. Toți am învățat în școală despre el, că este cel mai mare poet al românilor. Și așa este. Ne-am convins de aceasta și pe parcurs, cei care am mai pus mâna pe o carte, cei care i-am citit sau i-am ascultat cu înfrigurare versurile. Puțini am aflat mai târziu, că Eminescu nu a fost numai poet, ci și romancier, dar mai ales publicist. De câte ori ni se vorbea despre viața poetului, se accentua legătura lui cu Veronica Micle și, mai ales, cauza morții lui: sifilisul. Oricare înțelegeam atunci, că fusese un om ușuratic, un afemeiat, care și-a luat plata destrăbălării…

A trecut vremea și, după revoluție, am observat că asupra memoriei lui Eminescu s-a produs un alt fenomen: denigrarea operei. Poezia lui a fost considerată depășită, învechită, cei care o iubeau și încercau s-o promoveze erau taxați ca naționaliști, patriotarzi, incapabili de-a înțelege poezia actuală, „adevărat stindard al artei poetice!” Mda!

Toate aceste manevre nu au fost întâmplătoare. Ele au avut întotdeauna un substrat politic mai mult sau mai puțin cunoscut. Documentele scoase la lumină în ultima vreme ne

descoperă o altă realitate, un adevăr cumplit privitor la Eminescu, viața și opera lui. Iată câteva repere în acest sens, deși spațiul este prea puțin pentru a analiza după cuviință problema.

Eminescu n-a murit de sifilis. El a fost asasinat, otrăvit. Era un om perfect sănătos, în culmea puterii sale de creație. Lucra la ziarul „Timpul" și problemele țării erau uriașe. Eminescu era străjerul nației, care, urcat pe metereze, veghea. Ochiul și mintea sa scrutau conjuncturile politice interne și internaționale, descifra manevrele de culise, pe care politicienii vremii le făceau, - cel mai adesea ostile cauzei neamului românesc. Articolele lui Eminescu erau citite pe nerăsuflate de prieteni, de dușmani, de oamenii de rând, așa cum numai ale lui Iorga aveau să fie citite în veacul următor. Eminescu devenise un tribun al poporului român, de care se temeau tot mai mulți dușmani, fie interni, fie externi. Avea un curaj asemenea lui Ioan Botezătorul de-a spune adevărul. Dreptatea și adevărul erau crezul lui și pentru ele se expunea unor pericole extraordinare, care n-au întârziat să vină. Era vremea când în Europa se făceau alianțe politice, se zămisleau planuri de perspectivă, iar România era pusă la masa de joc. Nu toți politicienii români erau patrioți, mulți s-au dovedit a fi trădători de neam și de țară. Eminescu nu urmărea funcții politice. Le-ar fi obținut cu ușurință, dacă ar fi intrat în cârdășia politicianistă a vremii. El a rămas ziaristul incoruptibil, curajos, patriot, hotărât până în măduva oaselor de a-și sluji neamul și țara. Pe vremea lui, Transilvania și Bucovina nu făcea parte din statul român, ci din Imperiul Austro-Ungar, în timp ce Basarabia era ocupată de Imperiul Țarist. Diplomația austro-ungară se lupta din răsputeri să încheie un tratat cu guvernul român, prin care acesta să declare oficial că renunță la orice pretenție asupra Transilvaniei și elimină pe toți cei care susțin aceste pretenții. Austro-Ungaria, aliată cu Germania și Italia în coaliția numită

Tripla Alianță, îi promitea României, în schimb, o anumită protecție. Regele Carol I era german și agrea o asemenea soluție. O parte din politicieni vedeau această manevră ca salvatoare pentru tânărul stat român, care abia își obținuse independența față de Imperiul Otoman.

Mihai Eminescu devenise nu numai incomod, ci și de-a dreptul enervant. Pe lângă nenumăratele articole în care demasca ilegalitățile, interesele de culise, păienjenișurile de afaceri și afaceriști, acte de corupție care atentau la securitatea națională săvârșite de către politicienii români din țară, vedea un mare pericol în tratatul secret ce se plămădea între Austro-Ungaria și statul român. El milita cu toată ființa lui pentru refacerea Daciei Mari, pentru revenirea la patria-mamă a Basarabiei, Bucovinei și Transilvaniei și nu putea accepta în ruptul capului să fie contemporanul unui act de-o asemenea gravitate națională. Alături de Ioan Slavici, tribunul Ardealului și de alți tineri junimiști școliți în Occident organizaseră marile serbări de la Putna, de la Iași, de la mormântul sau de la statuia marelui Voievod Ștefan cel Mare. Prin întreaga lui activitate publicistică și politică propriu-zisă el era un militant hotărât să lupte până la ultima suflare pentru unitatea tuturor provinciilor românești.

Documentele scoase la lumină în ultima vreme pun în evidență doi politicieni ai vremii, care i-au purtat sâmbetele marelui poet. În primul rând îl enumerăm pe Titu Maiorescu. Acesta este omul politic și intelectualul, care a rămas în istorie mai bine de un secol drept protectorul lui Eminescu, omul care l-a ajutat cu bani, cu slujbă, ce a suportat cheltuielile spitalizării poetului, care i-a salvat manuscrisele, care i-a publicat o parte din poezii. Iată că istoria descoperă altceva. Dincolo de masca bonomiei, Maiorescu era un dușman înverșunat al lui Eminescu. Un alt politician al vremii, P. P. Carp, ministru pe atunci, negociind la Viena încheierea tratatului amintit mai sus,

îi scria lui Maiorescu să facă tot ce se poate ca să-i închidă gura lui Eminescu. Mari condeieri și patrioți ardeleni, în frunte cu Ioan Slavici, sunt nevoiți să fugă din București, ca să scape de represalii. Eminescu rămâne să ducă lupta și să apere interesul național tot mai singur. Doi buni prieteni ai lui devin uneltele lui Maiorescu, îl prind mișelește și-l bagă în cămașă de forță, ducându-l la spitalul de nebuni. Șeful ospiciului, un oarecare Dr. Șuțu, dă curs indicațiilor politice și-l supune pe Eminescu unui tratament intensiv cu mercur(argintul viu). Ajuns în pragul nebuniei din cauza durerilor imense și a influenței nefaste asupra sistemului nervos a tratamentului, Eminescu e trimis la… Viena, pentru continuarea tratamentului. În realitate, voiau cu orice preț să-l îndepărteze de București, să i se piardă urma. Interesant este că medicii de la Viena nu numai că nu continuă tratamentul distrugător, dar își respectă jurământul și misiunea și-și dau seama de crima ce se săvârșea asupra poetului. Alertați că vor fi dați în vileag, Maiorescu și Carp îl scot pe Eminescu de la Viena și-l aduc la ospiciul de nebuni de la Iași, unde era director un om de încredere al lor, doctorul Iszac. Acesta continuă ,,tratamentul" început de doctorul Șuțu din București, până bietul Eminescu moare. Este strigător la cer, că și autopsia a fost o formalitate, probabil tot un comandament politic, menit să acopere crima. Creierul poetului a fost aruncat la gunoi, fără a fi examinat, făcându-se doar mențiunea că era mai mare decât un creier obișnuit.

Geniul neamului românesc, omul care în ceva mai mult de treizeci de ani a cuprins în mintea lui o mare parte din oceanul gândirii omenești de până la vremea lui, poetul nepereche, patriotul total, care a ars ca o torță, luminând prin veacuri calea poporului său, a fost ucis mișelește de oameni fără scrupule morale. Mai mult, ucigașii au știut să-și lustruiască imaginea proprie și să fie cunoscuți de

contemporani și următori drept binefăcători și oameni de mare finețe.

Nu era crima aceasta, din păcate, singura din istoria românilor. Amintim aici alte victime precum Nicolae Iorga, I. G. Duca, Virgil Madgearu și mulți alții, pe care numai Dumnezeu îi știe. Nu mai vorbim, că-n străinătate asasinatul politic a fost folosit pe scară largă pentru eliminarea adversarilor politici. Amintim aici doar pe Napoleon, care a fost „tratat" chiar de medicul său cu arsenic, cea mai puternică otravă.

Activitatea și opera lui Mihai Eminescu vor trebui reevaluate în viitor. E prea puțin cunoscută opera lui publicistică, poate mai există multe manuscrise ale sale dosite de „protectorii" săi. Poate că Sfântul Sinod va analiza cu atenție viața și opera lui Eminescu și va ajunge la concluzia că un asemenea Om - Martir trebuie canonizat cât mai curând în rândul sfinților români. Ar fi o măsură reparatorie din partea Bisericii, „mama neamului românesc", cum el însuși a numit-o.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției**, mai spicuim:

„Nu numai că acţiunea serveşte să ne descopere ceea ce în noi e mai tare, sau, uneori, chiar ceea ce e mai tare decât noi, ci ea mai constituie adesea, în indiferenţa şi haosul stărilor interioare, un centru solid, care devine ca un sâmbure al caracterului. De câte ori noi nu voim decât după ce am acţionat şi pentru că am acţionat! Copilul are o viaţă alternativă de dorinţe opuse şi de mişcări capricioase; el construieşte şi distruge, plictisindu-se repede de orice: e o anarhie vie. Pentru ca să se organizeze în el un sistem şi pentru ca forţele lui să se grupeze într-un mănunchi în el,

trebuie să înveţe a urma hotărât una din tendinţele sale, excluzând pe celelalte... Altfel sfârşeşte prin a nu mai şti ce vrea... Astfel reuşim, acţionând, să vrem ceea ce ni se părea că nu putem vrea la început, ceea ce nu voiam din lipsă de curaj şi de forţă, ceea ce am fi vrut să vrem...

După îndelungi deliberări, decizia este întotdeauna rezultatul unui moment. Apoi, acest punct critic odată trecut, actul îşi desfăşoară consecinţele oricare ar fi fost fluctuaţiile care le-au precedat. Trebuie să trecem la faptă, chiar când o facem cu oarecare silă. Pe urmă vine şi plăcerea pentru acel lucru. Chiar când nu simţi tot ce zici sau faci, când nu ai decât o nuanţă a adevăratelor dorinţe, când cuvintele şi actele ies mai puţin din abundenţa inimii şi mai mult dintr-o constrângere seacă şi dezgustătoare, faptul acesta produce un efect asupra noastră, coborând puţin câte puţin în realitatea conştiinţei, devenind viaţa noastră... Cine nu face se desface. Nu ajunge deci numai a voi când poţi şi cum poţi, căci nu vei voi multă vreme. Pentru că orice acţiune care se execută, se foloseşte în chip necesar de constrângere, pentru a aduna şi a disciplina forţele împrăştiate; pentru că acţiunea este semnalul unui război civil în care sunt morţi şi răniţi; pentru că noi nu mărşăluim decât zdrobind în noi şi sub paşii noştri legiuni de vieţi, lupta e declarată orice am face; şi, dacă nu luăm ofensiva contra inamicilor voinţei, se coalizează ei împotriva voinţei. Trebuie să ne batem; cel ce va fugi de luptă va pierde în chip necesar libertatea împreună cu viaţa. Chiar în cei mai buni sunt comori de răutate, de necurăţie şi de pasiuni meschine.

Aceste puteri ostile nu trebuie lăsate să se grupeze în deprinderi şi în sisteme; trebuie divizate prin atac; se impune unirea forţelor credincioase împotriva anarhiei, înainte de a se forma coaliţiile, complicităţile şi trădările... De asemenea pentru a ne apăra de năuceala din ultima clipă şi de

sofismele conştiinţei travestite, care dovedesc că actul cutare este permis şi plăcerea cutare e legitimă, trebuie să ne obişnuim a lua ofensiva şi a face mai mult decât să evităm ceea ce nu trebuie; trebuie să putem răspunde cu forţa experienţei anterioare: „Chiar dacă e legitimă, vreau să mă lipsesc de ea". Contra mişcărilor involuntare nu e de ajuns să vrei, căci vei fi surprins şi chiar voinţa îţi va lipsi: nu e de ajuns să rezişti, vei fi învins. Fără să aştepţi trebuie să acţionezi direct împotriva adversarului, să-1 provoci, să trezeşti prin luptă stări de conştiinţă noi, pentru a-i înfrânge rezistenţa şi pentru a capta până în originea ei sursa antrenărilor revoluţionare. Acţiunea voită e principiul acţiunii, din ce în ce mai voluntară şi mai liberă.

Şi niciodată opera nu e terminată şi nici cucerirea definitiv consolidată. Această construcţie vie e mereu instabilă şi gata să se împrăştie. Deci mereu trebuie reîncălziţi cu o suflare nouă aceşti aliaţi gata de slăbiciuni, de abandonări, şi mereu concentrată ardoarea sufletului ca într-un focar, pentru a topi la un loc toate elementele necesare actului, care nu poate fi turnat decât dintr-un singur bloc. A fi acţionat, nu scuteşte pe cineva de a acţiona: nu există rentieri în viaţa morală.

O unificare a voinţei, ba chiar a tuturor facultăţilor noastre sufleteşti izbuteşte s-o ajungă abia rugăciunea."

*

Folclor din Mehedinți(LXIX)

Continuăm să redăm cea mai completă variantă de **Colocășenii** din Mehedinți, pe care am cules-o la 18 iunie 1974 de la **Stănescu P. Victor**(născut 1918) din satul Stănești, de sub Munții Mehedințiului:

,,Și așa i-a blagoslovit, Să se-nmulțească,

Ca iarba pământului,
Ca frunza codrului,
Ca nisipul mării!
Mulți ani trecură
Și mulți, mulți crezură
De se înmulțiră
Ca stelele cerului,
Ca iarba pământului,
Ca frunza codrului,
Ca nisipul mării!

Până a ajuns vremea
Și la ăști doi tineri,
Care stau cu genunchii plecate,
Și cu fețe rușinate,
Dumneavoastră se roagă,
Se roagă cu plecăciune,
Să le dați iertăciune!
Să-i iertați
Și să-i binecuvântați!

Părinții, cu mâinile pe capetele tinerilor, zic: „Iertați să fiți!” Vornicelul continuă:

„Cum a binecuvântat
Dumnezeu pe Aron,
De a-nfrunzit toiagul lui,
Uscat fiind de 99 de ani
Și pe cei doisprezece patriarhi,
De-au înflorit cununi pe capetele lor,
C-așa a lăsat Dumnezeu,
Ca fecior și fecioară
Să lase pe tații lor

Și pe mamele lor
Și și să se lipească de femeia sa
Și să fie un trup.
Acum de la mirele cel mare
Un bacșiș mare;
Iar de la cinstita mireasă
O basma de mătasă
Și-un pahar de vin mustos,
C-așa-i de la Hristos!”

*

File de jurnal – 11 apr. 1981

„Unchiu-meu Sandrică, cântărețul de la biserică, mi-a spus că-n această săptămână la Șantierul Naval din Tr. Severin, la Secția „Confecții”, a fost grevă de două ore. A venit ministrul muncii, Domnul Ion Avram, la fața locului. Se pare că nu s-a știut nimic la celelalte secții, semn că n-a fost vorba

de o grevă organizată. Muncitorii sunt foarte nemulțumiți, fiindcă nu li se dă de lucru și nu-și pot scoate salariile. În afară de aceasta mai sunt tot felul de șicane, pe care le face muncitorilor directorul cu producția, Dl. Urecan. Se zice că-n una dintre secții l-au gonit muncitorii, aruncând cu fiare după el. E vorba ca pe actualul director general al șantierului, Dl. Pandele, care ar fi cumnat cu președintele țării, să-l pună prim-secretar al județului."

*

„Bărbatul fatal"

Eram în primii ani de preoție. Frecventam de câteva ori pe săptămână biblioteca județeană din Severin. Seara pe la opt se termina programul. Plecam pe centru spre protoierie, ca să-mi iau bicicleta și să mă duc acasă. Era multă lume. Totuși, de fiecare dată îmi atrăgea atenția un bărbat înalt, frumos și bine îmbrăcat. Pentru prima dată vedeam pe cineva cu adevărat elegant, care știa să se îmbrace cu gust. Cred că în fiecare zi venea în centru cu un alt costum. Se vedea de la o poștă că sunt costume confecționate pe comandă, fiindcă parcă erau turnate pe corp. De culoarea costumelor erau pantofii, pălăria și cravata. Doar cămașa era de o altă culoare, dar bine asortată. Câteodată mai purta câte o umbrelă sau câte o borsetă. Saluta frumos, elegant, respectuos, ridicând pălăria și înclinând ușor capul. Părea a fi un intelectual fin sau un demnitar din înalta protipendadă a județului. Îl asemănam în mintea mea cu Domnul Trandafir din nuvela lui Sadoveanu.

L-am văzut într-o zi la gară. Frumos îmbrăcat, elegant, purta în mână un buchet mare de trandafiri roșii. Din vagonul de clasa întâia a coborât o doamnă la fel de elegantă, pe care a primit-o foarte delicat, înmânându-i buchetul de flori și rostind multe cuvinte pe care nu le auzeam. Doamna era foarte încântată de ceea ce-i spunea bărbatul. Altădată, l-am văzut la

fosta cafenea „Ada-Kaleh” comandând „- O cafeluuță!” Când chelnerița i-a servit ceașca, dânsul i-a oferit un trandafir alb.

Totuși, omul acela pentru mine era o enigmă. Parcă era din altă lume cu manierele lui așa elegante, neobișnuite pentru vremea noastră. Mă întrebam ce pregătire intelectuală are. Am întrebat despre el ba pe unul, ba altul dintre cunoscuții mei, dar toți spuneau doar atât: „ - Bărbatul fatal! Nu, nu știu cine este!” Lucrul acesta îmi mărea curiozitatea.

Într-o zi eram la o întreprindere de transporturi auto. Trebuia să taxez o mașină să-mi ducă la biserică niște nisip. La un moment dat am văzut un bărbat pe care parcă-l cunoșteam. Era în salopetă, negru de ulei, pe față și pe mâini. Ducea un cărucior cu scule și piese. Am tresărit și am întrebat pe un cunoscut care mă însoțea: „- Bonciule, eu parcă aș cunoaște de undeva omul acesta!” „- A, sigur că da! E nea Mitică, bărbatul fatal! Îl vedeți pe centru seara, îmbrăcat la ultimul răcnet al modei!” „ - Cine este?” „ - E colegul nostru, mecanic! Știm că nu are familie și că tot ce câștigă cheltuiește pe haine și pe mâncare!” Enigma devenea mai apăsătoare pentru mine.

Într-o zi, discutam cu un unchi al meu, profesor în Severin. I-am spus de „Bărbatul fatal”. Unchiu-meu mi-a destăinuit ceea ce știa și el: „ - Omul acela, nană, a avut familie. Și-a construit o casă ca un bibelou, pe strada… Eu o știu! Era o frumusețe. Când casa a fost gata, a venit ordin să se demoleze toate casele de pe strada aceea și să se construiască blocuri. Le-a dat la oameni despăgubiri, maximum optzeci de mii de lei pentru o casă, adică prețul unei „Dacii”. Oamenii n-au avut încotro și au cedat. Nea Mitică n-a primit banii și n-a semnat. Au ajuns cu demolările până la casa lui. Când au venit cu buldozerele la poarta lui, s-a baricadat în curte și le-a spus: „- Care va intra primul în curtea mea, acela va muri! După aceea puteți să faceți cu mine ce vreți!” A venit miliția și oficialități de la județ. Au forțat poarta și primul care a intrat a

fost un miliția. Nea Mitică i-a dat în cap cu o unealtă pe care o avea la el și miliția a murit acolo, în curtea lui. A fost condamnat la cincisprezece ani de închisoare. Când s-a întors, a aflat că unicul copil îi murise între timp, iar soția se măritase. Nu s-a mai recăsătorit, dar seară de seară se plimbă pe centru. Cred că vrea să sfideze autoritățile. Vrea să le arate că nu l-au învins, chiar dacă la un moment dat l-au îngenuncheat!"

După revoluție l-am mai văzut vreo doi-trei ani pe domn Mitică. Nu mai avea nimic din eleganța cunoscută. Era îmbrăcat în haine modeste, ca un bătrânel oarecare. Ședea pe câte un trotuar de pe lângă piață. Își întindea în față o bucată de pânză și pe ea își expunea marfa: pantofi, cravate, pălării, scule, piese de tot felul. Războiul lui se terminase. De acum nu mai avea cu cine să lupte și de aceea redevenise el însuși, omul obișnuit, modest, simplu, ducându-și crucea vieții.

*

Zâmbete

● Zilele acestea m-a abordat un oarecare în piață: „- Părinte, îl am pe frate-meu în pușcărie! L-a condamnat cinci ani, fiindcă a intrat în casă la unu și a furat ba una, ba alta. Noroc că n-a fost omul acasă, că putea să facă și crimă! Ar avea nevoie acum de o carte științifică, din domeniul religiei, ca să-i mai scadă din pedeapsă. Știți, cum a făcut Becali, Năstase și alții! Eu m-am gândit la dvs. Vă plătesc eu cât face, dar să-i faceți o carte bună!" Cam buimăcit și surprins de o asemenea propunere, i-am spus: „ - Domnule, fratelui dumneata îi trebuie una mare, tare și groasă! Eu nu sunt în stare să fac așa ceva. Sunt prea slab; sunt zgaibă!" „ - Și n-ați putea să-mi recomandați pe altcineva?" „ - Știam pe cineva, care ar fi fost în stare să vă facă o asemenea carte, dar a murit! Îmi pare rău că nu vă pot ajuta!"

● *„Când nu are bani, mănâncă legume sălbatice acasă;*

● *Când are bani, mănâncă aceleaşi legume sălbatice într-un restaurant pretenţios.*

● *Când nu are bani, merge pe bicicletă;Când are bani, merge pe bicicleta de cameră; Când nu are bani, aleargă ca să-şi câştige pâinea; Când are bani, aleargă ca să ardă grăsimile; Când nu are bani, îşi doreşte să se căsătorească; Când are bani, îşi doreşte să divorţeze; Când nu are bani, soţia devine secretară; Când are bani, secretara devine soţie.*"

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva **ajutoare și donații, astfel: Doamna Mariana Dumitrescu** (SUA): **217 lei; Domnul Zaharescu Mihăiță** din Tr. Severin și **Doamna Zaharescu Fârsâna** din Izvorul Bârzii, amândoi fii ai satului B**ârda:** câte **50 lei;**

Doamna Paicu Maria din Malovăț a mai adăugat **50 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **125 lei; Domnul Învățător Georgică Sfetcu** a contribuit pentru lucrările de la biserica din Bârda cu **50 lei;**

*

Lucrări la biserică

La biserica de la Bârda **Domnii Ivașcu Vasile, Luca Vasile, Stănciulescu Florin și Doamna Ivașcu Domnica** au îmbrăcat scara de la intrare în mochetă și au montat colțare metalice pe dungile treptelor. A ieșit o treabă frumoasă. Le mulțumim!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Înțelepciunea ierarhului,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6322(29 ian.), p. 5; **Ciupercile,** în „Appolon Junior", Slobozia, 2015, nr. 6(iun.), p.

7, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(III),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV (2015), nr. 6412(10 iun.), p. 4; **Corabia lui Noe,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6412(10 iun., p. 1; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(IV)**, în „Datina”, an. XXV (2015), nr. 6413(11 iun.), p. 4; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(V),** în „Datina”, Tr. Severin”, an. XXV(2015), nr. 6414(12 iun.), p. 4; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu (VI),** în „Datina”, Tr. Severin”, an. XXV(2015), nr. 6415(13-14 iun.), p. 4; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(VII),** în „Datina”, Tr. Severin”, an. XXV(2015), nr. 6416(16 iun.), p. 4; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(VIII),** în „Datina”, Tr. Severin”, an. XXV(2015), nr. 6417(17 iun.), p. 4; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu(IX),** în „Datina”, Tr. Severin”, an. XXV(2015), nr. 6414(13-14 iun.), p. 4**; Corespondența,** în „Datina”, Tr. Severin”, an. XXV(2015), nr. 6418(18 iun.), p. 3; nr. 6419(19 iun.), p. 4; ***„Scrisoare pastorală”-302,*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia-Mare, 2015, 17 iun., ediție și on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); în „Armonii Culturale”, Adjud, 2015, Adjud, 2015 18 iun., ediție și on-line(*http://armoniiculturale.ro*); în „Observatorul”, Toronto-Canada, 2015, 20 iun., ediție și on-line(*http://www. observatorul.com*); **Propta cimitirului,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6419(19 iun.), p. 4; **Amintiri despre Tudor Vladimirescu. Hăituirea,** în „Datina”, Tr. Severin”, an. XXV(2015), nr. 6419(19 iun.), p. 4**;**

*

Parohia noastră a publicat cartea preotului Dvs. și a Părintelui Stelică Zoican, **Oameni. Fapte. Întâmplări**(224 pag.).

Fragmente din lucrare au apărut și în „Scrisoare pastorală” de-a lungul ultimilor ani. Am adunat pe filele acestei cărți o mulțime de amintiri, de fapte și întâmplări petrecute în

satele de la poalele Munților Mehedințiului de la începutul veacului al XIX-lea, până într-a doua parte a celui următor. Ele se constituie ca un document memorialistic, care încearcă să reînvie niște epoci demult apuse, să contureze mai ales portrete spirituale, momente din viața multora care au trecut pe tărâmul dorului, sau ale celor care continuă să urce sub crucea vieții. După ce le citești, nu poți decât să spui, șoptit, cu glas de rugăciune: „Doamne, cât de frumoasă este viața! Îți mulțumesc pentru fiecare clipă pe care mi-o dăruiești!”

*

Botezuri. Nunți. Înmormântări

În ziua de 6 iun. am oficiat Taina Sf. Botez pentru **Vasile Andreea-Adina,** fiica **Domnului Vasile Ion** și a **Doamnei Vasile Aurelia-Maria-Roxana** din Celnata(MH). Să trăiască! În ziua de 6 iun. am oficiat Taina Sf. Cununii pentru **Domnul Pătrulescu Alin-Marian** din Malovăț și **Domnișoara Bârlan Mihaela** din Valea Boierească, cât și pentru **Domnul Vasile Ion** din Celnata **și Doamna Cojocaru Aurelia-Maria-Roxana** din Husnicioara. Dumnezeu să le ajute! În ziua de 10 iunie am oficiat slujba înmormântării pentru **Voican Tudor**(79 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-l ierte!

*

Excursie. Pelerinaj

Pentru excursia la Mânăstirea Prislop s-au înscris 33 persoane. Vom trece pe Valea Jiului și vom opri și la Mânăstirea Lainici. Așteptăm înscrieri.

*

Program

În cursul lunii Iulie avem următorul program de slujbe: **4 Iul.** (Bârda-Malovăț); **5 Iul.**(Malovăț); **11 Iul.**(Malovăț-Bârda); **12 Iul**(Bârda); **18 Iul.**(Bârda-Malovăț); **19 Iul.** (Malovăț), **20 Iul. (pomeniri dimineața la** Bârda; slujbă la

Malovăț); **25 Iul.**(Bârda-Malovăț); **26 Iul.**(Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 304(16 – 30 Iunie)

Dragii mei enoriași!

Ne-ai trădat, Victore!

O veste cumplită ne-a lăsat fără grai! Autoritățile noastre au aprobat construirea în București a celei mai mari moschei din Europa, pe o suprafață de 13.000 metri pătrați. Pentru ca „bucuria" să fie deplină, lângă moschee se va construi și cea mai mare universitate musulmană din Europa, care va avea o capacitate de 6.000 de studenți. Universitatea se vrea „centru de învățătură și propagandă musulmană".

Nu știm ce argumente au determinat pe mai mari noștri să facă acest gest, important este că urmările sunt foarte grave și cu consecințe incalculabile în viitor. Ca preot și cetățean, mă simt trădat de oamenii pe care, culmea, i-am votat. Mai bine mi se usca mâna, când am făcut aceasta!

O unitate de învățământ musulman de asemenea anvergură nu este justificată nici pentru noi, românii, nici pentru musulmanii, care vor veni să studieze aici, dacă sunt de bună credință. Românii sunt majoritari creștini. Musulmanii din România sunt de ordinul câtorva zeci de mii. Cei mai mulți sunt turcii din Dobrogea. De acolo este și muftiul Iusuf Murat, adică mai marele religios al turcilor musulmani. Cu dumnealui am fost coleg. Am vorbit împreună, ne-am înțeles bine, am

glumit. Este un om inteligent și serios. A pregătit o teză de doctorat, în care a făcut un studiu comparativ între dreptul religios islamic și dreptul canonic creștin. Pentru nevoile religioase ale turcilor din România sunt locașuri de cult, moschei suficiente în Dobrogea și chiar una în București. Ele sunt de dimensiuni corespunzătoare comunităților, pe care le deservesc. O moschee de aproape un hectar și jumătate în București nu are nici o justificare în vremea noastră, afară de faptul că am vrea să islamizăm România. Cei care am iubit istoria neamului, am aflat din documente și din cronici, că domnii și strămoșii noștri au luptat pe viață și pe moarte, ca să nu permită turcilor să-și construiască moschei pe pământ românesc și nici să nu-l colonizeze cu populație musulmană. Niciodată Principatele Române nu au fost pașalâc turcesc. Domnii noștri au convenit cu sultanii turci să le dea bani, să le dea cereale, să le dea vite, să le dea chiar copii, dar să nu le dea pământ. Știm prin ce nenorocire a trecut vecina noastră Jugoslavia, când a fost sfâșiată în bucăți. Astăzi Serbia nu mai are multe locuri de sfântă aducere aminte, locuri pe care a scris istorie cu sânge de-a lungul veacurilor. Câte ctitorii asemenea Putnei de la noi nu sunt astăzi în Bosnia, câte morminte de țari sârbi nu sunt azi în pământ străin?! Cât sânge s-a vărsat în recentul război din Jugoslavia, câte zeci sau poate sute de mii de oameni nevinovați au murit!

Auzim zi de zi de atacurile teroriste săvârșite de tineri musulmani în multe țări din lume, în special pe continentul european și pe cel american! O asemenea universitate de la noi ar fi adevărată trambulină pentru astfel de oameni, pentru a putea pătrunde mai ușor în spațiul european sub paravanul carnetului de student. Pentru a ține sub observație atâtea mii de tineri, îți trebuie ție, ca țară-gazdă, de 2-3 ori mai mulți agenți de supraveghere.

Auzim și citim despre atrocitățile ce se săvârșesc în Orient, în țări precum Siria, Iran, Irak, Afganistan și altele de către tineri musulmani teroriști. Te cutremuri, când afli ce viață au creștinii din acele țări, cum sunt persecutați cu o barbarie pe care nu ne-am fi putut-o imagina pentru începutul veacului al XXI-lea. Vorbim de sfinții martiri din vremea persecuțiilor romane, dar nu vorbim de sfinții din vremea noastră din Orient, care pecetluiesc cu sângele și cu viețile lor Evanghelia lui Hristos.

Dacă acei tineri voiesc să învețe, să se cultive, să fie la nivelul lumii civilizate din mileniul al treilea, e foarte bine. Este excepțional! De ce nu fac acest lucru acolo, acasă la ei? De ce să facă cheltuieli inutile și să vină până în România ca să învețe carte? De ce să se deplaseze un corp profesoral și tot personalul auxiliar mii de kilometri până aici, când ar putea foarte bine să învețe fără astfel de cheltuieli în țările lor.

Mulți musulmani, turci, iranieni, irakieni, afgani etc. vin în România, în Europa, să muncească, să se stabilească. Foarte bine, dar de aici până la a face din continentul european citadelă a islamismului e cale lungă și nu trebuie să treacă neobservată. Avem destule secte creștine la noi și în Europa. E destul! Efortul unora de a face din acest continent teatru de război inter-religios, ori încercările de a transforma continentul nostru într-unul musulman, budist, confucianist etc. nu este numai o problemă a instituțiilor religioase, ci o problemă de maximă importanță și pentru instituțiile politice. Europa a fost și trebuie să rămână leagănul culturii și civilizației. Poate să facă aceasta numai rămânând creștină, așa cum a fost de două mii de ani.

În piesa **Apus de soare** a lui Barbu Ștefănescu-Delavrancea, Ștefan cel Mare spune: „Moldova nu este a mea; nu este a voastră, ci este a urmașilor urmașilor voștri!” Omul acela era cu adevărat un Domn și avea conștiința eternității

unui neam. Mai mult, avea conștiința misiunii sale. Ștefan nu se juca nici cu țara, nici cu poporul său, nici cu istoria lui, nici cu viitorul lui. Tocmai de aceea a rămas un voievod fără seamăn în istoria neamului. De-așa vremi și de-așa oameni se-nvredniciră moșii și strămoșii noștri!

Cine are urechi de auzit să audă, până nu e prea târziu….!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției**, mai spicuim:

„SPRE RUGĂCIUNEA NEÎNCETATA. „Dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ, în privinţa unui lucru (mântuirea), pe care îl vor cere: se va da lor de către Tatăl Meu, Carele este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei adunaţi întru numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor!" Cuvintele acestea, pe lângă înţelesul literei, mai au şi următorul sens: pământul este trupul iar mai cu deosebire inima; cei doi sau sunt puterile sufletului, care, dacă se vor învoi pe pământ, adunându-se într-un gând, va fi şi Dumnezeu în mijlocul lor. Unirea puterilor cug*etului** ***pe pământul inimii, însemnează iubirea, căci numai ea uneşte cele învrăjbite. Iar iubirea, cerând ceva de la Dumnezeu, Tatăl răspunde celor doi sau trei de pe pământ, dăruindu-le iubirea Sa, care este Fiul Său, şi aşa ne aflăm având pe Dumnezeu, Care iubire este, în mijlocul nostru. Minunea acestei adunări a puterilor sufletului, învrăjbite de puterea ucigaşă a păcatului, nu e cu putinţă decât în numele lui Dumnezeu. Rugăciunea neîncetată a fericitului nume: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!", după îndemnul Sf. Pavel: „Neîntrerupt vă rugaţi", săvârşeşte minunea unirii în dragoste a celor învrăjbite întreolaltă de păcat. Stăruim în tot chipul cu***

putinţă asupra unirii lui Hristos cu puterile sufletului, precum şi asupra puterilor înseşi, pentru mântuirea noastră. Aceasta este singurul bun ce ne trebuieşte cu adevărat, - este o lucrare şi a minţii, şi a voinţei, şi a dragostei; mai mult: o lucrare îmbinată armonic şi mult sporită; puterile sufleteşti înmulţindu-se, nu numai adunându-se.

Sub lucrarea preafericitului nume, puterile sufletului: mintea, iubirea şi voinţa, se întorc de la iubirea lumii, la care le-a încovoiat vicleanul, iarăşi la Dumnezeu, spre care erau zidite. Preafericitul nume ne readuce iarăşi din robia contra firii la lucrarea cea după fire. Sf. Maxim Mărturisitorul, tălmăcind locul de la 2 Par., XXXII, 2-3, în care-i vorba de regele Ezechia, care, cu bătrânii şi cu popor mult, astupă izvoarele cetăţii, ca să zădărnicească atacul asirianului, ne învaţă: „Mintea înarmată are alăturea de sine ca pe nişte bătrâni, sau căpetenii, facultatea raţiunii, facultatea poftitoare şi facultatea impulsivă...” Cu ajutorul acestor trei puteri sănătoase şi neamăgite, mintea adună popor mult, adică mişcările şi gândurile evlavioase care pornesc în mod natural din ele. Iar apele din afara cetăţii, adică din afara sufletului, care formează râul ce trece prin mijlocul cetăţii, sunt cugetările ce curg în suflet, trimise prin fiecare simţ din sectorul corespunzător al lumii sensibile, în timpul contemplării naturale. Din ele se formează cunoştinţa celor sensibile, care străbat sufletul, asemenea unui râu care trece prin cetate. Câtă vreme sufletul e străbătut de această cunoştinţă şi nu leapădă chipurile şi nălucirile lucrurilor sensibile, prin chiar acestea puterea vicleană şi stricăcioasă obişnuieşte să pornească război împotriva lui. De aceea zice Ezechia zice: „Ca să nu vină regele Asur şi să afle apă multă şi să biruiască”. E ca şi când mintea prevăzătoare ar zice către puterile sale, în vremea năvălirii patimilor: „Să oprim cunoaşterea naturală şi să ne îndeletnicim numai cu

rugăciunea şi cu chinuirea trupului, prin filosofia practică (dintre acestea rugăciunea e figurată prin urcarea regelui în templul lui Dumnezeu, iar chinuirea trupului prin îmbrăcarea lui Ezechia în saci), ca nu cumva prin ideile lucrurilor sensibile, cel viclean să strecoare în noi şi chipurile şi figurile lor. Căci prin acestea s-ar naşte în noi patimile pentru înfăţişările lucrurilor văzute, iar lucrarea raţională din noi încetând de a mai străbate prin mijlocirea simţurilor spre realităţile inteligibile, cel viclean ar izbuti să surpe cetatea, adică sufletul şi să ne târască în Babilon, adică în confuzia patimilor.

Prin urmare, în vremea năvălirii patimilor, cel ce-şi închide vitejeşte simţurile şi leapădă cu totul mişcările naturale ale minţii îndreptate spre cercetarea celor din afară, acela a astupat asemenea lui Ezechia izvoarele de apă care sunt în afara cetăţii şi a oprit râul care trecea prin mijlocul cetăţii. La aceasta l-au ajutat puterile amintite şi numitul popor adunat, adică gândurile evlavioase ale fiecărei puteri. Şi sufletul, făcând aşa, a biruit şi a ruşinat, prin mâna lui Dumnezeu, puterea vicleană şi tirană, pornită împotriva lui, omorând la poruncă dumnezeiască, prin raţiunea destoinică să distrugă patimile, ca printr-un înger, o sută opt zeci şi cinci de mii din ostaşii ei. Iar acest număr, în deprinderea păcatului, a pătruns în cele trei puteri ale sufletului, în chipurile sensibile, ca şi lucrarea simţurilor îndreptată spre ele.

Prin urmare mintea, care vrea să risipească prin cunoştinţă ispitirile nevăzute, nu trebuie să se ocupe nici cu contemplaţia naturală, nici altceva să nu facă în vremea atacului dracilor vicleni, ci numai se roage, să-şi îmblânzească trupul cu osteneli, să stingă cu toată sârguinţa cugetului pământesc şi să păzească zidurile cetăţii, virtuţile." Darurile Sf. Botez ne îmbie, lăuntric prin conştiinţă, şi

dinafară din cuvântul Bisericii, la împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Lucrarea poruncilor, care păzesc viaţa curată şi dau viaţă celui ce le împlineşte, tocmai slujba aceasta o are: dezgroparea comorii, sau deşteptarea puterilor sădite în noi la a doua naştere, trezirea la viaţa cea după Hristos şi Duhul Sfânt. Că Dumnezeu se găseşte în poruncile Sale şi prin porunci vine la noi şi pe noi ne strămută în Sine; precum şi întors: prin fărădelegi se strecoară vrăjmaşul şi ajungem de-o asemănare cu el. Deci, cei ce ajung hotarul morţii în nelucrarea poruncilor nu se vor mântui, ca unii ce n-au aflat comoara, ba şi talantul de negustorie l-au îngropat în pământ."

*

,,Sărbătoarea fânului"

De aproape patruzeci de ani propoveduiesc în pustiu! De primăvara până toamna, câțiva enoriași ai noștri, fie că au, fie că nu au treabă, își găsesc de lucru Dumineca! De-ar sta toată săptămâna tolăniți la umbră, dar Dumineca trebuie să facă ceva! Musai! Altfel nu se simt bine, nu le tihnește nici mâncarea, nici somnul în cursul săptămânii. Dumineca au sporul cel mai mare! Nichipercea pune umărul, se opintește și treaba se isprăvește! Respectivii trăiesc un sentiment de mulțumire, de bine, de satisfacție, de victorie, când lucrează Dumineca. Parcă ar vrea să spună celorlalți: ,,Vedeți ce curajos sunt eu? Nu mi-e frică nici de Dumnezeu!" La biserică am vorbit de nenumărate ori despre importanța Duminecii, numai că nu cei care vin la biserică batjocoresc cele sfinte, ci alții, care nu vin la biserică nici în ziua de Paști!

L-am atenționat pe unul, care lucra de zor Dumineca, că e păcat să batjocorească cele sfinte. Mi-a răspuns, rânjind: ,, - Ha, ha, părințele, știu că vă ocupați cu folclorul! O vorbă din bătrâni zice, că fânul n-are sărbătoare!" A trebuit să recurg și

eu la folclor și i-am răspuns ca atare: „ - Tot din bătrâni ne-a rămas și o legendă cu tâlc. Ea spune că într-o Duminică dimineața Dumnezeu s-a uitat peste pământ, să vadă ce fac creștinii Lui. Și-a oprit privirile asupra unui sat. Toți erau la biserică, afară de unul, care ședea pe o bancă la poartă și răsucea un pai pe deget. S-a mâniat Dumnezeu și în momentul acela degetele creștinului s-au uscat! E tot din bătrâni! Aș adăuga, însă, porunca lui Dumnezeu, a patra din Decalog, care spune așa: ***„Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca s-o sfințești. Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale, iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău; să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine. Că în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și toate cele ce sunt într-însele, iar in ziua a șaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a șaptea și a sfințit-o”*** **(Ieș., XX, 8-11).** În afară de aceasta, pentru noi, creștinii, Dumineca este Ziua Învierii Domnului Iisus Hristos. Altfel spus, fiecare Duminecă este o repetare a Sfintelor Paști!”

Este dureros și revoltător, ca niște creștini botezați în numele Sfintei Treimi să lucreze într-o veselie în dumineci și sărbători religioase, dar să nu miște un pai în „sărbătorile băbești”, fie că e „marțea trăsnetului”, fie „joia iepelor”, „marțea lupilor sau a urșilor” etc.

În Sfânta Scriptură Îl întâlnim pe Mântuitorul la un moment dat mergând pe malul mării. Aproape de țărm era o corabie pescărească. Niște oameni, pescari de meserie, se străduiau să pescuiască. Asta făcuseră de mici, asta făcuseră părinții, moșii și strămoșii lor. Din pescuit trăiseră. Mântuitorul le-a cerut ceva de mâncare. Pescarii I-au răspuns: „- Nu avem, căci toată noaptea ne-am chinuit și n-am prins nimic!” Atunci Domnul Iisus le-a spus: „ - Aruncați mreaja de-a dreapta

corăbiei și veți afla!” Și ei au făcut așa și nu puteau să mai tragă mreaja de mulțimea peștilor. Nu vi se pare că cei care batjocoresc Dumineca și celelalte Sărbători Creștinești, pe care le găsim scrise cu litere de foc(roșii) în calendar se aseamănă cu acei pescari, care toată noaptea se chinuiseră și nu prinseseră nimic? Știți de ce nu prinseseră? Fiindcă fuseseră fără Dumnezeu! Când Dumnezeu a fost cu ei, în câteva minute au umplut corabia. Priviți-i pe cei care sunt creștini doar cu numele, cei care batjocoresc cele sfinte, inclusiv Sărbătorile Creștinești: sunt oameni muncitori, se trudesc din greu, dar parcă se zbat pe nisip mișcător, căci înainte nu mai dau și spor nu mai au!

Vă rog să faceți un efort și să vă amintiți de anii de dinainte de 1989. Nu era zi de Duminecă sau de altă Sărbătoare Creștinească, nu era zi de Paște, în care să nu se lucreze. În mod sistematic se profanau astfel cele sfinte, pentru ca ele să se piardă, omul să-și piardă respectul față de ele. N-a fost așa! Oamenii, în majoritatea lor, au păstrat respectul față de cele sfinte, inclusiv de zilele de Duminecă și de Sărbătorile Creștinești. Vă rog să observați, însă, și ce s-a ales din realizările „epocale”, clădite prin munca din Dumineci și Sărbători! Vă spun eu: praful! În zeci de ani s-au construit cu trudă grea combinate, fabrici, uzine de tot felul și câte altele. Astăzi li se mai păstrează doar amintirea sau ruinele! Cui a folosit?

Să nu vă amăgiți de faptul că cei ce batjocoresc zilele de Duminecă și celelalte Sărbători Creștine rămân vii și nevătămați, continuând să-L sfideze pe Dumnezeu cu „curajul” lor. Vă spun doar ce-a spus Mântuitorul: ***„Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci îndreptarea lui!***” Mai multă bunătate decât atât ce mai vreți? Da**,** dar și această răbdare a lui Dumnezeu nu e nesfârșită. Vă amintesc în acest sens un alt cuvânt din Biblie: ***„Dumnezeu nu se lasă batjocorit!”***

Eu, ca preot și creștin, nu am nimic cu cei ce batjocoresc Duminica și Sărbătorile Creștinești. Nu-i urăsc, nu-i disprețuiesc, ci, dimpotrivă, îi respect. Eu îmi fac datoria să le spun ce e bine și ce e rău din punct de vedere religios. Și Mântuitorul le-a spus la fel Ucenicilor Săi. Majoritatea, adică unsprezece, L-au ascultat, dar unul, Iuda, nu L-a ascultat, ci dimpotrivă. Știți ce-a urmat!

Așadar, vă rog să rețineți, că nu există nici o „sărbătoare a fânului", a lemnelor, a bălegarului, a cocenilor, a viei, iar Dumineca și Sărbătorile Creștinești sunt valori sfinte, cu care nu trebuie să ne jucăm și pe care nu avem dreptul să le profanăm! O zi a judecății va veni pentru fiecare, mai devreme sau mai târziu. Lui Dumnezeu nu-I vom face cu ochiul la judecată, indiferent cât de „puternici" sau de „șmecheri" am fi aici pe pământ!

Cine are urechi de auzit, să audă!

*

Folclor din Mehedinți(LXX)

Continuăm să redăm rânduiala nunții, așa cum ne-a relatat-o la 18 iunie 1974 Stănescu P. Victor(născut 1918) din satul Stănești, de sub Munții Mehedințiului:

Arcușul unui viorist este pus lângă voal, jos, pe covor. Mirele ia arcușul și, cu ajutorul lui, îi pune miresei voalul pe cap. Ea scutură capul și voalul cade. Gestul se repetă a doua oară. A treia oară pune nașa mâna și voalul rămâne pe capul miresei. Nașa împodobește apoi mireasa, o „însovonește". Se scoală nuntașii de la masă și încep hora. Mirele ia mireasa și se prinde cu ea în horă. Mireasa rămâne apoi cu fetele în curtea casei. Mirele se-ntoarce în tinda casei și soacra îi pune un peșchir la gât. Dacă soacra mai are copii, o descheie mirele la gât și-i pune bani în sân. Dacă soacra nu mai are copii, ginerele o apucă de ciupag(cămașă) și trage până se rup nasturii de la

cheotoare. În acest caz nu-i mai pune bani în sân. Soacra îi dă ginerelui o ulcică cu apă, pe care ginerele o sparge de scară.

Nunta pleacă spre biserică.

La cununie, când se cântă „Paharul mântuirii”, mirele și mireasa încearcă să se calce pe picior reciproc. Cel care va reuși să calce pe celălalt, acela va domina în viața de familie, acela va fi coarda întâia în luarea deciziilor. Mireasa trebuie să țină în gură o frunză verde sau o petală de floare, pentru a rămâne tot tânără. După ce se termină cununia, în fața bisericii, nuntașii fac horă și o învârtesc de trei ori. Când se apropie de casa ginerelui, acesta fuge înainte. Aruncă o pâine în podul casei. Soacra mare așteaptă nunta la poartă. Ginerele revine alături de mireasă. Când nuntașii ajung la poartă, soacra leagă pe mire și mireasă cu un peșchir, aceasta amintind de logodna dacică. Intră cu toții în curte. În fața casei se află o masă mică, rotundă, cu trei picioare. Pe masă se află o azimă, un caier de lână, un pahar cu vin și un ou. Soacra sărută mireasa, o ia de mână și o duce la măsuță. Mireasa trebuie să se urce pe măsuță cu picioarele și să ocolească de trei ori. Nu trebuie să se răstoarne masa, să se verse vinul și nici să se spargă oul sau să cadă de pe masă. La fiecare rotire se oprește și, cu vârful piciorului, atinge ușor paharul și varsă puțin vin din el. Răsturnarea paharului e semn rău pentru viitorul familiei nou înființate. După acest ritual, nașa ia pâinea de pe măsuță, o frânge în două deasupra capului miresei, apoi o împarte fetelor care se află de față. Oul îl trece miresei prin sân, ca să nu aibă dureri la naștere. Soacra intră cu mireasa în casă, o duce la vatră și o pune să apuce zălarul cu mâna. Zălarul era lanțul care cobora de la gura hornului până deasupra vetrei și de el se atârna căldarea deasupra focului. Vine apoi nașa în casă și-i face miresei conciul. Bradul ginerelui se face a doua zi furcă de tors și mireasa trebuie să toarcă un fir.

*

File de jurnal – 14 apr. 1981

„Seara am plecat spre București. Până la Malovăț m-am dus cu Luca Dumitru(al lui Iancu). Lucrează la abator. Mi-a relatat anumite aspect din munca dumnealui. În abatorul din Severin se sacrifice zilnic până la 2.800 porci, fără a mai vorbi de alte specii. De la el se alimentează județele Mehedinți, Dolj și Caraș-Severin. Pentru necesitățile interne rămâne puțină carne. Cea mai mare cantitate, în special cea de calitate superioară, este trimisă peste graniță, „la americani”. Porcii se ucid prin electrocutare, iar bovinele prin lovire cu ciocanul.

La Malovăț, cât am așteptat autobuzul, am asistat la câteva scene ce se petreceau în bufetul comunal. Se vedea prin geam ca la televizor. Bărbați, femei și copii, într-un nor de fum și un zgomot infernal, beau, vociferau, râdeau etc. E oribil să vezi femei ieșind din cârciumă clătinându-se, duhnind a băutură și rânjind absent(...).”

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare astfel: **Doamna Omir Lucreția** din București, fiică a satului Malovăț: încă **300 lei; Doamna Anca Gheorghescu** din Canada: **200 lei; Domnul Marin Stănciulescu** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda: **100 lei; Doamna Filip Cornelia** din Tr. Severin, **Doamna Crăciunescu Valeria** și **Domnișoara Nisioi Mihaela,** amândouă din Câmpulung-Moldovenesc(SV): **câte 50 lei;**

La 30 iunie, situația contribuției de cult pe 2015 se prezintă astfel: **în Bârda** au achitat **93,91%; în Malovăț** au achitat **95,41%.** La nivel de parohie au achitat: **94,94%**. Este o situație excepțională. Menționăm că în parohia noastră serviciile religioase sunt gratuite, iar contribuția de cult este la aprecierea credincioșilor, după principiul: fiecare dacă vrea și

cât vrea. Preotul stă la dispoziția tuturor, indiferent dacă au achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult, 24 de ore pe zi și 365 zile pe an. În rest, e liber!

Mulțumim cordial tuturor celor ce au ajutat parohia noastră, ori au achitat ceva pentru contribuția de cult. Dumnezeu să le răsplătească!

*

În cursul lunii iunie s-a donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 7 Iun. (Malovăț): **200 pâini;** 14 Iun.(Bârda): **100 pâini;** 21 Iun.(Malovăț): **200 pâini;** 28 Iun.(Bârda): **100 pâini;** 29 Iun.(Bârda): **50 pâini.** Așadar, în luna iunie s-au donat **650 pâini.** Copiilor participanți li s-au donat și ciocolate.

*

Plăți

În această perioadă, parohia noastră a făcut câteva cheltuieli mai mari, astfel: **550 lei** pentru văruirea bisericii din Bârda; **640 lei** pentru pâinea donată în mai; **100 lei** transport cărți de la Craiova; **128 lei** curentul electric; **110 lei** pentru mocheta de la biserica Bârda; **200 lei** pentru colete la poștă, cât și altele mai mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Umbra colonelului,** în „Națiunea”, București, 2015, 6 iun., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Cârtițele Plevnei,** în „Națiunea”, București, 2015, 18 iun., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Puterea Duhului,** în „Omniscop”, Craiova, 2015, 19 iun., ediție on-line(http://www.omniscop.ro); **Rusaliile – singura sărbătoare din timpul anului dedicată doar Sfântului Duh,** în „Națiunea”, București, 2015, 23 iun.,

ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Lucrul ardelenesc și lucru oltenesc,** în „Națiunea”, București, 2015, 25 iun., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Sfântul de la Ipotești,** în „Națiunea”, București, 2015, 26 iun., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Omniscop”, Craiova, 2015, 26 iun., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*); ***„Scrisoare pastorală” – 303,*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia-Mare(MM), 2015, 28 iun., ediție și on-line (*https:// ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **In memoriam: Emilia Comișel,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6425(27-28 iun.), p. 5; ***„Scrisoare pastorală” – 302,*** în „Observatorul”, Toronto(Canada), 2015, 1 iul., ediție și on-line (http://www.observatorul.com);

*

Lucrări la biserică

Unul din creștinii noștri din Bârda, care zăbovesc mai mult pe la cârciumă, a trecut într-o noapte pe lângă gardul bisericii. S-a simțit obosit și s-a rezemat de gard, ca să se odihnească. Vrednic din fire, ca să nu stea degeaba, a lovit cu muchea toporului în stâlpul și în plăcile de beton armat, până când a reușit să lase în loc de gard un păienjeniș de bare metalice. Poate că dacă bătea cu capul, reușea să le rupă și pe acelea!

Zilele trecute, câțiva oameni de bine din sat, respectiv **Bufanu Dumitru, Stoichină Dumitru, Rolea G. Aurel, Mema Mihai, Mema Sergiu și Ivașcu Domnica** au scos din pământ cu multă greutate resturile stâlpului și ale plăcilor deteriorate, au făcut alte gropi, au plantat alt stâlp, au turnat beton în jurul lui, au pus alte plăci de ciment în locul celor vechi, ba chiar le-au și văruit, așa încât porțiunea refăcută să semene întru totul cu restul gardului.

Le mulțumim frumos pentru tot efortul făcut!

Am mai avea câțiva stâlpi și câteva plăci de rezervă… Nu se știe când trebuie!

*

Botezuri. Înmormântări

În ziua de 20 Iun. am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Nistor Ana-Gabriela**, fiica **Domnului Nistor Florin-Gheorghe** și a **Doamnei Nistor Elena** din Malovăț. Să le trăiască! În ziua de 23 iunie am oficiat slujba înmormântării pentru **Almichi Ilie**(68 ani), iar în ziua de 30 iunie pentru **Oproiu Marin-Nină**(63 ani), amândoi din Malovăț. Dumnezeu să-i ierte!

*

Excursii. Pelerinaje

S-a completat lista pentru excursia – pelerinaj la **Mânăstirea Prislop din Jud. Hunedoara**. Se va face joi, **9 Iulie,** cu trecere pe Valea Jiului, prilej cu care se va vizita și Mânăstirea Lainici.

Vineri, 17 Iulie, are loc la Godeanu(MH), pe locul unde se va construi Mânăstirea Godeanu, slujbă arhierească **de Ciumarcă.** Am început înscrierile. Costă **15 lei/persoană.**

*

Program

În cursul lunii Iulie avem următorul program de slujbe: **4 Iul.**(Bârda-Malovăț); **5 Iul.**(Malovăț); **11 Iul.**(Malovăț-Bârda); **12 Iul.**(Bârda); **18 Iul.**(Bârda-Malovăț); **19 Iul.** (Malovăț), **20 Iul. (**pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **25 Iul.** (Bârda-Malovăț); **26 Iul.**(Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 305(1 – 15 Iulie)

Dragii mei enoriași!

Dărâmătorii de biserici

Nu ne referim în rândurile următoare la cei ce demolează locașurile de cult propriu-zise, ci la altfel de biserici.

Fiecare dintre noi suntem niște biserici în miniatură ale lui Hristos. Trupul nostru este creația lui Dumnezeu, zămislit în mod deosebit de al celorlalte viețuitoare pământene, ca o dovadă că în planul divin noi aveam o misiune specială. În trupul nostru Dumnezeu a așezat chipul Său, adică sufletul nostru, suflare dumnezeiască, pe care nu o mai găsim la celelalte viețuitoare. Acestea au viață, dar nu au suflet, așa cum are omul. Sufletul omului este spiritual și nemuritor. El face legătura între lumea pământească și cea spirituală. Prin el, omul este regele creației lui Dumnezeu, fiindcă datorită lui omul are rațiune, voință și sentimente superioare. Datorită lui, omul a supraviețuit acelor specii înspăimântătoare de altădată, precum dinozaurii, brontozaurii, balaurii etc. Omul nu a fost dotat cu coarne, cu colți, cu copite, cu aripi, cu solzi, cu gheare, cu venin ca să se poată apăra, să poată ataca. Se părea că dintre toate viețuitoarele este ființa cea mai vulnerabilă, care va dispărea cea dintâi din lume. Și totuși! Au trecut milioane de ani și omul nu a dispărut de pe planetă, ba dimpotrivă: astăzi

numărăm vreo șapte miliarde de exemplare, suntem creatorii și stăpânii a tot ceea ce înseamnă cultură și civilizație pământeană, ne plimbăm printre stele… Mai vedeți vreo altă specie de viețuitoare pământene făcând ceea ce face omul? Sigur că nu! Aceasta tocmai datorită sufletului, care-l face capabil de creație și progres.

Omul ca ființă completă este format din trup și suflet. În trup este sălășluit și Duhul Sfânt prin harul pe care omul îl primește prin Sfintele Taine: Botezul, Mirungerea, Spovedania, Împărtășania, Cununia, Maslul și Hirotonia, cât și prin diferite ierurgii sau slujbe bisericești. Sfântul Apostol Pavel numește trupul omenesc chiar „templu al Duhului Sfânt”. Desigur, el se adresa evreilor și unor oameni proveniți din religiile păgâne, în care locașul de cult se numea templu. În creștinism, locașul de cult se numește biserică, Casa lui Dumnezeu, Casa Împăratului. Dacă noi, ființe umane purtăm în noi chipul lui Dumnezeu și Duhul Lui, câtă grijă se cuvine să avem de acest „templu”, de această „biserică” în miniatură a lui Hristos! Nu trebuie uitat, că, la sfârșitul lumii, trupul acesta pământesc va învia, se va reuni cu sufletul pe care l-a purtat în viața pământească și astfel, omul complet, trup și suflet, se va prezenta înaintea Marelui Judecător la Judecata Universală. Aici, pe pământ, omul a săvârșit fapte bune și păcate atât cu sufletul, cât și cu trupul și se cuvine să primească atât sufletul, cât și trupul răsplată pentru cele bune, cât și pedeapsă pentru cele rele. „Bisericuța” aceasta a noastră trebuie s-o ferim de primejdii, de accidente, de boli, de tot răul care o pândește la tot pasul, pentru ca să ne putem trăi zilele ce ne sunt date de Creator, să ne putem împlini misiunea noastră în lume, să ajutăm sufletul să se urce pe scara care-l duce până la Dumnezeu, să ne putem mântui.

Doamne, Doamne, cât de gravă e realitatea! Câți dintre noi ne punem problema grijii pentru suflet și pentru trup!

Sufletul ni-l rănim în fiecare moment cu gândurile, cu vorbele și cu faptele noastre rele, cu păcatele și cu viciile noastre de tot felul. Cât ne chinuim ca să-l băgăm în iad! Cât ne chinuim să ne distrugem și trupul, bisericuța aceasta atât de fragilă! Războaie, crime, atentate teroriste, sinucideri, avorturi și multe altele au drept scop distrugerea ființei umane! Mulți dintre noi îngurgităm zilnic mâncare peste măsură, fără pic de cumpătare, ceea ce ne duce la boli grave! Cârciumile sunt pline de semeni de-ai noștri, care consumă cantități mari de alcool, se îmbată și-și grăbesc sfârșitul. Pe firma unei cârciumi severinene scrie denumirea acesteia: „La groapă!" Mare adevăr zice acolo! Mulți bețivani am îngropat! Și când mă gândesc, că unii dintre ei fuseseră tineri și frumoși, puternici și mândri, cu familii și copii ca niște îngeri! Toate se risipiseră, lăsând loc băuturii, pentru ca până la urmă pătimașul să moară beat pe marginea drumului! Câți dintre noi nu fumăm țigară din țigară, deși pe pachete scrie clar: „Fumatul ucide!" Nu ne interesează! Ne simțim „cineva", când scoatem fumul pe nas precum locomotivele de altădată! Mulți fumători de elită am îngropat, după ce pătimiseră cumplit ani de-a rândul de cancer la plămâni! Câți dintre noi nu sunt abonați la „moartea albă", adică la consumul de droguri. Din păcate, cei mai tineri! E moarte sigură și, totuși, rândurile consumatorilor se îngroașă! Ne hrănim cu tot felul de alimente cumpărate de aiurea, împănate cu tot felul de substanțe chimice dăunătoare sănătății noastre, în timp ce grădinile și locurile noastre rămân nemuncite. De acolo am putea să ne mai procurăm alimente curate, nepoluate. Ducem mulți viață dezordonată, socotind că tinerețea ne e fără sfârșit. Destrăbălarea, curvia, ne duce la boli incurabile, care ne bagă devreme în mormânt! Câte accidente de circulație nu seamănă moartea și jalea! Multe cazuri au fost datorate megalomaniei, mândriei, inconștienței, neglijenței! Cad unii victime unor boli care puteau fi tratate, dacă se făceau

din când în când niște controale medicale, niște analize. Când apar semnele vizibile ale bolii sau durerea e de cele mai multe ori prea târziu! Câți purtăm grijă de igiena trupului nostru, câți ne străduim să zăgăzuim, prin curățenie, pătrunderea microbilor de tot felul, semințe de boli grele, în ființa noastră?! Mâncăm cu mâinile murdare, ținem unghii netăiate, sub care adunăm milioane de microbi! Mai și vopsim unghiile netăiate, considerând că prin aceasta suntem mai frumoși!!

Bisericuțele acestea ale noastre ar trebui să păstreze frumusețea îngerească a curățeniei, a purității, lumina sfinteniei, frumusețea copilăriei. Priviți în jurul dumneavoastră și vă îngroziți! Atâtea bisericuțe ale semenilor noștri sunt dărâmate, cu ferestrele și ușile sparte, cu acoperișurile spulberate, cu pictura ștearsă. În loc de preoți liturghisitori pentru Hristos, vedeți urlători, care înjură, drăcuie cu tot ce e în cer și pe pământ, se bat, se bârfesc, se schimonosesc, se murdăresc în noroiul șanțurilor, își alungă soțiile și copiii din casă la miez de noapte, slujesc cu toată ființa lor unui domn al adâncurilor, al gheenei, al pieirii, fără teamă de Dumnezeu, fără rușine de oameni! Față de bisericuțele ființei noastre avem datoria să le îngrijim, să ne ocupăm de sănătatea și integritatea lor și, mai ales, de mântuirea lor!

Cine are urechi de auzit, să audă!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției**, mai spicuim:

„SPRE RUGĂCIUNEA NEÎNCETATA(continuare):

Câtă vreme mergem în voia valurilor, în voia firii povârnite spre păcat, n-avem nici o luptă, nu ne trezim din cursele vrăjmaşului; stăm de bună credinţă că mergem bine, ne isprăvim zilele în fericire şi coborâm cu pace la iad! Dar

de îndată ce aflăm ce înzestrare avem şi ne trezim spre ce trebuie să fim, puterile iadului vor sări să ne ceară socoteală pentru nesupunere. Dar nu vor sări cu toată urgia răutăţii, că nu le lasă Dumnezeu, ci cu vicleşuguri şi curse, cu minciuni şi cu înfricoşare şi cu alte nemaipomenite zavistii. Pe de altă parte, se vor folosi de unelte de-ale lor, oameni amăgiţi de ei, care le-ar face toate câte-i învaţă dracii, - dacă ar fi după ei. De aceea zice înţeleptul:

„Fiule, când vrei să te apropii să slujeşti Domnului, găteşte sufletul tău spre ispite". Sfinţii Apostoli, cei strămutaţi din lumea aceasta de dragostea Mântuitorului şi care, deşi se vedeau în lume, nu erau din lume, totuşi au fost preveniţi de Mântuitorul prin cuvântul către Petru: „Simone, Simone, iată Satana v-a cerut pe voi să vă cearnă ca pe grâu. Iar Eu M-am rugat pentru tine să nu scadă credinţa ta" Pricepem din aceasta cum că războiul nevăzut, care se încinge între suflet şi diavol, e îngăduit de Dumnezeu să se dea în timpul vieţii acesteia. El are legile după care trebuie să urmăm întocmai, ca, la sfârşitul alergării, să consfinţească Dumnezeu biruinţa noastră, cea ajutată de El şi pe potriva puterii noastre, ca să nu pierdem vremea, mântuirea şi smerenia. Că zice un Sfânt Părinte: „Ia ispitele şi îndată nu mai e nimeni care să se mântuiască". Războiul ispitelor e focul care lămureşte ce suntem fiecare: lemne, pietre, aramă, paie, câlţi sau „pământ şi cenuşă", aurul smereniei - dulama lui Dumnezeu.

Războiul duhovnicesc seamănă întrucâtva cu războiul lumii. Şi unul şi altul te desface de viaţa aceasta. Numai ispitele, necazurile şi tot felul de încercări ale războiului nevăzut izbutesc să ne tocească pe deplin gustul de lumea aceasta şi să ne aducă la un fel de moarte faţă de lume, care-i smerenia deplină şi condiţia de căpetenie a rugăciunii neîncetate. Sf. Maxim Mărturisitorul zice că: „Precum trupul

murind se desparte de toate lucrurile vieţii, la fel şi mintea murind, când ajunge la culmea rugăciunii, se desparte de toate cugetările lumii. De nu va muri cu această moarte, nu poate să afle şi să trăiască cu Dumnezeu". Iar „starea cea mai înaltă a rugăciunii spun unii că este aceea în care mintea a ajuns afară de timp şi de lume şi a devenit cu totul imaterială şi fără formă în vremea rugăciunii. Prin urmare, cel ce păstrează nevătămată această stare cu adevărat se roagă neîncetat".

Totuşi, e bine să descriem şi războiul în elementele lui, atât din partea omului, când îl unelteşte după sfatul Părinţilor, deci după lege, cât şi din partea protivnicului, când înşelatul nu mai întreabă pe nimeni, ci îşi crede minţii, pe care şi-o duce treptat până la sfărâmarea cea mai de pe urmă a nebuniei".

*

Folclor din Mehedinți(LXXI)

Redăm mai jos câteva cântece culese la 10 iunie 1974. Cel dintâi e de la **Nicolae Bunceanu**(86 ani) din Stănești, iar celelalte de la **Nicolicea V. Maria** din Obârșia Cloșani(MH), în vârstă de 68 de ani:

Transilvanie frumoasă

„Transilvanie frumoasă,
Gătește-te de mireasă!
Ți-am trimis de pețitor
Mândru nostru tricolor,
Spre Sibii, spre Făgăraș
Și spre Baia, Mediaș!
Stăi, Brașovule bătrâne,
Că vin armile române!
Foaie verde foi de brad,
Timișoară și Banat,
Strigați cu vocea mai tare,
Trăiască România Mare!
Să ne-audă-n București,
Românie să trăiești!"

Frunză verde margarit

„Frunză verde mărgărit,

Fir-ai blestemat iubit,
Multă lume-ai prăpădit,
Da'cu mine ce-ai de gând?
Iar cu mine ce gândești,
De vrei să mă prăpădești?
Tu mă prăpădești cu zile,
Numele tot îmi rămâne.
Și rămân numele mele
Pe culme, pe potecele,
Pe unde umblam pe ele
În tinerețile mele!"

Trecui pe unde-am iubit

„Trecui pe unde-am iubit,
Găsii locul părăsit
Și-un fir de iarbă plângând.
Eu-l întreb de ce-i pălit,
El îmi răspunde plângând,
Că de ce l-am părăsit,
Pe la el n-am mai venit;
Și pe două rândunele
Plângeau urmițele mele,
*C-o fost bune, n-o fost re**le"***

Am auzit, auzit

„Am auzit, auzit,
Că dorul are sfârșit
Și dragostele urât.
Ce-am auzit n-am crezut,
M-a dus vremea și-am văzut.
Și-am lăsat cu jurământ,
Nu mai fac nici un iubit,
Să trăiesc mai fericit,
Să nu fiu tot necăjit."

Când mă gândesc de demult

„Când mă gândesc de demult,
Cum am fost și-acum cum sunt!
Am fost tânăr și frumos,
În tot locul cu folos!
D-acu am îmbătrânit,
Toată lumea m-o urât.
Eu de necăjit ce sunt,
Trecui muntele plângând,
Iar de jalea mea cea seacă,
Toate crengile s-apleacă.
Se apleacă rând pe rând,
Toate cu vârfu-n pământ
Și mă-ntreabă de ce plâng.
Da cum foc de n-aș mai plânge,
Când inima-n mine se frânge,
Că n-am către cin-mă plânge.
Că pe cine am avut,
S-a dus și n-a mai venit.
C-a pus dosul la pământ
Și fața la răsărit,
Pe-aici n-a mai vecuit.
Jelui-m-aș și n-am cui,
Om să-mi creadă mie nu-i".

*

Amintiri despre Ion Vidu

Ion Vidu(1863-1931) a intrat demult în conștiința românească prin compozițiile sale muzicale, prin succesele pe care le-a avut corul ce-i poartă numele și prin întreaga activitate culturală și patriotică.

Născut în comuna Mânerău din județul Arad, fiu de moț din Apuseni, Vidu s-a stabilit mai târziu la Lugoj, orașul de care-și va lega numele pentru întreaga viață. Nu vom insista în rândurile de față asupra biografiei sale, despre aceasta existând lucrări de specialitate. Contribuția noastră se bazează pe o serie de mărturii ale unor foști coriști ai lui Vidu, unice în felul lor, dar revelatoare pentru înțelegerea profundă a marelui om de cultură și patriotului Ion Vidu. Cercetarea noastră a fost făcută în anul 1985. Printre cei care ne-au oferit datele de mai jos, menționăm în primul rând pe **Constantin Bogdan(**născut la 1 dec. 1898) din Lugoj(str. Împăratul Traian 8) și pe nepoata de fiică a lui Ion Vidu, **Doamna Lia Benkoczi(**str. Ion Vidu 36).

Din amintirile mamei sale, Doamna Lia îl desemna pe bunicul său drept un om dârz, hotărât, mândru, gata a intra în conflict cu autoritățile în cazul unor nedreptăți făcute lui sau altora. În casa lui veneau țărani de la mare depărtare și-i spuneau păsurile. El le făcea jalbe, le dădea sfaturi, le însemna pe hârtie cântecele și le punea la suflet gândurile și speranțele. Vidu îi înflăcăra pe românii cu care intra în contact, asigurându-i că într-o bună zi vor realiza România Mare, că într-o bună zi vor avea parte de dreptate și de libertate. Uneori, soția sa, Sidonia, se supăra, văzând că țăranii intră încălțați în casa lor. Ion Vidu îi replica, așa cum numai el știa: „- *Măi, fată, omul acesta a adus în casa noastră sufletul său și pământul țării!”*

La Ion Vidu trăgeau ca la un prieten de nădejde oameni politici și de cultură din Transilvania și din România. Nicolae

Iorga, George Enescu, Octavian Goga, I. Șt. Paulian și mulți alții deveniseră obișnuiții casei. George Enescu ședea ceasuri în șir de vorbă cu Ion Vidu. Când se așezau la masă, Enescu își punea vioara lângă farfurie, o mângâia drăgăstos, își privea comesenii și le făcea cu ochiul, glumind: „ - *Ea este soția mea!"*

Se mai păstrează și azi în casa Doamnei Lia un impunător ceasornic cu pendulă, donat lui Ion Vidu de Corul „Doina" din Tr. Severin în 1913. Are o emoționantă dedicație încrustată.

Constantin Bogdan povestește că a intrat în corul lui Ion Vidu în 1912. În 1913 a făcut un turneu cu corul la București. Acolo au cântat pe mai multe scene și au fost pretutindeni întâmpinați cu un entuziasm de nedescris. Pe scenele bucureștene se aruncau multe-multe flori, se scanda prelung ***„Trăiască România Mare!" „Trăiască frații bănățeni!"*** și altele, în timp ce Vidu dirija cântări cu profund răsunet patriotic, precum: **Tricolorul, Hora Unirii, Pe-al nostru steag, Deșteaptă-te, române** și altele. Erau momente de mare vibrație patriotică, momente de nedescris în cuvinte, care contribuiau la pregătirea stării de spirit generatoare a evenimentelor de mai târziu.

Ion Vidu devenise o personalitate în Banat, de care autoritățile austro-ungare începeau să se teamă. Nu numai turneele sale în România deveniseră suspecte, nu numai compozițiile sale profund patriotice sau discuțiile pe care le purta în particular cu românii deranjau, ci și faptul că la nunți și – n adunări Ion Vidu, singur sau cu coriștii săi, antrenau mase mari de români să cânte cântece patriotice(Va urma).

*

File de jurnal – 10 oct. 1981

„Criza s-a ascuțit tot mai mult, atât pe plan intern, cât și extern. Lipsa de alimente în piețe e îngrozitoare. Cozi

interminabile la bruma de alimente, care se mai găsesc prin câte un magazin. La carne nu vei întâlni coadă, fiindcă nici carne nu este și nici nu se așteaptă. Mijloacele de informare mass-media urlă de dimineața până seara cu privire la stocurile imense de alimente ce intră zilnic în magazine, la cantitățile enorme de alimente suplimentare față de plan, care se livrează pieții. În același timp, se dau decrete și legi pentru pedepsirea ,,hârciogilor" și ,,guzganilor", care-și umplu cămările, stocând mărfuri și produse alimentare peste nevoile lor proprii și dereglând astfel balanța pieții. Unde or fi alimentele, unde or fi guzganii, nu știu! Nu știu însă nici cu ce trăiesc orășenii. De noi cei de la țară nu mai vorbesc. Bietul țăran a fost și este întotdeauna țap ispășitor pentru toate. Bun doar pentru muncă și pentru jug, la poarta lui bat toți pripășiții zilei, cerându-i, cerându-i mereu de toate. Unii-l amenință, alții-l înjură, unii-l fură, alții-l înșeală, dar toți au nevoie de sudoarea lui ca să se hrănească din ea.

Țăranul și-a format propria sa concepție despre lume și viață, deși în ultima vreme e tot mai dezorientat, iar în sufletul său se produce o dramă sfâșietoare: înstreinarea de sine însuși. Țăranul nu se mai poate regăsi nici pe sine, nici mediul său adevărat. Totul se transformă prea repede. E ca și când, prin ianuarie, ai face focul într-o peșteră în care hibernează urșii. Căldura îi trezește, dar multe nu sunt la locul lor. Țăranul român de azi s-a înstrăinat de pământ, și-a rupt legătura cu glia. Iubește pământul, dar platonic. Mai mult vede în pământul de azi amintirea zilelor bune, când pocnea din bici în urma plugului. Ideea de proprietate comună nu se potrivește cu mentalitatea sa. O confundă cu cea de proprietate de stat. De aceea fură, sabotează într-un fel sau altul, e complet dezinteresat de problemele majore. Nu știu ca în zona satului meu să fi fost atâtea furturi ca anul acesta. Nimeni nu se teme. Se fură ca-n codrii Vlăsiei. Chiar noțiunea de ,,furt" și

„hoție” a evoluat și s-a restrâns. Nu mai este considerată furt, în mentalitatea țăranului de azi, însușirea ilegală a unui bun aparținând unei instituții sau organizații de stat sau obștești. Furtul se reduce doar la proprietatea personală. „Ce-i al omului e sfânt, ce-i al statului sau al colectivului e și-al nostru. Ca atare, nu furăm, ci luăm ce avem nevoie dintr-al nostru!”

Logică perfectă, nu?”

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații astfel: **Domnul Gogoașe Marian** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț: **500 lei; Domnul Zorilă Sandu-Valentin** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț: **200 lei; Doamna Leonte Daniela** din Buzău: **120 lei; Părintele Arhim. Ioachim Pârvulescu,** starețul Mânăstirii Lainici(GJ) și **Domnul Gogoașe Lucian** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț: câte **100 lei;**

Domnul Popescu D. Ion din Malovăț a mai adăugat **100 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **200 lei;**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: **Ne-ai trădat, Victore!** în „Națiunea”, București, 2015, 13 iul., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Omniscop”, Craiova, an. 2015, 16 iul., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); ***„Scrisoare pastorală” - 299***, în „Armonii culturale”, Adjud, an. V(2015), 1 mai., ediție on-line(*http://armoniiculturale.ro*); ***„Scrisoare pastorală” - 302,*** în „Armonii culturale”, Adjud, an. V(2015), 18 iun., ediție on-line(*http://armoniiculturale.ro*); ***„Scrisoare pastorală”- 303***, în „Armonii culturale”, Adjud, an. V(2015),

28 iun., ediție on-line(*http://armoniiculturale.ro*); **Lumina sfântă,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6428(2 iul.), p. 3; **Adunarea pandurilor,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6429(3 iul.), p. 4; **Bătălia de la Cireșu(I),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6430(4/5 iul.), p. 5; **Bătălia de la Cireșu(II),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6431(7 iul.), p. 4; **Sosit-a ceasul!** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6436(14 iul.), p. 5; **Chipuri și măști,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6437(15 iul.), p. 1, 4; **Moartea slugerului,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6437(15 iul.), p. 4; ***„Scrisoare pastorală”-304***, în „Armonii culturale”, Adjud, an. V(2015), 17 iul., ediție on-line(*http://armoniiculturale.ro*); **Sfântul de la Ipotești,** în „Appolon Junior”, an. II(2015), nr. 7(iul), p. 4-5, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*)**; Generația lui „Huoo!”** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6441(22 iul.), p. 1, 3;

O interesantă recenzie a cărții preotului Dvs., **De la Daci la Meșterul Manole,** publicată în 2005, face Domnul Ion Pachia-Tatomirescu în cartea sa **Pagini de istorie literară valahă de mâine,** Timișoara, Editura Waldpress, 2015, vol. II, pp.476-478. În aceeași carte, la paginile 391-393, este recenzată și cartea regretatului Preot Dumitru Bălașa, **Marele atentat al Apusului papal împotriva poporului roman,** publicată de către parohia noastră în anul 2007. Îi mulțumim!

Parohia noastră a republicat în această perioadă două broșuri, astfel:

Talisman. De multă vreme circulă o scriere anonimă, intitulată **Talisman.** Dacă ar fi să ne luăm după cele scrise în ea, nu am mai avea nevoie de Dumnezeu. Ar fi suficientă această cărticică pentru a le rezolva pe toate, pentru a fi feriți de rele de tot felul. În lucrarea de față este prezentată

poziția unui preot ortodox față de această scriere, în conformitate cu învățătura creștină-ortodoxă;

Tatăl nostru(în zece limbi). **Tatăl nostru** este rugăciunea al cărui autor este Însuși Mântuitorul Iisus Hristos. Este cea mai completă rugăciune, cuprinzând cereri pentru toate trebuințele sufletești și trupești ale omului. Este tradusă în toate limbile pământului, așa cum este tradusă și **Sfânta Scriptură**. În lucrarea de față sunt redate variantele în zece din cele mai des întâlnite limbi de circulație. În actualul context de globalizare, asemenea lucrări sunt foarte necesare, pentru ca valorile religiei creștine să fie cât mai cunoscute.

*

Zâmbete

● Dumnezeu i-a dat omului două urechi și o gură: să asculte mai mult și 'să vorbească mai puțin.

● Nu fi dulce – altfel te vor mânca. Nu fi amar – altfel te vor scuipa.

● Toți se plâng de lipsă de bani, dar de lipsă de minte – nimeni.

● Căruntețea – semnul bătrâneții, nu al înțelepciunii.

● Doamne! Ajută-mă să mă ridic în picioare – să cad în genunchi pot și singur.

● Oricât de dulce ar fi dragostea, compot din ea n-o să iasă.

● Mai bine să mori de râs decât de frică.

*

Încheierea anului școlar

La sfârșitul lunii trecute s-a încheiat anul școlar. După cum știți, preotul Dvs. a predat Religia la nouă clase de la Colegiul Național Economic „Th. Costescu” din Tr. Severin. Au fost șase clase de-a XII-a și trei de-a XI-a, cu aprox. 250

elevi. A fost și greu, a fost și frumos. A fost greu, fiindcă tinerii aceia erau interesați mai mult de obiectele de bacalaureat, celelalte fiind pe plan secundar. A fost frumos, așa cum este oricând popovăduiești cuvântul lui Dumnezeu unor oameni în formare, bântuiți de tot felul de influențe ale lumii de azi.

Dacă Dumnezeu va vrea anul viitor, vom continua activitatea, dacă nu…caprele!

*

Excursii-pelerinaj

În ziua de 9 Iulie am efectuat o excursie-pelerinaj la Mânăstirea Prislop. Au participat 54 persoane din Malovăț, Bârda, Colibași, Bobaița, Tr. Severin și Timișoara. La ducere, am trecut pe Valea Jiului și am vizitat Mânăstirea Lainici. La întoarcere, am trecut pe Caransebeș și am vizitat Mânăstirea Teiuș. A fost o excursie reușită și participanții și-au manifestat mulțumirea.

În ziua de 17 Iulie am efectuat o excursie-pelerinaj la Godeanu, pe locul unde se va construi o mănăstire. Cei din autobuz și cei care au venit cu mijloace proprii au totalizat vreo 40 persoane din parohia noastră. Slujba a fost oficiată de **Prea Sfințitul Episcop Nicodim** împreună cu episcopul de la Caransebeș și cel de la Harghita-Covasna. În ciuda căldurii toride, am așteptat până după ora 12, când s-a terminat slujba. După Sf. Liturghie s-au făcut rugăciuni pentru bolnavi și pentru alte trebuințe ale credincioșilor. Totul a fost de nota zece.

Organizăm o excursie-pelerinaj pe Valea Dunării, de la Orșova la Moldova Nouă, cu întoarcere prin Oravița și Bozovici, cu vizitarea mai multor mânăstiri. Sperăm s-o facem la sfârșitul lunii august. Nu știm încă prețul, dar sigur va fi sub **50 lei**. Așteptăm înscrieri.

*

Lucrări la biserici

La biserica de la Bârda am adus un pictor bisericesc, în intenția de a angaja refacerea icoanei de hram situată deasupra intrării în biserică. Ne-a cerut **1.500 lei.** E foarte scump. Vom găsi o altă soluție.

*

Cununii

În ziua de 11 iul. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Robu Nicușor-Bogdan** din Stângăceaua(MH) și **Domnișoara Rolea Simona – Gabriela** din Bârda.

Dumnezeu să le ajute!

*

Program

În cursul lunii august avem următorul program de slujbe: **1 Aug.**(Malovăț-Bârda); **2 Aug.** (Malovăț); **6 Aug.**(Bârda); **8 Aug.**(Malovăț-Bârda); **9 Aug.**(Bârda); **12 Aug.**(spovedit și împărtășit în Bârda, la biserică și în sat); **13 Aug.** (spovedit și împărtășit adulții în Malovăț, la biserică și în sat); **14 Aug.** (spovedit și împărtășit copiii în Malovăț); **15 Aug.**(pomeniri dimineața, la ora 7, la Bârda; slujbă la Malovăț); **16 Aug.** (Malovăț); **22 Aug.**(Malovăț-Bârda); **23 Aug.** (Bârda); **29 Aug.** (slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **30 Aug. (**Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 306(16 – 31 Iulie)

Dragii mei enoriași!

Ticăloșii

În ultimele zile am fost cutremurați toți, aflând de ticăloșiile petrecute în domeniul medical. Nici nu se uitase bine scandalul analizelor falsificate de anul trecut. Acum au fost descoperiți medici specialiști în tratarea cancerului, care primeau sume imense, cât și plata unor concedii în străinătate, excursii etc., pentru a prescrie bolnavilor anumite medicamente, iar acestea erau… apă distilată! „Medicamentele” respective erau decontate de Casa de Asigurări, adică din banii publici adunați de la contribuabili. Erau implicate în această megaescrocherie nu numai medici, ci și fabricanți și difuzori de medicamente. Indivizii aceștia nu făceau răul pe care-l făceau de foame, fiindcă erau printre cei mai bogați, ci, pur și simplu, din plăcerea de-a câștiga cât mai mult, indiferent de mijloacele prin care obțineau profitul. Puteau, oare, să doarmă liniștiți, să mănânce liniștiți, să-și privească în ochi copiii, știind cum au câștigat averea?

Cancerul este cea mai cumplită boală a începutului mileniului acesta. Dacă în mileniul trecut au secerat milioane de vieți omenești ciuma, holera, tuberculoza și altele, de data aceasta un nou monstru hămesit înghite fără saț mii și mii de

vieți omenești. Aș putea spune, că aproape jumătate dintre înmormântările la care am participat în ultimul sfert de veac au fost ale unor oameni doborâți de cancer, în urma unor suferințe cutremurătoare. Trăim cu speranța că într-o bună zi, - pe care o dorim cu toții să fie cât mai apropiată -, mințile luminate ale lumii vor reuși să dea la lumină medicamentul miraculos, care să pună capăt acestei cumplite maladii. Ne rugăm pentru aceasta lui Dumnezeu, așa cum ne rugăm și pentru alinarea suferințelor celor atinși de boală. Este revoltător, însă, când afli că tocmai cei care ar trebui să ne pună la dispoziție cele mai bune medicamente, ne înșeală și ultima speranță! Sperăm că instituțiile îndreptățite își vor face datoria și în cazul de față și sistemul va fi curățit de asemenea uscături!

Rare sunt familiile care să nu fi avut un membru, o rudă, un cunoscut, un apropiat, care să nu se fi luptat cu această boală și, până la urmă, să fi căzut învins. Sunt ani de luptă înverșunată, ani în care se cheltuiesc sume imense în disperare, ani de suferință atât pentru cel bolnav, cât și pentru cei din jurul lui. Orice informație este culeasă cu înfiorare, orice brumă de speranță este valorificată la maximum. Dragostea de viață se manifestă în astfel de cazuri mai mult decât oriunde în altă parte. Pe lângă cheltuielile efectuate cu prilejul tratamentelor oficiale, apar altele pe alături. O adevărată fauna de binevoitori și de cunoscători te bombardează zilnic, pe toate canalele, cu tot felul de reclame, care te asigură că vei obține însănătoșirea deplină și cât mai grabnică, dacă vei cumpăra cutare sau cutare preparat. Oamenii loviți de asemenea nenorociri sunt de bună credință și își agață nădejdea și de un fir de pai, dar pentru aceasta dau sume imense unor jnapani, escroci și ticăloși fără conștiință.

Eu însumi am fost victima unor asemenea mârșăvii. Tatăl meu fusese externat din spital cu cancer la ficat. Medicul precizase, că mai are de trăit maximum două-trei săptămâni.

Doamne, ce clipe au fost acelea! Îi spusesem diagnosticul și era conștient că sfârșitul îi este foarte aproape. Asculta ore în șir muzică populară la televizor, plângea în tăcere și se însingura tot mai mult. Îi vorbeam, îl mângâiam, îl încurajam, dar ne dădeam seama că vorbele noastre nu le aude, că e prea absorbit de gândurile lui. La un moment dar, emisiunea s-a întrerupt și pe post s-a făcut reclamă pentru un preparat miraculos, care, așa cum se spunea, vindeca orice fel de cancer. Tatăl meu a tresărit, a ridicat capul și s-a uitat la mine, așa cum niciodată nu se uitase. M-a răscolit privirea lui până în adâncul sufletului. Tatăl meu era pe pat de moarte, se întrevedea o șansă, iar de mine depindea dacă el avea să beneficieze sau nu de ea. Cred că dacă n-aș fi dat curs dorinței lui exprimată prin acea privire, l-aș fi avut pe conștiință toată viața. „- Se poate, mă, tată, să existe așa ceva? O mai fi vreo speranță și pentru mine?” M-am uitat la ceas. Era ora 11. I-am spus: „ - Tăticule, îți promit că mâine dimineață vei începe tratamentul cu acel medicament. În cinci minute mă pregătesc și plec la București. La noapte mă întorc cu el. Ochii tatălui meu au strălucit de o bucurie mare, așa cum nu-i mai văzusem niciodată. Am găsit o mașină de ocazie din Severin și la ora 18 intram pe poarta de la adresa din reclamă. Eram înarmat cu analize, cu biletul de ieșire din spital, crezând că medicamentul mi se va da după o analiză amănunțită a documentelor. Aș! O fetișcană a motivat că „- Domnul doctor e plecat, dar m-a lăsat pe mine să dau medicamentul!” Mi-a dat niște sticle, niște borcănele și o carte a „domnului doctor”. Totul a costat patru milioane și jumătate. Am fugit la gară și am luat primul tren spre Severin. Când se vărsau zorii, intram în camera în care zăcea tăticu. Doamne, ce bucurie! A început „tratamentul”, dar nu l-a putut suporta decât o zi! Unele preparate puteau a urină. Într-un borcan era humă(pământ galben). Am început să citesc cartea, în care se prezentau efectele miraculoase ale preparatelor procurate de

mine. După primele pagini mi-am dat seama că cel ce scrisese era un semianalfabet. Deznădejdea în care a căzut tatăl meu a fost mai mare decât cea dintâi. Mai văd și azi, după mai bine de zece ani de la pățania de mai sus că „doctorul” continuă să facă reclamă miraculosului său preparat. Mă întreb, în ce țară trăim, dacă un individ de genul acesta își face de cap și înșeală buna credință și ultima speranță a atâtor oameni? Chiar nu se pot sesiza autoritățile?

Numai când vezi atâtea ticăloșii și atâția ticăloși mișunând în jur îți poți da seama ce prăpăstii morale sunt în lume, îți dai seama că pentru mulți omul este tot lup pentru om, în loc să fie frate, așa cum ne-a învățat Mântuitorul.

*

Merge și așa!

O expresie des întâlnită în lumea românească. Din păcate, este folosită în mod peiorativ, rău, atunci când vrem să arătăm că o lucrare, o acțiune, un obiect este de proastă calitate.

Cred că expresia este însă o filozofie de viață a românului, o sclipire de geniu. „Merge și așa!” definește o cale, o soluție, o poziție neoficială, nefolosită, o noutate în domeniu. Știm care este regula, legea, soluția folosită de toți, dar noi găsim altă variantă. Nu ne obligă nimeni s-o facem, ci o facem fiindcă așa vrem, fiindcă suntem oameni liberi, ființe raționale, capabile să ia o hotărâre și pe cont propriu. Alegem necunoscutul, drumul nebătătorit, fiindcă avem încredere în noi înșine, în capacitatea noastră de a rezolva problema. Ne asumăm riscul, de multe ori foarte mare. Nu contează dacă nu reușim. Și aceasta e posibil, dar noi ne-am făcut datoria de căutători de soluții, de căi noi. Mă întreb dacă nu cumva acest „Merge și așa!” a fost chiar deviza noastră de români în istorie. Am fost situați mereu între mari imperii, adevărați coloși. Am fost divizați în stătulețe și nimeni nu ar fi crezut că vom

supraviețui prin veacuri. Alții ne-au dat soluții după cum au fost interesele lor, folosul lor, dar noi am găsit și altceva, alte căi cu care am abordat problemele, așa cum au fost interesele și idealurile noastre de popor. Dacă ar fi fost să-i ascultăm doar pe alții, în special pe cei puternici, pe care „pământul nu putea să-i mai încapă”, astăzi am fi doar o amintire ca popor și ca țară într-o carte de istorie a Europei. Noi însă ne-am ghidat după principiul „Merge și așa!” și de cele mai multe ori am ieșit învingători, fie că a fost vorba de luptă, de diplomație, de afaceri etc.

Încă de pe vremea romanilor funcționa principiul dilemei categorice: „ori-ori”, fiindcă „tertium non datur”, adică a treia soluție/cale nu există. Altfel spus, „ori alb, ori negru”. Noi am râs în barbă și am găsit că există, totuși, o soluție intermediară: cenușiul. Și a mers și așa! Ne-au pus alții în față alt principiu: „cine nu-i cu noi e împotriva noastră!” Noi am găsit altă soluție: am uns roțile de la soldat la împărat, și le-am dat și bani, și bucate, și vite, și copii, dar nu le-am dat pământul, sufletul și libertatea noastră. Le-am mai dat și cu barda după cap dacă a fost cazul! Și a mers și așa! Marile puteri europene au permis o unire simbolică între Țara Românească și Moldova, în sensul că fiecare să-și aibă domn propriu, guvern propriu, iar o comisie comună să coordoneze de la Focșani cele două state. Noi ne-am apucat de alegeri și, surpriză, l-am ales pe Cuza și la Iași și la București, cele două guverne s-au contopit într-unul, Milcovul a fost „secat dintr-o sorbire”, iar pe hartă a apărut România. Și oficialii europeni, cât și turcii, cât și rușii au rămas cu degetul în gură, fiindcă la așa soluție nu se așteptau. A mers și așa, nu?

Zborul omului în spațiu a fost visul de veacuri al omenirii. Nenumărați savanți s-au chinuit să găsească soluția, dar n-au reușit. A venit și Vlaicu al nostru, a studiat problema, a văzut unde-i hiba, a zâmbit și a zis: „Merge și așa!” Și a

mers, căci mașinăria lui s-a ridicat mai sus decât Carpații. Nimeni nu a crezut însă că avioanele vor putea să se ridice mai sus și să zboare mai repede. A venit Coandă și a zis: „No, că merge și așa!” Și avioanele cu reacție ale lui Coandă cutreieră astăzi lumea în lung și-n lat cu viteze și la înălțimi de neimaginat altădată.

Au zis matematicienii lumii: „Nimic nu e mai presus decât matematica!” S-a ivit unul, care nu era matematician, ci pur și simplu oltean, medic militar, Ștefan Odobleja, care a zis: „Asta s-o credeți voi!” S-a apucat pe-ndelete și a pus bazele ciberneticii, care stăpânește astăzi lumea prin calculatoarele, internetul și celelalte aplicații ale sale. A zâmbit Odobleja și a zis: „Merge și așa!” Și a mers și va mai merge încă multă vreme!

Așadar, nu vă grăbiți să socotiți această expresie ca semn al prostiei, nepăsării, neputinței, lenei și altora asemenea, ci mergeți în adâncul lucrurilor și socotiți-o ca pe o sclipire de genialitate a neamului românesc. Numai un popor conștient de capacitatea sa, de rolul său în istorie, a putut să-și ia soarta în mâini și să-și scrie propria cronică, fără să aștepte mila și bunăvoința mai marilor zilei. A avut conștiința că deasupra sa și deasupra tuturor este Dumnezeu, Care veghează și cârmuiește lumea și nimeni și nimic nu-I poate sta împotrivă.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției**, mai spicuim:

„LUPTA DUPĂ LEGE. Cei ce nu urmăresc în viaţa aceasta nimic mai mult decât să fie fericiţi în lume şi tihniţi în trup, aceştia n-au război cu diavolul. Căci, câtă vreme umblă după tihneală şi fericire deşartă, n-au să se trezească din vraja vrăjmaşă, care-i ţine bine încleştaţi în lumea

aceasta .sensibilă, prin care-i duce pe nebăgate de seamă la pierzare sigură. De aceea a zis un sfânt părinte, că cea mai primejdioasă temniţă e aceea în care te simţi bine: nu vei ieşi din ea niciodată.

Războiul începe abia cu cei ce vor să-şi refacă fericirea Raiului pierdut, strădanie pentru care învaţă să se desprindă pe rând din toată tihneala şi slava deşartă a vieţii acesteia. Şi începe aşa: Toate patimile sau lucrările împotriva firii se ivesc mai întâi în minte: în partea cea mai subţire a făpturii noastre nevăzute. Aici vine un chip sau un gând al lumii acesteia şi stă ca o momeală. Iar mintea, dacă e neînvăţată sau neprevenită despre lucrătura străină, ca un miel neştiutor, vede lupul şi se duce la el, crezând că e oaie. Iar dacă lupul mai e şi viclean, se îmbracă în piele de oaie şi bietul miel, neavând mirosul oii cercat, tot de-a zburda se duce în colţii lupului flămând. Prima întâlnire între minte şi diavol e la linia momelii, pe care o flutură el în văzul minţii. Dacă mintea nu bagă momeala în seamă, vrăjmaşul stăruie cu ea, o arată mai sclipitoare, ca să o facă iubită minţii. Aceasta e a doua înaintare a războiului, sau asupreala. Dacă la asupreală a izbutit să fure mintea cu momeala şi să o facă să vorbească împreună, avem înaintarea la unire.

Mintea însă se trezeşte că a fost furată de gând străin şi că se află în altceva, decât în ceea ce-i era dat după fire; iar când îşi dă seama de ea însăşi şi de cele în care se află, avem lupta cea de gând la o clipă hotărâtoare. Se va învoi mintea să meargă după momeală mai departe, sau se va întoarce de la dânsa ? Aici e lupta şi clipele sunt scumpe; şi de cele mai multe ori viaţa întreagă a unuia sau a mulţime de inşi atârnă de lupta nevăzută a câtorva clipe. Dacă întârziem să ne luptăm, se poate întâmpla ca fără veste să fim învăluiţi la minte din partea poftei sau a iuţimii, asupra cărora încă aruncă vrăjmaşul aprinderea sa. Prin urmare, ostaş al lui

Hristos, lupta trebuie dată grabnic şi după lege. Iată cum descrie Sf. Marcu Ascetul iscarea războiului nevăzut: „Momeala aruncată de Satana este arătarea unui lucru rău în forma exclusivă a unui gând. Ea foloseşte puţinătatea credinţei noastre ca prilej să se apropie de mintea noastră. Căci dacă am primit porunca să nu ne îngrijim de nimic, ci să păzim cu toată străjuirea inima noastră şi să căutăm împărăţia Cerurilor din lăuntrul nostru, îndată ce se depărtează mintea de inimă şi de căutarea amintită, dă loc momelii diavolului şi se face în stare să primească şoapta lui cea rea. Dar nici atunci nu are diavolul puterea să stârnească gândurile noastre cu forţa, pentru că dacă ar fi aşa nu ne-ar cruţa şi ne-ar aduce cu sila orice gând şi nu ne-ar îngădui să cugetăm la nimic bun. El are numai puterea să ne arate în forma exclusivă a unui gând, la prima lui răsărire, înţelesuri păcătoase, spre a ispiti lăuntrul nostru, dându-i prilej să încline fie spre ceea ce vrea el, fie spre porunca lui Dumnezeu, întrucât acestea se împotrivesc întreolaltă. Astfel, dacă-1 iubim, ne mişcăm îndată gândurile noastre spre lucrul arătat şi cugetarea noastră începe să se ocupe în chip pătimaş cu el: dacă însă îl urâm, nu putem zăbovi, ci urâm şi momeala însăşi. Iar dacă momeala stăruie chiar când e urâtă (căci se întâmplă şi acest lucru) aceasta nu e din pricina unei alipiri proaspete, ci pentru că s-a întărit printr-o veche obişnuinţă. De aceea rămâne neclintită pe loc, ca gând simplu, fiind împiedecată de neplăcerea inimii să progreseze la o cugetare dezvoltată şi la patimă. Căci arătarea aceasta izolată, fund urâtă de cel ce e atent la sine însuşi, nu are putere să târâie cu sila mintea în învălmăşagul pătimaş de gânduri, decât numai prin împătimirea inimii după plăceri. Aşadar, de vom lepăda cu totul împătimirea după plăceri, nu vom mai putea fi vătămaţi nici de apariţia gândului simplu al vechilor obişnuinţe, iar conştiinţa nu va mai avea îndoieli în

ce priveşte siguranţa celor viitoare. Căci cunoscând mintea împotrivirea trândavă a acestei obişnuinţe şi mărturisind lui Dumnezeu vechea pricină, îndată e înlăturată şi această ispită”.

*

Folclor din Mehedinți(LXXII)

Redăm mai jos câteva cântece culese la 11 iunie 1974 de la **Martinescu Grigore**(62 ani) din Cracul Muntelui com. Ponoare:

Mă mână mama la vie

,,Mă mână mama la vie
După struguri și lămâie.
Eu lămâie nu găsii,
Dar cu badea mă-ntâlnii,
Dar o hoață de vecină
Ne văzu de la fântână.
Vecina-i femeie rea,
Mă pârî la mămica.
Și mămica-i mânioasă,
Mă luă, mă-nchisă-n casă,
Cu obloane la fereastră.
Dar eu, fată deșteaptă,
Luai oblonul din fereastră,
Mă uitai la badea-n casă.
Badea secera la grâu,
Cu batista mea la brâu.
- Dă-mi, neicuță, batista,
Că mă bate mămica!
Eu batista nu ți-o dau,
Ți-am promis c-o să te iau
Și-atunci guriță îți dau!”

De mic mă dusei cioban

,,Mă dusei cioban la munte,
Să pasc oile cornute,
Să păzesc mioarele
Nu le mânce fiarele.
Munte, munte, frățioare,
Fă-mi și mie de-o cărare,
Să mă mai cobor la vale,
În mijlocul satului,
Să văd pe măicuța mea,
Măturând bătătura!
Vai, săracul de cioban,
Vede mândra la un an!
Când o prinde sub cojoc,
O țucă, nu-și bate joc!”

Dă-mi, Doamne, zile mai multe

„Dă-mi, Doamne, zile mai multe,
Să mă sui vara la munte,
S-aud oile zbierând,
Băcița-n frunză pocnind.
Nu știu, frunza-ngălbenit,
Nu mai sună la pocnit,
Ori neicuța-mbătrânit.
La fântânioara din plai
Pusei masa și mâncai
Și pe mândra n-o rugai.
Parcă-mi fu gura legată,
Ca să nu mi-o rog o dată!”

*

Doină de înstrăinare

O doină transilvană excepțională am ascultat zilele trecute. Regret că nu am reținut numele interpretului. Iat-o:

„Am plecat în țări străine,
C-am crezut că mi-o fi bine.
Doamne, cât m-am săturat,
În străini să fiu plecat!
Casă, casă, dulce casă,
Vai de cel care te lasă,
Vai de viața omului,
Care-și lasă casa lui!
Pentr-o mână de arginți,
Trag din greu și strâng din dinți
Și-s străin de ani și ani,
Arde-i-ar focul de bani!
Ieri – tânăr și fain ca omul,
Astăzi trag în jug ca boul!
Eram floare în grădini,
Azi îs slugă la străini!
Zboară puiul cucului
Deasupra pământului
Și-mi aduce dor și jele,
Lacrimile mamei mele!
Plâng și eu și-abia aștept,
Să-mi strâng părinții la piept,
Să mai stau cu ei la masă,
Casă, casă, dulce casă!
Să trec granița-napoi,
Să calc pe pământ la noi,
Să mă știu la noi acasă,
Casă, casă și iar casă!
Vai de viața omului,
Care-și lasă casa lui!
Mă rog, măicuță, la tine,
Ține posturi pentru mine,
Ține post și ține-ajun,
Că mai mult nu pot să-ți spun!”

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Părintele Protopop Dr. Ioan Dură** din Bruxelles(Belgia): **217 lei; Doamna Dr. Monica Petruțiu** din Orăștie(HD): **210 lei; Doamna Barbu Ioana** din Buftea (IF), **Doamna Ing. Melania Caragioiu** din Laval(Canada) și **Doamna Pera Măriuca** din Tr. Severin, fiică a satului Malovăț: câte **100 lei; Părintele Protopop Toc Vasile** din Roznov(NT): **80 lei; Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina** din Curtea de Argeș(AG) și **Doamna Fusu Irina** din Tr. Severin: câte **50 lei;**

Doamna Ing. Melania Caragioiu a donat cei 100 lei ca să cumpărăm un exemplar de lux din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea Împărăției,** pentru biblioteca parohiei, ceea ce și facem.

Doamna Căprioru Maria din Malovăț a mai achitat **100 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **104 lei; Doamna Popescu Valeria** din Bârda a mai adăugat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **330 lei; Doamna Cola Emilia** din Bârda a mai adăugat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **100 lei;**

Domnul Pera Dumitru din Malovăț a donat 10 saci de ciment, în valoare de **200 lei.** Cu cimentul respectiv s-au construit plăcile de susținere a malului de la biserica din Malovăț.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În cursul lunii iulie am donat pâine credincioșilor participant la slujbe astfel: 5 Iul.(Malovăț): **210 pâini;** 12 Iul. (Bârda): **110 pâini;** 19 Iulie(Malovăț): **190 pâini;** 20 Iul.

(Malovăț): **80 pâini;** 26 Iul.(Bârda): **100 pâini.** Așadar, în luna iulie s-au donat **690 pâini.** Copiilor li s-au donat și ciocolate.

*

Plăți

În această perioadă am făcut câteva plăți mai mari, astfel: **79 lei** toner pentru imprimantă; **55 lei** plicuri; **1.500 lei** tipografiei pentru vol. **Oameni, fapte, întâmplări; 2.500 lei** excursia la Prislop; **250 lei** excursia la Godeanu; **300 lei** tipografiei pentru **Talisman; 300 lei** tipografiei pentru **Tatăl nostru**(în zece limbi); **166 lei** curentul electric; **580 lei** pentru colete; **577 lei** impozit, cât și altele mai mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: **Sfântul de la Ipotești,** în „Omniscop”, Craiova, an. 2015, 16 iul., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); **Sărbătoarea fânului,** în „Națiunea”, București, 2015, 16 iul., ediție on-line (*http://www. ziarulnatiunea.ro*); **Obiceiuri: rânduiala nunții,** în „Națiunea”, București, 2015, 21 iul., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Căpitanul Nicolae Zoican,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6442(22 iul.), p. 3, 5; **Tăcerea satului,** în „Datina”, Tr. Severin an. XXV(2015), nr. 6443(23 iul., p. 1, 4; **Statui dărâmate,** în „Datina, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6444(24 iul.), p. 5; **Prima beție,** în „Datina, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6445(25-26 iul.), p. 5; **Dărâmătorii de biserici,** în „Omniscop”, Craiova, an. 2015, 29 iul., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); ***„Scrisoare pastorală”- 305,*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, 2015, 30 iul., ediție și on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); în „Observatorul”, Toronto-Canada, 2015, 1 aug., ediție și on-line(*http://www.observatorul.com*).

Parohia noastră a republicat cartea regretatului Pr. D. Bălașa, **Marele atentat papal împotriva poporului român** (190 pag.).

Părintele Dumitru Bălașa se dovedește a fi, -și în cazul de față-, ca preot și istoric, un adevărat bătrân al nației sale. Repune în discuție fapte și evenimente istorice, documentează fiecare afirmație, ne prezintă lucruri, pe care le credeam arhicunoscute, ori altele mai puțin cunoscute și ne face să cădem pe gânduri. Ne dă sfaturi cu discreție, dar mai degrabă ne ajută să ajungem la concluzii. Nu îndeamnă la ură, la șovinism, ci doar la cumpătare, prudență și obiectivitate. Papalitatea pentru el este elementul cheie, care a condus din umbră multe dintre evenimentele ce au adus atâta suferință strămoșilor și moșilor noștri, care au provocat ură și războaie între popoare. Neamurile au fost adevărați pioni de șah, pe care papa i-a folosit ca să-și atingă scopurile, să-și întindă stăpânirea. Dacă astăzi atâția consideră legăturile ce se țes vizibil între lumea ortodoxă și cea catolică drept o binecuvântare, un dar al papalității, părintele Bălașa ne îndeamnă la prudență și la multă, multă atenție. Calul troian prezintă multe surprize și de aceea e bine să fim suficient de maturi în abordarea evenimentelor. Istoria stă mărturie în acest sens. Cine are urechi de auzit să audă! Aceștia ar trebui să fie cititorii de toate categoriile, diplomații, dar mai ales cei ce-și iubesc cu adevărat țara. Cartea părintelui Bălașa este un act de autentic patriotism într-o vreme în care globalizarea și înstrăinarea devine crezul unor întregi generații. După ce o citești, nu poți decât să exclami: într-adevăr, cine n-are bătrâni să-și cumpere!”

*

File de jurnal – 12 oct. 1981

„Decretul publicat zilele trecute privind stocarea unor produse alimentare a creat vii reacții în sate. N-am auzit atâtea înjurături și blesteme de pe vremea colectivizării. Oamenii și satele fierb mocnit, gata să izbucnească. Cantitățile de ulei și zahăr repartizate pe cartelă sunt sub orice limită. „- Aș vrea să-l văd pe cel mai al dracului economist trăind cu 11 grame de ulei pe zi(350 grame de ulei pe lună de persoană) și trăgând cu coasa, ori dând cu sapa zi-lumină!” zic unii. Decretul a creat numeroase confuzii și interpretări generatoare la rândul lor de zvonuri dintre cele mai nefavorabile. Astfel, mențiunea „și alte produse alimentare, care ar afecta aprovizionarea ritmică a populației” din decret, a dus pe mulți la concluzia că ar fi vorba de confiscarea băuturii, a cărnii de Crăciun, a brumei de recoltă strânsă din grădini și loturile ajutătoare. Decretul prevede doar că intră sub prevederile legii cantitățile de alimente care depășesc necesitățile familiei pe o lună, deci cantitățile reglementate legal. De aici diferite concluzii și diferite cifre au început să circule, care de care mai stranii. Mai mult ca niciodată, oamenii au început să vorbească despre ascunzători. Numai în răspunsurile la chestionarele lui Nicolae Densușianu(1891-1893), oamenii își aminteau cu groază de ascunzătorile pentru alimente și haine de pe vremea migrațiilor. Acum bârdenii au început să care băutura pe ogașe, prin râpe, prin gropi săpate peste noapte. Toată noaptea latră și urlă câinii în sat, mereu se simte mișcare. Pe poteci dosite, în pădure, găsești dimigene sparte, urme de făină, semne că pe acolo au trecut fugarii peste noapte.”

*

Zâmbete

● „- De ce împerecheaza oltenii cioara cu peștele?” „- Ca să aibă icre negre!”

● „- Ce face olteanul când nu are ce face ?” „- Se dezbracă și își păzește hainele.”

● La un accident rutier, şoferul salvării: „- Păcat că nu a murit, că morga e la doi paşi, pe când spitalul e la 5 kilometri!”

● „- Dom' doctor, nimeni nu crede că eu sunt câine!” „- Zău? Marş de-aici!”

● „- Domnule doctor, cred că eu vorbesc în somn!” „- Ce vă face să credeţi asta?” „- Păi în fiecare dimineaţă mă scol răguşit!”

*

Lucrări la biserică

În această perioadă am reușit să construim cele șase plăci de beton armat, care se deterioraseră la zidul de susținere și fixare al malului de la gardul bisericii din Malovăț.

*

Botezuri. Înmormântări

În ziua de 19 iulie am oficiat Taina Sf. Botez pentru **Gogoașe Albert-Mario,** fiul **Domnului Gogoașe Marian** și al **Doamnei Gogoașe Steluța** din Tr. Severin; în ziua de 25 iulie pentru **Filip Anastasia-Elena,** fiica **Domnului Filip Silviu-Constantin** și a **Doamnei Filip Mihaela** din Malovăț, iar în ziua de 26 iulie pentru **Stănciulescu Alessia-Cristiana,** fiica **Domnului Stănciulescu Florin – Cristian** și a **Doamnei Stănciulescu Simona** din Tr. Severin. Să le trăiască! În ziua de 15 iulie am oficiat slujba înmormântării pentru **Mănescu Grigorița**(81 ani) din Malovăț. Dumnezeu s-o ierte!

*

Program

În cursul lunii august avem următorul program de slujbe: **1 Aug.**(Malovăț-Bârda); **2 Aug.** (Malovăț); **6 Aug.**(Bârda); **8 Aug.**(Malovăț-Bârda); **9 Aug.**(Bârda); **12 Aug.**(spovedit și împărtășit în Bârda, la biserică și în sat); **13 Aug.** (spovedit și

împărtășit adulții în Malovăț, la biserică și în sat); **14 Aug.**(spovedit și împărtășit copiii în Malovăț); **15 Aug.**(pomeniri dimineața, la ora 7, la Bârda; slujbă la Malovăț); **16 Aug.**(Malovăț); **22 Aug.**(Malovăț-Bârda); **23 Aug.** (Bârda); **29 Aug.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **30 Aug.(**Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 307(1 – 15 August)

Dragii mei enoriași!

Maica pălmuită(I)

În ultima vreme întâlnesc, din păcate, tot mai mulți concetățeni, în special tineri, care spun, cu hotărâre, fără nici o jenă sau remușcare: „ - Mi-e rușine, că sunt român!” Zilele trecute, aflându-mă la poștă, înaintea mea era un tânăr ca de vreo douăzeci și cinci de ani, care venise să plătească o taxă către o instituție oarecare. Oficianta i-a spus, respectuos, că acea taxă trebuie plătită la ghișeul instituției respective, fiindcă poșta nu are contract să preia plățile de acel gen. Nimic mai civilizat, ca model de comunicare. Totuși, tânărul a izbucnit, ca un cazan sub presiune: „ - Sunt de doi ani în Germania, dar în viața vieților mele nu mai vreau să aud de România și de porcăriile de aici!” A făcut stânga împrejur și a plecat, lăsându-ne pe toți, clienți și funcționari, stupefiați. Pe alții îi aud înjurându-și țara, fiindcă sunt nemulțumiți de anumite situații, de anumiți oameni, de anumite realități.

De câte ori asist la astfel de cazuri, am aceleași trăiri ca atunci când un fiu își înjură sau își bate părinții, ca atunci când aud pe câte un rătăcit înjurând de cele sfinte. Mă întreb mereu, de unde până unde atâta lipsă de respect, de dragoste de patrie, atâta indiferență și dușmănie față de propria țară? Parcă cineva din umbră urmărește să cultive în mod sistematic asemenea sentimente și atitudini. Parcă cineva promovează prin mijloacele de presă tot ce-i mai urât, mai reprobabil, în societatea românească, cineva scoate pe gard, în văzul lumii, tot gunoiul, toate cârpele adunate de prin bălegar, pentru a trezi repulsie, dispreț. Un hoț de buzunare prins în flagrant este mediatizat zile în șir pe aproape toate posturile de televiziune, în multe ziare, dar despre copiii olimpici, despre inventatorii români și oamenii de cultură, de artă, de știință nu se spune mai nimic, încât ne vine să ne întrebăm dacă aceștia mai există în peisajul societății românești. Să fie familia de vină, fiindcă nu cultivă dragostea de patrie odraslelor? Să fie școala de vină? Să fie autorii de manuale de istorie, că nu fac din disciplina aceasta o poveste frumoasă, care să înflăcăreze, să trezească sentimente de mândrie și de dragoste față de înaintași? Să fie Biserica de vină? Să fie de vină clasa politică? Alte instituții? E greu de spus că una dintre acestea sau toate la un loc. Tocmai de aceea, voi încerca, într-un modest serial de articole, să analizez fenomenul, ca o datorie sfântă ce-mi revine în calitate de preot și de cetățean. Este un semnal de alarmă, pe care vreau să-l trag către toți intelectualii români, către toți oamenii de presă, către toți oamenii politici, să facă fiecare ce depinde de el însuși, pentru a replanta și a reclădi în sufletul concetățenilor noștri, în special al celor tineri, sentimentul patriotic, dragostea de țară, pentru că altfel, într-un viitor nu prea îndepărtat, țara și națiunea sunt în pericol. Ceea ce încă mai putem face azi, e prea târziu să mai facem mâine.

Patria este mama, este tata, este bunicul, bunica, frații și surorile, rudele, prietenii de joacă, colegii de școală, colegii de muncă, cunoscuții, consătenii, concitadinii, toți cei care trăim între granițele statului român, toți cei care suntem departe de fruntariile țării, dar păstrăm în suflet dorul de cei scumpi rămași acasă, ori duși spre alte zări. Patria este casa părintească în care ne-am născut și în care am copilărit, în care am trăit bucuriile și tristețile alături de cei dragi ai noștri, este curtea casei în care ne-am jucat la umbra nucului sădit de stră-străbunicul cu frații, cu vecinii, cu jucăriile noastre atâtea câte au fost, cu cățelul, cu pisica, cu bunica. Patria este grădina casei în care am văzut primele flori, primele albine, din care am gustat primele fructe sau legume. Patria este părculețul dintre blocuri cu cele câteva băncuțe și alei, pe care se joacă cei mici, se plimbă adulții. Patria este grădinița în care învățăm alfabetul vieții, colegii, băncile, educatoarea, jucăriile de tot felul. Patria este școala cu toate treptele ei, învățătoarea, profesorii, colegii mai mari sau mai mici, clipele de bucurii și de necazuri inerente vieții de elev, de student. Patria este covorul de câmpii, de dealuri, de munți, de văi și de piscuri împodobite de păduri seculare, de livezi cu pomi, de podgorii de vii, de culturi de cereale de tot felul, de râuri și pâraie. Patria este Dunărea și marea, este pământul cu toate bogățiile ascunse în sânul lui, este cerul cu stelele, turmele de vite domestice și sălbatice, păsările și peștii. Patria este limba românească plămădită și adusă prin veacuri de multe-multe generații ca un cadou sfânt pentru noi și pentru urmașii noștri. Patria este cântecul popular, este doina care ne răscolește sufletul, este portul românesc atât de minunat, este jocul nostru care ne avântă spre înălțimi, este credința creștină, care ne-a dat speranța și tăria să pășim prin veacuri. Patria este biserica din sat, din cartier, mânăstirea dintre munți, cimitirul cu crucile și amintirile din el. Patria este hora din vatra satului, sărbătorile, hramurile, nedeile, rugile.

Patria este istoria noastră de milenii, este lungul șir de eroi știuți și neștiuți, care au sfințit cu sângele și oasele lor pământul țării. Patria este slova cărților, sudoarea ostenitorilor într-ale culturii și artei. Patria este poezia, muzica, literatura, pictura, sculptura, teatrul, știința românească și reprezentanții lor, care s-au înscris demult în universalitate.

Cel care înjură Patria, cel care spune că-i este rușine că s-a născut român este un sărman orfan, copil de prin canale, copil al nimănui, sau, mai rău, o brută care-și pălmuiește Mama.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției**, mai spicuim:

„LUPTA DUPĂ* LEGE**(Continuare). ***„Şi iarăşi va avea mintea putere să vegheze asupra inimii şi să o păzească cu toată străjuirea, încercând să pătrundă în cele mai dinlăuntru şi mai netulburate cămări ale ei, unde nu sunt vânturi de-ale gândurilor rele, - care împing cu sila şi sufletul şi trupul în prăpăstiile voluptăţii şi le aruncă în fântânile de smoală -, şi nici vreo cale largă şi încăpătoare, pardosită cu cuvinte şi cu chipuri de ale înţelepciunii lumeşti, care să vrăjească pe cei ce pornesc pe ea, oricât de înţelepţi ar fi. Cămările acestea curate, care sunt cele mai de dinlăuntrul sufletului - şi care sunt casa lui Hristos - , nu primesc nimic din lucrurile goale ale veacului acesta, fie că sunt raţionale, fie că sunt neraţionale, fără numai pe acestea trei, pe care le-a numit apostolul: credinţa, nădejdea şi dragostea.

Deci cel ce este iubitor de adevăr şi primeşte osteneala inimii poate să nu fie atras în afară nici de obişnuinţele vechi în felul în care am arătat, ci să vegheze asupra inimii şi să străbată tot mai înlăuntru şi să se apropie numai de

Dumnezeu, fără să se teamă de ostenelile atenţiei şi ale stăruinţei. Căci nu poate să nu se osteneasca cu inima cel ce ia aminte la împrăştierile gândului şi la plăcerile trupeşti, având să stea mereu închis în anumite hotare (să se circumscrie), nu numai în cele dinafară, ci şi în cele dinlăuntru. Mai ales că acele împrăştieri şi plăceri adeseori abat şi cugetul şi fapta. Prin urmare, e drept că momeala, ca gând simplu, exercită o putere silnică atunci când stăruie, chiar dacă e urâtă. Dar convorbirea gândurilor ce se adaugă atârnă de voia noastră liberă. Aceasta au arătat-o şi cei ce n-au păcătuit întru asemănarea călcării lui Adam, întrucât momeala n-au putut-o împiedeca, dar convorbirea prietenoasă cu ea au lepădat-o cu totul. Încă din Vechiul Testament se cunoaşte războiul cel de gând, despre care David scrie acestea: „Fiica Babilonului (înţelegeţi: Satană), dornică de pustiire, ferice de cel ce-ţi va plăti după fapta ce ne-ai făcut tu nouă; ferice de cel ce va lua şi va lovi de piatră pruncii tăi". Gândurile celui rău, nălucirile lui, idolii lui (ideile fixe ale lui), momelile sale, aceştia sunt pruncii vaviloneşti, sau „puii de drac", după cum îi numeşte Sf. Maxim Mărturisitorul. Iar piatra este Hristos sau credinţa în El, temelia cetăţii sufletului, piatra cea din capul unghiului, pe care zidarii vremii de atunci n-au băgat-o în seamă. Or, întru nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat nouă, oamenilor, întru care să ne mântuim. De piatra aceasta trebuie să lovim pruncii vaviloneşti. Căci cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea ea, îl va spulbera. De aceea Sf. Ioan Scărarul zice: „Ca numele lui Iisus Hristos, armă mai tare, în cer şi pe pământ nu este!" Cerul este mintea şi pământul inima, în care trebuie să se depene rugăciunea neîncetată a preasfântului nume: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, milueşte-mă pe mine păcătosul", întorcându-se ca o armă

mereu întinsă asupra vrăjmaşului. Căci Dumnezeu Tatăl I-a dat (Mântuitorului) un nume mai presus de tot numele: ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece şi al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor de dedesubt.

Cuvântul acesta poate însemna tot aşa de bine, pe rând, următoarele lucruri, în înţelesul literei: Cerul sunt sfinţii, Biserica biruitoare, îngerii; pământul, locuitorii pământului, Biserica luptătoare şi cel aruncat pe pământ, având mânie mare; cele de dedesubt, cei mutaţi din viaţa aceasta, dar care nu sunt în Biserica biruitoare, ci în închisorile fărădelegilor sau iadul. Altă însemnare poate fi aceasta: cerul e mintea, pământul e inima cu poftele ei, iar cele de dedesubt ar fi cele din subconştient, de care de obicei nu ştim şi nu ne dăm seama, dar le purtăm în noi."

Prin urmare dacă la ceasul de război, mai bine-zis în clipa de luptă, lovim momeala cu numele lui Dumnezeu, depanând rugăciunea, vom vedea lucru minunat: pentru ostaş luptându-se împăratul - tocmai întors de cum e în războiul văzut. Căci împăratul nostru S-a luptat până la moarte, - şi încă moarte de cruce - , şi printr-însa trecând, a rupt zăvoarele şi a spart porţile iadului, biruind pentru ostaşii Săi şi slobozindu-i. Iar de atunci biruie ca un Dumnezeu, oriunde e chemat pe nume. Şi ÎI cheamă dragostea.

Iată ce ne învaţă Sf. Marcu Ascetul, privitor la această clipă de mare însemnătate a războiului: „Cunoaşte, deci, o, omule, că Domnul priveşte la inimile tuturor; şi celor ce urăsc prima răsărire de gând rău, îndată le vine în ajutor (le face dreptate), precum a făgăduit, şi nu lasă roiul vălmăşagului de gânduri să năpădească şi să întineze mintea şi conştiinţa lor. Iar pe cei ce nu stârpesc primele înmuguriri, prin credinţă şi nădejde, ci se lipesc cu dulceaţă de ele, pe motivul că vor să le cunoască bine şi să le probeze, pe aceia îi lasă - ca pe unii ce nu cred ci vreau să se ajute singuri - să

fie izbiţi şi de gândurile ce urmează, pe care de aceea nu le surpă fiindcă vede că momeala lor este iubită în loc să fie urâtă de la prima ei mijire”.

*

Rugăciunea

Sfântul Ambrozie de la Optima scrie: *„Copilul meu, ia seama şi nu uita să te rogi. Fiece rugăciune, dacă este pornită din inimă, mărturiseşte un simţământ nou, iar acel simţământ e, la rândul său, izvorul unei idei noi, ce nu ţi-a trecut niciodată prin minte până atunci şi care te va îmbărbăta; astfel, îţi vei da seama că rugăciunea aduce cu sine un spor de înţelepciune.*

Nu uita, deci, să spui în fiecare zi, în gând, ori de câte ori îţi stă în putinţă: „Miluieşte, Doamne, pe toţi cei ce s-au înfăţişat astăzi înaintea Ta”.

Căci nu e ceas şi nu e clipă în care mii de oameni să nu părăsească viaţa pământească, iar sufletele lor urcă în ceruri. Şi câţi dintre ei nu se despart de lume însinguraţi şi stingheri, cu amară tristeţe şi adâncă mâhnire la gândul că nu-i nimeni care să plângă după ei, că nimeni, poate, n-are habar de mai trăiesc sau nu! Şi cine ştie dacă nu tocmai atunci, din celălalt capăt al pământului, se înalţă spre Domnul ruga ta pentru odihna sufletului lor, deşi nu i-ai cunoscut în viaţă şi nici ei nu te-au cunoscut pe tine. Cât de înduioşat va fi sufletul singuratic ce se înfăţişează cu teamă înaintea Domnului, când va simţi că, în clipa aceea înfricoşată, mai e totuşi cineva pe lume care se roagă pentru el, o fiinţă pământeană care-l iubeşte! Şi Dumnezeu va căta cu drag la voi amândoi, căci dacă tu te-ai îndurat de sufletul acela, cu atât mai vârtos se va îndura de el, în nemărginita Lui milă şi dragoste. Şi-l va ierta poate tocmai pentru rugăciunile tale.

Fraţilor, nu pregetaţi, cuprinşi de spaimă în faţa ticăloşiei oamenilor; iubiţi-i aşa ticăloşi cum sunt, căci astfel, iubirea voastră va fi după chipul şi asemănarea iubirii lui Dumnezeu, ridicându-se pe culmea cea mai înaltă a dragostei pământeşti."

*

Folclor din Mehedinți(LXXIII)

Redăm mai jos alte câteva cântece culese la 11 iunie 1974 de la **Martinescu Grigore**(62 ani) din Cracul Muntelui com. Ponoare:

Banii nu se fac așa!

,,Banii nu se fac așa,
Stând în cârciumă ș-a bea!
Banii se fac la pădure,
Cu firiz și cu secure!
Vai, săracul stânjenaru,
Că cu greu câștigă banu!
Iarna ninge, viscolește,
Stânjenaru grămădește!"

Frunzuliță bob mărunt

,,Frunzuliță bob mărunt,
Mă uitai la răsărit,
Văzui primăvara venind,
Neveste pe plai suind,
Ducând mâncare la plug,
Cum să fac să le sărut?
Frunzuliță de molotru,
Ce larmă s-aude-n codru,
Se ceartă cucu cu corbu,
Care să rămână-n codru.
Corbul are pene negre,
Intră-n codru și se vede;
Cucul are pene verzi,
Intră-n codru, nu-l mai vezi!
Toți oamenii pun la grâu,
Eu pun pistoale la brâu;
Toți oamenii pun secară,
Eu întorc la primăvară,
Când înfrunge codrul iară
Și ies mândrele pe-afară!"

Mi-aduc aminte demult

,,Mi-aduc aminte demult,
De traiul ce l-am trăit.
C-am umblat pe unde-am vrut
Și-am iubit ce mi-a plăcut

Și la sate și la târg;
La sate nevestele,
La oraș cocoanele,
La târg domnișoarele.
Da' bătrân cum mă găsesc,
Câte una tot iubesc!
Câte una, câte șapte,
Să le fac voia la toate,
Până m-or băga la
moarte!"

Frunzuliță de doi nuci

„Frunzuliță de doi nuci,
Măi, neicuță, un'te duci?
Un'te duci, pe un'te-ntorci,
Să-ți țin cale, dacă poci?
Dacă pot, ori dacă nu,
Ori mai bine vino tu!
Dacă scapi de la muiere,
Vino, neică, mai devreme,
Eu de scap de la bărbat,
Îți fac, neicuță, pe plac;
Și pe plac și pe plăcere,
Pe pofta inimii tele!"

Frunzuliță samulastră

„Frunzuliță samulastră,
Plecai să mă duc acasă
Într-o seară-ntunecoasă,
Pe-o potec-alunecoasă,
Nimerii la altă casă,
Unde-i nevasta frumoasă
Și bărbatul nu-i acasă.
Mă făcui că cer un foc,
Ca să-i fac minciunii loc!
Mă făcui că cer și apă,
Minciuna să mi se treacă!
Și când fu la sărutat,
Veni hoțul de bărbat
C-un ciumag de păr uscat,
Poate-o sută mi-o fi dat!
Eu la fugă o rupsei
Și peste garduri dădei!"

Frunzuliță de mohor

„Frunzuliță de mohor,
Eu la nimeni nu-s dator;
Nu-s dator la nima-n sat,
Nici în sat și nici la bancă,
Numai la o mândră dragă!
Numai la ea sunt datori,
De gură și ochișori!"

*

<u>File de jurnal – 12 oct. 1981</u>(Continuare)

„Ieri a fost adunare generală la Malovăț, azi fu în Bârda. O droaie de domni de la comună, de la județ și de la

procuratură au venit ca să prelucreze și să explice oamenilor decretul. Au spus că dacă va mai fi prins cineva că doar trece pe tarlaua cu recoltă, va fi băgat la pușcărie, căci acum a dispărut amenda și-a rămas doar pușcăria, iar pedepsele sunt drastice, fiindcă trebuie să muncească, să muncească, să muncească!

Dar, iată că, nitam-nisam, când acei domni credeau că și-au atins scopul, convingând auditoriul, un ,,cetățean turmentat" s-a ridicat și, fără a întreba ,,Eu cu cine votez?", a întrebat simplu, omenește, ca-ntr-o discuție tovărășească: ,, - Dar eu pentru ce muncesc, căci de doi ani mă spetesc pe tarlaua colectivului și nu mi-ați dat nimic?"

Domnii din prezidiu, vineți de furie, l-au smuls pe bietul Mucioniu Gheorghe din Linia Cocoanei și l-au scos din sală cu huiduieli, ca pe un câine hămesit, flămând și rătăcit. Gestul a produs o vie reacție în sală. Puțin a lipsit oamenilor ca să nu dea o lecție ,,domnilor" s-o țină minte(...).

De când a apărut decretul, cântecele au amuțit, s-a coborât tristețea peste sat, peste case, peste suflete. În inima oamenilor nu este ură, e mai mult indignare și durere. E o stare foarte asemănătoare cu a bătrânului rege Lear scos în drum în fapt de iarnă de proprii săi copii!"

*

Copilărie

O poezie excepțională dedicată copilăriei am găsit pe internet. Regret că nu am putut afla și cui aparțin versurile. Cred că majoritatea cititorilor noștri se vor recunoaște în ea. Iat-o:

,,Zburdam prin curtea plină cu rațe și găini,
Trăiau pe-atunci părinți și rude și vecini!
Mi le-ai luat pe toate și-o lacrimă îmi storci...
Te duci, copilărie, și nu te mai întorci!

Nu mai există basme, nici eu nu mai exist,
Balaurul e şmecher, iar Făt Frumos e trist!
S–au inventat claxoane, adio zurgălăi,
Te duci, copilărie, cu toţi eroii tăi!

Un prof ce ne-nvăţase cum să plantam stejari,
A defrişat pădurea vânzând-o pe dolari!
Cu cât urcăm în vârstă, ne suntem mai străini!
Te duci, copilărie, şi devenim haini!

Bunica şi bunicul, ce mă-nveleau cântând
Sunt două cruci de piatră şi tac pe sub pământ!
Şi mai era şi crângul, şi-un râu, şi nişte tei!
Te duci, copilărie, pe toate mi le iei!

Din tinda casei mele, când mama îmi vorbea,
Fugeau din boltă norii şi soarele zâmbea;
Iar tata orice teamă din vis mi-o spulbera!
Te duci, copilărie, cu fericirea mea!

Făceam pe-atunci războaie cu săbii mici de nuc,
Iar după bătălie mergeam să bem un suc!
Azi ne-omorâm pe bune, prin diferite căi!
Te duci, copilărie, şi devenim mai răi!

Mă zgâriam pe braţe urcând în corcoduş,
Iar cel mai bun prieten era un căţeluş!
Eram atât de veseli fugind prin porumbişti!
Te duci, copilărie, si devenim mai trişti... !

Pe-atunci orice ninsoare mă bucura nespus,
Iar ploile de vară păreau să cadă-n sus!

Acum la doctor mergem, plecându-ne umili!
Te duci, copilărie, și devenim fragili!

Mi-e grea maturitatea, mi-e greu să fiu docil,
Aș da orice pe lume să redevin copil!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Daniela Nane** din București: **450 lei; Doamna Balica Ana** din Tr. Severin: **400 lei; Doamna Suciu Aurelia** din Cluj-Napoca(CJ) și **Doamna Filip Cornelia** din Tr. Severin: câte **50 lei;**

Pentru lucrările efectuate la biserica din Malovăț, **Doamna Haidamac Miroana, Doamna Paicu Mariuța și Domnul Borugă Mihai** din Malovăț au achitat câte **100 lei; Domnul Meilă Nicolae** din Malovăț a achitat **90 lei; Domnul Ștefu Constantin(I), Domnul Ciurel Valentin, Doamna Oprișan Elena și Doamna Paicu Domnica** din Malovăț au achitat câte **50 lei.**

Doamna Luca Nica din Bârda a mai adăugat **50 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **160 lei;**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Lucrări la biserică

Dacă pictorul ne ceruse **1.500 lei** pentru a ne repicta icoana hramului de deasupra intrării de la biserica din Bârda, am găsit o altă soluție, care nu ne-a costat nimic. În spațiul creat în zid anume pentru pictură, am fixat una din icoanele donate de **Doamna Ivanovici Florica** din București, copie după icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Biserica Sf. Mormânt de la Ierusalim. **Domnul Rolea C. Ion** din Bârda a donat materialul cuvenit și din el a construit o

casetă excepțională pentru icoană. Cu acest prilej am descoperit cu toții că avem un adevărat maestru în Bârda într-ale tâmplăriei. Domnul Rolea C. Ion nu a primit nici o plată pentru lucrarea și materialul donat.

Dumnezeu să-i răsplătească!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Merele și birul,** în „Datina", Tr. Severin", an. XXV(2015), nr. 6446(28 iul.), p. 5; **Sinuciderile,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6447(29 iul.), p.4; **Dărâmătorii de biserici,** în „Națiunea", București, 2015, 1 aug., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Calcularea pensiei,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6448(30 iul.), p. 4; **Între rugă și-mplinire,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6448(30 iul.), p. 4; nr. 6460(18 aug.), p. 4; **Aflarea adevărului,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6448(30 iul.), p. 4; **Lupta cu dracul,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6450(1-2 aug.), p. 5; **Prima lecție de religie,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6450(1-2(aug.), p. 4; **Amintiri despre Ion Vidu,** în „Națiunea", București, 2015, 2 aug., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Și, totuși, „merge și așa!",** în „Națiunea", București, 2015, 8 aug., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); ***Scrisoare pastorală"- 306,*** în „Bibliotheca Septentrionalis", Baia Mare, 2015, 7 aug., ediție și on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Ticăloșii,** în „Omniscop", Craiova, an. 2015, 10 aug., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); **Casa părintească,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6460(18 aug.), p. 4;

*

Emisiuni

- Miercuri, 5 aug., preotul Dvs. a avut o emisiune la Televiziunea „Datina” din Tr. Severin, între orele 21-22, pe tema postului, dar au fost abordate și alte probleme privind viața și actualitatea bisericească;

- Duminică, 9 aug., o echipă de la Televiziunea Antena 1 din București s-a deplasat la biserica de la Bârda și a filmat o parte din slujbă. Au luat apoi interviuri unor credincioși, cât și preotului. Încă nu știm, deocamdată, când va fi difuzată emisiunea pe post. A fost impresionant efortul acestei echipe. Timp de două zile înainte filmaseră la Suceava festivitățile de acolo legate de sărbătorirea Sfintei Teodora de la Sihla. În seara de 8 aug. ajunseseră la Buzău, în drum spre București. Din Buzău au făcut o deviere de 500 km(Buzău-Ploiești-Târgoviște-Pitești- Rm. Vâlcea- Tg.Jiu), pe care au străbătut-o toată noaptea, ca să fie dimineața la Bârda. După slujbă au plecat la București.

*

Zâmbete

Perle de la bacalaureat: - Poetul cântă satul de care nu te mai poți despărți odată ce l-ai părăsit.

- O pădure virgină este o pădure în care mâna omului n-a pus niciodată piciorul.

- După moartea părinților săi, Creangă și-a trăit viața în continuare, până în ultimii ani ai vieții lui.

- Toma Alimoș se răzbuna pe boierul Manea, care l-a rănit mortal pe la spate cu ajutorul lașității..

- Caragiale este autorul schițelor și nuvelelor sale, ca să nu mai vorbim de teatru.

- Ștefan cel Mare era un bărbat bine îmbrăcat, la costum, venea de la un război, cu o mână în ghips, pentru că căzuse de pe cal.

- Profesoara:„- Să scrieți cu majuscule!” Eleva:„- Dacă nu avem majuscule, putem să scriem cu pixu...?”

*

Excursii-pelerinaj

- pentru ziua de 29 august organizăm o excursie-pelerinaj la **Mânăstirea Topolnița,** cu prilejul hramului. Va sluji **Prea Sfințitul Episcop Nicodim. Prețul 8 lei/persoană.**

- pentru o data pe care n-am stabilit-o până acum, organizăm o excursie de o zi pe traseul: Severin – Orșova – Valea Dunării – Moldova Nouă – Bozovici - Orșova – Tr. Severin – Bârda. Prețul **45 lei/pers.**

De îndată ce vom completa numărul necesar de participanți pentru un autocar, vom stabili data.

*

Spovediri. Împărtășiri

Cu prilejul Adormirii Maicii Domnului, în zilele rânduite, la biserică și în sat, au fost spovediți și împărtășiți **21+62+61=144 enoriași.** Dintre aceștia, **56 au fost copii.** Lor li s-au dăruit cărticele **Tatăl nostru în zece limbi.** Dă, Doamne, să-l știe măcar în una!

*

Înmormântări

În ziua de 11 August, am oficiat slujba înmormântării pentru **Luca Sabin**(58 ani) din Bârda. Dumnezeu să-l ierte!

*

Anunțuri

- Începând cu 1 Sept., slujbele din duminici și sărbători vor începe la **ora 9**;

- Cineva din Tr. Severin dorește să cumpere o casă, ori un plaț de casă în Bârda.

*

Program

În luna Septembrie avem următorul program de slujbe: **5 Sept.(**Malovăț – Bârda); **6 Sept.**(Bârda); **8 Sept.** (pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **12 Sept.**(Malovăț – Bârda); **13 Sept.**(Malovăț); **14 Sept.** (slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **19 Sept.** (Malovăț-Bârda); **20 Sept.**(Bârda); **26 Sept.**(Malovăț – Bârda); **27 Sept.**(Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 308(16 – 31 August)

Dragii mei enoriași!

Bogăţii nemăsurate

În duminica trecută a fost citită evanghelia în care un tânăr foarte bogat L-a întrebat pe Mântuitorul ce să facă să moștenească viața veșnică. Adică să se mântuiască. Păzise cu sfințenie toate poruncile dumnezeiești privind relațiile lui cu Dumnezeu și cu semenii săi, după cum el însuși mărturisea. Un lucru îi mai lipsea, i-a spus Mântuitorul: să vândă toate câte are, să le împartă săracilor și apoi să-I urmeze Lui.

Am ascultat și am citit de-a lungul timpului multe predici referitoare la acest moment biblic. În toate se făcea referire la bogățiile materiale, pământene, la faptul că tânărul acela avea mult pământ, cirezi și turme de vite, palate, bani, slugi etc. Erau frumoase, corecte din punct de vedere tehnic, dar parcă toate erau puse pe același calapod: rolul averii în viața omului.

Voi încerca să abordez problema și din alt punct de vedere. Probabil, tânărul avea și bogății materiale. Nu se menționează, însă, nicăieri despre pregătirea lui intelectuală. Poate omul acela absolvise mai multe școli, își însușise toată știința din vremea lui. Aceasta nu era o bogăție? De ce numai occidentalii și americanii socotesc creierele, materia cenușie, cea mai de preț bogăție și racolează de peste tot din lume

capetele luminate? De ce aceștia oferă condiții de viață și de muncă foarte avantajoase savanților și intelectualilor de elită, cu condiția ca aceștia să se stabilească în țările occidentale sau americane? Ne minunăm că acele țări au ajuns la un înalt nivel de dezvoltare economică, socială, tehnică, științifică, militară, dar nu luăm în calcul atitudinea lor față de omul cu carte și s-o comparăm cu atitudinea noastră față de aceeași problemă.

Dacă oamenii de carte, oamenii competenți, ar avea posibilitatea să ocupe locurile ce li se potrivesc în societate, dacă ar avea posibilitatea, fără să li se vâre pumnul în gură, să-și spună părerea, să ia decizii, alta ar fi fața lumii și starea poporului. Din prea plinul inimii lor, din bogăția lor spirituală și intelectuală, oamenii aceștia de cultură ar împărtăși cu bucurie „săracilor”. Dar cine sunt acești „săraci”? Sunt, evident, cei care au fost mai puțin dotați, cei care n-au avut posibilitatea să urmeze școli înalte. „Săracii” sunt analfabeții, oamenii fără carte sau cu puțină carte. Aceștia au nevoie de cultură, de „averea” celor învățați. Și, culmea, cu cât cineva împărtășește din cunoștințele sale altora, cu atât mintea lui se dezvoltă, devine mai suplă, mai plină de vigoare. Așadar, cel bogat intelectual, împărtășindu-și semenilor săi cunoștințele, nu pierde nimic din ceea ce are, ci se îmbogățește mai mult.

„***Jugul Meu este blând și sarcina Mea ușoară***”, spunea Mântuitorul. Și avea dreptate. Ajutând material pe cineva, îl saturi o dată; învățându-l carte, învățându-l o meserie, o artă, îl saturi pentru toată viața.

Dar Mântuitorul mai spune ceva: ***„Vino și urmează-Mi Mie!”*** Ce vrea să spună cu aceasta? Pe ucenici îi chemase așa, acum îl chema și pe tânărul acela. Era foarte bine că-l chema. Omenirea a avut mulți savanți și oameni de cultură. Câți dintre ei au lucrat în spiritul învățăturii Mântuitorului? Câți dintre ei au făcut ceea ce au făcut pentru protecția creației lui Dumnezeu, adică a omului, a viețuitoarelor, a mediului?

Savanți au fost și cei ce au construit bombele, armele cele mai sofisticate, dar aceia nu L-au mai urmat pe Hristos prin lucrarea și prin mintea lor. Savanți au fost și cei care au descoperit medicamentele și tot felul de aparate menite să dea sănătate oamenilor, să le prelungească viața, savanți au fost și cei care au reușit să facă pace între oameni și popoare. Aceștia L-au urmat pe Hristos!

Bogăție intelectuală ni se recomandă fiecăruia dintre noi să acumulăm cât de multă și din ea să împărtășim cu dărnicie semenilor noștri mai săraci spiritual. Să folosim această bogăție ca să facem omul, fratele nostru, mai bun, mai drept, mai cinstit, mai credincios, mai omenos, mai civilizat, mai harnic. Ușor-ușor, prin transformarea în bine a individului se transformă poporul, omenirea, iar iubirea și respectul dintre oameni înlocuiesc ura, dușmănia, violența, terorismul și războaiele. Omul redevine frate pentru om, pacea se așterne, sângele nu se mai varsă pe câmpul de luptă sau la colț de stradă, lacrimile se usucă și fac loc zâmbetului, fericirii și înțelegerii între oameni și popoare. Nu trebuie să termini cine știe ce universități vestite, ca să fii numit bogat intelectual, spiritual. Poți fi astfel bogat și când ai experiența vieții, școala vieții și din ea nu pregeți să înveți la bine pe cei din jurul tău: copii, nepoți, consăteni, cunoscuți, pe oricine are nevoie de sfatul și de experiența ta. Nu este ușor. Nu toți vor să primească sfatul tău, nu toți au nevoie de experiența ta. Nici pe Mântuitorul nu L-au primit cu flori, după cum bine știm.

Avem datoria sfântă să împărtășim semenilor noștri, cu dărnicie, cu bunătate și cu bucurie, din bogăția cunoștințelor și din experiența noastră de viață, continuând astfel opera începută de Mântuitorul în lume. Astfel, Îi urmăm sfatul, Îl urmăm pe El și, de ce nu, câștigăm viața de veci.

*

Sfaturi părinteşti

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăţiei**, mai spicuim:

„PE TREPTE DE-A RÂPA. Deci, vremea de luptă are o mare cumpănă, şi anume: dacă mintea nu-şi aduce aminte cu credinţă de „Doamne Iisuse...” se întâmplă că încuviinţează momeala vrăjmaşului. Aci e graniţa între lupta după lege şi căderea în fărădelege. Deci, mintea căzută în hotarul fărădelegii dă încuviinţarea ei voinţei, căreia încă-i suflă vicleanul boarea ameţirii. Voinţa ia hotărârea întotdeauna după sfatul minţii şi niciodată înainte: cel puţin în faptele de conştiinţă aşa e. De aceea se zice că în orice hotărâre avem libertatea voinţei, adică putinţa de-a alege ce vrem. Darul libertăţii voinţei ni 1-a dat Dumnezeu, ca pe o mare cinste, şi prin el avem a spori până la măsuri dumnezeieşti. Iată de ce toată strădania dezrobirii puterilor sufleteşti din patimile contra firii duce de fapt la redobândirea libertăţii de fii ai lui Dumnezeu, de fii ai adevărului, care face liberi pe cei ce stau în adevăr şi nu stau în minciună şi-n tatăl minciunii. Prin darul libertăţii voinţei avem a sui de la chip la asemănare. Pentru refacerea sau crearea din nou a omului a venit Dumnezeu între oameni şi tot de aceea petrece cu noi, cu fiecare rând de oameni, în tot chipul silindu-se să ne dezlege libertatea voinţei din lanţuri străine; iar noi, nepricepuţii, după puţin iarăşi ne predăm spre şi mai grele lanţuri.

Iubirea înclină libertatea ca pe o cumpănă. Deci, dacă mintea se va afla iubind o momeală străină şi sfatul viclean, va înclina cumpăna liberei alegeri spre momeala şi sfatul străin. Aşa se deschide spărtură în cetate şi se năpustesc puhoaie de vrăjmaşi, care aşteptau ascunşi afară. Şi repede urmează jalnică pustiire în cetatea sufletului: împlinirea cu lucrul şi repetarea faptei aceleia, până ajunge deprindere sau obicei.

Înrădăcinarea obiceiului păcătuirii duce întocmirea sufletească şi trupească a omului până la neputinţa de a se mai împotrivi, sau chiar până la a nu vrea să se mai împotrivească. Aşa se întâmplă că lucrarea împotriva firii i se face omului ,,a doua fire" - firea fărădelegii, sau legea păcatului. Asta e tot una cu pierderea darului libertăţii voinţei.

Totuşi, omul, slăbindu-i puterile, îşi dă seama că robeşte vrăjmaşului, căci de unde odată pruncii vavloneşti erau micuţi şi-i lua în glumă, acum s-au făcut bărbaţi şi-i simte cum îi iau puterile, iar lui, din multa păcătuire, i s-a stins puterea voinţei de-a se împotrivi. Când avea puterile întregi n-asculta povaţa, iar acum, când nu le mai are, le-ar întoarce lui Dumnezeu, dar nu le mai are de unde. Toată vigoarea tinereţii o dă cui nu trebuie, iar bătrâneţea hârbuită umblă să o dea lui Dumnezeu. Câteodată primeşte Dumnezeu şi cioburile, însă numai dacă au mai rămas puteri şi pentru cea mai de pe urmă luptă, mai grea ca cea dintâi, care e pe viaţă şi pe moarte. Căci vrăjmaşul care pustieşte prin patimi, când află că mintea, împinsă de strigarea conştiinţei, vrea să facă răscoală împotriva robiei sale, vine cu asuprire mare, dovedind sufletului că n-are chip de scăpare. Iar ca pedeapsă, precum că sufletul a îndrăznit una ca aceasta, diavolul umblă să-l dea legat la un chinuitor mai greu: duhul deznădejdii.

Aşa e de grea robia duhului acestuia, încât sufletul, adunându-şi cele mai de pe urmă puteri, dă lupta deznădejdii. Atunci se află sufletul între viaţă şi moarte. Câte unii mai scapă, alţii o duc aşa, mai mult morţi decât vii; iar alţii, nemaiputând suferi, li se întunecă mintea şi fac şi păcatul cel mai de pe urmă: omorârea de sine. Şi, în sfârşit, altora, de durere, li se rătăceşte mintea cu totul, dând în nebunie. Trebuie să spunem că fiecare din patimile de căpetenie pot duce zidirea lui Dumnezeu până la decăderea cea mai de pe urmă, fie ea omorârea de sine, fie nebunia, fie chiar îndrăcirea. De pildă,

lăcomia de avere, lăcomia de putere şi fumul mândriei, pe câţi nu i-a luat de minte şi s-au omorât! Bolile de pe urma desfrâului, pe câţi nu i-au adus să-şi pună capăt zilelor ? Care a sfârşit bine dintre beţivi, care n-au vrut nicidecum să se lase de patima lor? Dar şi lenea poate face nebunii, când se vede în primejdii. De unde atâta pustiire? De la o clipă fără de Dumnezeu a minţii, clipă în care vrăjmaşul i-a furişat undiţa iadului pe gât, învăluită meşteşugit într-o momeală a unui lucru sensibil al lumii de aici. Protivnicul ispiteşte cu momeala plăcerii pe tot omul spre patima spre care-l prinde, că are povârnire mai mare: pe cel aplecat spre trup, cu desfrânarea; pe cel înclinat spre gânduri, cu înţelepciunea veacului acestuia, care pe mulţi i-a rătăcit de Dumnezeu şi pe puţini i-a întors; pe cei dornici de Cuvântul lui Dumnezeu îi ispiteşte cu Biblia, încât în zilele noastre se văd mulţi călători la iad cu Scriptura în mână. Toţi cei ce umblă după plăceri, de orice fel, nu vor scăpa de primejdii, căci sub orice plăcere e încolăcit un şarpe."

*

Amintiri despre Ion Vidu(II)

Din aceste cauze, la care se adaugă și refuzul lui Ion Vidu de a compune un imn al Imperiului Austro-Ungar, au determinat autoritățile să-l condamne la domiciliu forțat în Ungaria. Casa i-a fost percheziționată pentru a i se descoperi materiale instigatoare, iar el a fost dus la Șopron, în Ungaria. Acolo a stat peste doi ani.

Revenind în Lugoj din exil, Ion Vidu și-a reluat activitatea muzicală. Despre aceasta ne-a spus mai multe **Doamna Elena Popa**. Dumneaei își amintește că din 1917 intrase în corul lui Vidu și în nenumărate seri făceau repetiții cu cântece românești patriotice, interzise de către autorități. Deși nu le puteau cânta pe scenă cu prilejul serbărilor sau

reprezentațiilor publice, Vidu își lămurea coriștii că e necesar să le învețe, fiindcă într-o zi va fi nevoie de ele.

Și, într-adevăr, ziua aceea a venit: 1 Decembrie 1918. În acea zi, Elena Popa era în atelierul de croitorie, unde își desfășura activitatea. Patroana a intrat în atelier și le-a spus: „ - Fetelor, s-a terminat războiul! Întrerupeți lucrul pentru azi!” Au ieșit în stradă. Era mare agitație. Era și multă dezordine. Câțiva spărseseră prăvălii și magazine și începuseră să fure. A explodat rezerva de petrol a orașului, aflată undeva la marginea de răsărit. Peste câteva ore au intrat în oraș trupele românești. Din toate părțile, lumea a început să strige: „Trăiască România Mare!” Nu s-au înregistrat lupte de stradă. Armata română intra într-un oraș românesc. Alături de ofițerii români erau și ofițeri francezi. Preluarea puterii de către administrația românească a fost făcută rapid, fără să se întâmpine opoziție.

Prin oraș au izbucnit spontan cântece precum **Tricolorul, Pe-al nostru steag** și **Marseilleza.** Pe Câmpia Lugojului, în partea de răsărit a orașului, armata a depus jurământul pe drapel. Demn de remarcat este faptul că, alături de români, de bucuria lor, erau și naționalități conlocuitoare. Popa Elena își amintește cum bătrânul Dipon, - imigrant din Saxonia -, a strigat în plin centrul orașului: „Toți suntem români!”

Ion Vidu și-a chemat coriștii la Școala Veche. Din coriștii de atunci supraviețuia în 1985 doar **Doamna Popa Elena** și **Domnul Bogdan Constantin.** Vidu a făcut o scurtă repetiție cu cântecele patriotice, care le erau demult cunoscute. Le-a spus: „ - Ziua cea mare a sosit! Acum să cântați cum n-ați cântat niciodată!” Doamna Popa nu s-a putut abține să nu-mi cânte cu vocea ei sugrumată de emoție și de vreme: „***Trompete răsună,/ Prin munți și câmpii,/ Românii se adună,/ Cu sutele de mii./ Un dor pe toți îi cheamă/ Să-și vadă iar moșia/ Unită, mare, mândră,/ Trăiască România!”***

La teatru s-a dat un concert, la care au fost prezente toate școlile din oraș. Vidu a făcut rost de costume naționale pentru coristele lui. Fiecare femeie sau fată era îmbrăcată într-un costum specific unei anumite provincii sau județ din România Mare. Nu erau îmbrăcate două la fel. Corul devenise astfel simbolul unității naționale românești. Atât corul lui Vidu, cât și celelalte coruri din oraș au cântat într-un entuziasm de nedescris cântece precum: **Pui de lei, Eroi au fost, Tricolorul, Ană Lugojeană, Răsunetul Ardealului, Răsunet din Crișana** și multe altele.

După concert, mulțimea s-a adunat în jurul bisericii din centrul orașului și în piața aceea au jucat cu toții, de la mic la mare, soldați, ofițeri, civili, orășeni și țărani și au cântat toți **Hora Unirii,** ca la 1859 în localitățile Moldovei și Țării Românești. Au venit țărani români din satele din jurul Lugojului, îmbrăcați național și călări pe cai frumos împodobiți. Răsuna fanfara militară și tot mai des se auzea din mii de piepturi: ***„Trăiască România Mare!”*** Au venit la Lugoj și coruri din alte județe, printre care și corul „Doina” din Tr. Severin. Nu au uitat să cânte și **Marseillesa.** A urmat apoi un bal în sala „Concordia”. Fetele, îmbrăcate național, purtau coșulețe cu flori.

Ziua de 1 Decembrie 1918 a rămas în istoria Lugojului, ca și a întregii țări, drept una dintre cele mai mărețe sărbători, dovadă că la 1985 încă se mai păstra vie în memoria localnicilor.

*

Folclor din Mehedinți(LXXIV)

Începând cu acest număr din „Scrisoare”, vom reda bocetul și ritualul înmormântării din nordul județului Mehedinți, așa cum le-am cules personal în 1974. Nordul județului Mehedinți constituie o unitate folclorică și etnografică

proprie. Departe de mediul citadin, cu o rețea de drumuri care asigură legătura și schimburile dintre localnici, cu o gamă bogată și variată de obiceiuri și tradiții presărate de-a lungul anului, zona respectivă formează o unitate spirituală în care s-au conservat numeroase elemente de gândire și simțire umană autohtonă. Piesele de mai jos au fost culese din următoarele localități: ***Baia de Aramă, Bârâiac, Bratilov, Cracul Muntelui, Giurgeani, Izverna, Mărășești, Obârșia Cloșani, Ponoare, Săliștea Izvernei, Stănești, Șipot, Titirlești și Valea Ursului.*** Ritualul de înmormântare este același în toate aceste localități, cu mici deosebiri nesemnificative. Cele mai complete informații le-am primit din satul Bârâiac de la **Bărbuț P. Elena**(n. 1922). Ritualul decurge în felul următor:

De îndată ce moare cineva, cunoscuții, în special femeile, încep „să-l cânte" pe cel decedat sub formă de bocete strigate, care constituie nu numai exprimarea sentimentelor de durere, ci și un fel de anunț către ceilalți consăteni. Trupul celui mort este îmbăiat și primenit cu hainele cele mai bune, pe care, mai ales cei vârstnici, și le pregătesc din timpul vieții. Rude, prieteni, cunoscuți și consăteni vin să-l vadă pe cel mort, „să stea cu el", „să facă de priveghiu". Trupul este măsurat apoi în lung și-n lat cu o nuia numită „măsură" sau „stat", pe care se crestează dimensiunile. Cu ajutorul ei se construiește apoi coșciugul. Porțile casei sunt îndoliate cu fâșii de pânză neagră, iar pe o tablă sau scândură este scris numele, prenumele, vârsta și data decesului. Acestea vor rămâne timp de un an. Pregătirile propriu-zise de înmormântare sunt aceleași ca în celelalte zone mehedinţene. Menționăm însă că în fiecare din nopțile premergătoare înmormântării are loc priveghiul, dar acesta nu prezintă elemente deosebite, ci constă într-o întrunire a rudelor și cunoscuților celui decedat în camera mortuară, care-și vor depăna amintirile în legătură cu mortul. Nu le este îngăduit să adoarmă.

În Bârâiac, dimineața, în revărsatul zorilor, un grup de până la 30 de femei, dintre care unele sunt plătite anume, se adună în fața casei celui decedat și cântă „Zorile”. Numărul bocitoarelor variază după localități și după posibilitățile economice ale familiei celui decedat. În Bratilov, spre exemplu, cântă doar trei femei(Inform. **Buzatu Maria**, n. 1915). Femeile bocitoare sunt întoarse cu fața spre răsărit, rostind pe o melodie simplă, mai mult strigat:

„Cocoșei negri cântară,
Zorile se revărsară.
Zorilor, surorilor,
Nu pripirăți a zori,
Până (N) mi s-o găti!
S-o găti, s-o despărți,
Mai întâi de-ai lui din casă.
Nu primirăți a zori,
Până (N) mi s-o găti
Cu nouă cuptoare de pâine,
Cu bucate de-ale bune
Și cu buți de băutură
Pentru-ntreag-adunătură.

Iar zorilor, surorilor,
Nu primirăți a zori,
Pân-soarele-o răsări
Și (N) și-o trimite
Răvașe prin orașe,
Pe la moașe, pe la nașe
Și-o trimite cărticele
Pe la a lui nemurele
Să vină, să vină ele.
De merinde să-i gătească,
Merinde de cale lungă,
Lui (N), măre, să-i
ajungă.”

*

File de jurnal- 18 oct. 1981

„Părintele Ionică Sfetcu se văita de greutatea aprovizionării. După decret, tot satul ar trebui să fie întemnițat, fiindcă, conform tradiției și necesităților, fiecare om își are acolo câteva kilograme de cereale, de făină și alte produse alimentare pentru vremea de iarnă. Oare, cine îl poate asigura pe om că după ce expiră luna va putea să se aprovizioneze pe mai departe, ca să nu moară de foame? Se poartă discuții ca să se educe populația să renunțe la nunți și

botezuri. Doar înmormântările ar fi rămas oarecum sub semnul întrebării, avându-se în vedere puternica tradiție a cultului morților. Ar fi posibil ca să se dea autorizație de la Consiliul Popular celui în cauză ca să se aprovizioneze cu câteva alimente în plus. Mai multe afirmații de profundă indignare a făcut Părintele Ionică.

Ieri am fost la Severin. Autorități ale miliției și administrației pieței au dat amenzi uriașe vânzătorilor particulari, fiindcă nu vândeau la prețurile oficiale. Și pe mama au vrut s-o amendeze, dar a reușit să se strecoare și să scape. Prețurile impuse sunt mizerabile. Oamenilor nu le convin acele prețuri și mai bine refuză a-și mai vânde marfa. Când pui prețul de 4,00 – 6,50 lei/kg la strugurii, pe care omul, în mod liber, îi poate vânde ușor cu 15,00 lei/kg, înseamnă că sfidezi niște legi firești ale comerțului și ale pieții și cu asta nu e de glumit.

L-am întâlnit pe Domnul Șonea, inspector la Casa Corpului Didactic. Mi-a spus că de la comitetul județean de partid au tăiat ca-n stufăriș din materialele propuse pentru publicare în revista ,,Școala Mehedințiului". În primul rând i-au interesat autorii și apoi, dintr-o privire sumară, au decis și asupra materialelor respective. Mi-a povestit de salariile mizere, pe care le au cei din învățământ. Astfel, administratorul de la Casa Corpului Didactic, cu studii medii, are doar cu 50 lei mai puțin decât dumnealui, în timp ce un locotenent de la miliție sau de la securitate, la ieșirea pe salariu, are 3.700 lei.

Decretul a trezit vii reacții în oraș. Echipe de oameni de adunătură merg prin case, răscolesc totul și, dacă se întâmplă să găsească vreun litru de ulei, vreun kilogram de zahăr, ori de alte produse, în plus față de rație, imediat le confiscă, fac acte, a doua zi procesul se judecă și se dă și sentința. Și procurorii se pare că sunt îngroziți de numeroasele pedepse pe care le

dau ,,pe bandă" de la apariția decretului încoace. Așa se-ntâmplă, ,,când țara e-n pragul falimentului" zicea Domnul Prof. Șonea.

Domnul Șonea mi-a relatat despre greutățile locative pe care le are. A fost obligat să cedeze apartamentul său de două camere pentru o garsonieră. Reprezentantul Spațiului Locativ, intrând în apartamentul lui și văzându-i biblioteca și vrafurile de cărți, a strâmbat din nas cu scârbă și a spus: ,, - Alții n-au unde să stea, tovarășe, iar dumneata îți arde de cărți! Faci ce știi cu ele, dar treci la garsonieră, căci avem nevoie de apartament!" Mi-a spus că s-a scumpit la 60 lei/kg carnea furată de la abator, căci s-au mărit riscurile, dar și inventivitatea oamenilor la furat(...).

În piață, la chioșcul la care se vândea în vremurile bune carne, a fost îngrozitor aseară. Câteva sute de oameni se înghesuiau la ghișeu ca să cumpere oase de vită. Am asistat la o bătaie zdravănă între niște țigănci și niște românce. Lumea aceea țipa, vocifera, urla, gesticula. E îngrozitor! Biața mea țară, rău te-ai îmbolnăvit!"

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva donații și ajutoare, astfel: **Domnul Constantin Grădinaru** din Haarlen(Olanda): **350 lei; Domnișoara Buzatu Rodica** din București: **250 lei; Domnul Constantin Grădinaru** din Piatra-Neamț(NT), **Domnul Popescu Constantin-Iulian** din Ghemme (Italia), fiu al satului Malovăț și **Domnul Giura N. Nicu** din Giurești(MH): câte **100 lei; Domnul Surugiu Nicu** din Italia și **Doamna Vlădioniu Mariana** din Tr. Severin, fii ai satului Malovăț: câte **50 lei;**

Pentru lucrările efectuate la biserici am primit și câteva donații din partea enoriașilor noștri, astfel: **Domnul Tătucu**

Grigore și **Doamna Haidamac Miroana** din Malovăț: câte **100 lei; Domnul Surugiu I. Mihai: 50 lei.**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În cursul lunii august am donat pâine credincioșilor participant la slujbe, cât și unor bolnavi din sat, astfel: **2 Aug**.(Malovăț): **220 pâini; 6 Aug.** (Bârda): **160 pâini; 9 Aug.**(Bârda): **160 pâini; 15 Aug.**(Malovăț): **250 pâini; 23 Aug.**(Bârda): **100 pâini; 29 Aug.**(Bârda): **85 lei; 30 Aug.**(Malovăț): **180 pâini.** Așadar, în luna august au fost donate **1.155 pâini.**

*

Plăți

În această perioadă am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **550 lei** manopera pentru structura de rezistență a malului de la biserica Malovăț; **231 lei** hârtie de scris; **139 lei** protoieriei pentru cărți; **250 lei** poștei pentru timbre; **700 lei** tipografiei pentru cartea Părintelui D. Bălașa, **Istoria Dacoromâniei; 7.168 lei** plasă fier-beton pentru bordura bisericii din Malovăț; **104 lei** transportul cărții **Marele atentat al Apusului papal; 455 lei** brutăriei pentru pâinea donată în iunie; **483 lei** brutăriei pentru pâinea donată în iulie; **50 lei** băncii pentru comisioane; **182 lei** cartușe pentru imprimantă; **400 lei** pentru 20 saci ciment necesar la pavajul exterior al bisericii din Malovăț; **228 lei** poștei pentru colete; **550 lei** manopera pentru pavajul bisericii din Malovăț.

*

Lucrări la biserică

Am reușit să realizăm o nouă bordură de jur-împrejurul bisericii de la Malovăț. Cea veche se spărsese în multe locuri datorită mișcărilor de teren, așa încât apa intra cu ușurință sub

temelia bisericii. A ieșit o lucrare bună, care va asigura protecția pentru mulți ani.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva material astfel: **Ticăloșii,** în „Natiunea”, București, 2015, 10 aug., ediție și on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Între rugă și-mplinire,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV (2015), nr. 6460(18 aug.), p. 4; **Casa părintească,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6460(18 aug.), p. 4; **Maică Țară,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6461(19 aug.), p. 4; ***„Scrisoare pastorală” – 307***, în „Armonii culturale”, Adjud, 2015, 21 aug., ediție și on-line (*http://armoniiculturale.ro*); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 2015, 23 aug., ediție și on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); în „Observatorul”, Toronto, Canada, an. 2015, 2 sept., ediție și on-line(*http://www.observatorul.com*); **Maica pălmuită(I),** în „Omniscop”, Craiova, 2015, 22 aug., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); pe blogul D-lui Ioan Miclău din Australia (*https://ionmiclau.wordpress.com*); pe blogul Domnului Ben Todică din Australia (*http://bentodica. blogspot.ro*); în „Natiunea”, București, 2015, 22 aug., ediție și on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Rugă pentru părinți,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6464 (22/23 aug., p. 4; **Amintiri din Războiul de Independență(I),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6467(27 aug.), p. 4; **Amintiri din Războiul de Independență(II),** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6468(28 aug.), p. 4;

Cartea Doamnei Melania Caragioiu, **Spre ceruri sacre**, publicată în anii trecuți de parohia noastră, a fost premiată de

revista „Vatra Veche”, una dintre cele mai bune reviste românești de cultură de azi.

În această perioadă, parohia noastră a republicat cartea regretatului preot Dumitru Bălaşa, **Ţara Soarelui sau Istoria Dacomâniei**(344 pag.).

Când citeşti cărţile Părintelui Bălaşa, - tu însuţi fiind român-, te simţi mai puternic, mai mândru, mai optimist, mai încrezător în viitorul naţiei tale, cu mai multă speranţă în propriul tău viitor. Bătrânul istoric se dovedeşte a fi, cu prisosinţă, un bătrân al naţiei sale, un învăţător, un dascăl. Scoate la lumină acele momente înălţătoare ale trecutului, care ne pun la loc de cinste în rândul marilor popoare ale Europei, ce-au reuşit să-şi croiască demn drumul prin veacuri, convingându-ne că avem toate şansele să redevenim noi înşine; aduce în discuţie situaţiile critice ale istoriei noastre, poticnirile şi insuccesele, felul cum am ştiut şi am reuşit să le depăşim, convingându-ne că vom găsi întotdeauna resursele necesare să revenim pe linia de plutire, ne convinge, vorba poetului, că românul „are şapte vieţi în pieptu-i de aramă”. Astăzi, în contextul unei perioade critice, în care românii sunt atât de încercaţi pe plan intern sub toate aspectele şi atât de discreditaţi în plan extern, când sunt trataţi de mulţi ca nişte rude sărace şi înapoiate ale europenilor, Părintele Bălaşa ne aduce destule argumente, care ne fac să înţelegem că acestea sunt încercări şi crize de moment şi că valorile adevărate de care dispune poporul român sunt perene şi nu sunt distruse, aşa cum speră vrăjmaşii lui.

*

Repartiții în învățământ

În ziua de 28 august, la Liceul Traian din Tr. Severin, a avut loc ședința publică pentru repartiție în învățământ. Preotului Dvs. i s-au oferit catedre la Ponoare, Podeni și

Obârșia de Câmp. Toate minunate, dar nu a putut accepta. Adevăr grăiește proverbul: „*Omul când îmbătrânește, /Nimănui nu folosește,/ Pune-i paie și-l pârlește!”* Așadar, dacă voia lui Dumnezeu va fi să predau la capre, o voi face cu bucurie! Dacă este însă voia lui nichipercea, răbdarea lui Dumnezeu nu e nesfârșită! Eu mi-am făcut doar datoria și n-am avut timp nici măcar să trag sforile.

*

Zâmbete

● Soția: „- Dragul meu, ne-am mutat de trei luni în casă nouă și nu mi-ai dăruit o singură floare! Știi că la casa veche îmi aduceai în fiecare seară câte un buchet! Și ce mai flori!” Soțul: „ - Da, dragă, dar acolo ședeam lângă cimitir!”

● Din perlele de la bacalaureat:

„- Haiducii din doine, balade și idile erau liberi și fericiți ca păsările, animalele și peștii care zburdă prin codri. De cum venea primăvara, haiducii cei harnici plecau în pădure. Acolo ei cântau suflând din frunză și lăsându-i pe boieri cu buza umflată.”

„- Când eroul muri împușcat de nemți pe câmp, simți miros de mărar și de pătrunjel.”

*

Botezuri. Cununii

În ziua de 23 August, am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Căprioru Mădălina-Antonia,** fiica **Domnului Căprioru Marius-Emanoil** și a **Doamnei Stroie Mariana** din Italia, cât și pentru **Giura Andrei-Dragoș,** fiul **Domnului Dragoș Ionuț** și al **Doamnei Dragoș Andreia-Roxana** din Malovăț. Să le trăiască! În ziua de 22 august am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Cojocariu Ion-Daniel** din Malovăț și **Domnișoara Călugăru Ana** din Borșa (MM). Dumnezeu să le ajute!

*

Program

În luna Septembrie avem următorul program de slujbe: **5 Sept.(**Malovăț – Bârda); **6 Sept.**(Bârda); **8 Sept.** (pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **12 Sept.**(Malovăț – Bârda); **13 Sept.**(Malovăț); **14 Sept.** (slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **19 Sept.** (Malovăț-Bârda); **20 Sept.** (Bârda); **26 Sept.**(Malovăț – Bârda); **27 Sept.**(Malovăț). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, la școală, acasă ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 309(1 – 15 Septembrie)

Dragii mei enoriași!

Tragedia siriană

Puține am știut despre Siria în anii trecuți. Câteva amănunte reținute din școală și apoi informații vagi, culese din presă, din reportaje televizate și de prin vreo carte. Cu ceva vreme în urmă, Domnul Ambasador Dumitru Chican ne-a încredințat lucrarea **Șiragul Mărgăritarului** s-o publicăm în editura parohiei noastre, ceea ce am și făcut. Era un vechi manuscris copiat din arhivele naționale siriene din Damasc, care cuprindea istoria Imperiului Bizantin de la începuturi până după cucerirea turcească. Povestiri sporadice ale românilor, care lucraseră în Siria completau cunoștințele mele despre această țară.

Iată că evenimentele din ultima vreme au adus Siria în prim-planul actualității. Aceasta a mărit interesul și curiozitatea tuturor față de acel popor și de tragedia prin care trece țara lor.

Privesc pe internet un film, care prezintă Siria de ieri. O țară modernă, cu orașe moderne, cu construcții gigantice, cu parcuri pline de verdeață și fântâni arteziene, cu străzi și autostrăzi aglomerate de mașini, cu piețe gemând sub greutatea fructelor și legumelor, a altor produse autohtone. Privesc mărețele universități siriene, în care e un furnicar de tineri

dornici de cunoaștere, muzee celebre, în care-și trăiesc liniștea obiecte vechi de mii de ani, intrate demult în patrimoniul universal. Biblioteci cu sute de mii de cărți duc mai departe cunoștințele lumii, aici fiind locul unde s-a născut primul scris de pe pământ. Cetăți vechi, precum Alepul și Damascul, alături de orașe noi, care pot sta alături de orașele civilizate ale lumii. Văd spitale cu aparatură ultramodernă, plaje aglomerate și porturi cu vapoare venite de departe sau gata de-a pleca peste mări și zări. Văd teatre și opere cu săli supraaglomerate de oameni dornici de frumos și de cunoaștere. Văd peisaje mirifice, cu sate înstărite, cu munți înzăpeziți, pe care se practică sporturi de iarnă. Văd moschei și biserici creștine vechi de sute de ani, în care se slujește Creatorului în prezența unui public numeros. Văd ferme de animale, păsări, plantații de pomi fructiferi, în special de meri și măslini, sere, prin care se poate plimba o combină în voie. Magazine imense, moll-uri, în care umblă un furnicar de lume. Văd o galerie imensă de artiști, scriitori, oameni de știință, oameni politici, sportivi și oameni celebri din Siria sau din lumea întreagă, dar de origine siriană. Parcă mâna lui Dumnezeu mângâia locurile și poporul sirian….!

Privesc, tot pe internet, un film, care ne prezintă Siria de azi. Iadul pe pământ! Orașe întregi devenite grămezi de moloz și ruine, trupuri sfârtecate de explozii, resturi de clădiri fumegânde, mașini arzând pe stradă, oameni înarmați stând la pândă ca să curme alte și alte vieți. Văd mame stropite de sângele care țâșnește din copii împușcați, pe care-i strâng la piept; văd oameni fără picioare, fără mâini, cu fețele desfigurate de explozii. Văd femei și copii tremurând de frică prin beciuri și printre ruine, așteptându-și sfârșitul. Văd execuții de oameni prin împușcare sau spânzurare. Văd statui de mii de ani răsturnate sau transformate în cioburi, văd turle de biserici și moschei printre mormanele de dărâmături. Peste

tot oameni înarmați până în dinți, care țintesc, împușcă, aruncă grenade, pun explozibil. Peste tot lacrimi, sânge, carne vie și moarte. Orice fărâmă de viață, pe care o mai vezi pâlpâind pe acele locuri apocaliptice, e un adevărat miracol….!

În urmă cu câteva luni, Europa a fost luată cu asalt de zeci de mii de refugiați din Siria și nu numai. Oameni îngroziți de nenorocirile din țara lor, cu moartea în spate și cu speranța în suflet, vin pe Marea Mediterană în ambarcațiuni supraîncărcate spre țărmurile europene. Multe din aceste ambarcațiuni se scufundă din cauza greutății și mii de oameni își pierd viața în adâncuri. Copii nevinovați devin hrana peștilor la numai câțiva ani. Convoiul nesfârșit al refugiaților ia cu asalt uscatul, barierele de tot felul și aleargă spre un loc al păcii, al făgăduinței, spre un loc al belșugului, fericirii și democrației. Sunt înfometați, murdari, obosiți, epuizați, unii zdrențăroși. Își duc cu greu bocceaua cu ce-au putut lua cu ei în bejenie, își poartă copiii atârnați de gât și grăbesc cât pot, ca să nu-i ajungă din urmă moartea… Aleargă peste câmpuri, pe căile ferate, urcă în trenuri, autobuze, în ce pot, numai să ajungă mai repede, nici ei nu știu unde, numai să fie cât mai departe de iadul de acasă. Dorm pe drumuri, prin păduri, prin adăposturi, sub cerul liber, mănâncă ce găsesc…!

Îi primesc țările europene, atât cât pot și ele, îngrijorate de fenomen, de ziua de mâine. Mulți se tem că printre oamenii loviți de nenorocire s-ar infiltra și mulți teroriști, care vor face un al doilea iad în Europa în curând. Multe țări se confruntă cu criza economică tot mai puternică, cu șomajul propriei populații. Alții se tem că aceste sute de mii de refugiați, adăugându-se milioanelor de islamiști care există deja în Europa, vor schimba structura demografică a continentului și se va ajunge peste câteva decenii ca bătrânul continent să nu mai fie creștin, ci musulman…

Indiferent de religia lor, indiferent de nevoile și temerile noastre, refugiații sunt oameni și trebuie tratați ca oameni. Sunt frații noștri, vecinii noștri. Le-a ars casa și toată gospodăria. Îi primim la noi. Ne străduim să stingem focul din curtea lor. Îi ajutăm să-și refacă cele pierdute, să-și refacă țara, apoi îi poftim să se întoarcă la ei acasă, în țara lor. Acolo le este locul, acolo rădăcinile, acolo hrana, apa și aerul, acolo le este cerul și pământul.

Dumnezeu să ajute acestui popor să-și recapete pacea, țara, liniștea și bucuria de-a trăi!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea împărăției**, mai spicuim:

„CURSELE... Toată strădania protivnicului aceasta este: să desfacă dragostea şi cunoştinţa noastră de Dumnezeu şi să le dea, prin patimi, ca obiect de preocupare nimicul şi absurdul. De aceea vicleanul nu se dă la o parte de-a reduce la nimic şi la absurd chiar şi virtuţile. Drept aceea, e destul să izbutească o mutare mai încoace, mai aici, a scopului ultim al virtuţilor, şi cu asta a redus la nimicul slavei deşarte şi la absurd toată strădania virtuţii. Iată-ne, printr-o singură întorsătură măiastră a vicleanului, deşertând virtuţile în sacul spart al patimilor şi culegând, în schimb, vorbe goale de la oameni şi rânjetul lui sinistru. Trebuie, deci, multă şi adâncă deosebire a gândurilor. Ca pildă grăitoare, în această privinţă, ne poate fi tâlcuirea Sf. Maxim Mărturisitorul al locului de la I Ezdra, IV, 1-3. Împrejurarea istorică e următoarea: întoarcerea iudeilor din robia Babilonului şi zorul de a-şi reface templul. Vrăjmaşii lor se apropie de ei şi-i roagă să primească şi ajutorul lor la ridicarea templului, pentru că la acelaşi Dumnezeu se închină. Dar căpeteniile iudeilor,

Zorobabel şi Isus (Iosua), resping ajutorul lor. Refuzul acesta de neînţeles primeşte un adânc înţeles tâlcuit după sensul spiritual, pe care-1 desprinde Sf. Maxim, din faptul simplu istoric:

„Dacă Zorobabel şi Isus (Iosua) înseamnă mintea activă şi contemplativă şi dacă vrăjmaşii lui Iuda înseamnă patimile minţii, atunci, socotind şi însemnarea numelui celor ce vrăjmăşesc mintea, găsim că slava deşartă, mândria, făţărnicia şi dorinţa de a plăcea oamenilor se apropie de mintea abia ieşită din robia babilonică a confuziei patimilor zicând: „Vom clădi împreună cu voi templul Domnului". „Căci nici unul din aceşti draci vicleni nu împiedică vreodată râvna omului virtuos ci, înlăturând mai degrabă lipsurile virtuţilor, îndeamnă la şi mai mari silinţe, făcându-se împreună râvnitori cu cei ce se nevoiesc, ca să atragă la ei inima celui ce se străduieşte, după ce a pierdut măsura constantă a moderaţiei şi să-1 conducă pe neobservate spre altă ţintă decât cea spre care credea că merge. De aceea spun viclenii: „La fel cu voi ascultăm pe Domnul vostru". Căci nu urăsc viclenii neprihănirea şi nu se scârbesc nici de împărţirea de ajutoare, sau de primirea de străini, sau de cântarea de psalmi, sau de cetanii, sau de cele mai înalte învăţături, sau de culcarea pe jos, sau de veghere, sau de toate celelalte prin care se caracterizează viaţa după Dumnezeu, până ce scopul şi cauza celor ce se săvârşesc le slujeşte lor. De aceea, pe ceilalţi draci îi observă ascetul mai repede şi scapă mai uşor de vătămarea ce vine de la ei.

Dar pe aceştia, care au aparenţă că ajută omului să umble pe calea virtuţii şi că zidesc împreună cu el templul Domnului, ce minte înaltă i-ar putea descoperi? Nu poate mintea, fără numai prin Cuvântul viu şi lucrător, care pătrunde în toate şi străbate până la despărţitura sufletului şi a duhului, adică cunoaşte care dintre fapte şi gânduri sunt sufleteşti, sau forme şi mişcări naturale ale virtuţii şi care sunt duhovniceşti,

sau forme şi mişcări mai presus de fire şi proprii lui Dumnezeu, date firii prin har... Căci ,,nu este înaintea Lui nici o făptură ascunsă" - se înţelege, în noi care credem că ne putem ascunde. ,,Fiindcă toate sunt goale şi descoperite", nu numai cele ce s-au făcut şi s-au gândit, ci şi cele ce se vor face şi se vor gândi. Cred că despre faptele şi gândurile viitoare spune Scriptura că ,,nu este făptură ascunsă" iar nu despre cele ce s-au săvârşit. Căci acestea ne sunt cunoscute şi nouă înşine şi le sunt şi altora descoperite. Deci cu atât mai mult sunt descoperite lui Dumnezeu, Care a cunoscut de mai înainte toate veacurile nesfârşite...

Cine, deci, neavând acest Cuvânt sălăşluit în adâncul inimii, ar fi în stare să scape de vicleşugurile ascunse ale făţărniciei dracilor împotriva noastră şi să stea de sine cu totul singur fără nici un amestec cu ei şi să zidească templul Domnului asemenea lui Zorobabel ? Căci acesta spune hotărât şi cu glas mare duhurilor amăgitoare ale mândriei, ale slavei deşarte, ale plăcerii de la oameni şi ale făţărniciei: ,,Nu vom zidi cu voi templul Domnului Dumnezeului nostru, ci vom zidi singuri Domnului lui Israil". Numai cel ce are acest Cuvânt poate cunoaşte că amestecul dracilor pricinuieşte stricăciunea şi surparea întregii clădiri şi întinează harul şi frumuseţea străduinţelor închinate lui Dumnezeu. Căci nimenea nu poate, având ca ajutor la virtute pe vreunul din dracii pomeniţi, să o zidească pe aceasta lui Dumnezeu."

*

Biserica cu șerpi

În Biserica Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din satul Markopulos, din partea de miazăzi a insulei Kefalonia, la 25 km de Argostoli(Grecia), în fiecare an, de la 6 până la 15 August, se petrece un fapt minunat, pe care locuitorii l-au legat de icoana Maicii Domnului. Pe coasta

dealului unde este așezat satul, cu mulți ani înainte, s-a săvârșit o minune. Odată sătenii au văzut cum un copac fusese cuprins de flăcări și au alergat înspre el, crezând că s-a aprins un foc în pădure. Când au ajuns acolo, au observat un fapt minunat. Deși copacul arsese până la rădăcină, pe ea se afla icoana Maicii Domnului pe care focul nu o atinsese. Locuitorii, plini de emoție, s-au închinat icoanei, după care au luat-o și au dus-o în biserica din satul lor, unde și ceilalți săteni au avut ocazia să se închine ei.

A doua zi dimineața, când numărul celor ce voiau să se închine icoanei se înmulțise mult, cu toții au constatat că icoana lipsește. În cele din urmă, căutându-o, au aflat-o la locul ei de mai înainte. Era iarăși așezată pe rădăcina copacului ars. Icoana a fost adusă din nou în biserică, unde a fost încuiată. În următoarea zi, au găsit-o la același loc. După ce s-a săvârșit aceasta de trei ori, sătenii au fost convinși că voia Maicii Domnului este ca icoana să rămână acolo, pe rădăcina copacului ars. De aceea au construit o biserică deasupra rădăcinii copacului și au așezat în ea icoana.

Mai târziu s-a zidit acolo o mânăstire de maici. Într-o zi s-au apropiat de locul acela mai multe corăbii cu pirați(hoți de mare). După ce au coborât pe uscat, piraații s-au îndreptat spre mănăstire, cu scopul de a o prăda. Atunci călugărițele s-au rugat Maicii Domnului, ca să ocrotească mânăstirea și pe ele. Îndată s-a săvârșit minunea. Mânăstirea a fost înconjurată de șerpi, care i-au pus pe fugă pe pirați. Faptul acesta a fost considerat un semn de la Maica Domnului, prin care s-au izbăvit și călugărițele și mânăstirea. De atunci, în fiecare an, se arată șerpii, chiar și în interiorul bisericii – stau agățați chiar și de icoane, de candele sau de strane, iar la 15 August pleacă.

Dacă într-un an șerpii nu se arată, aceasta este un semn prevestitor de nenorociri pentru insulă, așa cum s-a întâmplat în 1940 și în 1953, când insula a fost zguduită de cutremur.

Nimeni dintre specialiștii, care au cercetat șerpii, nu-i poate așeza într-una din cunoscutele specii de șerpi. Sunt de culoare gri, subțiri, a căror lungime nu depășește un metru. Au pielea catifelată, iar pe cap, precum și capătul limbii, formează o cruce mică. Așa cum este bine cunoscut, șerpii sunt considerați tămăduitori și neprimejdioși, de aceea și credincioșii îi ating fără frică. De altfel, ei constituie unul din cele mai însemnate motive pentru ca oricine să viziteze insula în Postul Sfintei Marii.

*

Folclor din Mehedinți(LXXV)

Continuăm să prezentăm bocetul și ritualul înmormântării din nordul județului Mehedinți:

În dimineața decesului, în Bratilov, bocitoarele cântă din pridvorul casei, cu fața către răsărit și cu lumânări aprinse în mâini((Inform. **Buzatu Maria,** Bratilov, născută în 1915**).**

,,Zorile se revărsară,
Zorilor, surorilor,
Nu pripirăți cu zoritul,
Până (N) cu gătitul.
S-a gătit, s-a despărțit,
Și de copilașii lui
Și de soțioara lui,
De părinți și de vecini,
De străini și de prietini
Și de lună și de soare
Și de vântul cu răcoare
Și de apă curgătoare,
Cu munții, cu oile,
Cu câmpul cu florile.”

În Mărășești găsim o completare a ,,Zorilor” din Bratilov(Inform. **Ana I. Bârcea,** Mărășești, născută în 1908):

,,S-abureze-o dată tare,
Inima s-o răcorească,
Dorul să-l mai potolească.
Trecui pe drum la vale,
Mă uitai în cimitir,
C-a-nflorit un trandafir.
-Trandafir, floare gherghină,

A plecat să nu mai vină!
Trandafir, floare bujor,
A plecat cu prea mult dor.

(N) roagă pe Duhul Sfânt,
Să-ți dea cheia de argint,
Să descuie la pământ!”

La Cracul Muntelui găsim o variantă specifică zonei montane(Inform. **Martinescu Domnica,** Cracul Muntelui, născută în 1907):

„Zorilor, surorilor,
Nu pripirăți a zori,
Până (N) s-o găti
Cu turtițe calde
Și cuptoare pline,
Feluri de legume,
Acoave de țuică,
Altele de vin,
Că pleacă și nu mai vin.
Dintr-o lume-ntr-altă lume,
Unde soarele n-apune!
Zorilor, surorilor,
Nu pripirăți a zori,
Până (N) s-o găti,
Iar cu cărți în multe părți,
Răvășele-n orășele
Pe l-ale lui neamurele.
Ele ca să vină,
De merinde să-i gătească,
Merinde de cale lungă,
Lui (N) să-i ajungă.
Zorilor, surorilor,
Nu pripirăți a zori,
Până (N) s-o găti,
S-o găti, s-o despărți
Și de soțioara lui
Și de copilașii lui
Și de strini
Și de vecini,
De primăvara frumoasă,
Că e plină de miroasă.
De-nfloritul florilor,
De-n pupitul codrilor,
De hăitul plugului
Și de glasul cucului,
De zbieratul mieilor.
Voi, voi, munților, voi,
Nu vă mai rugați de noi,
Vă rugați de Sfântul Soare,
El să răsară mai tare,
Să ia ceața muntelui
Și pulberea drumului,
Că (N) este călător,
Hainele-i va spulbera,
Fața-i albă va strica.
Cocoșii negri cântară,
Zorile se revărsară!”

La Valea Ursului am întâlnit o adevărată poezie de revoltă socială(Inform. **Butariu Victoria,** Valea Ursului, născută în 1894):

„O pornii pe cornăţel,
Mă-ntâlnii c-un tinerel.
Tinerelul ce-mi făcea,
După mumă-sa striga,
Să vină de undeva,
Să-l audă şi pe el.
Din guriţă că-mi grăia:
„- O, moarte, n-o fi păcat,
C-or mai fost bătrâni în sat,
De ce pe mine m-ai luat?!”
„ - Bătrâni în sat tot mai sunt,
Dar Dumnezeu mi-o cricit,
Să iau sufleţelul tău!”

Ia auzi, (N), auzi,
În mină drag-ai lucrat,
În fundul pământului!
Pământul ţi l-o mâncat,
Inima ţi-o-ntunecat,
Dar moartea nu vrea să ştie(...),
Ea nu ştie gata eşti
Şi te ia cum te găseşti.
Lasă scaunul de hârtie
Şi merge unde nu ştie.
Lasă scaunul de argint
Şi merge-n negru pământ!”

În Săliştea Izvernei găsim o variantă, în care se simte din plin influenţa creştinismului(Inform. **Cocoteanu Sevastiţa,** Săliştea Izverei, născută în 1909):

„L-o gătit, l-o-mpodobit,
Cu podoabe de argint,
Că pleacă de pe pământ;
Cu podoabe de mătasă,
Că pleacă şi el de-acasă,
Dintr-o lume-ntr-altă lume,
Unde soarele n-apune;
Dintr-o ţară-ntr-altă ţară,

Să-i facă scară de ceară,
Să se suie la Hristos,
Că acolo-i loc frumos,
Că sunt tot pomi înfloriţi
Şi pe-alocuri rumeniţi.
Soare, soare, frăţioare,
Ia pulberea muntelui(...).”

*

File de jurnal – 19 oct. 1981

„Azi am avut slujbă la Malovăț. N-a fost multă lume. Am avut și două cununii(Pera din Severin și Voican din Malovăț). Un cetățean din București, participant la una dintre nunți, a exclamat, văzând că nu iau bani: ,,- Așa ceva e de necrezut, părinte! Eu am cununat de 18 ori și am botezat de 86 de ori până acum. În București abia am scăpat cu 700 lei, dar târguindu-mă țigănește!”

Sătura-ne-ar pământul să ne sature!

Zilele trecute, fiind eu ocupat, mi-a făcut la Malovăț o înmormântare părintele I. D. Au participat și preoții S.G. și I. C. din Severin. M-au criticat că ,,am stricat legile bisericii”, că dacă vine altul după mine moare de foame, sau îl dă lumea afară din sat, dacă încearcă să reînființeze taxele la servicii. Eu voi pleca din Malovăț, ziceau dumnealor, cum voi termina biserica, fie protopop la Severin, fie profesor la Craiova, fie altceva pe cine știe unde, iar parohia va rămâne de râsul lumii, fiindcă nu va mai ocupa-o nimeni….

Câtă grijă ,,părintească” poartă ei acestei parohii!

Azi a apărut în ziar un decret, care ne-a înmărmurit. Se raționalizează consumul la 150 kg de grâu și 30 kg. porumb pe cap de locuitor, anual, în mediul urban. Cei din mediul rural să-și producă singuri necesarul din lotul ajutător de 30 de ari! Satele fierb. Nu cred că vom ieși cu bine din iarnă! Se aude că și la muncitorii din Severin este cam tot aceeași stare de spirit. Zilele trecute minerii de la Motru ar fi făcut grevă. Acolo se zice că s-ar fi introdus cartele.

Să dea Dumnezeu să fie bine!”

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnișoara Prof. Univ. Dr.**

Georgeta Ionașcu din București, fiică a satului Malovăț: **150 lei; Doamna Bancă Dumitra** din Tr. Severin: **50 lei;**

Pentru lucrările efectuate la biserică, **Domnul Crumpei Vasile** din Malovăț a donat **100 lei**, iar **Domnul Drăghia Tudorică** din Bârda a donat **50 lei.**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Doamna Ivanovici Florica și **Doamna Enache Maria** din București au făcut o vizită parohiei noastre, prilej cu care au donat un rând de veșminte preoțești „de București", o reverendă, o icoană adusă de la Ierusalim și alte lucruri necesare la slujbă.

Dumnezeu să le ajute după dărnicia de care dau dovadă și cu acest prilej!

*

Doamna Prof. Mariana Mocioiu din Tr. Severin, binefăcătoare a parohiei noastre din ultimii ani, ne-a solicitat un ajutor financiar, care-i este necesar la spital, unde nepotul său de zece ani va fi operat în această lună pe inimă. Consiliul Parohial și participanții la slujba de duminică, 13 septembrie, au hotărât să-i trimitem **1.000 lei.** Atât s-a putut! Preotul a trimis banii prin poștă.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Maică Țară,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6461(19 aug.), p. 4; ***„Scrisoare pastorală" – 308,*** în „Bibliotheca Septentrionalis", Baia Mare(MM), 2015, 7 sept., ediție și on-line(*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); în „Armonii culturale", Adjud, 2015, 7 sept., ediție și on-line(*http://armoniiculturale.ro*); **Bogății nemăsurate,** în ..Omniscop", Craiova, 2015, 8 sept., ediție on-

line(*http://www.omniscop.ro*); **Vițica viorie,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6476(9 sept.), p. 5; **Târgurile disperării,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6478(11 sept.), p. 5; **Taxa pe altar și trotuar,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6479(12/13 sept.), p. 5; **Sinceritatea,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6480(15 sept.), p. 2; **Lucrul ardelenesc și lucru oltenesc,** în „Apollon”, Urziceni, an. IX(2015), nr. 8(aug.), p. 30, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Bărbatul fatal,** în „Apollon”, Urziceni, an. IX(2015), nr. 9(sept.), p. 30, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro*);

*

Parohia noastră a republicat cartea Părintelui Dumitru Bălașa, **Dacii de-a lungul mileniilor(**286 pag.).

Parcurgând cărțile Părintelui Dumitru Bălașa dedicate istoriei dacilor, sesizezi cu ușurință că sunt scrise de un mare patriot și dețin ele însele o mare doză de patriotism, care te copleșește. Datorită cărților Părintelui Dumitru Bălașa, dacii își regăsesc vadul în istorie, în ciuda celor ce-au făcut tot ce le-a stat în putință să-i facă să dispară de pe scena ei. Părintele Dumitru Bălașa este un învingător, fiindcă a plecat dintre noi cu convingerea că a făcut ceea ce trebuia să facă în calitate de român, de creștin și de preot. Chiar dacă unele dintre tezele și ipotezele pe care le propune vor fi contestate, poate infirmate, despre autor se va vorbi mult de aici înainte, cărțile sale vor fi tipărite și retipărite, cititorii vor găsi în ele mereu prospețimea informațiilor documentate, iar dacii vor reveni în conștiința acestora și datorită istoricului Dumitru Bălașa.

*

Zâmbete

● „- Ştii cum se cheamă un câine fără picioare?” „- Nu se cheamă, că nu vine!”

● „- Ce au făcut strămoşii noştri după ce-au trecut Dunărea?” „- Şi - au uscat hainele!”

● „- De ce s-a inventat ciocolata albă?” „- Ca să se murdărească şi negrii la gură!”

● „- Când va începe foametea mondială?” „- Când chinezii vor începe să mănânce cu lingura!”

● „- Va veni un alt Război Mondial?” „- Nu ! Dar va fi o luptă pentru pace, de nu va mai rămâne piatră pe piatră!”

● „ - De ce vorbesc oltenii cu perfectul simplu(fusei, fu)?” „- Fiindcă sunt simpli și perfecți!”

● „- De ce își iau oltenii două pietre când merg la culcare?” „- Cu una sting becul, iar cu cealaltă verifică dacă au închis fereastra!”

● „ - De ce au oltenii steag în fața casei?” „- Fiindcă li se fâlfâie de ăia care spun bancuri despre ei!”

● Cele cinci reguli ale vieţii liniştite: 1. *Să nu gândeşti*; 2. *Dacă gândeşti, să nu spui*; 3. *Dacă spui, să nu scrii*; 4. *Dacă scrii, să nu semnezi;* 5. *Dacă semnezi să nu te miri...!*

*

Înmormântări

În ziua de 1 Sept. am oficiat slujba înmormântării pentru **Dragotă Atena**(82 ani) din Malovăț, iar în ziua de 6 Sept. pentru **Luca Domnica(**84 ani) din Bârda.

Dumnezeu să le ierte!

*

Anunț

Domnișoara Prof. Univ. Dr. Georgeta Ionașcu din București face cunoscut tuturor celor interesați, că nu s-a gândit niciodată să transforme curtea casei părintești din Malovăț în maidan de gunoi. Drept urmare, roagă respectuos și insistent pe

cei care auziseră contrariul, să binevoiască să-și depună gunoaiele la locurile special amenajate de către primărie.

Le mulțumește pentru înțelegere!

*

Program

În luna Octombrie avem următorul program de slujbe: **3 Oct.(**Malovăț – Bârda); **4 Oct.** (Bârda); **10 Oct.** (Bârda-Malovăț); **11 Oct.**(Malovăț); **14 Oct.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **17 Oct.** (Malovăț – Bârda); **18 Oct.** (Bârda); **24 Oct.** (Malovăț-Bârda); **25 Oct.**(Malovăț); **26 Oct.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **31 Oct.**(Malovăț-Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda @gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 310(15 – 30 Septembrie)

Dragii mei enoriași!

Educația sexuală

Abia trecuse tărăboiul cu scoaterea icoanelor și a Religiei din școală și a apărut altul: introducerea educației sexuale în școală, începând de la grădiță. Pe mai multe posturi de televiziune s-au înghesuit tot felul de indivizi, alături de persoane cu funcții politice și administrative și au „dezbătut" această problemă. Ascultându-i, aveai impresia că învățământul românesc a ajuns o stână fără câini și fără stăpâni și fiecare umblă prin el, ca Vodă prin lobodă!

De un sfert de veac încoace se fac tot felul de experiențe în învățământ, iar bieții copii sunt adevărați cobai. S-au schimbat nenumărați miniștri ai învățământului și fiecare a vrut să rămână în istorie. Pentru aceasta, fiecare a modificat ceva în învățământ. Fiecare s-a socotit mai interesant, dacă a apelat la exemplu unui sistem de învățământ străin: francez, belgian, german. Aproape în fiecare an s-a pus problema schimbării programei, manualelor, introducerii sau scoaterii unor materii, unor examene. Din păcate, nu am auzit pe unul singur spunând că vrea să revină la învățământul tradițional românesc, așa cum l-a ctitorit Spiru Haret, la acel învățământ care a scos o elită de intelectuali români de talie internațională. Din 1960 sunt în

învățământ: ca elev, ca student, iar de douăzeci și cinci de ani ca profesor. Cred că sunt în măsură să fac o comparație: învățământul de dinainte de 1989, cu toate păcatele lui privind îndoctrinarea, se caracteriza prin seriozitate și disciplină. Altfel spus, se învăța carte. După 1989, am avut senzația, de la un an la altul, că învățământul merge în picaj, că nivelul de învățământ scade treptat, de la un an la altul. Parcă cineva a avut tot interesul să se deterioreze și această instituție sfântă a neamului: Școala. Parcă cineva a avut tot interesul să se ajungă la ceea ce numea Domnul Acad. Răzvan Theodorescu: mitocanizarea României.

Mai rămânea o redută: sufletul curat al copiilor. Și acesta trebuia distrus. Am învățat, când eram elev, discipline clare, bine definite, precum **Igiena, Anatomia și fiziologia omului.** Aici ni se prezenta corpul omenesc cu toate organele și funcțiile lor, eram învățați cum să ne îngrijim corpul și să-l ferim de boli și microbi de tot felul. Nu se insista asupra unui anumit organ sau asupra unei anumite funcții. În cazul de față, e cu totul altceva. Copilului, începând de la grădiniță, i se atrage atenția, este ajutat să conștientizeze diferența dintre sexe, funcțiile și modalitatea de folosire a unor organe. Aceasta nu-l determină pe copil să se protejeze, să se ferească de ceea ce ar putea să-i aducă boli, urmări nefaste pentru toată viața, ci el este învățat cum să folosească anumite organe și funcții. Lucrul acesta îi trezește curiozitatea și dacă nu în ziua în care i se predă o asemenea lecție, cu siguranță că în următoarele va încerca să experimenteze ceea ce a învățat. În această situație nu e de mirare că într-o zi, la o școală unde predam, o învățătoare a găsit un băiețeș și o fetiță de clasa I-a sau a II - a, goi pușcă, tăvălindu-se îmbrățișați pe sub bănci. Au motivat că așa au văzut pe părinți făcând și așa au văzut și la televizor. Dacă li s-ar mai fi predat o lecție de educație sexuală, tacâmul era complet. Mai trebuie să ne mai mirăm în această situație că

pruncii noștri își încep viața sexuală de la zece-doisprezece ani, că fetițe de aceeași vârstă devin gravide, că eleve trăiesc în concubinaj cu colegi sau cu adulți din afara școlii?

Eram la un liceu, când, în cancelarie a intrat o profesoară iradiind de fericire. A izbucnit, abia stăpânindu-și bucuria: „ - Vin de la clasa a…. Le făcui prima lecție de educație sexuală. Fură numai ochi și urechi. Se auzea musca-n tavan. La sfârșit îi întrebai: - Înțeleserăți, copii?” Izbucniră-n cor: „- Daaaa!” „ - Atunci, la treabăăă!!”

Începerea vieții sexuale la vârste fragede, relațiile sexuale de dinainte de căsătorie, subminează instituția familiei, dragostea nu mai este adevărata legătură dintre soți, iar familia se destramă cu ușurință. În tradiția românească familia a fost o instituție la mare cinste și ea a fost guvernată de reguli foarte clare și stricte privind comportamentul soților, al copiilor și tinerilor. Până în ultimii ani nu s-a pus problema educației sexuale și familia românească a avut numeroși copii, uneori chiar mai mult de zece. În ciuda mortalității infantile mari, datorată în primul rând lipsei asistenței medicale, familia a supraviețuit și la fel a supraviețuit și neamul românesc în istorie.

Biserica a făcut întotdeauna educație sexuală crdincioșilor ei, indiferent de vârstă. Le-a vorbit de feciorie, de abstinență, de pericolul păcatului desfrânării, de posibilitatea reabilitării celui căzut în păcat. A dat-o pe Sfânta Fecioară Maria ca model de sfințenie, puritate și feciorie, pe multe alte sfinte. A dat ca exemple pe cele căzute în păcat, de genul Sfintei Maria Magdalena sau a Sfintei Maria Egipteanca, care, prin abstinență, prin post și rugăciune, prin cărință și Spovedanie, nu numai că s-au ridicat din mocirla păcatului, dar au ajuns sfinte în împărăția lui Dumnezeu. Biserica a dat omului perspectiva eternității, educația sexuală îi dă perspectiva clipei, a plăcerii de moment.

Desigur, problema implică multe aspecte, care se pot dezvolta pe larg. Mă întreb, totuși, pe lângă aceste „moașe” ale învățământului românesc, de ce nu apar și cei care să propună, spre exemplu, o educație patriotică. Poate n-am mai auzi pe atâția spunând, că vor să-și părăsească țara, sau că le este rușine că sunt români!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea Împărăției,** mai spicuim un fragment:

„UNII-ŞI TAIE MINTEA ÎN SCRIPTURI. Cu trecere de vreme, Satana s-a mai iscusit în rele. Pe cine poate să-1 întoarcă împotriva lui Dumnezeu, o face, rânjind bucuros; pe cine iubeşte pe Dumnezeu, dar călătoreşte fără sfat şi întrebare, îl învaţă şi el să iubească pe Dumnezeu, şi-1 laudă, că bine face, - fără să priceapă unul ca acesta, că a căzut la laudă străină şi că în credinţa lui s-a încâlcit un fir subţire de putere vrăjmaşă.

Vicleanul bagă de seamă ce face Dumnezeu şi face şi el la fel. Trimite Dumnezeu slujitori, trimite şi el; trimite Dumnezeu vedenii, se arată şi el. Propovăduieşte Dumnezeu iubirea de oameni fără deosebiri şi margini, propovăduieşte şi el. Cu un cuvânt: contraface tot ce face Dumnezeu şi dă de râpă pe oameni cu mulţimea înşelăciunilor. S-a făcut de-o îndrăzneală nemaipomenită, încât şi lumina dumnezeiască o contraface, nu în înţelesul că s-ar putea apropia să strâmbe adevărata lumină, căci l-ar face scrum şi nu poate sta într-însa, ci năluceşte şi el o lumină, cu care amăgeşte pe cine poate şi pe cine vede că umblă cu îndrăzneală după daruri dumnezeieşti, înainte de dobândirea smereniei statornice. Aşa se preface în chip mincinos şi în înger al luminii şi în hristos

mincinos şi înşeală pe mulţi, zicând: ,,Eu sunt hristos ! Şi te trimit să propovăduieşti şi să faci cutare şi cutare...!”

E vremea, mai ales în zilele noastre, de care ne-a prevenit Mântuitorul, zicând: ,,Băgaţi de seamă, să nu fiţi amăgiţi; căci mulţi vor veni în numele Meu, spunând: ,,Eu sunt Mesia şi ceasul e aproape!” Nu vă luaţi după ei!” De aceea, e bine să lămurim, după putere, şi acest ucigaş vicleşug al nălucirilor, fiindcă de la o vreme încoace mulţi înşelaţi se ivesc şi multă tulburare fac printre oameni. Iată cum vine cursa aceasta: Vicleanul are două feluri de momeli, după iubirea omului, care înclină, fie spre pierzare, fie spre mântuire. Este şi o ,,ispită a mântuirii”, în care au căzut mulţi înşelaţi, zicând că-s mântuiţi, când de fapt ei n-au săvârşit nici alergarea şi nici după lege n-au luptat. Este şi ispita sfinţeniei, este şi ispita misiunii sau a trimiterii de la ,,Dumnezeu”, precum este şi ispita muceniciei. În toate aceste ispite cad cei ce ocolesc osteneala, minţile înguste, care spun că nu mai au nimic de făcut, decât să creadă şi să se socotească a fi şi ajuns sfinţenia, misiunea, mucenicia şi celelalte năluci ale minţii înşelate.

Au şi ei o osteneală: aceea de-a ajunge la darurile mai presus de fire, înainte de vreme şi ispitind pe Dumnezeu.

Deci, nu-i de mirare, că-i dă în robia înşelătorului de minte, ca să-i chinuiască. Câte unii mai aprinşi la minte, fie de la fire, fie de la boli, neavând cercarea dreptei socoteli, scâncesc în inima lor după daruri mai presus de fire, îmbulziţi nu de vreo virtute, ci de iubirea de sine. Având aceştia iubire fără minte, pe care vor să o cinstească cu daruri mai presus de fire, Dumnezeu îngăduie duhului rău să-i amăgească desăvârşit ca pe unii ce îndrăznesc să se apropie de Dumnezeu, necuraţi la inimă. De aceea, pentru îndrăzneală, îi dă pe seama vicleanului să-i pedepsească. Astfel, când atârnă de la Dumnezeu o atare pedeapsă pentru oarecare, îl cercetează Satana, luând chipul mincinos al lui Hristos, şi, grăindu-i cu

mare blândeţe, îi trânteşte o laudă, cu care-1 câştigă fulgerător şi poate pentru totdeauna, ca pe unul ce, pe calea cea strâmtă şi cu chinuri ce duce la împărăţie, umblă după ,,plăceri duhovniceşti". Iată-1 cu momeala pe gât. De-acu, după oarecare şcoală a rătăcirii, când încrederea îi va fi câştigată desăvârşit şi-i va fi întărită, prin potriviri de semne prevestite ajunge încrezut în sine şi în hristosul lui, încât şi moarte de om e în stare să facă, întemeindu-se pe Scriptură. Iată cum ,,puiul de drac" al iubirii de sine, făcându-se bărbat şi ajutat prin vedenii mincinoase de tatăl său, tatăl minciunii, strâmbă mintea bietului om, încât i se va părea păcatul virtute dumnezeiască. Ba încă, omorând pe cei ce nu cred ca el, i se va părea că face slujbă lui ,,Dumnezeu" (dumnezeul care 1-a înşelat pe el). Când stai de vorbă cu câte unul din aceştia, te uimeşte convingerea şi siguranţa lui, uneori şi legătura cu judecată a cuvintelor lui, şi nu poţi prinde repede că stai de vorbă cu un înşelat şi un sărit din minte. Asta, până nu-i afli prima spărtură a minţii, de la care apoi toate meşteşugirile vicleanului trebuie să-şi dea arama pe faţă. Trebuie să-i prinzi momeala pe care a înghiţit-o şi care, de cele mai adesea, e căderea la laude, cu care tatăl minciunii şi-a mângâiat pruncul iubirii de sine, pe care 1-a clocit cu atâta osârdie cel amăgit de minte. Şi nu e mare mirarea, căci zice un filosof: e destul să primeşti în minte o singură prejudecată, ca apoi să nu fie prăpăstenie, la care să nu ajungi în chipul cel mai logic cu putinţă. De aceea Biserica înşiră printre păcatele minţii şi prejudecăţile."

*

Folclor din Mehedinți(LXXVI)

Continuăm să prezentăm bocetul și ritualul înmormântării din nordul județului Mehedinți:

Grupul de bocitoare intră în casă și continuă(Inform. **Bărbuț P. Elena** din Bârâiac(n. 1922):

„Iar, firule, iar,
Fir de trandafir,
Ce te-ai înlemnit,
De n-ai înflorit
Și azidimineață,
Ca ieri dimineață?
Răjile(petalele) le-am
prăvit (sfârșit),
Pân' m-am despărțit
De ai mei din casă.
C-am stat cu ei la masă;
Și de strini, și de vecini.
Iar, firule, iar,
Fir de trandafir,
De ce n-ai înflorit
Și azidimineață,
Ca ieri dimineață?
Răjile le-am privit,
Pân'm-am despărțit
De luna cu soarele,
De cerul cu stelele,
De păduri cu micșunele
Și de munți cu viorele.
Iar pân' m-am despărțit
De toți prietenii mei
De-am trăit bine cu ei.
Iar, firule, iară,
Fir de trandafir,
Ce n-ai înflorit
Și de dimineață,
Ca ieri dimineață?
Răjile le-am prăvit,
Pân' m-am despărțit
De ape mergătoare,
Păsări călătoare,
De grădini cu floricele,
De toate rudele mele,
Ce-am trăit bine cu ele.
Iar (N), iar,
Ieși afară-n pragul mare,
Uită-te la răsărit,
Vezi ce s-o ivit:
Un pom mare, înflorit.
Iar mai jos la rădăcină
Este o lină fântână.
Pe-acolo, dragă, să treci
Și-acolo să te umbrești.
Este un scaun de odihnă,
Acolo să te-odihnești,
Apă rece să poftești.
Să ieie apă să te speli!
Speli mâinile până la coate,
Să te cureți de păcate
Și de sudoarea de moarte.
Și-nainte să mai mergi,
Până la un colț de rai
Și-acolo seamă să iai,
Că-nainte-ți vor ieși
Trei feciori de crai.
Și ei întâi îți vor cere

Feţişoara dumitale.
Faţa lor să nu le-o dai,
Ca să mergi cu ea în rai.
Şi lor să le dai
Nouă gulerele
Cu nouă parale.
Iar ei dacă-ţi vor cere
Ochişorii dumneatale,
Ochişorii să nu-i dai,
Ca să mergi cu ei în rai.
Lor tu să le dai
Nouă basmale,
Cu nouă bănuţi în ele,
Vama s-o plăteşti,
Ca să te-odihneşti.

Plângeţi voi, patru pereţi,
Că de mine rămâneţi!
Plângeţi voi, patru fereşti,
Eu pe voi nu mai privesc!

Plângeţi voi, rudele mele
Şi plângeţi cu multă jele
După bineţile mele!
Plângeţi voi, copiii mei,
Că rămas-aţi singurei
Şi eu nu mai vin la voi.
Şi de v-am mai supărat,
Eu vă rog să mă iertaţi,
Că omu-n lume cât trăieşte,
El multe le mai greşeşte,
La moarte puţin gândeşte.
Dar moartea când a sosit,
L-a luat cum l-o găsit,
Mântuit, nemântuit!
L-a pus moartea la pământ
Din foişorul lui cel-nalt,
L-a culcat moartea la pat,
Fiindcă moartea-i răpitoare,
Culcă omul din picioare!”

Această parte a „Zorilor” se cântă în fiecare din cele trei dimineţi premergătoare înmormântării.

*

File de jurnal – 21 oct. 1981

„Tensiunea continuă în localităţi, fiecare făcându-şi socotelile, clătinând capul temător şi zicând: „Să dea Dumnezu să fie bine…!” Aseară a venit unchiu-meu Ion Pârvănescu pe la noi şi a spus că la Motru minerii au dat foc la primăria oraşului şi au bătut pe primar, încât nu se ştie dacă mai scapă cu viaţă. La Severin s-ar fi pus problema cartelării pâinii pe 410 g/zi/persoană. Primarul oraşului ar fi obiectat în şedinţă

că ,,Nici eu nu pot să trăiesc cu 410 grame, dar un muncitor!" și a părăsit sala.

Tăticu a fost ieri la ședință la Severin. S-a făcut analiza muncii la nivel de Stațiune Pomicolă. În tot timpul ședinței, Domnul Inginer Crețoiu Traian, șeful fermei Bârda, a jucat țânțar cu contabilul aceleiași ferme. Când i-a venit rândul să vorbească, a vorbit cel mai frumos și mai documentat dintre toți. Nu minte zicala, că recolta este strânsă anul acesta ,,spici cu spici".

Am făcut instructajul cățelei și pisicii cu privire la consumul de pâine și paste făinoase. Florica, bătrâna noastră cățea, n-a mai mâncat nimic de trei zile; s-ar putea chiar să moară. Nu știu dacă a făcut asta de bătrână, de bolnavă sau s-a simțit jignită(...). Goneta, pisica, a adoptat aceeași poziție fermă. A refuzat să mai mănânce, pur și simplu. La treabă nu s-a dus. Șoarecii îi mănâncă numai dacă îi prindem noi și-i oferim, altfel n-are timp să-i urmărească, se ocupă cu lucruri mult mai serioase!(...)

Se zice că la un liceu se făceau cursuri fără frecvență. Și acolo, ca peste tot de altfel unde sunt asemenea forme de învățământ, nu se învăța nimic. La sfârșitul anului, când s-au dat diplome absolvenților, unul dintre fericiții acelei promoții i-a spus directorului: ,, - Dom'director, după câtă carte știm noi, ar trebui să dați diplomă și la caii lui tata!" Directorul, om de treabă și generos nevoie mare, i-a dat replica pe măsură: ,, - Dragul meu, nu se poate! Anul acesta dăm diplome numai la boi, anul viitor vom da însă și la cai!"

*

In memoriam: Preot Gheorghe Iorgovan

Biserica de la Malovăț datează de la 1900. Înaintea ei a existat o alta, construită din piatră, situată în partea de sud a actualei biserici. Pe peretele de apus al pronaosului bisericii,

de-o parte și de alta a intrării, sunt pictate chipurile preotului Gheorghe Iorgovan și al preotesei Stanca Iorgovan. Împreună cu locuitorii satului, ei au ctitorit actuala biserică. De pe o cruce din cimitirul satului am putut distinge două date importante din viața preotului Iorgovan: s-a născut în 1839 și a murit în 1899. Așadar, a trăit 60 de ani. Nu știm dacă era localnic, sau venise în Malovăț din altă parte. Având, însă, în vedere că și azi sunt mai multe familii cu numele Iorgovan, e posibil ca Părintele Gheorghe să fi fost născut și crescut în Malovăț. Oricum, după felul cum ni-l arată pictura din biserică, arăta mult mai bătrân la cei șaizeci ai săi.

Biserica n-a fost făcută ușor. Malovicenii au vrut să facă lucru cât mai trainic. Asta mai ales că în zonă erau alunecări de teren, care afectau repede orice clădire. La sfârșitul secolului al XIX-lea, când s-a construit biserica, nu era cunoscută tehnica betonului armat. Tocmai de aceea, zidul bisericii a fost construit, până deasupra pământului, din bulgări de piatră. Temelia a fost săpată la 2,40 m adâncime, ca să fie cât mai sigură. De la suprafața pământului, zidăria a fost continuată cu cărămidă. După o însemnare făcută cu creionul pe spatele vechiului jeț arhieresc, biserica a fost construită de meșteri bănățeni, zidari și dulgheri. Pictura a fost executată de pictorul Dumitru Ionescu din București. Cheltuielile au fost imense pentru comunitatea destul de mică a satului Malovăț de la sfârșitul veacului al XIX-lea. Preotul Gheorghe Iorgovan a făcut eforturi mari ca să termine lucrarea. În tradiția satului se mai vorbește și azi, că peoteasa Stanca și-a vândut salba de aur, pe care o primise ca dotă de la părinți, iar banii i-a donat pentru a termina biserica. În pictura de la bisericii, preoteasa este încălțată în cizme roșii. Regretatul Hurduc Antonie din Malovăț își amintea că în copilărie a purtat acele cizme rămase de la preoteasa Stanca.

Preotul Ghorghe Iorgovan a murit în 1899, așa cum menționează inscripția de pe crucea sa. Biserica a fost sfințită în 1900, deci la un an după moartea celui ce inițiase și condusese lucrările. N-a avut parte să-și vadă lucrarea definitivată!

Au trecut cu mult peste o sută de ani de la moartea Preotului Gherghe Iorgovan, dar și azi sunt familii din sat, care-l trec în pomelnic pe el și pe preoteasa Stanca. Nu sunt neapărat din neamul Iorgovan. Au mai fost și alți preoți în Malovăț din 1900 până azi, dar pe nici unul nu-l găsesc în pomelnicele satului! Mai rar așa ceva! Actualele generații nu mai știu amănunte din viața acestui preot, dar el a rămas ca cel care și-a făcut un crez în viață din construcția unei biserici în satul Malovăț, cu prețul oricăror sacrificii. Efortul nu i-a fost ușor, dar a reușit. Poporul l-a răsplătit cu recunoștința lui, care, iată, trece dintr-un veac în altul.

Dumnezeu să-i răsplătească dragostea față de Casa lui Dumnezeu preotului Gheorghe Iorgovan și malovicenilor, care nu și-au uitat păstorul, așezându-i numele alături de părinți, moși, strămoși.

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Ing. Melania Caragioiu** din Laval(Canada), **Doamna Șutoi Mariana** din Tr. Severin și **Doamna Popescu Elena** din Meri-Bumbești(GJ):câte **100 lei; Domnul Negrescu Petrică** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț: **50 lei;**

Pentru lucrările efectuate la biserică, **Domnul Dima Vasile** din Malovăț a donat încă **100 lei;**

*

În cursul lunii septembrie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 6 Sept(Bârda): **90 pâini;** 8 Sept.(Malovăț): **90 pâini;** 13 Sept.(Malovăț): **210 pâini;** 20 Sept.(Bârda): **100 pâini;** 27 Sept.(Malovăț): **170 pâini.** Așadar, în luna septembrie s-au donat **660 pâini.**

*

Contribuția de cult

La sfârșitul primelor trei trimestre din acest an, situația contribuției de cult se prezintă astfel: în Bârda au achitat **93,96%** dintre familii; în Malovăț au achitat **96,05%** dintre familii**.** La nivel de parohie au achitat **95,39%** dintre familii. E un procent foarte bun, care se mai poate îmbunătăți până la **30 noiembrie,** când încheiem anul financiar. Reamintim că în parohia noastră serviciile religioase sunt gratuite, iar contribuția de cult este la aprecierea fiecăruia, după principiul: fiecare dacă vrea și cât poate. Preotul este la dispoziția tuturor, indiferent dacă a achitat cineva ceva pentru contribuția de cult.

*

Plăți

În această perioadă am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **50 lei** curentul electric; **50** lei comisioane la bancă; **111 lei** poștei pentru colete; **282 lei** cartușe pentru imprimantă; **400 lei** tipografiei pentru cartea Părintelui Bălașa, **Țara Soarelui; 58 lei** pentru internet; **1.000 lei** ajutor Doamnei Mocioiu; **1.000 lei** sculptorului pentru analogul de la biserica din Malovăț; **245 lei** protoieriei pentru cărți; **55 lei** ciocolate pentru copiii de la Bârda; **808 lei** brutăriei pentru pâinea donată în august; **64 lei** un toner pentru imprimantă; **1.174** impozit, plus altele mai mici.

*

Precizare

În numărul 308 al „Scrisorii pastorale”, la pag. 5, s-a strecurat o eroare. Plasa de Buzău pentru bordura bisericii de la Malovăț nu a costat **7.168 lei**, cum am scris acolo. Au fost cumpărate 10 plase de Buzău cu valoarea de **81 lei/buc.,** deci **810 lei** în total. La această sumă s-a mai adăugat **358 lei** pentru 20 saci ciment cumpărați de la „Dedeman” pe aceeași factură, în valoare totală de **1.168 lei.** Așa a fost operat și în gestiune. Din Malovăț am mai cumpărat **20 saci ciment** cu **400 lei.** În ședința cu Consiliul Parohial din **11 oct.** se vor prezenta actele cuvenite pentru clarificarea situației. Le punem, de asemenea, la dispoziție tuturor celor ce vor să se documenteze. Așadar, greșeala a fost a preotului, când a scris în „scrisoare” cifra „**7”**, în loc de „**1**”. Ne cerem scuze și mulțumim celor ce ne-au semnalat.

*

Lucrări la biserică

Am reușit ca să realizăm un analog din lemn sculptat pentru biserica din Malovăț. Este executat de același sculptor, **Domnul Foșalău Constantin**, din Nemțișor(NT), care ne-a executat ușile împărătești, stranele și jețul arhieresc. Fiul său, **Domnul Foșalău Ion**, ne-a executat catapeteasma și scaunele. A ieșit o lucrare frumoasă, o adevărată operă de artă. Analogul a costat **1.000 lei.**

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: **Între rugă și-mplinire,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6460(18 aug.), p. 4; **Casa părintească,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6460(18 aug.), p. 4; **Împărtășirea câinilor**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6478(11 sept.), p. 2; **Inaugurarea gării,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6482(17

sept.), p. 3; **Alpinistul**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6483(18 sept.), p. 5; ***„Scrisoare pastorală” – 309,*** în „Armonii culturale”, Adjud, 2015, 19 sept., ediție și on-line (*http://armoniiculturale.ro*); în „Bibliotheca septentrionalis”, Baia Mare, 2015, sept. 20, ediție și on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Bunul simț pe cale de dispariție**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6484(19-20 sept.), p. 5; **Iadul din capitală**, îm „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6485(22 sept.), p. 4; **Basarabi și voi, Mușatini**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6486(23 sept.), p. 4; **Glasul din pustie,** în „Datina”, an. XXV(2015), nr. 6488(25 sept.), p. 4; **Îngerul toreador,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6489(26-27 sept.), p. 4; **Un zâmbet,** în „Apollon”, Urziceni, an. IX(2015), nr. 10(oct.), p. 29, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro.*);

*

Doamna Petruța Freund din Germania ne-a trimis un emoționant mesaj, din care dăm un fragment: „*În după-amiaza aceasta i-am citit mamei mele din povestile Dvs. traite în paradis(e vorba de volumul* **Amintiri din paradis** *– n.n.). A ascultat cu foarte mare atenție și a emoționat-o foarte tare ce a auzit. A plâns. Parcă nu asculta, parcă vedea aievea scenele și întâmplările relatate de Dvs, așa arăta chipul ei. S-a născut în 1925, au fost și ei copii mulți, 11, din care doar 7 au supraviețuit, iar acum mai trăiește doar ea și sora ei. A avut și ea frați, care au fost în război până la Don și Sevastopol. ... Ați descris și viața ei, a satului ei, a rudelor ei. ...I-ați făcut o bucurie, toate amintirile au năvălit și s-a pus și ea pe povestit, stimulată de ceea ce auzea. Dar a fost o bucurie cu multe lacrimi și nostalgie. Regrete și temeri se citeau în ochii ei, care nu mai văd bine decât la lumina trecutului. Multumim, Părinte Stănciulescu! Nu știați, poate, atunci când ați scris, că veți*

mângâia sufletul unei bunicuțe de aproape 90 de ani, rătăcită departe, așa de departe de tot ceea ce a însemnat viața ei.”

*

Invitație

Domnul Prof. Univ. Dr. Wolfgang Mieder de la Universitatea din Vermont(SUA) a trimis invitație preotului Dvs. de a participa la festivitatea din 26 noiembrie, când Universitatea din București îi va decerna titlul de „doctor honoris causa”.

Domnul Wolfgang Mieder este cel mai mare paremiolog(cercetător ale proverbelor) din lume. Este autor a zeci de tratate de paremiologie. Scoate de câteva decenii cea mai bună revistă de acest gen, „***Proverbium”,*** în care publică specialiști din toată lumea. Este în corespondență cu preotul Dvs. de cca. 35 ani. I-a publicat mai multe articole în revista citată mai sus de-a lungul anilor, i-a trimis nenumărate cărți de paremiologie, inclusiv o bună parte din colecția revistei „***Proverbium”.*** Au devenit prieteni, fără să se întâlnească vreodată. Este posibil ca la festivitatea citată, preotul Dvs. să fie invitat să ia cuvântul. Nu s-ar simți bine, dacă n-ar vorbi la un așa eveniment!

*

Simpozioane

Liceul „Dimitrie Cantemir” din Iași organizează un Simpozion Național cu participare Internațională, sub înaltul patronaj al Principelui Radu al României, în zilele de 29-30 oct. A fost invitat și preotul Dvs. să participe cu o lucrare. S-a înscris cu comunicarea **Dimitrie Cantemir – campion al inteligenței românești medievale**. Chiar dacă nu va putea merge la Iași, va trimite comunicarea, pentru a fi tipărită în volumul de comunicări al simpozionului.

*

Zâmbete

● „- Domnule doctor, ce să iau eu pentru picioare, că mă dor?” „ - Autobuzul!”

● Un ghid explică turiştilor: „- În această cetate a fost arsă de vie ultima vrăjitoare...!” „- Nu-i adevărat!” oftează un turist, uitându-se la nevastă-sa.

*

Licitatii

Duminică, **18 octombrie,** ora 11,00, în incinta bisericii de la Bârda, va avea loc licitația următoarelor terenuri pentru 2016: Govăra, Bucium și Dealul Corbului, iar duminică, **25 octombrie,** ora 11,00, în incinta bisericii de la Malovăț, va avea loc licitația pentru 2016 a următoarelor terenuri: Ogașul Barbului, Țigăreni și Ogășanu. Sunt așteptați cei interesați.

*

Botezuri. Înmormântări

În ziua de 26 sept. am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Negrescu Patrik-Raul**, fiul **Domnului Negrescu Petre** și al **Doamnei Negrescu Claudia** din Tr. Severin, iar în ziua de 27 sept. pentru **Dragomir Alessandra-Mihaela**, fiica **Domnului Dragomir Mihai-Sorin** și a **Doamnei Dragomir Emilia** din Tr. Severin. Să le trăiască! În ziua de 18 septembrie am oficiat slujba înmormântării pentru **Cojocaru Maria**(91 ani), iar în ziua de 27 sept. pentru **Ghilerdea Elisabeta**(81 ani)**,** amândouă din Malovăț. Dumnezeu să le ierte!

*

Program

În luna Octombrie avem următorul program de slujbe: **3 Oct.(**Malovăț – Bârda); **4 Oct.** (Bârda); **10 Oct.** (Bârda-Malovăț); **11 Oct.**(Malovăț); **14 Oct.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **17 Oct.** (Malovăț – Bârda); **18 Oct.** (Bârda); **24 Oct.** (Malovăț-Bârda); **25 Oct.**(Malovăț); **26**

Oct.(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **31 Oct.**(Malovăț-Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda @gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 311(1 – 15 Octombrie)

Dragii mei enoriași!

Islamizarea Europei

Citesc prin ziare, ascult diverse interviuri luate unor oameni cu viziune politică și intuiesc un mare pericol în viitorul nu prea îndepărtat pentru bătrânul nostru continent. Europa este cel mai înaintat continent al lumii, leagănul culturii și civilizației umane. A fost de-a lungul mileniilor un adevărat diriguitor al politicii lumii întregi, farul călăuzitor al popoarelor și țărilor de pe întreg globul pământesc. În Europa au fost imperii imense, care au schimbat fața lumii, când în bine, când în rău. Aș aminti aici de Imperiul Roman, Imperiul Țarist, Imperiul Habsburgic, imperiile coloniale britanic, spaniol, italian, german, francez etc. Continentul nostru a avut o istorie foarte zbuciumată, marcată de nenumărate războaie interne și externe. A fost râvnită de multe puteri externe și nenumărați au fost cei care au încercat s-o cucerească. Europa a reușit să supraviețuiască și astăzi asistăm la o etapă a istoriei sale, pe care nici nu au visat-o înaintașii: unitatea europeană. Aceasta a făcut din Europa cea mai mare putere militară și politică.

Un pericol imens o paște pe Europa noastră în ultima vreme și dacă factorii cu putere de decizie nu vor lua măsurile necesare, în câteva decenii va fi prea târziu.

Libertățile de care se bucură europenii, gradul înalt de cultură și civilizație, belșugul și bunăstarea au atras ca un magnet populații din toată lumea spre Europa. A ajuns continentul nostru ca un adevărat Turn Babel, unde sunt nenumărate limbi, religii, mentalități. Pentru a asigura climatul civilizat al noilor veniți, Europa a abandonat multe dintre valorile sale morale și religioase milenare, dând frâu liber tuturor exceselor și libertinajului. A îngrădit tot mai mult spațiul de manifestare al religiei creștine, cea care i-a dat specificitate Europei, cea care a constituit motorul cultural european prin vreme. Cineva spunea: „Scoateți Biblia din cultura europeană și vedeți dacă vă mai rămâne ceva demn de luat în serios!”

Cei mai numeroși dintre imigranții Europei sunt proveniți din țările musulmane. Sunt oameni de religie musulmană, cu cultura lor, cu mentalitățile lor. De-a lungul timpului, Europa s-a confruntat în repetate rânduri cu popoare musulmane. Aș aminti aici, în primul rând, pe turci. Știm că aceștia au avut întotdeauna o politică expansionistă, care a folosit religia drept paravan. Sub deviza că musulmanii au misiunea de a schimba fața lumii prin convertirea „ghiaurilor” (necredincioșilor) la islamism, au trecut prin foc și sabie țări și teritorii europene, stabilindu-se chiar pe teritoriul european. Cu tot efortul lor, n-au putut, totuși, cuceri Europa cu sabia în trecut. Politica lor continuă și azi, însă cu alte mijloace: cu copiii în primul rând. Populația Europei este o populație îmbătrânită, al cărui număr scade mereu. Milioanele de avorturi, contracepționalele, planificările familiale și altele asemenea, au făcut ca azi, din patru bunici să rezulte unul sau maximum doi nepoți. La musulmani nu este așa. Ei nu stăvilesc nașterile de prunci. Ei primesc fiecare copil ca pe un dar pe care Alah(Dumnezeu) îl face unei familii. Ne minunăm, când vedem familii musulmane cu câte 8-10 copii sau chiar mai mulți. Este exact ceea ce

aveam noi, românii, în urmă cu mai multe decenii. În prezent sunt peste șaizeci de milioane de musulmani în Europa. Calculele statistice spun că dacă se continuă aceeași politică în viitor, în anul 2050 populația Europei va fi jumătate de musulmani, iar în următoarele decenii populația creștină, europenii autohtoni, localnici, vor deveni o minoritate. Deja, în multe orașe mari, precum Londra, Bruxelles și altele, musulmanii au „sechestrat" pur și simplu cartiere întregi. Acolo funcționează legile lor și instituțiile lor, nu au voie să intre în ele nici poliția, nici salvarea. Localnicii creștini din acele cartiere sunt nevoiți să-și ia bocceaua și să plece. Noi vorbim de integrarea imigranților, adică într-un viitor acești oameni își vor însuși religia și modul nostru de viață. Nimic mai fals! Ei se socotesc trimiși ai lui Alah, care au menirea să schimbe fața lumii, să oprească dezmățul și imoralitatea noastră.

Să dea Dumnezeu să nu am dreptate, dar eu văd lucrurile altfel! Cu mult înainte, când asupra strămoșilor noștri veneau popoarele migratoare, ei le socoteau o pedeapsă, pe care Dumnezeu le-o dădea pentru păcatele lor. Însuși sângerosul rege Atila a fost numit „biciul lui Dumnezeu". Această concepție a strămoșilor se baza pe Sfânta Scriptură. Amintiți-vă că, datorită păcatelor poporului, Dumnezeu a pedepsit lumea prin potopul lui Noe. Dintre toți a scăpat doar Noe cu familia lui. Din cauza păcatelor, în special desfrâul și perversiunile sexuale, au fost pierdute prin foc cetățile Sodoma și Gomora. Zece oameni drepți și credincioși să fi fost în acele cetăți și ele ar fi fost salvate. A fost doar unul, Lot, care a fost avertizat să fugă de acolo cu familia lui.

Prin prisma aceasta de-a vedea lucrurile, nu cred că Dumnezeu este prea încântat de creștinii lui europeni! Dimpotrivă! Poate tocmai acesta este noul „bici" al lui

Dumnezeu din vremea noastră! S-o luăm la rând, raportându-ne la câteva dintre poruncile dumnezeiești.

Câți mai credem cu adevărat în Dumnezeu? Câți dintre noi ne-am făcut dumnezei străini din avere, putere, plăcere sau alte realități pământești? Pe continentul în care a apărut raționalismul și marxismul, în care ateismul a fost „religie” de stat mai bine de-o jumătate de veac, în care o mare parte din locuitori se declară ca aparținând altor religii sau, pur și simplu, n-au nici un dumnezeu, mai putem vorbi de un continent creștin? Câți dintre noi n-am făcut din mașini, din vile sau alte bunuri materiale adevărați dumnezei, la care ne –nchinăm de dimineața până seara și de seara până dimineața! Câți dintre noi, europenii, nu luăm în batjocură numele lui Dumnezeu? La fiecare pas auzi înjurături la adresa lui Dumnezeu sau cu cele sfinte! Sunt oameni, care se rușinează să spună că sunt creștini! Câți dintre noi, europenii, respectăm cum se cuvine Duminica și sărbătorile creștine. În duminici și sărbători socotim că avem sporul cel mai mare la munca noastră, în duminici și sărbători punem târgurile, petrecerile și tot felul de distracții, numai la biserică să nu mergem! A fost o vreme, când și în ziua de Paști mergeau confrații noștri la lucru, ca să realizeze planul! Câți dintre noi, europenii, ne cinstim cu adevărat părinții și bătrânii? Sunt atâția abandonați, părăsiți, bătuți, certați și persecutați de copiii lor, pe care i-au crescut și le-au dat și sufletul o viață întreagă! Câți dintre noi, europenii, avem mâinile nepătate de sânge? Numai în țara noastră, de la Revoluție încoace, s-au înregistrat peste douăzeci de milioane de avorturi! Dar la nivel de continent! Nu cumva, Europa este un adevărat abator de copii? Câți reușim să ne ținem departe de alcool, de droguri și de tot ceea ce distruge ființa umană din mâncare și băuturi? Câți dintre noi reușim să ne luptăm cu patima vremii noastre: desfrâul? Parcă niciodată nu a fost atâta dezmăț în lume, ca-n Europa de azi. Pe toate canalele de informații suntem

bombardați cu tot felul de materiale care ne îndeamnă la desfrâu, la pornografie! Acum vrem să introducem educația sexuală începând de la grădiniță! Toată știința lumii o știu copiii noștri, numai cunoștințele sexuale nu le au! Nu vi se pare că desfrânata apocaliptică a coborât în Europa și-și face de cap, sub perdeaua permisivă a „drepturilor și libertăților omului”? Câți dintre noi reușim să ne mai păstrăm sufletul curat și să nu furăm de la semenul nostru, de la stat? De la amărâtul trăitor prin canale, până la guvernantul cu guler alb, se fură tot într-o veselie, indiferent cum se numește fapta. Câți nu jurăm pe strâmb în tribunale, în fața superiorilor și instituțiilor? Vorba lui Vlahuță: „Minciuna stă cu regele la masă!” Câți nu râvnim bunurile altora? Că e vorba de mașină, de vilă, de funcție, de bani, de relații! Într-un reportaj, bărbații râvneau să devină femei, iar femeile să devină bărbați. Asta fie că li se părea că celălalt sex este mai favorizat, fie că li se promitea o sumă de bani pentru o operație de acest gen!

Comentariile pe această temă pot continua. Problema însă este foarte serioasă și numai cine nu vrea sau are interesul s-o facă n-o vede. Cei care au alungat pe Dumnezeu din sufletul lor și din istorie vor lua în râs aceste poziții. Cei care au contribuit sau continuă să se opintească pentru a transforma Europa într-un continent fără Dumnezeu vor fi deranjați. Soluții încă mai există, chiar și în acest al unsprezecelea ceas. Dacă nu facem ceva acum, poate mâine va fi prea târziu.

Dumnezeu să ocrotească Europa și creștinismul ei bimilenar!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea Împărăției,** mai spicuim un fragment: *„Cu îngăduirea lui Dumnezeu, satana îi cerne şi-i culege pe toţi cei ce mai umblă în lumea*

aceasta după plăceri, chiar duhovniceşti, numai să-i prindă, că încă nu s-au lepădat desăvârşit de iubirea de sine şi de orice spurcăciune a vieţii, după atâta şi atâta propovăduire a Bisericii. Căci patima aceasta face pe om să cadă, lovit de săgeţile laudei, şi să se trezească cu mintea înşelată şi sărită din socoteala smereniei. Că, iată, pe cei ce n-aveau curăţia vieţii, lingăii de la curtea regelui Ahav, i-a dat înşelăciunii desăvârşite a duhului minciunii şi sfatul lor era ispită regelui iubitor de slavă deşartă, ispită în care trebuia să cadă şi regele, ascultătorul lor, pentru păcatele sale. Ca şi înşelaţii aceia care l-au pălmuit pe adevăratul prooroc al lui Dumnezeu, aşa şi proorocii mincinoşi din zilele noastre sunt de o îndrăzneală nemaipomenită şi pălmuiesc smerenia, dându-se pe ei de ceva mare: ,,Ilie", ,,Ioan", ,,Hristos", ,,Fiul Omului", ,,Dreptul Judecător" şi aşa mai departe. Pretind ascultare de la oameni pentru că ,,Dumnezeu" i-a trimis, să spună la lume lucruri de care îţi ţiuie urechile şi-ţi îngheaţă inima auzindu-i.

Pe semnele următoare se pot cunoaşte că nu mai sunt întregi la minte:

1.Se dau pe sine de ceva mare, cum s-au dat de altfel toţi ereticii (rătăciţii) vremurilor, pe care însă i-a afurisit Biserica, prin sfintele soboare; 2. Cad la laudă, având o smerenie mincinoasă; 3. Se ţin pe sine mai presus de Scriptură, mai presus de Biserică şi sfinţi; 4. Mor după a fi ascultaţi şi crezuţi de oameni; 5. Fierb de mânie, când nu sunt luaţi în serios; 6. Adesea au ,,grăire în duh", cu ,,duhul" care-i poartă şi-i învaţă; 7. Nu vor nici în ruptul capului să-şi controleze prin preoţi cele auzite de la ,,duhul" lor; 8. Câte unii cu toate acestea arată o evlavie neobişnuită: mărturisind pe Hristos, pe Maica Domnului, făcându-şi şi Sfânta Cruce, bătând metanii, sărutând icoanele, ba şi Sfânta Împărtăşanie luând-o (!) şi jurându-se că-s oamenii lui Dumnezeu, iar ei sunt înşelaţi; 9. Fac pe proorocii şi împrăştie spaimă între oameni.

Multe proorocii li se împlinesc, dar multe nu. Asta atârnă de puterea de străvedere a ,,duhului" care le spune ce le spune, ca unul ce n-are învelitoarea trupului şi de aceea prinde cu oarecare vreme înainte, cele ce le apropie Dumnezeu de oameni. Dar asta nu e proorocie; 10. În numele ,,dumnezeului" lor, sunt în stare să omoare om, întemeindu-se pe Scriptură că şi Avraam a fost în stare de o atare ascultare, iar Finees a şi făcut aceasta şi i s-a socotit acestuia râvnă pentru Dumnezeul său1. (Cu amăgirea ascultării până la ucidere de om, a cercat vrăjmaşul pe mulţi, în toate vremurile, chiar şi pe pustnici, de cum pe oamenii lumii.) Prin urmare, fiind aşa de săritori cu ascultarea şi credinţa la poveţele ,,duhului" lor, pe care-1 cred că e Hristos, sunt o adevărată primejdie printre oameni; terorişti ai sufletelor simple; 11. Sar de la un lucru la altul şi leagă lucruri fără nici o legătură. Tălmăcesc greşit, strâmbă adevărul şi se propovăduiesc din Scripturi, mai mult pe ei înşişi decât pe Dumnezeu, mergând grăbit spre cea mai de pe urmă sfărâmare şi sărire a minţii; 12. În preajma lor simţi tulburare şi primejdie, căci mulţi dintre ei au fost pe la casa de nebuni, sau vor trebui să se ducă. Nu-i blândeţe pe chipul lor. Nu-i ocărâm, ci ne păzim şi-i învăţăm şi pe alţii să se păzească şi ne înfricoşăm cât de groaznic şi-au tăiat mintea în Scripturi.

Totuşi, pe cât se poate, să încercăm a-i înţelege, lămurind adevărul lucrurilor şi meşteşugirile vicleanului. E ştiut că, făcând omul gândurile şi voile celui rău, intră acela în el. Sau, altfel zicând: iubind cele rele, pe firul acestei iubiri, intră vrăjmaşul în cetate; adică prin cele de-a stânga, relele. Când însă vede că nu poate amăgi pe om cu cele de-a stânga, sare în cealaltă margine, de-a dreapta de tot, căutând acolo să-l amăgească, ca să-i dea omul crezare. Îi trânteşte o laudă pentru mulţimea credinţei în Dumnezeu şi a iubirii virtuţii, şi-1 îndeamnă ca fără măsură şi fără întrebare să se silească în acestea. Pe unul îl trezea la rugăciune, silindu-se să-i

strecoare în minte şi-n inimă părere mare despre sine, precum că pe ,,el" îl trezesc ,,îngerii" la pravilă. Sau dacă cel ochit spre înşelare nu-i chiar aşa de virtuos, îi mai îngăduie să fumeze, să bea, zicându-i gândurile că-i trebuie putere, şi nu-i păcat. Pe unul 1-a săgetat, arătându-i-se în chipul lui ,,Hristos" şi spunându-i ,,- Pentru dumneata mai răsare soarele!" Douăzeci şi cinci de ani pe urmă 1-a mai dăscălit, ca să ajungă să se creadă pe sine că el e fiul omului din Scriptură şi dreptul judecător, care va despărţi oile de capre şi va întemeia împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, şi că în zilele lui va fi sfârşitul şi judecata, care se va face prin el. (De fapt era sfârşitul judecăţii sale, pe care o vedea, nu la sine. ci în afară, la toată lumea.) De fiecare dată când îl zorea credinţa aceasta, trecea, după câte o ispravă, şi pe la casa de nebuni. Firul acestei iubiri, fie că înclină spre păcate, fie că înclină spre Dumnezeu, vrăjmaşul caută să-l prindă de capete, nesfiindu-se ucigaşul să se dea drept ,,Dumnezeu", numai să prindă pe cine poate. De aceea au zis Părinţii, că întotdeauna extremele sunt ale diavolului. Adică şi prea mare iubire de Dumnezeu - înainte de vreme - poate fi pricină de cădere: o iubire oarecum pământească, pătimaşă, neliniştită, nesenină, necurată şi pironită.

Grijă la minte! Căci războiul nevăzut cearcă pe toată lumea şi n-a cruţat nici iubirea de Dumnezeu a Apostolilor! Deci, ca să pricepem mai bine lucrul acesta subţire şi rostul pentru toţi al celor scrise, ne folosim de icoana celor trei iubiri, a celor trei ucenici ai Domnului: Petru, Iuda şi Ioan.

*

File de jurnal – 23 oct. 1981

„*De la Secția de sistematizări a județului și de la Coop. ,,Constructorul", în cârdășie cu inspectorul de la Culte și protopopul de Mehedinți, s-a început o campanie intensă*

pentru sistematizarea cimitirelor din județ. Ce se întâmplă? Cooperativa ,,Constructorul", una dintre cele mai neserioase întreprinderi de stat din județul nostru, este foarte deficitară cu planul de realizări pe anul acesta. Fiindcă la acea întreprindere este contabilă șefă soția șefului Secției de Sistematizări(...), soțul s-a oferit să-i dea o mână de ajutor soției. Și astfel au început campania. Se trasează, pe hârtie, alei de ciment, parcele și cavouri etc., astfel că devizul, pentru fiecare sat, depășește de 70.000 lei(prețul unui autoturism ,,Dacia"). ,,Constructorul" pretinde că ar fi singura instituție autorizată să realizeze aceste sistematizări. Pentru deviz proiectările iau 10% din valoare. Având în vedere că la sate cimitirele, în majoritate, nu au nici garduri împrejmuitoare, din lipsă de fonduri, că umblă vitele peste morminte, că sunt doar câteva bolți(cavouri) în fiecare cimitir, iar posibilitățile materiale ale oamenilor sunt infime la ora actuală, măsura este de-a dreptul absurdă. Ea are și un alt aspect. Cimitirele sunt vechi. A le sistematiza, ar însemna să recurgi la mii de deshumări, de mutări de cruci, garduri de metal și de ciment, adică o acțiune, care, în contextul actual, ar aduce numai necazuri. Dacă zilele trecute Părintele Ionică Sfetcu spunea: ,,- De voi cei tineri va fi greu! De noi cei bătrâni e mai bine, pentru că dintr-o zi în alta așteptăm să luăm drumul cimitirului!" acum s-ar auzi replica, pe care oricine din sat i-ar da-o: ,, - Dar nu vedeți, că nici pe cei de acolo nu-i lasă în pace?!"

Ieri a fost un proiectant de la ,,Constructorul" la Malovăț, ca să-mi facă documentația pentru sistematizarea cimitirului. Mi-a dat telefon de la protoierie că vine. Pur și simplu m-am certat cu el, după ce i-am explicat care sunt greutățile și prioritățile parohiei privind reparația bisericii și restaurarea picturii. Nu a vrut să înțeleagă situația. M-a raportat imediat inspectorului de la Culte, Dl. Gh. Hâncu.

Acesta, înfuriat, m-a luat în primire, mi-a vorbit urât, dar, până la urmă, n-au rezolvat nimic și m-au lăsat în pace. Deocamdată!"

*

Folclor din Mehedinți(LXXVII)

Continuăm să prezentăm bocetul și ritualul înmormântării din nordul județului Mehedinți:

În ziua înmormântării, dacă este cazul, se face ***desfrățirea.*** Aceasta se referă la acei frați ai mortului, care s-au născut în aceeași zi din săptămână sau din lună, ori la cei gemeni. Desfrățirea are un ritual simplu: fratele geamăn, „zilatec" sau „lunatic", desface de la picioarele celui mort sfoara cu care acestea fuseseră legate imediat după deces și spune: „- *N-am desfăcut legătura de la picioarele tale, ci am desfăcut legătura dintre noi! Tu să fii cu cei morți, eu cu cei vii!"* Acest „frate" nu mănâncă nimic din pomana mortului (**Inform. Bărbuț P. Elena,** n. 1922). La Mărășești întâlnim un alt ritual al desfrățirii. Se face din lemn de măceș o cruce mică și pe aceasta o apucă fratele mortului dintr-o parte, iar un altul, care nu face parte din acea familie, de cealaltă parte, astfel că crucea vine deasupra celui mort. Cei doi rostesc cuvintele de ritual: „ - *Te faci frate cu mine până la moarte?" „- Mă fac frate cu tine până la moarte!"* Repetă aceste cuvinte de trei ori, după care rup crucea în două părți și o pun în coșciug, lângă mort(**Inform. Bârcea I. Ana,** n. 1908).

Tot în această zi se fac și pregătirile preventive, pentru ca mortul să nu devină moroi sau strigoi. Pentru aceasta, fie acasă, fie la mormânt, înainte de a se pune capacul la coșciug, se taie o bucățică din hainele celui mort și se arde, iar cenușa se aruncă pe o apă curgătoare. De asemenea, se taie o bucată de piele de oaie din partea de la frunte și se pune mortului pe abdomen, sub haine, cu lâna spre trupul acestuia. Se dau apoi de pomană pe fereastră o turtiță de pâine anume pregătită cu

zeama luată din oalele în care se fierbe mâncarea pentru pomană și un ou copt.

Mortului i se pregătesc două perne, care i se pun sub cap. În perna de deasupra se pun nouă muguri de copaci(trei de plop, trei de salcie și trei de fag), nouă pietricele de pe albia unei ape curgătoare, un pieptene, o oglindă și puțină lână. Sub perna a doua se pune iarbă verde. În buzunarele mortului se pun bani de metal, pentru ca *„să aibă cu ce plăti vămile”* **(Inform. Băbuț P. Elena).**

*

Unghiile pe post de gheare

Multe lucruri nu le-am înțeles! Nu știu dacă am trăit chiar degeaba, dar uite că nu le-am înțeles pe toate! Așa, bunăoară, nu am reușit să înțeleg de ce atâtea femei consideră că sunt mai frumoase, mai atrăgătoare, mai inteligente, mai interesante, mai… , dacă au unghiile netăiate și vopsite! Când eram în școala primară, Doamna Învățătoare Elena Sfetcu ne controla în fiecare dimineață dacă avem mâinile spălate și unghiile tăiate. La școala generală, Domnul Profesor Marius Buzatu nu scăpa nici un moment să ne îndemne să ne tăiem unghiile ,,cât mai din carne, fiindcă sub unghiile netăiate se ascund milioane de microbi!” Mama mea, când avea un pic de răgaz, își controla unghiile și, cu foarfeca sau cu lama, tăia orice dunguliță, orice colțișor. Făcea pâine și nu putea băga mâinile în coca de pâine cu unghiile netăiate. S-ar fi spurcat pâinea!

Văd astăzi femei cu unghiile de câte patru centimetri și mai bine, vopsite în toate culorile, la unele cu pietricele multicolore lipite. Ca la orice om, și mâinile dumnealor umblă prin multe locuri. Să nu-mi spună că toată ziua stau și se scobesc sub unghii. Cu aceleași mâini gătesc, dau mâncare la copii, la familie. Nu e destul, oare, că ne otrăvim zilnic cu tot felul de substanțe chimice, care se găsesc în mâncăruri, în

băuturi? Mai trebuie să adăugăm și milioanele de microbi de sub unghiile noastre? De multe ori, uitându-mă la unele unghii ieșite din obișnuit, am avut impresia că ele seamănă mai mult a gheare de pasăre răpitoare.

Mă aflam într-o zi la o familie. Oficiasem slujba pentru un parastas. Era prezent acolo și un fost coleg al meu, pe care nu-l mai întâlnisem de câteva decenii. După slujbă, familia m-a poftit să rămân la masă. Contrar obiceiului meu, am acceptat, nutrind bucuria unei discuții plină de amintiri comune cu fostul meu coleg. Printre altele, gazda a adus la masă, pe un platou, o pasăre(găină) friptă. Femeia a încercat s-o taie, ținând într-o mână un cuțit și în alta o furculiță. N-a reușit. S-a ridicat de la masă o rudă de oraș, o femeie vânjoasă, cu niște unghii mari, vopsite în negru. Era la parastas, ce naiba, și trebuia să-și arate jalea și prin unghii! „ - Lasă, dadă, c-o judec eu!” Și-a judecat-o. A prins trupul bietei orătănii în gheare și a început să smulgă, cu vădit elan patriotic, bucățică cu bucățică, carnea de pe oase. Untura îi curgea printre degete și se prelingea pe mâncărurile de pe masă, pe veselă, pe unde apuca. Un resort nevăzut m-a împins puternic de pe scaun și am ieșit val-vârtej pe ușă, gata să explodez. Abia atunci am realizat, că unghiile – gheare ar putea să fie o soluție la vreme de criză. Mie, spre exemplu, în împrejurarea aceea, mi-a pierit foamea pentru câteva zile!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Daniela Oprea** din Pijnacker(Olanda): **97 lei; Domnul Rolea Gheorghe** din Craiova(DJ), fiu al satului Bârda, **Doamna Crăciunescu Valeria** și **Domnișoara Nisioi Mihaela,** amândouă din

Câmpulung-Moldovenesc(SV), **Domnul Sârbu Marian-Valentin** din Tr. Severin: câte **50 lei;**

Domnul Iorgovan Anton-Gheorghe din Malovăț a achitat prima sa contribuție de cult, în valoare de **100 lei; Domnul Bazavan Claudiu** din Malovăț a mai adăugat **100 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **150 lei.**

Pentru lucrările efectuate la biserici, **Domnul Stănciulescu Petre** din Bârda a donat **150 lei; Doamna Popescu Elena, Domnul Oproiu Petre, Domnul Pera Dumitru** și **Doamna Filip Elisabeta** din Malovăț: câte **50 lei.**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: ***„Scrisoare pastorală" – 308,*** în „Observatorul", Toronto(Canada), 2015, 9 sept., ediție și on-line(*http://www.observatorul.com*); **Tragedia siriană,** în „Omniscop", Craiova, 2015, 23 sept., ediție on-line (http://www.omniscop.ro); **Puterea rugăciunii,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6490(29 sept.), p. 4; **Patriarhul mason?!!** În „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6491(30 sept.), p. 5; **Bătrânii,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6493(2 oct.), p. 5; ***„Scrisoare pastorală" – 310,*** în „Observatorul", Toronto (Canada), 2015, 6 oct., ediție și on-line(http://www.observatorul.com); în „Armonii culturale", Adjud, 2015, 7 oct., ediție și on-line*(http://armoniiculturale.ro)*; în „Bibliotheca Septentrionalis", Baia-Mare, 2015, 7 oct., ediție și on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Moscheie ne trebuia!...** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6495(6 oct.), p. 4; **Cenzura,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6496(7 oct.), p. 4; **„Igiena, anatomia și**

fiziologia omului?" Nu! Educația sexuală…., în „Națiunea", București, 2015, 7 oct., ediție on-line (*http://www. ziarulnatiunea.ro*); **In memoriam: Preotul Gheorghe Iorgovan,** în „Națiunea", București, 2015, 8 oct., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Bocetul și ritualul înmormântării…,** în „Națiunea", București, 2015, 10 oct., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Educația sexuală,** în „Omniscop", Craiova, 2015, 10 oct., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*);

*

Emisiuni

În seara zilei de 3 oct., între orele 19 și 20, la postul de televiziune Antena 3 din București a avut loc o emisiune realizată de **Doamna Cristina Țopescu** pe tema educației sexuale în școală. Au fost doua echipe, pro și contra. A fost solicitat, telefonic, și preotul Dvs. să-și spună părerea față de această problemă.

În seara zilei de 9 oct., între orele 19 și 20, la postul de televiziune Antena 1 din București a avut loc o emisiune realizată de **Domnișoara Andreea Topan**, în cadrul rubricii „Observator", unde au fost prezentate momente filmate la biserica din Bârda și un fragment din interviul luat preotului Dvs. despre misiunea preoțească.

*

Zâmbete

● „ - De ce se spală oltenii pe dinți?" „ - Pentru ca să nu le miroase gura, în cazul în care vor vorbi la telefon!"

● „- De ce au oltenii soba în mijlocul camerei?" „- Ca să spună că au și ei încălzire centrală!"

● „ - Cum vopsesc oltenii gardul?" „ - Repede-repede, ca să nu li se termine vopseaua!"

● „ - Ce înțelege un bărbat prin a te ajuta la curățenie?” „- Să-și ridice picioarele, ca să poți da cu aspiratorul…!”

● „- Bulă, ce face tatăl tău?” „ - E activist de partid!” „ - Și mama?” „ - Nici ea nu muncește!”

● Anunț: „Angajăm vânzătoare înghețată”.

*

Botezuri

În ziua de 11 oct. am oficiat Taina Sf. Botez pentru **Iorgovan Aian-Gabriel,** fiul **Domnului Iorgovan Anton-Gheorghe** și al **Doamnei Iorgovan Ramona-Maria** din Malovăț. Să le trăiască!

*

Program

În cursul lunii Noiembrie avem următorul program de slujbe: **1 Nov.**(Bârda); **7 Nov.** (Malovăț-Bârda); **8 Nov.** (Pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **14 Nov.** (Malovăț – Bârda); **15 Nov.**(Bârda); **19 Nov.**(spovediri și împărtășiri în Bârda, la biserică și în sat); **20 Nov.(**spovediri și împărtășiri în Malovăț, la biserică și în sat); **21 Nov.**(Pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **22 Nov.**(Malovăț); **28 Nov.**(Malovăț-Bârda); **30 Nov.**(Slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 312(16 – 31 Octombrie)

Dragii mei enoriași!

Cangrena socială

Mai multe evenimente s-au abătut peste țară în ultimele zile, dar cel mai cumplit a fost accidentul de la clubul „Colectiv” din București. Au murit până acum 32 de oameni, peste 130 se zbat între viață și moarte. În câteva secunde, într-un local improvizat drept „club”, aproximativ 500 de tineri s-au trezit într-un adevărat infern. Tavanul și pereții s-au aprins ca la o explozie, au început să ardă foarte intens, iar din ei se desprindeau plăci, bucăți, șiroaie de plastic, toate în bâlbără de foc. Dedesubt, o masă de oameni îngroziți. Căutau în neștire, prin fumul tot mai gros și înecăcios, o ieșire. Exista doar o ușă foarte îngustă. Mai erau și altele, dar acelea erau legate cu lanțuri, asigurate cu lacăte, pentru ca nu cumva să intre cineva în mod clandestin, fără să plătească bilet. Unii au căzut, alții și-au pierdut cunoștința, fiind intoxicați de fum, de flăcări, alții au călcat pe trupuri. Iadul pe pământ! Adevărat coșmar, pe care credeam că nu-l putem vedea decât prin filmele de groază. Au venit salvări, medici, pompieri, polițiști, vecini, rude, curioși. Victimele erau carbonizate pe exterior, dar și pe interior. Numeroase spitale din București au preluat pe cei care mai dădeau semne de viață.

Presa spune, că tinerii aceia se adunaseră acolo, în acea seară de vineri, pentru a sărbători Halloween-ul, acea „sărbătoare” ce-am importat-o de peste ocean, din spațiul american. Mulți dintre ei aveau măști urâte, care închipuiau diavoli, moartea, duhuri ale infernului. Cântecele care se produceau acolo aduceau slavă diavolului și îngerilor lui, morții, sfârșitului lumii etc. Dansurile erau de aceeași manieră, menite să descătușeze toate pornirile trupești, toate instinctele și plăcerile. Păcat că printre acei tineri erau unii de elită, olimpici la diferite obiecte de studiu, alții cu vădite înclinații artistice.

Cele trei zile de doliu național, căderea guvernului, a primarului de sector și alte măsuri reparatorii nu înseamnă mare lucru. Puțină importanță au și anchetele instituțiilor abilitate pentru aceasta, pedepsele ce se vor da unor oameni, care vor avea o parte de vină! Cei morți nu vor mai putea fi înviați; cei desfigurați vor rămâne marcați pentru tot restul vieții.

Accidentul de la „Colectiv” se înscrie lângă alte multe accidente cunoscute sau necunoscute. Să ne amintim doar de cazul acelor prunci copți în incubatorul unui spital cu câțiva ani în urmă! Despre unele s-a făcut publicitate, altele au fost trecute sub tăcere. Actualul accident însă a fost picătura care a umplut paharul. Tocmai de aceea se cuvine să zăbovim puțin asupra lui. El a fost efectul unor cauze care l-au generat. Aceste cauze sunt răspândite în toată țara, la toate straturile sociale, în toate instituțiile. Cauzele acelea sunt cangrena societății noastre, care generează accidente de tot felul, distruge idealuri și destine, subminează economia țării și însăși ființa neamului. Cauzele de care vorbim sunt mai multe, dar câteva sunt mai evidente. Ele se numesc: corupție, mită, șpagă, nepotism, favoritism, hoție. Acestea fac ca legea să nu fie respectată, să nu fie aplicată. Acestea fac pe multe autorități competente să

închidă ochii și să semneze acte de importanță vitală, să nu ia în seamă posibile pericole pentru individ sau societate, să se joace cu viața și cu sănătatea oamenilor, să numească în funcții importante tot felul de nulități și incompetenți, să vândă bogățiile țării și ale neamului pe nimic, să-și acumuleze averi uriașe în detrimentul omului de rând. Aceste cauze ajută oameni fără principii morale să se cațăre până la vârful piramidei sociale, să promoveze legi care să le slujească interesele lor sau ale favoriților. Indivizi care nu știu să fi căutat o carte în fișierul unei biblioteci își iau doctorate peste noapte, devin profesori universitari, ocupă funcții cheie în societate, conduc instituții și societăți despre care nu știu nimic și le duc la faliment. Hoția cu cele mai diverse forme ale ei este prezentă peste tot. Vezi indivizi, care trebuie să dea seama de miliardele furate, că se învoiesc de la pușcărie, urcă la tribuna parlamentului și se adresează parlamentarilor cu „Dragi colegi!”, fără ca aceștia să protesteze! Oameni fără frică de Dumnezeu și de legi au vândut pe nimic bogățiile țării, au falimentat fabrici și combinate de nivel european și ne-au adus în situația de-a cumpăra din Vietnam ace cu gămălie sau din Taiwan agrafe de prins foile! Hoția și corupția a făcut ca omul de rând să nu mai poată rezolva nimic fără să dea șpagă, fie că e vorba de sănătate, de învățământ, de comerț, de ocuparea unei funcții cât de modeste, de câștigarea unui drept legitim. Până și la morgă și la cimitir trebuie să ungă roțile! Dacă dai „partea leului”, ți se dă aprobare să faci tot ce-ți trece prin cap, inclusiv „cluburi” din cutii de carton. Ce contează viața oamenilor care vor intra acolo? Pot să se facă scrum sute de oameni, banii să curgă!

Corupții ne privesc sfidători de la înălțimea poziției lor sociale și ne socotesc niște proști, niște cretini. Învârtesc banii cu lopata, au pierdut demult socoteala proprietăților personale, își fac cumpărăturile la Paris, se recrează în Insulele Canare,

fac paradă cu haine, încălțăminte, ca să nu mai vorbim de mașini și de palate. Intri în gașca unor asemenea indivizi, ți se deschid toate ușile, îți realizezi toate visurile; te păstrezi cu sufletul curat, îți iau bucătura din mână, te dau afară din serviciu, ajungi să-ți iei lumea în cap și să-ți cauți rostul în alte colțuri ale lumii.

Aceasta este cauza morții acelor copii! Aceasta este cangrena societății noastre!

Cât despre petrecerea de la „Colectiv”, ca preot, aș vrea să amintesc o vorbă veche și înțeleaptă: „Nihil sine Deo!”, adică „Nimic fără Dumnezeu!” Era zi de post! Vinerea amintește de ziua răstignirii Mântuitorului. Postul nu înseamnă numai reținerea de la anumite mâncăruri, ci și de la anumite fapte. Copiii și tinerii petreceau de Hallowen, „sărbătoarea” diavolului!

Îmi amintesc de o mică întâmplare, care ar putea să ne explice multe: câțiva tineri plecau la o petrecere. Mașina era supraîncărcată. Casetofonul era dat la maximum. Tinerii cântau și făceau o hărmălae de nedescris. Au oprit să mai ia o colegă. Mama acesteia, văzând aglomerația din mașină și cheful tinerilor, a zis cu voce tare: „Dumnezeu să fie cu voi și să vă aibă în pază!” Unul dintre tineri a precizat, făcându-i pe toți să râdă: „ - Numai dacă vrea să stea în portbagaj, că aici, cu noi, nu are loc!” Au pornit într-o trombă de praf și fum. Peste puțin timp a venit vestea că mașina a căzut într-o prăpastie și toți tinerii din mașină au murit. Mașina se făcuse zob, doar portbagajul era neatins. În el au găsit un carton cu ouă. Culmea, nici un ou nu era spart sau măcar crăpat! Cu siguranță că în portbagaj fusese Dumnezeu, căci în mașină… Să-i fi făcut loc tinerii în clubul „Colectiv”? Mă îndoiesc!

Dumnezeu să-i ierte!

Oricum, Dumnezeu nu se lasă batjocorit! Asta nu trebuie uitat.

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea Împărăției,** mai spicuim un fragment: ***„GREŞELILE IUBIRII ŞI DREAPTA SOCOTEALĂ. Aceşti ucenici ai Domnului, din pricina iubirii lor aprinse, fiecare a făcut câte o greşeală în ucenicia lor. Doi s-au îndreptat, unul s-a surpat. Astfel, într-o călătorie, când oamenii dintr-o cetate oarecare necunoscându-i, n-au vrut să-i primească, Iacob şi Ioan au zis: „Să ne rugăm ca Ilie să pogoare foc din cer peste ei să-i ardă!" Cinstea şi preţul pe care-1 avea Domnul în inima lor, precum şi râvna sau iuţimea lor, încă nu le aveau în cumpănă şi cu dreaptă socoteală şi aşa au ars o greşeală. Mântuitorul i-a adus la blândeţe şi la dreapta socoteală, învăţându-i: „Nu ştiţi ce duh grăieşte prin voi acestea". Petru, după frumoasa mărturisire de credinţă: „Tu eşti Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu !", şi după lauda Mântuitorului - care în aşa fel i-a spus-o, ca oarecum să-1 ferească de primejdia laudei şi a părerii de sine, - când Iisus a început să le spună Apostolilor despre patimile şi răstignirea Sa, Petru, în iubirea lui n-a putut răbda o socoteală ca aceea, ci şi sări cu gura: „- Doamne, să nu-Ţi fie Ţie una ca aceasta!" Atunci, ca unul ce n-avea şi cunoştinţa tainelor lui Dumnezeu, care să ţie cumpăna dreaptă cu puterea iubirii aprinse şi înţeleasă omeneşte, căpătă de la Domnul palmele acestea: „- Înapoia Mea, Satano! Sminteală îmi eşti!" Sigur, că nu Petru era Satana, ci un gând al Satanei intrase şi se exprimase prin gura lui Petru, - căci era o spărtură, o descumpănire între puterile lui sufleteşti: cunoştinţă, dragoste şi iuţime. Şi se vede că încă nu s-a tămăduit cu îndreptarea aceea. Mai bătrân fiind şi mai greu de leac, iubirea lui încă nu se strămutase, ca a lui Ioan: toată pentru***

Mântuitorul, ci mai ţinea ceva şi pentru sine. Mântuitorul îl cunoştea şi-i prevesti lepădarea cea de trei ori în curtea lui Caiafa. Petru iarăşi sări cu gura, zicând că nu. Dar la urmă a trebuit să constate că a mai luat trei palme peste obraz, pentru iubirea pe care n-o dăduse toată lui Dumnezeu, precum făgăduise, ci mai ţinuse şi pentru sine. Sfânta Predanie zice că atâta a plâns Petru şi s-a pocăit, încât lacrimile tăiaseră brazde în obrajii săi.

Iuda, ucenic al Mântuitorului şi el, având minte, iubire şi voinţă, însă după felul lui, iarăşi ne dă o pildă şi o învăţătură. Iuda voia ca şi Mântuitorul să iubească ceea ce iubeşte el, adică să întemeieze o împărăţie pământească a Cerurilor şi Iisus să se facă împărat, iar pe el, mare sfetnic şi vistiernic al arginţilor, că tare era umilit, să fie trimis desculţ, fără traistă şi numai cu toiag şi să propovăduiască o împărăţie, pe care n-o vedea cu ochii săi de lut şi pentru care n-avea decât o zdreanţă de pungă goală. Aşa fiind, parcă era de un gând cu tot neamul său. De aceea, deşi Mântuitorul 1-a iubit şi 1-a înzestrat cu daruri întocmai ca şi pe ceilalţi, totuşi, el a rămas evreul fără leac, iubind un „Dumnezeu al veacului de acum”, iar pe Iisus, care nu corespundea iubirii sale pământeşti, L-a vândut pe treizeci de arginţi, câştig ce-a mai putut să scoată, pentru slujba de trei ani. Cele două capete ale iubirii sale erau prinse de diavol. El se iubea pe sine, iar pe Dumnezeu, numai dacă Dumnezeu îi asigura mulţumirea iubirii de sine, - ceea ce adevăratul Dumnezeu n-a putut să-i împlinească. De aceea s-a lăsat păgubaş. Mântuitorul a încercat totul cu beteagul său ucenic, dar în zadar. I-a dat şi Sfânta Împărtăşanie cu Sine, dar în loc să se tămăduiască, a intrat şi mai cu putere Satana în el şi Mântuitorul, - în grai omenesc zicând -, S-a dat bătut, spunându-i: „- Ce faci, fă mai curând!”, - că nu puteau dracii face nimic, de nu le îngăduia Dumnezeu. A avut şi el o clipă de trezire, dar nu

mai era el stăpân pe sine, ci acum era mai tare noul său „stăpân”, care-1 trăgea la plata spânzurării... şi nu i-a mai dat vreme...

Iată ce primejdie grozavă e acea iubire de sine, care nu se dăruieşte lui Dumnezeu, nu se pleacă sfatului, decât cu făţărnicie: necaz mare şi jug greu peste fiii lui Adam. Unirea celor doi sau trei în numele lui Dumnezeu e o minune nevăzută în suflet, e venirea iuţimii, a cunoştinţei şi a dragostei la cumpăna liniştită a dreptei socoteli, ştiutoare de taină şi ştiutoare de măsuri, asta e ceea ce urmărim cu orice prilej ca pe un dar şi un dor al lui Dumnezeu. Ne trebuie - grăind mai pe înţeles - mai multă inimă în minte şi mai multă minte în inimă, căci altfel, fără lucrarea de unire a preafericitului nume, o iau razna şi inima şi mintea.”

*

File de jurnal – 28 Oct. 1981

„Ieri am vorbit cu taica Ion Bârnea din Malovăț. Mi-a spus c-ar fi aflat că până ieri nu începuseră minerii de la Motru lucrul. Au dat, într-adevăr, foc la sediul Miliției și Consiliului Popular și l-ar ține pe primar de o săptămână în mină, alimentându-l cu cantitățile de alimente prevăzute în decretul de raționalizare și pe cartelă.

Aseară am vorbit cu Părintele Ionică Sfetcu din Bârda. Dânsul mi-a relatat de intențiile pe care le avea, împreună cu Doamna Învățătoare, în cazul în care ar fi fost descoperiți că aveau stocuri de alimente pentru iarnă. În fața instanței, ar fi cerut pedeapsa maximă, conform decretului, deoarece, fiind doi bătrâni de 75 de ani, cu trei copii în Craiova, București și Cluj, au acceptat să primească de la aceștia alimente pentru aprovizionarea de iarnă, neputând, personal, să se deplaseze. Mi-a spus, de asemenea, că preşedintele Kuweitului, când a fost la noi în țară, n-a acceptat să facă nici un contract,

motivând că suntem țară bogată, că am umplut pământul de fabrici și uzine. De asemenea, generalul Gadafi, președintele Libiei, foarte încrezut, i-a topit pe-ai noștri, nerespectând protocolul. Ore în șir întârzia de la întâlniri. Acestea i le-a spus Părintelui Ionică fiul său de la București, Domnul Prof. Virgil.

Unchiu-meu Sandrică, muncitor la Șantierul Naval din Severin, mi-a spus că muncitorii sunt foarte agitați. Temutul, până mai ieri, directorul de producție Urecan, a fost bătut zdravăn de muncitori, dar nu se știe încă de cine anume. Acum nu se mai deplasează prin secții decât în grup, vorbește frumos cu oamenii, parcă este altul. Și, într-adevăr, plesnitura din vârful capului, mereu sângerândă, i se vede ușor, având și chelie. Unchiu-meu mi-a spus, de asemenea, că foarte mulți muncitori de la șantier demisionează sau se transferă, așa încât instituția duce lipsă de brațe de muncă. Au adus tocmai de prin Orșova muncitori necalificați, îi plătește foarte bine, iar peste salariul propriu-zis le dă locuință și masă, numai să stea la lucru!

Unul dintre colegii de atelier ai unchiului meu îl are pe socru-său la Motru. De la acesta ar fi aflat că acolo totul este devastat. Magazinele alimentare au fost sparte, sediul Miliției și al Consiliului au fost incendiate. Când s-au dus pompierii din Severin și Tg. Jiu să stingă focul, minerii au pus benzină și au incendiat una din mașinile pompierilor. A fost concentrată acolo miliția din Gorj și județele limitrofe. La comanda șefului miliției din Motru de a trage în mineri, milițienii au refuzat să execute. Atunci comandantul ar fi tras două focuri. Aci se zice că ar fi rănit pe cineva, aci că ar fi tras în sus. Atât i-a trebuit! Femeile și copiii l-ar fi bătut măr, iar acum se află la reanimare. Milițienii n-ar fi intervenit să-l apere. Au fost concentrate trupe militare în împrejurimile orașului. Fiindcă cereau insistent să se ducă Ceaușescu acolo, președintele s-a

dus, dar n-a aterizat. A dat ordin, în schimb, să le dea carne și pâine din destul. Au fost luate din abatorul de la Severin vreo trei mașini cu carne, fără forme, fără nimic și duse acolo. Se zice că minerii ar fi răsturnat o mașină cu pâine, care venise să descarce la o brutărie, spunând: ,, - Nu pâine vrem noi! Vrem desființarea definitivă a decretelor de raționalizare și a cartelelor!" Ar fi plecat de la minele din Valea Jiului toți minerii cu mașinile și autobuzele către Motru, dar miliția ar fi umplut drumurile cu grămezi de nisip și pietriș, încât, neputând să intre în Motru, au trebuit să se întoarcă(...)."

*

Folclor din Mehedinți(LXXVIII)

Continuăm să prezentăm bocetul și ritualul înmormântării din nordul județului Mehedinți:

Până la plecarea spre mormânt, bocitoarele trebuie să cânte mereu, pe lângă cântările citate:

,,Iară (N), iară,
Scoală drept în picioare,
Uită-te la răsărit,
Să vezi ce s-a ivit:
Un cal mare, mohorât,
Calu-i roșu, frâu-nchis,
Pe tin-moartea de-a cuprins.
E cu șaua aurită
Și cu iebânca cernită.
Cu scările de argint,
A făcut dâră-n pământ,
Pân-la tine o venit,
Să te ia și să te ducă
Dintr-o lume-n altă lume,
Unde soarele n-apune;
Să te ia și să te ducă
Pe dealul cu busuiocul,
C-acolo ți-ai ales locul.
Pe dealul cu liliacul,
C-acolo ți-ai ales veacul.
Pe dealul cu bujorii,
Că acolo-s frățiorii.
Să te ia și să te ducă
Pe dealul cu brazi mărunți,
Că acolo ai părinți.
Pe dealul cu micșunele,
Acolo ți-s surorele.
Plânge-mă mamă cu jele,
Că s-au dus zilele mele!

Plânge-mă apă de izvor,
C-am plecat de-aici cu dor!
Plânge-mă și tu, grădină,
Acum te las la odihnă!
Plânge-mă și tu prileaz,
De-acu nu-ți mai fac necaz!
Nici acum și niciodată,
Nici cât o fi lumea toată!
Plângeți voi, copiii mei,
Că v-am lăsat singurei!
Dar pe min-nu mă uitați,
Să veniți la zile mari
La mormânt, la tămâiat
Și semănați floricele,
Ca să răsară și ele.
Să le-aplecați cu vârfu-n jos,
Să mă satur de miros,
Că pe-aici eu cât am stat,
Toate nu le-am mirosat,
Că m-am îngrijit de voi,
Să nu mai aveți nevoi!
Dar aici mă odihnesc
Și-n pământ o să-nfloresc,
Eu aicea văcuiesc
Și tot aici putrezesc!
Scoală, (N), scoală,
Că noi am venit,
Când am auzit,
Că de ieri, de-alaltăieri
Mi-ești, dragă,-n călătorie,
Tot pe-o cale-ndelungată,
Unde n-ai fost niciodată,
Iar acum vrei să fii,
Dar bine seama să iei,
Dragă, pe ce cale dai!
Să n-o iei la mâna stângă,
Că-i o cale foarte strâmbă!
Și nu e cale curată,
Tot cu spini e semănată.
Și s-o iei la mâna dreaptă,
Acolo-i calea curată
Și cu grâu e semănată.
Iar grâul e răzorele,
Se plimbă lumea pe ele.
Și-nainte să mai mergi,
Pân-la luncile verzi,
La izvor cu apă rece,
Acolo să te-odihnești,
Focul să ți-l potolești.
Cu apă să te speli,
Speli mâinile pân-la coate,
Ca să te speli de păcate!
Să te speli și pe față,
Să nu ai sudori de moarte!
Și-nainte să mai mergi,
Pân-la o poartă de rai,
Dar bine seama să iai!
Înainte-ți vor ieși
Numai cete după cete,
Tot mai mulți băieți și fete.
Sunt băieți și fete mari,
Dar sunt mulți și militari;
Sunt cete de trei mâini,
Copii, tineri și bătrâni.
Iar în ceata dinainte

Sunt neveste tinerele
Și cu oameni tinerei
Și bărbați de-ai noști cu ei;
Iar în ceata de mijloc,
Acolo-i jale cu foc.
Acolo-s părinții noștri,
Sunt frați și surori
Și grădinițe cu flori.
Acolo sunt rudele,
Sunt străinii și vecinii,
Iar în ceata de pe urmă,
Acolo-s maice bătrâne
Cu copii de-ai mici de mână.
Ei, dragă, când te-or vedea,
Te-or lua, te-or întreba,
Trimisu-le-am noi ceva?
Dar noi, dragă, te rugăm,
Tot lor să le spui,
Că noi le-am trimis lumini,
Lumini de luminat
Și flori de mirosat.
Cu firicele legate
Și cu lacrime spicate;
Cu chiți de busuioc,
Cu mult dor și cu mult foc.
Și cu chiți de peliniță,
Sărutare de guriță.”
(Inform. Bârcea I. Ana).

Aceeași variantă o întâlnim și în Mărășești, cu deosebirea că i se mai adaugă versurile:

„Scoală, (N), scoală,
Ieși afară-n pragul mare,
Glăsuiește-odată tare
La sătenii dumneatale.
Și roagă-i pe fiecare,
Să vină să-ți dea iertare,
Că azi e ziua cea mare.
E ziua de despărțire(...)
Dintr-o lume-n altă lume.
Glăsuiește-odată tare
Iar la toți ai dumneatale,
Să-și ude gura cu vin,
Că azi pleci și nu mai vini!
Să-și ude gura cu apă,
Că acu pleci direct la groapă!
Groapa e întunecată
Și nu mai vii niciodată,
Pân-la a doua venire,
Cum o vrea Domnul cu tine.
De-oi fi făcut mai mult bine,
Vei merge la-mpărăție;
De-oi fi făcut mai mult rău,
Va fi vai de veacul tău!”
(Inform. Bîrcea I. Ana).

*

Alba-neagra

Acesta este numele unui joc de noroc. La altceva însă aș vrea să mă refer. Multe am înțeles, dar nici următorul caz nu-l pot înțelege. Poate-l înțelegeți Dumneavoastră!

Observ în ultima vreme, tot mai des, că la botezuri și nunți multe femei, ba chiar și nașele, se îmbracă în negru. Asta atât la biserică, cât și la petrecerea propriu-zisă de acasă, ori de la local. De multe ori, când am văzut o femeie în doliu la o asemenea ceremonie, m-a trecut un fior prin tot corpul și puțin a lipsit să nu o întreb: „ - Ce vi s-a-ntâmplat? Cine a murit?”

Este în tradiția noastră românească și nu numai, ca doliul, durerea, decesul, să fie marcate prin culoarea neagră. La romani în antichitate era albastru. Am găsit însemnări, în care se spunea că în evul mediu rochiile mireselor erau de culoare verde. Dacă la noi culoarea de doliu este negru, de ce să ne îmbrăcăm la botez sau la nuntă în negru? E moment de bucurie. De ce s-o umbrim?

La înmormântare ne îmbrăcăm în culoare de doliu, la botez și la nuntă ne îmbrăcăm într-o altă culoare mai deschisă. Așa am înțeles eu. Tocmai de aceea nu înțeleg „moda” nouă!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a mai primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Dr. Rusu Maria** din Tr. Severin și **Doamna Trocan Maria** din Lugoj, fiice ale satului Bârda: câte **200 lei; Domnul Rolea Ion** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda: **150 lei; Domnul Hora Gligore** din München (Germania), fiu al satului Bârda, **Domnul Saizu Valeriu** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț, **Doamna Sfetcu Gheorghița** din Craiova, fiică a satului Bârda, **Domnul Bălu Constantin** din Tr. Severin, fiu al satului Bârda, **Domnul**

Șerban Ion din Craiova(DJ), **Doamna Suciu Aurelia** din Cluj-Napoca(CJ): câte **100 lei; Domnul Ciolan Doru** din Dudașul Cernețiului, fiu al satului Malovăț: **80 lei; Doamna Lidia Pantazi** din București: **65 lei; Părintele Pr. Prof. Univ. Dr. Vasile Borca** din Baia Mare(MM), **Domnul Sain Petre** din Toplet(CS), fiu al satului Bârda, **Doamna Ivanovici Florica și Doamna Enache Maria,** amândouă din București, **Domnul Bojinescu Alexandru** din Reșița(CS) și **Domnul Ile Teodor** din Sânicolaul Mic(AR), fiu al satului Bârda: câte **50 lei;**

Pentru lucrările efectuate la biserici am primit câteva donații, astfel: **Domnul Col. Manolea Nicolae**, **Domnul Popescu Mihai, Domnul Ciurel Valentin,** toți din Malovăț: câte **100 lei;** Domnul **Ghilerdea Sevastian** din Malovăț, **Domnul Bobocea Savu** și **Bufan Dumitru,** amândoi din Bârda: câte **50 lei;**

Domnul Bondoc Anton-Viorel din Malovăț a mai adăugat **150 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **200 lei**; **Domnul Borcilă Șt. Ștefan** din Malovăț a mai adăugat **50 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **100 lei; Domnul Col. Nicolae Manolea** din Malovăț a mai adăugat **100 lei,** totalizând până acum **230 lei**; **Doamna Luca Gica** din Bârda a achitat **50 lei pentru contribuția de cult.**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Plăți

În această perioadă am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **187 lei** poștei pentru colete; **50 lei** pentru curent electric; **800 lei** protoieriei pentru icoana hramului de la Bârda(„Sf. Dumitru”); **141 lei** protoieriei pentru cărți; **697 lei** pentru pâinea donată în august; **560 lei** pentru pâinea donată în septembrie; **73 lei** fier-be**ton** pentru aleea de la Malovăț; **225 lei** trei tablouri cu Pr. I. Sfetcu pentru biserica de la Bârda;

3.550 lei protoieriei pentru lumânări; **75 lei** băncii pentru comisioane; **250 lei** poștei pentru timbre poștale; **50 lei** lacul pentru poarta și troița de la Bârda; **55 lei** pentru ciocolata ce se donează copiilor de la Bârda; **1.019 lei** pentru patru plase de Buzău, 30 saci de ciment și țevi pentru aleea de la Malovăț, cât și plăci pentru acoperișul Crucii Dragalinei; **720 lei** manopera pentru aleea de la Malovăț, precum și altele mai mici.

*

Lucrări la biserici

În această perioadă am construit o alee de beton de la poartă până la intrarea în biserica de la Malovăț și până la troița eroilor. De asemenea, **Domnul Luca Ion** din Malovăț a făcut, gratuit, reparațiile tencuielilor și picturii bisericii din Malovăț.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: ***„Scrisoare pastorală" – 311,*** în „Armonii culturale", Adjud, 2015 oct. 18, ediție on-line (*http://armoniiculturale.ro*); în „Bibliotheca Septentrionalis", Baia Mare(MM), 2015 oct. 19, ediție și on-line(*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); în „Observator", Toronto (Canada), 2015, 23 oct., ediție și on-line(*http://www.observatorul.com*); **Islamizarea Europei,** în „Națiunea", București, 2015, 19 oct., ediție și on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Omniscop", Craiova, 2015, 10 oct., ediție on-line(*http://www.omniscop.ro*); Poezia **Dor de Dumnezeu** a fost pusă pe muzică și imagine de **Domnul Adrian Daniel** și lansată pe Youtub (*https://www.youtube.com*). Coloana sonoră aparține lui **Shaman Arrazando** din filmul **The Last of the Mohicans.**

În ședința din 25 oct., Consiliul Parohial al parohiei noastre a hotărât să retipărim cartea preotului Dvs., **Călăuză**

biblică, în 400 ex**emplare,** pentru a dona câte un exemplar tuturor familiilor parohiei noastre, cât și acelor credincioși din afara parohiei, care au ajutat parohia noastră cu cel puțin 50 lei în perioada 1 dec. 2014 – 30 nov. 2015. Unde-i ordin, nu-i tocmeală!

*

Botezuri. Cununii. Înmormântări

În ziua de 18 Oct. am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Borcilă Gabriel-Cătălin,** fiul **Domnului Borcilă Șt. Ștefan** și al **Doamnei Borcilă Ionela** din Malovăț. Să le trăiască! În ziua de 17 Oct. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Tănase Aurel din Bârda** și **Domnișoara Catalinoiu Geta-Dana** din Plopi(MH). Dumnezeu să le ajute! În ziua de 20 Oct. am oficiat slujba înmormântării pentru **Mema Grigore**(82 ani) din Severin, adus în Bârda, iar în ziua de 27 Oct. pentru **Crăciunescu Margareta**(88 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-i ierte!

*

Program

În cursul lunii Noiembrie avem următorul program de slujbe: **1 Nov.**(Bârda); **7 Nov.** (Malovăț-Bârda); **8 Nov.** (Pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **14 Nov.** (Malovăț – Bârda); **15 Nov.**(Bârda); **19 Nov.**(spovediri și împărtășiri în Bârda, la biserică și în sat); **20 Nov.(**spovediri și împărtășiri în Malovăț, la biserică și în sat); **21 Nov.**(Pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **22 Nov.**(Malovăț); **28 Nov.**(Malovăț-Bârda); **29 Nov.**(Bârda); **30 Nov.**(Slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.* Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 313(1 – 15 Noiembrie)

Dragii mei enoriași!

Ecouri de la Athos

Evenimentele petrecute în ultimele săptămâni în țara noastră și în Europa nu au rămas neobservate nici la Muntele Athos. Obștea de călugări români de acolo au adresat o scrisoare poporului român, plină de înțelepciune, de credință și de patriotism. O redăm mai jos, socotindu-o de mare importanță pentru fiecare dintre noi în aceste vremuri, dar mai ales acum, la început de post:

„Iubiți frați întru Hristos, cu multă întristare vă adresăm aceste cuvinte, văzând pericolul și durerea prin care trece poporul român în aceste zile. Deși cu trupul departe de țară, cu rugăciunile noastre nu ne-am despărțit niciodată de neamul în mijlocul căruia ne-am născut, încât acum nu putem să tăcem și să rămânem nepăsători în fața momentului de răscruce prin care iarăși trece poporul român în istoria sa. Ne referim la mișcările stradale, în care revolta oamenilor faţă de decăderea la care a ajuns din multe puncte de vedere societatea românească este dirijată de forțe ostile țării împotriva stăpânirii statului și a Bisericii noastre. Desigur, că nu Dumnezeu este în spatele acestora, ci mai curând oameni care urăsc poporul român și credința sa creștin-ortodoxă și se

folosesc de acest moment pentru a produce mai multă tulburare și a găsi astfel prilejul instituirii unei noi ordini antihristice în lumea românească, cum a fost cea din perioada de glorie a bolșevismului în România. Căci numai atunci s-a mai întâmplat ca provocatorii să atâțe mulțimea împotriva Bisericii lui Hristos, cum am auzit că s-a petrecut în ultimele zile. Așadar, nenorocirile în urma cărora au murit mai mulți oameni, iar alții sunt încă între viață și moarte, sunt folosite astăzi, în chip murdar, ca pretext, pentru a aduce alte suferințe, dureri și întristări peste neamul nostru cel atât de necăjit. Poate nu este deloc întâmplătoare asemănarea revoltei din aceste zile din București cu revoltele care în ultimii ani au condus la vărsări de sânge, războaie, sărăcie și refugiați în mai multe țări ale lumii, chiar în unele state învecinate nouă, cum este Ucraina. Cei care ies acum în stradă, trebuie să aibă în vedere că este destul de probabil ca acolo să ajungem și noi în aceste vremuri în care orice scânteie este suficientă pentru a aprinde focul ce mocnește astăzi în lume.

Am nădăjduit cu toții după 1990 la o înnoire a lumii românești, la o schimbare în bine a tuturor așezămintelor statului român, însă ce schimbări au adus toate mișcările stradale adesea manipulate de unii și de alții! Am spune că am devenit din ce în ce mai săraci, milioane de români au luat drumul pribegiei, căutând să-și câștige existența în alte părți ale lumii, sute de mii de copii au rămas fără părinți, cu suferința sufletească specifică orfanilor, bolile grave fac ravagii, iar moralitatea poporului a scăzut din ce în ce mai mult. Din păcate, schimbarea la care ne-am așteptat atunci cu multă nădejde și entuziasm nu a venit și nici nu putea veni prin ieșiri în stradă și proteste de acest fel, cât timp nu am înțeles că nimic nu se poate schimba în bine în lume, dacă nu se realizează o înnoire sufletească a fiecăruia dintre noi, schimbarea lăuntrică a noastră prin lepădarea omului vechi, a

*omului care a slujit prin patimile sale stăpânitorului lumii acesteia, tatălui fărădelegii. Cum poate birui Dumnezeu și lumea să fie mai bună, atâta timp cât noi nu devenim mai asemenea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care S-a jertfit pentru noi, ci, prin faptele noastre, ne asemănăm mai mult cu vrăjmașul lui Dumnezeu, cel care a adus și aduce tot răul în lume, căci este urâtor și ucigător de oameni dintru început (***Ioan,*** *8, 44). Milioanele de avorturi, desfrânările de tot felul, minciunile și hoțiile, dar mai ales necredința care au pătruns în popor cu concursul celei mai mari părți a mass-mediei, îndeosebi a televiziunilor, nu ne îngăduie să avem o soartă mai bună și nici nu ar trebui să o așteptăm, cât timp continuăm la fel. Ceea ce se întâmplă astăzi, ieșirea în stradă a unora pentru a arăta cu degetul pe ceilalți, fără să vadă sau să-și asume fiecare propriile greșeli pentru starea de fapt la care am ajuns ca popor, este o încununare a întregului rău în care s-a cufundat lumea românească în anii care au trecut. Având în vedere toate acestea, ne îngăduim să adresăm acest cuvânt către poporul român, cu gândul că dacă vom tăcea acum și pietrele vor striga, iar noi nu vrem să ne facem părtași astfel, prin tăcerea noastră, la urgiile care ar putea să vină peste neamul nostru, peste poporul dreptcredincios român. În primul rând, sfinților voastre, preoții Domnului, ne adresăm, rugându-vă să înmulțiți întreaga lucrare liturgică, prin mai multe Sfinte Liturghii, prin slujirea a cât mai multe Sfinte Taine și ierurgii, căci acestea atrag și înmulțesc lucrarea harului Sfântului Duh în lume. Dar trebuie să avem în vedere că la fel de important este să ne curățim conștiințele prin pocăință și prin spovedanie sinceră și așa să aducem Jertfa nesângeroasă a Sfintei Liturghii, căci Dumnezeu nu primește jertfe din mâini necurate. De asemenea, este foarte important să spovedim credincioșii cu mult mai des, şi nu numai în perioada posturilor, căci oamenii împovărați de păcate se îndepărtează*

tot mai mult de Dumnezeu în răstimpurile dintre posturi, suficient cât viața lor creștină să devină tot mai formală. Să ne rugăm cu conștiința că noi cei din cinul preoțesc și monahal suntem primii vinovați, pentru că mulți din poporul nostru s-au înstrăinat atât de mult de Dumnezeu astăzi. Viața lor a ajuns suficient de secularizată, încât cu greu ar mai putea fi deosebită de viața unui ateu sau a unui păgân. Poate că dacă noi am fi luminat mai mult în lume prin slujirea Domnului, printr-o viață de evlavie și rugăciune, mult mai mulți dintre români nu s-ar fi adâncit într-o măsură atât de mare pe o cale care îi îndepărtează de Bunul Dumnezeu.

*Creștinilor, care umpleți locașurile sfintelor biserici de-a lungul anului și aveți conștiința că din mâna Domnului vine tot binele, vă îndemnăm să întăriți postul și rugăciunea, să înmulțiți faptele de milostenie și pocăința, să vă spovediți mai des și cu frică și cutremur să vă apropiați de Dumnezeieștile Taine, împărtășindu-vă cu Trupul și Sângele lui Hristos, căci fără El nu putem să facem nimic (***Ioan** *15, 5). Pentru voi cei care în anii din urmă v-ați adâncit în păcate grele, ne rugăm Bunului Dumnezeu, ca să vă lumineze conștiința, încredințându-vă sufletește că toate aceste păcate, prin spovedanie și prin urmarea unui canon de pocăință, El Însuși le va șterge pentru jertfa Fiului Său Iisus Hristos. Ne gândim mai ales la cei care ați făcut fapte care atrag mult mânia și pedeapsa lui Dumnezeu asupra poporului, cum sunt avorturile și crimele, desfrânările dobitocești și nedreptățile, care aduc multă suferință aproapelui, copiilor, celor săraci și în strâmtorări de tot felul. Domnul, cel îndelung răbdător ne așteaptă, numai să găsim doctorul sufletului nostru, preotul căruia să-i mărturisim aceste păcate și prin mâna căruia să primim iertarea de la Hristos. Celor care, ca şi noi, vă trageți din aceiași rădăcină creștină a poporului român, botezați în numele Sfintei Treimi, dar prin care astăzi se lucrează această*

*tulburare ce vine asupra neamului nostru și a Bisericii, vă amintim că orice păcat i se iartă omului după cuvântul Mântuitorului, numai cel împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta nici aici pe pământ și nici în cer (**Matei**, 12, 31). Nu vă gândiți la plata pe care o veți primi pentru că v-ați luptat împotriva lui Hristos și a poporului dreptcredincios român, căci degrabă vă va ajunge pedeapsa Domnului, nu altfel, decât prin faptul că vă va părăsi în mâinile celui căruia îi slujiți, diavolul, care este ucigător de oameni dintru început. El nu răsplătește altfel decât prin tulburări sufletești și mentale, prin divorțuri și necazuri, prin boli necruțătoare și moartea fără nădejdea învierii. După ce vă va folosi, pe alții îi va lua în locul vostru ca să-i slujească, amăgindu-i ca și pe voi cu banii, cu puterea sau cu satisfacerea cine știe cărei patimi. Nu vă amăgiți, căci nimeni din cei care s-au luptat împotriva adevărului lui Dumnezeu, nu a avut viața frumoasă pe care o aștepta. Domnul vă așteaptă să vă întoarceți la El cu pocăință, cum L-a așteptat pe Iuda Iscarioteanul, cel care L-a vândut. Acesta nu a înțeles marea milostivire a lui Dumnezeu și, din mândrie, s-a supus încă o dată celui rău, sinucigându-se, fără să se folosească de cei 30 de arginți, pe care i-a primit pentru fărădelegea sa. De asemenea, tuturor celor care în aceste zile din neștiință, dar cu bune intenții, vă alăturați celor care produc atâta tulburare, trebuie să vă spunem, că fără să vreți vă faceți părtași la toate păcatele lor, împărtășind același blestem al fărădelegii. Mai degrabă, dacă chiar vreți mai mult bine pentru neamul nostru, căutați cu discernământ la cele ce se petrec și stați deoparte, dacă nu puteți să împiedicați provocările și manipulările celor plătiți pentru a face aceasta sau sunt înșelați de cel rău.*

Iubiți dreptcredincioși ortodocși români, la un sfert de veac de la căderea regimului comunist, deși atunci am crezut că o soartă mai bună va aștepta poporul român, ne aflăm într-

un moment de răscruce, poate cu mult mai grav decât la anul 1990. Nu am fi părăsit pacea rugăciunilor noastre, dacă nu am realiza pericolul prin care trece astăzi lumea românească. Este, din păcate, un moment de criză, ca rezultat al păcatelor în care ne-am adâncit ca neam în toți acești ani, păcate pentru care fiecare dintre noi poartă partea lui de vină. Dacă vom pleca cu gândul că noi suntem vinovați, ci nu alții, cu siguranță mai este o șansă de a ne putea izbăvi, făcând pocăință. Să încercăm, așadar, fiecare după putință, să participăm cât mai des la Sfânta Liturghie, căci nu este rugăciune a Bisericii, care să atragă mai mult mila lui Dumnezeu, decât o face jertfa cea nesângeroasă a lui Hristos. Să nu uităm, însă, să aducem prescura noastră ca semn văzut al jertfirii vieții noastre lui Dumnezeu. Să prelungim apoi orele de rugăciune, cititul la psaltire, să adâncim mai mult postul și să ne păzim conștiința și limba de la judecata aproapelui, căci avem nădejde că toate acestea împlinindu-le cu mărime de suflet, alături de cele amintite anterior, pentru rugăciunile Maicii Domnului, ale tuturor Sfinților Lui, dar și ale Sfinților și Mărturisitorilor neamului nostru, Domnul ne va mântui din aceste încercări prin care trece astăzi poporul nostru. Să ne dea Bunul Dumnezeu discernământ, ca să înțelegem că lupta noastră nu este împotriva aproapelui nostru, nici a stăpânirilor, după cum ne învață Evanghelia, ci împotriva duhurilor răutății, a patimilor prin care cel rău spurcă lumea și ne trage în jos. Să ne ajute Hristos ca aceste evenimente triste, care premerg postul Nașterii Domnului, să fie pricină pentru trezvie și pocăință, acum în al doisprezecelea ceas, iar tot răul pe care vrăjmașii lui Hristos vor să-l aducă peste țara noastră să se transforme astfel cu harul lui Dumnezeu într-un început al unei reale schimbări ale neamului nostru aflat în fața judecății istoriei, dar mai cu seamă a Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos.

Aceasta este mărturia părinților români din Schitul Românesc Prodromu, din Sfântul Munte Athos, la anul mântuirii 2015, ziua a 8-a lunii lui noiembrie, la prăznuirea Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril.”

*

De ziua Armatei

În urmă cu câteva zile a avut loc Ziua Armatei Române (25 Oct.). În cinstea acestui eveniment dedicat unei instituții de maximă importanță a poporului român, redăm o poezie publicată o singură dată, în 1929, în care se vorbește de o luptă sângeroasă purtată de armata română, mai precis Reg. 43/59 Infanterie, în Primul Război Mondial. Se va vedea aici și prezența unui preot ortodox român: Poezia se intitulează: **POPA DIN DEALUL SĂREI.** Iat-o:

,,Aciolaţi pe dealul Sărei, într-un ungher de ţintirim,
Aveam poruncă hotărâtă să ţinem piept ori să murim.
Pe după cruci pitiţi cu toţii, trântiţi pe brânci, sau în genunchi,
Trăgeam în văile deschise din gropile pleşuvei muchi…
În spate, satul gol de oameni, pe brâna coastei se pierdea;
Doar popa singur rămăsese – şi tot urca de ne vedea.
Era un om voinic şi tânăr, cu nişte ochi adânci, frumoşi,
Vorbea cu noi de biata ţară, ne povestea despre strămoşi
Şi-nsufleţindu-ne într-una cu focul dragostei de neam,
Ne trimitea chiar el la luptă, iar noi voioşi ne supuneam…
… Dar cum nu mai putea să suie din sat în vârf de-atâtea ploi,
S-a hotărât ca să rămâie şi s-a mutat în deal la noi…
Şi-a luat la el numai o carte şi-mpărtăşanie în potir
Şi nu se mai clintea acuma din sângerosul cimitir…
Toţi câţi cădeau de gloanţe pe pieptul lui se sprijineau,

El îi grijea cu Sfânta Taină şi-i mângâia până mureau…
Vrăşmaşul, zăticnit din cale, turbat, că nu răzbeşte sus,
Aduse grabnic patru tunuri şi ţintă drept în noi le-a pus,
Le-a înţepenit pe temelie, le-a potrivit, ochind, şi-apoi,
Afară din bătaia noastră, a început să tragă-n noi…
Deşi vedeam din vârf cu ochii venind pieirea negreşit,
Şedeam, căci n-aveam decât puşca şi-un pumn de gloanţe pe sfârşit.
…A fost apoi un iad şi-o moarte, cu toţi vorbeam să nu mai stăm.
Cei slabi de îngeri dau să fugă şi mulţi spuneau să ne predăm…
Atuncea Popa, ca o fiară, sări din şanţ, răcnind cumplit,
Ne fulgera cu vorbe grele, ne ruşina şi ne-a oprit.
Ne-a pus să îngenunchem, sub schije, în sânge proaspăt şi noroi
Şi ne-a jurat pe Sfânta Cruce un pas să nu dăm înapoi…
Pe fiecare om în parte apoi ne-a binecuvântat
Şi, răsădindu-ne alt suflet, ne-a rânduit iar la luptat.
Stam ziua pân- la brâu în apă, pitiţi în şanţ cu el la rând;
Curgeau ghiulele puzderii pe capul nostru şuierând.
Când răbuvneau, lovind pământul şi-l sfredeleau vijelios,
Ne ridicau din şanţ cu totul şi ne svârleau în vale jos…
Era atâta-ncrâncenare, atât potop de fier şi foc,
Că dezgropa din groapă morţii şi ne-ngropa pe noi la loc,
Dar seara, când cerca duşmanul să urce dealul, înviam,
Trăgeam şi noi în carne vie şi valmeş îi rostogoleam!…
Cinci zile ne-am bătut ca leii cu Popa-n frunte când, blestem,
O schijă l-a plesnit în coaste, şi-a mai trântit vre-o patru ghem!…
El, pipăindu-şi paşnic rana, văzu că totul s-a sfârşit,
Şi, liniştit, cerând potirul, el singur s-a împărtăşit.
Apoi, senin, plecându-şi ochii, muri pe braţe de soldaţi…

Cuvântul său din urmă fuse: ,,- Cu nici un chip nu vă predaţi!
,,Copii, luptaţi fără de teamă, cu noi e însuşi Dumnezeu…!”
…Şi nu mai ştiu nimic în urmă, c-atunci am fost rănit şi eu!…
Dar azi, când cineva mă-ntreabă, mărturisesc cinstit şi drept
Că fără Popa de la Sare, noi nu ţineam acolo piept!…”
(din vol. Pr. D. Brumuşescu, **În toiul luptelor**, Bucureşti, Tiparul „Oltenia”, 1929)

*

File de jurnal – 29 oct. 1981

„Am vorbit cu colegul meu S.A. Mi-a povestit că-n comuna lor au probleme serioase cu primarul. Acesta este poet într-ale agriculturii, dar bine înfipt într-ale politicii. Zilele trecute, tractoriștii de acolo l-au rugat să nu-i mai pună să semene grâu pe coastele dealurilor, pe locuri foarte accidentate, fiindcă se vor răsturna combinele la secerat. Primarul le-a spus: „ - Nu purtați voi grijă! Vedeți armata asta de profesori și învățători de la școlile din comună? Ei, bine! Să nu-mi mai ziceți voi mie pe nume, dacă nu-i veți vedea la vară secerând grâul de pe coaste cu secera și aducându-l cu brațele la combină!(...).”

Am plecat la Cluj, la Domnul Ștefan Pascu. În tren, între Filiași și Tg. Jiu, am stat pe coridor și am discutat cu un militar. Își făcea stagiul ca genist la minele de la Petroșani. Mi-a spus că evenimentele de la Motru au avut ecou puternic în minele de pe Valea Jiului. Minerii de acolo sunt însă bine alimentați, începând de la grevele de acum doi ani de acolo, astfel încât, în privința aceasta, ei n-au avut motive „personale” ca să se ridice. În schimb, au întrerupt lucrul și, cu 25 de autobuze, au plecat spre Motru, în sprijinul ortacilor de acolo. Au fost determinați însă de securitate să se întoarcă și au înțeles. Militarul mi-a vorbit de condițiile deosebit de grele în care se lucrează în mină. Și acum se lucrează tot cu

mijloacele și metodele clasice și rudimentare de forare. După ce se fac explozii în abataje, minerii încarcă minereul cu lopețile, manual. Au loc numeroase prăbușiri, minerii cad striviți de bolovani, fără drept de apel. Totul pentru plan și producție, în ceea ce privește condițiile de lucru și de securitate a muncii, cât mai puțin. Pentru a se suplini munca minerilor lipsă, în mină au fost introduse regimente întregi de soldați în termen. Pentru munca prestată li se dă și lor, ca persoane, câte o mie de lei, restul revine unității militare."

*

Folclor din Mehedinți(LXXIX)

Continuăm să prezentăm bocetul și ritualul înmormântării din nordul județului Mehedinți:

Aceeași variantă o întâlnim și în Mărășești, cu deosebirea că i se mai adaugă versurile:

,,Scoală (N), scoală,
Ieși afară-n pragul mare,
Glăsuiește-o dată tare,
La sătenii dumneatale
Și roagă-i pe fiecare
Să vină să-ți dea iertare,
Că azi e ziua cea mare!
Și-i ziua de despărțire,
Când te duci cu al tău nume
Dintr-o lume-n altă lume.
Glăsuiește-o dată tare,
Iar la toți ai dumneatale,
Va fi vai de veacul tău!"

Să-și ude gura cu vin,
Că azi pleci și nu mai vini!
Să-ți ude gura cu apă,
Că acu pleci drept la groapă.
Groapa e întunecată
Și nu mai vii niciodată,
Pân-la a doua venire,
Cum o vrea Domnul cu tine.
De-oi fi făcut mai mult bine,
Vei merge la-mpărăție;
De-oi fi făcut mai mult rău,
(Inform. Bârcea I. Ana).

Dacă mortul a fost tânăr, căsătorit sau nu, i se face ***brad.*** Acesta constă într-o prăjină lungă, în vârful căreia se prinde o

creangă de brad verde, împodobită cu flori și hârtie colorată, întocmai ca bradul de la nuntă. E de preferat ca prăjina însăși să fie de brad, lăsându-i-se vârful verde. La aducerea bradului, bocitoarele cântă:

„- Bradule, brăduțule,
Cine mi ți-a poruncit,
Din munte de-ai coborât?”
„- Iată, (N) mi-a poruncit,
Din munte de-am coborât,
Că a zis că mă sădește
În grădină, la fereastră,
La mine să se umbrească,
Că am umbrița mai deasă!
Dar hoțul m-a mințit,
De coajă m-o jupuit,
Până jos la rădăcină,
Și mi-o pus foc de tămâie,
De care nu-mi place mie!
Iară mai pe la mijloc,
Mi-a pus chiți de busuioc.
Și mai jos la crengurele
Mi-a pus chiți de ocheșele,
Mare foc și mare jele
De tinerețele mele!”
(Inform. Bârcea I. Ana).

O variantă asemănătoare se cântă și în Bârâiac, dar nu „*la aducerea”* bradului, ci „*la împodobirea”* acestuia:

„- Bradule, brăduțule,
Cine ție ți-a cricit,
Din munte de-ai coborât?
Din munte, din loc pietros,
La noi, unde nu-i frumos?”
„ - Iată, (N) mi-a cricit,
Aicea de-am coborât!
O zis că mă sădește
În grădină, la fereastră,
Ca pe-o floare boierească!
Dar el m-a mințit
Și m-a adus la o oaste mare,
Mă scoate din sat afară.
La o margine de sat,
La un morminţel săpat
Și îmi dă fum de tămâie,
Care nu-mi place mie.
Cetina se vestejește
Și (N) să putrezește!”
(Inform. Bărbuț P. Elena).

*****

<u>Ajutoare și donații.</u> În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Giurescu**

Liviu-Mihai din Tr. Severin: **200 lei; Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina** din Curtea de Argeș: încă **50 lei;**

Domnul Mănescu C. Constantin din Malovăț a mai adăugat **100 lei** pentru contribuția de cult, totalizând **200 lei; Domnul Motreanu Vasile** din Malovăț a mai adăugat **100 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum: **115 lei;**

Dumnezeu să le răsplătească!

*

În cursul lunii octombrie, am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 4 oct.(Bârda): **100 pâini;** 11 oct.(Malovăț): **200 pâini;** 18 oct.(Bârda): **90 pâini;** 25 oct. (Malovăț): **210 pâini.** Așadar, în luna octombrie am donat **600 pâini.** În zilele de 14 și 26 octombrie, brutarul nu ne-a adus pâine. Pur și simplu, a făcut-o de… oaie! Copiilor li s-a donat și ciocolată.

*

Festivități

Universitatea din București a adresat o invitație oficială preotului Dvs. de a participa la festivitatea de decernare a titlului de „doctor honoris causa” Prof. Univ. Dr. Wolfgang Mieder de la Universitatea dinVermont(S. U. A.) de pe 26 Noiembrie.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, sau a descoperit altele publicate mai demult, astfel: **Învățământul la distanță,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6501(14 oct.), p. 4; **Tragedia siriană,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV (2015), nr. 6507(22 oct.), p. 5; **Performanță fără Zdreanță,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV (2015), nr. 6516(4 nov.), p. 4; **Dărâmătorii de biserici,** în „Apollon”, Urziceni, an. IX(2015), 11(nov.), p. 10, ediție

și on-line(*www.revista apollon.ro*); **Educația sexuală,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6510(27 oct.), p. 4; în „Apollon”, 2015, 11(nov.), p. 16, ediție și on-line (*www. revista apollon.ro*); ***„Scrisoare pastorală” – 313,*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, 2015 nov. 8, ediție și on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Cangrena socială,** în „Națiunea”, București, 2015, 10 nov., ediție și on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Bocetul și ritualul înmormântării în nordul Județului Mehedinți,** în „Națiunea”, București, 2015, 10 nov., ediție și on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **In memoriam: Adrian Păunescu,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6525(17 nov.), p. 5; **Studii şi materiale privind Patrologia publicate în Revista „Studii Teologice” (1929-2004),** „Mitropolia Olteniei”, an. LXI(2009), nr. 5-8(mai-aug.), pp. 91-125; **Scrisoare către Eminescu(I)**, în „Vavivov”, 2008, 27 sept., ediție on-line (*http://www.vavivov.com*); Un articol de gl.mr.(rtg.) conf.univ.dr. Ilie Gorjan, intitulat **Dumitru Bălașa, un Deceneu al zilelor noastre,** face comentarii ample asupra lucrării părintelui **De la Zamolxe la Iisus Hristos,** pe care i-a publicat-o parohia noastră(a se vedea articolul în „Adevărul despre daci”, 2014, sept. 8, ediție on-line (*http:// adevaruldespredaci.ro*); **Igiena, Anatomia și Fiziologia omului? Nu! Educația sexuală…,** în „Buciumul”, Cernăuți (Ucraina), 2015, 7 oct., ediție și on-line(*http:// www.buciumul.ro*); N. Tomoniu, **Blestemul lui Dan Vodă, la mânăstirea Tismana?** în „Gorjeanul”, Tg. Jiu, 15 septembrie 2010, ediție și on-line (*http://www.gorjeanul.ro*); Am descoperit prezentări făcute de către Doamna Pușa Roth la următoarele cărți publicate de către parohia noastră în anii trecuți: Gheorghe Duncea, **Tudor Vladimirescu, așa cum l-am cunoscut**; Sf. Irineu al Lyonului, **Cuvânt împotriva ereziilor*;*** Prof. Dr. Constantin Negreanu, **Istoria proverbului**

românesc; Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, ***Sfintele Taine și proverbele românești;*** Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, Cristian Stănciulescu-Bârda, **Bibliografia Revistei „Biserica Ortodoxă Română" (1874–2004),** vol. I; Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, **Urme**; **Profeții privind România*;* Colinde din Transilvania,** vol. IV; Pr. Prof. Dr. Al. Stănciulescu-Bârda, Cristian Stănciulescu-Bârda, **Bibliografia Revistei „Ortodoxia" (1949–2008)**; **Viețile Sfinților,** vol. II; Anton Pann, **De la lume adunate și iarăși la lume date…*;*** Al. Stănciulescu-Bârda, **Nicolae Iorga. Concepția istorică**; Pr. Prof. Dr. Al. Stănciulescu-Bârda, Cristian Stănciulescu-Bârda, **Bibliografia Revistei „Studii Teologice"** ***(1929–2008)(***Vezi publicația on-line ***L****ibersaspun.3netmedia.ro,* 2012, aug.1).

*

Am predat fabricii de lumânări a episcopiei cantitatea de 180 kg ceară, rezultată din resturile de lumânări, pe care le-a topit Doamna Ivașcu Domnica.

*

Botezuri. Cununii

În ziua de 8 Nov. am oficiat Taina Sf. Botez pentru **Ciobanu Andrei-Marian,** fiul **Domnului Ciobanu Ion** și al **Doamnei Ciobanu Ana – Maria** din Malovăț. Să le trăiască! În ziua de 7 Nov. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Postelnicu Cătălin-Severică** din Tr. Severin și **Domnișoara Pirici Florentina-Cerasela-Giuliana** din Malovăț. Dumnezeu să le ajute!

*

Program

În cursul lunii Decembrie, avem următorul program de slujbe: **5 Dec.**(Malovăț-Bârda); **6 Dec.**(Pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **12 Dec.** (Malovăț-Bârda); **13 Dec.**(Bârda); **17 Dec.** (spovediri și împărtășiri în Bârda, la

biserică și în sat); **18 Dec.**(spovediri și împărtășiri în Malovăț, la biserică și în sat); **19, 21, 22 Dec.**(colindul cu Icoana în Malovăț); **20 Dec.**(Malovăț); **23, 24 Dec.**(colindul cu Icoana în Bârda); **25 Dec.**(Malovăț); **26 Dec.**(Bârda); **27 Dec.** (Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 314(16 – 30 Noiembrie)

Dragii mei enoriași!

România tainică

În prag de 1 Decembrie, scriu aceste rânduri, ca un omagiu pentru România adevărată, România mea, a ta, a lui, a noastră, a celor care o iubim ca pe o mamă, ca pe o soră, ca pe o soție, ca pe o fiică. România nu e cea de la televizor, cu care ne-am obișnuit. Aceea este un surogat, un înlocuitor al României adevărate. România mea nu este țara circului de prost gust, a certurilor și scandalurilor, a corupților și hoților, a proștilor și leneșilor, a cocotelor, a fâțelor, a așa-zișilor artiști și intelectuali de doi bani, a cerșetorilor de prin canale și din gropile de gunoi. România mea nu este țara de la coada tuturor clasamentelor țărilor civilizate, țara despre care atâția spun că le e rușine să trăiască în ea…!

România adevărată, România mea, a ta, a lui, a noastră, a celor care o iubim ca pe o mamă, ca pe o soră, ca pe o soție, ca pe o fiică este România tainică și trainică. Este România care a supraviețuit mii de ani pe aceste locuri, înfruntând viscolele, hoardele, secetele, inundațiile și toate greutățile și pericolele. Este România în care îl găsesc pe badea Ion lucrând cu speranță pământul, plângându-și morții și legănându-și copiii. Este România în care găsesc meseriașul cu înaltă calificare,

inginerul capabil, intelectualul devotat culturii, profesorul care se topește la catedră precum făclia ca să împărtășească lumina, medicul care stă zeci de ore cu bisturiul în mână ca să redea viața și sănătatea, ostașul care veghează zi și noapte la fruntariile țării. Este România în care politicienii adevărați și diplomații devotați neamului românesc stau la cârma țării precum un căpitan de corabie, scrutând depărtările și adâncimile, intuind pericolele, ocolind stâncile, punând interesul național mai presus decât interesul personal și mai presus decât însăși viața lor. Este România în care copiii pot să viseze cu încredere la viitorul lor și să și-l clădească pe-ncetul. Este România în care savanții pot să-și găsească rostul și să dea țării, neamului și lumii întregi roadele muncii lor. Este România copiilor și tinerilor talentați, olimpici în sport și în diferite discipline ale științei, care fac ca tricolorul să fie văzut în lumea întreagă și imnul țării să fie ascultat de miliarde de pământeni. Este România în care îmi place să trăiesc, să-i admir munții și codrii, dealurile și câmpiile, holdele, livezile și podgoriile, fluviul și marea, râurile și fântânile, monumentele, mânăstirile, bisericile, troițele, satele și orașele. Este România în care preotul își face cu adevărat datoria lui de preot, credincioșii umplu bisericile și înalță rugă spre Creator pentru ei, pentru cei dragi ai lor, pentru țară, pentru neam. Este România în care aud doina, colinda și privighetoarea, văd veșmântul frumos lăsat de zestre din strămoși, hora, datinile și tradițiile noastre scumpe. Este România în care-l găsesc pe Eminescu, pe Enescu, pe Brâncuși, pe Cantemir, pe Iorga și pe tot neamul lor. Este România care are o istorie milenară ca un pașaport spre eternitate, cu voievozi și cu martiri, cu viteji și cu sfinți, cu morminte știute și neștiute. Este România cu pământul spălat de sânge și de lacrimi, cu speranțe scrise-n cronici și pe stânci. Este România celor ce-au fost, a celor ce sunt, a celor ce vor fi din neamul românesc pe acest pământ.

Aceasta-i România adevărată, România mea, a ta, a lui, a noastră, a celor care o iubim ca pe o mamă, ca pe o soră, ca pe o soție, ca pe o fiică este România tainică și trainică.

În prag de 1 Decembrie, toți cei care suntem români și simțim românește, să înălțăm o rugăciune către Tatăl Ceresc și către Împărăteasa Cerului și a Pământului să ocrotească România și pe români, să le redea speranța de mai bine, spor în viață și-n credință, să-i apere de liftele păgâne, de dușmani și dușmănii, de tot răul din ei și din jurul lor.

La mulți ani, România adevărată!

*

Contribuția de cult, ajutoare și donații

Încheiem, la 30 noiembrie, anul financiar 2015. Constatăm cu acest prilej, că în acest an au achitat contribuția de cult majoritatea enoriașilor parohiei noastre. După cum se știe, contribuția de cult este la aprecierea enoriașilor: ***fiecare dacă vrea și cât vrea, iar serviciile religioase sunt gratuite, indiferent dacă cineva a achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult.*** În virtutea acestui principiu, pe anul 2015 s-au achitat pentru contribuția de cult diferite sume, între **1 leu** și **330 lei(Doamna Popescu Valeria** din Bârda). Procentual, situația se prezintă astfel: în Bârda au achitat **94,66%**; în Malovăț au achitat **95,75%.** La nivel de parohie au achitat **95,42%**. Slavă Ție, Doamne! Dintre fruntași menționăm pe următorii:

- **Bârda:** **I.** Popescu Valeria: **330 lei; II.** Ivașcu Vasile: **210 lei; III.** Botoșan Dumitru: **200 lei; IV.** Pană Elisabeta: **170 lei; V.** Luca Nica: **160 lei; VI.** Tănase Maria: **155 lei; VII.** Mihăescu Nicolae: **150 lei; VIII.** Gârbovan Nicolina: **125 lei; IX.** Dragomir Nicolae, Anghel Domnica și Curea Gigi: câte **120 lei; X.** Rolea Pantelie și Drăghia Tudor: câte **115 lei; XI.** Motreanu Ilie, Gârbovan Ion și Mema Ion: câte **110 lei; XII.**

Ivașcu Ion, Bobocea Savu, Mema Ștefan și Mema Gheorghe: câte **105 lei; XIII.** Rolea Ion: **102 lei; XIV.** Dragomir Gheorghe: **101 lei; XV.** Dragomir Bădiță, Cimpoieru Tănase, Cimpoieru Viorel, Stănciulescu Marin, Pr. Stănciulescu Alexandru, Mema Elena, Horodnic Tudor, Turlacu Emil, Gheran Pantelie, Sfetcu A. Aurel, Sfetcu George, Cola Emilia, Sfetcu Bebe și Sfetcu Dumitru: câte **100 lei; XVI.** Stănciulescu Petre: **93 lei; XVII.** Coman Elena și Șonea Floarea: câte **90 lei; XVIII.** Anghel Nicolae și Sfetcu N. Aurel: câte **80 lei; XIX.** Pavel Traian, Ploștinaru Ionel, Mogonea Ion, Malescu Gheorghe, Luca Ion, Gheran Paraschiva și Rolea Constantin(I): câte **70 lei; XX.** Botoșan Elena, Luca Domnica și Butoi Ion: câte **65 lei; XXI.** Motreanu Elena, Curea Gheorghița, Fugașin Aurel, Luca D. Maria, Luca Elena și Luca C. Maria: câte **60 lei; XXII.** Curea Viorel, Curea Dora, Curea Ioana, Luca Jana, Luca Gica, Luca Sandală, Duțoniu Gheorghe și Mema Margareta: câte **55 lei; XXIII.** Stănciulescu Florin: **53 lei; XXIV.** Boroancă Ilie și Luca Aristița: câte **52 lei; XXV.** Volintiru Ana, Stănciulescu Ion, Dragomir Vergina, Curea Cristi, Curea Maria, Luca Gheorghița, Curea Petre, Șeitan Nicolae, Ivașcu Ilie, Luca Ana, Luca Angelica, Luca Constantin, Mihăescu Dumitru, Stănciulescu Maria, Duțoniu Valentin, Sfetcu Doru, Rolea Aurel, Rolea George, Gheran Polina, Curea Anica, Gheran Stanciu, Bufan Dumitru, Rolea Marina, Trocan Dumitru, Mema Șt. Constantin, Mema Ileana, Avram Elena, Avram Dumitru, Stănciulescu Ștefan, Zaharescu Gheorghe, Mucioniu Gheorghe și Mucioniu Ion: câte **50 lei;**

- **Malovăț:** **I.** Paicu Domnica: **315 lei; II.** Manolea Nicolae: **230 lei; III.** Popescu D. Ion, Pirici Constantin, Manolea Elisabeta și Borugă Mihai: câte **200 lei; IV.** Ungureanu Elena și Ionașcu Maria: câte **165 lei; V.** Bobiț

Gheorghe, Surugiu Eugenia, Tănase-Osiac Dumitru și Surugiu I. Mihai: câte **160 lei; VI.** Ungureanu Gheorghe, Pau Claudiu, Crumpei Gheorghe și Ciurel Dumitru: câte **155 lei; VII.** Bazavan Claudiu, Ghilerdea Sevastian, Borugă Ion și Bucică Bebe: câte **150 lei; VIII.** Giura Dragoș și Munteanu Nicu: câte **140 lei; IX.** Oproiu Petre: **135 lei; X.** Dima Vasile, Crăciunescu Tică și Munteanu Iorgu: câte **130 lei; XI.** Vasilescu Petre: **126 lei; XII.** Paicu Mariuța, Popescu Mihai, Pereanu Viorel și Haidamac Miroana: câte **125 lei; XIII.** Surugiu Gheorghe: **122 lei; XIV.** Boncioc Elena, Coman Constantin, Tărăbâc Grigore și Voican Petre: câte **120 lei; XV.** Nistor Maria, Răchiunoiu Grigore, Căpeț Angela, Baltac Lida și Dragotă Nicolița: câte **115 lei; XVI.** Guțescu Elena, Căprioru Gheorghe, Cernea Mihăiță, Ungureanu Constantin, Coman Vasile, Popescu Marga, Crașoveanu Valeriu, Teșilă Elisabeta și Paicu Nicolae: câte **110 lei; XVII.** Chiriță Toni, Cojocariu Titu, Lupșa Dumitru, Tărăbâc Lucian, Baltac Guța, Minune Ion, Popescu Grigore și Ciurel Valentin: câte **105 lei; XVIII.** Căprioru Maria: **104 lei; XIX.** Manolea Grigore, Iordache Mihai, Almichi Constantin, Munteanu Dumitru, Băleanu Ioana, Borcilă Șt. Ștefan, Iorgovan Anton-Gheorghe, Meilă Niolae, Luca Dumitru, Mănescu Constantin, Mănescu C. Constantin, Ilinca Alexandru, Michescu Ion, Badea Constantin și Munteanu Puiu: câte **100 lei; XX.** Borugă Vasile: **98 lei; XXI.** Cioabă Margareta: **95 lei; XXII.** Badea Aurel-George: **87 lei; XXIII.** Stroie Sever, Ciută Romulus și Badea Marius: câte **85 lei; XXIV.** Popescu Angela, Meilă Iancu, Chilom Dan, Almichi Ion, Manolea Natalia și Mănescu Vasile: câte **80 lei; XXV.** Popescu Mirela: **77 lei; XXVI.** Ciolacu Dumitru: **75 lei; XXVII.** Vișan Sevastița, Ciobanu Ilie, Mateescu Mihai, Bazavan Gheorghe(Primar), Bondoc Eugenia, Colibășanu Dumitru, Pera Aurica, Crașoveanu Stana, Glavan Pompiliu,

Ciobanu Doru, Hurduc Floarea, Meilă Pantelie, Oprișan Elena și Tătucu Grigore: câte **70 lei; XXVIII.** Coman Dumitru și Surugiu Gh. Mihai: câte **67 lei; XXIX.** Tărăbâc Gheorghița și Bondoc Alexandru: câte **66 lei; XXX.** Surugiu Ion(Brutarul), Bazavan Dumitru, Jianu Stela, Crețu Florina, Ciolacu-Hotăranu Claudiu, Popescu V. Constantin, Blejdea Gheorghe, Mănescu Valeria, Boncioc Dumitru, Iorgovan Viorel, Pereanu Constantin, Ungureanu Florin, Badea Ion, Săftoiu Liviu(II), Săftoiu Liviu(I) și Papa Vergina: câte **65 lei; XXXI. C**răciunescu A. Gheorghe, Coman Sevastița, Nistor Elena și Nistor Vasile: câte **62 lei; XXXII.** Micu Valeriu, Mănescu Grigorița, Mănescu Angela, Berneanu Alexandra, Crăciunescu Florin, Coman Eugen, Băleanu Petre, Popescu Dumitru, Pau Olimpia, Paicu Sabina, Voican Ion, Borcilă Elena, Ciobanu Dumitru, Ionașcu Ștefan, Ionașcu Lucreția, Popescu Elena, Popescu Nete, Popescu V. Ion, Sava Ioana, Crumpei Vasile, Ștefu Constantin, Bazavan Marin, Pau Daniel, Paicu Daniel, Oproiu Vasile, Meilă Costel(II), Badea Nicolae, Coman Elena, Meilă Emil, Glavan Constantin, Giurescu Lucreția, Pană Viorel și Cioabă Constantin: câte **60 lei; XXXIII.** Meilă Dumitru, Baltac Ion și Borcilă Vasile: câte **57 lei; XXXIV.** Cioabă Ioana: **56 lei; XXXV.** Bobiț Gh. Gheorghe, Vișan Gh. Ion, Glavan Ion, Ciobanu Alexandra, Mangu Constantin, Crașoveanu V. Valeriu, Michescu Nicolae, Curea Constantin, Mănescu Elena, Oproiu Gheorghe, Tănase Dumitru, Bondoc Anton, Munteanu Maria, Pătrulescu Petre și Ciurel Florin: câte **55 lei; XXXVI.** Borcilă Ștefan: **52 lei; XXXVII.** Bobiț Gh. Ion, Albu Natalia, Bobiț Claudiu, Vișan Dumitru, Tărăbâc Angela, Omir Sevastian, Drăghici Ionuț-Alexandru, Mateescu Liviu, Mănescu Iulius, Popescu Gheorghe, Popescu V. Vasile, Borugă Alexandru, Ștefu Ion, Surugiu N. Ion, Minoniu Zoia, Hurduc Romeo, Meilă Costel(I), Vișan Sevastian, Baltac

Alexandru, Cotea Nicu, Guran Constantin, Bazavan Gheorghe(Ieleșnic), Baltac Gheorghe, Glavan Dumitru, Mănescu Viorel, Baltac Constantin, Hadarig Mircea, Paicu Elena, Bondoc-Ionașcu Gheorghe, Mănescu Vasile, Munteanu Iancu-Sorin, Pătrulescu Alin și Bora Ion: câte **50 lei;**

De la 1 decembrie 2014 pană la 30 noiembrie 2015 am primit ajutoare și donații din afara parohiei, cu mult peste așteptări. Dintre fii parohiei de departe, menționăm pe **Doamna Omir Lucreția** din București cu **900 lei**, iar dintre credincioșii din afara parohiei pe **Părintele Gheorghe Vasilescu** din Torino(Italia), cu **2.583 lei.** Menționăm donațiile mai mari, astfel:

I. Fii ai satului Bârda: **I.** Fleck Maria(Köln-Germania): **442 lei; II.** Dr. Rusu Maria(Tr. Severin) și Trocan Maria (Lugoj-TM): câte **400 lei**; **III.** Prof. Sfetcu Virgil(București: **250 lei**; **IV**. Sfetcu Gheorghița(Craiova): **200 lei; V.** Prof. Iacov Raluca(Tr. Severin), Ile Teodor(Sânicolaul Mic-AR), Rădulescu Gica(Italia) și Rolea Ion(Tr. Severin): câte **150 lei; VI.** Anghelescu Ionuț(Timișoara), Ing. Bălu Constantin(Tr. Severin), Cioloca Iosif(Timișoara), Dragomir Ion(Tr. Severin), Dragomir Iulia(Timișoara), Hora Gligore(München-Germania), Luca Atena(Tr. Severin), Mema Irinel(Tr. Severin), Mucioniu Ilie(Tr. Severin), Rochian Camelia(Tr. Severin), Trocan Pantelie(Tr. Severin), Zaharescu Mihăiță(Tr. Severin) și Ing. Zăuleț Aurica(Tr. Severin): câte **100 lei; VII.** Popa Teodor(Tr. Severin): **70 lei**; **VIII**. Luca Vasile(Tr. Severin) și Rolea Ileana(Tr. Severin):câte **60 lei**; **IX.** Anghelescu Gheorghe(Tr. Severin), Boroancă Petrișor(Tr. Severin), Burtea Elena(Tr. Severin), Duțoniu Ion(Tr. Severin), Ivașcu Ionuț(Tr. Severin), Mema Mariana(Tr. Severin), Popescu Ion(Tr. Severin), Rolea A. Aurel(Tr. Severin), Rolea Gheorghe(Craiova-DJ), Rolea Titu(Schela- MH), Rolea Titu(Schela- MH), Sain Petre (Topleț-CS), Sfetcu Daniel(Franța), Sfetcu Eugen(Franța),

Ivașcu Ionuț(Tr. Severin) , Familia Anghel(Tr. Severin) și Zaharescu Fârsâna (Izv. Bârzii-MH): câte **50 lei**;

II. Fii ai satului Malovăț: **I.** Omir Lucreția(București): **900 lei**; **II.** Gogoașe Marian (Tr. Severin): **500 lei; III.** Prof. Dr. Ionașcu Georgeta(București)**: 450 lei; IV.** Căprioru Marius-Emanoil(Italia): **442 lei**; **V.** Cioabă Dumitru(Germania) și Pera Nicolae(Constanța): câte **300 lei**; **VI**. Căprioru Florin(Italia): **221 lei**; **VII**. Bondoc Anton-Viorel(Tr. Severin), Boncioc Mircea (Italia), Giura Nicu(Giurești-MH) și Zorilă Sandu-Valentin(Tr. Severin): câte **200 lei; VIII.** Ciolan Doru (Dudaș/Cerneți-MH): **180 lei; IX.** Popescu Elena (București): **150 lei; X.** Bogdan Gheorghe-Gabriel(Italia), Gogoașe Lucian (Tr. Severin), Iordache Sevastița(Tr. Severin), Pera Maria(Tr. Severin), Avoc. Ramona Ploștinaru(Caransebeș-CS), Popescu Constantin-Iulian (Italia), Săvescu Aurelia(Tr. Severin), Știrbu Răzvan(Timișoara), Surugiu Nicu (Italia), Ing. Doina Teșilă (Tr. Severin), Vlădioniu Mariana(Tr. Severin), Crăciunescu Costel(Italia): câte **100 lei**; Butoi Denisa (Londra-Anglia): **70 lei; XI.** Popescu Mirela (Tr. Severin): **65 lei**; **XII.** Crumpei Ion(Tr. Severin): **51 lei**; **XIII.** Bazavan Simona (SUA), Mănescu Vasile(Tr. Severin), Negrescu Petrică(Tr. Severin), Pauleț Iancu (Balotești – MH), Pera Alexandru(Tr. Severin), Pera Valeriu(Tr. Severin), Surugiu Gheorghe(Italia), Usturoi Valeriu(Tr. Severin), Popescu A. Aneta(București) și Lupșa Claudiu(Tr. Severin): câte **50 lei;**

III. Credincioși din afara parohiei: **I.** Pr. Vasilescu Gheorghe: **2.583 lei; II.** Toncea Ioan-Cătălin(București): **1.200 lei; III.** Dr. Ionescu Mihaela-Aritina(Curtea de Argeș-AG): **1.050 lei**; **IV.** Grădinaru Constantin(Haarlen – Olanda): **625 lei; V.** Buzatu Rodica(București): **550 lei; VI.** Enache Maria (București) și Ivanovici Florica(București): **520 lei+veșminte+icoane**; **VII.** Sprijan Ramona(Gilău-CJ): **510 lei; VIII.** Balica Ana(Tr. Severin), Ing. Melania Caragioiu

(Canada), Mătuș Natalia(Timișoara) și Popescu Constantin (București): câte **500 lei; IX.** Nane Daniela (București): **450 lei; X.** Enache Mihaela (Belgia): **443 lei; XI.** Câmpean Angela(Italia): **420 lei**; **XII.** Giurescu Liviu-Mihai(Tr. Severin) și Prof. Univ. Dr. Dan Romalo(București): câte **300 lei; XIII.** Dumitrescu Mariana(SUA): **263 lei; XIV.** Dr. Funck Werner(Hanau-Germania) și Pr. Sebastian-Cătălin Hogea (Albacente-Spania): câte **260 lei; XV.** Crăciunescu Valeria(C-lung-Moldovenesc-SV) și Nisioi Mihaela(C-lung-Moldov.): câte **250 lei; XVI.** Leonte Daniela(Buzău): **220 lei; XVII.** Prot. Dr. Ioan Dură (Bruxelles): **217 lei**; **XVIII.** Paraschiv Anica(Fulga de Sus – PH): **210 lei; XIX**. Oprea Daniela(Olanda): **203 lei; XX.** Bogdan Soare(București), Ing. Octavian Cudalbu (Baia-Mare-MM), Gheorghescu Anca (Canada), Ionescu Ana-Maria (Câmpina-PH), Dr. Petruțiu Monica(Orăștie-HD), Stoica Șerban(Tr. Severin) și Verdeș Gheorghe(Tr. Severin): câte **200 lei**; **XXI.** Pr. Nicolae Lăpuște(Vancouver-Canada): **177 lei; XXII.** Suciu Aurelia (Cluj Napoca): **175 lei; XXIII.** Barbu Ioana(Buftea- IF): **170 lei;** Borugă Lucian(Tr. Severin), Dănescu Corina(București), Filip Cornelia(tr. Severin), Nicolae Victoria(Tr. Severin), Ing. Spătariu Miron – Filip(Reșița-CS) și Voin Steluța(Șopotul Vechi-CS): câte **150 lei; XXIV.** Deatcu Viorica(Tr. Severin): **140 lei; XXV.** Pr. Prof. Borca Vasile(Baia Mare-MM): **110 lei**; **XXVI.** Avoc. Dr. Gheorghe Caraseni(Chișinău-Moldova): **106 lei**; **XXVII.** Freund Petruța(Germania): **105 lei; XXVIII.** Bâlgăr Anton(Tr. Severin), Cîrcu Dumitru – Adrian(Tr. Severin), Golea Nicoleta(Tr. Severin), Grădinaru Constantin (Piatra Neamț-NT), Prof. Dr. Zamfira Mihail(B), Mocănașu Elena (Tr. Severin), Mucioniu Dumitru(Tr. Severin), Munteanu Sanda(Bârlad), Avoc. Olteanu Mariana(Caransebeș), Papavă Sebastian(Malarișca – MH), Arhim. Pârvulescu Ioachim (Lainici-GJ), Prof. Univ. Dr. Popa Ioan-Mircea(București),

Popescu Elena(Meri-GJ), Saizu Valeriu(Tr. Severin), Șerban Ion(Craiova-DJ) și Șutoi Mariana(Tr. Severin): câte **100 lei; XXIX.** Mihai Eugen(Săsenii Noi-BZ): **90 lei; XXX.** Porfireanu Elena(Mediaș-SB): **85 lei; XXXI.** Prot. Toc Vasile(Roznov-NT) și Țogoe Dumitru(Tr. Severin): câte **80 lei; XXXII.** Prof. Mariana Mocioiu(Tr. Severin): **75 lei**; **XXXIII.** Mănescu Alexandru(București): **70 lei; XXX**IV. Pantazi Lidia (București): **65 lei; XXXV.** Prof. Univ. Dr. Sofroni Ana (Brescia): **61 lei; XXXVI.** Berbec Rodica(Tr. Severin) și Popa Mihai (Rm. Vâlcea): câte **60 lei; XXXVII.** Ghiocel Dan(SUA): **59 lei; XXXVIII.** Bancă Dumitra(Tr. Severin), Belciug Dorel (Tr. Severin), Bojinescu Alexandru(Reșița), Bouroș Marcel (Constanța), Fusu Irina(Tr. Severin), Dr. Carmen-Luminița Lazăr(București), Pele Constanța(Negrești-MH), Sârbu Marian-Valentin(Tr. Severin), Țăncușe Viorel(Schela-MH), Prof. Ion Vasilescu(București) și Vermeșan Mirel(Timișoara): câte **50 lei;**

Pentru lucrările efectuate la biserici, am primit ajutoare de la credincioși în timpul anului:

- ***În Bârda:*** **I.** Stănciulescu Petre: **150 lei; II.** Drăghia Tudor: **70 lei; III.** Coman Elena și Mema Ștefan: câte **60 lei; IV.** Bobocea Savu, Bufan Dumitru, Gârbovan Ion și Sfetcu George: câte **50 lei**;

- ***În Malovăț:*** **I.** Bazavan Gheorghe(Ieleșnic) și Haidamac Miroana: câte **200 lei**; **II.** Ciurel Valentin: **150 lei**; **III.** Popescu Mihai: **130 lei; IV.** Borugă Mihai, Crumpei Vasile, Dima Vasile, Manolea Nicolae, Paicu Mariuța și Tătucu Grigore: câte **100 lei**; **V.** Meilă Nicolae: **90 lei; VI.** Filip Elisabeta, Ghilerdea Sevastian, Oprișan Elena, Oproiu Petre, Paicu Domnica, Pera Dumitru, Popescu Elena, Surugiu I. Mihai și Ștefu Constantin: câte **50 lei**;

Dumnezeu să le răsplătească tuturor celor menționați mai sus, familiilor dumnealor, cât și celor care ne-au ajutat

cu mai puțin, dar, din lipsă de spațiu, nu-i putem menționa aici!

Mulțumim din suflet tuturor celor ce au achitat mai mult sau mai puțin pentru contribuția de cult, celor din afara parohiei care ne-au ajutat cu cât au putut și cu cât au vrut. Datorită acestor jertfe pe care le-ați făcut, am putut să desfășurăm o activitate misionară și culturală cât de cât acceptabilă în parohia noastră și în afara ei. Dumnezeu să răsplătească pe fiecare în parte, familiile Dvs., să vă dea sănătate, bună înțelegere în casă, pace, iertare de păcate și un locșor cât de mic în rai la vremea cuvenită!

*

Începând de la **1 decembrie**, primim contribuții de cult pentru 2016. Respectăm, în continuare, același principiu: **Fiecare dacă vrea și cât poate. Serviciile religioase sunt gratuite, indiferent dacă familia sau enoriașul care le solicită a achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult. Dacă e prea scump, negociem și mai scădem. Preotul este la dispoziția tuturor 24 de ore pe zi, 365 de zile pe an. În rest e liber!**

*

În cursul lunii noiembrie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: **1 Nov.**(Bârda): **90 pâini; 8 Nov.** (Malovăț): **250 pâini; 15 Nov.**(Bârda): **80 pâini; 21 Nov.** (Malovăț): **100 pâini; 22 Nov.** (Malovăț): **170 lei; 29 Nov.** (Bârda): **50 lei; 30 Nov.**(Bârda): **90 pâini.** Așadar, în luna noiembrie au fost donate **830 pâini.**

*

Lucrări în parohie

În această perioadă am făcut câteva lucrări la trei dintre troițele din parohia noastră. La troița de lângă combinat, i-am schimbat acoperișul. Lucrarea a efectuat-o **Domnul**

Crașoveanu Marian; la cea din vestul Malovățului, din marginea șoselei, am vopsit acoperișul. Lucrarea au efectuat-o **Domnii Bazavan Gheorghe**(Ieleșnic) și **Pera Dumitru.** La troița eroilor din Bârda au făcut ample lucrări de curățire și lăcuire **Domnii Stănciulescu Florin** și **Rolea A. Aurel.** La biserica din Malovăț, **Domnul Luca Dumitru** a mai făcut reparații la tencuieli și zugrăveli. Toate aceste lucrări au fost făcute gratuit. Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **In memoriam: Adrian Păunescu,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6525(17 nov.), p. 5; **Un martir al vremii noastre,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(6526(18 nov.), p. 3; **Ciorchinele,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6527(19 nov.), p. 1; **Hoțul,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6527(19 nov.), p. 5; ***„Scrisoare pastorală"- 313,*** în „Bibliotheca Septentrionalis", Baia Mare, 2015, 21 nov., ediție și on-line (*https:// ebibliothecaseptentrionalis. wordpress*); **Ecouri de la Muntele Athos,** în „Națiunea", București, 2015, 21 nov., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Codex alimentarius,** în „Datina", Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6530(25 nov.), p. 1, 7; **Grecizarea muzicii bisericești,** în „Datina", an. XXV(2015), nr. 6532(27 nov.), p. 2;

O recenzie la vol. II din **Coloana Infinitului,** cartea preotului Dvs., o face regretatul Artur Silvestri, în vol. **Critica prozei,** pp. 40-42, recenzie preluată din „Luceafărul", București, 1988, 1374, 10 sept., p. 2.

Parohia noastră a publicat cartea preotului Dvs., **Călăuză biblică**(426 pagini), ediția a III-a, pe care, începând cu Sf. Nicolae, vom începe s-o donăm tuturor familiilor din

parohie, cât și credincioșilor din afara parohiei, care au ajutat parohia noastră cu cel puțin **50 lei** în perioada 1 Dec. 2014 – 30 Nov. 2015. Cei din parohie au doar obligația să vină la biserică și să semneze de primire. Numai cei care nu vor vrea nu o vor lua. Celor din afara parohiei le vom trimite cartea prin poștă.

Lucrarea noastră nu vrea să înlocuiască pentru cineva lectura propriu-zisă a **Bibliei.** Dimpotrivă. Dacă pentru unii se vrea un instrument necesar și comod pentru a cunoaște rapid cum este prezentat în **Biblie** un anumit concept religios, filosofic sau moral, pentru alții este o invitație insistentă de a citi **Sfânta Scriptură** în întregime. Lucrarea noastră se vrea un abecedar al vieții în spiritul înțelepciunii și trăirii creștine, în spiritul vieții adevărate dorite de Dumnezeu pentru oameni.

*

Festivități

La invitația Universității București, în ziua de 26 nov., preotul Dvs. a participat la festivitatea de decernare a titlului de *„Doctor honoris causa”* **Domnului Prof. Univ. Dr. Wolfgang Mieder** de la Universitatea Vermont(S. U. A.), cel mai mare paremiolog din lume (Cercetător al proverbelor). Semnatarul acestor rânduri a corespondat cu dânsul din 1985, deține zeci de scrisori de la profesorul american. În revista acestuia, „Proverbium”, a publicat mai multe materiale. Profesorul american i-a trimis numeroase cărți despre proverbe de-a lungul timpului, cărți pe care, cu siguranță, nici Biblioteca Academiei nu le deține. I-a trimis, de asemenea, aproape întreaga colecție a revistei „Proverbium” din 1984 până azi. Preotul Dvs. a fost invitat la festivitate la propunerea Domnului Mieder. Printre cei care au vorbit la festivitate a fost și preotul Dvs. După festivitate a urmat un dineu, unde, ceea ce era incredibil în urmă cu 30 de ani, preotul Dvs. s-a întreținut cu profesorul Mieder și au ciocnit un pahar de șampanie.

Profesorul s-a arătat foarte interesat de lucrarea preotului dvs., aflată în fază finală, **Dicționarul proverbelor religioase românești(** 3 volume de câte 600 pagini fiecare) și l-a îndemnat să-i trimită noi materiale pentru „Proverbium”.

*

Emisiuni

În seara zilei de 30 Nov., între orele 20-21, la Televiziunea „Datina” din Tr. Severin, preotul Dvs. a avut o emisiune, în care a prezentat festivitatea de la Universitatea din București, în care **Domnul Prof. Univ. Dr. Wolfgang Mieder** a primit titlul de „doctor honoris causa”. A prezentat, de asemenea, activitatea paremiologică în Mehedinți din ultimele decenii și legăturile pe care paremiologii mehedinteni le-au avut cu profesorul american. În Mehedinți s-au ținut primele patru simpozioane naționale de paremiologie din România (1983, 1986, 1988, 1989), s-a publicat prima revistă de paremiologie din țară, „Proverbium Dacoromania”. În ședința din 12 dec. 1986, Academia Română a înființat, în cadrul Secțiunii de Filologie, un Colectiv de Studiere a Proverbului Românesc cu sediul la Tr. Severin. Președintele acestui colectiv a fost numit Prof. Univ. Dr. I. C. Chițimia, iar secretar Prof. Dr. Constantin Negreanu, amândoi mehedinteni. Mulți mehedinteni au corespondat cu Prof. Wolfgang Mieder și au publicat în revista internațională „Proverbium”, pe care dumnealui o scoate din 1984 până azi. În broșura publicată de Universitatea București, dedicată Prof. Wolfgang Mieder, în care este cuprinsă viața lui, publicațiile, titlurile și funcțiile pe care le-a deținut, câteva mărturisiri de suflet, profesorul american menționează la pag. 11: „***A fost pentru mine o onoare și o cinste să public câteva comunicări ale dumneavoastră în mai multe volume ale „Proverbium”-ului, într-o perioadă când era foarte dificil, dacă nu periculos***

pentru dumneavoastră, de a publica în străinătate. Articolele și recenziile care au apărut în „Proverbium” scrise de Emanuela Bușoi, Dumitru Găman, Gabriel Gheorghe, Constantin Negreanu, Anca Vlăduț-Pegulescu, Dumitru Stanciu, Al. Stănciulescu-Bârda și Cezar Tabarcea sunt de extremă importanță pentru paremiologia internațională”. Asemenea aprecieri sunt rare și îmbucurătoare, mai ales că dintre cei opt autori citați de dânsul, cinci sunt mehedințeni…!

După ce-a murit Constantin Negreanu, toate edificiile ridicate de dânsul s-au surpat, iar cei pe care-i antrenase într-o preocupare atât de nobilă s-au risipit…. Ici și acolo câte unul se încăpățânează să nu renunțe, printre care și autorul acestor rânduri. Oricum, la Universitatea din București, între cei prezenți la festivitatea menționată, dintre cei cu preocupări în domeniul paremiologiei, care au participat la simpozioanele de la Severin, ori au publicat în revista severineană de profil, nu a fost prezent decât … preotul dumneavoastră!

*

Înmormântări

În ziua de 24 Noiembrie am oficiat slujba înmormântării pentru **Coman Rocsanda**(92 ani) din Malovăț.

Dumnezeu s-o ierte!

*

Program

În cursul lunii Decembrie, avem următorul program de slujbe: **5 Dec.**(Malovăț-Bârda); **6 Dec.**(Pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **12 Dec.** (Malovăț-Bârda); **13 Dec.** (Bârda); **17 Dec.** (spovediri și împărtășiri în Bârda, la biserică și în sat); **18 Dec.**(spovediri și împărtășiri în Malovăț, la biserică și în sat); **19, 21, 22 Dec.**(colindul cu Icoana în Malovăț); **20 Dec.**(Malovăț); **23, 24 Dec.**(colindul cu Icoana în Bârda); **25 Dec.**(Malovăț); **26 Dec.**(Bârda); **27 Dec.** (Bârda). În

restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda @gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XIV(2015), nr. 315(1 – 15 Decembrie)

Dragii mei enoriași! La mulți ani!

Cămășuța lui Hristos

„O ce *veste minunată,/ În Betleem se arată,/Astăzi S-a născut,/ Cel făr-de-nceput,/ Cum au spus proorocii!”*

Răsună Decembrie de cântul colindelor. Versul lor revarsă-n sufletul trudit mângâierea aducerilor aminte de paradisul prunciei. Ne conectează la energiile tainice ale Universului, ne pune în contextul istoriei mântuirii neamului omenesc. Ne simțim și noi parte din lungul șir al generațiilor ce-au trecut pe acest pământ spre tărâmul tinereții fără bătrânețe, al vieții fără de moarte. Simțim că avem un rost în lume, pe pământ, că nu suntem frunză-n vânt, pasăre-n văzduh sau pește printre valuri. Devenim conștienți, încă o dată, că facem parte dintr-un popor străvechi, cu tradiții creștine milenare, că suntem moștenitorii unei bogății spirituale rar întâlnită, că avem datoria sfântă de-a transmite urmașilor noștri zestrea aceasta nealterată, îmbogățită și împrospătată.

Un an întreg am auzit sau am citit profețiile unor „prooroci” plătiți cu ziua, că peste câteva decenii neamul românesc va dispare, că e vlăguit, îmbătrânit, fără speranțe de supraviețuire în viitorul îndepărtat. Nu neg faptul că-n ultima vreme suntem tot mai puțini de la o zi la alta, dar că va dispărea

neamul, asta niciodată. Așa cum din observarea naturii înconjurătoare ajung la concluzia că există un Creator al ei; așa cum conștiința mea, a ta, a lui, a oamenilor din toate timpurile și din toate locurile, mă duce la concluzia că trebuie să fie judecate cu adevărat toate faptele, vorbele și gândurile de către un Judecător drept și nemitarnic, că trebuie răsplătite cele bune și pedepsite cele rele; așa cum toți suntem convinși că într-o bună zi Binele va ieși triumfător, iar Răul își va lua tălpășița din lumea aceasta, am convingerea că Neamul Românesc nu va pieri până la sfârșitul veacurilor. Dacă mă întrebați și de alte argumente în acest sens, vă pot da câte vreți. Le putem descoperi împreună, fiindcă așa va fi bucuria mai mare și convingerea mai puternică. Decembrie, luna colindelor, ne dă puterea ca să credem aceasta.

Dragii mei, nu lasă Dumnezeu să piară un popor care L-a iubit atât! Lui I-a plăcut recunoștința oamenilor și e destul să ne amintim în acest sens de minunea cu cei zece leproși. Cum ar putea Dumnezeu să nu fie recunoscător unui asemenea neam, precum cel românesc?! Cum l-ar lăsa să piară? Gândiți-vă că neamurile lui, evreii Lui, cărora le-a vindecat bolnavii, le-a înviat morții, nici până azi nu L-au primit, nu L-au recunoscut ca Mesia cel promis de Dumnezeu, ca Fiul lui Dumnezeu, după două mii de ani. Noi L-am primit din primele veacuri, de când Sfântul Apostol Andrei a început să semene semințele credinței pe pământul nostru. Ne-am lăsat religia străbunilor daci, religiile strămoșilor romani și am îmbrățișat religia creștină, religia iubirii, a milei și a iertării. Neamurile Lui L-au lăsat să se nască într-un grajd dintr-o peșteră umedă și rece. Nici măcar o cămăruță cât de mică nu au dat mamei Lui, ca să-L aducă pe lume. Noi, românii, I-am construit mii de Case, în fiecare sat, în fiecare oraș, poftindu-L și așteptându-L să vină și să se sălășluiască între noi și întru noi. Neamurile Lui nu i-au dat Fecioarei Maria nici măcar niște cârpe să-L învelească pe

Prunc. Noi, românii, L-am învelit de două mii de ani încoace cu ce-am avut mai scump: cu cântecul colindelor, cu dragostea de semeni, cu mila de cel mai amărât și mai sărac decât noi. Nu este un alt popor, care să aibă colinde mai multe și mai frumoase decât ale noastre. Puzderie de asemenea nestemate erau rostite în serile și nopțile lui Decembrie. În ele erau prinse în versuri cele mai importante capitole ale Sfintei Scripturi, de la facerea lumii până la sfârșitul ei, insistându-se, în mod explicabil, asupra persoanei Mântuitorului Iisus Hristos. În ele găsim învățături esențiale necesare mântuirii, găsim reguli de bună convieţuire între oameni, de bună relație dintre oameni și Dumnezeu. Melodiile colindelor sunt nepământești. Probabil, ciobanii, în nopțile târzii de vară, veghindu-și turmele și gândurile, au tras cu urechea și din înaltul cerului au auzit răsunând cântecele îngerilor. Le-au învățat, le-au cântat cu glasul sau cu fluierul, le-au dus acasă ca pe niște diamante prețioase și-au învățat femeile și pruncii să le cânte și astfel, ușor-ușor, ele au devenit de nelipsit din repertoriul Sărbătorilor. Melodiile colindelor nu le-au mai folosit pentru alte cântece, cum ar fi cele de dragoste și dor, de muncă și de jale. Le-au ținut în lada de zestre a sufletului lor și le-au scos doar la Sărbătoarea Nașterii, ca pe niște veșminte „de păstrare”, pe care le scoatem doar la marile bucurii. Colindele au fost cămășuțele, pe care le-am cusut cu grijă pentru Iisus, ca să-L învelim să nu-L pătrundă frigul iernii.

În serile lui Decembrie, colindătorii au devenit Apostoli ai Domnului Hristos. Au mers din casă-n casă și au vestit tuturor bucuria venirii Lui în Lume, rostul acestei veniri, momente importante din viața Lui pământească, minunile Lui, patimile și jertfa Lui. În casele românești pline de copii, Hristos a intrat, prin glasul colindătorilor și pe viersul de colind, fiind primit cu dragoste de copii, de părinți, de bunici, de tot natul. Nu s-a simțit mai iubit ca la noi, mai cântat și mai

lăudat. De două mii de ani în bisericile și mânăstirile românești s-au oficiat slujbe zi și noapte, Sfânta Liturghie, Sfintele Taine, s-au înălțat rugăciuni și s-au vărsat lacrimi. Hristos a fost chemat, a fost sărutat, a fost iubit; ne-am pus nădejdea în El mai mult decât în oricine, fiindcă am fost convinși că este Dumnezeu adevărat. Noi am dat istoriei mântuirii nenumărați martiri și sfinți, pe care numai Dumnezeu îi mai știe. Noi nu I-am batjocorit Mama, sfinții, icoanele, Sfintele Taine și învățăturile. L-am socotit ca Dumnezeu, ca Părinte, ca Frate, ca unul de-al nostru. Poate că dacă lumea și-ar mai lua istoria de la capăt încă o dată, Dumnezeu ar fi ales neamul românesc ca Fiul Său să se nască în mijlocul lui!

Ascultați colindele și vă convingeți încă o dată, că Dumnezeu nu poate să lase un asemenea popor să piară. Dacă a făcut ca Avraam, Iosif și Zaharia să aibă fii la bătrânețe, dacă a scos apă din piatră, dacă a vindecat bolnavi fără speranță, dacă a înviat morți, dacă El Însuși a înviat, omorând moartea prin moartea Sa, cu siguranță că va găsi mijloacele prin care să înalțe neamul românesc și să nu-l lase să piară, așa cum ar vrea atâția vrăjmași ai lui. Fiecare din noi putem să-L convingem de aceasta prin viața noastră, prin rugăciunea noastră, prin credința noastră. Așa să ne ajute Dumnezeu!

*

Măciuca ciobănească

Am privit cu toții la televizor manifestația ciobanilor la parlament, guvern și președinție. Unii s-au amuzat, fiindcă n-au înțeles nimic; alții s-au înfiorat și au lăcrimat, impresionați de drama păstorilor din Carpați, de demnitatea, hotărârea și curajul lor. În munți, câinii îi apărau pe ciobani și turmele lor de lupi și de urși; în capitală, ciobanii își apărau câinii de parlamentari! Situația, dincolo de ridicolul și absurditatea ei, ne duce la câteva concluzii.

Legea care impunea păstorilor să aibă doar un câine la câmpie, doi la deal și trei la munte la o stână era alcătuită de niște oameni rupți de realitate, care nu cunoșteau situația de pe teren, care nu știau ce înseamnă viața de cioban, lupta lui cu fiarele și cu stihiile naturii. Păstorii au devenit o categorie socială foarte urgisită și nedreptățită în ultimele decenii. Deși păstoritul este, alături de lucratul pământului și vânătoare, cea mai veche ocupație la poporul nostru, ciobanii o văd periclitată tot mai puternic. Parcă cineva vrea cu tot dinadinsul s-o saboteze. Desființarea industriei textile a dus la inutilitatea lânii. Nenumărate tone de lână sunt aruncate în ogaș de ciobani, fiindcă nu mai interesează pe nimeni această marfă. Doar laptele, mieii și carnea de oaie mai constituie un venit pentru ciobani. Dar tocmai aceste produse locale deranjează pe alții, care ar avea interesul să controleze complet piața românească. Decât lapte, brânză și carne de la oile din Carpați, mai bine asemenea produse aduse de aiurea! Așa s-a întâmplat și în alte sectoare, așa încât azi găsești în rafturi în cea mai mare parte produse din import!

Legea cu câinii ciobănești reflectă și un alt aspect regretabil: lipsa de comunicare dintre parlamentari și populație. Înainte de alegeri, candidații la fotoliile de parlamentar umblă prin sate și orașe, pupă toate babele și toți moșii, promit câte-n lună și în stele, împart în dreapta și în stânga zâmbete, strângeri de mână, bere, umbrelute, pungulițe, bobițe de orez, zăhărel și făinoase. Toate zidurile și gardurile, crengile pomilor, stâlpii de pe marginea drumurilor sunt pline de hârtii colorate, în care putem vedea chipurile candidaților , numele și sloganele lor. Ne asigură că, dacă-i vom alege, vor zice și vor face, încât fericirea se va coborî pe pământ, iar noi vom fi ca-n rai. Ehei! După ce-i alegi, nu-i mai vezi! Cel puțin .patru ani, până vin iar alegerile! Legătura cu oamenii, cu electoratul, la atâta se reduc. Ei nu știu mai nimic despre noi, noi nu știm chiar nimic despre

ei. Nu este, așadar, de mirare să iasă la iveală legi ca cea cu câinii ciobănești! Și pentru ca să fie ridicolul în culmea lui, reținem, că, în timp ce păstorii din Carpați forțau intrarea în parlament, parlamentarii își votau noi suplimente la pensii!!

Cu ani în urmă, Domnul Prof. Nelu Mănescu îmi povestea că la începutul veacului trecut, un oarecare Aldescu din Colibași(MH) a fost deputat în Parlamentul României. Prin căsătorie, devenise bogat, proprietarul unei moșii întinse în hotarele mai multor comune. De fiecare dată când începea o sesiune în parlament, deputatul Aldescu vindea o parte din moșia proprie, ca să aibă de cheltuială la București. Se obișnuiseră localnicii să-l vadă plecând spre capitală, îmbrăcat țărănește, cu ițari cu găietane, cu cămașă cu șabaci cusuți pe piept, cu opinci de piele de porc. Era mândru de costumul lui, fiindcă, zicea el, este costumul țăranilor, care l-au ales și pe care-i reprezintă. Îl iubeau și-l respectau toți cei ce-l cunoșteau. A murit sărac. Deputația îi mâncase moșia!

Nu mi-e teamă să afirm, că un asemenea parlamentar nu ar fi votat o legea ca cea cu câinii ciobănești. Un asemenea om cunoștea viața de la țară cu toate problemele și greutățile ei, avea respect față de „talpa țării” și punea interesul general mai presus decât interesul personal. Mai avem, oare, asemenea oameni, asemenea parlamentari?

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea Împărăției,** mai spicuim un fragment:

„MĂSURILE... „Cine nu se leapădă de sine, nu poate să vie după Mine.” Cine nu poate să întrebe şi nu se poate pleca sfatului unui părinte duhovnicesc, sau nici măcar nu-1 caută, nu găseşte pe Iisus. Dacă, totuşi, vrea să se ţie de urma lui Dumnezeu, dar fiind cu inima şi mintea întinate de părere

şi mândrie, dă de înşelăciuni. De aceea-s rânduiţi duhovnicii, să cumpănească duhurile ce le străbat mintea, să cunoască măsurile fiecărui ins şi încotro îi înclină cumpăna. Încă demult mărturisea Proorocul Iordanului că: „Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s-a dat lui din Cer”. Dar tot aşa zic şi cei înşelaţi. Cum să prindem înşelăciunea din urmă? Foarte uşor de prins. Cei ce cu adevărat au darul de la Dumnezeu, vin la duhovnici să întrebe, pe când cei înşelaţi nu vor, ci se ţin pe sine mai presus de orice dar. Ei nu mai ştiu că fără de smerenie, nu dai de Dumnezeu, ci de înşelătorul: fără întrebare nu intri pe poartă, ci sari pe aiurea şi cu tâlharii te socoteşti. Râvna fără întrebare şi părere sar măsura. „În puterea darului ce mi s-a dat spun oricui, care este între voi, să nu năzuiască mai sus decât i se cuvine să năzuiască, ci să cugete cumpănit, fiecare precum Dumnezeu i-a împărţit măsura credinței.” Asta ne-o spune Sf. Pavel, care, deşi a văzut lumina puternică din cer şi a auzit glasul adevăratului Iisus Hristos, care i-a descoperit rostul sfintei Sale nevăzute arătări, totuşi, spre asigurarea şi învăţarea smereniei, 1-a trimis orb la sluga Sa în Damasc. Acesta, vestit şi el de Mântuitorul, 1-a primit, 1-a lămurit şi 1-a înnoit cu botezul. Acelaşi Pavel, după altă multă învăţătură, trudă şi propovăduire, după alte vedenii, semne şi răpire în Rai, totuşi s-a dus la Ierusalim, să se întâlnească cu ceilalţi Apostoli şi să le spună şi lor Evanghelia pe care o vestea el, ca nu cumva să fie în înşelare şi toată truda lui zadarnică. Aşa-1 povăţuia, nu îndoiala ci smerenia.

În fiecare ins a închis Dumnezeu chemarea către tot rostul şi lucrul, pe care - la vreme - le va avea între oameni. Astfel, El a dat pe unii ca să fie Apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii binevestitori, pe alţii păstori şi învăţători, Spre desăvârşirea sfinţilor, la lucrul slujbei, spre zidirea trupului lui Hristos, până când toţi vom fi ajuns la unirea credinţei şi

a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura plinirii vârstei lui Hristos, Ca să nu mai fim copiii şi jucăria valurilor, purtaţi încoace şi încolo de orice vânt de învăţătură prin înşelăciunea oamenilor, prin vicleşugul lor, spre uneltirea rătăcirii, ci fiind credincioşi adevărului, prin iubire să sporim întru toate, pentru El, care este capul Hristos. El uneşte cele învrăjbite, El ne măsoară darul, El ne cheamă la lucru în vie, El ne ajută pe fiecare în parte, dacă nu uităm să-L chemăm; iar spre desăvârşirea obştei, El luminează slujitorii. Sunt, între cei trimişi de Dumnezeu, şi oameni ce au darul să vadă dincolo de zare, să audă graiuri şi cuvinte mai presus de fire. Dar aceştia, la vreme de mare însemnătate pentru ei, când li se deschide ochiul vederii şi urechile auzirii celor de dincolo, să nu întârzie a căuta povăţuirea unui duhovnic, care le va feri inima şi mintea de bucurie străină şi care îi va ocroti cu dulama smereniei. Căci dacă nu fac aşa, cu tot darul de sus, pot cădea pradă înşelăciunii. Iată cum darurile lui Dumnezeu ascunse în noi nu le ştim, dar Satana le vede: şi, ca un tâlhar viclean, pândeşte vremea darului de sus să se deschidă în viaţa noastră şi de nu-1 va afla acoperit de smerenie şi dreaptă socoteală, varsă el, ca pe un jgheab, pustiirile lui pe făgaşul lui Dumnezeu. Deci, ce ţi-a dat Dumnezeu dar, asigură-1 cu întrebarea şi ocroteşte-1 cu smerenia şi cu atât mai vârtos nu ieşi din sfatul unuia dintre nebăgaţii în seamă slujitori ai lui Dumnezeu. „Cu cât eşti mai mare, mai mult te smereşte, şi înaintea Domnului vei afla Har", zice înţeleptul. Căci de n-ai îndemânare către socoteala aceasta, atunci darului vederii tale i se arată un hristos mincinos şi urechii tale îi va grăi Satana, care se va da pe sine „Hristos" şi te va amăgi desăvârşit. „...Se vor ridica hristoşi mincinoşi şi vor da semne *mari şi minuni, ca să amăgească, de va fi cu putinţă şi pe cei aleşi." Hristoşii şi proorocii mincinoşi, de care ne*

previne Mântuitorul din vreme, sunt viclenii de dincolo de zare, care fac silă mare şi mult meşteşugită, ca să fie primiţi de oameni ca atare. Ei umblă răcnind şi caută pe cineva să-i vadă şi să-i asculte. Nu cumva li-e vremea aproape, căci tare-şi mai fac de cap !? Mântuire este şi pentru cei înşelaţi: când îşi vor cunoaşte înşelarea şi se vor pocăi de ea. Iuda însă n-a mai avut vreme. Iată pe scurt pricinile şi grija pentru care Predania Bisericii Răsăritene se fereşte de vedenii şi-şi fereşte şi fiii, întrucât acestea nu sunt neapărat trebuitoare mântuirii, şi desăvârşirea, la care suntem chemaţi, lasă în urmă orice vedenie. Revelaţia e deplină, iar cele ce mai lipsesc, le aşteptăm la a doua venire."

*

Dorința bobului de grâu

O frumoasă poezie am găsit pe internet, semnată de Niculae Nicușor de la Mânăstirea „Sfinții Apostoli Petru și Pavel" din Huși:

„Dacă aş fi un bob de grâu, aş aştepta cuminte,
Ca să mă coc, răbdând smerit în arşiţa fierbinte.
... Apoi, legat cu fraţi de-ai mei, la moară de m-ar duce,
De pietre m-aş lăsa sfărmat, s-ajung făină dulce.
Când m-aş vedea trecut de sită, asta mi-ar fi dorinţa:
Cu rugă de m-ar frământa, plângând, prescurăriţa.
Iar de m-ar pune în cuptor, oricât de-ncins să fie,
O, Doamne, ce frumos aş creşte, s-ajung la Liturghie!
Când preotul se roagă-n taină, îngenunchind sfios,
M-aş preschimba, prin Duhul Sfânt, în Trupul lui Hristos.
Şi dacă toate s-ar plini, un dor mi-ar mai rămâne:
Ca toate boabele de grâu să fie doar o pâine ".

*

File de jurnal – 29 oct. 1981

,,Am ajuns noaptea la Cluj. Am stat în gară până dimineața. Când s-au revărsat zorile ne-au dat afară din sala de așteptare, ca să facă curățenie. Am căutat până pe la ora 9.30 niște șampanie sau coniac să-i duc Domnului Ștefan Pascu. Abia am găsit într-un târziu niște vin spumos. Peste tot, la alimentare, pe străduțe, la brutării, erau cozi, cozi kilometrice!

Am ajuns la Domnul Ștefan Pascu, la Institutul de Istorie și Arheologie. M-a primit bucuros. Mi-a dat prefața s-o citesc și ,,să văd dacă-mi place". Nici măcar n-am sperat vreodată, ca un om de valoarea dumnealui să scrie atât de frumos despre lucrarea mea! Pentru prima dată m-am simțit, într-adevăr, om! Eram conștient că sunt multe exagerări, dar având în vedere că rândurile acelea erau scrise spre a fi publicate, iar acest om le semna, îmi dădeam bine seama că, pe lângă exagerarea, pe care o făcea pentru a mă încuraja, fără îndoială, e și ceva adevăr. Cuvintele Domnului Pascu din Prefața *și* Referatul *la cartea* Nicolae Iorga. Concepția *istorică mi-au întărit convingerea, că sunt pe drumul cel bun, că sunt și eu în stare să fac ceva(...). S-ar putea să mi se întâmple multe șicane și greutăți în viață de acum încolo. Totuși, recunoașterea pe care mi-a făcut-o Domnul Pascu va însemna pentru mine platoșa cu care voi trece prin toate cu fruntea sus, rămânând eu însumi. Numai viață și sănătate să-mi dea Dumnezeu și nu voi conteni toată viața de a zgândări de porțile veșniciei. Așa să-mi ajute Dumnezeu!*

Domnul Pascu era foarte ocupat. Îi trimiseseră din SUA o carte a sa pentru corectură încă din august, dar n-o primise decât de câteva zile. Făcea eforturi mari ca s-o termine cât mai repede spre a trimite-o înapoi. Mi-a vorbit de câteva proiecte de-ale sale aflate în faze de definitivare, de unele cărți aflate în

curs de tipărire. Mi-a vorbit foarte frumos, prietenos. Mi-a spus: „- Obligația dumneata față de mine este pe linie morală! Aș dori să nu abandonezi această muncă. Avem nevoie de istorie ca de pâine, iar din generațiile dumneata prea puțini sunt tinerii care să îmbrățișeze cu pasiune adevărată munca de cercetare. M-aș bucura dacă această lucrare ar însemna începutul adevărat, dar nu și sfârșitul muncii dumneata într-ale cercetării istorice!"

I-am spus de cele afirmate de nefericitul întru pomenire consilier cultural de la Craiova, la vederea manuscrisului cu Iorga: „- Mă, băiatule, păcat de banii plătiți la dactilografă și de hârtia consumată! Puteai s-o folosești mai bine la altceva!" Domnul Pascu s-a amuzat foarte mult de asta. „- Și ce zici că este ăla?" „- A fost consilier cultural la mitropolie, acum e pensionar!" „- Și ce-a învârtit în viața lui?" „- A stat consilier!" „- Și altceva?" „- A scris predici, reportaje de la sfințiri de biserici, vizitele mitropolitului și altele de felul acesta!" „- Mai trăiește?" „-Da!" „- Păcat! Când îți apare cartea, să-i trimiți un exemplar, dar fără dedicație. Cuvintele nu-și au rostul în asemenea situații!"

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Fleck Maria**(Köln-Germania), fiică a satului Bârda: **420 lei; Doamna Ing. Melania Caragioiu**(Laval-Canada): **400 lei; Părintele Pr. Nicolae Lăpuște**(Vancouver-Canada): **169 lei; Doamna Antonescu Mădălina** (București): **150 lei**; **Doamna Funk Mihaela**(Hanau-Germania): **126 lei**; **Doamna Ionescu Floarea**(Câmpina-PH), **Doamna Zăuleț Aurica(**Tr. Severin), fiică a satului Bârda și **Domnul Mema Dumitru(**Balș-OT), fiu al satului Bârda: câte **100 lei; Doamna Flueraru Elena-Romelia(**Brăila)**: 60 lei; Domnul Ing. Liviu**

Jalbă (București), **Doamna Popescu Aneta(**București), fiică a satului Malovăț, **Doamna Crăciunescu Valeria** și **Domnișoara Nisioi Mihaela,** amândouă din Câmpulung – Moldovenesc(SV): câte **50 lei**;

Domnul Oprișan Sever a achitat prima contribuție de cult pe 2016, în valoare de **50 lei;**

Domnul Sfetcu Dumitru a construit o porțiune de gard la cimitirul din Bârda.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

În pragul Sfintelor Sărbători ale Crăciunului, parohia noastră a făcut o mică bucurie câtorva persoane aflate în situații economice mai delicate. Acestea sunt: **Badea Leontina** (pentru nepot), **Pau Dumitru**(pentru copil), **Ștefu Constantin**(II) (pentru copil), **Badea Vasile**(pentru mătușă), **Căprioru Ion, Cioabă Constantin**(pentru mătușă) și **Borcilă Elena** (I)(pentru nepoți), din Malovăț, **Mihăescu Păuna, Răulescu Eleonora și Malescu Gheorghe** (pentru nepoți) din Bârda. Fiecăruia i s-a trimis prin poștă câte **100 lei.** Atât am putut!

*

Plăți

În această perioadă am făcut câteva plăți mai mari, astfel: **1.200** lei impozit pe octombrie și noiembrie; **753 lei** coletele la poștă; **52 lei** curentul electric; **58 lei** internetul; **108 lei** burlanele pentru soba de la Bârda; **4.500 lei** tipografiei pentru cartea **Călăuză biblică** și altele mai mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Ecouri de la Athos,** în „Apollon”, Urziceni, an. IX(2015), 12(dec.), pp. 26-27, ediție și on-line (*www.revista apollon.ro*); în „Omniscop”, Craiova”, 2015, 3 dec., ediție on-line (*http://www.omniscop.ro*); în „Națiunea”,

2015, 21 nov., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Cangrena socială,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6534(2 dec.), p. 5; ***„Scrisoare pastorală”- 314,*** în „Armonii culturale”, Adjud, 2015, 4 dec., ediție on-line( ); în „Observatorul”, Toronto(Canada), 2015, 9 dec., ediție și on-line (*http://www.observatorul.com*); **România tainică,** în „Omniscop”, Craiova, 2015, 6 dec., ediție on-line(*http:// www.omniscop.ro*); în „Națiunea”, București”, 2015, 6 dec., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Datina”, Tr. Severin, an. XXV(2015), nr. 6540(10 dec.), p. 4; **Prof. Dr. Wolfgang Mieder în România,** în „Datina”, an. XXV(2015), nr. 6539(9 dec.), p. 1-2;

În aceasta perioadă, am publicat cartea Părintelui Sebastian-Cătălin Hogea din Albacente(Spania), **Traista cu gânduri**(137 pag.). Autorul și-a cumpărat întregul tiraj.

Gândurile Părintelui Hogea exprimate în filele cărții sale sunt niște sclipiri, niște reflecții, în care cititorul își regăsește propriile gânduri, trăiri și sentimente. Abordează teme din cele mai diverse domenii, pe care le sintetizează cu dibăcie în câteva rânduri sau în câteva cuvinte, ca-ntr-un proverb. Lectura cărții Părintelui Hogea nu plictisește și, în ciuda grabei specifice omului zilelor noastre, cititorul este ispitit să sacrifice câteva ore ca să citească această carte. Cugetările Părintelui Hogea alcătuiesc, ca-ntr-o arheologie a spiritului, din cioburi răspândite la întâmplare, chipul spiritual al omului zilelor noastre, cu părțile lui bune și rele. Orice s-ar spune, cât ar vrea autorul să dea reflecțiilor sale depozitate în „traistă” caracter de modernitate, de laicitate, ele rămân autentice meditații ale unui preot, fin observator al lumii și al vieții. Ceea ce constituie „sarea și piperul” acestor reflecții și observații critice asupra vieții și comportamentului uman este ironia, satira, umorul. Tot la „condimente” de valoare adăugăm dorul de casă, dorul de

țară și, fără a forța lucrurile, patriotismul, de care nu face economie.

*

Emisiuni

În seara zilei de 9 Dec., între orele 21-22, la Televiziunea „Datina” din Tr. Severin, preotul Dvs. a avut o emisiune pe tema **Marea Unire – mărturii inedite.**

*

Spovediri. Împărtășiri

După prima săptămână de post, o parte din enoriașii parohiei noastre s-au spovedit și s-au împărtășit, după obicei, astfel: **22+40=62.** Puțini!

*

Zâmbete

•„- Inima dv. e dilatată!” „- Nu, domnule doctor, inima mea e di la mamă!”

•„- Șefule, am avut un vis tare urât. Eram amândoi în iad. Dumneata te perpeleai într-un cazan cu smoală...!” „- Dar tu?” „- Eu.., tot slugă! Puneam lemne pe foc!”

•„- Nu puteam să dorm noaptea și mi-o zâs domn-doftor să închid ochii și să mă apuc să-mi număr oile până adorm!” „- Și-o mers?” „- Stai să vezi! M-am apucat să le număr și pe urmă mi-o pierit tot somnul, când am băgat de seamă că-mi lipsesc două!”

• „- De ce pun ardelenii pâinea în ciorbă?” „- Ca să nu caște gura de două ori...!”

• Într-un sat, câțiva oameni duceau pe preot acasă, în roabă. Preotul era beat turtă. Iată că apare și protopopul. Îl recunoaște pe preot, învinețește de mânie și începe să strige: „- Bine, mă, nenorocitule, în halul ăsta ai ajuns?!” Unul dintre cetățeni nu se poate stăpâni și-l ia la rost pe protopop: „ - Ia

ascultă, părinte, ce te bagi dumneata? Popa-l nostru, roaba noastră! Care-i problema dumneata?”

• Întrebare la Radio Erevan: „- Se poate să-ți cadă dinții după accidentul de la Cernobâl?” Răspuns: „- Da, mai ales dacă nu îți ții gura!”

• Întrebare la Radio Erevan: „ - Știți cum s-a sinucis poetul Maiakovski?” Răspuns: „ - Nu știm cum s-a sinucis, dar știm că ultimele lui cuvinte au fost: „- Nu trageți, tovarăși!”

*

Program

În luna Ianuarie avem următorul program de slujbe: **1 Ian.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **2 Ian.**(colindul cu Botezul în Bârda); **3, 4, 5 Ian.** (colindul cu Botezul în Malovăț); **6 Ian.(**slujbă la Bârda de la ora 8; slujbă la Malovăț de la ora 10.30); **7 Ian.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **9 Ian**.(Malovăț-Bârda); **10 Ian.**(Malovăț); **16 Ian.**(Malovăț-Bârda); **17 Ian.**(Bârda); **23 Ian.**(Malovăț-Bârda); **24 Ian.**(Malovăț); **25 Ian.** (Malovăț-Bârda); **30 Ian.** (pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **31 Ian.** (Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Slăvitul Praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos și celelalte Sărbători să vă aducă binecuvântare în tot lucrul cel bun, spor duhovnicesc, bucurie în suflet, iar Anul Nou care vine să ne găsească în pace, liniște sufletească, bună înțelegere și trăire în Duh și Adevăr.

Sărbători fericite! La mulți ani!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XV(2015), nr. 316(16 – 31 Decembrie)

Dragii mei enoriași!

Slăvitul Praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos și celelalte Sărbători să vă aducă binecuvântare în tot lucrul cel bun, spor duhovnicesc, bucurie în suflet, iar Anul Nou care vine să ne găsească în pace, liniște sufletească, bună înțelegere și trăire în Duh și Adevăr. La mulți ani!

*

Magii din noi

Știm cu toții, din Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție, cine au fost magii: oameni învățați, cu o stare materială bună sau foarte bună, care, printre altele, se ocupau și cu cercetarea poziției stelelor și din acest studiu descifrau viitorul omenirii, țării lor sau chiar al unor persoane însemnate. Ei trăiau în Orient. Cercetarea stelelor îi dusese la concluzia că trebuie să vină un Reformator al vieții religioase și morale a omenirii. Așteptau cu înfrigurare acest eveniment. Nu numai ei, ci și în cadrul altor popoare existau înțelepți care ajunseseră la aceleași concluzii. Existau și profeți, adică oameni înzestrați cu puterea de a descifra tainele viitorului. Toți aceștia pregăteau lumea pentru venirea Mântuitorului. Era o așteptare și o speranță mai mult sau mai puțin mărturisită, mai ales că omenirea era

scârbită de starea de decădere a religiilor lumii vechi, de abuzurile clerului acelor religii, de păcătoșenia în care trăiau, de orgiile ce se petreceau la sărbătorile religioase, de nenumăratele jertfe de animale și de oameni, care se oficiau zilnic în numele unor zeități imaginare. Apariția stelei miraculoase îi face să-și părăsească familiile, averea și toate rosturile și să plece în căutarea Noului Născut.

Și noi ne asemănăm magilor din Biblie. Câți dintre noi nu simțim de multe ori nevoia de schimbare a vieții, a obiceiurilor noastre. Simțim nevoia unei purificări morale, unei înălțări pe scara spirituală. Oricât de mult ne-ar place un păcat, o patimă, la un moment dat avem nostalgia stării de curățenie din copilărie, am vrea să fim iar curați sufletește, așa cum eram în copilărie. Uneori nu suntem mulțumiți cu ocupațiile noastre, cu meseria pe care o practicăm și am vrea să facem altceva, care ne-ar înnobila, care ne-ar place mai mult. Majoritatea suntem nemulțumiți de prezent și ne dorim un viitor mai fericit, dacă nu pentru noi, măcar pentru copiii noștri. Așa cum așteptau magii o schimbare, o îmbunătățire a vieții lor și a semenilor lor, așteptăm și noi, mai mult sau mai puțin conștient de aceasta.

Aflând de venirea Reformatorului, magii pleacă în întâmpinarea Lui, ca să I se închine. Înfruntă pericolele unui drum lung și plin de răufăcători, își părăsesc rosturile unei vieți obișnuite, familia, bunurile, afacerile și pleacă să-L întâlnească pe Împăratul Lumii, care S-a născut undeva. Ispitele, capcanele și încercările sunt multe, dar nici Dumnezeu nu rămâne pasiv la căutarea lor. Informațiile din Biblie ne vorbesc numai de viclenia lui Irod, dar tradiția ne vorbește de mult alte încercări grele la care sunt supuși magii, pentru a nu ajunge la țintă.

Și noi sunt supuși la tot felul de ispite, încercări și hățișuri, când ne hotărâm să părăsim viața păcătoasă, patimile noastre de tot felul și să ne îndreptăm spre Hristos și viața curată, pe care ne-o propune El. Imaginați-vă un bețivan, care

vrea să se lase de băutură, sau un fumător înrăit, care vrea să se lase de fumat, prin câte încercări trec pentru a-și învinge patima. Irod îi pândește la tot pasul și încearcă să-i înșele.

Magii reușesc să ajungă la Noul Născut din ieslea Betleemului și I se închină, aducându-I daruri. Sunt fericiți, că și-au atins ținta. Așteptarea lor n-a fost zadarnică, sacrificiile drumului nu au fost degeaba. Ei n-au fost niște naivi, niște romantici, ci au fost oameni învățați, pe care știința nu i-a înșelat. Acum își văzuseră visul cu ochii și speranța li se împlinise.

Creștinul păcătos, care se hotărăște să-și schimbe viața, să și-o îmbunătățească și să se apropie de Hristos, are posibilitatea să-L primească pe Domnul Hristos în ființa lui prin Sfânta Împărtășanie, care este Trupul și Sângele Mântuitorului. Hristos se naște în ieslea săracă a sufletului omenesc. E o șansă pe care numai un Dumnezeu iubitor ne-o putea oferi!

Magii ascultă sfatul îngerului de a nu se mai întoarce în țara lor pe drumul pe care au venit, pentru a nu-l mai întâlni pe Irod. Ei ascultă și se întorc pe altă cale în țara lor, ca să ducă acolo vestea cea bună compatrioților lor.

Biserica ne sfătuiește ca, după ce ne spovedim și ne împărtășim, să ne ferim ca de foc să nu mai păcătuim, să ne transformăm viața, să devenim adevărați creștini, că să nu-L ucidem pe Hristos în sufletul nostru, prin revenirea la păcatele de dinainte. Magii au ascultat, dar noi ascultăm aceasta? Câți dintre noi ne spovedim și ne împărtășim, apoi, ieșind din biserică, începem să vorbim cu rele, să înjurăm, să drăcuim, să ne certăm unii cu alții, să ducem exact aceeași viață de până atunci? Câți nu ne oprim direct la cârciumă, ca să bem alcool, să fumăm, să bârfim, să uneltim? Cui folosește? Irod abia așteaptă să facem aceasta pentru a-L goni pe Hristos din

sufletul nostru, pentru a fi cu el și a-i sluji lui și a-i face voia lui, spre pierderea sufletului nostru.

Magii ne dau o lecție de credință, de speranță, de ascultare, de luptă pentru atingerea unui ideal măreț. Dumnezeu să ne ajute ca să le fim asemenea!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea Împărăției,** mai spicuim un fragment:

,,SFATURILE EVANGHELICE. Porunca desăvârşirii s-a dat încă prin Legea veche evreilor, dar cu deosebire s-a dat prin Legea nouă creştinilor. Desăvârşirea şi sfinţenia sunt cele ce măsoară apropierea sau depărtarea noastră de Dumnezeu. De aceea, în trei cete se rânduiesc ostaşii războiului duhovnicesc, în: chemaţi, aleşi şi credincioşi, sau cu altă numire: începători, sporiţi şi desăvârşiţi.

Dar s-a ales o ceată de creştini, care găsesc înlăuntrul lor îndemnarea sau chemarea numai spre viaţa duhovnicească, ca singurul rost vrednic al vieţii. Aceştia sunt călugării.

Precum când merg la oaste, oamenii lumii lasă toată grija de acasă, ca sa nu-i încâlcească în vremea ostăşiei, aşa şi nevoitorii mântuirii lasă toată grija lumii, pentru împăratul cerurilor. Dacă la intrarea în viaţă sunt de ajuns poruncile şi sângele Mielului, pentru ajungerea desăvârşirii, însă, sfaturile Evanghelice se fac porunci. Sfaturile Evanghelice sunt tot porunci pentru cine are înzestrarea de a le împlini. Şi o au mult mai mulţi, după cum întâmplările vieţii îi dovedeşte şi iarăşi înzestrarea aceasta şi-o desăvârşesc mult mai puţini, din lipsa de povăţuitori desăvârşiţi. Printre sfaturile evanghelice sau poruncile desăvârşirii, cea dintâi e lepădarea de lume. Cine se leapădă de lume nu mai stă la cumpănă, între preţul lumii întregi, de i-ar da-o cineva toată în stăpânire până la sfârşitul

veacurilor, şi între preţul sufletului, curăţit şi strălucit de slava lui Dumnezeu, în viaţa de apoi. Faţă de slava aceea, ale lumii de aicea toate sunt noi. Lepădarea de lume e o convingere, pe care poţi s-o ai şi în mijlocul lumii stând, precum poţi să n-o ai în mijlocul pustiei petrecând. Dar cei ce se mântuiesc, toţi trebuie s-o aibă. Călugării, deci, vrând să înveţe ştiinţa mântuirii, sau meşteşugul izbăvirii din cele de aici şi strămutarea în cele de dincolo, dau aceste trei sfinte făgăduinţe: sărăcia, fecioria şi ascultarea.

Făgăduinţele acestea, când sunt făcute dintr-o convingere statornică, surpă pe rând toate patimile şi izbăvesc pe nevoitor de toate cursele vrăjmaşului; căci acestea sunt sfaturile evanghelice şi urmarea Mântuitorului. Astfel, sărăcia e dezlipirea sufletului de orice lăcomie de avere sau iubire de argint, precum şi dezlipirea de gândul averii. Cel dezlipit cu sufletul de acestea, de va şi avea avere în grijă, nu va fi împătimit de ea şi nu-şi va pierde cumpătul, când s-ar întâmpla să o piardă. Fecioria stă împotriva a toată desfrânarea. Nevoinţa ei urmăreşte să aducă firea la linişte sau la nepătimire, ca la o stare de la sine înţeles a firii, pe care firea a avut-o odată. Ascultarea, însă, e făgăduinţa cea mai grea: mucenicia pe viaţă. Toţi i-au zis aşa. Greutatea ei cu adevărat stă şi în îndărătnicia firii, sălbătăcită de păcate, dar stă şi în scăderile povăţuitorilor. Dacă povăţuitorii n-au cuvântul acoperit cu o sporită viaţă duhovnicească şi nu au patimile stinse, n-au cu ce te îndemna la ascultarea desăvârşită, decât cu puterea mărimii, sau cu mărimea puterii. E vorba de o ascultare, care opreşte mintea ascultătorului de a mai cumpăni cuvântul şi sare să-1 facă întocmai, chiar de l-ar costa viaţa. Ascultătorul nu mai face nici o socoteală cu viaţa, liniştit că duhovnicescul său părinte i-a luat grija vieţii şi 1-a scutit de toate primejdiile socotirii. Desăvârşit nu poţi asculta decât de un sfânt. Aceştia însă fug de slujba poruncirii.

*

File de jurnal – 30 oct. 1981

Am ajuns în București. Am lăsat geamantanul la gară și am plecat în oraș. Până pe la 9.30 am căutat un local obișnuit să mănânc ceva. Mi-era tare foame. La toate localurile pe care le-am cunoscut eu în zona Gara de Nord-Piața Romană-Magistrală-Piața Unirii a fost imposibil. Unele erau închise, altele erau în renovare, altele erau expoziții culinare ,,fără vânzare". E tare caraghios să vezi în vitrină tot felul de bunătăți alterându-se și să nu poți cumpăra nimic. Abia am găsit în cartierul Militari, aproape de magazinul ,,Skoda" un lactobar, unde am luat o omletă și o ciorbă de vită. Omleta a fost cum a fost, dar ciorba, apă acră, avea niște tocătură grosolană de zarzavaturi nefierte și o bucată de vână de vacă, pe care n-am putut s-o mănânc. Am mai luat două plăcinte cu dovleac, singurul desert existent. Știți ce este aceasta? Imaginați-vă două coji uscate de pâine, între care se pune tocătură de dovleac pentru porci. La mine s-a nimerit cotor și coajă foarte multă, așa că am ronțăit din ,,plăcintă" foarte puțin, am plătit, am mulțumit pentru masa deosebit de copioasă și am plecat. În toate părțile sunt cozi. Nici cozile nu ni le mai cumpără nimeni! În magazinele din centru stau rafturile pline cu ulei, zahăr și făină, dar când te apropii să cumperi, ți se spune discret: ,, - Vindem pe bază de tabel la cei din zona noastră!" Clar, nu?!"

*

Starea parohiei

La sfârșit de an, fiecare om și fiecare instituție își fac bilanțul. Își analizează fiecare succesele și poticnirile, trage concluziile necesare și încearcă să privească spre viitor cu speranță de mai bine. Așa se întâmplă și în viața unei parohii. Așa am procedat în fiecare an, având grijă să nu lăsăm

„corabia” să se lovească de stânci, să nu se scufunde, ci să plutească mai departe, împlinindu-și astfel rostul.

Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru tot şi pentru toate, căci fără El suntem praf şi pulbere. Atât cât vrea El mai fiinţăm pe acest pământ, ne mai bucurăm de fiecare zi ce ne-o dăruieşte, de fiecare anotimp, de fiecare clipă fericită, pe care mai avem prilejul s-o trăim!

Vă mulţumim cordial tuturor pentru tot sprijinul ce ni l-aţi dat în cursul anului 2015! Vă mulţumim tuturor celor care ne-aţi primit cu colindul, atât la Crăciun, cât şi la Bobotează, după datina străbună, ca nişte adevărate familii de creştini! Vă mulţumim cordial pentru darul ce ni l-aţi făcut, fiecare după voia şi posibilităţile ce le-ați avut, dar mai ales pentru bunăvoinţa creştinească şi românească. Să dea Dumnezeu să vă găsim pe toţi sănătoşi şi cu voie bună mulţi ani de aici înainte!

Au fost şi momente fericite şi mai puţin prielnice, dar le-am depăşit cu bine. Făcând un scurt bilanţ, putem spune că activitatea s-a desfășurat pe mai multe planuri, astfel :

- ***<u>În domeniul liturgic</u>*:** Am oficiat Sf. Liturghie în duminici și sărbători, toate celelalte servicii religioase după rânduială, cât și cele solicitate de credincioși. Nu cunosc vreo nemulțumire din partea vreunui enoriaș de-al nostru și nu s-a înregistrat vreo reclamație din partea cuiva în acest sens. Am avut frecvență bună la biserică. Starea morală a credincioșilor noștri este bună, cu unele mici excepții, în special din domeniul alcoolismului. Am înregistrat mai multe cununii ale unor familii care trăiseră în concubinaj. Sărbătorile au fost respectate în cea mai mare măsură. Sectarii au avut mai multe tentative de a se infiltra în parohia noastră, dar s-au lovit de rezistența Dvs. și n-au avut succes. Mai sunt două familii, una aparținând cultului baptist și alta martorilor lui Iehova, dar nu desfășoară activități prozelitiste. Am oficiat, în 2015, **17 botezuri;** dintre acestea, **5** au fost din afara parohiei! Am oficiat **7 cununii;**

dintre acestea, **1** a fost din afara parohiei. Am oficiat **19 înmormântări**. Este alarmantă situația din Bârda. Satul se depopulează an de an cu zeci de locuitori. Cu aproape fiecare înmormântare rămâne și o casă pustie! Cu prilejul celor patru Posturi Mari din timpul anului, am spovedit și împărtășit **715 enoriași** de toate vârstele. Nu socotim aici pe acei enoriași care au solicitat preotul pentru a-i spovedi și împărtăși în restul timpului, unii făcând aceasta din șase în șase săptămâni.

- ***<u>În domeniul economic și administrativ,</u>*** putem spune că a fost un an dificil, iar criza economică din țară și din lume s-a făcut simțită. Am reușit să menținem contribuția de cult la aprecierea credincioșilor, după principiul ***„fiecare dacă vrea și cât vrea să dea, serviciile religioase fiind gratuite”***. În Bârda au achitat **94,66%**; în Malovăț au achitat **95,75%.** La nivel de parohie au achitat **95,42%**, mai mult decât în 2014 cu **1,62 %**. Aceasta s-a ridicat de la **1 leu** la **330 lei.** Fruntașe în cele două sate au fost două bătrâne văduve. Avem și miliardari în parohie (socotind în lei vechi), care, ocupați până peste cap cu treburile, au uitat să contribuie măcar cu un leu la susținerea bisericii! Preotul a fost la dispoziția tuturor, indiferent dacă solicitantul a achitat sau nu ceva pentru contribuția de cult. Am putut să menținem și anul acesta **serviciile religioase gratuite.** Am primit ajutoare bănești de la credincioși din afara parohiei, culminând cu **Părintele Pr. Gheorghe Vasilescu** din Torino(Italia)**,** care a donat **2.583 lei**, cât și din partea unor fii ai parohiei noastre din afara parohiei, sau oameni de bine complet străini de parohia noastră. Ne-am achitat la timp toate subvențiile și datoriile față de instituțiile bisericești superioare și de stat, cât și altele cu care am avut relații(tipografia, spre exemplu). Am vândut **342 kg.** lumânări, **500** calendare, numeroase **icoane** diverse, **10 kg. tămâie** și sute de cărți diferite. Am predat fabricii de lumânări **180 kg.** resturi topite. Am curățit cimitirele din Malovăț și Bârda în primăvară și în

toamnă. Am văruit amândouă bisericile și le-am vopsit acoperișurile. Am făcut curățenie generală după Paști la amândouă bisericile. Am pus mochetă în tinda și pe scara bisericii din Bârda. Am reparat gardul bisericii din Bârda, am consolidat pe cel al bisericii din Malovăț. Am construit bordură de jur-împrejurul bisericii din Malovăț, cât și alei prin curtea bisericii de la Malovăț. Am reparat tencuielile interioare ale bisericii din Malovăț. Am pus icoană exterioară la intrarea în biserica de la Bârda. Am construit un analog din lemn sculptat la biserica din Malovăț. Am realizat trei tablouri cu regretatul preot Ioan Sfetcu la biserica de la Bârda. Am dotat biserica de la Malovăț cu un rând de veșminte. Nu s-au cerut bani pentru aceste lucrări enoriașilor noștri. Dacă cineva s-a supărat pentru acest lucru, îi cerem scuze! Dacă nu-i trece supărarea, îi tăiem nasul. Scurt! Salarizarea e la zi, impozitele și toate celelalte datorii achitate. Vânzarea de cărți a fost foarte deficitară. Timp de o lună(octombrie) am înregistrat deficit în gestiune de **2.000 lei**. Reușim să trecem în 2015 cu un sold de **7.736,16 lei**! Nu e mare, dar e bun de sămânță!

- ***<u>În plan caritabil și social</u>*** a fost un an bun. Am reușit să donăm la majoritatea slujbelor din duminici și sărbători credincioșilor participanți la slujbe și unor bolnavi și bătrâni din parohie câte trei pâini. Nu am putut să donăm pâine în marile sărbători, din cauză că brutăria n-a lucrat în acele zile. Am reușit, așadar, să donăm în 2015 pâine astfel: Ian.: **860 pâini;** Febr.: **830 pâini;** Mart. **1.200 pâini;** Apr.: **870 pâini;** Mai: **915 pâini;** Iun.: **650 pâini;** Iul.: **690 pâini;** Aug.: **1.155 pâini;** Sept.: **660 pâini;** Oct.: **600 pâini;** Nov.: **830 pâini;** Dec. **950 pâini.** Așadar, în anul 2015 s-au donat **10.210 pâini,** cu **68 pâini** mai mult decât în 2014. Vom continua și în 2016 această activitate. Dacă nu vom reuși să mai donăm câte trei pâini, vom da câte patru! Copiilor prezenți la slujbe li s-a donat și ciocolată**(350 buc.)**. În duminica de dinaintea Crăciunului și

în prima zi de Crăciun am donat unor familii și enoriași din Malovăț cu situații dificile **71 kg** alimente trimise de Parohia Albacete din Spania. În 2015 am donat bani unor enoriași și familii din parohie și din afara parohiei aflate în situații de dificultate, cu prilejul Sf. Paști și Crăciunului, dar și în timpul anului. Aceste ajutoare bănești au totalizat **4.400 lei.** V-am ținut la curent în „*Scrisoarea pastorală*”, de fiecare dată, cu numele persoanelor care au primit ajutoare și valoarea acestor ajutoare. Am publicat vol. **Călăuză biblică,** ediția a III-a şi am donat câte un exemplar fiecărei familii din parohie şi acelor familii şi persoane din afara parohiei, care ne-au ajutat cu cel puţin **50 lei** în cursul anului. Din **Viețile Sfinților,** vol. V, pe care l-am tipărit anul trecut, s-au donat până în mai 2015 **312 exemplare.** Până la 31 dec. 2015, din vol. **Călăuză biblică** s-au donat **242 ex.** Dintre acestea, **25 ex.** le-am trimis în străinătate, iar **103 ex.** în țară. Așteptăm pe ceilalți enoriași să-și ia cartea..

- ***<u>În plan cultural</u>*** a fost un an bun şi 2015. Am continuat să publicăm „*Scrisoarea pastorală”* din două în două săptămâni şi s-o răspândim gratuit în parohie şi în afara parohiei pe suport hârtie, dar şi pe internet. În momentul de faţă, publicaţia noastră are un tiraj de **1.000 ex.** şi tirajul creşte, existând solicitări în acest sens din ţară şi din străinătate. „*Scrisoarea pastorală”* a fost preluată și republicată, parțial sau în întregime, de diferite publicații din țară și străinătate. Am publicat sau reeditat următoarele cărţi: Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, **Scrisoare pastorală”,** vol. VI(675 pag); Melania Caragioiu(Canada), **Mingea;** Gr. Maerean, **Chemări la Domnul,** vol. X; Pr. Stelică Zoican, Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, **Oameni, fapte, întâmplări**(224 pag.); **Talisman, Tatăl nostru**(în zece limbi); Pr. D. Bălașa, **Marele atentat papal împotriva poporului român,** ediția a II-a(190 pag.); Pr. D. Bălașa, **Țara Soarelui sau Istoria Dacoromániei,**

ediția a II(344 pag.); Pr. D. Bălașa, **Dacii de-a lungul mileniilor,** ediția a II-a(286 pag.); Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, **Călăuză biblică,** ediția a III-a(426 pag.); Pr. Sebastian-Cătălin Hogea(Spania), **Traista cu gânduri**(137 pag.), **Viața lui Iuda**, ediția II-a(42 pag.); Pr. Gh. Paschia, **Dicționarul bunei-cuviințe creștine,** ediția a II-a; M. Eminescu, **Poezii**(191 pag.). Aşadar, 14 cărţi în 12 luni. Mai mult n-am putut! Am răspândit numeroase exemplare din aceste cărţi și din cele publicate în anii anteriori în ţară şi străinătate, în ţări precum : Grecia, Cipru, Moldova, Franţa, Germania, Olanda, Italia, Spania, Belgia, Canada, S.U.A., Australia etc. Am reușit să publicăm numeroase articole și studii în reviste și volume apărute în țară și străinătate. Preotul Dumneavoastră a continuat să predea Religia la Liceul Economic din Tr. Severin până în iunie 2015 la 250 elevi de clasele XI-XII, după care nu a mai fost vrednic pentru această activitate. După cum vă spuneam altădată, n-a mai corespuns la înălțime, la greutate, la zâmbet etc. Cei cu putere de decizie au socotit că e mai potrivit să pășuneze caprele, decât să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu de la catedră. A participat la câteva simpozioane în județ și în ţară, cât și la emisiuni de televiziunea locală(Datina) și națională(Antena I și III). A participat la festivitatea de decernare a titlului de „doctor honoris causa” Prof. Univ. Dr. Wolfgang Mieder la Universitatea din București. O fi mult, o fi puțin, Dumnezeu știe! Atât am putut face! Slavă Domnului pentru tot și pentru toate!

Am reușit să facem două excursii cu enoriași din parohie și din afara parohiei la Mânăstirea Prislop din Județul Hunedoara și una în județul Mehedinți, la Godeanu.

Tot meritul pentru aceste realizări vă revine Dvs., cei care ați contribuit cu mult sau puțin la fondurile parohiei. Fără banii Dvs., preotul ar fi fost ca o mașină fără benzină! Vă

mulțumim frumos ! În numărul viitor vom vedea ce avem de făcut pentru 2016.

*

Ajutoare și donații. Contribuția de cult

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Mătuș Natalia**(Timișoara)**: 500 lei; Domnul Bogdan Soare** (București), **Doamna Ivanovici Florica**(București), **Doamna Enache Maria** (București) și **Doamna Dițu Angela**(București): câte **250 lei; Domnul Prof. Univ. Dr. Mircea-Ioan Popa** (București) și **Doamna Petruța Freund**(Aschaffenburg-Germania): câte **210 lei; Domnișoara Prof. Univ. Dr. Ionașcu Georgeta** (București), **Doamna Ing. Doina Teșilă**(Tr. Severin), **Doamna Butoi Denisa** (Londra-Anglia), **Doamna Săvescu Aurelia**(Tr. Severin); **Doamna Popescu Mirela** (Tr. Severin), fiice ale satului Malovăț), **Doamna Prof. Iacov Raluca**(Tr. Severin), **Domnul Mema Irinel**(Tr. Severin), **Domnul Motreanu Constantin**(Timișoara), **Domnul Rochian Tudor** (Tr. Severin), **Domnul Trocan Pantelie**(Tr. Severin), **Domnul Iosif Cioloca**(Timișoara), **Domnul Pană Liviu**(Tr. Severin), **Domnul Ile Teodor**(Sânicolaul Mic-AR), **Domnul Ceontea Traian**(Tr. Severin) și **Domnul Popescu Ion**(Tr. Severin), fii ai satului Bârda, **Doamna Prof. Univ. Dr. Zamfira Mihail** (București), **Doamna Farm. Golea Nicoleta**(Tr. Severin), **Doamna Mocănașu Elena**(Tr. Severin), **Familia Mihăilescu** (Tr. Severin), **Domnul Căprioru Viorel**(Italia), fiu al satului Malovăț: câte **100 lei; Domnul Bâlgăr Anton** (Tr. Severin): **68 lei; Domnul Mănescu Alexandru**(București): **64 lei; Doamna Barbu Ioana**(Buftea-IF): **60 lei; Domnul Boroancă Petrișor**(Tr. Severin), **Domnul Duțoniu Ion**(Tr. Severin), **Domnul Stănciulescu Gheorghe**(Tr. Severin), **Domnul Buțan Andrei**(Tr. Severin), **Domnul Tănase Ștefan** (München-

Germania), **Domnul Rolea Titu**(Schela-MH), **Domnul Rolea Gh. Aurel**(Schela-MH) și **Domnul Luca Vasile**(Tr. Severin), fii ai satului Bârda, **Doamna Deatcu Viorica**(Tr. Severin), **Doamna Filip Cornelia**(Tr. Severin) și **Doamna Nicolae Victoria**(Tr. Severin): câte **50 lei;**

Până la 31 decembrie, contribuția de cult pe 2016 a fost achitată astfel: **în Bârda au achitat 72,11%; în Malovăț au achitat 70,21%.** La nivel de parohie au achitat **70,80%.** Contribuția de cult achitată până acum a fost: cea mai mică de **5 lei,** iar cea mai mare de **200 lei în Bârda(Domnul Botoșan Dumitru) și de 155 lei în Malovăț(Domnii Crumpei Gheorghe și Tănase-Osiac Dumitru).**

Părintele Sebastian-Cătălin Hogea de la parohia Albacete(Spania) ne-a trimis **71 kg alimente diverse,** pe care le-am distribuit pe bază de tabel unor familii și persoane din Malovăț cu situații economice mai grele. Părintele a fost foarte mulțumit de felul cum i-am publicat cartea. A invitat pe preotul Dvs. să-i facă o vizită în Spania. Noroc cu teama de avion, că altfel nu scăpam!

Cântărețul parohiei noastre, **Stănciulescu Cristian,** a achitat pâinea donată duminică, 20 Decembrie, în valoare de **140 lei.**

Celor menționați mai sus, cât și celor ce au achitat mai puțin, la mulțumim cordial și rugăm pe Dumnezeu să le răsplătească jertfa!

În cursul lunii decembrie am donat pâine enoriașilor prezenți la slujbă și nu numai, astfel: **6 Dec.**(Malovăț): **260 pâini; 13 Dec.**(Bârda): **100 pâini; 20 Dec.**(Malovăț): **172 pâini; 25 Dec.**(Malovăț): **218 pâini; 26 Dec.**(Bârda): **108 pâini; 27 Dec.** (Bârda): **92 pâini.** Așadar, în decembrie s-au donat **950 pâini.** Copiilor li s-au donat și ciocolate.

*****

Plăți

În această perioadă, am făcut câteva plăți mai mari, astfel: **1.050 lei** ajutoare de Crăciun; **300 lei** tipografiei pentru **Viața lui Iuda; 500 lei** tipografiei pentru Gh. Paschia, **Dicționarul bunei-cuviințe creștine; 286 lei** pentru hârtie de scris; **131 lei** pentru ciocolată; **420 lei** pentru pâinea donată în octombrie; **595 lei** pentru pâinea donată în noiembrie; **665 lei** pentru pâinea donată în decembrie; **65 lei** protoieriei pentru vin; **178 lei** protoieriei pentru cărți; **2.239 lei** protoieriei pentru calendare; **50 lei** poștei pentru colete, cât și altele mai mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: ***„Scrisoare pastorală”-315,*** în „Armonii culturale”, Adjud, 2015, 20 dec., ediție on-line (*http://armoniiculturale.ro*); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, 2015, 22 dec., ediție și on-line (*https:// ebibliothecaseptentrionalis. wordpress*); **Bâta ciobănească,** în „Națiunea”, București, 2015, 21 dec., ediție on-line(*http:// www.ziarulnatiunea.ro*); **Bocetul și ritualul înmormântării în nordul județului Mehedinți,** în „Națiunea”, București, 2015, 13 dec., ediție on-line (*http://www. ziarulnatiunea.ro*); **Cămășuța lui Hristos,** în „Națiunea”, București, 2015, 24 dec., ediție on-line (*http://www.ziarulnatiunea.ro*); în „Apollon Junior”, Urziceni, an. III(2016), nr. 1(ian.), p. 19, ediție on-line (*www.revista apollon.ro.*); **Capcana din seminar,** în „Apollon”, Slobozia, 2016, nr. 1(Ian.), p. 18, ediție on-line (*www.revista apollon.ro.*); **Islamizarea Europei,** în „Apollon”, Slobozia, 2016, nr. 1(Ian.), p. 27-28, ediție on-line (*www.revista apollon.ro.*); **Biserica cu șerpi,** în „Apollon”, Slobozia, 2016, nr. 1(Ian.), p. 30, ediție on-line(*www.revista*

apollon.ro.); **România tainică,** în „Appolon”, Slobozia, 2016, nr. 1(Ian.), p. 34, ediție on-line(*www.revista apollon.ro.*);

*

Zâmbete

● Proverb românesc: „*Mai bine însurat de două ori, decât mort o dată!*”

● Cu prilejul colindului cu Crăciunul, am auzit pe o noră spunând soacrei sale… „***Mămică!”***

● O bătrână venea de la biserică. Era foarte încântată, parcă plutea. Cineva a întrebat-o: „ - De unde vii, mătușă?” „- Vin de la biserică, muică! De-ai ști ce frumos vorbi părintele….!” „- Dar ce spuse?” „- Nu știu eu ce spuse, dar tare frumos îi zise! Ne purtă și prin cer și pe pământ! Tare frumos!”

● „- Vecine, de ce ai tăiat coada câinelui?” „- Se bucura când venea soacră-mea pe la noi!”

● Cunoscuta cântăreață de muzică populară, Doamna Mioara Velicu, a spus că „*Moldovencele sunt de două feluri: doamne și Doamne-ferește!”* Știa dânsa ce știa, mai ales că este moldoveancă!

•„- E adevărat că în Uniunea Sovietică porumbul crește ca stâlpii de telegraf?” Radio Erevan: „- Da, uneori chiar și mai rar!”

*

Spovediri și împărtășiri

În zilele rânduite, au fost spovediți și împărtășiți, la biserică și în sat, **33+67+6=106 enoriași.** Între aceștia a fost și un student în ultimul an de facultate, care se spovedește și împărtășește regulat în marile posturi de la 8 ani.

*

Anunt

Un enoriaș al parohiei noastre vrea să cumpere o vacă de prăsilă. Informații la preot.

*

Program

În luna Ianuarie avem următorul program de slujbe: **1 Ian.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **2 Ian.**(colindul cu Botezul în Bârda); **3, 4, 5 Ian.** (colindul cu Botezul în Malovăț); **6 Ian.(**slujbă la Bârda de la ora 8; slujbă la Malovăț de la ora 10.30); **7 Ian.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **9 Ian**.(Malovăț-Bârda); **10 Ian.**(Malovăț); **16 Ian.**(Malovăț-Bârda); **17 Ian.**(Bârda); **23 Ian.**(Malovăț-Bârda); **24 Ian.**(Malovăț); **25 Ian.** (Malovăț-Bârda); **30 Ian.** (pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **31 Ian.** (Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Slăvitul Praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos și celelalte Sărbători să vă aducă binecuvântare în tot lucrul cel bun, spor duhovnicesc, bucurie în suflet, iar Anul Nou care vine să ne găsească în pace, liniște sufletească, bună înțelegere și trăire în Duh și Adevăr.

Sărbători fericite! La mulți ani!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XV(2016), nr. 317(1 – 15 Ianuarie)

Dragii mei enoriași!

La început de an 2016, rog pe Bunul Dumnezeu să reverse asupra Dumneavoastră și celor dragi ai Dumneavoastră sănătate, bucurii, împliniri în toate cele bune, puterea de a nu vă pierde speranța și credința, să aveți pace, liniște sufletească, bună înțelegere și trăire în Duh și în Adevăr!

La mulți și fericiți ani!

*

Vreme și vremuri

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am pășit în noul an. Unii ne bucurăm, alții privim cu nostalgie în urmă la anii ce s-au dus, alții cu speranță sau cu teamă către viitor. Oricum, cuvintele Poetului sunt mai actuale ca oricând în această perioadă: „*Cu mâine zilele-ți adaogi,/ Cu ieri viața ta o scazi/ Și ai, cu toate astea,-n față/ De-a pururi ziua cea de azi!”*

Pentru Dumnezeu nu există această împărțire a timpului, așa cum o avem noi. Pentru el *„o mie de ani sunt ca o clipă”*. Pentru noi măsurarea și împărțirea Timpului este necesară, pentru a ne aduce aminte că suntem călători pe acest pământ, că am adăugat un an în buchetul vieții noastre, sau că ne-am mai apropiat un pas de Marea Întâlnire cu Judecătorul lumii.

Parcă mai mult ca oricând, privesc cu teamă către viitor. Nori tulburi se abat peste lume, ceața se intensifică la orizont și lumea e tot mai debusolată. Parcă am început să n-o mai înțeleg. Vorbeam întotdeauna de „evoluția lumii” de la un an la altul, de la un secol la altul. Tot mai sus, tot mai sus, urcând pe culmi….! Azi mă întreb, dacă nu cumva este vorba, în realitate, de o involuție a lumii, adică o coborâre. Desigur, trebuie să recunoaștem că, sub aspect tehnic, omenirea a făcut progrese inimaginabile în secolele trecute și fiecare dintre noi poate constata acest lucru. Aparatura și mașinăriile de tot felul ne-au inundat viața. Din păcate, ne-au făcut pe mulți dintre noi robii lor. Observ, însă, că se neglijează tot mai mult cea mai de preț valoare a planetei noastre: Omul.

Parcă, în mod sistematic, cineva, de acolo de la cârma pământească a lumii, caută să facă din om o mașinuță oarecare, un roboțel fără personalitate. Sunt distruse treptat valori spirituale, morale și sociale milenare. Punem în loc niște aberații, de care strămoșii noștri nici nu ar fi avut curajul să vorbească, fiindcă ar fi intrat în pământ de rușine.

M-aș referi în aceste rânduri doar la familie, lăsând de-o parte otrăvirea zilnică prin mâncare, prin băutură, prin aer, discrepanța dintre lumea bogată și lumea săracă, bolile de tot felul, pentru care se face prea puțin spre a le vindeca, însingurarea omului în mijlocul unei lumi, care mai degrabă seamănă cu o junglă și multe altele.

Fiecare dintre noi, crescuți în spiritul bunei tradiții românești și creștinești, cunoaștem cât de importantă este familia în viața unui om, în viața societății. Așa cum nu trebuie să mai explici că-ți este necesar aerul, apa, mâncarea, tot așa este și familia. Ea este izvor de viață, de iubire, de bucurie, reazim la nevoie, șansa de supraviețuire a omenirii. Este rânduiala lui Dumnezeu pentru lume, fiindcă *„nu este bine să fie omul singur pe pământ, să-i facem lui ajutor dintr-însul!*” Și

i-a făcut-o pe femeie, i-a dat-o cu indicație clară: „*Creșteți și vă înmulțiți! Umpleți pământul și-l stăpâniți!”* Așa a înțeles omenirea milioane de ani și azi suntem peste șapte miliarde de oameni pe pământ. Și toate au fost bune și frumoase și a fost seară și a fost dimineață, adică o rânduială, o ordine clară.

Iată că în vremea noastră s-au ivit oameni, care se cred mai deștepți decât Dumnezeu și vor să aducă o altă ordine, o altă rânduială. Familia nu trebuie să mai fie unirea liber consimțită dintre un bărbat și o femeie, ci „unirea dintre doi parteneri”. Copilul nu trebuie să știe că are tată și mamă, ci părintele 1 și părintele 2, iar aceștia pot să fie amândoi bărbați, sau amândoi femei. Mai multe state zise democratice au adoptat legi, care permit „căsătoria” dintre doi bărbați și dintre două femei. Lucrurile acestea se petreceau până anul trecut în țările de religie catolică și protestantă. Anul trecut a legiferat și Grecia această orgie. Grecia, vârful de lance al Ortodoxiei, de foame, de sărăcie, a fost nevoită să cedeze. Au îngenuncheat-o! Mai sunt în Europa vreo șaisprezece state, care mai rezistă presiunilor de acest gen. Oamenii de bună credință de la noi au organizat un referendum, care să oblige pe parlamentari să modifice textul Constituției și să prevadă acolo în mod expres, că „familia este unirea dintre un bărbat și o femeie”. Cred că se va reuși să se strângă numărul de semnături cerute de lege, dar se va pune în practică voința poporului? Referendum am fost și pentru schimbarea președintelui și n-a mai fost schimbat; referendum și pentru reducerea numărului de parlamentari la 300 și avem și azi peste 600! Să zicem, totuși, că se va reuși. Va reuși generația noastră. Dar mâine? Va fi la rând generația facebook-lui, a internauților. Va fi generația pruncilor de azi, care învață(sau vor învăța și la noi în anii viitori!) de la grădiniță și până la terminarea liceului, despre actul sexual și perversiunile sexuale. Dacă azi, pentru omul de bună credință lucrurile acestea sunt strigătoare la cer, pentru omul de mâine

ele vor fi ceva „normal”, așa cum este „normal” să umbli cu unghiile netăiate, dar vopsite.

Familia își pierde rolul de a crește și educa pe copii. Atâta vreme cât tu, părinte, nu ai voie să-l atingi cu o palmă sau cu o vorbă pe copilul tău, pierzi orice autoritate asupra lui. Dacă pruncul se va supăra că nu i-ai dat luna să joace fotbal cu ea sau l-ai pus să-și facă lecțiile, te va pârî că-l persecuți și ți-l va lua și-l va duce la orfelinat, ori îl va da unor îngrijitori plătiți.

Parcă n-ar fi fost atâtea și atâtea cauze care duc la destrămarea familiilor! Trebuia să pună pe tapet și aceste anomalii. Mâine, eu, ca preot, voi fi reclamat că am refuzat să cunun pe Ion cu Gheorghe, sau pe Marița cu Joița. Voi fi amendat cu cât nu face salariul pe un an întreg, pentru că am încălcat „drepturile omului”. Asta de două ori, fiindcă a treia oară voi intra în pușcărie!

Antihrist își face tot mai simțită prezența în lume, iar desfrânata apocaliptică cutreieră ca un corb al morții peste țări și peste suflete.

Cu un mileniu și jumătate în urmă, un om de o cruzime nemaiîntâlnită a trecut prin foc și sabie pământurile românești. Era regele Atila, conducătorul hoardelor hune, strămoșii ungurilor de azi. Bătrânii noștri îl spuneau „biciul lui Dumnezeu”! Voiau să spună că Dumnezeu îi pedepsește prin acel om pentru păcatele lor.

Privesc cu teamă spre viitor și văd că „biciul lui Dumnezeu” se ridică din nou, gata de-a se slobozi asupra noastră. Musulmanii invadează Europa, leagănul creștinismului. Nu mă refer la amărâții care fug îngroziți de moarte ca să caute un adăpost. Mă refer la cei infiltrați printre ei, care-și fac din curățirea pământului european de scârnăviile destrăbălării morale un ideal, pentru care sunt gata să-și dea și viața. Când fac atentate și lasă în urmă zeci și sute de cadavre, socotesc că și-au împlinit misiunea lor de reformatori ai vieții

morale, de „bici al lui Alah” asupra păcătoșilor. Privesc cu teamă spre viitor, fiindcă, după cum spun statisticile, până în 2050, jumătate din populația Europei va fi musulmană. În Siria au fost creștini și musulmani. Siria avea creștini înainte de a se creștina Sfântul Apostol Pavel. El a primit primele noțiuni ale învățăturii creștine în capitala Siriei, în Damasc. Ei bine! Mii de oameni nevinovați din Siria au fost uciși în ultimii ani pentru simplul motiv că erau creștini. Biserici au fost distruse, case de creștini incendiate, episcopi și preoți uciși sau răpiți și multe-multe alte atrocități.

Privesc spre viitor și tare mi-e teamă că-ntr-o zi cel care va îmbrăca reverenda de preot, va îmbrăca ceea ce se numea „cămașa morții”. Preoția însăși, ba chiar statutul de creștin, vor trebui să aibă din nou dimensiunea martirică, jertfelnică de altădată. Atâta destrăbălare morală nu poate fi spălată decât cu sânge!

Rugați-vă lui Dumnezeu să ne aibă în pază. Sodoma și Gomora ar fi scăpat nemistuite de flăcări, dacă în ele ar fi fost doar zece drepți, adică oameni curați sufletește, nepervertiți de păcate. Haideți să fim noi, românii, cei zece din cetatea Europei, pentru care Dumnezeu să n-o pârjolească!

*

La cumpănă de ani

Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru tot şi pentru toate, căci fără El suntem praf şi pulbere. Atât cât vrea El mai fiinţăm pe acest pământ, ne mai bucurăm de fiecare zi ce ne-o dăruieşte, de fiecare anotimp, de fiecare clipă fericită, pe care mai avem prilejul s-o trăim!

Vă mulţumim cordial tuturor pentru tot sprijinul ce ni l-aţi dat în cursul anului 2015! Vă mulţumim tuturor celor care ne-aţi primit cu colindul, atât la Crăciun, cât şi la Bobotează, după datina străbună, ca nişte adevărate familii de creştini! Vă

mulţumim cordial pentru darul ce ni l-aţi făcut, fiecare după voia şi posibilităţile ce le-a avut, dar mai ales pentru bunăvoinţa creştinească şi românească. Să dea Dumnezeu să vă găsim pe toţi sănătoşi şi cu voie bună mulţi ani de aici înainte!

La cumpănă de ani, se cuvine să facem un scurt bilanţ fiecare dintre noi cu privire la viaţa noastră, la familiile noastre, la speranţele ce le avem de viitor. Dacă n-ar mai fi sărbătorile şi rânduielile acestea ale anotimpurilor, viaţa ar fi ca o lungă călătorie fără popas. Aşadar, să ne oprim un pic în lungul drum al trecerii noastre prin lume şi să ne facem un examen de conştiinţă fiecare. Să ne imaginăm că derulăm filmul vieţii noastre de până acum, cu toate ale sale bune şi rele. Să ne imaginăm, de asemenea, că la acest film ar privi şi Dumnezeu. Ia gândiţi-vă, aţi găsi vreo scenă în acel film de care să vă fie frică, ori să vă roşească obrazul la gândul că va vedea-o Cel de Sus? Sau chiar şi numai ceilalţi semeni ai Dumneavoastră?! E o grea încercare. Căutaţi, de asemenea, să socotiţi dacă aţi făcut tot ce a depins de Dumneavoastră, ca propria familie să dureze, ca soţul, soţia, copiii, părinţii, socrii, cumnaţii Dumneavoastră să aibă o rază de fericire, când s-au aflat în preajma Dumneavoastră, când aţi vorbit, când aţi muncit împreună. Vedeţi dacă aţi făcut vreo fărâmă de bine cuiva, dacă v-aţi făcut întotdeauna rugăciunea, dacă sunteţi împăcaţi cu Dumneavoastră înşivă, cu cei din jur şi, mai ales, cu Dumnezeu. Încercaţi să vă imaginaţi, că în clipa următoare aţi fi chemaţi înaintea lui Dumnezeu, că v-ar sosi ceasul cel din urmă. Aveţi, oare, bagajul făcut? Sunteţi, într-adevăr, pregătiţi de marea călătorie? Aveţi suficiente argumente ca să vă apăraţi la dreapta judecată pentru faptele săvârşite în această viaţă? Sunt câteva întrebări, pe care ar trebui să ni le punem fiecare dintre noi la această cumpănă de ani. Faceţi planuri pentru familia Dumneavoastră, dar ţineţi seamă şi de ceilalţi membrii ai familiei. Vedeţi dacă şi lor le place şi dacă sunt de

acord cu ceea ce vreţi să faceţi. Numai aşa va fi armonie şi unitate în casa Dumneavoastră şi nimănui lehamite nu-i va fi, că staţi sub acelaşi acoperiş! Dumnezeu să vă ajute şi să fie bine!

*

Starea parohiei(II)

În numărul trecut al „Scrisorii pastorale” făceam o analiză amănunțită a vieții religioase din parohia noastră din cursul anului 2015. Colindul cu Botezul ne determină să venim cu câteva completări, pe care le considerăm absolut necesare. În primul rând, mulțumim lui Dumnezeu că avem asemenea creștini în parohia noastră, care păstrează atât cât se mai poate tradițiile noastre strămoșești, credința și datinile. Veniți în număr mare la biserică în duminici și sărbători, sunteți atașați de biserică, nu batjocoriți slujitorii bisericești, ci, dimpotrivă, avem semnale că vorbiți chiar mai bine decât ar trebui despre preotul Dvs. Aveți în casele Dvs. icoane, candele, atmosferă creștinească. În majoritatea caselor icoanele sunt așezate pe peretele dinspre răsărit, pe acel perete nu mai sunt tablouri, postere, decupaje din reviste cu mâțe, câini, lei, șerpi, femei goale și alte bazaconii de acestea. Am găsit case în care cărțile primite de la parohie în ultimii ani erau așezate pe masă, în mijlocul camerei, ca într-o sală de lectură dintr-o bibliotecă. Aceleași cărți le-am văzut în multe case în biblioteci, în altele ele singure formau „biblioteca” familiei. Au fost legați cei mai mulți câini, iar cei care au fost dezlegați s-au dovedit a fi bine educați. Mai mulți dintre ei au încercat rezistența pantalonilor popii, dar nici unul nu a verificat gustul cărnii. Aproape toți enoriașii noștri știu să se închine corect. Am mai întâlnit câteva cazuri, în care oameni în toată firea nu știau acest lucru: fie făceau niște rotocoale cu mâna, parcă s-ar fi apărat de muște, fie dădeau din mână, parcă ar fi tras la ferestrău. Sunt câțiva

enoriași, pe care-i putem număra pe degetele de la o mână, care evită în mod sistematic, de ani buni, să-și arate fața cu prilejul colindului. Altfel spus, fug de icoană, de cruce, de aghiazmă! Nu putem pune, deocamdată, un diagnostic definitiv, fiindcă mai trebuie făcută și proba cu tămâie! Sunt cazuri puține, câteodată unice, dar ele mai există, totuși. Rușine să-i fie preotului!

De aproape patruzeci de ani suntem împreună și în fiecare an v-am explicat, fie verbal, fie în scris, că la Crăciun nu vin în casa Dvs. ca să fac molitvă porcului, ci colindul are alt rost. Încă am mai găsit case cu acel prilej, în care cineva din familie iese la poartă să-i spună preotului: „-Părinte, eu n-am avut porc!” sau „-Părinte, eu nu l-am tăiat!” Că unii dintre Dvs. doresc să facă și molitva cărnii, este foarte bine, dar aceasta nu este obligatorie. Este o rugăciune, o slujbă și atâta tot. La fel de bine se poate face și sfințirea casei, a fântânii etc.

În Malovăț s-au făcut multe construcții noi, s-au consolidat ori s-au extins altele mai vechi, s-au amenajat frumos, au fost dotate cu multă aparatură, ceea ce arată că nivelul de civilizație s-a ridicat simțitor. Mai puțin s-a întâmplat acest lucru în Bârda. Vorbe amuzante, nevinovate, am auzit destule și anul acesta: „ - Este rău, dar tot e bine!” Dacă e vorba de porci, remarcăm că și anul acesta au fost destul de mititei. Nu mai sunt porcii de altădată, care umpleau câte două postăvi cu carne! Nu mai sunt nici câinii de altădată! Acum predomină pechinezii! Criza economică se resimte peste tot. Chiar starea Dvs. de spirit, îngrijorarea față de nevoile de azi, de mâine, spune acest lucru. Mulți, foarte mulți nu aveți serviciu, mulți sunteți plecați în țară sau peste hotare la muncă. Sunt copii lăsați în grija bunicilor, în grija rudelor. Lipsa părinților se resimte în timpul anului, atât la școală, cât și în viața lor în general. Am găsit multe porți deschise între vecini, între părinți și copii, dar am mai găsit și garduri noi construite

între părinți și copii! Am mai găsit frați și consăteni certați și încrâncenați de ani de zile. Să mă ierte astfel de oameni că nu i-am putut împărtăși, dar nu trebuie să ne batem joc de cele sfinte. Faptul că s-au dus în oraș sau în alte parohii și s-au grijit acolo, nu înseamnă mare lucru. Dimpotrivă. Preotul de acolo nu i-a cunoscut. Poate i-a văzut atunci prima dată. El a ascultat doar ce i-au spus dumnealor. Dacă au ascuns că sunt în dușmănie cu cineva sau că e vorba doar de o ciondăreală prietenească, păcatul lor este! Am găsit și mulți bolnavi, bătrâni, săraci și singuri! Din păcate, parcă mai mult ca-n alți ani, am găsit familii destrămate. Nu sunt familii aflate în luna de miere, ci familii cu copii la școli, alții în prag de căsătorie. Nu analizăm aici cauzele, ci deplângem copiii rămași cu un părinte, gospodăriile frumoase pe care și le realizaseră, viața lor de familie de altădată, care părea atât de armonioasă! Poate că nu e totul pierdut! Dumnezeu să le ajute, să le dea pace, înțelegere, împăcare și să nu uite că pasărea din mână e mult mai de valoare decât cea de pe gard!

Dacă Dumnezeu ne va ajuta şi Dvs. îmi veţi fi alături, vom reuşi să mai facem multe lucruri bune împreună, spre slava lui Dumnezeu. Dorim să continuăm publicarea şi răspândirea cărţilor religioase; să continuăm să scoatem şi să vă trimitem *„Scrisoarea pastorală”;* să distribuim gratuit fiecărei familii din parohie şi celor ce ne-au ajutat cartea **Călăuză biblică** și să găsim binevoitori, care să suporte costul viitoarei cărți, pe care s-o tipărim și să v-o donăm de Crăciun, anul acesta**;** să dăm cât mai multe filme cu conţinut religios; să fim prezenţi în presa scrisă şi pe internet cu cât mai multe contribuţii; să cumpărăm şi să instalăm un clopot mai mare la biserica din Malovăţ; să organizăm mai multe excursii cu caracter religios; să continuăm cu donarea pâinii în duminici şi sărbători; să menţinem serviciile gratuite şi contribuţia de cult la aprecierea fiecăruia; să putem să acordăm ajutoare celor

bolnavi, neputincioşi şi tuturor celor loviţi de nenorociri; să intensificăm activitatea pastorală şi misionară; să mărim numărul participanţilor la slujbe şi multe, multe altele, despre care vom vorbi pe parcurs. Dumnezeu să ne ajute!

*

Contribuția de cult

Până la data de 15 Ianuarie, situația contribuției de cult pe 2016 se prezintă astfel: în **Bârda** au achitat **89,93%** din familii; în **Malovăț** au achitat **89,72%** din familii. La nivel de parohie au achitat **89,79%** din familii. E un procent foarte bun. Vă mulțumim frumos tuturor. Contribuția de cult a fost ca în anii precedenți: ***fiecare dacă vrea și cât vrea.*** Nu cred că a fost familie care, vrând să dea ceva pentru contribuția de cult, indiferent cât, să nu-i fi spus: „ - E mult!" „-E prea mult!" „-Nu-i da pe toți!" Nimeni nu a vrut să mă asculte. Răspunsurile veneau prompt: „- Părinte, atâta vreau eu să dau, atâta dau!" „-Îmi pare rău că nu pot să dau mai mult!" „- Sper să mai revin în timpul anului și să mai adaug!" Preotul nu s-a supărat că nu l-ați ascultat. Contribuția de cult s-a ridicat de la **3 lei** la **515 lei**. De data aceasta, campionul absolut este **Doamna Ionașcu Maria,** cu **515 lei.** Și când te gândești că e o văduvă în vârstă, țintuită de mai mulți ani la pat de o boală necruțătoare!!! A ținut dânsa morțiș să-i dea. Dumnezeu să-i răsplătească!

Dintre fruntași, menționăm următorii enoriași:

- ***în Bârda***: **I. Botoșan Dumitru: 230 lei; II**. Popescu Valeria, Pană Elisabeta: câte **170 lei; III.** Horodnic Tudor și Mihăescu Nicolae: câte **150 lei; IV.** Gârbovan Nicolina: **135 lei; V.** Curea Gigi și Turlacu Emil: **130 lei; VI.** Dragomir Bădiță și Gârbovan Ion; câte **120 lei; VII.** Rolea Pantelie: **115 lei; VIII.** Pavel Traian, Luca Nica, Drăghia Tudor și Curea Anica: câte **110 lei; IX.** Dragomir Nicolae, Rolea Ion, Ivașcu Ion, Sfetcu Sorin, Rolea Marina și Șonea Floarea: câte **105 lei;**

X. Motreanu Ilie, Cimpoieru Viorel, Anghel Domnica, Stănciulescu Alexandru, Șeitan Nicolae, Luca-Băleanu Dumitru, Gheran Pantelie, Luca Dana, Sfetcu A. Aurel, Sfetcu George, Stănciulescu Florin, Sfetcu Bebe, Sfetcu Dumitru, Bobocea Savu și Mema Ion: câte **100 lei; XI.** Luca Ana(I) și Sfetcu N. Aurel: **90 lei; XII.** Dragomir Gheorghe: **85 lei; XIII.** Stănciulescu Ion, Mogonea Ion, Malescu Gheorghe, Luca Angelica și Mema Gheorghe: câte **80 lei; XIII.** Butoi Ion: **79 lei; XIV.** Luca Ion, Luca C. Maria, Gheran Paraschiva și Rolea Constantin(I): câte **70 lei; XV.** Botoșan Elena și Duțoniu Gheorghe: **65 lei; XVI.** Curea Dora: **61 lei; XVII.** Curea Viorel, Volintiru Ana, Curea Gheorghița, Cimpoieru Tănase, Luca Aristița, Luca D. Maria, Rolea George și Coman Elena : câte **60 lei; XVIII.** Fruntelată Mihăiță: **62 lei; XIX.** Pâlșu Gheorghe, Luca Jana, Mema Margareta și Tănase Maria: **55 lei; XX.** Mema Ștefan: **52 lei; XXI.** Curea Cristi, Curea Maria, Boroancă Ilie, Luca Gheorghița, Fugașin Aurel, Roată Benonică, Ivașcu Ilie, Curea Ghiță, Luca Gica, Avram Polina, Luca Constantin, Luca Marin, Luca Sandală, Luca Radu-Vasilică, Luca Gh. Maria, Stănciulescu Maria, Duțoniu Valentin, Stănciulescu Petre, Sfetcu Doru, Gheran Stanciu, Bufan Dumitru, Trocan Dumitru, Stoichină Dumitru, Mema Șt. Ștefan, Stănciulescu Ștefan, Mucioniu Dumitru, Zaharescu Gheorghe și Mucioniu Ion : câte **50 lei;**

- ***în Malovăț:*** **I. Ionașcu Maria: 515 lei ; II.** Popescu Mihai: **230 lei; III.** Manolea Elisabeta și Surugiu Mihai (Primarul): câte **170 lei; IV.** Crumpei Gheorghe și Teșilă Elisabeta: câte **165 lei; V.** Bobiț Gheorghe, Ungureanu Constantin și Coman Vasile: câte **160 lei; VI.** Tănase-Osiac Dumitru: **155 lei; VII.** Surugiu Eugenia, Ungureanu Gheorghe, Ghilerdea Sevastian, Oproiu Petre și Borugă Ion: câte **150 lei; VIII.** Crăciunescu Tică și Munteanu Nicu: câte **130 lei; IX.**

Popescu Grigore: **127 lei; X.** Cernea Mihăiță: **125 lei; XI.** Vișan Sevastița, Mănescu Ion, Manolea Nicolae, Ionașcu Ștefan, Tărăbâc Grigore, Vasilescu Petre, Paicu Domnica, Dima Vasile, Nistor Maria, Crașoveanu Valeriu și Glavan Pompiliu: câte **120 lei; XII.** Căprioru Gheorghe, Ungureanu Dumitru, Popescu Gheorghe, Baltac Lida, Bucică Bebe și Dragotă Nicolița: câte **115 lei; XIII.** Bazavan Dumitru, Pereanu Viorel, Surugiu N. Ion, Chiriță Toni, Popescu Marga, Meilă Nicolae, Răchiunoiu Grigore, Ciurel Dumitru, Michescu Ion, Paicu Nicolae și Munteanu Iorgu: câte **110 lei; XIV.** Boncioc Elena(II), Cioabă Margareta, Băleanu Petre, Drăghici Ionuț-Alexandru, Cojocariu Titu, Baltac Guța și Oprișan Sever: câte **105 lei; XV.** Manolea Grigore, Bobiț Claudiu, Coman Constantin, Bazavan Claudiu, Iordache Mihai, Almichi Constantin, Munteanu Dumitru, Bazavan George(Primarul), Pau Claudiu, Băleanu Ioana, Baltac Alexandru, Voican Petre, Mănescu Constantin, Bondoc-Ionașcu Gheorghe, Ilinca Alexandru, Minune Ion și Munteanu Puiu: câte **100 lei; XVI.** Boncioc Dumitru: **82 lei; XVII.** Ionașcu Lucreția, Meilă Iancu și Almichi Ion: câte **80 lei; XVIII.** Cioabă Ioana: **78 lei; XIX.** Coman Dumitru, Voican Ion, Popescu Valentin și Pereanu Constantin: câte **75 lei; XX.** Bondoc Eugenia: **73 lei ; XXI.** Nistor Vasile: **71 lei; XXII.** Tărăbâc Angela, Stroie Sever, Paicu Maria, Popescu Angelu, Popescu Nete, Pera Aurica, Ștefu Constantin, Hurduc Romeo, Ciută Romulus, Meilă Emil, Ciobanu Doru, Giurescu Lucreția, Oprișan Elena, Ciolacu Dumitru, Mănescu Vasile și Papa Vergina: câte **70 lei; XXIII.** Popescu V. Ion și Nistor Elena: câte **67 lei; XXIV.** Glavan Constantin: **66 lei; XXV.** Bobiț Gh. Gheorghe, Jianu Stela, Crețu Florina, Mateescu Mihai, Popescu Dumitru, Paicu Sabina, Tărăbâc Gheorghița, Filip Elisabeta, Bazavan Marin, Michescu Nicolae, Tărăbâc Lucian, Coman Elena și Ungureanu Florin: câte **65 lei; XXVI.** Surugiu Gheorghe și Tătucu Marius:

câte **64 lei; XXVII.** Vișan Dumitru, Vișan Gh. Ion, Micu Valeriu, Pirici Constantin, Crăciunescu Florin, Ciobanu Ilie, Cojocariu Daniel, Pau Olimpia, Mănescu Iulius, Ciobanu Dumitru, Popescu Elena, Ciolacu-Hotăranu Claudiu, Colibășanu Dumitru, Popescu V. Constantin, Crașoveanu Stana, Crăciunescu A. Gheorghe, Ștefu Ion, Pau Daniel, Mănescu Valeria, Bondoc Alexandru, Iorgovan Viorel, Ștefan Stanciu, Cotea Nicu, Guran Constantin, Cosma Victor, Trocan Ion, Borugă Mihai, Hurduc Floarea, Badea Ion, Bondoc Anton, Săftoiu Liviu(II), Badea Marius, Badea Constantin, Munteanu Maria și Cioabă Constantin: câte **60 lei; XXVIII.** Guțescu Elena, Omir Sevastian, Glavan Ion, Mateescu Liviu, Ciobanu Alexandra, Nistor Ion, Borugă Alexandru, Vișan Daniel, Crașoveanu V. Valeriu, Nistor Maria, Meilă Dumitru, Blejdea Gheorghe, Cojocariu Ilie, Oproiu Elena, Meilă Costel(I), Tărăbâc Valentin, Lupșa Dumitru, Căprioru Petre, Vișan Sevastian, Mănescu Elena, Paicu Elena, Meilă Pantelie, Sava Ion, Săftoiu Liviu(I), Pană Viorel, Borcilă Vasile, Pătrulescu Alin și Ciurel Valentin: câte **55 lei; XXIX.** Surugiu Ionel: **52 lei; XXX.** Odoleanu Valeriu: **51 lei; XXXI.** Bobiț Ion, Boncioc Constantin, Popescu Vasile, Mangu Constantin, Borugă Ștefan, Tărăbâc Ion, Ică-Căprioru Gheorghe, Bazavan Gheorghe (Ielești), Baltac Gheorghe, Tănase Dumitru, Mica Dorinel, Baltac Ion, Baltac Ionuț, Glavan Ion, Badea Aurel-George, Mănescu Viorel, Crașoveanu Marian, Baltac Petre, Hadarig Mircea, Munteanu Iancu-Sorin, Borcilă Elena(Țigăreni), Pătrulescu Petre, Bora Ion, Samfira Alexandra, Iorgovan Constantin și Ciurel Florin: câte **50 lei;**

Mulțumim cordial celor de mai sus, cât și celor ce au dat mai puțin și rugăm pe Bunul Dumnezeu să le răsplătească jertfa!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am mai primit și câteva ajutoare și donații din afara parohiei, astfel: **Domnul Ioan-Cătălin Toncea**(București): **1.500 lei; Domnul Căprioru Marius-Emanoil**(Italia), fiu al satului Malovăț: **400 lei; Domnul Nicolae Pera**(Constanța), fiu al satului Malovăț: **300 lei; Domnul Mucioniu Ilie**(Tr. Severin), fiu al satului Bârda, **Domnul Cioabă Dumitru(**Germania), **Domnul Gogoașe Marian**(Tr. Severin), fii ai satului Malovăț, **Domnul Ing. Octavian Cudalbu**(Baia Mare-MM): câte **200 lei; Doamna Rădulescu Gica**(Italia), fiică a satului Bârda, **Domnișoara Avoc. Ramona Ploștinaru** (Caransebeș) și **Domnișoara Avoc. Mariana Olteanu**(Caransebeș): câte **150 lei; Domnul Boncioc Mircea-Gheorghe**(Italia), **Domnul Popescu Constantin** (București), **Domnul Crumpei Ion**(Tr. Severin), **Domnul Mănescu Vasile**(Tr. Severin), **Doamna Vlădioniu Mariana** (Tr. Severin), **Domnul Iancu Păuleț**(Balotești-MH), fii ai satului Malovăț, **Domnul Col. Marin Turculeanu**(Lugoj-TM), **Domnul Dina Constantin**(Tr. Severin): câte **100 lei; Doamna Prof. Dr. Ana Sofroni**(Italia): **90 lei; Domnul Rolea A. Aurel** (Tr. Severin), **Domnul Rolea Florin-Claudiu** (Tr. Severin), **Domnul Botea Constantin**(Șimian-MH), fii ai satului Bârda, **Domnul Bondoc Viorel**(Tr. Severin), **Domnul Borcilă Șt. Ștefan (**Tr. Severin), **Domnul Bogdan Gheorghe-Gabriel**(Anglia), **Domnul Baltac Ionuț**(Franța), **Domnul Tărăbâc Bebe**(Tr. Severin), fii ai satului Malovăț, **Doamna Leonte Daniela**(Buzău), **Doamna Bora Elisabeta**(Tr. Severin), **Doamna Dr. Carmen-Luminița Lazăr**(București), **Domnișoara Rodica Buzatu** (București): câte **50 lei.**

Mulțumim cordial tuturor! Dumnezeu să le răsplătească!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: ***„Scrisoare pastorală”-316,*** în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 2016, 7 ian., ediție și on-line(*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com)*; **Cămășuța lui Hristos,** în „Datina”, Tr. Severin, an., XXVI(2016), nr. 6554(6 ian.), 5; **Magii din noi,** în „Necenzurat în Mehedinți”, Tr. Severin, 2016, 7 ian., ediție on-line(*http://necenzuratinmehedinti.ro*); în „Națiunea”, București, 2016, 12 ian., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Măciuca ciobănească,** în „Datina”, an. XXVI(2016), nr. 6555(7 ian.), p. 4; **Colindatul,** în „Datina”, an. XXVI(2016), nr. 6555(7 ian.), p. 5; **Floare ofilită**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXVI(2016), nr. 6557(9-10 ian.), p. 4; **Noaptea de taină,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXVI(2016), nr. 6562(16-17 ian.), p. 4;

Am publicat M. Eminescu, **Poezii,** ediție anastatică a ediției din 1901(260 pag.), la solicitarea Doamnei Ing. Melania Caragioiu din Canada, care a și achiziționat aproape întreg tirajul.

O ediție anastatică a **Poeziilor** lui Mihai Eminescu este ca un costum popular scos din lada de zestre după mulți ani. El îți amintește de ziua nunții, de tinerețe, sau de alte momente fericite din viață. Îl îmbraci și te minunezi de frumusețea, de eleganța și de măreția lui. Dacă ediția de față este și o dovadă a iubirii, respectului și admirației ce-o purtăm Poetului, bucuria noastră este deplină. Oricum, ediția este ca un cadou pe care-l facem memoriei Poetului, cu prilejul zilei sale de naștere.

*

Referendum

După cum ați auzit de la televizor, în toată țara se va desfășura în zilele următoare un referendum, prin care vă veți

exprima dorința de a se înscrie în Constituție că „**Familia este unirea dintre un bărbat și o femeie”**. Vor veni și la Dvs. în următoarele săptămâni delegați împuterniciți să facă acest lucru. Cei care susțineți o asemenea cauză, vă rog înscrieți-vă pe listă, punându-le la dispoziție buletinul Dvs. și apoi semnând. Durează câteva minute. Fiecare va fi înscris în localitatea de domiciliu stabil(nu flotant). Nu se înscriu decât cei care au împlinit 18 ani. Nu se înscriu cei care aparțin altor culte. Înscrierea se face o singură dată. Înscrierea este benevolă. Ar fi de dorit, însă, ca să avem și noi în parohia noastră câteva sute de susținători ai acestei cauze. Atâta putem noi să facem, folosind instrumentele democratice, pe care legea ni le pune la dispoziție.

Vă mulțumesc pentru înțelegere.

*

Program

În cursul lunii Februarie, avem următorul program de slujbe; **2 Febr.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț la ora 12); **6 Febr.**(Malovăț-Bârda); **7 Febr.**(Malovăț); **10 Febr.**(Malovăț-Bârda); **13 Febr.**(Malovăț-Bârda); **14 Febr.**(Bârda); **20 Febr.** (Malovă-Bârda); **21 Febr.**(Malovăț); **27 Febr.**(Malovăț-Bârda); **28 Febr.**(Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

La mulți ani!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XV(2016), nr. 318(16 – 31 Ianuarie)

Dragii mei enoriași!

Scrisoare lui Eminescu(VII)

,,Bădie Mihai,

Nu ți-am scris demult, fiindcă m-a luat valul și amărăciunile. Îți recitii astăzi **Doina** și mă cuprinse-un dor nebun de tine. Nu rezistai ispitei de a-ți mai scrie câteva rânduri.

Scriai, Bădie: ,,*De la Nistru pân-la Tisa./Tot românul plânsu-mi-s-a,/Că nu mai poate străbate/ De-atâta străinătate./Din Hotin şi pân-la mare/Vin muscalii de-a călare,/De la mare la Hotin,/ Mereu calea ne-o aţin;/Din Boian la Vatra-Dornii/Au umplut omida cornii/Şi străinul te tot paşte,/De nu te mai poţi cunoaşte!"*

Hei, bădie, multe s-au întâmplat de când ai plecat dintre noi! Dacă le-ai ști pe toate, cu siguranță că ai înnebuni. Au venit vremuri în urma ta, când românul dintre Nistru și Tisa a plâns de au curs pâraie de lacrimi după cei răpiți din casa și de la masa lui și au fost duși în siberii depărtate și nimeni nu le-a mai știut de urmă. Au plâns românii înstrăinați între Nistru și Oceanul Pacific, fiindcă nu aveau pe nimeni apropiat, nu-și auzeau graiul, cântecul, rugăciunea, iar dorul de casă și de ai lor îl purtau ca pe o cruce plumbuită. Au rămas tot restul vieții

numai printre străini, până când li s-au risipit oasele în morminte fără cruce!

Au plâns românii din țară, fiindcă mulți dintre ai lor au fost răpiți de lifte păgâne aciuate-n țară, judecați de ochii lumii și trimiși la ocne, la canale, în beciurile cele mai întunecate ale închisorilor. Au fost bătuți, înfometați, hăituiți ca niște sclavi, pentru vina de a fi fost fruntași ai satelor la hărnicie, cinste și omenie; pentru vina de a fi fost intelectuali adevărați, istorici, scriitori, politicieni, medici, ingineri, ierarhi și preoți desăvârșiți. O stăpânire străină de neam și de țară îi vâna noapte de noapte în dube negre și-i ducea pentru totdeauna spre zări necunoscute, de unde, cei mai mulți, nu s-au mai întors niciodată. Li s-au confiscat pământurile, casele, vitele, acareturile, le-au fost dați copiii afară din școli și din slujbe, s-au distrus idealuri și destine! Aceeași stăpânire le-a răpit apoi tuturor bruma de strânsură, punându-l pe fiecare să scrie că „de bunăvoie și nesilit de nimeni” se trece la colectiv cu tot pământul, cu vitele, cu atâtea brațe de muncă!” Zeci de ani au lucrat pe pământurile noilor stăpâni, primind doar atât cât să nu moară de foame!

A venit Revoluția, Bădie, și iarăși au plâns românii. De data asta de bucurie! Din păcate, străinii au știut să se aciueze repede în posturi cheie și să tragă sforile. Și, în câțiva ani, s-a surpat economia în general, industria și agricultura în special. Am ajuns la mâna străinilor! Ei ne dau ce vor de mâncare, de băut, de îmbrăcat. Noi nu mai suntem în stare să producem nimic! Au plecat românii spre țări și continente îndepărtate, cu speranța unei vieți mai bune. Au rămas satele pustii, ici și acolo mai vezi câte un bătrân, care tot mai așteaptă ziua când își va revedea copiii și nepoți pășindu-i pragul! Toată floarea neamului s-a risipit în cele patru zări, uitându-și limba, tradițiile, cântecul, portul și…, ușor-ușor, și țara! Au știut străinii cum să lucreze, cum să unelteasca împotriva neamului

tău, iar noi i-am crezut de bună-credință. Mereu în imperii am fost, care ne-au supt bogățiile subsolului, ne-au stors averile solului și ne-au făcut pălmași pe moșiile lor.

Mare dreptate aveai, Bădie, ca un profet de altădată, când scriai cu durere: *„Vai de biet român săracul!/Îndărăt tot dă ca racul,/Nici îi merge, nici se-ndeamnă,/Nici îi este toamna toamnă,/Nici e vară vara lui,/Şi-i străin în ţara lui./De la Turnu-n Dorohoi/Curg duşmanii în puhoi/ Şi s-aşează pe la noi;/Şi cum vin cu drum de fier,/Toate cântecele pier,/Zboară păsările toate/De neagra străinătate;/Numai umbra spinului/La uşa creştinului./Îşi dezbracă ţara sânul,/Codrul - frate cu românul -/De secure se tot pleacă/Şi izvoarele îi seacă -/Sărac în ţară săracă!”*

Mereu ni se spune, – și noi trebuie să credem asta –, că străinii ne sunt ca frații, că ei ne hrănesc, ne apără, ne adapă, ne iubesc! Of, Bădie, Bădie, de câte ori ne vine să zicem ca tine: *Cine-au îndrăgit străinii,/Mânca-i-ar inima câinii,/Mânca-i-ar casa pustia,/Şi neamul nemernicia!”*

Ne rămâne doar nădejdea că Dumnezeu nu ne va uita și se va îndura și de neamul nostru. Prea a fost călcat veacuri la rând de cizme și copite străine. Prea a fost jefuit de nenumărate ori de puternicii zilei de aiurea. Prea mult L-am iubit și L-am slujit, ca să ne părăsească și să ne lase în voia și la cheremul străinilor. Prea multe liturghii și rugăciuni s-au înălțat de la altarele bisericilor și mânăstirilor noastre, care L-au chemat în ajutor. Prea mult sânge și prea multe lacrimi a înghițit pământul acesta, ca să nu ajungă glasul nostru până la porțile cerului și dincolo de ele. Prea mulți sfinți sunt îngropați în pământul țării noastre și nu se poate să nu le audă Dumnezeu ruga pentru mântuirea neamului românesc. Prea mulți voievozi cu frică de Dumnezeu au luptat la porțile Europei și au ținut la distanță hoardele năvălitoare, ca să nu facă ceva și pentru noi. Repetăm cu speranță cuvintele tale: *„Ştefane, Măria ta,/Tu la Putna nu*

mai sta,/Las-arhimandritului/Toată grija schitului,/Lasă grija sfinţilor/În sama părinţilor,/Clopotele să le tragă/Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă,/Doar s-a-ndura Dumnezeu,/Ca să-ţi mântui neamul tău!/Tu te-nalţă din mormânt,/Să te-aud din corn sunând/Şi Moldova adunând./De-i suna din corn o dată,/Ai s-aduni Moldova toată,/De-i suna de două ori,/Îţi vin codrii-n ajutor,/De-i suna a treia oară,/Toţi duşmanii or să piară/Din hotară în hotară !/Îndrăgi-i-ar ciorile/Şi spânzurătorile!"/.

Multe am a-ți spune, Bădie! Voi reveni! Pân-atunci, cu bine!

*

Sfaturi părinteşti

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea Împărăţiei,** mai spicuim un fragment: *„Totuşi, spre folosul vieţii duhovniceşti, eşti de mare câştig ascultând pe oricine; căci ascultarea e rânduită împotriva patimilor minţii: mândria, părerea şi slava deşartă şi cine are de gând să scape de acestea nu stă să cumpănească sfinţenia mai marelui. Ascultarea desăvârşită e vestita „tăiere a voii", care, de multe ori, e tot una cu tăierea capului. Ascultătorul desăvârşit nu mai are război cu necazurile ce vin de pe urma iubirii de sine şi nici lupte cu grija vieţii, care 1-a scos din Rai. Ascultarea e lepădarea de sine, luarea crucii în fiecare zi şi urmarea Mântuitorului. Ea ne învaţă smerenia, care ucide toate patimile şi linişteşte sufletul. Ea stinge orice frământare şi opreşte orice iniţiativă. Deci, toată energia, cu vremea, trebuie să se convertească în virtuţi duhovniceşti. Ascultarea aceasta stinge personalitatea de pe planul lumii şi, dacă e ceva de capul ascultătorului, toată înzestrarea lui se preschimbă în sfinţenie, pe care, de multe ori, se poate întâmpla să n-o ştie nimeni fără numai Dumnezeu. Aşa creşte ascultătorul o*

personalitate a spiritului, când izbuteşte să treacă peste grămada sa de oase, ca şi cum ar trece altul.

În fiecare om este închisă o măsură a lui, după cum ne asigură şi Sfântul Pavel; peste aceasta să nu treacă nimeni, dar nici să nu se lenevească nimeni a o ajunge. Arătarea şi împlinirea în firea noastră a tuturor darurilor naşterii noastre de sus, din Duhul Sfânt, e ceea ce numim desăvârşirea, cea la măsura fiecărui ins. Fiecare e înzestrat şi trimis să împlinească un rost al lui Dumnezeu între oameni. Dezvelirea şi înţelegerea acestui rost sau destin ascuns în noi în fiecare, după atotştiinţa de mai înainte a lui Dumnezeu, nu poate fi dezgropat fără cunoştinţa şi luarea aminte a unui duhovnic iscusit, care are grija şi meşteşugul să înlăture toată piedica şi nepriceperea, ca să poată avea loc de ele voia cea bună a lui Dumnezeu, care era ascunsă în sine. Duhovnicul sau stareţul ajută şi dezvăluie toate intenţiile lui Dumnezeu din fiii Săi, dăruite lor după măsura credinţei, ce vor avea s-o aibă.

De aceea, toţi nevoitorii trebuie să-şi găsească duhovnic, deoarece în cele duhovniceşti, tot ce nu e din povăţuire orânduită şi sub ocrotirea smereniei duce la înşelare şi la mai mare rătăcire, decât însăşi patimile. Prin acea prietenie a duhovnicului cu Dumnezeu, despre care nu ne mai tocmim, el va întoarce sau va atrage voia omului la voia lui Dumnezeu, făcându-1 să vrea şi el ce vrea Dumnezeu. Atunci vei fi în ascultarea care era în Hristos Iisus, şi dreptul, sluga lui Dumnezeu, va întoarce dragostea ta la dragostea lui Dumnezeu, iubind şi tu ce iubeşte Dumnezeu: atunci va fi în simţirea care era în Iisus1. Duhovnicul va întoarce şi mintea noastră de la atâta umblare pustie în afară şi o va face scaun al lui Hristos - Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile cunoştinţei şi ale înţelepciunii. La aceste stări însă nimeni să nu încerce să ajungă singur, căci nu va ajunge sau va ajunge rău. Toate darurile închise în destinul nostru sunt îngrădite cu

suferinţe şi numai la atâtea daruri ajungem, prin câtă suferinţă putem răzbi cu bucurie. Numai atâta bine putem face, câtă suferinţă putem ridica de pe el. Numai atâta mângâiere putem aduce între oameni, câtă amărăciune putem bea în locul celor ce vrem să-i mângâiem. Atâta strălucire va arăta iubirea de Dumnezeu şi de oameni în noi, sau atât de puternice vor fi mila şi adevărul în noi, câtă văpaie de ură înfruntăm bucuroşi pentru Dumnezeu şi oameni. Şi aşa mai departe. E bine de ştiut şi faptul că darurile lui Dumnezeu dau o mare putere de a suferi, cu seninătate, orice protivnicie în calea darului, şi, răbdând cu linişte, toate piedicile cad pe rând, printr-o nevăzută rânduială dumnezeiască.

Lupta începătorului este lupta izbăvirii de patimi; straja atenţiei la porţile simţurilor, ca să nu intre pruncii vaviloneşti, care, făcându-se bărbaţi, ar fi mai greu de scos. Deci, cum se arată aceia, să-i şi lovească de Piatră, ca să nu ajungă cu ei până la luptă. Năvala de gânduri să nu descurajeze pe începători; toată grija să le fie să nu se nevoiască cu gândurile. A nu avea gânduri e tot aşa de cu neputinţă, ca şi a crede că poţi opri vântul, dar, cu orânduire dumnezeiască, vin şi vremuri fără furtună. Începătorii pot să vadă cum numele Mântuitorului îi izbăveşte de asuprirea momelilor vicleanului - ceea ce-i îndatorează cu o mare smerenie înaintea lui Dumnezeu, ştiind că se luptă El în locul lor. Partea începătorilor este nevoinţa de a seca izvoarele patimilor din pământul inimii, precum şi grija de a nu se sui cu mintea în văzduhul părerii, căci acolo bat furtuni mari şi se rup aripile minţii. Fiindcă de multe ori e atrasă mintea dincolo şi, furată de vrajă cum e, uşor poate fi mişcată de bucurie străină. De aceea Sfinţii Părinţi ne atrag luarea aminte să ne împotrivim acestei răpiri a minţii, pentru că, dincolo, mari şi multe sunt primejdiile, în care începătorii pot să-şi frângă mintea,

începătorii trebuie să stea cu mintea de strajă la porţile sufletului, ca să nu intre ca un foc bucurie străină în cetate.

Vremea nevoinţei pentru unii e mai scurtă, pentru alţii mai lungă, pentru unii mai uşoară, pentru alţii mai grea şi pentru foarte mulţi ţine toată viaţa. Dar pentru cei ce nu judecă pe nimeni, Mântuitorul zice că fără nevoinţă intră în împărăţie. Fără uscarea izvoarelor rele, fără scoatere din rădăcină a patimilor, - ca pe urmă locul să fie ars cu lacrimile pocăinţei -, fără netezirea scurmăturilor pe care le-au făcut în fire porcii patimilor: dealuri şi văi, nu e chip de a primi pe Iisus şi-a ajunge în ceata a doua a luptătorilor, a celor sporiţi. Ceata începătorilor stă sub fericirea sărăciei desăvârşite. Nimic n-a mai rămas de care să le mai fie împătimită inima, nici de ei înşişi, nici din altceva din cele de aici. Cât despre patimi, singura lor avuţie, prin nevoinţă cea de bunăvoie, au risipit-o, au ajuns săraci şi s-au făcut ca un crin în pustie.

*

Avocatul diavolului

Aceasta este o expresie, care se folosește des și în vorbirea unor români, dar ea este o influență a lumii catolice. În Biserica Romano - Catolică a existat din vechime un asemenea personaj, care a avut un rol foarte important în procesul de canonizare al sfinților. În Biserica Ortodoxă alta a fost rânduiala canonizării. Când se pune problema canonizării unui sfânt la catolici, se formează un „complet de judecată”, format din judecător, procuror, avocat al apărării și avocat al acuzării. Pe masa „judecătorului” se află dosarul cu piesele privitoare la persoana luată în discuție(viața, faptele, scrierile etc.). Pe marginea acestor piese, cât și a altora, pe care avocații sau procurorul le pot aduce și în cursul „procesului”, se susține sfințenia sau ne-sfințenia vieții celui în discuție. Avocatul apărării se luptă să obțină sentința de canonizării, scoțând în

evidență faptele bune și sfințenia vieții, în timp ce avocatul acuzării și procurorul susțin nevrednicia persoanei de a fi inclusă în rândul sfinților, scoțând în evidență pentru aceasta anumite fapte nepotrivite cu morala creștină, anumite scrieri care se abat de la linia oficială a Bisericii, anumite mărturii ale celor ce au cunoscut persoana respectivă. Fiindcă scoate în relief tot ce a fost rău în viața celui „judecat", avocatul acuzării se numește și ***avocatul diavolului.***

Este regretabil că duhul gândirii apusene s-a revărsat și în părțile noastre, intoxicând mintea unora. Am în față o broșură a unui oarecare, al cărui nume nu-mi spune nimic, în care individul se face luntre și punte să ponegrească memoria **Părintelui Arsenie Boca.** Și asta tocmai în această perioadă, când se vorbește tot mai mult de o posibilă luare în discuție a canonizării „Sfântului Ardealului" de către Sfântul Sinod. Cu o strădanie chinuitoare, vrednică de cauze mai nobile, autorul broșurii caută tot felul de cocleți în scrierile Părintelui Arsenie și în mărturiile despre el ale celor ce l-au cunoscut. Ajunge la concluzia, „firească" pentru el, că Părintele Arsenie nu merită, în nici un caz, să fie canonizat. A fost prea păcătos!

Mda! Bănuim că onorabilul autor al broșurii cu pricina n-a citit niciodată o viață de sfânt. Parohia noastră a publicat cinci volume de vieți de sfinți. Citiți pe care vreți și veți vedea că și sfinții au fost oameni tot ca noi, cu grijile, problemele, greutățile și necazurile obișnuite ale vieții. Nu au fost nici extratereștrii, nici îngeri, nici supraoameni. Au avut și ei păcate, ca orice om. Unii au fost chiar foarte păcătoși. Să ne amintim, spre exemplu, de Maria Magdalena sau Maria Egipteanca. În ciuda vieții plină de păcate, pe care au avut-o până la un moment dat, sfinții au avut tăria de voință să rupă cu obiceiurile și păcatele vechi, să-și schimbe viața și să devină următori ai lui Hristos. Mulți dintre ei au sfârșit prin a-și da și viața pentru Hristos și credința creștină.

Nimeni nu poate afirma că Părintele Arsenie a fost fără de păcat. Numai Mântuitorul a fost fără de păcat. E posibil ca să existe și greșeli în faptele și scrierile sale. E discutabil, însă, când iei din context o propoziție sau o frază și o interpretezi separat. Poți să-i denaturezi înțelesul foarte ușor. E discutabil, când iei ca literă de Evanghelie, mărturia unei persoane oarecare, care își amintește că în urmă cu 30 sau 50 de ani Părintele Arsenie ar fi zis așa sau așa.

Stimabilul autor al broșurii în discuție ar fi mai bine să aibă în vedere viața Părintelui Arsenie în ansamblul ei, viață închinată aproape în întregime lui Hristos; să aibă în vedere scrierile lui în ansamblul lor, scrieri de un înalt nivel teologic, care ar putea sta alături de scrierile Părintelui Dumitru Stăniloae; ar putea avea în vedere cinstea de care s-a bucurat și se bucură memoria Părintelui Arsenie în rândul poporului, minunile știute și neștiute, pe care le-a făcut în timpul vieții și după moarte. Prea am demolat tot: economie, instituții, personalități! Măcar să lăsăm sfinții pe piedestalul lor. Ar fi un semn elementar de bună-cuviință a unui absolvent al celor șapte ani de acasă.

*

File de jurnal- 30 oct. 1981(II)

„De la Gara de Nord am dat un telefon la Muzeul Județean din Târgoviște. A răspuns secretara. I-am spus că sunt de la Severin și aș vrea să vorbesc cu directorul. După ce am așteptat puțin, un glas voios a răsunat la telefon: „- Să trăiți, părinte protopop!” „- Alo, cu tovarășul director Mihai Oproiu doresc! Mă numesc S....” „- O..., scuzați-mă, mă gândeam că este altcineva de la Severin. Ce doriți dvs.?” „- Am participat anul trecut la simpozionul pe care l-ați organizat dvs. și ni se spusese atunci că materialele prezentate vor fi publicate. Am avut și eu două comunicări și m-ar interesa care

le este soarta!” ,,- Cu Iorga?” ,, - Da, cu N. Iorga și cu N. Bălcescu!” ,, - Tovarășe, până acum nu s-a făcut nimic. Sperăm, totuși, ca să scoatem volumul, dar, din păcate, comunicările dvs. nu vor intra!” ,,- Nu sunt bune?” ,,- Nu de asta, dar nu se încadrează în tematica ce ne-am propus-o noi, adică nu privesc nici Dâmbovița, nici Târgoviștea și, ca atare, nu putem să le publicăm!”

Reconstituind discuția, adăugând cele ce mai știam eu de excursiile protopopului meu, mi-am dat cu ușurință seama, că la mijloc e vorba de o manevră a acestuia!”

*

Folclor din Mehedinți(LXXX)

Continuăm să prezentăm bocetul și ritualul înmormântării din nordul județului Mehedinți. **Părintele Stelică Zoican** ne-a trimis o variantă a **Cântecului bradului,** culeasă de la bunica sa, **Zoican Elena** din Coada Cornetului(MH). Iat-o:

,,Trei cocoși negri cântară,
Zorile se revărsară.
Zorilor, surorilor,
Ia nu pripiți a zori,
Până (N) s-o găti,
S-o găti, s-o-mpodobi,
Cu podoabă de mătasă,
Că pleacă de l-a lui casă!
Cu podoabă de argint,
Că pleacă de pe pământ,
Dintr-o țară-n altă țară,
Unde soare nu răsară,
Decât vântul cu răcoare;
Dintr-o lume-n altă lume,
Unde soarele n-apune!

- Ia ieși, (N), pân-afară,
Și te uită până-n zare,
Sus, sus, sus, la răsărit,
Să vezi ce s-a ivit:
Un pom înfrunzit,
Cu frunză măruntă,
Cu umbra rotundă,
Iar la umbra lui,
Se umbrește, cum văzui,
O zână bătrână,
Cu condeiu-n mână.
Și începe-a scrii
Pe de-o parte vii,
Pe de-o parte morți
Și strigă la toți.

Tu să te gătești,
Să nu mai zăbovești!
Tu când ai venit,
Hârtia s-a umplut,
Cerneala s-o vărsat
Și sufletu-a zburat!”

*

Ajutoare și donații

În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Prof. Univ. Dr. Dan Romano**(București): **200 lei; Doamna Dr. Monica Petruțiu**(Orăștie-HD): **160 lei; Doamna Voin Steluța**(Șopotul Vechi-CS): **150 lei; Doamna Iordache Sevastița**(Tr. Severin) și **Domnul Crăciunescu Costel**(Italia), fii ai satului Malovăț, **Doamna Ing. Melania Caragioiu**(St. Constant-Canada), **Doamna Prof. Univ. Dr. Ana Călin**(Galați) și **Doamna Sfetcu Gheorghița**(Craiova), fiică a satului Bârda: câte **100 lei; Doamna Magheru Angela** (Tr. Severin): **80 lei; Onor. Familie Mihăilescu** din Tr. Severin: **70 lei; Domnul George-Daniel Stoian**(București): **60 lei; Doamna Mema Mariana**(Tr. Severin), fiică a satului Bârda, **Domnul Dina Constantin**(Tr. Severin), **Doamna Crăciunescu Valeria** și **Domnișoara Nisioi Mihaela,** amândouă din Câmpulung-Moldovenesc(SV): câte **50 lei;**

Doamna Căprioru Maria din Malovăț a achitat **100 lei** pentru contribuția de cult; **Doamna Paicu Maria** și din Malovăț a mai adăugat **50 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **120 lei; Domnul Giura Dragoș** din Malovăț a achitat pentru contribuția de cult **50 lei;**

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

În cursul lunii Ianuarie, am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe, astfel: 10 Ian.(Malovăț): **210 pâini;** 17 Ian.(Bârda): **80 pâini;** 24 Ian.(Malovăț): **200 pâini;** 31 Ian.(Bârda): **120 pâini.** Așadar, în luna ianuarie au fost donate **610 pâini.** Copiilor li s-au donat și ciocolate. Precizăm că nu ni

s-a adus pâine la mai multe slujbe din ianuarie, brutarul având diferite motive.

Până la închiderea acestei ediții, au fost donate **295 exemplare** din cartea **Călăuză biblică.** Ar fi de dorit să se grăbească și cei care nu și-au ridicat-o până acum. Stocul este aproape epuizat.

*

Plăți

În luna Ianuarie am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **3.550 lei** lumânări; **2.950 lei** subvenții pentru episcopie și protoierie; **465 lei** pentru colete cu cărți; **390 lei** timbre poștale; **190 lei** calendare; **158 lei** abonamente; **132 lei** curentul electric; **128 lei** plicuri mari; **111 lei** toner pentru imprimantă; **100 lei** internet; **67 lei** ciocolată pentru copii, cât și altele mai mici.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: ***„Scrisoare pastorală”- 317,*** în „Observatorul”, Toronto(Canada), 2016, 23 ian., ediție și on-line(*http://www..com*); în „Armonii culturale”, Adjud, 2016, 24 ian., ediție on-line (*http://armoniiculturale.ro*); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, 2016, 28 ian., ediție on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*) ; **Satul în agonie,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXVI(2016), nr. 6566(22 ian.), p. 1, 7; **Oferta de carte – ianuarie**, în „Armonii culturale”, Adjud, 2016, 29 ian., ediție on-line (*http:// armoniiculturale.ro*); **Totuși, familia,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXVI(2016), nr. 6569(27 ian.), p. 4; **Vreme și vremuri**, în „Națiunea”, 2016, ian. 27, ediție on-line**(***http://www. ziarulnatiunea.ro);* **Iluzii și realități,** în „Apollon”, 2016, nr. 2(febr.), p. 18, ediție și on-line(*www.revista apollon.ro.);* **Duhul Libertății,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXVI

(2016), nr. 6575(4 febr.), p. 4; **Etnobotanicele,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXVI(2016), nr. 6576(5 febr.), p. 4;

Am descoperit cu surprindere o recenzie semnată de regretatul nostru profesor, Preotul Ioan Ionescu, la cartea Pr. Prof. Alexandru Stănciulescu-Bârda, **Scrisoare Pastorală,** vol. I, Bârda, Editura Cuget Românesc, 2004, 317 pag. în revista „Biserica Ortodoxă Română”, București, an. CXXIII(2005), nr. 1-3(ian.-mart.), pp. 551-553/.

Părintele Prot. Dr. Ioan Dură din Bruxelles, protopop de Belgia și Olanda, prietenul de-o viață al preotului Dvs., a publicat cartea **„Mărturie Ortodoxă”, revista comunității ortodoxe române din Olanda(1982-1998)(**Onești, Editura Magic Print, 2016, 202 pag.). În această carte înserează aprecieri, opinii, impresii a 157 de personalități române și străine privitoare la Revista „Mărturie Ortodoxă” și editorul ei. Preotul Dvs. este prezent cu texte la paginile 18, 22, 38, 49, 61, 129, 132, 145, 151 și 167, cel dintâi text datând din 21 iun. 1983… Părintele Ioan Dură a înființat în Belgia și Olanda 18 parohii ortodoxe românești, a fost primul profesor de religie ortodoxă în școlile de stat din Belgia, a avut o bogată activitate pastorală, publicistică și științifică. Este tatăl a șase copii și bunicul a cinci nepoți(deocamdată). Dumnezeu să-i dea viață, sănătate și putere de muncă!

Domnul Prof. Univ. Dr. Dumitru Jompan, maestru al muzicii bisericești și corale bănățene, a publicat vol. VI din cartea sa **Corespondențe**(Brașov, Editura Mecatrin, 2015, 274 pag.), în care inserează, la paginile 193, 195 și 200, texte din corespondența cu preotul Dvs.

Domnul Prof. Univ. Dr. Wolfgang Mieder de la Universitatea Vermont(SUA), aflând că în curând preotul Dvs. va publica un **Dicționar al proverbelor religioase românești,** a ținut să precizeze că și dânsul a publicat recent un dicționar al

proverbelor din Biblie. E foarte bine, numai că la Bârda a apărut o asemenea lucrare încă din 1994, ediția a II-a în 2013, iar ediția a III-a în 2015, sub titlul de **Călăuză biblică,** lucrarea cuprinzând mai mult decât proverbele, ci și maxime, cugetări și sentințe biblice. V-am donat și Dvs. câte un exemplar. Cine zicea, că Bârda e departe….?!

*

Festivități

Primăria Municipiului Dr. Tr. Severin l-a invitat pe preotul Dvs. să ia parte la festivitatea de inaugurare a Palatului Culturii „Th. Costescu" din Tr. Severin, care va avea loc Duminică, 21 febr. a.c., ora 16.00. Au fost invitați toți cei care au primit în anii trecuți diplome de excelență de la primăria respectivă.

*

Emisiuni

La 21 Ian., preotul Dvs. a participat la o emisiune la Televiziunea „Datina" din Tr. Severin, între orele 21-22, pe tema familiei și a referendumului ce se desfășoară în țară.

*

Referendum

Așa cum am spus în numărul anterior al „Scrisorii pastorale", a demarat acțiunea de strângere de semnături pentru susținerea referendumului, care propune înscrierea în art. 48 al Constituției mențiunea că familia este format „dintr-un bărbat și o femeie". Ni s-a dat termen pentru această acțiune de 30 de zile. În parohia noastră, în trei zile am terminat lucrarea. Au depus un efort deosebit **Domnii Nicolae Manolea, Pera Dumitru** și **Dima Vasile** în Malovăț și **Doamna Ivașcu Domnica** în Bârda. Dânșii au mers din casă în casă și au reușit să strângă **541 semnături** de

susținere, dintre care **51 semnături** au aparținut unor persoane care au avut buletinul de Severin. Putem spune cu bucurie, că Parohia Malovăț a fost prima parohie din Mehedinți, care s-a achitat de această sarcină. Mulțumim celor ce au semnat și celor menționați mai sus, că ne-au ajutat efectiv să completăm aceste liste. Mulțumim și celor 2-3, care au refuzat să semneze. Atitudinea dumnealor ne convinge că mai e mult până departe…!

*

Zâmbete

• Se zvonește că se va închide iadul. Au descoperit că nu are autorizație de funcționare nici de la pompieri, nici de la protecția mediului. Cine știe ce ne-om face!

• O căsnicie fericită este atunci când o jumătate sforăie, iar cealaltă jumătate nu aude.

• Când copiii sunt mici, îți vine să-i mănânci. Iar când cresc, îți pare rău că nu i-ai mâncat când erau mici.

• Părinții îi învață pe copii să vorbească, iar copiii îi învață pe părinți să tacă!

• Căsătoria – singurul joc de noroc binecuvântat de Biserică!

• Petre Țuțea: *„Sunt atât de mândru, încât nu-mi vine să cred că-s făcut din maimuță!”*

• Fericirea este ca o minge. Alergăm după ea și când am prins-o, îi dăm cu piciorul...

*

Înmormântări

În ziua de 21 ian. am oficiat slujba înmormântării pentru **Gheran Stanciu**(71 ani) din Bârda. Dumnezeu să-l ierte!

*

Program

În cursul lunii Februarie, avem următorul program de slujbe; **2 Febr.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț la ora 12); **6 Febr.**(Malovăț-Bârda); **7 Febr.**(Malovăț); **10 Febr.**(Malovăț-Bârda); **13 Febr.**(Malovăț-Bârda); **14 Febr.**(Bârda); **20 Febr.**(Malovăț-Bârda); **21 Febr.**(Malovăț); **27 Febr.**(Malovăț-Bârda); **28 Febr.**(Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurie să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XV(2016), nr. 319(1 – 15 Februarie)

Dragii mei enoriași!

Scrisoare către Eminescu(VIII)

„Bădie Mihai,

Cu câtă bucurie te întorceai tu acasă după lungile tale peregrinări prin lume! Îți revedeai părinții, frații, rudele, consătenii, prietenii, dar și codrul, lacul, câmpiile, locurile pe unde ți-ai petrecut anii copilăriei. Fiecare copac îți era cunoscut, fiecare deal sau vâlcea, fiecare floare și fiecare stea. Erai de-al lor și erau de-ale tale. Parcă te aud vorbind cu fiecare, dar mai ales cu codrii de aramă, cu mândrele păduri de argint: *„Codrule, codruțule,/Ce mai faci, drăguțule?/ Că de când nu ne-am văzut,/ Multă vreme a trecut/ Şi de când m-am depărtat,/Multă lume am umblat!”*

Doamne, Bădie, câtă vreme aveai tu la dispoziție! Nu aveai televizor, nu aveai calculator, nu tabletă, nu telefon cu internet, nu facebook, nu twiter sau alte minunății de astăzi, mori de tocat timpul, care ne țin ocupați și ziua și noaptea. Nu mai vedem cerul înstelat, nu câmpul înflorit, nu mai vedem un răsărit sau un apus de soare. Cine mai ascultă astăzi păsările cântând sau frunzele foșnind? Bădie, s-au împuținat și păsările, și frunzele, dar și codrii!

S-a schimbat lumea, Bădie! N-ai mai recunoaște-o! Nu mai sunt nămeții de-altădată, nu mai sunt nici copiii cu săniile și cu oamenii de zăpadă, nu mai sunt viscolele, nici gerul, nici săniile și nici zurgălăii din vremea ta. Acum, în ianuarie și februarie înfloresc pomii, pentru ca să înghețe în martie sau aprilie. În ianuarie umblă vitele la câmp, atâtea câte mai sunt, zburdă iezii pe poiană, temperaturile depășesc douăzeci de grade plus, umblă oamenii-n cămașă! S-a schimbat vremea și vremurile, dar și lumea cu toate ale ei. Cum îți răspundea ție codrul? *„- Ia, eu fac ce fac de mult,/ Iarna viscolu-l ascult,/ Crengile-mi rupându-le,/ Apele-astupându-le,/ Troienind cărările/ Şi gonind cântările;/Şi mai fac ce fac de mult,/Vara doina mi-o ascult/Pe cărarea spre izvor/Ce le-am dat-o tuturor,/Umplându-şi cofeile,/Mi-o cântă femeile!”*

Ehei, Bădie, Bădie! Ce vremuri ai trăit și tu! Ce vremuri trăim și noi! Cine mai cântă astăzi doina? Cine se mai duce cu găleata la izvor! Astăzi avem apă la robinet! Doar răsucim puțin și se umple cofa. Dacă o mai umplem, dar multora ne intră apa în casă pe conductă, nu mai este nevoie să ne ducem cu cobelca la fântână ori la izvor. Pe vremea ta, Bădie, mergeau femeile și fetele la izvor, la fântână, la pârâu și acolo, cu poalele-n brâu, spălau rufele, spălau lâna, spălau pânza de in, ori dimiile, apoi le întindeau pe poiană și, până acestea se uscau, femeile cântau, vorbeau, își descărcau una alteia sufletul. Bădie, asta a fost pe vremea ta! Astăzi nu mai face nimeni așa. Arunci tot ce ai de spălat în mașină, răsucești un buton și apoi te duci la televizor. Mașina îți spală rufele, ți le stoarce, ți le usucă și apoi te așteaptă să ți le iei. Tare te-ai minuna și tu! Sau, poate, ai plânge, căci comoditatea vremii noastre ne-a alungat legăturile cu natura, cu cântecul, ne-a ucis doina!

„ - Codrule cu râuri line,/Vreme trece, vreme vine,/Tu din tânăr precum eşti,/Tot mereu întinereşti!” Ce frumos

ziceai, tu, Bădie! Ce fericit erai, că puteai spune acestea! Din păcate, astăzi situația este alta! Codrii nu mai sunt cei pe care-i știai tu. Au rămas niște petece bolnave de pădure, asemenea unor oameni bătrâni și bolnavi. Ni i-au tocat nemernicii și i-au vândut la străini bucată cu bucată. Au rămas munții goi, iar pe locul codrilor seculari de altădată vezi niște mărăcinișuri fără rost. Codrul a fost atâta vreme al nimănui și au tăiat din el cât au vrut, fără să pună nimic în loc. S-au mai găsit și alți bicisnici, care și-au făcut un ideal în viață din a incendia pădurile. Au ars codrii, Bădie, zi și noapte. Au cerut ajutor pe limba lor fraților oameni, fraților români, dar nimeni nu i-a auzit! Fără codrii, suntem ca niște fumători, Bădie, cu plămânii cojiți de tuberculoză!

Pe vremea ta, codrul era semnul stabilității, al veșniciei. Toate se schimbau, doar codrul rămânea ca o mărturie peste veacuri, ca o legătură între generații: „- *Ce mi-i vremea, când de veacuri/ Stele-mi scânteie pe lacuri,/ Că de-i vremea rea sau bună,/ Vântu-mi bate, frunza-mi sună;/ Şi de-i vremea bună, rea,/ Mie-mi curge Dunărea./ Numai omu-i schimbător,/ Pe pământ rătăcitor,/ Iar noi locului ne ţinem,/ Cum am fost aşa rămânem:/ Marea şi cu râurile,/ Lumea cu pustiurile,/ Luna şi cu soarele,/ Codrul cu izvoarele!”* Astăzi ar minți, dacă ar mai spune așa!

Ajută-ne, Bădie, să redăm țării frumusețea codrilor de altădată! Du-te la Măria Sa Ștefan Voievod și roagă-l să-și ia o învoire de câteva luni și să vină printre noi. El ar fi în stare să adune pe toți bandiții care au măcelărit pădurile, ori le-au pârjolit ca niște barbari, să-i bage-n jug precum pe leșii de la Codrii Cosminului de altădată. Cu ei să are toate coastele și pârloagele despădurite și să semene ghindă și să planteze puieți. Numai așa ar înțelege ei și urmașii urmașilor lor, așa cum au înțeles leșii de atunci, că România nu-i țara lui Papură

Vodă, ci-i Țara lui Ștefan Vodă și-n ea nu-și face de cap orice terchea-berchea!

Hai s-o facem, Bădie, până nu apucă să taie și ce-a mai rămas!

Cu bine, Bădie, și-ți voi scrie în curând!”

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea Împărăției,** mai spicuim un fragment:

,,CEI CURAŢI CU INIMA. Măsura celor sporiţi stă sub fericirea fecioriei sau a celor curaţi cu inima. Căci una e să făgăduieşti că vei petrece în feciorie şi alta e să ajungi cu adevărat starea nevinovăţiei şi nepătimirea. Cei ce-şi întorc mânia şi pofta de la cele de aici, care, de altfel ar fi în contra firii, aceia scapă de bărbatul sau de femeia dintr-înşii şi vin la starea unui suflet de fecioară. Sufletul ajuns la starea de fecioară are parte de crinul Bunei-Vestiri a naşterii lui Hristos într-însul în vremea aceasta, sortită dezvelirii darurilor dobândite prin Sf. Mir. Se întâmplă că sufletul trebuie să treacă prin nevoinţe fără de voie, neatârnătoare de el, care însă îi vin prin dumnezeiască orânduire, împlinind ceea ce mai lipsea din lămurirea la câtă s-a supus prin nevoinţe de bună voie. În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevoinţele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii şi le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date.

Odată dobândită această convertire şi armonie lăuntrică a puterilor, vine şi lucrarea cea mai presus de fire şi ajută creşterea şi rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduirii lui Dumnezeu cu fiecare. Prunc nou s-a născut firii, pe care a întors-o la starea de fecioară fără prihană. ,,Iar pruncul

creştea şi se întărea cu Duhul, umplându-se de înţelepciune şi Harul lui Dumnezeu era cu El". ,,El e steaua de dimineaţă, care răsare în inimile credincioşilor", după cum zice Petru. El e Dumnezeul-lumină - lumina ta - cea care era învăluită de întunericul neştiinţei din vremea patimilor, care va răsări ca zorile şi va grăbi tămăduirea ta. Pe dărâmăturile tale vechi se vor face zidiri din nou, cărora le vei pune temelia cea străveche: Iisus Hristos. Lumina lumii şi lumina ta va creşte tot mai tare, pruncul Iisus s-a făcut, în ceata celor desăvârşiţi, bărbat desăvârşit, şi vine, plecându-şi capul, sub mâna de ţărână a zidirii Sale, arătându-ne smerenia ca pe un Botez.

Duhul lui Dumnezeu, lumina cea adevărată: Hristos, lumina care luminează pe tot omul ce vine în lume, ajută sufletul să se cunoască cu adevărat ce este faţă de sfinţenia lui Dumnezeu. La lumina adevărului veşnic îşi vede mulţimea păcatelor, loviturile tâlharilor, tăieturile fărădelegilor şi întârzierea tămăduirii. Pe măsură ce sporeşte într-însul lumina dumnezeiască a cunoştinţei de sine, pe aceeaşi măsură vede câtă stricăciune i-a făcut vremea închisă în necunoştinţa de sine. Aşa se face că sub lucrarea sfântă a Harului, nevoitorii se văd cei mai mari păcătoşi, - căci e Cineva sfânt în ei şi le arată aceasta. Iată cuvântul Sf. Marcu Ascetul: ,,Cu cât sporeşti virtutea astăzi, cu atât te-ai dovedit dator pentru ziua de ieri, făcând arătată capacitatea firii. Fiindcă prin sporul de azi s-a dovedit, că nu există un spor sau un scăzământ al firii, ci al voinţei."

Ca atare, sfinţii sunt convinşi de păcatele lor. De aceea, judecându-se pe ei înşişi vrednici de iad, primesc de la Dumnezeu Raiul şi în dar mântuirea. Cei înşelaţi nu-şi văd păcatele, ci virtuţile. Pe când sfinţii sunt ,,păcătoşi" convinşi de păcatele lor, - căci puterea sfinţitoare a lui Hristos se află în ei şi întru recunoaşterea neputinţei se săvârşeşte darul -, înşelaţii sunt nişte păcătoşi închişi în neştiinţă, dar convinşi de

„mântuirea” lor, căci s-a întărit într-înşii întunericul cel mai dinafară, care-i face să se dea pe ei înşişi mai presus de Biserică şi sfinţi. Sunt cei ce n-au avut grijă şi s-au suit la părerea de sine; văzând darul lui Dumnezeu şi socotindu-1 al lor, şi-au frânt aripile minţii. Cei desăvârşiţi nu simt numai spinul păcatelor lor, ci găsesc într-înşii murmurând toate păcatele oamenilor. Căci prin cei desăvârşiţi se răsfrânge sfinţenia lui Dumnezeu, ca printr-o oglindă, şi într-înşii iarăşi toată firea omenească-şi simte durerea şi păcatul. Abia lor le îngăduie atotştiutorul Dumnezeu să bată război cu stricătorul firii omeneşti şi cu sabia Duhului neîntrerupt să-1 ardă. Dar nu spre el le e privirea, ci având toată făptura lor absorbită de dar, s-au făcut ca un pârjol într-un rug nearzător şi, strămutaţi de dragostea lui Dumnezeu, chiar şi numai cu atâta, că sunt în lumea aceasta, ard pe „stăpânitorul” ei în inimă, ca o sabie de văpaie. Această nebănuită simţire a neputinţelor, întru care se desăvârşeşte darul lui Hristos, ne face înţeleasă mutarea din cele de aici a unui cuvios părinte: „Venind el la vremea mutării din viaţa aceasta, şi în jurul lui şezând Părinţii, a strălucit faţa lui ca soarele. Şi le-a zis lor: „- Iată, Avva Antonie a venit!” Şi după puţin a zis: „- Iată, ceata Proorocilor a venit!” Şi iarăşi faţa lui mai mult a strălucit. Şi a zis: „- Iată, ceata Apostolilor a venit!” Şi s-a îndoit faţa lui în strălucire. Şi se părea ca şi cum ar vorbi cu cineva şi i s-au rugat lui bătrânii zicând: „- Cu cine vorbeşti, Părinte?” „-Iată, îngerii au venit să mă ia şi mă rog ca să fiu lăsat să mă mai pocăiesc puţin!” Şi i-au zis lui bătrânii: „- Nu ai trebuinţă să te pocăieşti, Părinte!” Şi le-a zis lor bătrânul: „- Cu adevărat, nu mă ştiu pe mine să fi pus început pocăinţei!” Şi au cunoscut Părinţii, că a ajuns desăvârşirea. Şi iarăşi de năprasnă s-a făcut faţa lui ca soarele şi s-au temut toţi. Şi le-a zis lor: „- Vedeţi, Domnul a venit, şi zice: Aduceţi-Mi pe vasul pustiului!”

Şi îndată şi-a dat duhul şi s-a făcut ca un fulger şi s-a umplut tot locul de bună mireasmă.

Cu aceste graiuri trece pragul dincolo, în adâncul smereniei, nevoitorul ce a ajuns desăvârşirea.”

*

File de jurnal – 30 nov. 1981

,,Am vorbit ieri cu Părintele Valeriu Anania, directorul Institutului Biblic al Patriarhiei. Și-a cerut scuze pentru că nu mi-a răspuns la ultima scrisoare din lipsă de timp. În legătură cu ***Bibliografia Revistei „B.O.R.”,*** *mi-a spus: „- Grija dumneata trebuie să fie orientată spre realizarea lucrării. Publicarea ne privește pe noi. Termină cât mai repede și adu-mi manuscrisul, iar pe urmă lasă pe mine, c-oi fi eu în stare de el. Nu trebuie să-ți pui problema spațiului tipografic. Asta este lucrare care apare o dată la un secol și ca atare merită orice sacrificiu. Fie vom scoate un număr special de revistă, fie vom obține aprobare s-o scoatem sub formă de carte, asta-i treaba noastră. Dumneata fă-o!” În încheiere, mi-a spus: „- Cu bine și să ne dai tot lucruri bune!”(...)*

Am plecat spre Severin la ora 2.54 noaptea, cu rapidul 15. În compartimentul meu, ticsit de lume, a venit și o doamnă între două vârste, bine îmbrăcată. Era de la Craiova și fusese în delegație la București. Pe lângă servietă, avea și un pachet bine ambalat. L-a ascuns printre celelalte bagaje. Parcă cine știe ce comoară avea în el, așa era de grijulie. După ce s-a asigurat că l-a camuflat bine, că nu se vede nimic dacă s-ar uita de la ușă vreun ochi indiscret, ne-a spus conspirativ: „ - Am reușit să cumpăr din București doi pui congelați! Abia aștept să ajung acasă și să-i gătesc. Ah, de când n-am mai putut să cumpăr carne!” S-a așezat pe bancă, și-a scos o carte și până la Craiova n-a mai zis o vorbă.

De la Filiași au urcat doi ingineri din Timișoara. Fuseseră în delegație la Turceni. Au vorbit mult despre greutățile lor profesionale, despre alimentația proastă a Timișoarei, despre sistemul taxelor și impozitelor, pe care l-au calificat drept ,,jaf la drumul mare". Printre altele, au mai spus: ,, - Am fost și la Tg. Jiu. Am văzut Coloana Infinitului a lui Brâncuși. Dom'le, omul ăsta a fost unul dintre cei mai mari filozofi și vizionari ai lumii. Prin coloana aceea, el ne-a spus tot ce putea spune despre timpul nostru, adică, uite așa: când te lasă, când te strânge, când te lasă, când te strânge; nici să mori, nici să trăiești, nici să mori, nici să trăiești!"

*

Folclor din Mehedinți(LXXXI)

Continuăm să prezentăm bocetul și ritualul înmormântării din nordul județului Mehedinți. După ce s-au făcut toate pregătirile necesare, mortul este așezat în coșciug și patru bărbați îl scot din casă. În acest moment, la Săliștea Izvernei se sparge o oală (Inform. **Cocoteanu Sevastița)**, pentru ,,*a se sparge toate relele și necazurile din acea casă*". În Izverna, pentru ca mortul să nu devină moroi, i se taie puțin păr și cu el se afumă prin casă(**Inform. Domnica Stoica,** Izverna, născută în 1896). De asemenea, i se mai pun sub pernă: tămâie, marmură (eventual cioburi de farfurie) și un pieptene, iar în sân i se bagă o pâine coaptă-n spuză și un ou **(Inform Domnica Stoica).** Despărțirea de casă, de grădină și acareturi, de locul unde a trăit, este redată cu multă simțire în cântări:

,,Scoală, (N), scoală,
Scoală-te-n picioare,
Uită-te-n bătătură,
Până când mai auzi gură,
De vezi cine-o tăbărât,
Un cal mare, mohorât,
Dar este Domnul Hristos
Și calul este frumos
Și are pernă-n șea,
Numai gata să te ia.

Să te ia și să te ducă,
Pe dealul cu brazi mărunți,
C-acolo-ți găsești părinți.
Iar pe dealul cu bujorii,
Acolo-ți sunt frățiorii”.
(Inform. Bârcea I. Ana, Mărășești).
,,Noi câte-am venit,
Toate-am păgubit,
Unele părinți, altele copii,
Unele bărbați, altele și frate,
Unele nepoți, altele surate!
Ei când te-or vedea,
De noi te-or întreba,
Noi ce le-am trimis?
Iar noi le-am trimis:
Lumini din stupini,
Chiți de floricele,
Cu ațe legate,
Cu lacrimi spicate!
Plecași, dragă, plecași,
Iar dorul cui îl lași?
În sân lângă brâu,
Ca un spic de grâu.
Când mergi la întins(secerat),
Secera o prinde,
Dorul te-o cuprinde,
Pe mine m-oi plânge!
Inform. Cocoteanu Sevastița).

La așezarea în car sau căruță, se are grijă ca mortul să fie cu picioarele înainte, adică în sensul de mers. Aceasta *,,pentru ca nu cumva să se mai întoarcă înapoi și să mai ia cu el din casă oameni sau vite!”*(**Inform. Bârcea I. Ana).** În timpul călătoriei până la biserică și apoi până la cimitir, *,,se cântă cu voce tare și cu țipăt*”. Corul de bocitoare își urmează cântările:

,,Pădure, verde pădure,
Tot așa aduni la lume!
Tot așa mi-ai adunat
Și nu te-ai mai săturat.
Mi-ai luat junii ca pomii
Și neveste cu cunune!
Mi-ai luat mândri băieței,
Rămân în urmă de ei
Multe coase ruginite,
Livezi multe necosite!
Mi-ai luat mândre fete mari,
Rămân în urmă de ele,
Numai negrele mărgele
Și pârâu de lacrimi grele!
La umbră de păr uscat,
Șade o zână bătrână,
Dar ea-i cu condeiu-n

mână.
Cartea-i pusă pe genunchi
Și-acolo-n carte scriare,
Iarăși vii și morții are.
„- (N), de ce nu te-ai rugat,
Să te treacă tot la vii,
Tot cu noi pe-aici să fii?!”
„- Ba eu m-am rugat,
Dar când am ajuns,
Cartea s-o-ncheiat,
Condeiul s-o rupt,
Sticla s-o vărsat,
Sufletu-a zburat
La Domnul Hristos,
Că-i locul frumos!”
„- Și-nainte să mai mergi,
Până la luncile verzi,
Acolo să te oprești
La izvor cu apă rece,
Că pe-acolo lumea trece!
Să iei apă, să te speli,
Mâinile până la coate,
Numai de sudori de moarte!
Și-nainte să mai mergi,
Până la un curs de rai
Și-acolo puțin să stai.
Că-nainte-ți vor ieșire
Surioara, vulpioara.
Iar tu să nu te-nspăimânți,
De soră bună s-o prinzi,
Fiindcă vulpea e cuminte,
Știe toate cele multe.
Te-o duce la târgurele,
Să cumperi trei cununele,
Să le dai, (N), la crai,
Ca să te primească-n rai.
Acolo veacul să stai,
Că foc mult în suflet ai!”
(Inform. Bărbuț P. Elena).

*

Ajutoare și donații

În această perioadă parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Constantin Grădinaru** (Haarlem-Olanda): **188 lei; Doamna Crăciun Adriana-Doinița**(Mangalia-CT): **120 lei; Domnul Mitran - De Keyser Ovidiu**(Zoersel - Belgia): **96 lei; Domnul Costache Plăcintă** (Tr. Severin): **84 lei; Doamna Flueraru Elena – Romelia** (Brăila): **70 lei; Doamna Pârvuceanu Eugenia**(Gârla Mare-MH): **60 lei; Domnul Col. Pera Valeriu și Domnul Pera Alexandru,** amândoi din Tr. Severin, fii ai satului Malovăț, **Doamna Dr. Ionescu Mihaela – Aritina** (Curtea de Argeș-

AG), **Doamna Clelia Ifrim**(București) și **Domnul Barbu Constantin**(Brăila): câte **50 lei;**

Domnul Ing. Ion Michescu(Onuț) a achitat prima sa contribuție de cult, în valoare de **200 lei.** Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: ***„Scrisoare pastorală”-318,*** în „Observatorul”, Toronto(Canada), 2016 febr. 12, ediție și on-line (*http://www.observatorul.com*); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare, 2012, 14 febr., ediție și on-line (*https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **Avocatul diavolului,** în „Națiunea”, București, 2016, 14 febr., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Paradisul birocrației,** în „Datina”, Tr. Severin, an. XXVI(2016), nr. 6587(20-21 febr.), p . 5.

*

Parohia noastră a publicat primul volum din **Dicționarul proverbelor religioase românești**(630 pag.), realizat de preotul Dvs.

Ideea realizării unei asemenea lucrări o port de mulți ani în suflet, ca pe o povară scumpă.

După 1989, am început publicarea unui serial de articole menite să explice și să comenteze proverbe și expresii românești cu conținut religios. Articolele s-au bucurat de un ecou foarte favorabil din partea presei și a publicului cititor. Asta m-a încurajat și am continuat cercetările în această direcție, ceea ce a făcut ca să public asemenea materiale și în niște volume speciale. Descopeream în acele crâmpeie de gândire profunzimi nebănuite, care dovedeau nu numai cunoașterea învățăturii creștine, ci și puterea de creație, de

sinteză și de exprimare a autorului anonim. Două mii de ani de creștinism pe pământul românesc își spuneau cuvântul cu prisosință și în această specie folclorică: proverbul. Alături de alte specii folclorice, precum colindele și legendele, alături de complexul de tradiții și obiceiuri religioase, care încununează curgerea anului sau a vieții omenești, proverbele religioase formează o bază documentară solidă pentru alcătuirea unei **etnoteologii românești.** Câteva studii pertinente în acest sens s-au realizat, dar e prea puțin față de volumul imens de material existent.

La realizarea volumelor de față, am avut în vedere câteva teme mari, pe care le-am ilustrat cât am putut mai bine cu material corespunzător, astfel: I. ***Proverbe și expresii cu caracter dogmatic:*** cele privitoare la Dumnezeu(creator, conducător, mântuitor și judecător), creația lumii, om(trup, suflet, mântuire), Maica Domnului, biserică, cruce, sfinți, icoane, Sfintele Taine, viață, moarte, judecată, rai, iad, diavol etc.; II. ***Proverbe și expresii cu caracter moral:*** cele privitoare la virtuți(credință, nădejde, dragoste, curaj, dreptate, cumpătare, înțelepciune etc.), păcate și vicii (alcoolism, hoție, crimă, corupție, mită, desfrâu, dușmănie, invidie etc.); III. ***Proverbe și expresii cu caracter canonic:*** cele privitoare la comportamentul episcopului, preotului, călugărului, la Sfintele Taine(în special căsătoria, familia) etc.; IV. ***Proverbe și expresii religioase cu caracter liturgic:*** cele privitoare la sărbători, slujbe, materiale și obiecte liturgice, la comportamentul credinciosului în biserică, la Sfintele Taine etc.; V. ***Proverbe și expresii religioase necreștine:*** cele privitoare la soartă, superstiții de tot felul, farmece, descântece, personaje mitologice ș.a., socotind că acestea, în mare parte, sunt reminiscențe ale unor vechi religii precreștine din spațiul românesc sau ale unor religii ale altor popoare cu care românii au intrat în contact de-a lungul timpului. Am însoțit o bună

parte din aceste proverbe de note de subsol, în care am făcut comentariile și precizările ce le-am socotit necesare pentru înțelegerea mai bună a unităților paremiologice citate. Sperăm că într-un timp foarte scurt vor vedea lumina tiparului și celelalte volume. Realizarea acestor volume constituie un pas important spre realizarea unor studii mai profunde de etnoteologie românească, bazată și pe proverbe. Aceasta este o necesitate, fiindcă teologii, în special, când au abordat teme de acest gen s-au bazat mai ales pe genul liric, respectiv pe colinde.

Lucrarea noastră era necesară în peisajul cultural românesc actual, pentru a dovedi, încă o dată, dacă mai era cazul, câteva adevăruri fundamentale: 1. *Poporul român are o vechime milenară în spațiul carpato-danubian; 2. Poporul român are o continuitate neîntreruptă pe acest teritoriu, elemente din vechile religii precreștine regăsindu-se atât în proverbe, cât și în alte genuri folclorice; 3. Poporul român s-a născut creștin, ceea ce a făcut ca să-și însușească deplin învățătura creștină nealterată, s-o păstreze cu sfințenie ca pe un dascăl de cuget și simțire, ca pe o călăuză sfântă a vieții, ca pe o pavăză și un reazim la vremuri de nevoie; 4. Poporul român a avut capacitatea să recepteze învățătura creștină în nuanțele ei cele mai subtile încă înainte de apariția culturii scrise. Am putea spune, fără teama de a greși, că poporul român a fost cel mai mare teolog al românilor dintotdeauna; 5. Limba română s-a dovedit a fi capabilă la 1688 să recepteze și să redea cu fidelitate* ***Biblia,*** *fiindcă ideile și terminologia specifică se plămădiseră îndelung în creuzetul gândirii și vorbirii populare, proverbele și colindele fiind dovezi incontestabile în acest sens.* Sperăm că lucrarea noastră să fie de un real folos cercetătorilor și cititorilor.

*

Taxe poștale

O veste tristă marchează începutul acesta de primăvară. Poșta Română a mărit enorm taxele poștale pentru trimiterile externe. Un număr din „Scrisoare pastorală”, spre exemplu, trimis în străinătate ca „imprimat” sub 20 grame costa 1,00 lei. De la 1 martie va costa 3,50 lei. Un plic de 2 kg cu cărți, „imprimat”, costa 13 lei. De la 1 martie va costa 118 lei. Adevărat zid al Berlinului între oameni. Rugăm pe toți abonații noștri din străinătate, care au ajutat parohia noastră cu mai puțin de 100 lei și primesc „Scrisoarea pastorală” prin poștă, pe hârtie, să nu se supere, dar nu le-o mai putem trimite în continuare sub această formă. Prețul poștei pentru cele 26 numere dintr-un an este de 81 lei. La această sumă se adaugă costul cărții de la sfârșitul anului, de 30-40 lei, plus taxa poștală pentru carte. Nu mai socotim hârtia, tonerul, uzura imprimantei și calculatorului și nici mintea popii. Aceasta din urmă nu face nici doi bani măcar! Îi rugăm, așadar, pe cei în cauză, să ne comunice câte o adresă de e-mail, la care să le trimitem „scrisoarea”. Cât privește taxele interne, se pare că nu se vor modifica. Deocamdată! Mulțumim frumos pentru înțelegere!

*

Zâmbete

● Paradoxul literaturii: Pe vremea comunismului dacă scriai o carte, puteai face pușcărie. Acum, dacă scrii o carte, te scot din pușcărie...!

● Cine râde la urmă, e greu de cap;

● Un ascultător este curios de ce Adam și Eva au trăit peste 800 de ani, iar astăzi omul nu trăiește mai mult de 100 de ani. Radio Erevan lămurește dilema ascultătorului: „ - Deoarece, între timp, medicina a progresat foarte mult!”

● Doi moldoveni se ciocnesc uşor în trafic. Coboară amândoi din mașini și se iau la ceartă: „- Da cine ţi-a dat ţie carnet, măi?” „- Da ţie cine ţi-a spus că eu am carnet, măi?”

● Un enoriaș se duce la preot: „- Părinte, am păcate mari!” „- Spune, fiule, Dumnezeu e mare și iartă!” „- Părinte, acum douăzeci de ani, în timpul războiului, am ascuns un evreu în beci” „- Fiule, ăsta nu e păcat. I-ai salvat viața. Mergi cu Domnul liniștit acasă!” „- Da, Părinte, dar i-am cerut 20 de dolari pe zi!” „- Fiule, asta nu este prea bine! Ai profitat de necazul lui. Dar, totuși, i-ai salvat viața. Mergi acasă, ține post două săptămâni și fă rugăciuni!” Omul pleacă, nu prea convins, și după cinci minute bate la ușa preotului din nou. Intră și îl întreabă pe preot: „- Părinte, crezi că ar fi bine să-i spun, că s-a terminat războiul?”

*

Anunţ

Primim pomelnice pentru Paresimi. Cele de morți vor fi pomenite în zilele de sâmbătă, iar cele de vii în zilele de duminică și în celelalte sărbători, la Sf. Liturghie, pe tot timpul Postului Sfintelor Paști.

*

Înmormântări

În ziua de 9 febr. am oficiat slujba înmormântării pentru **Munteanu Simion**(**Nicu**)(86 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-l ierte!

*

Program

În cursul lunii Martie avem următorul program de slujbe: **1 Mart.**(sfințirea apei și a semințelor la Bârda și Malovăț); **5 Mart.**(Bârda-Malovăț); **6 Mart.**(Malovăț); **12 Mart.**(Bârda-Malovăț); **13 Mart.** (Bârda); **14 Mart.**(slujbă seara la Malovăț); **15 Mart.**(slujbă seara la Bârda); **16 Mart.**(slujbă

seara la Malovăț); **17 Mart.**(spovedit și împărtășit, la biserică și în sat, dimineața, la Bârda; slujbă seara la Bârda); **18 Mart.**(spovedit și împărtășit la biserică și în sat, dimineața, în Malovăț; slujbă seara la Malovăț); **19 Mart.**(Bârda - Malovăț); **26 Mart.**(Bârda-Malovăț); **20 Mart.**(Malovăț); **25 Mart.** (pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **27 Mart.** (Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda@gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurie să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăţ-Mehedinţi

Anul XV(2016), nr. 320(16 – 29 Februarie)

Dragii mei enoriași!

Europa, Europa!

Zeci de ani, românii au privit cu jind peste gard la frații lor vest-europeni. Mulți au încercat să facă imposibilul ca să ajungă acolo. Au recurs la tot felul de soluții riscante, și-au asumat pericole mari, sperând că, poate-poate, norocul le va surâde vreodată și vor ajunge și ei în „raiul” european. Mulți au fost înghițiți de apele Dunării, mulți au fost împușcați, ori li s-a pierdut urma prin cine știe ce pușcării. Speranța nu i-a părăsit însă niciodată.

A venit 1989 și a renăscut credința că s-a îndurat Dumnezeu și de noi. S-au dărâmat ziduri, s-au demolat garduri, s-au deschis granițe și românii s-au împrăștiat în lume cu o bucurie greu de înțeles pentru cel care n-a trăit o jumătate de veac lipsit de libertate. Din păcate, dezamăgirile au venit repede. Am fost confundați mereu cu țiganii și cu cerșetorii, am fost considerați mereu rudele sărace, am rămas mereu cu mâinile întinse pe la porțile „fraților” europeni. Un tânăr îmi povestea, că a umblat trei luni în zece țări europene și doar într-o zi a găsit de lucru. În rest, a trăit din cerșit! Cum auzeau că este român, îl dădeau afară pe poartă, fără să mai comenteze! Salariile cele mai mici, angajările „la negru” și altele asemenea

au fost destinate românilor. Răbdători din fire, românii s-au mulțumit și cu mult și cu puțin, sperând că într-o bună zi va răsări soarele și pe ulița lor. Ne-au plecat tinerii din sate și orașe, a rămas o populație îmbătrânită și tot mai bolnavă. Așa numiții investitori străini, în cârdășie cu atâția nemernici locali, s-au năpustit asupra bogățiilor țării, precum corbii pe cadavru, smulgând ce-au putut, cât mai repede și cât mai ieftin. Ni s-a dus pe râpă economia țării, fie că a fost vorba de industrie, fie de agricultură, fie de alte forme de activitate. „Frații" europeni și nu numai ei, ne-au umplut satele și orașele de magazine cu toate minunile aduse de aiurea, împănate cu chimicale și otrăvuri de tot felul. Produsele autohtone, atâtea câte au mai fost nu și-au găsit loc pe rafturi, în marile magazine, iar în piețe o adevărată mafie de interlopi au eliminat pe micii producători.

De pe o zi pe alta, Europa se dovedește a nu fi cea pe care o speram să fie. Am descoperit în inima acestui colos de peste o jumătate de miliard de locuitori putregaiuri greu de vindecat. O decădere morală cum nu ne-am putut imagina se tolănea la umbra așa-ziselor „drepturi ale omului". Am fost oameni săraci, jecmăniți din generație în generație de mai marii zilei, de marile imperii din jur. Ne-au luat bogățiile solului și ale subsolului, ne-au luat bucate, vite, bani, copii, dar nu au reușit să ne ia sufletul. Rareori se întâmpla ca cineva să „se turcească", să treacă în altă lege, în altă credință. Românii adevărați se comportau asemenea lui Brâncoveanu și nici moartea nu-i îndupleca să-și vândă sufletul. Ne-am ridicat biserici și mânăstiri, am plâns și ne-am rugat în fața sfintelor icoane și L-am avut pe Dumnezeu de ajutor la vremuri de primejdii și de încercare.

Europa dovedește cu prisosință că nu ne vrea doar ca vacă de muls, ca piață de desfacere, ci vrea să ne transforme în cifre statistice, fără personalitate, fără istorie, fără conștiință de neam, fără religie, fără Dumnezeu. Europa dovedește cu

prisosință, că-i trebuie și sufletul nostru. Cu o nerușinare greu de imaginat cu câteva decenii în urmă, Europa promovează tot ce e mai scârbos și mai josnic în comportamentul uman. Toate eculubrațiile, aberațiile și apucăturile morbide, bolnăvicioase, ale unor indivizi fără rușine de oameni și fără Dumnezeu ne sunt băgate pe gât ca „drepturi ale omului”. Aceștia au „drepturi”, pe care ni le impun în Constituție, dar majoritatea, milioanele de cetățeni creștini, nu sunt observați, nu sunt luați în seamă, nici ei, nici modul lor de comportare, de gândire și simțire. Sunt atacate instituții fundamentale, precum Familia și Biserica, în școală se introduc discipline care nu au nimic comun cu morala creștină, sufletul copiilor noștri este pervertit cu tot felul de păcate frumos ambalate. Nu s-a pomenit în țara noastră, în comportamentul părinților, moșilor și strămoșilor noștri, să se vorbească ori să se practice homosexualitatea, pedofilia, necrofilia(relațiile sexuale cu morți), căsătoriile între persoane de același sex și alte aberații de felul acesta. Sub pretextul „modernității”, „libertății”, „drepturilor”, se face din bătrânul continent o adevărată Sodomă a timpului nostru. În vremea aceasta, islamismul ocupă, treptat dar sigur, bucată cu bucată din bătrânul continent. Nesiguranța este prezentă la tot pasul. Moartea îți suflă în spinare, fie că te duci într-un magazin, într-o instituție publică, într-un mijloc de transport, pe stradă. Cei peste 60 milioane de musulmani din Europa sunt gata să se transforme în bombe, gata să distrugă cât mai mult și cât mai mulți dintre ghiauri(nemusulmani),

Nu este aceasta Europa, pe care noi, românii, am visat-o, am dorit-o, am iubit-o! Am crezut că este Europa marilor scriitori, poeți, artiști, oameni de știință, Europa marilor universități și academii, Europa hărniciei și omeniei, a belșugului, Europa fraților noștri creștini. Ușor-ușor, ne dăm seama că Europa de azi nu este decât o babă sclerozată, incapabilă de a gestiona problemele grave cu care se confruntă.

Păcat! Dumnezeu i-a dat o șansă istorică, dar se dovedește că nu o merită! Când se va trezi la realitate, va fi prea târziu!

*

Sfaturi părintești

Din cartea Părintelui Arsenie Boca, **Cărarea Împărăției,** mai spicuim un fragment:

„VÂRSTELE IUBIRII- VÂRSTELE DESĂVÂRŞIRII. Sf. Isaac Şirul a numit desăvârşirea o prăpastie de smerenie; dar tot aşa de bine putea să zică şi despre iubire, legând-o de numele desăvârşirii. Căci iubirea a coborât pe Dumnezeu din Ceruri să se facă om, - şi nu este smerenie mai mare ca aceea a locui Dumnezeu în oameni, din iubire. Deci, acestea-s semnele celor locuiţi de Dumnezeu: un nesfârşit de dragoste şi o prăpastie de smerenie. Căci: ,,Cine zice că petrece întru El, dator este precum Acela a umblat, şi el aşa să umble". Iar dragostea în Duhul lui Hristos, în trei vârste se vede: în iubirea aproapelui ca pe tine însuţi; în iubirea mai mult ca pe tine însuţi - iubirea de vrăjmaşi; în iubirea ca jertfa pentru oameni.

Până la măsura iubirii de vrăjmaşi sunt datori să ajungă toţi creştinii, care au de gând să se mântuiască; pe când la vârsta a treia a iubirii foarte puţini ajung. Cei desăvârşiţi fiind o încrucişare a lui Dumnezeu şi a firii omeneşti, şi, răsfrângându-se Dumnezeu cu limpezimea cea mai mare în firea omenească, iar firea omenească în Dumnezeu, pe ei îi dor durerile şi păcatele oamenilor, la o măsură dumnezeiască nebănuită. De aceea vor să se jertfească pentru ei, vor să fie osândiţi în locul acelora, ca oamenii, fraţii lor, să ia iertare. Aşa a fost Sf. Apostol Pavel. Aceşti fii ai Tatălui vin în lume spre aceeaşi soartă spre care a venit Cel Unul Născut Fiul lui Dumnezeu. Aceştia toţi se învoiesc să-I urmeze cărarea întreagă.

Pe Iisus, iubirea L-a făcut să moară, iubirea I-a dat biruinţa asupra morţii. Iubirea e singura putere care învinge moartea. Iar pentru noi, forţa care ne pătrunde în chip zguduitor şi ne hotărăşte să-I dăm viaţa noastră toată, nu e cuvântul Lui, ci Jertfa Lui. Aceasta e iubirea desăvârşită, iubirea ca jertfă: pârjolul care aprinde lumea, cutremură porţile iadului şi stârneşte împotrivă-şi toată vâlvătaia de ură, sau ispita a doua prin durere. Iar cel ce iubeşte aşa, se ţine într-o linişte mai presus de fire, căci: ,,Mintea lui unindu-se cu Dumnezeu şi petrecând în El, prin rugăciune şi dragoste se face înţeleaptă, bună, puternică, iubitoare de oameni, milostivă, îndelung răbdătoare şi, simplu vorbind, poartă în sine aproape toate însuşirile dumnezeieşti." De aceea, nu-şi pierde cumpătul, dacă-l vor părăsi prietenii la ceas de prigoană şi i se vor face protivnici şi-1 vor huli şi-1 vor osândi ca pe un înşelător, chiar cei din casa lui. Mintea şi toată fiinţa lui ajunsă simplă, va putea trece şi proba cea mai grea când, în viforul de ură al protivnicilor, îl va părăsi şi Dumnezeu, arătându-i gustul iadului şi lăsându-1 în mâinile păcătoşilor, ca să se arate că nici urgia răului nu-1 va putea desface din dragostea lui Dumnezeu!

Acesta e focul celei mai mari nevoinţe prin care au să treacă cei ce ajung desăvârşirea, că Dumnezeu Însuşi se ascunde din faţa lor şi se prăvălesc asupra lor puhoaie de ură, căutând cum să-i înghită. Dar de dragostea lui Dumnezeu nimic nu-i mai desface: nici suferinţa, nici îngerii, nici viaţa, nici moartea, nici iadul, de care se dovedesc mai presus, căci desăvârşirea dragostei nu mai are pe acestea îngrădire şi hotar. Toată această slăvită cale stă sub povaţa Bisericii, ca una ce ne-a născut de sus a doua oară şi nimeni din cei ce se întorc Acasă nu se răzleţeşte de ea. Căci prin Biserică ne-am născut fiii lui Dumnezeu şi acum avem pe Hristos în parte după darul fiecăruia. Întreg e doar în Biserică, adică în obştea Sa

văzută şi nevăzută: iar de la înviere şi zidirea din nou a lumii, Hristos va fi totul în toate, desăvârşirea neavând hotar. In Biserică se nasc de sus şi cresc pe pământ, câştigând în războaie, oamenii mai presus de fire, sau dumnezeii după Dar."

*

In Memoriam: Prof. Vasile Prescure

Am aflat zilele acestea, cu multă părere de rău, că s-a stins cel ce mi-a fost profesor în seminar, Vasile Prescure. Mi-a predat de-a lungul anilor Catehismul, Dogmatica, Filozofia, Psihologia și Logica. Era originar de undeva din părțile Făgărașilor, satul Boholț. Era necăsătorit, la vârsta de 40-45 ani. Când îl vedeai, credeai că este întruchiparea lui Domnul Trandafir al lui Sadoveanu. Era foarte grijuliu față de aspectul lui exterior, de haine, încălțăminte, față, păr. Nu era vorba de eleganță, ci de o curățenie și ordine duse până la extreme. Pantofii îi erau întotdeauna lustruiți, oglindă, hainele curate, călcate, nu neapărat noi. Umbla proaspăt bărbierit, tuns scurt, pieptănat, cu părul dat pe spate. Mâinile și le ținea mereu la piept, parcă la o permanentă rugăciune. Călca grijuliu, ca o pisicuță pe un teren murdar, ferindu-se să nu-și păteze lăbuțele. Era nelipsit de la slujbe. Ședea în picioare tot timpul slujbei, cu capul plecat și mâinile adunate la piept, doar din când în când își ridica privirea, când se auzea vreun zgomot sau vreo șoaptă. Nu l-am auzit citind rugăciuni sau cântând la strană.

La clasă își dădea splendoarea sa. Ne dicta lecțiile, fiindcă nu aveam manuale. Notițele sale erau judicios întocmite, pe calapodul lecțiilor model, cu multe informații bine structurate. Era mulțumit și dădea note mari, dacă îi reproduceai textul predat. Nu încuraja prea mult gândirea elevului, ci mai mult memoria, socotind că suntem la vârsta

acumulărilor. De îndată ce-i mai rămânea timp din ora de curs, ori în zilele când era de serviciu pe școală, ori în cazul în care lipsea un alt profesor și dânsul fiind liber în ora aceea venea să-l înlocuiască, ne ținea meditații. Ne vorbea de lecturile sale, de cărțile românești și străine, pe care le citise în ultima vreme, de articolele din revistele teologice. Avea un fel al său de a capta atenția și-l ascultau chiar și cei mai puțin interesați de problemele respective. În orele acelea de meditații ne cerea să-i punem întrebări și fiecare răspuns devenea un curs, o lecție de amploare, o revărsare a prea plinului său sufletesc și intelectual. Filozofia și istoria filozofiei erau temele lui preferate. Niciodată, însă, nu ne-a vorbit despre marxism, despre materialismul istoric și dialectic. Când vreunul care făcuse și liceul îl ruga să ne facă o comparație între aceste sisteme și religie, sau, pur și simplu, să ne vorbească despre ele, spunea șoptit, ridicând degetul arătător spre cer: „ - Toate la timpul potrivit! Acum încă nu a sosit vremea să vorbim despre ele!” Peste mulți ani de la absolvirea seminarului, după 1989, l-am întrebat de ce evita să ne vorbească despre aceste subiecte. A răspuns fără ezitare: „ - De frică, măi, copii! Până seara aș fi fost arestat. Credeți că noi nu eram conștienți, că printre voi se află și turnători?”

Din meditațiile ținute de Domnul Profesor Vasile Prescure, „nea Vasile”, cum îi spuneam noi, elevii, am învățat mai multă teologie, filozofie, logică și psihologie decât în toate școlile prin care am trecut. Când am văzut, mai târziu, cursuri de psihologie, de logică sau de filozofie, am rămas uimit. Cât de frumoase și ușor de însușit erau domeniile acestea sub îndrumarea profesorului meu și cât de încurcate, de savante și de neînțeles erau în acele cursuri. Nu numai despre aceste domenii ne vorbea Profesorul, ci despre viață, despre familie, despre dragoste. A fost ca o binecuvântare pentru elevii seminarului, fiindcă ne-a descoperit frumusețile Teologiei mai

mult decât oricare alt profesor și ne-a făcut să iubim Preoția. Spusele lui erau legate de faptele sale, de viața sa, ci nu erau doar vorbe în vânt.

Domnul Prescure era de o probitate morală rară. Nu i-ar fi putut nimeni reproșa ceva în această privință. Un coleg al meu își făcea socotelile către sfârșitul anului: ,,Lui nea Ilie i-a dus mamița un miel de Paști, lui Calu o dimigeană de țuică, cu nea Nicu a vorbit unchiu-meu, directorul de la bancă, numai de nea Vasile nu se poate apropia nimeni. La el trebuie să învăț!" Și în ultimele 2-3 luni ale anului școlar colegul meu învăța numai la obiectele predate de Domnul Prescure. La examenele de sfârșit de an, la aceste obiecte lua, cu chiu cu vai, notă de trecere, iar la celelalte lua 7-8. De! Inspirația!

Domnul Profesor Prescure era zgârcit la scris. Făcuse masteratul în Teologie, apoi, dezamăgit, întrerupsese studiile. Spunea că nu găsea în acele forme de învățământ sâmburele Teologiei. Abia după 1989 și-a mai dat drumul în presă și a devenit unul dintre cei mai căutați autori teologi. A avut peste o mie de elevi, care au devenit preoți. În 1978 a fost hirotonit diacon la seminar, apoi în 1981 a fost tuns în monahism la Mânăstirea Lainici, iar în 1984 devine arhimandrit. După pensionarea de la seminar a devenit stareț la Mânăstirea Sadova, unde a rămas 17 ani, iar din 2010 s-a retras la Mânăstirea Prislop. Îl cunoscuse încă din copilărie pe Părintele Arsenie Boca, se spovedise adesea la dânsul și acum voia să fie cât mai aproape de el. A scris și o carte despre viața și opera Sfântului Ardealului. S-a stins în toamna târzie al lui 2015, și a fost înmormântat lângă Părintele Arsenie, așa cum își dorise toată viața ca să-i fie cât mai aproape.

Dumnezeu să te ierte, Părinte Vasile!

*

<u>File de jurnal – 30 nov. 1981</u>(Continuare):

,,Rapidul a avut o staționare de trei sferturi de oră în Ciochiuța. Acolo am discutat cu un mecanic de locomotivă. Fusese trimis de la Roșiori de Vede ca să ia un tren de marfă de la Severin și să-l ducă la Videle. Cât s-a văitat omul acela de greutățile, pe care le întâmpină ceferiștii cu aprovizionarea, m-am îngrozit! Plecați săptămâni întregi de acasă, cu un salariu mediocru, raționalizarea alimentelor i-a lovit în plin, atât pe ei, cât și pe familiile lor. Întrebări de genul: ,,Ce mănânc eu?" sau ,,Ce mănâncă cei de-acasă?" erau repetat foarte des, obsedant. Mi-a vorbit apoi despre felul de funcționare a locomotivelor ,,Diesel", despre sistemele de comunicare feroviare, despre organizarea muncii în C.F.R.

Ajuns în Severin, am lăsat geamantanul și plasa cu bateria pentru mașină la ,,bagaje" și m-am dus la protoierie. Acolo era o cameră cu paturi și preoții rămași peste noapte în oraș se puteau adăposti în ea. Era trecut de ora 20 și totul era închis. Astfel, condamnarea pentru încă o noapte petrecută în gară era categorică. Am trecut pe la restaurantul ,,Parc-Hotel" să mănânc ceva, căci îmi era tare foame. N-am avut ce comanda, cu excepția a șase mici cu muștar, o sticlă de apă minerală și pâine. Cu multă întârziere, mi le-a adus. Pe unde am umblat, n-am văzut încă asemenea chifle. Semănau cu prunele ciolane sau cu ruletele chinezești de un metru. Puteai foarte bine să mănânci una la o îmbucătură. La șase mici mi-a adus două asemenea chifle. Le-am înfulecat o dată cu primul mic. Mi-era foame și gura devine mai încăpătoare în astfel de împrejurări. I-am mai cerut ospătăriței pâine. Cu chiu, cu vai, mi-a mai adus încă două asemenea chifle. Felul cum mi-a pus farfurioara cu chiflele dinainte, mi-a amintit de mama când dă mâncare la câini! Am terminat și cele două chifle. Îmi mai rămăseseră trei mici. Am chemat-o pe ospătăriță din nou.

Când i-am spus ce vreau, mi-a întors spatele și-a plecat. A mai apărut după aproape o jumătate de oră. Am mai așteptat și eu ce-am mai așteptat, dar, fiindcă foamea îmi dădea târcoale tot mai nerăbdătoare, am mâncat și micii rămași, fără pâine. Când a venit să-i fac plata, i-am spus: ,,- Domniță dragă, sunt profund nemulțumit de felul cum am fost servit în seara aceasta! Am umblat în multe locuri, am fost în multe restaurante, dar nicăieri nu mi-a condiționat consumul de pâine. Să știți că eu plătesc, nu cerșesc pâinea aceasta!" ,,- Să știi, domnu, di la mine, că trebuia să-ți aduc doar două chifle! Celelalte două ți le-am dat așa, di la mine! Asta-i legea, ăsta-i decretu! Citește-le, dacă nu le știi și de altă dată să nu-mi mai spui mie că nu ești mulțumit de felul cum îmi fac eu serviciu! Mă mir cum nu le este rușine la unii să vorbească treburi de ăștea!"

Nu mai aveam cuvinte. I-am achitat cei 30 lei, costul mâncării, pe care abia o pusesem pe-o măsea și am plecat. Nu știu dacă m-a cunoscut cineva acolo, dar simțeam că mă podidiseră lacrimile. Pentru prima dată în viață am simțit o umilire ca aceea, pentru prima dată m-am simțit cerșetor de pâine în propria mea țară!"

*

Folclor din Mehedinți(LXXXII)

Continuăm să prezentăm bocetul și ritualul înmormântării din nordul județului Mehedinți. În curtea bisericii, corul de bocitoare cântă:

,,Bucură-te, mănăstire,
Că frumos cucon îți vine!
Și nu vine cum se vine,
Îi tot legat și ferecat,
Tot pe scândură de brad.
Nu vine să vecuiască,
C-o plecat să putrezească!"

Pe drumul de la cimitir se cântă(**Inform. Ana I. Bârcea și Bărbuț P. Elena):**

,,Bucură-te, cimitir,
Că-ți mai vine-un trandafir!
Că nu vine să-nflorească
Și vine să putrezească!
Roagă-mi-te roagă,
Iar de Duhul Sfânt
Să-ți dea cheia de argint,
Ca să descui la pământ.
La pământ când descuiași,
Ce văzuși, te-ntunecași.
Văzuși oameni spovediți,
Ca lumina-ntre doi sfinți;
Văzuși alți nespovediți,
Că-s bușteni negri, pârliți!"

La cimitir se cântă ,,al țărânii", în timp ce se fixează capacul coșciugului:

,,Pământe, pământe,
De-acum-nainte
Tu-i vei fi părinte!
Lucrați, lucrători, lucrați,
Pământul să mi-l călcați!
Să nu-l călcați așa greu,
Că-l călcați pe pieptul meu!
Lucrați, lucrători, lucrați
Și fereastră să-mi lăsați!
Să lăsați la drumul mare,
Ca să văd pe fiecare;
Și să văd nevasta mea,
Cum mă mai jelește ea!
Lucrați, lucrători, lucrați
Și fereastră să-mi lăsați,
Ca să ies la sărbători,
Să iau miroase de flori;
Să poată să-mi vină
Miros de tămâie,
Că de-acela-mi place mie!

La Săliștea Izvernei, desfrățirea se face la mormânt, în cazul în care mortul a fost geamăn, zilatec sau lunatic cu cineva din cei prezenți la înmormântare. Fratele în viață intră în groapă, lângă sicriu, și cineva de pe marginea gropii îi întinde bățul sau nuiaua care a folosit drept măsură pentru facerea gropii. Acesta se prinde de celălalt capăt și iese afară, zicând celui ce l-a ajutat să iese: ,,- De azi înainte tu să-mi fii frate!" Măsura este aruncată în mormânt și apoi se aruncă pământ peste coșciug. Bocitoarele cântă:

,,Vântul mare-a aburat,
Grei nouri s-or ridicat.

Și nu-s nourei de ploaie,
Ci e țărâna ușoară,
Că de sapă e săpată,
De lopată aruncată.

Lucrați, lucrători, lucrați,
Casa să mi-o astrucați!”
(**Inform. Cocoteanu Sevastița).**

Când groapa s-a umplut pe jumătate, se așează la capul mortului, în partea de apus a gropii, crucea și steagul. Se cântă „ale suliței”:

„'Naltă sulicioară,
Apleacă-ți vârvările,
Să mă iau cu mâinile,
Să mă sui în vârful tău,
Să mă uit în satul meu.
Să văd pe ai mei de-acasă,
Când se-adună toți la masă!
Și să văd pe frații mei,
Cu ce foc mă jelesc ei!
Să văd surorile mele,
Cu ce foc mă jelesc ele!
Să văd pe părinții mei,
Cu ce jale mă plâng ei!
Nu mai suntem într-o casă,
Ca să stăm cu toți la masă,
Că de-acum am altă casă!”

Cei ce au participat la înmormântare aruncă țărână pe mormânt, vrând să arate prin aceasta că „*au rupt legăturile cu mortul”*, pentru ca acesta „*să nu se facă moroi”*.

*

Mârlănița și mârlanul

În săptămâna 21-27 februarie, Severinul a fost gazda unor manifestări culturale de excepție. După îndelungi strădanii, **Domnul Primar Constantin Gherghe** a reușit să redea Palatului Cultural „Theodor Costescu” splendoarea lui adevărată, ca templu al culturii și artei. În fiecare zi au fost manifestări care mai de care mai de prestigiu. Duminică a avut loc inaugurarea palatului, dezvelirea bustului „Th. Costescu”, inaugurarea cetății medievale din vecinătatea palatului, ediția a VII-a a Galei Premiilor de Excelență, expoziția Popa Popa′s,

recitalul actorului Virgil Ogășanu, concertul de gală al Orchestrei Filarmonicii „Oltenia” din Craiova. Luni au fost lansări de cărți, vernisajul unei expoziții de pictură, spectacolul „Don Giovanni”, susținut de Opera Română din Craiova. Marți „tânărul” actor Radu Beligan, la cei 97 de ani ai săi, a jucat în piesa „Egoistul”. Miercuri a fost spectacolul de gală al Ansamblului Folcloric „Doina Gorjului” din Tg. Jiu, cu protagoniști de talia lui Petrică Mâțu-Stoian, Constantin Enceanu și alții. Joi a conferențiat actorul Dan Puric pe tema „Identitatea românească”. Ziua de Vineri a fost dedicată copiilor, care au putut vedea piesa „Vrăjitorul din Oz” jucată de Teatrul pentru copii „Colibri” din Craiova. Sâmbătă a fost încununarea acestei săptămâni-maraton, prin concertul susținut de inegalabilul Gheorghe Zamfir și formația sa.

În toate acestea seri, sau cel puțin în cele în care am participat și eu, sala și balconul, cu cele peste 800 locuri, au fost arhipline. Cu îngăduința organizatorilor, au mai stat câte unii și în picioare pe margini. În fiecare seară au rămas la ușă zeci și zeci de oameni, care ar fi dorit să vadă spectacolele respective, dar capacitatea sălii nu a mai permis. Au venit și mulți sârbi la aceste spectacole. În serile în care am participat și eu, cu o mică excepție, publicul s-a comportat excelent, dovedind cu prisosință că este apt ca să perceapă fiorul artei adevărate.

În 2 iun. 1995, publicam în „Datina” articolul **Incultura la spectacol,** în care criticam comportamentul unor indivizi, care participau la un concert de muzică populară și se manifestau zgomotos, prin tropăituri și prin fluierături. Între timp, lucrurile au mai evoluat, dar Incultura tot a fost prezentă. Fiica ei, Tropăitura, n-a mai venit anul acesta. Probabil a murit sau a plecat în străinătate, dar a venit Fluierătura cu doi frați gemeni: Mârlanul și Mârlănița. Aceștia și-au dovedit aptitudinile sâmbătă seară, la concertul lui Gheorghe Zamfir.

Eram la balcon. Acolo găsisem un loc pe un scaun împrumutat de o supraveghetoare de sală. În mai multe rânduri, când majoritatea am aplaudat pe marele artist, Fluierătura și-a manifestat admirația… fluierând strident, ca un vardist în panică. În apropierea mea, însă, ședeau, pe scaune, Mârlănița și Mârlanul. În timp ce Gheorghe Zamfir își dădea sufletul pe scenă, ca să ne înfioare și pe noi de măreția folclorului românesc, Mârlănița a vizionat, pe telefon, de mai multe ori, un filmuleț „Mickey-Mouse". Asta în timp ce zeci de oameni așteptau la ușă, poate-poate, s-o mai elibera vreun loc, ca să poată intra și ei! Mârlanul era de vreo 25-27 ani. Era însoțit de o tinerică. Aceasta a stat nemișcată pe scaun și n-a deschis gura. În schimb, în tot timpul spectacolului, Mârlanul a vorbit pentru tinerică, cu o voce care se făcea auzită 2-3 metri în jur. Am reținut din „judecățile lui de valoare": „Dom′le, omul ăsta(adică Gheorghe Zamfir-n.n.) e bolnav, e în pragul nebuniei. Uită-te la el cum se bâțâie! La asta am venit eu, să-l văd dând din fund, aplecându-se, strâmbându-se, schelălăind? Muzica e cu totul altceva! E o treabă serioasă, nu e circ, așa cum face individul ăsta! Nu neg faptul că are o oarecare amiciție cu naiul, dar face repetiție la același instrument, cu aceleași melodii, de peste cincizeci de ani, timp în care și un prost ar fi învățat, după ureche…!"

O oarecare amiciție cu buna-cuviință m-a reținut să nu aplic câteva perechi de ștampile pe obrăjorii aceia de „critic muzical" de ocazie ai Mârlanului! Oricum, e mult până departe!

*

Ajutoare și donații

În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Doamna Mariana Dumitrescu** din

Vero Beach(SUA): **109 lei; Domnii Pera Valeriu și Pera Alexandru** din Tr. Severin, fii ai satului Malovăț: câte **50 lei;**

Domnul Ivașcu Vasile din Bârda a mai achitat **200 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **205 lei; Doamna Motreanu Elena** din Bârda a mai achitat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând până acum **70 lei; Domnul Borcilă Ștefan** din Malovăț a achitat **50 lei** pentru contribuția de cult.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În cursul lunii februarie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe astfel: 2 Febr.(Bârda): **70 pâini;** 7 Febr.(Malovăț): **250 pâini;** 14 Febr.(Bârda): **130 pâini;** 21 Febr.(Malovăț): **220 pâini;** 28 Febr.(Bârda): **120 pâini.** Așadar, în luna februarie au fost donate **790 pâini.** Copiilor li s-au dăruit și ciocolată.

*

Plăți

În această perioadă, am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **450 lei** trei instinctoare; **450 lei** tipografiei pentru pomelnice; **372 lei** poștei pentru colete; **325 lei** hârtie de scris; **71 lei** curentul electric; **3.300 lei** tipografiei pentru vol. I din **Dicționarul proverbelor religioase românești; 427 lei** pâinea donată în ianuarie; **553 lei** pâinea donată în februarie; **543 lei** protoieriei pentru tămâie și icoane; **629 lei** impozit și altele.

*

Publicații

În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: *„Scrisoare pastorală”- 319,* în „Observatorul”, Toronto(Canada), 2016, 23 febr, ediție și on-line; în „Armonii culturale”, Adjud, 2016, 25 febr., ediție on-line(*http://armoniiculturale.ro*); în „Bibliotheca

Septentrionalis”, Baia-Mare(MM), 2016, 3 mart., ediție și on-line **(***https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com*); **O lucrare de excepție: Dicționarul proverbelor religioase românești,** în „Națiunea”, București, 2016, 2 mart., ediție on-line(*http://www.ziarulnatiunea.ro*); **Măciuca ciobănească,** în „Omniscop”, Craiova, 2016 mart. 3, ediție on-line **(***http://www.omniscop.ro*); **Ciudățenii omenești,** în „Apollon”, Urziceni, 2016, nr. 3(mart.), p. 33, ediție și on-line(*www.revistaapollon.ro***)** ;

*

Înmormântări

În ziua de 2 martie am oficiat slujba înmormântării pentru **Curea Ioana** (75 ani). Dumnezeu s-o ierte!

*

Program

În cursul lunii Martie avem următorul program de slujbe: **1 Mart.**(sfințirea apei și a semințelor la Bârda și Malovăț); **5 Mart.**(Bârda-Malovăț); **6 Mart.**(Malovăț); **12 Mart.**(Bârda-Malovăț); **13 Mart.** (Bârda); **14 Mart.**(slujbă seara la Malovăț); **15 Mart.**(slujbă seara la Bârda); **16 Mart.** (slujbă seara la Malovăț); **17 Mart.**(spovedit și împărtășit, la biserică și în sat, dimineața, la Bârda; slujbă seara la Bârda); **18 Mart.**(spovedit și împărtășit la biserică și în sat, dimineața, în Malovăț; slujbă seara la Malovăț); **19 Mart.**(Bârda - Malovăț); **26 Mart.**(Bârda-Malovăț); **20 Mart.**(Malovăț); **25 Mart.** (pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **27 Mart.** (Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon: **0724. 99. 80. 86**. Mai poate fi contactat pe adresa de e-mail: *stanciulescubarda @gmail.com.*

Sănătate, pace și bucurie să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Cărți publicate de către Parohia Malovăț
(1 iulie 2014 – 29 febr. 2016)

Vom publica imaginile color ale următoarelor cărți, introducând patru imagini pe pagină, inclusiv pe verso:

1. Pr. Prof. Dr. Alexie Buzera, **Toată suflarea să laude pe Domnul…**
2. Al. Stănciulescu - Bârda, Cristian Stănciulescu - Bârda, **Bibliografia Revistei „Mitropolia Olteniei”(1948-2008),** vol. II
3. Al. Stănciulescu - Barda, **Amintiri din paradis**
4. **Viețile Sfinților,** vol. V
5. Pr. Al. Stănciulescu - Bârda, **Scrisoare pastorală,** vol. VI
6. Ing. Melania Caragioiu**, Mingea**
7. Gr. Maerean, **Chemări la Domnul,** vol. X
8. Pr. S. Zoican, Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, **Oameni. Fapte. Întâmplări**
9. **Talisman.**
10. **Tatăl nostru**(în zece limbi)
11. Pr. D. Bălașa, **Marele atentat papal împotriva poporului român**
12. Pr. D. Bălașa, **Țara Soarelui sau Istoria Dacomâniei**
13. Pr. D. Bălașa, **Dacii de-a lungul mileniilor**
14. Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, **Călăuză biblică**
15. Pr. Sebastian-Cătălin Hogea, **Traista cu gânduri**
16. M. Eminescu, **Poezii**
17. Pr. Al. Stănciulescu-Bârda, **Dicționarul proverbelor religioase românești,** vol. I;

C U P R I N S

Cuvânt înainte ……..……

Scrisoare pastorală, nr. 281…..…….....

Țară abator……...……..……
Scrisoare de dragoste……...…….
Sfaturi părintești……...……
Prima pedeapsă……...……..…
File de jurnal – 5 mart. 1981……....
Furtuna…….
Ajutoare și donații……..…
Plăți…….
Publicații…….…....
Zâmbete……...……
Excursie – pelerinaj……..
Cununii…….....……
Program……...……

Scrisoare pastorală, nr. 282…….……

Procesomanii…….……..……..……
Sfaturi părintești……..……. …….
Poezie de… post……...……..……
File de jurnal – 12 mart. 1981……
Folclor din Mehedinți(LII)……..……
Capcana din seminar…….
Moldova mângâiată…….
Ajutoare și donații……..……...……
Publicații……..
Simpozioane…….
Conflict clerical……..

Zâmbete…….
Excursii – pelerinaj……..
Colectă pentru sinistraţi…….
Program…….……...…….……

Scrisoare pastorală, nr. 283…….……
Nostalgici şi nostalgii …….…….....
Brâncovenii.....
Sfaturi părintești.....
Rugăciune.....
Tricolorul……
File de jurnal – 20 mart. 1981…….
Folclor din Mehedinţi(LIII)…… ...
Publicaţii.....
Spovediri. Împărtășiri.....
Excursii – pelerinaj.....
Ajutoare și donații.....
Zâmbete.....
Anunțuri.....
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 284…….…
Materialiști și idealiști.....
Sfaturi părintești…….....
File de jurnal – 26 mart. 1981.....
Folclor din Mehedinţi(LIV).....
Nota buclucașă.....
Ajutoare şi donaţii.....
Plăți….....
Publicaţii.....
Amărăciuni…….
Zâmbete……

Excursii - pelerinaje…….
Botezuri. Înmormântări……..……...
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 285……
Idolii vremii noastre…..…….....
Sfaturi părinteşti.....
Rugăciune(I).....
File de jurnal – 30 mart. 1981.....
Folclor din Mehedinţi(LV).....
Puii de vulpe.....
Ajutoare și donaţii .....
Publicaţii .....
Învățământ.....
Zâmbete.....
Excursii-pelerinaje.....
Cununii .....
Anunțuri.....
Program .....

Scrisoare pastorală, nr. 286…….……
Otrăvuri, otrăvitori și otrăviți.....
Sfaturi părinteşti..... .....
Rugăciune…….……...
File de jurnal – 31 mart. 1981.....
Folclor din Mehedinţi(LVI).....
Viperele.....
Oftica…….
Ajutoare și donații……..…...
Publicaţii .....
Zâmbete……..
Excursii-pelerinaje……..

Cununii.....
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 287……..…
Înălțarea și prăbușirea unui neam.....
Sfaturi părintești..... .....
Rugăciune.....
File de jurnal – 1 apr. 1981.....
Folclor din Mehedinți(LVII).....
Ghinionul.....
Morții din vise.....
Superstiții.....
Publicații.....
Ajutoare și donații.....
Plăți.....
Zâmbete.....
Înmormântări.....
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 288……..……
Păcate și păcătoși.....
Sfaturi părintești..... .....
Împărțirea oamenilor.....
File de jurnal – 2 apr. 1981.....
Folclor din Mehedinți(LVIII).....
In memoriam – Nicolae Avrămuț.....
Torogoata.....
Ajutoare și donații.....
Plăți……
Publicații…….....
Zâmbete.....
Excursii- pelerinaje.....

Înmormântări.....
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 289……..
Actorul din culise.....
Sfaturi părinteşti.....
Biserica și Școala.....
File de jurnal – 3 apr. 1981(I).....
Doină bănățeană.....
Folclor din Mehedinți(LIX).....
Lacrimile mamei.....
Realități de departe.....
Noul Preşedinte.....
Publicaţii .....
Zâmbete.....
Anunț.....
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 290……..
Atlantida vremii noastre.....
Sfaturi părinteşti.....
Contribuția de cult.....
Ajutoare și donații.....
Plăți.....
Publicații.....
Spovediri și împărtășiri.....
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 291……..…
Ipocriții.....
Sfaturi părinteşti..... .....
Folclor din Mehedinți(LX)……..……

File de jurnal – 3 apr. 1981(II)…….
Campion la minciuni.....
O alegere înțeleaptă.....
Ajutoare și donații.....
Publicații.....
Zâmbete.....
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 292……..
Spaimele Mariei..... .....
Starea parohiei(I).....
Sfaturi părintești..... .....
Lacrima amintirii.....
Ajutoare și donații……. .....
Plăți…….
Publicaţii ……
Spovediri. Împărtășiri……
Înmormântări……..
Program …….....

Scrisoare pastorală, nr. 293 …….....
La cumpănă de ani…….. .....
Starea parohiei(II)……
Sfaturi părintești…… .....
In memoriam: Prof. Dr. Ing. Ion Popescu……
Contribuția de cult…….
Ajutoare și donații.....
Înmormântări……
Program .....

Scrisoare pastorală, nr. 294 …….
Eu nu sunt Charlie!.....

Nevoia de Referendum……..
Sfaturi părinteşti .....
Testul de inteligenţă……
Ajutoare şi donaţii.....
Plăţi.....
Publicaţii.....
Zâmbete.....
Lucrări la cimitir……
Înmormântări…...……...
Program ……

***Scrisoare pastorală, nr. 295*……**
Chipuri şi măşti.....
Sfaturi părinteşti…..……..
Folclor din Mehedinţi(LXI).....
File de jurnal – 5 apr. 1981……
În grădina lui Adam…….
Ajutoare şi donaţii.....
Publicaţii.....
Zâmbete.....
Botezuri.....
Excursii-pelerinaj.....
Program .....

***Scrisoare pastorală, nr. 296*……...……**
Satul în agonie.....
Sfaturi părinteşti…….. .....
Folclor din Mehedinţi(LXII)…… .....
File de jurnal – 8 apr. 1981……
Leac pentru hoţie……
Ajutoare şi donaţii.....

Plăți.....
Publicații .....
Zâmbete.....
Inspecții.....
Ședință.....
Emisiuni.....
Excursii.....
Lucrări la cimitir.....
Spovediri. Împărtășiri……..…….
Botezuri.Înmormântări.....
Anunț.....
Program .....

Scrisoare pastorală, nr. 297……...
Grâul și plevușca.....
Sfaturi părintești…….....
Interviu la mormântul Părintelui Arsenie.....
Folclor din Mehedinți(LXIII).....
File de jurnal – 9 apr. 1981.....
Ciupercile.....
Ajutoare şi donaţii .....
Post și pelerinaj.....
Zâmbete.....
Publicații.....
Ora de Religie.....
Olimpiada de Religie.....
Excursie – pelerinaj.....
Înmormântări.....
Anunț.....
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 298……

Ierusalimul din noi……
Iluzii și realități……..
Sfaturi părintești…. .....
Săptămâna Patimilor…….....
Folclor din Mehedinți(LXIV).....
Ajutoare și donații.....
Plăți.....
Publicații.....
Pelerinaje.....
Lucrări la biserică.....
Înmormântări.....
Licitații.....
Program.....

Scrisoare pastorală, nr. 299……
Iluzia apropierii.....
Cu Eminescu de Paști.....
Sfaturi părintești.....
Folclor din Mehedinți(LXV).....
File de jurnal - 9 apr. 1981.....
Ajutoare și donații.....
Publicații .....
Spovediri și împărtășiri.....
Zâmbete.....
Pelerinaje.....
Lucrări la biserică.....
Licitații.....
Înmormântări.....
Program.....
Scrisoare pastorală, nr.300 …….…..
„*Scrisoarea pastorală*” la ceas aniversar.....
Frumusețea misiunii.....

Sfaturi părnteşti.....……
Folclor din Mehedinţi(LXVI).....
File de jurnal – 9 apr. 1981(*Continuare***).....**
Condurașii mamei.....
Ajutoare și donații.....
Plăți.....
Publicații.....
Zâmbete…….…….
Botezuri. Înmormântări……....……
Program…..…….

Scrisoare pastorală, nr. 301……...……
Concursul de pile….....
Sfaturi părinteşti…….....
Folclor din Mehedinţi(LXVII).....
File de jurnal – 9 apr. 1981*(Continuare)*.....
Umbra colonelului……
Ajutoare și donații…….....
Lucrări la biserică.....
Publicații…….....
Cerc pedagogic……
Înmormântări.....
Program…….

Scrisoare pastorală, nr. 302……...…
Puterea Duhului……...
Sfaturi părinteşti.....
Folclor din Mehedinţi(LXVIII).....
Cârtițele Plevnei……
Drumul veșniciei……
File de jurnal – 10 apr. 1981……
Lucru ardelenesc și lucru oltenesc……..

Ajutoare și donații…..……
Plăți…….
Publicatii……...
Simpozioane…….
Zâmbete…….
Excursii. Pelerinaje……..
Botezuri. Nunți……..……..
Program……

***Scrisoare pastorală, nr. 303*……...…**
Sfântul de la Ipotești...…….
Sfaturi părintești……
Folclor din Mehedinți(LXIX)……...….
File de jurnal – 11 apr. 1981…….
„Bărbatul fatal”……
Zâmbete…….
Ajutoare și donații…….……
Lucrări la biserică……
Publicații.....
Botezuri. Nunți. Înmormântări.....
Excursie. Pelerinaj.....
Program……

***Scrisoare pastorală, nr. 304*……...…**
Ne-ai trădat, Victore!.....
Sfaturi părintești…….. ……
„Sărbătoarea fânului”.....
Folclor din Mehedinți(LXX).....
File de jurnal – 14 apr. 1981.....
Ajutoare și donații.....
Plăți…….....
Publicații……

Lucrări la biserică……..
Botezuri. Înmormântări……
Excursii. Pelerinaje…….
Program…….

Scrisoare pastorală, nr.305…….……...……
Dărâmătorii de biserici.....
Sfaturi părintești…….....
Folclor din Mehedinți(LXXI).....
Amintiri despre Ion Vidu……..
File de jurnal – 10 oc. 1981.....
Ajutoare și donații.....
Publicații.....
Zâmbete……
Încheierea anului școlar……
Excursii-pelerinaj……
Lucrări la biserici…….
Cununii..……..
Program……

Scrisoare pastorală, nr. 306……...……
Ticăloșii.....
Merge și așa.....
Sfaturi părintești.....
Folclor din Mehedinți(LXXII).....
Doină de înstrăinare.....
Ajutoare și donații.....
Plăți.....
Publicații…….
File de jurnal – 12 oct. 1981.....
Zâmbete……
Lucrări la biserică……..

Botezuri. Înmormântări……..……
Program……

Scrisoare pastorală, nr. 307……...…
Maica pălmuită(I).....
Sfaturi părintești.....
Rugăciunea……..
Folclor din Mehedinți(LXXIII).....
File de jurnal – 12 oct. 1981(*Continuare)*.....
Copilărie…….
Ajutoare și donații.....
Lucrări la biserică……
Publicații.....
Emisiuni…….....
Zâmbete.....
Excursii-pelerinaj.....
Spovdiri. Împărtășiri.....
Anunțuri.....
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 308……...…
Bogății nemăsurate….....
Sfaturi părintești.....
Amintiri despre Ion Vidu(II).....
Folclor din Mehedinți(LXXIV).....
File de jurnal – 18 oct. 1981.....
Ajutoare și donații.....
Plăți.....
Lucrări la biserică.....
Publicații.....
Repartiții în învățământ.....
Zâmbete.....

Botezuri. Cununii.....
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 309……...……
Tragedia siriană.....
Sfaturi părintești.....
Biserica cu șerpi.....
Folclor din Mehedinți(LXXV).....
File de jurnal – 19 oct. 1981.....
Ajutoare și donații.....
Publicații.....
Zâmbete……..
Înmormântări……
Anunț……..
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 310……...…
Educația sexuală.....
Sfaturi părintești..... .....
Folclor din Mehedinți(LXXVI).....
File de jurnal – 21 Oct. 1981.....
In memoriam: Preotul Gheorghe Iorgovan.....
Ajutoare și donații.....
Contribuția de cult.....
Plăți.....
Precizare.....
Lucrări la biserică.....
Publicații.....
Invitație.....
Simpozioane.....
Zâmbete.....
Licitații.....

Botezuri. Înmormântări.....
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 301……....
Islamizarea Europei.....
Sfaturi părinteşti.....
File de jurnal – 23 oct. 1981.....
Folclor din Mehedinţi(LXXVII).....
Unghiile pe post de gheare.....
Ajutoare şi donaţii.....
Publicaţii.....
Emisiuni…….
Zâmbete……
Botezuri…….....
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 312……...…
Cangrena socială.....
Sfaturi părinteşti.....
File de jurnal – 28 oct. 1981.....
Folclor din Mehedinţi(LXXVIII).....
Alba-neagra.....
Ajutoare şi donaţii.....
Plăţi.....
Lucrări la biserici.....
Publicaţii .....
Botezuri. Cununii. Înmormântări.....
Program……

Scrisoare pastorală nr. 313……
Ecouri de la Athos.....

De ziua Armatei…….
File de jurnal – 29 oct. 1981……....……
Folclor din Mehedinți(LXXIX).....
Ajutoare și donații…….
Festivități……
Publicații……..
Botezuri. Cununii…….
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 314….……....
România tainică.....
Contribuția de cult, ajutoare și donații.....
Lucrări în parohie.....
Publicații.....
Festivități.....
Emisiuni.....
Înmormântări.....
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 315……...……
Cămășuța lui Hristos.....
Măciuca ciobănească.....
Sfaturi părintești……
Dorința bobului de grâu.……...
File de jurnal – 29 oct. 1981…...……
Ajutoare și donații.....
Plăți.....
Publicații.....
Emisiuni.....
Spovediri. Împărtășiri.....
Zâmbete.....
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 316……..……
Magii din noi….....
Sfaturi părintești……
File de jurnal – 30 oct. 1981…….
Starea parohiei.....
Ajutoare și donații. Contribuția de cult.....
Plăți.....
Publicații.....
Zâmbete.....
Spovediri. Împărtășiri.....
Anunț.....
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 317….……..……
Vreme și vremuri.....
La cumpănă de ani.....
Starea parohiei(II).....
Contribuția de cult.....
Ajutoare și donații.....
Publicații……
Referendum……..
Program.....

Scrisoare pastorală nr. 318……....
Scrisoare lui Eminescu(VII).....
Sfaturi părintești…….....
Avocatul diavolului.....
File de jurnal – 30 oct. 1981.....
Folclor din Mehedinți(LXXX).....
Ajutoare și donații.....
Plăți.....
Publicații.....

Festivități.....
Emisiuni.....
Referendum.....
Zâmbete.....
Înmormântări….....
Program……

Scrisoare pastorală nr. 319……...…
Scrisoare către Eminescu(VIII).....
Sfaturi părintești….....
File de jurnal – 30 nov. 1981.....
Folclor din Mehedinți(LXXX).....
Ajutoare și donații……
Publicații……
Taxe poștale.....
Zâmbete.....
Anunț.....
Înmormântări…..……
Program……

Scrisoare pastorală nr. 320….……...……
Europa, Europa.....
Sfaturi părintești.....
In memoriam: Prof. Vasile Prescure.....
File de jurnal – 30 nov. 1981(Continuare)**.....**
Folclor din Mehedinți(LXXXI)……
Mârlănița și mârlanul……..
Ajutoare și donații.....
Plăți…….
Publicații.....
Înmormântări……..……
Program……

Cărți publicate de către Parohia Malovăț……...
Cuprinsul……
4